Camelian Propinațiu

OLIGOPEDAGOGIA

EDAGO

Camelian Propinațiu

OLIGOPEDAGOGIA

oligoroman

EDAGO 2006

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PROPINAȚIU, CAMELIAN
Oligopedagogia / Camelian Propinațiu
- Giurgiu: Edago 2006
ISBN (10) 973-87979-7-7
ISBN (13) 978-973-87979-7-0

821.135.1-31

1. Obiectul şi metoda oligopedagogiei

Dacă ţi s-a urât cu binele şi, de la Musée de l'Homme, porneşti în căutarea **oligopedagogiei** dincolo de geometria sticloasă şi grea, vag kaliningrădeană, a clădirii, atunci trecând Sena prin vad şi cârmind cu mâhnire spre Soare-Răsare, poposeşti după cum ţi-e norocul la Linz, la Viena sau la Bratislava. Apoi, ţii neabătut cursul Dunării, treci în goana calului de Budapesta, laşi de-a dreapta ta Belgradul şi, cu Dumnezeu nainte, penetrând două lanţuri montane, cobori la nişte dealuri alunecătoare de teren, după colţul cretos al cărora dai într-o stepuliţă nelimitată parcă, din care decupezi în interes didactic doar o zonă stricată de şenile, când pârlită de secetă, când spălată de inundaţii, parcelată-n terenuri agricole fertile, mai mult sau mai puţin sau mai deloc lucrate, blagoslovite de Marele Agricultor c-un pitoresc preindustrial de un farmec aparte, pe care nu te poţi abţine a nu-l integra în bagajul achiziţiilor tale estetice de vârf.

Brăcinarul acesta heterogen, de paragină polifloral şi de ogoare monocolore, zumzăitor ca un stupuleţ de-atât gâzet, se află strâns unit în jurul intravilanului urzit de un destin sistematizant cu gospodăriile particulare convergente stradal mai degrabă către – la intersecţia şoselei de rate-căruţe Cuţarida-Căgiurzia cu magistrala Nord-Sud a TIR-urilor şi prostituatelor supergrele – Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII, decât gravitând spre biserica recent renovată sau către primăria fostă comandament de tanchişti, ale comunei DRUJBA, potenţial orăşel agroindustrial precum El Calafato în Patagonia, îngheţat însă din dezvoltarea lui ştiinţific planificată, exact la jumătatea demolării vetrei satului străvechiu, vestit până la Balta, Cameniţa, Cluj-Napoca, Ragusa, Veliko Tîrnovo, Balcic, Fanar şi Salonic prin iarmarocul ce se ţine la noi pe imaş, spre pădure şi spre Popas, în toiul verii, de Pobreajen.

Şef al executivului la Drujba este, din mila Celui Preaînalt, din vina, nu puţină, a alegătorilor şi prin voinţa naţională de democraţie,

domnul Mitrofan Buțai – nea Fane, cum ii zic slugile, colaboratorii şi superiorii ierarhici, bărbat de casă, vioi, cu fizionomie spână hruşcioviană de shogun, care este şi redactor-şef proprietar al foii trase la imprimantă Autonomia locală, precum şi director al radioului ce emite din curțile de pirat ale domniei sale, pe 89, 12 Mhz FM, Statornicia, muzică de-a noastră şi universală, prezentată dedicativ la părinții muribunzi, de tineret cum ar fi Brenda şi Astolfo, propriii lui moştenitori legali, pe care ar aspira cu muierea să-i aşeze pe la casele lor noi, cu câte-un fir de busuioc pe gaura cheii, înainte de expirarea actualului mandat, când i-ar veni rândul *după algoritm* să fie ales şi instalat primar directorul şcolii, adică patronul discotecii Raketta, Teofan Davidovici Filatov, deoarece nea Fane Ciuvîrin de la benzinărie de la Popas i-a zis-o generalului Vasea, că nu mai vrea să se complice, că-şi bagă extinderea-n ea de primărie, din moment ce ce era de dat în Drujba dat e deja, iar de fondurile europene i se cam jenează.

La sfânta biserică, recent reabilitată şi cu cimitirul extins, slujeşte părintele Ankifie, un creştin şi jumătate, bun manager local, pe deasupra şi bun profesionist, care a băgat difuzoare, pricopsit însă c-o fată Haritina, motivat isterică şi cam atee, nemăritată datorită darwinismului social, în timp ce ca un fel de locțiitor de şef de post la Drujba, a fost adus, întru o mai extinsă şi aprofundată cunoaştere-respectare a legii, domnul general de brigadă plutonier maior Alexandru Agheev, a cărui implicare-n treburile locale recoltează, după numai nouă luni de coabitare cu nea Fane, o curbă a reuşitelor care sare de una din două, deşi e-ndrăgostit lulea, remorcat fără voia lui, ca un lupuleț pe urmele infractoarei, de aria curriculară joasă, de obiectivele de referință purtate îndeobşte fără sutien şi de obiectivele cadru albastre cu gene lungi şi-ntoarse, din dotarea domnişoarei învățătoare Corela Drob, care e talentată-n pavoazări, adoră vinul cu spume, fragranța parfumului bulgar sau săpunul de palmier pentru ten gras şi predă cu ora educație plastică pe la clasele mari, fiind o fană a pictorilor Rufino Tamayo, Jorge Camacho şi Armando Morales, precum şi a Tarsilei do Amaral, îndeosebi pentru ciclurile ei, dintre care ciclul antropofag.

Iar *antiprimar* la Drujba, se autopropune mintal, dar nu vrea încă să se demaşte că *vrea puterea*, alde… hm! domnul (domnul?) Dudiță Străchinaru, care nici nu e de la noi din comună, e *provenit*, ba chiar se aude că e transferat *disciplinar* dintr-o gubernie-ndepărtată, de unde poate shi şituiala-i bănățeană de grâul mă-sii interlocutorului, ceea ce n-ar conta prea mult, om de ispravă să fie şi bun manager ştiințific, cum zicea şi Fukuyama că numai managementul local sfințeşte locul, implementând cu cioace *ad hoc*, tot pe loc pe loc pe loc, *lo real maravilloso*, dar…

Dar ce, copii?

Dudu Străchinaru este… cadru didactic!

Adică dascăl necreştin şi intelectual autonom financiar al şchimbării cu forţa, că mai bine mă şchimb decât să mă şchimbe.

Iar nevastă-sa, Inocencia, fata Puşii Romero de la metalo-chimice şi a lui nea Mielu de la textile-încălţăminte, ambii decedaţi, o învăţătoare albă ca bibeloul, grăsuţă şi calculată, care te surprinde plăcut privindu-te stăruitor cu nişte obiective cadru verzi şi confidenţiale, e la cuţite de tranşat tapirul şi la *machete* de tranşat la trestia-de-zahăr, tocmai cu simpatia cea cu arie curriculară joasă a căpitanului, de când s-au maculat reciproc şi aproape că s-au păruit, pizduindu-se incalificabil de mamele lor biologice şi de manelele dedicante, arbitrate-n cămăruţa femeilor de serviciu, nu de dumnealui cu fluierul de la circulaţie, ci de Praskovia Bukamaşkina cu propria-i coadă de mătură, ţigănindu-se ele două din lipsă de algoritm la care clasă paralelă de-a-ntâia să fie înscrişi, pentru ciclul de… achiziţii fundamentale timpurii, *mai mulţi copii de privatizaţi* de la noi din mezelclas, că upercutclas, să te uiţi la *ei* de jos în sus şi să nu le vezi decât bărbia, cum ar sta pe Doma Norodului Nikolai Andreevici Gutalinşcik, ca cel mai iubit eşec al şcolii româneşti, n-avem deocamdată-n Drujba, dar se ridică impetuos generalul Vasili Lukici Hlopov şi alţi câţiva intuşabili la Căgiurzia.

Desigur, domnul Dudu Străchinaru a criticat-o sever pe Inocencia pentru calicia dumneaei, dar ea s-a apărat că e vorba doar de a-şi armoniza calitatea de fată de burghezi seculari cu parcursul şcolar meritat de aceşti megasponsori generoşi ai noştri, formându-le copii cu mentalitate de stăpâni, capabili a ne chiureta cu clinerul de vase kakiul tanchist din suflet şi, ascultând ei lambade *in Blue* de la bufetul roşu-galben pe pneuri americane, fixat la benzinărie la Popas de hamburghervorul Feodor Federico Frecardo al lui nea Fane Ciuvîrin, să impună hărţilor *uie*, peste DRUJBA noastră înfloritoare, un nume nou pentru un veac nou: MCDONDO!

„Ce? Cuuum, fă? Teleportat disciplinar din viitor, ai?… Din Mcdondo-n Drujba! Împotriva *legilor* naturii! care nu se pot viola precum cele economice, la statele pe cale de dispariţie, sau ca legile culturii, la neamurile propuse pentru casare!… Care unde scrie pe decizie la mine că *în interesul învăţământului* am ajuns la iepurii directorului Filatov şi ai Vizdelei sale! – încă se mai şi disculpă acest Străchinaru, deşi e cadru… didactic, cu mustăţi, în dimineaţa de sfârşit de aprilie şi de univers din 1998, lăsându-şi să-i atârne lejer, sub corcoduşii înfloriţi sub pâlcul de cocotieri, picioarele subţiri şi ciocate, cocoţat ca la catedră pe stănoaga Malaşei Korneevna Bibikova, de la care ia cu abonament lapte muls cu mâna de la cele două vaci zebu bivoliţe, Zorika şi Docika, uneori apos, cu detergent presărat isteţ în el ca să nu se strice, şi, gratuit, notă despre ce mai toacă gura cea slobodă a lumii, pe care doar lopata groparului Toska Bukamaşkin o astupă. Eu, bre Malaşă, de când m-a slobozit Alma Mater

prin output în inputul SISTEMULUI – se bate el cu pumnişorii gălbejiţi în pieptul inconsistent, dar păros ca al poetului naţional, şi-n stomacul gol şi manierat – nu m-am abătut de la linie nici cât o potaie deviantă de la sârma ei din curte, ci mi-am îndeplinit întotdeauna, întocmai şi la timp, cvasitotalitatea obligaţiilor din fişa postului, rezistând prin cultură şi întocmind toate hârtiile-situaţiile şi dosarele-mapele cerute de stăpânii mei ca să le fie lor mai lesne, când ies ca lotrii la-ndrumare, controlul dacă-mi justific eu lefşoara, dacă am REZULTATE, dacă *muncesc*, au ba!

Eu, Malanie, să moară copiii mei, Genaro şi Maricusa, dacă-ţi minţ, n-am ieşit nici c-o carboavă din porunca arendaşilor SISTEMULUI sau a vechililor noştri din mica noastră gubernie, sau a altor superiori din administraţia locală, nesuferind ob-ser-vaţii c-aş epitomiza-întrupa rezistenţa la schimbare, darămite sancţiuni să fi-ncasat, cum s-a zvonit, în peste două' j' cinci de ani grei vechime, apucând mai multe regimuri şi încă şi mai multe revoluţii educaţionale ale mentalităţilor! Ba din contra, Malaşa mea, EU pot să mă laud ţie, Drujbei şi duhurilor tanchiştilor stepei, lui Stalin însuşi, că pot concura pe orice post din SISTEM, că doară m-am preocupat şi am în curriculeţ încopciate pe viaţă cele mai nobile calificative imaginabile holist, cele mai elogioase aprecieri posibile-n limba comună practicată raţional-funcţional ca ustensilă a comunicării, inspectat fiind sistematic şi intenţionat, conform regulamentelor şi metodologiilor în vigoare, atât în cadrul şcolii noastre, unde am amenajat un laborator funcţional şi o crescătorie de iepuri pentru elevi şi pentru Vizdy, cât şi-n profil teritorial extins, având iniţiativa de-a se-nfiinţa la noi la forturi, în contextul încălzirii globale, *un incubator de struţi de pampas*, unic în felul său în Estul Europei, cu aviz sanitar, seismologic, pompieristic şi de mediu, afirmându-mă până şi gubernial prin anumite activităţi mai speciale, cum ar fi lecţie *deşchisă* la nivel de cerc metodic – care acţiune ţine loc de CĂRŢI pentru formarea resurselor umane – apreciată cu calificativul *muy bien*, înscrieri cu referat la simpozioane, dezbateri, seminare şi colocvii, apoi strâns de la cimpanzei *fonciirea* ca *perceptor* pentru fondurile şcolii, dar şi pentru abonamentele şi achiziţiile la publicaţii interesând pe generalul Vasea şi pe alţi vechili, ca fosta mea colegă Saltîciha, care e cea mai a dracu inspectoare din lume, coautoare cu Skaraoţki şi Dracula a unsprezece manuale alternative, precum şi prin mersul la olimpiade, atât cu elevul nostru supradotat cât şi cu supersupradotatul, sponsorizaţi de nea Fane Ciuvîrin de la benzinărie, preocupându-mă, de asemenea, şi de alte sarcini compatibile cu diferite acte normative, *omenuri* (ordonate de ministerul educaţiei noastre), comunicate şi notificări, indicaţii şi orientări sau instrucţiuni de aplicare a lor, remarcându-mă personalizat îndeosebi prin *studiu individual* inclusiv la Biblioteca Academiei, năzuind la însuşirea aprofundată a neojargonului de ACUM, ca să-l practic interactiv şi

milanoactiv corect, Malanie, centrat creativ-inovativ pe cinocefal şi pe-nvățarea desăvârşită-n clasă *ce să facă*, nu acasă ce *să memoreze*, promovând aci-n *muie* un învățământ modern şi eficient, descongestionat activ ca-n *uie*, iară nu unul reproductiv, în contextul expresiv al manifestărilor de tip oral!”

„De tip oral!” – reproduce Malania Bibikova, întredeschizându-şi puțin, pentru a le umecta cu vârful limbii, senzualele, zmeuriile şi proeminentele ei buze de foc, vizibile de la o verstă şi care par a nu necesita atingerea rujului european niciodată.

„Iacă dar – o priveşte canibalic clientul direct în această lacomă gură cărnoasă de ceapistă, urmărindu-i prin cadrul roşu al sfincterului nerujat mişcarea vârfului roz al limbii – de ce concluzionez EU, împotriva zvonurilor, că nu numai că curriculețul mi-e imaculat pe viață, Maşa, ci că el poate birui la orişice concurs de acte, ca să mă transfer din Drujba asta căcăcioasă oriunde-n stepă, pe orice nivel spațio-temporal la intrarea-n SISTEM pe uşă, fie şi la şcoala *de piloți* din Mcdondo, de pe plantația de *Hevea* şi *Castilloa* a lui Feodor Federico Frecardo Ciuvîrin, dacă de ex-academia de tanchişti de la Drujba am ajuns să nu ne mai fudulim cu ea!”

„Te pomeneşti că şi la Căgiurzia, la o unitate de referință ca Liceul Ivan Vladimirovici Miciurin!” – se cruceşte-n linii mari Bibikova, părându-i rău că ea a frecventat vremelnic, arătându-şi zmeuriile ei buze de reactor încins, doar pe la Liceul Trofim Denisovici Lîsenko din… Cuțarida, pân-a agățat cam repejor, corolă carnivoră, cu ele, pe Harneală, liderul de necontestat al tinerilor peoni angajați sezonier de cartofarii din cartierul Galapagos, şi-şi pune smerită şi leneşă la această vulnerabilă închidere întru deschidere tremurândă, palma trandafirie şi pătată ca de var de lăpticul muls Zorikăi şi Docikăi, în vreme ce coada ca o parâmă de aur i se leagănă mângâietor pe spinare, mai grea decât a ciobănescului Murugoi ce tocmai o linge cu lăcomie pe picioruşele desculțe.

„Ei, Căgiurzia, şi tu, Maşa-Maşa! – râde cu generozitate făr-un canin Dudulac Străchinaru, dilatându-şi mustața şi mărind gesticulația prin care sugerează interlocutoarei o vastitate cât să-ncapă-n ea toate stepele lumii. Păi nu de-acolo vin? De la Miciurin?… Competențele mele, Maşenka, potențate că nu solicit mai multe ore pentru biologie decât mi se dau şi că iubesc opționalele ca pe mine însumi, sunt atât de crosscurricular competitive încât sar multişor, să ştii, de-o Căgiurzie oarecare! Fiindcă eu le am cultivate progresiv liniar şi concentric spiralat, eficientizându-mi-le maximal de la ființa mea de pe-această eternă stănoagă până la un orizont ca o sală de aşteptare la rată să evaluez şi eu pe cineva, aş zice că nu gubernial, ci republican! Da-da! Re-pu-bli-can! Pentru că EU, ca cadru didactic responsabil, am înțeles c-aşa cum există fotbal sărac, aşa poate exista şi pedagogie cu săraci, adică

oligopedagogie, şi nu întâmplător, Malanie-Malanie, astăzi eu figurez ca singurul dascăl din mica noastră gubernie, care deţin în posesiune un permis netransmisibil de-a citi doar la Biblioteca Academiei, în exclusivitate, de pe lângă gară zece minute pe jos făr-a mai composta bilet, ca sală de aşteptare să răsfoiesc presulică prospătură până-mi vine ultimul tren în circulaţie de Căgiurzia-Cuţarida, scăpat nesuprimat de occidentalizarea ferovиară de-a speriat clienţii, dezobişnuind electoratul să mai circule!… Pentru că eu, da, votez cu calea ferată, să ştii, ca mai sigur, decât să ies la ia-mă nene, la Popas, la camping, la curbă, să-mi dea-n cap şoferul crezând c-am bani sau să mă violeze vreun excentric, de să mă vezi şi la tembelizor cum arăt, ca un frustrat, gata a culpabiliza *întreaga* noastră cleptocraţie, asta, marea călătorie, *viaje en ferrocarril*, practicând-o doar atunci când îmi mai permit şi eu să mă mai destrăbălez cu fostele mele *vârfuri* şi chiar cu Genaro şi Maricusa, pe la facultăţi – unde-o s-ajungă şi Esmeralda dumitale dacă se pune-n decubit ventral, cu burtica pe cărticică – în scopul altruist ca să-i mai consiliez, ducându-le şi câte ceva de-ale cavităţii bucale, îndeosebi prin prisma higienizării muncii intelectuale, dacă-nvaţă ei sistematic şi continuu ce le dă universitarii pentru asigurarea retenţiei şi transferului, ori memorează pe termen redus, haotic şi-n salturi, deoarece a te baza, femeie, la o evaluare după standarde cu descriptorii de performanţă compatibili *uie*, doar pe ce acumulezi în febra şi căldurile sesiunii, este şi stressant şi cam riscant!”

„Şi stressant, şi cam riscant!” – reproduce cu gândurile duse la pârnaie şi la soţ Bibikova, mişcându-şi pe spinare coada de aur răcoroasă ca mătasea, cauzatoare de gâdilături nostalgice, şi căscând a foame şi a lene de căldura ce emană din soare şi din bălegarul cuprins de fermentaţie aerobă şi anaerobă la doi paşi de coteţul corpolentului Murugoi şi de bucătărioara de vară, de unde vine un îmbietor miros de *puchero*.

Separeul dumneaei intuitiv îi şopteşte că ceva nu e în regulă cu fostul ei prof de anatomie, care se uită pofticios ca un antropofag numai la gura ei şi chiar mai jos decât atât, la obiectivele ei de referinţă, cum dospesc de caniculă cu sfârcurile lor zmeurii împungând orbeşte spre el cămăşuţa de noapte roz, asudată, cu aromă de cafea, în care-a fost surprinsă-n hamac de matinalitatea clientelară a solului familiei de cadre… didactice profilate din ce în ce mai mult pe lactate, ca şi cum şi-ar dori o regresiune temporală spre copilărie, pentru a se orienta altfel în viaţă, spre cariere mai respectate de tembelizor, de presulică, de alte organe ale **cetăţii oligoeducative**, ca: familia, cartierul, câinii liberi, pârnaia sau jocurile şi concursurile norocoase.

Separeul ei parcă presupune chiorâş că doamna-nvăţătoare Inocencia Străchinaru – care deşi a alăptat, săraca, şi pe Maricusa, şi pe Genaro, nu are obiectivele de referinţă tot aşa de cupuliforme şi de propulsive, ci în formă de pară – tocmai va fi a antamat cu Praskovia

Bukamaşkina în cămăruța femeilor de serviciu, s-o călăuzească la forturi, călărind pe cozi de mătură-n pădurice, dincolo de gârle, pe partea răsăriteană, cea dinspre colhozul Drumul lui Lenin, unde-ntr-un luminiş cu mesteceni şi mălini, ocolind nişte ştiubeie zumzăitoare, dai de-o izbuliță păzită de-un negru strălucitor, ca antracitul din Donbass, armăsar sălbatic, hrănit numai cu urluială de mei şi cu crupe de hrişcă, pre numele lui, Udaloi, care te muşcă de aria curriculară mai rău ca varanul, tyranosaurul sau godzilla, temut şi stimat de toți de când s-a aciuiat la noi la Drujba o legendară vrăjitoare basarabeană, Staruha Izerghil, care i-a ghicit şi lui Maxim Gorki că un institut bucureştean îi va purta numele târziu de ideolog realist-socialist şi că vechili şi arendaşi avansați în SISTEM poate ca experți în metodica predării limbii de ciment a lui Feodor Vasilievici Gladkov, se vor reprofila-n funcție de interesul de voiaj pe banii poporului, Malaşa, implementându-ne nouă pe beregăți dresajul american bazat pe operaționale şi întăriri, al *porcului* de Skinner, în loc să devenim noi, toți dascălii de dincoace de Cortina Vizelor, nişte fani ai *hulubaşului* de Maslow, genialul eseist parcă teleportat din specia *Supradotatus supersupradotatus*, de-a remarcat el că omulețul are nevoie de multe trebuințe pe lumuliță, începând cu o leafă mai consistentă, şi că elevii rețin mai bine-n frigoriferele memoriei, în Separeu, un spectacol impresionant, o ex-pe-rrrriență de vârf, Malanie, ah şi ce te-aş mai evalua! ca de pildă să le povesteşti mai horror-thriller clonarea prometeică a oiței Dolly ca şi cum ar putea fi clonați ei înşişi la noi la dispensar la Drujba, mărindu-se la nevoie efectivul şcolii prin dublarea clasei Corelei Drob ca-n oglindă, dacă finanțarea s-ar da pe cap de elev, sau cum te-aş clona eu pe tine să te duc acasă, să mi te-mpodobească Cențica mea mireasă, decât să le fac tâmpiților mei clonați la beție o banală lecție de predare-învățare a unor obiective operaționale precise, cum ar fi cum se mulge-un ugeraş mititel fără a-l echimoza defel… Uite-aşa!!!

„Ştiu de ce te-ai abătut pe la mine, fată bibelou de porțelan cu obiective cadru nişte ochi verzi ca rumegătura din burduful elanului vara-n tundră, vizibili de la o verstă ca două semafoare permisive, Inocencia! – a anticipat direcția milogelilor, că să ne mai mărească şi nouă leafa cum şi-au mărit şi *ei* averile, bătrâna Izerghil, ridicându-se smochinită ca o sibilă, din umbra tremurătoare ca piftia a unui scoruş, în vreme ce tot ciripea şi ciripea cirip-cirip! un botgros bălai pe-o rămurea de jugastru siberian dinspre forturi.

Tu, Cențica mamii, vrei să vă meargă şi vouă mai bine cu banii! M-am prins imediat ce ți-am auzit paşii şovăielnici… Cu alte cuvinte, având tu cu Dudulac un *malcik* ş-o *devuşkă* de ținut pe la facultăți, de unde pot ieşi dacă n-au spate solid nişte dezabuzați de-atât abuz de-nvățătură, nişte şomeri tineri, nişte amărâți ca şi părinții lor cărturari, nişte

câcați în bruma argintie sub lună blestemând *întreg* upercutclasul, dacă nu şi mezelclasul, de te-ai scotocit tu-n gândirea reală, aia din Separeu, găsind alarmată cum că MIZERIA v-a depăşit cota de atenție a suportabilității, pragul de disconfort casnic, şi că n-ar strica neam ca să vă pice şi vouă din slavă, poate din cosmos, la Blocurile Ruşilor, Apartamentul 13, etajul doi, nişte bănişori pe de-a moaca, ai? Şi de unde, fa?… De unde, de neunde, numai să pice, ai? De exemplu, o cărămidă de dolari de pe la cele avioane invizibile ce trec acum spre Belgrad ca să ne zdruncine conştiința balcanică sau un geamantan de bancnote de-alea de-ale noastre n-ai vrea tu? de pe la cele teleloterii care la ore de maximă audiență fac una câte una în **cetatea oligoeducativă** elogiul câştigului fără muncă, propun ca ideal *salariul pe viață*, nimicind astfel influența educativă a şcolii… Nu-ți convine profesional bruiajul ăsta, Cențico, dar ai vrea şi tu un câştig consistent, nu? şi asta instant aşa, doar să stai în aria curriculară priponită la tembelizor şi s-aştepți ronțăind *girasol* să ți se-ntâmple, fără de să te mai canoneşti, fată, ani şi ani cu agonisita-țârâita-n câmpul muncii, arându-l de dimineața până seara cu Docika şi cu Zorika, cele două bivolițe cocoşate, cerute cu împrumut de Dudiță Malaniei Bibikova, ca să le-njugați în orezărie la plugul vostru de lemn! Având totuşi oarece dreptate, nefiind tu ereditar sau congenital nici proastă, nici idealistă, să nu realizezi că nu-ți poți lua aşa *presto tempestoso*, nici maşini, nici apartamente la copii, doar din leafa de bugetar didactic, că e şi de nestrâns, maică, dacă-n timpulețul tău liber citeşti CĂRȚI, azvârlind şi bănişorii pe ele, în loc să exploatezi legumicol curtea şcolii, ca să-şi poată compara țăranii recoltele lor record cu ale voastre, ale învățătoarelor! reclamând la ubicua doamnă inspectoare primară Korobocika, să vă facă de râs ca pe nişte INTELECTUALE DE ZGONHEN, în limbajul celei teritoriale, vulgara Kabaniha, de puturoase şi de proaste ce sunteți, dar aducând şi pe sălbatica Saltîciha să vă-nvețe cele mai noi tehnologii de agricultură ecologică de pe unde-a voiajat ea! Pe care oricum vor aplica toți consătenii noştri, achiziționând pălării albe din pai de Panama, sau negre, boliviene, cu boruri mari şi-ntoarse sub o calotă înaltă, după ce hamburghervorul Feodor Federico Frecardo Stepanovici Ciuvîrin, cneazul şi fondatorul Partidei Drujbenilor de pe Valea Spălăturii, va reabilita numele acestei aşezări din Drujba în Mcdondo! În *Ciudad* de Mcdondo, fa!!!

Apreciez totuşi pozitiv, în altă ordine de idei, luciditatea ta, Cențica mamii, aprecierea realistă că-n ritmul actual de zdrențuire şi uzură, tu rişti să rămâi dezbrăcată, fa, adică fără chiloți, lângă Dudiță, da-n *senzul* că fără cearşafuri de *să ai* ce să-ntinzi pă bloc ca să te semnalezi când trece americanii spre Iugoslavia, şi fără veselă când şi-o face soțul tău POMANA DE VIU, fără tacâmuri şi cu toate oalele esențiale găurite inexorabil, dacă fată de negustori fiind, cadru… didactic ți-a trebuit să te

evalueze, că nu te mai puteai abține până-ți găsea tac-tu om, un *cleptocrat* de viitor! Că alta era atunci situația ta ACUM şi ai fi fost de o veselie irezistibilă…

Dar poate că erai prea necoaptă şi tu să-ți imaginezi că *se poate*, că *se poate orice*, că se *poate merge până unde ai zice că nu se poate*, de să-ți dea salariile în furaje, la finişarea culesului spicoaselor, şi după luni de zile de aşteptări şi de batjocură, colegii tăi să-şi arate fasolele pe la tembelizor *bucuroşi* de kok-sagîzul tetraploid primit, semn că nu mai speraseră nici atâtica! (Şi totuşi SISTEMUL nu se va destrăma nici atunci! Cum te-ai fi aşteptat tu ca să se facă dracu *toți apostolii* racheți!)
Iar ca garderobă, deocamdată însă, să zic eu că-ți mai permiți, fată, contează mai puțin *lucul*, cu ce te-mbraci, pe piața forței de muncă, deoarece *te duci la şcoală nu la magistrală*, ca suplinitoarele alea decăzute de la Cuțarida sau ca potârnichile din cartierul Galapagos, să ai concurență. Din fericire, la noi în republică încă se mai practică *titularizarea* pe post, de eşti inamovibilă pe el ca-n justiție, dar eu ştiu spaima ta că poate nu va mai dura, ştiu, Cențica mamii, de la armăsarul meu fermecat, Udaloi, de toate insomniile tale, ştiu de coşmarurile că-mbătrâneşti şi de coşul necazurilor zilnice, ştiu că visezi reiterat că vor imita *ăştia* cu învățătoarele metodologia ca cu bursa de lăutari: că o să convoace Generalul toate cadrele… didactice pe la începutul lui august, când ți-e vacanța mai dragă, aliniindu-le-n Piața Republicii, la Căgiurzia, şi fiecare director o să se plimbe pe platou plictisit printre rândurile voastre ca printre tarabe, alegând ca pe Muntele Găina mirese, sau ca la Machu Picchu lame, alpacale şi vigonii sau ca la Rio-n port sclave de abanos, de tec, de mahagoni, de acaju, exact ce fel de specialiste-i trebuie, *pe un an de învățământ*, conform ofertei manageriale a şcolii şi-n deplină armonie cu finanțarea anticipată, avantajul fiind măcar că leafa ți se fixează pe loc, obiectiv, prin mecanismele pieții libere a forței de muncă!
Dar mai e pân-atunci şi mai poți să faci pe panchista bătrână, Cențica mamii, încă n-a bătut ceasul să-ți înfometezi familia ca *să ai* din ce te-mbrăca la o ocazie ca la un defileu de modă sau ca la o competiție de misse.

Însă şi aşa, parcă-ți pare rău că vin lefile şi se duc, iar tu de fapt nu te-alegi cu nimica mai durabil şi de arătat şi la altele!

Vorba ceea, fată, Cențica mamii: cum se scutură floarea de tei, aşa se duce numai pe mâncare şi banii mei, dar teii înfloreşte vară de vară, pe când banii mei nu revine iară!

Aşa-i destinul ursitei de la horoscopul amar al sorții, Cențişor, şi tu vrai exact contrariul, adică ştiind că viața-i un izvor de fericire, să-ntorci timpulețul înapoi cu tot cu banii, adică *să ai* iarăşi sumele ce rulai când trăiau şi Nikolai Andreevici Gutalinşcik, cel mai mare eşec al şcolii româneşti, şi mă-ta şi tac-tu, şi să stai la toalete față de proastele Drujbei

ca pe când te ştiau toți de fata Puşii Romero de la metalo-chimice ş-a lui nea Mielu de la textile-ncălțăminte! Ceea ce e absurd, fată dragă, ca statut social al dăscăliței care eşti azi, bugetaro, deoarece obbbțional te mai faci, fă, cadru… didactic şi din vocație pentru elevişori şi sărăcie, nu numai pentru manuale alternative ca să-ți iasă de-o casă de mode! Pe de altă parte, omeneşte reflectând, revendicările voastre, Cențico, de să vă mai mărească şi vouă leafa, e perfect justificate, ca şi să-i meargă lui Bonobo al tău sula bine, cât alte categorii de paraziți şi le-au mărit deja, iar la a voastră se pare că nici nu se pune problema, deoarece vechilii voştri locali şi arendaşii de la centru, de v-administrează ca resurse umane, se bate cu pumnu-n piept că să-i instaleze proprietarii contractualist pe ei şi numai pe ei, că s-angajează că se descurcă cu bugete cât mai mici, ba mai fac şi reporturi senzaționale ca la loto 6 din 49, că de muncit vă vor constrânge prin *teroarea inspecțiilor*, trimițându-vă liste nesfârşite cu *ce documente vor să vadă*! Însă o soluție la toți e, să ştii, cam problematică, Cențica mamii, cât *din vina educației* avem o economie neperformantă, jefuită, iar din acest cerc vicios al învățământului mizerabil că-i economia-n creştere negativă din cauza forței de muncă needucate să se apere de cleptocrație, nu se poate evada, fată, decât făcând nițel pipi pe SISTEM şi ieşind *efectiv* din rahat căutându-ți INDIVIDUAL o meserie cinstită şi lucrativă! Că să iei dintr-o parte mai ieftin şi să dai în alta mai scump, te-oi pricepe şi tu să clămpăneşti cu degețelele pe socotitor! Fiindcă, de fapt, tu, Cențico, soliciți de la Soartă, într-un text de maxim zece rânduri de cerere-jalobă, un destin de EXCEPȚIE DE LA REGULĂ, a cărui ursită este *să te privilegieze* față de atâtea şi atâtea şi atâtea, ca furnicile, alte învățătorese terne din stepulița asta cenuşie, care dacă le-ar fi dat să se prezinte cu toatele, nu la bursa de formatoare din Piața Republicii din Căgiurzia, ci la o acțiune metodică – de *perfecționare prin prezență*, nu prin studiu pe CĂRȚI occidentale – menită a se ținea de către euroinspectoarea Katrina Djorkaeff-Tornado, ca *special guest star*, la noi la iarmarocul tradițional de Pobreajen, pe islazul cu bivolițe, la Popas, la fatala Anfisa Barabanova a campingului lui nea Fane Ciuvîrin, atunci s-ar crea local o aglomerație incomensurabilă, de nu s-ar mai cunoaşte la camping om cu persoană, putându-se desface băuturi sifonate sau alcoolice pe toată plaja orară a dughenilor! De unde deduc că tu nici n-ai reflectat până ACUM că poate şi celelalte sute de mii de colege, indiferent de grad, vechime şi merit, ar putea năzui la strategia asta de salvare din vidanjclas, prin asceză, prin EXCEPȚIE DE LA REGULĂ, aşteptând de pe la teleloterii, stând acasă-n aria curriculară, telefonul izbăvitor că *au câştigat*! Că le vine tranşa! Ceea ce nu se poate nega că adesea atrage evadarea din arhipelagul şcolar!!! Vis măreț, izbăvitor, firesc, natural până la un punct, Cențica mamii, dar irealizabil pentru cele mai multe prizoniere, cărora nici nu le convine ca experiment mintal să

fie depersonalizate ca bilele-n urnă, sau ca chitanțele-n acvariu, adică urăsc ele tocmai egalitatea omenească dintre suflete, care te asigură de câştig, cum arată şi Kolmogorov sau Borel în tratatele lor de probabilități, că-ți vine tranşa la sigur, dar… nu se ştie că vine duminica viitoare, că vine la anul, la nunta de diamant, la parastasul de şapte ani sau peste trei milioane de ani! Aici trebuind a se adopta, prin înfrângerea rezistenței la schimbarea mentalităților, o strategie de anticipare bazată pe *o competiție de virtute*. Or, noi toți zicem c-avem sufletel privilegiat, ceea ce, uite, armăsarul meu Udaloi cel negru ca antracitul îmi contestă dând din căpățână! În sensul că pentru a forța convenabil data câştigului trebuie – magic – să faci *ceva*! Cu alte cuvinte, n-ai nici un drept la noroc, aşa, ca… soție de om, fetițo! Poate să ieşi din anonimat devenind *altceva*, una de cal, nu ştiu! nu mă bag! De să citeşti că se scrie de tine şi pe prima pagină: *Cențica şi Udaloi!* Şi atunci ai oarece câştig, nu neg, dacă ai tupeu şi ştii să-ți exploatezi popularitatea! Uite-o pe-aia cu armăsarul! se va zice, şi ea votează cu continuitatea sau cu schimbarea. Sau consumă cutare produs. Cusurul tău, Cențico, fiind însă că nu eşti capabilă nici de gesturi excentrice, care să te facă mai populară, nici de o reflexie bazată creativ pe imaginar, ca să te poți vedea ca de pe Doma Norodului cum arăți făcând trotuarul la noroc!… Adică de ce morții mă-tii să câştigi *tocmai tu*, Cențica mamii, şi nu, să zicem, vecina ta Naşpa, un etaj mai jos, că poate şi ea are nevoie de bani, nu? Nu ți-ai pus niciodată întrebarea?”

„Ba mi-am pus-o, babo!… Vorba ceea: omul care se îneacă în Orinoco, se agață şi de coada prehensilă a unei maimuțe urlătoare *guriba*!… Cum arăt eu văzută de sus, de pe Doma Norodului, care e cea mai frumoasă clădire din lume după a Pentagonului? Îți închipui, bre, că-mi fac vreo iluzie? Arăt ca o expectorație de câine de rasă tebecist, fost ceva, dar decăzut! Crezi că nu ştiu ce rău am ajuns? Cum dracu să nu-mi pun problema priorității la câştig, cum să nu-mi imaginez criterii juste pentru priorități, dacă nu ne mai măreşte şi nouă hârciogii ăştia leafa, cum şi-au mărit şi lor averile? Dar spovedindu-mă drept, tanti Staruho, eu am ajuns la relativitate pornind lingvistic cu Dudiță-n pat de la că *l-am nominalizat* prin deviantă juvenilă de la proprietate-n extaz, ah, *Dodiță*! Iar colega noastră de comunicare-n limba comună, nu Naşpa de la etajul unu, de zici dumneata că să câştige banii mei! ailaltă, Fefeleaga, de-a venit şi ea la Udaloi s-o izbăveşti că nu merge lui soțul ei sula bine, deşi ea mai câştigă şapte-opt salarii pe lună din meditații, susține că *a dodi* transcodează *a găsi ceva din conjunctură, a pune laba pe ceva*… Adică a-ți asuma răspunderea să o iei. Dar bine, bre, dadă Staruho, că mă şi enervezi! Ce vorbeşti dumneata în dodii aici-şa? Da’ de ce să mă mai supun EU, şi prin reflecție, ca un corolar, bietul meu soț Dudiță, poate şi alții, la atâta canon pe o strategie de virtute? Doar ca să mă mai şi disting

pe prima pagină şi să câştig? Ce am eu cu Udaloi? Asta e virtute? Şi-n definitiv, de ce să-l canonesc tocmai pe Dudiță al meu cu EXCEPȚIA DE LA REGULĂ? să-i impozitez de tot ultima lui plăcere de la Blocurile Ruşilor, la urma urmei?… Va fi el de acord să-şi regândească demersul evaluativ? Şi dacă da, oare nu conține factori de risc pentru extinderea şi subcomponentele sale această la modă strategie de virtute, pornită ca un Mercedes fără frâne spre reproducerea în eprubetă, în retortă, în urnă? Ba eu cred că da! Când mujul meu este nu numai un senzual incurabil-insațiabil, ci şi un perdant înnăscut cu caracter nonprofit şi n-o să-şi lepede niciodată condiția de umblător la serviciu, dac-am ajuns eu cu el de-mi închide mie tembelizorul, pe motiv că *ăştia face elogiul câştigului fără muncă* în **cetatea oligoeducativă** ca învățământ la distanță paralel propovăduind inversiunea inevitabilă a valorilor! De ce, bre, lele Staruho, să-mi amărăsc eu zilele încă şi mai mult decât până-n ziua de azi, făcând un serial de penitențe, cum zici că zice armăsarul Udaloi, care, uite, rânjeşte ca un nesimțit, doar ca să mă deosebesc de sutele de mii de surate amărâte?

Adică ce, bre, alte căi decât ce zice, în concupiscența extinderii sale, Udaloi, nu se mai există? Că văz că ai şi un dulău cu dinții de oțele aici, pe mai umanul şi slăbănogul de Kabîzdoh, de ce nu l-oi fi tunzând pe canicula asta globală! Cu semnificația de dilemă, cum ar veni. Adică dumneata, babo, chiar îți permiți a purcede de la conjectura că toate castelele de nisip ale vieții rămân neracordate la intrări foarte concrete în termeni de achiziții posibile şi necesare oricărui cuplu care a dat patriei copii şi trebuie să vază de ei? Află, bre, că cu sărăcia nu te joci multă vreme! Şi nu te poți baza pe privilegiul intuşabililor că gestionezi nişte dosare şi că stăpâneşti populația prin ele, fiindcă ura față de vipoi şi dinamica fără egal a evenimentelor le poate transforma oricând în munți de informație nerelevantă, care fac doar obiectul memorizării şi al reproducerii sterile!”

„Cuuum, fă, reproducere sterilă?”

„Ei şi dumneata acuma cum! Reproducere!!! Reproducere non-creativă! Ba am putea zice chiar reproducere antiprocerativă! Prin descongestionarea exponențială a salariilor, bre! E dezastru! E Mizeriadă! Sunt în societatea noastră grupe de interese care se tem de un popor cult şi educat. E dezastru rău, bre! E Mizeriadă intelectuală! Păi să-l fi auzit aseară pe Ninel Calițoiu de mate, când ieşea cu Dudulac al meu, cu Thales din Milet şi cu Pitagora, relativ lămuriți, de la Katiuşa, de la *drug-store*! Hai, bă Dudiță, să-i punem de-o grevă! instiga el încins pe bărbatu-meu. Lasă tu etapele, că *ăştia* şi-ar băga extinderea-n banderola ta de grevă japoneză! I-ar durea-n aria curriculară, ca pe gheişele rafinate, de noi, dacă nu e risc să-i dăm jos! Ceea ce numai prin grevă generală se poate, chiar dacă vor zbiera că încălcăm dreptul la dresaj înscris şi în

actul constituțional! Şi dacă bani nu vom obține, măcar *se vor demasca* toți: politicieni, arendaşi, vechili, că sunt solidari întru acelaşi *la muuuuncă, băi intelectuale!* din 1990… Semn că tocmai *ai noştri,* care i-am votat noi degeaba, au fost *reeducații* acelei Mineriade, au învățat garantat pă viață că nu pot accede la putere la noi în republică decât ca lichele de pampas răspunzând la apelul la bairam al spilcuiților şacali de prerie, profund interesați nu de luminarea poporului ci de băgarea beznei în el!… Hai mai bine să *înghețăm* anul ăsta şcolar, Dudiță! Şi să nu mai livrăm nici o pleiadă de absolvenți dezghețați economiei mondiale!!!… Bine, mă mârțoagă, om serios eşti? făcea omul meu, Staruho, rîspunzând la argumentele interlocutorului! Râde de noi şi quetzalul, mă frustratule! Mai bine ia o jordie de bambus în mână şi hai pe ei, Ninele! Hai cu toții! Hai şi tu, Katiuşo! Hai la lupta cea mare, rob cu rob să ne remarxizăm şi să-i belim! Să-i concentrăm pe toți hoții în şantiere Naționale de muncă spre binele republicii! Că NOI suntem patru-cinci sute de mii de asupriți, pe puțin, iar *ei* dacă sunt cinşpe mii de specialişti cel mult, dar eu zic că nici atâția nu sunt sau în orice caz până-n primăvara asta a lui 1998 *nu i-au folosit pe toți*!!! Că-n caz contrar ne-am fi simțit şi noi APOSTOLII de la biserica fără turlă nişte bugetari cu alt statut, am fi avut o senzație de a fi mai la putere, CU AI NOŞTRI, mai protejați, nu una de marginalizați tot mai la durere, ca nişte INTELECTUALI DE ZGONHEN! Şi era şi-n interesul răsprofilor să-şi aibă *minerii* lor, câteva sute de mii de cărturari de folosit la o criză, fideli fiabil fiindcă numai un *om cult* poate înțelege ROSTUL divin al *bipartidismului regal de tip american, ca şi al unei biserici de fast bizantin – într-o… republică*! Care-şi poate juca de ochii *uie* pluralismul şi cu diferite tricouri ale aceleiaşi mafii, Ninele!… Aşa agita, Bonobel al meu, babo, c-am dat din Mineriadă-n Mizeriadă, Ninele! Cât despre grevă, eu mi-s eurosceptică că-i fezabilă cu elemente ca Corela Drob, Vizdela, Fefeleaga, Naşpa şi celelalte colege ale mele din contradictoriu, care unele au şi venituri extrabugetare, iar altele se restrâng şi se chibzuiesc de le-ar ajunge chiar şi mai puțin decât leafa, comportându-se ca şi cum ar avea cu toatele asigurarea pe chiloți de cea mai bună calitate la o eventuală evaluare!

Aşa că NU EXISTĂ DECÂT SALVARE INDIVIDUALĂ, bre!

Şi atunci, aş accepta, ce să fac? Dac-aşa o fi blestemul, ca numai printr-o *suferință de excepție* să te distingi de gloată, maică Staruho! Când e aşa comod, la urma urmei, să te complaci în spațiul cultural drujbean devenit spațiu al suspiciunii asupra la cum fac bani alții şi totuşi să stai pasivă! Să fii senină crezând în predestinare scrisă, dormind la umbra gradului unu, cum zicea şi Korobocika, colega mea de liceu pedagogic, ajunsă vechilă şi care a uitat de unde-a plecat, cerându-ne ACUM s-avem cu toatele, când vine-n îndrumare şi control, mape cu de zece ori mai multe hârtii de calitate ca sub tanchişti.

Ca să n-aven noi timp să mai citim o carte, cum îi şade bine intelectualului democrat, fie el şi apostol preuniversitar inferior, de zgonhen! Mai ales că ACUM se zice că ai carte, n-ai parte! Şi trebuie să avem o atitudine de respect față de înțelepciunea paremiologică, cotoroanțo! Care cobeşti că să câştige Naşpa!

Că doară norodul nostru are-o zicătoare condensând într-însa o experiență multimilenară... *Ăsta s-a căcat în scăldătoare!* zice lumea, pizmuind pe-ăla de dobândeşte brusc un capital de să nu mai muncească nici el cu familionul, nici urmaşii, sute de ani. Iară mie, când am mângâiat-o pe mamica, ea mi-a relatat, în enunțuri intonative de dificultate şi lungime progresivă, că eu când eram mai mică m-am căcat *efectiv* în scăldătoare! Performanță confirmată şi de tăticuțul meu când l-am mângâiat! Iacă dar, babo, că eu pot zbiera cu deplină-ndreptățire, dinaintea acestor stejari seculari ca la porțile Romei: *Şi eu m-am căcat în scăldătoare!* De ce oare atuncea, țață Staruho, să mai şi postesc de toate alea la Blocurile Ruşilor cu Bonobel al meu, numai ca să dobândesc printr-o strategie de virtute un punctaj mai bun de prioritate a anticipării? E corect, e just metafizic aşa ceva? Ce descriptor de performanță în nenoroc mai poate evalua sub sputnice, sequoia şi quetzal atâta absurditate fără să se revolte?”

„E posibil, maică, şi câte un eşec al justiției probabilităților! Şi chiar aşa cred că este cazul tău ş-al domnului profesor Străchinaru, căruia s-ar putea şi să nu-i mai meargă sula bine. Pentru că te-oi fi cufurit dumneata-n scăldătoare – rânji dup-un moment de instanță Baba-Cloanța, sardonic cât Udaloi, cu buza de sus ornată c-un herpes – dar surioara ta Koala a avut atunci, dacă-ți mai actualizezi ce-au povestit nenorociții tăi părinți, când îi mângâiai, o conduită de consumator şi, în consecință, ea ți-a şutit norocul şi e acum pe la Sydney, aclimatizând cămile dublu cocoşate, aduse din Kazahstan, în aşteptarea turiştilor Olimpiadei, să-i plimbe pe ele citindu-le pasaje porno din Shakespeare, iar tu, fă, orice-ai zice, nu eşti cu nimic privilegiată față de *toate* celelalte cadre… didactice de la noi din republică, care uită că mai sunt, ăhă! doi ani lungi până la alegeri pe itemi cu valori multiple sau poate cu alegere duală şi tânjesc să le mai mărească şi lor leafa de pe acum, pe motiv că occidentalizarea-desovietizarea educației, luată-n serios, pretinde înzecirea muncii, îndeosebi la acoperirea cu hârtii inspectabile pentru îndrumare şi control. Că punctaj din care să reiasă prioritățile la câştig nu se face aici-şa la mine, la împărțitul norocului, ca la transferări de la o şcoală la alta, la generalul Vasea, Cențico! Şi impresia ta subiectivă ce ți se năzăreşte ție-n morții mă-tii că *nu mai poți* TU, sau copilaşii, sau soțul, nu sensibilizează prin ea însăşi jocul cel aleatoriu al bilețelelor, deoarece el a fost conceput tocmai cu proprietatea alba-neagra ca să fie impasibil la retorica mizeriei muritorilor, loteria fiind prin excelență maşinăria ce ia de la care n-are şi

pompează la care are, *după cumu-i puterea de a participa*, eventual spălând bani, a fiecăruia!

De aceea, poți câştiga şi duminica ce vine, poți însă reuşi-triumfa şi scoasă la pensie, dar şi moartă de peste trei milioane de ani. Asta este!
Şi atunci?… Ei, ce strategie să adoptăm, Cențico mamă, nu mai pişa ochii aci-şa la mine c-o să sufere Dudiță! Lasă-l să sufere dacă n-a fost pe fază, pierzând startul şi-n '90, şi-n 96!… Ce-i facem ca între atâtea amărâte de speră egal, tu să stai în aria curriculară cu ochii beliți la tembelizor ronțăind *girasol* şi să ajungi să devii să fii EXCEPȚIA DE LA REGULĂ?…

Ce-i facem? Ce-i facem? Cum să te distingi până la excelență?

Evident fiind, Cențişor, fetița mea, că trebuie *să ai o activitate* care să convingă pe Udaloi cel ce-ți poate pune-o pilă-n piscina cu bilețele – gigantică metaforă a scăldătorii – ca să câştigi *tocmai tu*!"

„Eu cu Satana, nu vreau să am meciuri…" – îşi aruncă verzile ei obiective cadru spre negrul Udaloi martira Cențica, dovedind nonverbal o tărie morală morbidă şi pe dată n-a mai ciripit botgrosul dinspre forturi pe craca de jugastru siberian!

Doar armăsarul de antracit sforăia şi se uita la ea, ştiind-o că admiră tot ce este cabalin, cu nişte ochi roşii ca nişte lasere de la discoteca Raketta a lui Filatov şi îşi rânjea sub buza-i neagră şi păroasă dinții lați şi galbeni, gata s-o apuce de, mai albă decât porțelanul, aria curriculară, ca Străchinaru când mai bea cu domnul Ninel Calițoiu de matematică pe la Katiuşa, vizavi de Blocurile Ruşilor, şi nici nu mai cere de mâncare acasă, urcă direct în patul conjugal, că oricum nu i se mai dă după telejurnalele de seară, conform obiceiului casei, moştenit de la Puşa Romero.

Iar Staruha Izerghil, în timp ce schivnicul Kabîzdoh, fratele grăsanului Murugoi al Malaşei, zgrepțăna la talpa izbei, s-a lepădat de-un pachet mare de riduri, ca şi cum un estetician competent şi-ar fi croit un chimir lat de-un verşok din creştetul ei alb de bătrânică blajină şi, trăgându-i astfel chelea facială-n sus, ar fi netezit-o şi iluminat-o compatibil cu o carboavă de argint!

Ea deveni astfel mai atrăgătoare de făcut tâlcşou cu ea şi pe dată soarele a țâşnit de după norii cei groşi, cuprinşi ca de-o senzație de extaz, strălucind orbitor ca un număr cu noroc, abia extras din urna siderală a mă-sii!

Rămânând până la urmă aranjat aşa de Cențica mamii cu vrăjitoarea practicantă a managementului ştiințific planificat: <u>punctul unu</u>, că nu la *orice* teleloterie se poate urgenta providențial prin virtute câştigul, ci numai la cele *generoase*, cum ar fi zooteleloteria înființată de un zoofil din Rio de Janeiro pentru reabilitarea închisorii animalelor din Căgiurzia, iar <u>punctul doi</u>, ca numita Inocencia Străchinaru să accepte

măcar experimental să se închidă la bază, să-şi ferece adică picioarele la modul imaginar colectiv şi să influenţeze prin EXCEPŢIA DE LA REGULĂ – măsură necugetată ce-l va afecta devastator pe senzualu-i soţ – soarta ursitei destinate horoscopic ei, fetiţei ei, Maricusa, băiatului ei, Genaro şi, dincolo de o lungă şi grea suferinţă, a lui Moluscă însuşi, coborât lângă Puşa, dar peste nea Mielu.

Iar acuma, sub cireşii înfloriţi sub pâlcul de cocotieri, tocmai groaza de EXCEPŢIA DE LA REGULĂ, anunţată pe ocolite dar destul de transparent, o citeşte Malaşa Korneevna Bibikova în ochii licăritori satanic de poftă, ca două picături de smoală topite de Dracula în orbitele obiectivelor cadru ale clientului.

Care, *pedagog total* fiind, şi-a monitorizat elevele, păstrând legături cu ele, multă vreme după absolvire, până la lăbărţarea lor, şi ştie bine că întreprinzătorul de Harneală a scos-o nu o singură dată cu harapnicul la lucru pe taluz, la magistrala Nord-Sud cea zguduită de grele TIR-uri, pe blânda, mângâietoarea, somnoroasa, arghirofila, gingaşa Malaşa!

Care Bonobo excitat de la extindere la creier era gata să promită orice, inclusiv că-i cumpără Malaşei din Italia diplomă de profesoară şi o bagă la el la şcoală pe opţionale de ecologie şi stomatologie cu completări educaţie tehnologică, cultură civică şi consiliere, riscând să aibă de-a face cu Harneală ca *recuperator* al preţului serviciilor ei, când s-a-ntoarce de la facultate!

„Iacă dar, doamna *mulgătoare* – îşi dădu el cu necaz drumul de pe stănoaga ei, blegit de cum pricepu că, fără *parai*, EXCEPŢIA DE LA REGULĂ, impusă de Cenţica şi de vrăjitoare, i se va prelungi din partea lăptăresei mult şi bine – iacă dar, se uită el la ceasul negru de scafandru de pe braţu-i subţire şi păros, iacă dar, că s-au acumulat, în concluziune, suficiente motivaţii să legaţi, care-o-ţi fi p-aici p-acasă matinal, tu, Malaşă, sau Esmeralda sau socrii pân' s-a-ntoarce sănătos Harneală de la facultate, pe turbatul ista de Murugoi la coteţ sau la paie, când sosesc eu, cadru… didactic serios, evitându-se pe cât posibil să mă muşte şi pe mine de braţ, ticălosul de carnivor, ca pe tătuca lui Matvei Kojemeakin, dacă nu de aria curriculară, iară pe vacile de lapte fruntaşe ce le deţineţi în proprietate de la fostul colhoz Drumul lui Lenin, pe Zorika şi pe Docika, cari într-o viaţă anterioară au fost inspectoare tipicare şi dure ca ACUM nacealniţele noastre Korobocika, Saltîciha şi Kabaniha, ba chiar cinovnicul de rang suprem, Vasili Lukici Hlopov, generalul nostru drag de la Căgiurzia, generalul Vasea, pretenţia mea de client statornic la ele două şi care mă achit cu onestitate de obligaţiile contractuale, este ca să le găsesc permanent în starea de gata mulse, încă de pe când dau colţul spre dumneata, Malaşă, de pe Republicii pe Cosmonauţilor! Şi nu mulse ca pân-acuma, bre, *că nu aşa se mulge,* cu nod, cum te-a format Harneală,

care e o brutalitate virilă, o mitocănie tanchistă, şi scade în orişice caz producția, prin inhibarea vitei, ci întru delicatețe şi omenie să fie procedura ordinară, cum ai vrea şi dumneata – uite-aşa!!! – la două degete trebuie, aşa recomandă zootehnia progresistă, creându-se un climat în care creşte simțitor calitatea şi competitivitatea laptelui produs de gospodăria țărănească, precum şi valoarea adăugată ugerului exportat, apropiind încă şi mai mult momentul aderării la *uie*, care este şi țelul suprem al politicii *tuturor* partidelor noastre, indiferent dacă sunt de-a gata, de comandă sau de zgonhen!"

„Da, sergent, fii vigilent! – smiorcăi febril şi ceru o țigară bălanului şofer de gip plutonierul Aleksaşka. Feblețea mea, Corela Drob, raportează că neevaluata de Cențica insistă că-i va pica-n decolteu un plic de dolari din spațiul nostru aerian, când va întinde cearşafurile pe bloc, şi va sări apoi cu toată familia din vidanjclas în sus, datorită mobilității *societății deşchise*!… Cum să-i pice, mă flăcăule, valori băneşti din cer? Aici e intoxicare! E corupție! E spălare de bani întinați! Dar noi, de lângă unde scrie adresându-se unei categorii țintă *aici sunt banii dumneavoastră!* pe *tarifă*, îi vedem nesănătoasei soțul pe stănoagă. Prin urmare, el nu penetrează-n ograda Malaşei lui Harneală, ca să zici că se valorifică acolo obiecte colectate de competentul ei infractor pân-a intrat în restrângere temporară de activitate. Prin urmare, acest Străchinaru, zis Moluscă la locul lui de muncă şi cunoscut în sat ca Găluşcă, se fereşte să comită în flagrant fapte de mafiot ca evaziunea fiscală şi crima organizată, împiedicându-ne să depăşim planul cadru local de combatere a corupției! Prin urmare, sergent, urmează să-l mai urmărim! Fiindcă dacă n-a dat el faxul care-a cutremurat triada până la cel mai mic fractal sau şmenar, poate ştie pe alții!"

Puternicul lătrat de mascul dominant pe toată ulița, lansat de grăsanul Murugoi când apostolul, prelevând lăpticul, atinse degetul cald ca un covrig al Maşei, reuşi să mobilizeze comunitatea canină până departe, la Kabîzdoh al Staruhei la forturi şi mustața lui Dudulică Străchinaru, ce stătuse cu sfârcurile-n sus cât tăinuise, se pleoşti complet. Prin mintea cea capabilă să identifice organe şi sisteme de organe ca să le explice funcțiile, trecură fantezii horror c-un evadat din arhipelagul şcolar tranşat de nişte lupi competenți să se lupte cu intelectuali şi-i părea că doar o minibăltoacă de sânge foarte concentrat, ca de vigonie din Anzi, va mai rămânea din el în capul asfaltat al ulicioarei, la ieşirea-n Republicii, unde haitele afluite din mai multe direcții, l-ar fi putut şi disemina, fugind fiecare luptător cu câte-un cartilagiu, oscior sau ciolănaş.

Şi cum se va descurca atunci, mă Murugoi, Inocencia mea văduvă, cu doi orfani pe cap, expusă pe vecie la EXCEPȚIA DE LA REGULĂ? Căci cine ar mai muşca-o vreodată delicat de aria curriculară, zicându-i

părinteşte cu tact pedagogic, chiar când nu atinge ținta, doar aşa de drag de fidbec, că *brava, fată, ai fost de milioane!*?

Nu, dulăii mei, nici un investitor serios n-ar mai lua-o-ntr-un nou mariaj, sărăcuța de ea, săracă în toată goliciunea cuvântului, pe-aşa vremi, şi cu obligații materne, şi dresoare!

Pe măsură ce se apropia din Cosmonauților de Republicii, aproape alergând, cărturarului cu lapte i se părea că unii zăvozi au şi atins performanța să deschidă, după o îndelungată învățare prin condiționare operantă, prin descoperiri întărite de plăcerile străzii, *toate* porțile labirintului de străduțe ale mahalalei comunale şi s-au eşalonat după el ca după un drumeț din vidanjclas într-un oraş particular al upercutclasului şi uite-acuş-acuş-acuş, au să-şi înfigă colții nu în pielea sfarogită de pe oasele-i poroase şi fragile, ci în ciocații negri şi lustruiți, parcă din lac de clovn, ai lui Genaro, împrumutați fără să-i spună copilului, chiar dacă risca de la el două-trei şuturi în aria curriculară pentru sacrilegiul ăsta.
Dudu, Dudu, Dudu! păreau că-l cheamă din gipul alb-bej al lui Agheev, du-du-du-du-du-du, ca un cârd de sirene dintr-un golf turcesc, nişte entități lactate galactice cu obiective de referință generoase, consiliindu-l să se dea cu craniul, ca-n piscina Iordankăi Ciuvîrina, direct în pneurile proaspăt răcorite cu furtunul, umed-seducătoare, dac-a pichetat-o degeaba pe Malaşa!

El rămase însă plastifiat când silabisi ca-n oglindă pe capota bej a gipului că într-adevăr are de-a face cu POLIȚIA şi, în consecință, teama de rotofeiul Murugoi şi de armata lui de cartier se mai ogoi, chiar dacă lătrături sporadice continuau să cutremure Eternitatea parcă nou-născută chiar atunci a satului, alăptată de vacile Malaşei, Zorika şi Docika, foste în altă viață inspectoare guberniale mediocre, promovate algoritmic să-şi bage manuale alternative în curriculețele vitale şi-n librării. Apăru acum groaza de Agheev, fiindcă Inocencia auzise de la directorul ei Filatov, că primarul Buțai a recepționat, în legătură cu nişte faxuri, indicativul *Străchinaru este principalul vinovat* şi că ar fi dat secretarei sale, Cachita Dolores, să-i conceapă o adresă către şeful de post ordonându-i eradicarea corupției de la noi din comună cu corupți cu tot, inclusiv ăla care a dat faxul.

Şi de aceea el nu se putea corecta să nu exagereze riscul ca plutonierul să scoată pistolul din dotare şi, după un singur foc în sus, să-i nimerească un glonț la picioare, găurindu-i vreunul din ciocații copilului, de mai bine i-ar fi pârlit mustața cea ca un trei culcat cu aria curriculară-n sus tremurându-şi colțurile ca două hamsii slabe ca nişte țâri, depunătoare de lapți.

El murmură-n neştire *Doamne, ai grijă de familia mea, că şi eu i-am mângâiat pe părinți!* pe când în pieptul gălbejit, uimitor de păros şi cu jeg incipient pe coastele inferioare, deoarece, întrerupându-se apa caldă la

Blocurile Ruşilor că n-au achitat întreținerea locatarii, cadrul… didactic se spăla, dacă se spăla, în ligheanul roşu (care nu-i permitea să descopere legea lui Arhimede!), cel mult la subsuori, ca să nu smellească sau chiar să stinkăiască a sconcs la cancelarie, între colege, ah! inima inițializă să i se zbată dezordonat cum roşioarele *piranha* când seacă Hodivoaia sau Ampoița, fiindcă avea, amărâtul, imaginație nu numai sociologică, ci şi comemorativă şi nu se putea corecta să nu-şi reprezinte pe sergentul bălai coborând din gip şi, nici măcar protejat c-un scut transparent şi c-o cască albă, să ridice pulanul din dotare ca să-l croiască fulgerător peste gât, gazându-l cu spray, legându-l fedeleş, încătuşându-l, aruncându-l în maşina de teren ca pe un colet şi ducându-l spre Machu Picchu, lăsând-o pe Cențica să se descurce cu orfanii şi cu EXCEPȚIA de una singură!

Admise repede că cea mai bună tactică de a ieşi din încercuire, din punga de pe ulița Cosmonauților, şi asta fără a fi reținut de sergent, nici împuşcat de subofițer, este negocierea; adică a-i îmbuna prin vreuna din următoarele două strategii didactice de *captatio benevolentiae*: ori se întinde pe spinare, adoptând o postură capitulardă, cu brațele răsfirate lateral şi cu cămaşa trasă spre gât, expunând la discreție persoanelor înarmate pieptul său slab, gălbejit, jegos, dar hirsut, ori dă… şpagă!
Dar ce morții mă-sii putea oferi persoanelor din gip salariatul de pe catedra de bio de la Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII din Drujba? Minicăcărezele de culoarea antracitului din Donbass de la iepurii Vizdelei?

Nu, nu putea conta decât pe laptele Malaşei din punga veche cu Gică Hagi zâmbind destul de şters de pe ea, şi pe ciocații propriului său copil! Dar era evident că nu laptele e băutura preferată a celor doi vameşi, iar a ceda încălțămintea şi a umbla *desculț* prin sat era un supliciu inacceptabil pentru un cadru… didactic, cât nu se implementase legal obligația să se smerească înainte de-a se angaja-n ABSURDITATEA DE A ÎNVĂȚA PE ALTUL!

Îşi făcu semnul crucii cu limba pe cerul gurii şi avu imediat inspirația să se rezeme de gardul din prefabricate din beton, cu spatele ca la zid, executând nişte mişcări foarte rafinate, de lebădoi balerin de la Bolşoi, nişte unduiri din brațele subțiri şi din gâtul sfrijit, cum observase la un agent de circulație lângă Biblioteca Academiei, cu semnificația că să treacă întâi gipul alb-bej spre casa Malaşei Bibikova, dacă vor s-o evalueze cât e Harneală la facultate, şi-abia pe urmă s-a duce şi el în treaba lui de… prof!

Surprinzător, teleportatul cneazului Frecardo, din Ciudad de Mcdondo-n Drujba noastră, condotierul Aleksaşka Agheev, reacționă imediat la aceste semnale optice, dădu un ordin acustic scutierului bălan de la volan şi, pe neaşteptate, gipul altruist dudui mai îmbietor, ambalând la extrem inima lui Străchinaru, apoi începu să dea cu aria curriculară

înapoi, tot înapoi, tot înapoi şi tot dădu până când îşi atinse obiectivul operațional de a debloca ieşirea de pe ulița Cosmonauților.

Apostolul zâmbi şi se temu ACUM de-o stratagemă ultravicleană, dar nu se putea corecta să nu avanseze cu paşi buimaci de tucan ologit, până se pomeni cu spaimă c-a ajuns aproape de gardul din tablă verde de pe Republicii, de ale cărui ornamente din fier-beton subțire se ținea pe vreme noroioasă, sub influența alcoolului, de le lustruise.

„Paşol întâi *tî*! – îl îndemnă prin oberlihtul deschis generalul tanchist Saşa Agheev, făcându-l să grăbească paşii prin autoritatea intrinsecă vocii sale de bas de pe cursul inferior al Volgăi. Treci, hai treci, treci în extinderea mea odată, că doar ai… *prioritate națională*!"

Dudulică se supuse, o zbughi prin strâmtoare şi se tot micşoră pe Bulevardul Republicii, apoi pe Prospektul Pavel Trofimovici Morozov spre Blocurile Ruşilor, uitându-se mereu urât înapoi, profund stânjenit de sintagma *prioritate națională*, resimțind-o ca pe o specie de nedreptate făcută altor categorii de bugetari cu care la o eventuală ciopârțire, de către guvernul pichetat, a pibului, ar fi putut avea necazuri, în sensul că de ce morții mă-sii să apuce el mai mult? Ce, l-a fătat mă-sa unde avea prioritate? Şi nu mai ştia cum să mulțumească stăpânilor săi, precum şi arendaşilor, ba chiar vechililor, că totuşi tocmai datorită acestei sintagme de *prioritate națională*, el putea ACUM circula cu laptele Malaşei, neîmpuşcat de nimeni şi nici măcar caftit sau, mai rău încă, pulverizat ca un excrement în tornadă!

Perfect liber, el abordă, dând din aripioare, scara slinoasă a blocului, gândind că experimentul de a suna la etajul unu, zicând *Am venit, Vanessa!*, ca să se consoleze-n cearşaful colegei fără bărbat de toate câte i-a refuzat somnoroasa Malaşa-n hamac, ar fi fezabil fără nici un fel de pichetare, doar că cu materialul ei didactic constând din obiective de referință în formă de perişoare şi o arie curriculară cât nişte sponci, hm! ar ieşi o secvență de lecție cum ai ține-o doar cu creta din mână. De acea, el oftează cu năduf şi ezită pe palier, parcă simte dincolo de uşă obiectivele ei cadru pândind, două lumânărele galbene sub ochelarii ca nişte sifoane, dar ale Inocenciei sunt mult mai puternice, faruri verzi permisive exclusiv spre propriile-i obiective de referință însă, nu cupuliforme şi propulsive ele ca ale Malaşei, ci în formă de pară, fruct totuşi existent, ca şi aria curriculară fierbinte şi albă ca laptele, din care ai ce strânge-n dinții galbeni de cal de povară, *totul al tău*, după ce… câştigăm la teleloteria animalelor, Dudiță!

Doamne, ai în pază familia mea! se rugă el iar, la icoana călugărului Vasea ACUM, de să-i vină Inocenciei mai repede tranşa, orbit de albul delicios al laptelui de pe reşou al Malaşei, de-l lăuda şi biata Puşa denumindu-l însă pe aducător *golan* adunat de pe drumuri. Da, se ruga, deşi avea o concepție despre lume ex-darwinistă! Neacceptând el *să se*

frământe decât atunci când i-a ajuns doamna inspectoare Sărăcia nu la calorifere cu întreținerea, nu la frigider cu lumina, nu pe noptieră cu telefonul, ci chiar în patul conjugal – surprinzător-surprinzător tocmai cu abonamentul de telecablu! – ajutându-l să-nvețe nu prin conversație euristică purtată cu soacra, acum defunctă, ci prin descoperire dirijată de doamna profă Mizeria că el nu mai *are* din ce da EDUCAȚIE cimpanzeilor dacă prin etalarea prin sat a *opulenței* lu' care n-a-nvățat aşa bine, tot ce-şi scuipă el plămânii la catedră e contrazis sub deviza *premianții şcolii, repetenții vieții*.

Domnul Străchinaru!

Este panicat. Ar bea. Fie şi o apă minerală naturală natural carbogazoasă. Numai atmosfera de local familial să fie! Cât mai departe de blocul ăsta sordid! El e trist de moarte c-a cam mierlit-o de când, şi să vrea, nu-şi mai poate permite a-şi cumpăra cărți şi, lipsindu-i prospătura de idei, ecoul e somatic, suferind de ceea ce canibalii numesc FEZANDARE, ayyyy! o fermentare a musculaturii, cu efecte culinare benefice pentru consumatorul de om din junglă. El poartă, pe-o căldură certată cu moartea, un costum modern, bleumarin, cu dungi, trase cu linie albă, subțire, punctată, de către un creator canadian de mode din *uie* într-un mod care a fermecat pe Cențica, la Căgiurzia-n bazar la zgonhen, lângă moschee, de unde l-a achiziționat pe-o sumă modică, deşi nu arăta a jerpelitură ca manualele de la recuperări.

Numai că, uite, se aude, se-aude-un glăscior de clopoțel oval de argint! Şi tresari, tresari din stereotipul asimilat an de an că pauza-recreația s-a terminat, că trebuie să stingi țigara, să iei catalogul sub brațu-ți păros de gorilă şi să te duci la vreo clasă peste elevişori, ca să-ți faci numărul. Eşti furios, Străchinare-Străchinare, tu-ți grâul mă-tii, c-ai devenit dependent de clopoțel ca jigodiile lui Pavlov! Sau ca Zurka, iapa lui Toska Bukamaşkin, care, pierzându-şi în cartierul Galapagos un zurgălău, şi-a pus copitele de soprană pe gard, solfegiind o cunoscută arie a clopoțeilor, dedicată mereu la părinții în agonie, pe 89, 12 Mhz FM, Statornicia, determinându-l astfel pe geambaş a face calea-ntoarsă ca să i-l caute. Şi i l-a găsit!

Un copilandru cu fustă albă, lungă, lungă până-n pulberea ce vom fi toți, chiar şi vipoii țării, nu însă şi intuşabilii cleptocrației, care sunt nemuritori ca gândacii de bucătărie, umblă pe caniculă, murmurând oarece, crispat din rădăcina nasului nasol, de parc-ar enumera principalele glande endocrine. Şi-n urmă, gâfâind de vipie, cu ochelari de soare negri şi oblici, taica părintele Ankifie de la şcoală, rotofei, pârlit de soarele stepei, se lasă remorcat asociind fiecăreia din glandele capitale, şapte trebuie să fie, cam ce funcții din nomenclator joacă-n organismul uman cât e viu şi periculos.

Duce sfântul maslu unei pensionare de la colhozul Drumul lui Lenin, ACUM bolnavă şi înfometată, deşi a muncit şi la plantațiile de citrice, kiwi, avocado, ananas, bananieri, *chirimoya*, curmali şi cocotieri de la sovhozul Drumul hibridării vegetative şi al zdruncinării naturii plantelor *I. V. Miciurin*, abandonată de copii şi de nepoței fără bani nici de medicamente compensate, nici de coşciug din lădițe de citrice presate cu tancul, decisă în dimineața aceasta de sfârşit de aprilie mai mult ca oricând *să se sacrifice* pentru a despovăra pe guvernanți de un… talon, ceea ce ar atrage hihiliză la tembelizor şi hohotele de râs ale tineretului cucerit integral de canalele **cetății oligoeducative**, ca să i se injecteze-n creieraşi numeroase mesaje promorționale, focalizate pe dreptul consumatorului de a consuma *toate* produsele din megabig!

Dudulac îngenunchează fără a-i ura o zi mişto colegului de predă religie, pocăindu-se etapizat, adică reîmbrăcând, lătrat de asceticul Kabîzdoh de la forturi, tranşă cu tranşă, în memoria-i de anatomist, atât pe somnoroasa şi cărnoasa Malaşa cât şi pe schivnica, mereu treaza Naşpa, pe măsură ce clopoțelul se aude din ce în ce mai slab, ca-ntr-un experiment de scufundare-n Atlantic la Titanic, să cauți tacâmurile cu care s-au ingurgitat delicatese. Sau cum e când ți se taie aerul sub clopotul unei pompe de vid, ca restant la întreținere afişat pe uşă să se râdă vecinii, dar citind şi ei măcar şi atâtica!

Căzut în țărână, şi tot nu *şchimbă* de paradigmă Străchinaru, iacă dar, crezând şi mărturisind că cea mai inovativă dihanie din istoria naturală trebuie să fi fost ca să fie FIINȚA MAIMUȚANĂ, deoarece învățând din încercare-fasole şi încercare-banană, ea ni l-a format prin condiționare operantă Skinner, gest cu gest şi tril cu tril, pe OM, care s-a şi grăbit să înalțe piramide Maslow din bogăția trebuințelor sale, ocazionându-şi astfel acele *peak experiences* ca cu *Lacul lebedelor*, atribuite-n imaginar lui Heitor Villa-Lobos şi devorate nefezandate, sau ca cu *Bachianas Brasileiras* , minunatele bacante braziliene ale columbianului Fernando Botero, atât de voluminoase, Cențico! pictate parcă-n propria grăsime, de mai mult ca sigur sunt bune şi de mâncat, la localul familial al Anfisei Barabanova şi al Perlitei, sub umbroşii tamarini, în extaze contemporane de pisc, pe bază de reintroducerea educației muzicale şi plastice, prin Sorela Blaster şi Corela Drob la Drujba, două fumătoare pasionate care fac ca viața să se merite a fi trăită până şi la modul estetic… Aia fiind şansa progresului, părinte, că din nenumărate păcate, ființa umană încă nu s-a depăşit pe sine motanus mutantus ca cea maimuțană, întrând mai motivată pe teren şi jucând la adevărata ei valoare, combinând din zdruncinarea celor două sexe vreun kok-sagîz de *Supradotatus supersupradotatus*!… de să-l iau la mine la olimpiadă la biologie, că de muuuuult n-am mai avut eu *rezultate*, mânca-

ți-aş familia, de şi-au permis hienuțele astea să nu mă mai nominalizeze la salariu de merit!

„Care mai e viața ta, mă Bonobo?”

Popa Panda, cu capul alb, rotund, cu păr şi barbă potrivite din forfecuță la maxim 2-3 centimetri, îl priveşte cu bunătate prin ochelarii de soare negri şi romboidali, răscăcărați, generatori ai duioasei porecle, importate din geniala Chină de Harneală al Malaşei, pe când abia-şi inaugura afacerile la Europa, la Voluntari. Din vocea sa baritonală şi plăcută, se răsfrânge asupra enoriaşului darwinist o dragoste de o comprehensiune incomensurabilă, de diriginte-consilier total, specifică pe fond religiilor asiatice, unde omul nu e un privilegiat față de pietricelele din prundul chiar al unei ape mici ca Hodivoaia, a cărei oglindă reflectă-n mâhnire imensitățile celeste şi lanuri de păpuşoi prematur culese de trecători amatori de *choclos* fiert în propria-i pănuşâ sau copt la foc de găteje odată cu broasca țestoasă-n propria-i carapace, speriind tatu-ul şi năpârcile *yarará* camuflate-n hățişurile apăsătorului pampas.

„Am luat laptele de la Malaşa, fără să-i dau altul la şchimb – raportă el, spovedindu-se de parcă ar fi memorat mecanic supraîncărcându-se – m-am întâlnit cu gipul alb-bej al lui Agheev al Corelei, l-am fiert pe reşou şi ACUM mă duc pe la primăria lui nea Fane Buțai, să mai negociez cu doamna secretară Cachita Dolores sau cu Salvador Fafulea de la butelii, poate rezolv cu pământul Inocenciei părăduit de tanchişti, rămas nouă din zestrea Puşii la pod pe Spălătura, sau poate că ne dă ceva ca unor specialişti din mediul rural, să ne lansăm să creştem câțiva struți sau să introducem noi şi noi specii în stepă, din familia cămilelor, având în vedere încălzirea globală – nişte animale de povară lânoase, folositoarea lamă a vitejilor incaşi de odinioară părându-mi-se a fi dintre cele mai surâzătoare, deoarece caravanele ar putea aduce din nord ambră şi drobi de sare sau blocuri de gheață pentru sifon din apă filtrată, până la intersecția cu drumul mătăsii, la iarmarocul de Pobreajen …”

„Du-te, fiul meu, în pace! Şi icoana călugărului Vasea căile tale să lumineze pe zăpuşeala asta de ne-ntunecă mințile! – îi dădu binecuvântarea sa generoasă părintele, gâfâind uşurel. Ia aminte la şcoală, creştine, la ai tăi, la a cincea, să nu se bată Mişa, Grişa şi Epişa cu Himena şi Palaşca, să-şi scoață ochii pierzându-şi vreunul lumina vederii în caz că eu mai întârziez sau nu mai pridideșc să-mi fac ora! Că a conceput şi Calițoiu ăsta la Katiuşa un oraaaar, de mai bine lipsă! Auzi! Să mă urnesc EU până la şcoală pentru o singură oră! Le dai, mă creştine, de copiat din cărticică, de unde am rămas cu rugăciunile data trecută, să redescopere activ criteriul pentru pseudotaxonomia îngerilor după Dionisie Areopagitul! Ştii… Sunt câțiva morți în oraş, Bonobo… Pardon, în sat! În sătuc la noi, în Drujba!”

Soarele lumină mai tare, ca manipulat din reostate de însuşi Dracula la discotecă la Novaia Cuţarida .

Popa Panda se duse parcă remorcat de băieţaşul cu clopoţel. Ochii lui oblici, negri şi răzbătători, deveniră lăcrămoşi după întâlnirea cu Bonobo. Pentru că sfinţia sa ştia bine ce e la dresor în casă, adică în apartamentul de două camere, nr. 13, etajul doi, de la Blocurile Ruşilor, de deasupra Vanessei.

Inocencia i se spovedise recent, pe muzică plăcută, de Brahms, nişte preludii de coral târzii, aproape postume, la orga satului, că va implementa în mujul ei EXCEPŢIA DE LA REGULĂ, chiar dacă-l va determina, în interesul copiilor, să tragă pe dreapta, cum şi cere un catolicism fervent virtute, ca să se poată diferenţia de ortodoxia prost înţeleasă.

„Aoleu, Bonobo, Bonobo, ce-o să mai pătimeşti tu, Bonobo!

Dumnezeu să te-ntărească să faci faţă EXCEPŢIEI DE LA REGULĂ cum te-ai lăsat şi de viciul fumatului, fără să afle Harneală că pichetezi pe stănoagă la Malania lui! Şi nici amărâta-ţi vecină din bloc, Răzvana-Năzdrăvana, despre care sunt indicii că prin magie neagră şi-a azvârlit fostul soţ în Universul îndepărtat, fereşte-te, fereşte-te, mă Bonobo, să nu ginească natura tulburărilor tale de comportament, că nu mai scapi de ea!… Şi dacă află generalul Vasea, cel fermecat de spiritul ei, te dă afară din arhipelagul şcolar! Lucru firesc până la un punct, aici având şi Darwin niţică dreptate, că *marii reproducători* se iau de acolo de unde sunt, în folosul speciei, şi chiar al comunităţii, s-o umplem de supradotaţi şi superdotaţi prin care ne îmbunătăţim şi imaginea până la calificativul excelent, cum ai planta o cortină de brad albastru-argintiu între lagăr şi transsiberian!”

Este lumină, e prânz, Dudiţă! Tare-i cald, încât mai c-ai merita să-ţi sponsorizeze o bere însuşi primarul Mitrodor, ca s-o diseminezi în mediu răcorindu-te prin toţi porii epidermei şi prin ai cămăşii celei albe, purtate doar la nuntă, la inspecţiile de grad didactic, la *lecţiile deşchise* şi, în perspectivă, la pomana de viu sau la înmormântare.

De trei zile-ncoace, madam Cenţi îl tot primeneşte ca şi cum l-ar trimite nu să cerşească pământ de la proprietarii Drujbei, ci să negocieze intrarea-n NATO şi-n *uie*. Şi iată-l ACUM deplasându-se cam pe vârfurile ciocaţilor de cioclu, în costum nou de zgonhen bleumarin şi cu cravată de la o clasă terminală, de-a opta, cu zgârci, instruit să păşească agresiv, ca o topmodelă desufletizată, alcătuită doar din obiective cadru, obiective de referinţă şi arie curriculară!

Dar vai! în dreptul propriei sale şcoli, s-a descongestionat în el ceva, dezvăluindu-i-se dulăul ei, Buxtehude, copulat-încârligat cu o căţeluşă roşcată ca o vulpe, insuflându-i în plin cutremur curricular o păguboasă meditaţie la ABSURDITATEA DE A ÎNVĂŢA PE ALTUL şi

parcă tot aerul i s-a scurs ca dintr-o femeie gonflabilă crăpată, încât pe treptele fostului stat major al diviziei de tancuri, ACUM ale primăriei, el se muiase de parcă urca la balamuc, neliniştit profund de-o sugestie-ntre două promorționale de pe la tembelizor, pe placul audienței maxime, că-n SISTEM ar fi pululație de cadre demente.

Din fericire, Cachita Dolores, pistruiata şi acra secretară a lui nea Fane Bușai, nu-l trată ca pe-o dăscăliță-n pragul pensionării cu pompele ionice dezechilibrate la toate membranele neuronale din lipsă de calciu la menopauză; ea nici măcar nu-şi strică obiectivele cadru căprii pe actul lui de prezență-n anticameră, deoarece tocmai conțopea.

Conțopea.

Şi dac-aş reclama-o pe Cențica mea Cachitei că dacă nu-mi dă pământul Puşii, mă amenință ca parteneră de jocul vieții c-o să intre-n EXCEPȚIE DE LA REGULĂ?… Ce mă fac eu, Cachito, ACUM? Că nu era Cențica mea o femeie-n paradigma Claudiei Schiffer, dar îmi făceam treaba cu ea! Iar ca femeie de casă da dovadă de validitate, fidelitate, obiectivitate şi aplicabilitate-n bucătărie. Îââî? Greu de anticipat reacția…Poate fi şi copulativă, de încâlcire a cromozomilor, eu, tuciuriu şi păros şi ea… parcă nu mi-e destul gelozia lui Filatov apropo de Vizdy! Atât mi-ar mai trebui, să mi-o taie lipsă zilnic Bușai pentru pistruiata asta roşcată, care mai şi conțopeşte!… Dar, miza fiind a da un *Supradotatus supersupradotatus*, pe care să-l alegem să ne călăuzească… Mai ştii? Bine, mă, dar chiar cu zacusca asta, numai caroten? Ayyy! Am horror! Cred că nici *perfectamente borracho* cu mescal la un *pipiripao* nu m-aş încumeta! *Ay de mi!*

În curtea interioară, sub migdalii înfloriți, câțiva peoni cu frunțile brăzdate de tranziție şedeau pe bordură, la răcoarea havuzului cu capete de pume, bând reținut din nişte tigve gălbui, un *cahuin* roz, fluorescent din cauza mescalinei, pe când vătămanul spân Salvador Fafulea, zis Zigotul, stând pe o butelie, le silabisea din *listokul* Autonomia locală editorialul Brendei Bușai, comentându-l cu injurii văcăreşti, de multumblat *gaucho*, pe care bărbații cei năduşiți şi prăfuiți le dezvoltau creativ. Pălăriile lor jegoase priveau spre cer ca ale unor cerşetori dispuşi să aştepte oricât să le mai mărească şi lor leafa şi proful deduse că nu-i nici primarul, nu-i nici domnul inginer hotarnic pe căldura asta, deci ar putea fi ei la *albergue*, la nea Fane Ciuvîrin la Popas, la intimitate-imunitate, trebuie, iacă dar, mers până acolo!

Dintre biserică şi primărie, încremenit de parcă drujbenii i-ar fi ridicat deja statuia de prof, aducându-i prinos c-a format pe viitorul cneaz Feodor Federico Hamburghervorul, ce va implementa-n buricul Europei toponimul *Ciudad de Mcdondo*, îşi privi el ca un străin propriul loc de muncă, enormul local, conceput pentru de trei ori mai mulți cercopiteci, dar tanchiştii s-au cărat şi, mult mai târziu, s-au răzlețit şi familiile

deportaților, diminuându-se drastic efectivul şcolar. Era sau nu hardughia asta destul de încăpătoare pentru a se metamorfoza-n inima economică de angrouri a Drujbei şi a sudului guberniei? DA, Cențico, pentru că uite cum se leagănă aprobativ firma Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII şi se schimbă în Gostinîi Dvor! Ceea ce ar fi un fel de han al negustorilor varegi şi ragusani, să bage marfă aleasă din secolele XIII-XVI, bine făcută, atrăgând în această republică a răsprofilor din *muie*, o mulțime de colecționari din *uie*, cu prilejul iarmarocului estival de Pobreajen, dar şi ocazional agroturistic în stepuliță. Motivație pentru care, din cărămidă roşie de Cuțarida şi din pietroaie mari tip Machu Picchu, importate însă de pe Insulele Solovki, gardul şcolii s-ar putea îngroşa şi supraînălța cât zidul chinezesc, la intrare şi la colțurile patrulaterului punându-se turnuri masive cu miradoare, forța de muncă putându-se recruta uşor dintre peoni, mai ales dacă se declară zona defavorizată şi descinde la noi pe Spălătura investitorul străin, de a cărui sosire de peste ocean pe muzică de Vangelis vorbeşte profetic *Cronica de la Cuzco*. Rămâne de văzut, Cențişorule! Ca şi chestia cu struții, ale căror ouă poate că încă nici nu le-a-mbarcat în portul Sydney, soru-ta Koala cu australopitecul ei, după cum nici lamele cele lățoase, comandate incaşilor, nu vor fi ajuns în port la Valparaiso, neavând viza patriarhului pentru export, iar dromaderii cu care urmau a fi ele încrucişate nici măcar n-au fost achiziționați de omul meu, Selim, de la El Alamein.

Deodată, Dudulac îngălbeni, auzind întâi ropot uşor de copite ca de mustang în depărtări, apoi greu potop de copite potcovite, apropiindu-se printre biserică şi primărie, ca şi cum o întreagă legiune de jandarmi ar fi pornit ecvestru de la est către vest, necântând *Treceți, batalioane române, Carpații!* şi având consemn să radă municipiul Căgiurzia de prostituate şi de vagabonzi, înființându-se Şantiere Naționale ale Tineretului, cu sprijinul esențial al reporterilor, urmând ca dacă ei nu relatează *ce mult se face*, atunci să nu li se mai livreze ştiri înroşite de sânge uman, singurele care-ți dau senzația antropofagă că eşti bine informat de tembelizor şi presulică, Vanessa.

„Hei, Toska! Toska Bukamaşkin, ia opreşte un moment! – fluieră el atelajul groparului, care întoarse o privire dezghețată şi atentă a ochiului mai mare, alb-bleu, singurul cu care vedea, aşteptând mai degrabă vreo comandă de butelie sau de antracit de Donbass decât una funerară pentru Moluscă însuşi. Ascultă, Bukamaşkin, ai înnebunit??? – se rățoi proful la chior. Chiar vrei, din culpă, să omori azi pe cineva? Trebuie să te stopez eu din drum?… *Nu aşa se mână caii* pe drumurile publice! Indisciplinatule ce eşti! Mai ales în localitate! Şi-n dreptul şcolii!!! De unde-n orice clipuliță o poate zbughi spre casă vreun copilaş, după carnetul de alocații, după vreun caiet de teme sau după diverse tranşe de *fonciire* solicitate de SISTEM prin preceptorii-perceptori, în

tentativa lui de gigafomist de a-şi căta resurse-n mediu… Păi e posibil aşa ceva, Toska? Să te comporţi deviant? Parcă te-ai tembelizat de tot în ultimul timp!… Te ştiam mai ascultător puţin!”

„Apăi, don’ profesore – mârâi întunecat Antoşka fără a protesta la probozirea-i în centrul Drujbei – m-o fi ameţit bacilococul vitezei, că-l am, recunosc, m-am infectat c-o târguii ieri pe Zurka, pă iepuliţa asta albă kirkiză borţoasă şi îndrăcită, şi voiam s-o testez daca s-a potrivi la *pas, trap şi galop* cu Udaloi, armăsarul ista başkir focos şi negru, hrănit numai de neveste, cu urluială de mei şi cu crupe de hrişcă! Altminteri, să ştii şi domnia ta că mi-s competent cum se mână caii prin localităţi! Vorba e, ce faci dumneata? Porniţi greva aia?… Auzii la Katiuşa că e *imanentă*! Îngheţaţi anul şcolar!!! Acuma, vara, bre don’ profesore?” „Depinde!” „Eu zic să-l lăsaţi baltă, că nici nu prea e productivă încetarea activităţii în învăţământ, domnul Găluşcă! Copiii, bucuria lor! Părinţii îi pune la muncă, iar guvernul de bandiţi economiseşte la combustibil, la energie electrică, la telefoane, la salarii … Nu e percutantă tactica, că *nu se obsearvă* protestul!” „Să facem atunci greva foamei şi mai intens, ai?” „Aş! Ar râde şi quetzalul, domnu’ Dudu! Trebuie altceva, mai subtil, mai de ştire principală pe scurt!” „Ce?” „Inventaţi şi voi ceva mai de kinogramă! Mai de senzaţie!… *De ce nu gâtuiţi zilnic câte-un copil?* Azi într-un judeţ, mâine în altul… Să dea seara la tembelizor imagini de la morgă cu ei învineţiţi şi cu mămicile jelind de mila lor! Să bage groaza-n populaţie!!!” „Asta-i bună, gropare! – se înverzi cadaveric fostul dirig. Atât ne-ar mai lipsi! Ar urma un adevărat CUTREMUR în învăţământ, trecându-se la disponibilizări masive, cum dealtfel ne tot ameninţă actualii noştri proprietari. Ne-ar face pilaf şi tocană şi *puchero*, Toska, instigând cetăţenii să ne asedieze cu topoarele, cu furcile şi cu *machetele*-n şcoli încă de la primul cercopitec, nu gâtuit, ci numai fugit de acasă la Finala Cupei, dar *presupus* de vreun canal c-a fost luat ostatic de grevişti!” „Atunci, *învăţaţi-i prostii pe copii*, domnul Dudu!” „Ce prostii, Toska?” „Să fumeze! Să se drogheze-torpileze! Să bea vodcă *genocid*… Să nu-şi mai facă semnul crucii la sfânta masă şi să-i înjure pe părinţi!… Sau să nu composteze bilet pe rata de Cuţarida şi să nu-şi cedeze locul la babe! Să mintă! Să fure! Să dea şpagă pentru notele trebuitoare, la admiteri / corigenţe! Să-şi cumpere diploma cu totul, dacă ţine! Şi fetele, fetele, domnu’ diriginte, măcar la liceu, să facă, indiferent de filieră, profil şi specializare, şi cantităţi catalitice de trotuar! Că poate-şi găsesc norocul pe alte meridiane! Iar la alea micile, băgaţi-le-n căpşoare că debutul precoce al evaluării e benefic la calculul coeficientului de inteligenţă, stimulând hormonii de creştere a randamentului şcolar la teste, dacă decizia e a lor!” „Din păcate, dragă Toska, **cetatea oligoeducativă**, prin organele ei, ca: tembelizorul, loteria, presulica, familia, câinii vagabonzi şi cartierul, zi de zi şi noapte de noapte

formează-n acest sens cercopitecul mai performant decât am reuşi vreodată noi, care ne-am pierdut credibilitatea din cauza lefilor mici!”
Zise şi rămase mut, uimit, plastifiat: căruţaşul *se oprise* din drum la porunca sa!

Văzuse, oare, respectuosul Bukamaşkin cum Agheev retrăsese, cu infinit respect, gipul altruist de pe ulicioară, numai ca să penetreze de pe Cosmonauţilor pe Republicii – deoarece avea *prioritate naţională* – domnul profesor Dudu Străchinaru?

Poate! Pocnind din bici ca şi cum ar fi exorcizat lefile mici, el îşi trase pălăria pe ochiul diavolesc şi se depărtă cuminte, într-un trap aşa mărunt şi sfios, atât din partea iepei albe cât şi din a armăsarului negru ce râsese la izbuliţa Staruhei Izerghil spre Cenţica, încât nu mai scoteau nici un fel de zgomot, de parcă ar fi fost nişte holograme teleportate dintr-un trecut mai filmogenic decât prezentul, doar întru a ilustra REVELAŢIA ABSURDITĂŢII DE A ÎNVĂŢA PE ALTUL. Lăsându-l pe cadrul… didactic foarte enervat, cum e oricine când se ceartă cu un om matur! Care mai e şi gropar, spoliind rudele zdrobite de durere ale morţilor, prin perceperea de tarife exorbitante la metrul cub de săpătură *niciodată terminată la nivelul convenit*, cu scopul abject ca să te aibă la mână *să mai dai* când ajungi cu coşciugul la destinaţie şi e risc să dezgroape mortul câinii comunitari, care umblă prin cimitir plăcându-le mirosul zonei, precum şi uleiul de bunică de la candele!

Dacă se merge pe divertisul curricular de o treime variaţie de la o şcoală la alta, asigurându-se unicitatea unităţii şcolare, cum e genetic unic şi individul în specie, şi, prin jocul pilelor, mi se vor reduce orele de ştiinţe şi-mi dispare catedra, că doar n-o s-o alunge nea Fane Filatov pe Vizdela de la iepuri, EU nu merg la nici o pretransferare cromatică la două-trei şcoli, Cenţico!… Gropar mă fac! Aşa cum mă vezi, cu oasele astea poroase! Că doar, nu? părintele Ankifie mi-e amic, ar vedea în aşa smerenie lepădarea de ateism, iar fiică-sa Haritina-Erotiida, născută-n noaptea de 5 spre 6 octombrie, zile de la care a preluat numele celor două muceniţe de toamnă, ţi-e şi ţie amică, Cenţico, fir-ai a răului cu opţionalul tău! Zice că întâi să divorţez şi abia pe urmă să lucrăm în echipă!

Paşii soţului predispus la abstinenţă în virtutea EXCEPŢIEI DE LA REGULĂ proclamabile de Inocencia dacă nu-i aduce nimic concret de la Cachita Dolores, se cam împleticesc în dreptul magazinului de medicamente, sub o cruciuliţă ajutătoare, unde-i expusă perpetuu, poate pentru a epata pe peizanul protofermier, o arie curriculară de farmacistă parcă întrebându-l dacă are bani să-i ia tot mai grasei sale neveste, Cenţica ex-Inocencia, o anume loţiune anticelulită din aia, să-i dea nu trup nou, sau măcar unul compatibil cu ăla vechiul.

N-avea aceşti bani şi totdeauna ştia că acea arie curriculară de farmacistă îi bulversează toţi nervii, dar însă nu se putea abţine să nu

tragă cu coada ochiului spre ea, atât la dus cât şi la-ntors, mâhnit din ce în ce mai mult că soarele barbar din stepuliță o tot albăstrea sub geam, serafizându-i carnația prin efect de seră.

„Veturie! Hei Veturie! – prinse el a ciocăni c-un pietroi în gardul impregnat cu motorină al profei de geogra, focalizându-şi obiectivele cadru ca două picături de catran pe o anumită submulțime a rufelor ei de pe sârmă. Bine, mă Veturie – dădu el din cap necăjit şi, cu piatra, de nervi, în mocirla şanțului, când spălătoreasa, impunător de înaltă, greoaie şi îmbujorată, se ivi la poartă c-o cădiță de plastic roşu ținută de-o ureche cam crăpată şi c-o expresie întrebătoare pe botul ei lânos şi clăpăug şi bun, ca de lamă pe plaiuri andine cărând drobi de sare şi mestecând la înălțime o frunză de troscot apucată-n treacăt. Femeie serioasă eşti tu, Veturie? Şi mai eşti şi-n Consiliul de Administrație al şcolii, de hotărâți lista de premiere din fondul de 2 %! Sau corectitudinea autoevaluării pentru salariu de merit! *Nu aşa se întind rufele pe sârmă!* Nu aşa se usucă lenjeria cea mai intimă! Ce Dumnezeu, tu nu te gândeşti, mă Veturie? că se perindă, trec sau vin gibonii şi vai! gibonițele noastre inocente de la şcoală, şi văd – şi să nu-mi zici că *nu se obsearvă*! – tocmai aci la drum, expuşi ca un giulgiu-ntr-o raclă, iacă dar, intimii ăştia aşa de inexpert cârpiți! Şi nu doar o pereche din astea uriaşele, moartea şarmului, ci mai multe! Şi toate cu reabilitări compromise!" „Mda-da-da-da-da, o să-i transfer după magazie! – buigui doamna Veturia Lazaridi, rămasă câteva secunde bune cu obiectivele cadru holbate spre cartierul Galapagos şi cam fără aer. Nu ştiu cum să-ți spun, Dudiță, dar nici n-am reflectat pân-ACUM la asta… Ce se-ntâmplă, de fapt, cu lenjeria achizițiilor mele fundamentale, demult propusă pentru casare: uite, dintotdeauna, vezi, eu mi-am uscat-o pe culme la drum, *fără să am a roşi pentru ceva*! Mutația a venit pe nesimțite, odată cu flexibilizarea curriculară specifică vârstei, şi stă-n apariția peticelor neasortate şi a unor găurele de uzură avansată, dar mă tem că repercursiunile acestei neglijențe asupra carismei mele-n clasă vor fi catastrofale, Diță, tocmai când implementăm noul examen la capa de naționalism! De unde rezultă învățătura că există fațete ale mizeriei pe care poate că murim şi nu le mai resimțim niciodată!" „Niciodată! Dar cum-necum, stimată colegă, trebuie *să ții* la imaginea de cadru… didactic! La *a oficia* ca popa sau ca judecătorii sau ca generalii! Care o fac în stihare, robe şi uniforme de fast regal! Şi, în acest sens, e rău pentru sacralitatea spațiului şcolar că s-a renunțat la uniforme, de parcă lucrai la mănăstire, cocina **cetății oligoeducative** revărsându-şi ACUM din populism lăturile-n şcoli. *Ca să fie eleva mai elegantă ca profesoara*. De-ar trebui să cerem la greve spor de stress pedofilic… Că suntem şi noi babuini, ce dracu! Aia e, Veturie! Nu mai umbla, mă mamă, la şcoală, aşa jerpelit şi rufos *ca un analist politic*! – mă consilia de bine şi biata Puşa cât a trăit. Ce influență educativă mai poți avea tu în trențele astea de

golan, Dudulache? Guler alb eşti tu? Mă şi mir cum de te mai ascultă şi-ţi aduc copiii *fonciirea*! Aşa-mi zicea soacră-mea mereu, Veturie!… Dar ce să faci dacă n-ai cu ce şi nici cu cine! Asta este!" – dădu din umeri, jenat şi el, proful, căutând să se retragă cât mai repede spre capul alogen al satului şi spre câmp, că el nu suporta colege bocind, nici măcar la îngropăciune sau la simulare de funeralii cu POMANĂ DE VIU.

Grabă care nu-l opri să cheme câteva gospodării mai încolo un om din livadă la drum că *nu aşa*, adică fără lacăt, *se lasă bicicleta la poartă*! Sau să recomande unora ce întindeau provizoriu nişte carton asfaltat pe o vilă-n construcţie, să se lege cu o frânghie unii de alţii, că *nu aşa se respectă regulile de protecţia muncii la înălţime!*

Fierul stănoagei podului de pe Spălătura îl făcu apoi să zăbovească deoarece nu prea ruginise. Era negru, lucios şi bun să prăjeşti ouă pe el la tigaie, ca pe-un blindaj de T-34 vara în Stepa Calmucă. Mai jos de şosea şi de *tarifa* cu *aici sunt banii!*, dar deasupra nivelului apei, în lanul de porumb hibrid, tineri *campesinos* în slip prăşeau, ajutaţi de neveste-n sutiene şi chiloţi (veritabili! nu adevărate, funcţional, centuri de castitate ca ai Veturiei!), cu nişte pălării trainice ca pe Mureş, pe Mekong şi pe Târnave – costumaţie de plajă braziliană care le reliefa fostelor eleve cu epiderme acum creole ariile curriculare şi obiectivele de referinţă, dar le masca sub boruri obiectivele cadru iscoditoare, mai ales la alea care se protejau cu parasolari. Călăuziţi de părinţi înţelepţi, nu prea ofensaţi de goliciune, monitorizând doar cumu-i nora, performantă sau puturoasă, protofermierii ăştia prăşeau, prăşeau, prăşeau la infinit, cu o senzaţie de lambada sau de samba, retezând buruienile şi distrugând pe cât se putea adânci în ţărână sapa manuală, tuburile capilare prin care apa, datorită unor forţe de tensiune superficială, copii, fiind ea un lichid ce *udă* pereţii vasului şi formează menisc concav, ar fi putut să părăsească solul, cum supradotaţii ţara, chiar şi de la un nivel freatic de sub rădăcini, lemnificându-le prematur, ceea ce ar constrânge iobagul, care s-a-ndatorat la băncile triadelor guberniale, punând casa zălog, să plătească pe Praskovia Apollinarievna Bukamaşkina, înduplecând-o să organizeze paparude, şi pe popa Panda să iasă cu icoana călugărului Vasea şi să facă gură pehaşoasă împotriva secetei proorocite corect de ştima forturilor, Staruha Izerghil.

Erau chiar pogoanele lui Cenţişor, de la bunică-su dinspre Puşa, măsurate în pripă de tanchiştii în ofensivă de la est către vest şi distribuite celor mai petrecăreţi peoni, în iarna lui 1944/45, instruiţi să-şi constituie un soviet al sărăcimii, un Kombed, iar primăria nu mai avea ACUM vreun registru agricol mai vechi de 1951 sau poate că nu voiau să existe acces la aceste dosare nea Fane Buţai, Stiopa Ciuvîrin, fraţii Filatov, generalul Vasea de la Căgiurzia şi ceilalţi vipoi ai drujbenilor sau intuşabilii din spatele lor.

Cât despre reconstituirea proprietăţii pe bază de martori, iniţial *nimeni nu-şi mai amintea sau nu avea curaj să-şi amintească de pământurile Puşii*! Iar post-inţial, câţiva nemulţumiţi şi-au amintit, nerezolvându-se însă nimic la justiţie. Deocamdată.

Ehei, dar şi domnul Străchinaru!…

Dacă vrea să-i meargă şi la familia lui mai bine, cu banii şi cu altele, atunci *pliscul mai mic!* Ca să nu fie nominalizat pe lista suspecţilor c-au dat faxul! Pliscul mai mic şi *să cultive* pe Mitraşa Buţai, care copil de peoni fiind, se jucase mult cu tanchiştii, întâi când treceau diviziile spre Sofia, Belgrad, Tirana, Budapesta, Praga, Varşovia şi Berlin, apoi când s-au întors să se repauzeze la forturi şi să se mai exerseze *de două ori ani câte şapte*, forţând Hodivoaia şi Ampoiţa, pe când pedestraşii alergau după dropii şi nevăstuici de stepuliţă. Mai avea şi ACUM şi se juca cu ele pe la primărie, tot felul de insigne cu Lenin, steluţe aurii, autografe, tuburi de cartuşe, fotografii…

Mohorţii mă-tii!

Voce fioroasă, de *macho*, de măciucar tânăr şi musculos, bronzat de ultravioletele de la Machu Picchu şi tencuit fin de pulberile prăşitului. Un uriaş întors cu fruntea şi cu botu-n soare… Provocare evidentă! Mascul dominant închipuindu-şi că zăbava la stănoagă este sorbire nu estetică, ci concupiscentă a întregului potenţial al femelelor prăşitoare de ananas. Ca şi cum s-ar fi adus astfel atingere obiectivelor lor de referinţă sau ariilor curriculare. Manifestându-se cu grosolănie astfel, de fapt, un nedelicat vot de neîncredere în capacitatea fiecăreia din neveste de a-şi păzi opţionalul de un evantai de ispite, dintre care, mitic, aceea a călătorului ce-şi mestecă în sudoare bolul de *coca*, pe catâr sau la stănoagă, este şi cea mai percutantă.

Mohorţii mă-tii!

Profule! Dirigule! Dascăle! Dacăle necreştin de la biserica fără turle a satului! Trascăle! Belfere! Cărturarule! Formatorule A4! Dresorule! Cadru… didactic ce eşti! Da' tu n-ai nici o treabă la ora asta?

O sudoare funerară plimbându-se ca un glonţ de gheaţă pe biata lui şiră de cal de povară, încovoind-o cum, în experimentul deobicei frontal, integrat în lecţia de predare-învăţare *Dilataţia şi Contracţia*, flacăra de benzină a spirtierei (că alcoolul sanitar nu mai ia foc!) îndoaie o lamă bimetalică aparent rigidă, sub supravegherea fetei părintelui Ankifie, Haritina-Erotiida, profă de fizică, de chimie, de tehnologie, de consiliere şi de *obţionale*, poreclită Molecula datorită năzuinţei de a-şi axiomatiza conţinuturile, începându-şi invariabil procitania-evaluarea cu solicitarea definirii *moleculei* ca cea mai mică particulă dintr-o substanţă care mai păstrează proprietăţile acelei substanţe…

Miniaturizată cât o aşa particulă, inimă de prof palpitând ca un peştişor scos cu bruscheţe din Ampoiţa sau din Hodivoaia, şi Dudulac nu

se putea corecta să nu-şi reprezinte cum o haită de oameni de bine te-ar demasca la Sala de Studii Unu a Bibliotecii Academiei că tu nu eşti de umanităţi, dar te-nfrupţi din presulică, ci de bio, şi toţi acei tineri protofermieri, dotaţi cu sape cu tăiş alb-lucios ca de topor, s-ar repezi asupră-ţi, înconjurându-te cu profesionalism, fără scăpare, şi dându-ţi de sus de tot cu uneltele în creştet, scormonind în creieri, ca şi cum ar da crezare glasului pământului că tu, ca un Ion polimorf şi provenit la noi în Drujba, ţi-ai fi asumat ca *golan* răspunderea de să le evaluezi nevestele la toţi!

Fuuuutu-ţi morţii mă-tii!

Chicote înfundate de cazaţi la internat. ACUM cadrul… didactic Moluscă *se simte* şi o ia din loc, mână măgarul care produce zgomote nu note muzicale, ducându-se-n opţionalul mă-sii. Chiar că nu mai poate fi la mijloc nici o confuzie, nici o speranţă în vreun parteneriat, pornit de la sfatul părintesc şi competent că *nu aşa se prăşeşte păpuşoiul*, ca cum ar fi ananas, cel puţin în *uie*, unde ăia dau cu erbicide-n buruieni!
Găluşca mă-tii!

Nu Găluşcă se zice, băi dobitocilor, ci Moluscă, moluştele fiind o încrengătură cu şapte clase de vreo sută treizeci de mii de specii, iacă dar, dintre care aproape o treime fosile, mai cunoscute fiind azi melcişorii, scoicile, bălosul limax de fântână şi atât de lirica la osul ei sepie italiană…

Nici o speranţă de dialog! O pietricică ţopăie pe asfalt, ca pe oglinda apei, se tot duce albă marmorean, cum au şlefuit-o milioanele de ani, cât se schimbă şi relief, şi specii, timp destul să se tragă oameni din vite pe pământul ăsta trist.

Nu mai e loc pentru nici o iluzie, Dudule!

Mai bine te uiţi în altă parte şi plângi. Spre forturi, spre liziera de mesteceni, spre imaş, spre Popas… Da, Pădurea… De fapt, ar trebui la faţa locului s-o *predăm* magoţilor toţi slujitorii şcolii odată: eu să identific speciile vegetale şi animale, aspectele ecologice; Haritina să explice fotosinteza, ploile şi alte fenomene bio-fizico-chimice, Caliţoiu să numere copacii şi să le estimeze valoarea de piaţă a lemnului; Ciomolunga să ne spună unde ne aflăm geografic şi ce scenarii cu relevanţă istorică s-au jucat în acest loc cu forturi şi cu sârmă ghimpată pentru deportaţi, vestit azi în presă graţie cascadorilor care sparg din mişcare TIR-uri pe magistrala Nord-Sud; Răzvana şi Didina să gloseze alternativ cum e cu de-ale codrului în literatură; Corela Drob să repete demersul ăsta-n artele plastice, iar Sorela Blaster la muzică; musculoasa Muriela Tulup să ne vorbească de efectul benefic al aerosolilor de pădure, recomandând joggingul matinal pe cărăruie, poate şi fitnessul printre crengi, concurând maimuţele urlătoare *guriba*… În fine, finuţa educatoare Cicela Ghevara ar putea să ne reţină c-o prelegere despre paradigma modernă a libertăţii

în junglă, despre imperativul de a creşte după principiile lui Jean-Jacques Rousseau, pe măsură ce ne urbanizăm, copiii în pădure, cum se va şi realiza visul maslowian al <u>Şcolii pilot modulare româno-euroatlantice *Foma Akimuşkin*</u> în locul academiei de tanchişti de pe vremuri. Poate-ar putea şi popa Panda să ne improvizeze ceva despre sihăstrie sau despre pădurea ceea neagră a păcatelor văzute retrospectiv… Şi totul, abordat ca un picnic, aducând Teofan Davidovici Filatov, ca director, de la Raketta de-ale gurii… Şi chiar noi am contribui fiecare cu ce va putea!

Vai! ce cald este şi ce mai acţiuni utile şi plăcute în echipă am putea planifica, ca şi activităţi *extraşcolare* în timpul liber al elevilor – şi al nostru!!! – dacă ne-ar mai mări şi nouă *ăştia* leafa, de să scoată SISTEMUL din bolşevismul că *ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim!*

E cald, Malaşa, e cald şi poate că, pe unde-ţi paşti tu bivoliţele, ca o laponă elanii vitali, te-ai descheiat la obiectivele tale de referinţă cupuliforme şi propulsive, pe care eu, în reveriile mele singuratice, le-am botezat Docika şi Zorika, ca pe perele Cenţicăi şi ca pe perişoarele Vanessei, tocmai pentru a-mi reaminti în eternitate că mie, de ACUM înainte, până la deces, îmi este interzisă pe pământ fericirea, Fericirea cu f mare, până ne vine-n familie prima tranşă de la loteria animalelor, şi fundamentez o ştiinţă nouă, **oligopedagogia**, demascând cum îi strică cimpanzeului educaţia dată de mine **cetatea oligoeducativă** prin: tembelizor, cazinou, presulică, familie, bordel, cartier şi chiar prin câinii vagabonzi, care sunt în acest nonsens mesajul upercutclasului către vidanjclas, că aşa s-ajungă şi copilaşii voştri!… Finalitatea demersului meu fiind o revoluţie în mentalităţi, Malaşa, o zdruncinare încât când se mai duc Mişa, Grişa şi Epişa să-i impoziteze Staruhei Izerghil ştiubeiele din poieniţa de la izbuliţă, cotoroanţa să nu le mai zică *aşa vă-nvaţă, mă, la şcoală curvele alea?*, cum i-a şituit ea până ACUM, ci *aşa vă-nvaţă, mă animale imparicopitate, tembelizorul sau presulica?*

Pe lângă prăpăditul pieton, care n-ai fi zis că visa la lichidarea exploatării profesorului inferior de către universitarul de-i impune structura bisemestrială a anului şcolar, manuale inaccesibile cercopitecului şi reciclări costisitoare, fulgerau, ale altora, maşini după maşini, şi mai jigărite, şi mai modeste, dar şi unele orbitoare de tot, care, să slugărească el zece vieţi la şcoală la Filatov la Drujba la iepuri, şi nu le-ar putea achiziţiona niciodată din leafă. Pe cinstite.

E suferiiiinţă, e nevoie mare de alcool, de niţică *chicha* măcar, dacă pentru tequila e prea cald. Şi nu, nu-i o oază de halucinaţie, e chiar Popasul, mânca-ţi-aş familia făcută mici! Popasul lui nea Fane Ciuvîrin, copii! Iacă dar, Popasul cu ale lui specifice, la umbra hanului cu acoperiş în şa, ca la casele ex-canibalilor Batak din Sumatra, nişte mari şi *verzi* ca obiectivele tale cadru, Cenţişorule, fir-ai a dracu tu cu opţionalul tău de l-

ai înghețat! binecunoscutele, dezgustătoarele-ntr-o republică, de persecuta Puşa berea asta, umbrele *regale* Tuborg, dar am eu bani la mine alții decât *fonciirea*, decât *fondul clasei şi al şcolii*, copii?… Uite că nu prea am!

Teren mai jos puțin decât satul, inundat cam o dată la zece ani, dar bine extins şi aprofundat în mijlocul naturii alcătuite din platani, castani, arini, tamarini, delicați avocado (*Persea americana*) aduşi de Iordanka din Cuba, pentru fructul lor cu coajă groasă, de un verde amfibiu, pe care-l feliază-n salate de excepție, apoi nişte mesteceni sădiți poate de ultimii tanchişti, pe care se răsucesc curpeni, liane, corzi de kiwi, totul peste o iarbă *yuyo* cum doar la cimitir creşte după ploaie, ea legând în perspectiva legalizării prostituției benzinărie, angrou, *albergue*, căsuțe de camping străjuite de chiparoşi unduitori ca nişte lungi flăcări funerare, local familial, un ring de dans, iacă dar, spații comerciale apucate, copii, acoperit cu hârtii de licitație aranjată mai pe nimic, garantat pe la bănci tot cu aceste bunuri ale norodului truditor, după falimentarea complexului de stat, căruia i s-a schimbat doar firma, din Popas Turistic, în Restaurant local familial cu specific național românesc La familia Morometzilor, dar vorba ACUM este: intru sau nu intru în fondul clasei? Îmi dai tu din CAR-ul tău, Cențico, să acopăr gaura? Se tot întreba-nsetat Moluscă, zărind dincolo de gardul de bambus spart de un fel de poartă oltenească sculptată de un fel de Brâncuşi, întâi tricolorul înălțat pe o lance albă şi subțire, apoi drapelul *uie* fâlfâind liliachiu imediat dedesubt, ambele impregnate cu aromă de mititei din tocătură de lamă, de alpaca şi de țigaie, provenit de la grătarul fumegând mai jos, iar sub un măreț tufan în care se zbenguiau maimuțe *saki*, cine-mi bea şi tăinuia la o masă completă?

Stăpânul locului, arțăgosul impexar Stiopa Ciuvîrin, cu primarul cel spân dar gras Mitrofan Buțai, cu şeful de post Aleksaşka Agheev şi cu – ceea ce făcu pe Moluscă să amețească anticipat folosirii degetarului de mescal turnat în halba de *chicha*, de bere oranj din porumb – don' general Vasea!!! Da, însuşi generalul Vasili Lukici Hlopov al nostru, ca *guest star*, căruia şeful executivului local tocmai îi demonstra-n local, familiar, ca unui inspector al inspectorilor şi nacealnic al nacealnicilor şi cinovnic al cinovnicilor, dar şi partener de triadă, că AUTONOMIA LOCALĂ presupune nu doar personalizarea şcolii printr-un divertis curricular de până la o treime şi prin clase cu plată conform intereselor meschine ale mezelclasului drujbean, ci şi prin asumarea finanțării *exclusiv* de către primar, exclusivitate incluzând nu numai a dispune discreționar de patrimoniu ci şi de fondul de salarii de la minister, ca să poți plăti după *rezultate* numai pe care *munceşte*, esența descentralizării fiind ca Cachita Dolores să aibă-n numele meu decizia finală în materie de angajări de cadre.

„Băi Vasea – îl ținea primarul de bărbie pe oaspete, într-o tovărăşie de *pipiripao*, de bairam, de *guleai* – dacă EU nu m-ar fi ajutat Dumnezeu să rămân stăpân pe Drujba mea, ci m-ar fi rotit manager ca tine la Căgiurzia, pe – pişa-m-aş pe ele! – resursele… umane, ca să le iau EU şomerițelor intelectuale interviul la intrarea-n arhipelagul şcolar, ca la vamă, să-mi bag extinderea, nea Vasea, dacă le-aş admite să-l înceapă măcar, concursul, decât la gagicile cu obiectivele cadru extinse – coifiura, farurile şi muianul – impecabile! şi cu cele de referință obligatorii pentru un trunchi comun, cum ar fi balcoanele (decolteu extins pe toată plaja!) şi lifturile (interzişi pantalonii!), în cea mai perfectă regulă! Ca să nu mai zic nimic de estetica ariei curriculare în contextul permisivității evaluării de către mine şi, după, de către oamenii sau prietenii mei, că va fi probă e-li-mi-na-torie! din moment ce vorbim că şcoala trebuie să devină o unitate de deservire ofertantă CĂTRE AUTORITATEA LOCALĂ, adică EU! Ca să-ți fie şi ție drag, ca om, să intri-ntr-un astfel de local, c-un fel de trac, ca-ntr-un dormitor de stewardese sau ca-ntr-un cămin cu fecioare antrenate pentr-un concurs de misse! Că pavoazarea ACUM se face la orice firmă din lume, care vrea să-i ia banii la un om, doar cu manechine care se râde politicos şi ofertant simbolic, dacă nu şi efectiv, la tine ca client! Şi-n afară de tovarăşele calificate, dragă Stiopa, de fapt eu n-aş angaja, în Drujba mea, nici o suplinitoare nesupusă la un tribut de data asta *colectiv* în natură, ca s-o evaluăm *toți* cum face şi-n mijlocul naturii, de ce nu chiar aici-şa la Popas la tine? dacă-ți bagi duşuri calde la căsuțe la camping, că la han e un fel de zăpuşeală stătută, oricât aer condiționat ai ventila, fiind şi normal să se lucreze diferențiat cu începătoarele după un criteriu obiectiv de atractivitate, iar titularizările definitive, aoleu mamă! alea nu le-aş aproba, dragă Aleksaşka, decât pe şpagă serioasă, că e concurența mare, cu whisky nobil şi țigări aristocrate pe birău şi cu prețurile de începere a *licitației* în general cunoscute din gură-n gură, în funcție de post şi de şcoală, pentru aceasta impunându-se ca un fel de urgență a se realiza, băi Vasea, nu numai flexibilizarea curriculară ca la şcolile de gheişe de când am fost în Thailanda cu Ciuvîrin după anvelope, ci şi evaluarea şi ierarhizarea de către brigăzi tematice de îndrumare şi control, a tutulor unităților şcolare din punctul de vedere al accesibilității lor la navetă şi din, deloc neglijabil, acela al calității vieții veşnice ce se duce acolo, dacă e directorul scârbos sau dimpotrivă, e un dulcic, un *pulido*, respectiv dacă sunt urangutanii de părinți reclamagii, dacă *se simte* şi ei la o ocazie cum ar fi corigența sau examenele terminale sau la diverse zile mai onomastice, ori măcar barem dacă au posibilități sau influență să te mai sprijine cu nişte chestii la nişte probleme care poți să le ai personal, că e leafa inconsistentă, sau chiar în şcoală, pe bază de sponsorizări dezinteresate! Şi să se termine cu titularizarea asta pe viață! Care nu e deloc stimulativă-n muncă, când eşti o femeie sigură pe post!

Cum nu e bine nici în practica vieții, să fie sigură nevasta de bărbat, c-atunci nu mai e de casă, e de fabrică, ea îl neglijează! Te faci a dracu-n şcoală şi mai eşti şi bătrână, şi schiloadă, şi înfumurată, chit că n-ai *rezultate*, ca aia cu sifoanele, aşa, ca Naşpa! Ce, eu sunt ales aici pe viață? Ei, ai dracu!… Unde e atunci *social mobility* ca de spermatozoizi a societății deşchise (*open society*), cum ne cere şmecherii din *uie* la noi ăştia din *muie*? Nu e, dom' le, nu se există! Contractul legal de muncă cel mai benefic e să se întocmească anual, pe durată strict determinată, din septembrie până pe la iunie, să le văz eu atuncea în fiecare vară, fără concediu de să mai lectureze CĂRȚI, să le am în special pe încrezutele guberniei, pe Sorela Blaster, Muriela Tulup, Vizdela Socrates-Cucuteni (chit că mi-e nepoată!), Cicela Ghevara sau chiar pe Corela Drob! că se poartă nedelicat cu Aleksaşka al meu, reacționara, câteodată dându-i undă verde până la inundație şi câteodată pretinzând că e pe roşu!… Nu-i aşa, dragă Saşa? Ba aşa-i!… Ayyyy! şi să le trag eu pe video cu camera ascunsă cum îmi mătură ele cu ariile curriculare treptele primăriei, tot aşteptându-mă c-au o treabă *confidențială* cu mine şi mereu se-ntâmplă de nu mă *găseşte*, ba plecat, ba ocupat!”

„Cu adevărat important este – îl dăscălea nea Fane Ciuvîrin, cu cicatricea împurpurată de indignare, tot pe marele vechil Vasea, ca pe un mai tânăr element de perspectivă – să verifici, frate drag, ca un prudent manager, cu mult înainte de angajare, dacă o salariată mişto okeizează că ți se dă, trecând cu ea o-bli-ga-toriu la testul inițial, deoarece ulterior devine migălos fără acest precedent plăcut s-o mai evaluezi continuu-formativ sau final-sumativ dacă se mută, în scop de diagnoză ce ştie să facă, prognoză dacă va mai accepta, selecție ca să-ți faci topul auroral al haremului şi certificare a competențelor la ce se pretează, în caz că vrei s-o plasezi-orientezi mai sus ierarhic în graful triadei noastre! Fiind căcăcios pe urmă, în caz de refuz, să dai notă explicativă când te-o reclama la vreun protector al ei, în presulică sau la nevastă-ta că de ce-o dai, bă, afară? Pe când, dacă ți-ai creat precedentul de test inițial de nivel cu ea, mai ales unul care i-o fi plăcut şi dumneaei la opțional sau la aria curriculară, având în vedere şi regula negocierii reiterabile că trebuie să laşi profit şi partenerei, atunci te poți baza la sigur c-ai s-o mai evaluezi oricând vrea extinderea ta să planifici acțiunea! Uneori chiar şi când se transferă!… Mai ales în condițiile când am auzit *de la parlamentarii mei* că şi-n perspectivă salariul real în educație va manifesta trenduri descendente acut, maxima mizerie coincizând cu vara Eclipsei din anul Centenarului Căpitanului, 1999, după care, în Anul Eminescu 2000, vin alegerile locale, generale şi prezidențiale şi, dacă mai e pistonată şi de-o lungă grevă, atunci republica răsprofilor nu va ignora influența acestor jeguri asupra gloatei nespălate, convenindu-se unele rectificări de salarii, după nimicirea lor completă de către prețurile tot mai elevate, dar o vacă,

s-o ții, va rămâne în tot cazul mai rentabilă decât o învățătoare sau o profesoară fără vechime. Sau tot cam pe-acolo!… Eşti de acord cu mine, Mitrodor, cum extrapolez trendurile? Sau vei încerca iarăşi să mă combați!" „Absolut de acord, Stiopa, cu un singur amendament!" „Care, domnule?" „Pardon!!! Eu nu sunt *domnule*! Mie mi te adresezi şi tu, frate Stiopa, ori cu Mitraşa, ori cu *domnule primar ales*! Fiindcă *sunt* alesul norodului! Asta e! Îăăăî…. Amen… Amendamentul că înnoirea-n educație este o amară iluzie dacă rolul conducător la *contractarea* cadrelor didactice nu este atribuit administrației locale, *adică mie*, ca factor reglator al acțiunii stihinice a legii mobilității sociale, care guvernează spermatozoidal şi creativ societatea deşchisă! Nu să-mi dea mie pe cap la primărie doar curățenia, paza, lemnele şi întreținerea şi alte plictiseli, iar arendaşii şi vechilii să voiajeze, să ia bani pe manuale şi gestiunea fondurilor externe sau interne, să aibă plăcerile angajărilor, ba şi să mai servească inițial, continuu şi sumativ delicatese, formându-şi burți de popă sau de iapă, când mâncarea e o problemă, autoinvitându-se la tot felul de inspecții speciale sau tematice de îndrumare şi control ca şi la diverse acțiuni metodice pilotate-n exces! Aici e şi veriga slabă: pe când justiția şade-n inamovibilitate, iar armata şi biserica stau în ierarhiile lor rigide, măcar şcoala noastră trebuie să se democratizeze thotal, să devină *o anexă spirihtuală a primăriilor*, reflectând holist ethosul local! Asta este adevărhata relansare a învățământului rural şi vom face thotul să accesăm la ea!" „Condiționând-o de a poseda asupra şcolii o concepție ca despre o societate cu răspundere *nelimitată*, ofertantă de un divertis de servicii către părinți deschis non-stop, de unde rezultă şi necesitățile de formare că să formăm la cadre toate bateriile de abilități, convingeri şi deprinderi utile local! – ricană maiorul Agheev. De exemplu, să-ți facă boul de Străchinaru un recensământ corect al animalelor domestice din comună, perfect, verosimil. Sau să meargă el din poartă-n poartă, ca pe vremuri când cu intrarea-n colhozul <u>Drumul lui Lenin</u>, şi să lămurească gospodarii să manifeste un comportament ecologic mai european, nemaiaruncând pungile cu gunoaie de menajeră pe şosea, nici spre Căgiurzia, nici spre Cuțarida. Ca să nu mai vorbesc de să ia cu Cențica uliță după uliță, că e mai lămuritoare ca el, şi să agite la urgentarea acțiunii de colectare de bani ca să băgăm gaze-n Drujba, întâi în centru la nomenclatură, apoi la cartofarii Galapagosului, după care-n tranşe stenbai şi pe la unii amărâți!"

Deci, sub tufanul cu maimuțe *saki*, vipoii se regalau insistent cu berică verde, regală, la răcoare, pe când cadrul… didactic saliva, se chiora şi trăgea cu urechea de după gardul de bambus, detectând cu amărăciune numele său, apoi pe-al Cențicăi, rostite nu fără scârbă de unsuroasele de pastramă buze ale plutonierului, care desigur c-a raportat stăpânilor săi că l-a identificat de dimineață cu batistă roşie-n piept, cum îşi legăna pe

stănoaga Malaşei Korneevna Bibikova, sub bolta de *salchicheria*, ciocații de lac, care oricât i-a frecat el de i se păreau a luci ca oglinda, pentru un expert în ritualul de paradă, ei aveau un *pulimento* care lăsa totuşi mult de dorit, deoarece dăduse pe perie cu scuipat de ființă umană în loc de vacs.

Moluscă se uita năucit şi nu ştia ce atitudine să-şi ieie din panoplia sa comportamentală, ca să nu pericliteze viitorul la familie, în timp ce se aşeza cam ostentativ vizibil la o măsuță mov foarte însorită, făcându-se a nu-i fi observat pe proprietarii lui şi aşteptând, ştergându-se cu basmaua, pe Anfisa Barabanova, ca să-i aduc-o vodculiță de-aia de se da şi la tanchiştii-n ofensivă, camuflată-ntr-o halbă oranj de *chicha*. Şi iată, stimați cititori, că-l vede afară din joc şi îl cheamă din deget la centru vechilul principal Vasea, cu mâna-n buzunar scotocind parcă după cartonaşe galbene, de nu cumva-l va scoate chiar pe-ăla roşu, pentru că Moluscă frecventează cârciumi în loc să se fi dus la format prin contaminare la Fiokla Malafeevna la Liceul Trofim Denisovici Lîsenko la Cuțarida la acțiunea metodică de azi!

El s-apropie atunci şovăitor, câine flămând de dulău sătul, cu respect, târându-şi ca melcul scaunul de plastic galben, spre marea indignare a lui nea Fane Ciuvîrin, implementându-se la beut între bestia de primar şi duşmanul pe care i-l formase Inocencia, general plutonier Agheev, prinzând volubil a se jelui schelălăind încă de departe, cum unor cinovnici de rangul al şaselea unul de rangul al paişpelea, că el s-a urnit de-acasă pe şosea în costum cu ciocații după ce-a fiert laptele de la Docika şi Zorika, pentru o audiență vitală pentru sărăcuții lui, Genaro (Gua) şi Maricusa (Cica), având în vedere că când în vara lui 1996, am părăsit cu Cențişor apartament şi facilități culturale la Căgiurzia, dooomnu Vasea, NOI, noi doi, patru cu puradeii şi cinci cu Puşa, ne-am angajat aici-şa-n Drujba să relansăm învățământul rural luând în serios cartea de inspecție şcolară, predând *obiective* nu *idei*, făcând *dresaj* nu *inițiere*, bazându-ne că ne mai măreşte şi nouă leafa, nu cu pân' la 80 % ca-n Deltă sau prin pădurile lui Dracula, dar barem cât inflația lui Skaraoțki, şi că vom primi… hm! hm! NOI VREM PĂMÂNT! generale Vasea, dacă nu exact pe-al Puşii, *domnule primar ales* Mitraşa, atunci un lotişor ca de familie de apostoli formatori, veniți să luminăm satul ca pe vremea lui Spiru Haret!"

„Drujba nu e sat, băi incultule, e comună-n devenire orăşel agroindustrial, întru ființă, cum spunea regretatul Constantin Noica, de la a cărui moarte, fizică, parcă nici nu-ți vine-a crede, frate Vasea, că prăznuim atâția ani! – se lăsă Buțai pradă temperamentului său hruşciovian de shogun deşi lectura cărțile esențiale ale omenirii. Iar pământ… nu mai am, Străchinare, fir-ai ai dracului! Nu mai e teren de dat! Dincoace de Spălătura nu mai există pământ! Decât la popa Panda şi la groparul Toska Bukamaşkin, la cimitir, dac-ai vrea!" „Mersi, Mitraşa,

nu vreau! – îl respinse-n gând muribundul. Ia-ți tu cu mă-ta acolo! Şi cu Cachita Dolores!!!” „Nu e cazul! Mai am de deschioşcărit Drujba, să cumpărați tot ce vă pofteşte sufletelul doar de la Statornicia mea! – rânji tot în gând primarul. Şi-n general, nu mă-ncurc eu cu noi terenuri, c-am deja mai mult decât pot lucra cu Salvador şi peonii lui!” „Te-ai trezit cam târzior don' profesor cu pământul!” – surâse calm pe sub mustața-i stalinistă Generalul, bine informat asupra a toată mişcarea de cadre din mica noastră gubernie şi uitându-se lung la ring, la platforma circulară de beton pentru dans, conturată de ierburi ca o farfurie zburătoare, poate deja zguduit de intuiția că pe una mult mai mare, cu diametrul de vreo patruzeci de metri, ai putea oricând, mutând glasvanduri, să improvizezi o şcoală modulară, perfect adecvată actualei mode a divertisului curricular, când nu mai există două instituții educative care să aibă aceeaşi machetă de oferte de parcursuri, din aceste fulgurații, pe care le avea simultan Dudu Străchinaru privind unde privea stăpânul, cristalizându-se proiectul Şcolii pilot modulare româno-euroatlantice *Foma Akimuşkin* de mai târziu.

„Aşa-i! Aşa-i! Recunosc că m-am trezit! M-a zdruncinat Cențica!… Dar de ce să fie târzior, Generale?… Un obiectiv imobiliar, cum e iubirea de moşie, poate fi urmărit în justiție până-n pânzele albe! Totul e să am avocat bun de gură! Şi-l am, numai că nu mi-l prea ascultă nimeni ACUM, dar o să-l asculte mulți când om ieşi din *muie* ca să penetrăm în *uie*! Iar în acest context al lucrului bine făcut, aş atrage cu respect atenția tuturor celor prezenți că, domnilor intelectuali, dar pentru numele lui Dumnezeu, NU AŞA se bea o sticlă de bere! fie ea şi cu însemne regale pe etichetă într-o republică a răsprofilor! Berea… berea ca băutură pentru simulări a fost inventată de egipteni, care o asortau cu multă carne de dromader, desigur mumificată-n salpetru ca să nu se strice la căldură, de ajungea la destinație neagră şi uleioasă ca a tatu-lui! Pentru noi însă, la această latitudine, berea după bere, fără nişte mici mititei condimentați de să râgâim alături, e durere fără mângâiere, e sesiune fără moțiune, e ca ovarul fără pistil, subiectul fără atribut, eseul fără compunere, ipoteza fără concluzie, grănicerul fără frontiere şi nevasta fără telecomandă la tembelizor!!!” „Hopaaa! Multă bere vei fi convertit în pişat la viața ta, profesore!” – medită Ciuvîrin, de i se înroşi pe tâmplă cicatricea de când îl atacaseră-n benzinărie nişte domni mascați, pocnindu-l cu latul săbiuței şi al şişului, să mărturisească unde e cheia de la seif, dar rezistase până sosise Agheev, ajutându-l şi salariatele, strigându-i de prin tufişuri că nea Fane, nu ceda, noi suntem de partea ta!

„Multă, puțină, consumată însă creativ! Că dascălul, patroane, se-mbată dintr-un degetar de mescal cât nu poate peonul dintr-o putină de *aguardiente* sau de whisky!” – insistă Moluscă, dărâmat mai degrabă de soarele stepei decât de cupa rece şi transparentă, din care abia de-şi

spălase mustăţile-n spumă, nevoind el să intre pân’ la cot în fondul clasei şi anticipând că pişălăul ăsta de iapă turkmenă oricum nu-i ameţeşte gândirile nocive, din moment ce era dependent de-un sortiment de vodcă locală, fatal ieftină şi găuritoare de orice blindaj, poreclită de inspiraţii părinţi cărora le mai tălmăcea *Sămănătorul* pe la câte o Katiuşă, *genocid*, de te-mbătai tun numai auzindu-i comandând-o pe un ton imperios, ca nişte tanchişti biruitori.

Nea Fane Ciuvîrin, hangiul, parcă ar mai fi voit să-i zică ceva de sus, ca de la mezelclas la un jeg didactic, că de ce-l… complexează pe Frecardo al lui dându-i sistematic mai mulţi de zece Esmeraldei Malaşei, dar intrusul păzit de îngeri avu o presimţire, se decoloră şi începu să bâţâie spasmodic din ciocatul stâng, de frică să nu fie alungat în pumni de badigarzi de la acea masă festivă unde, poate pentru prima oară-n viaţa lui, se conversa la o bere regală, nu *chicha* din cucuruz, cu *nu mai puţin de patru vipoi!*!! Se gândi nostalgic la cât s-ar fi gudurat, dac-ar fi ştiut de atâta cinstire, părinţii lui biologici, se înduioşă de propria lui milă şi începu să plângă uşurel că: „Ne mai măreşte, bre Generale, sau nu ne mai măreşte *ăştia* şi nouă leafa? Că eu o duc în cârcă pe Cenţica şi ea poartă pe umerii rotunjori pe Gua şi pe Cica … Şi anticipez că chiar după creşterile cele mai consistente imaginabile rezonabil pentru Anul electoral Eminescu 2000, când se va anunţa sfârşitul creşterii economice negative, doamna mea, învăţătoarea de Cenţica, tot n-are cum să devină *mai rentabilă ca o vacă*, s-o ţiu! Şi atunci, din ce să-i mai satur pe toţi trei? Din părţi, ai? Ce mă fac eu, mă Aleksaşka, dacă moare Cenţica mea?… Că nimic n-o opreşte să mă lase şi să se coboare-n negrul mormânt, în Hades, la mă-sa şi la nea Mielu, patroane, ispitită când ar păţi ceva oribil vreunul din copilaşi, iacă dar, dacă Maricusa, fata mea!!! şi-ar pierde virginitatea absolută, sufletească, ori, vai! vai! vai! prinţişorul de Genaro, dacă l-ar corupe cineva ca trubadur să se dezbrace pe la vreun club feminist, fiind el hirsut mai ceva ca mine! Sau dacă se-mbolnăveşte de dus la spital vreunul din noi! Care la bugetari e ca şi moarte sigură, că nu se uită nimeni la tine, se uită toţi numai după privatizaţii generoşi! Şi ca strategie de termen lung, unde, cine, cum, când, de ce, în ce scop mă ajută, dom’ primar, să le găsesc la puradeii mei, de mă mândresc cu ei, nişte locuri de muncă care să fie şi uşoare, şi de perspectivă, şi stabile? Şi care să le plătească *salarii*, nu un fel de alocaţii! Iar de pământul Puşii cui să mă rog sau să-ntreb? Pe cine? Când? Cu ce? Pentru cine? În funcţie de ce? Băga-mi-aş extinderea-n el de pământ!”

„Păi du-te şi dumneata, să-ţi dea *salarii* la copii, pe la care i-ai votat şi ai alergat pentru ei compatibil cu Gabi Szabo! – zise cu răceală ea însăşi o judecată de mare valoare primarul Buţai şi chelia lui hruşcioviană lucea ca un bloc de gheaţă la Kaliningrad. Du-te cu Genaro şi cu Maricusa ta pe la Piaţa Universităţii, că *se dă* de la balcon de la Geologie

servicii la toți *golanii*, c-au luptat şi-au câştigat!" „E o scorneală, domnu Agheev! E o manipulare ordinară, domnu Vasea! – se trezi că tremură ca aripioara de colibri Moluscă. Am fost eu *golan*, dom' le? M-a văzut pe mine *cineva*, patroane, la Piața Universității?… Pe miiine?… De când se iau, dom'le, soacrele în serios în țara asta? Că de la Puşa Romero mi se trage, că ca-n orice casă-nghesuită, îmi mai reproşa, sărmana, după vreo *curda* cu Ninel Calițoiu, neputând suferi ea aroma de *pinga* sau de *chicha*, mă mai lua cu voce tare că *te-a adunat de pe drumuri Cențica, golanule*! Şi vecinele au luat-o de informație pertinentă! Eu *golan*, dom' le? Eu care din aproape în aproape, prin condiționare operantă, prin şcoala vieții, prin *action learning* mai dihai decât prin logica cercetării, am ctitorit aci-n Drujba noastră o nouă ştiință, o ştiință de tranziție, **oligopedagogia**, cum antecesorul meu Henri Coandă ne-a lăsat avionul cu reacție şi ozeneul, un inginer Gogu Constantinescu – sonicitatea, folosită şi la casetofoanele japoneze, prietenul meu Emil Racoviță, biospeologia, iar multilateralul nostru eseist Ştefan Odobleja cibernetica consonantistă, adică Internetul…"

„Oligo… ce, domnul diriginte?" – nu reuşi Anfisa Barabanova a-şi reprima muieritatea cu aromă de fripteuză în vreme ce, grijulie ca cu muniția-n stare de necesitate, repartiza distinşilor consumatori câte cinci mici cilindrici, procesați la un mangal de *araucaria*, adus în săculeți de hârtie maro din magazia de tablă ondulată a Popasului. „Oligopedagogia, Anfiso scumpă… Oligopedagogia!" – o recunoscu Bonobo cu plăcere de evaluator gubernial pe fosta premiantă, zăpăcit retrospectiv de obiectivele de referință şi de ariile curriculare percepute angrou la stănoagă la pod la Spălătura, contemplând cu atitudine participativă față de muncă prăşitul cucuruzului şi ananasului pe pământul Puşii, de către sclave goale ca pe plajă la Acapulco, la Havana sau la Rio de Janeiro, cobind ele a încălzire globală, pe când aplicau cu sapa agrotehnologii din secolul veselului boier Vasile Alecsandri.

Deşi Bonobo o scana reflex, ca anatomist şi ca mascul chinuit de acea EXCEPȚIE DE LA REGULĂ necesară Inocenciei pentru a devansa-n stenbai o primă tranşă de câştig la loterie şi poate pentru a-l zdruncina pe el să se trezească la realitate, Anfisa nu era tot atât de dezbrăcată ca prăşitoarele, şi nici n-ar fi fost de dorit, fiind şi aşa competitivă sexy nu numai pentru că muncea ca o albinuță pentru stupulețul ei, ci şi pentru că purta o ie drujbeană tipică etosului local, care-i valoriza până la valențe de air-bag balcoanele parcă siliconate-n *uie*, mai propulsive decât ale Malaşei, deşi nu tocmai cupuliforme, şi o fustiță decupată dintr-un ațâțător taurin postav roşu, croită aşa înalt pe suspensii tocmai pentru a evidenția lifturile ei de balerină de la Bolşoi, parcă puse ostentativ la exterior cum le au unele arhitecturi străine din oțel şi sticlă – salivă Bonobo şi înghiți în sec, împins spre această comparație de ciorapii ei

negri, ornați cu rețele fine de romburi, iar rombul, afirma Calițoiu la Katiuşa la un degetar de mescal, este cea mai obscenă figură din geometria euclidiană!

Dare-ar dracii-n opționalul tău, Cențico! de vrei s-ajungă-n paragină el, *nefuncțional*!!! şoptiră-n bere buzele lui disperate de necunoscutul comportamental de la noapte, când se va trece la ghiduri de evaluare adulte pe telecablu, respectiv la doine şi balade cu strigături obscene, vizavi de blocuri, în discotecă la… Katiuşa!

Şi avea dreptate, pentru că tocmai indecizia lui dinaintea sexului frumos sau măcar opus, al colegelor sale, confundând taxonomiile, i-a deschis vara trecută ochii verzi doamnei Străchinaru că *trebuie făcut ceva* cu el! Fiindcă animalul dovedise o flască tărie morală la examene la Cuțarida, când convocate fiind mai multe cadre decât trebuia *la supravegheat*, s-a ajuns la selecție artificială-n lupta pentru existență: deşi cheltuiseră egal pă transport, numai *unele* aveau să intre, ca la futbol, în joc, iar altele aveau să stea pă banca de REZERVE şi să primească doar o… adeverință către Filatov că *s-au prezentat*, bună de şters la aria curriculară cu ea, deoarece deosebit de regele nostru fotbalul, *n-aveau să fie retribuite* decât alea de-au supravegheat *efectiv!* pentru fraierii respinşi socotindu-se deranjul ca o banală *atribuție de serviciu*, în calitatea lor de sclavi ai statului, care oricum n-ar fi citit CĂRȚI în acest răstimp, şi se pusese atunci problema că cine să cedeze să nu i se plătească cele patru ore cât se socotea activitatea – mai rămăsese o singură *rezervă* de stabilit după izgonirea de la bani a începătoarelor de coaliția vârstnicelor – şi aia nu, aia da' de ce eu, dragă, iar ailaltă că da' de ce opționalul mă-tii eu, fă curvo, care ieşi seara la magistrală cu soru-ta, de s-a ajuns că de jenă s-a oferit Dudiță de galanton, că vă rog respectuos să mă treceți pe mine-n rezervă, parcă tocmai pe el, om cu doi copii mari, l-ar fi dat banii afară din apartamentul Puşii!!!

Iară cât s-a tot plimbat el observând ştiințific cum dădeau nişte rândunele puişorilor lecții de zbor, afară din perimetrul şcolii conform instrucțiunilor, aşteptând-o pe dumneaei, care câştiga bănişori la familion în acest timp, obişnuit să plece de mână ca doi hulubi iubeți cu rata, cuplați la un nivel cvadruplu – cognitiv, afectiv, motor şi relațional – a avut Inocencia, supraveghind, REVELAȚIA DE LA CUȚARIDA: dacă nu fac EU, chit că-s muiere, ceva ca să se salte şi familia mea din vidanjclas, cu aşa muj molatic şi serviabil, bine poreclit Moluscă, n-am la ce să mă mai aştept de la viață! Sărăcia, libărcile, termitele şi păduchii lați, cei periculoşi prin evaluările lor punctuale, ne mănâncă şi pe mine, şi pe copii, cum m-a avertizat şi mamica dacă-i aduc de pe ulițe *golan* în casă!

„Anfiso – necheză nea Fane Ciuvîrin, trezind pe prof din reverie când puştoaica sfârşi de diseminat rațiile de mici şi o luă spre baraca pe

pneuri – aşa te-am învățat eu, fa, o… olingo… din aia?” „**Oligopedagogie**?” – surâse angelic salariata. „Olin… Olingo… Vezi în morții mă-tii că n-ai făcut FIGURA!!!” – mugi el în cele din urmă, parcă supărat pe el însuşi că ea n-aplică ce-a-nvățat-o...

Tânăra nevastă cu coc se îmbujoră toată ca un rododendron, apoi zâmbi serafic, scăpă pe cimentul udat de dimineață tirbuşonul nichelat strălucitor şi se aplecă din mijlocel, în echer, ca să-l ridice, perfect gimnastic, fulgerător, cu genunchii neîndoiți, cu fața spre pădurea de mesteceni şi cu aria curriculară spre clienții încântați de romburile euclidiene ca de-un reuşit pamflet sau ca de-o epigramă de tractir!

Apoi se tot duse la sarcinile ei de serviciu la grătar, nemaiîndrăznind să dea obiectivele cadru, albastre ca cicoarea şi genoase ca la juninçă, cu domnul ei diriginte, Dudu Străchinaru, care o povățuise să fie-n viață cinstită şi ascultătoare, formându-i şi aprofundându-i capacitatea de a anticipa consecințele unui comportament deviant de la contractul de muncă.

„O nouă ştiință, bă?” – tresări şeful de post Agheev, dar îşi înghiți repede întrebarea, cu privirile tocate-n maşina de mici, curios dacă este comestibil în sine colorantul alimentar de le imprima roşeața asta, de prospătură zmeurie instigând la a da banii pe ei şi a-i consuma fierbinți.

„O ştiință cu oligo-freni, **oligopedagogia** asta? – păli şi tresări ca muşcat de-o năpârcă *yarará* nea Fane Buțai. Băi acesta, să nu te prinz cu handicapați şi nici cu copii bobletici în Drujba mea, Moluscă, c-am raportat deja la Strasbourg că n-am!”

Vasili Lukici Hlopov, sorbind berea şi făcând spume că **oligo** e mic-insuficient-sărac-slab în număr, alde **ped** copilul performant, iar **agogos** o fi impresarul lui, care pe vremuri poate că-l şi pedofilea, se temu şi el că ştiința mujicului inovativ de pe moşia sa e chiar *defectologia* ca ştiință a instrucției pentru deficienți, pe care dealtfel marea majoritate a cadrelor o ignoră-n loc să se bazeze pe ea, însă plănui să-l lase la băutură să se mai demaşte şi abia pe urmă să-l îndepărteze din SISTEM, dacă periclitează interese de pe relația cu *uie*.

Profesorul Străchinaru însă, se încăpățâna *să nu le explice* nimic mură-n gură comesenilor, şuierând enigmatic prin caninul lipsă, deoarece îşi propusese să-l uimească pe General cu arta sa didactică postmodernă, aplicând cu primarul, plutonierul şi patronul metode active, participative, creative, permisive, compatibile *uie*, anume conversația euristică, studiul de caz, învățarea prin descoperire semidirijată, revelația magiei prin pățanii cu o magopată, brainstormingul, coalizarea semidoctă, jocul de rol într-o scenă de roman autoreferențial postmodern, sinectica, problematizarea acută, metoda socratică a avortării Ideii, algoritmizarea şi altele.

„Care este *obiectul* ei şi ce ne poți preciza despre *metoda* noii tale ştiințe?” – îşi ieşi din pepeni primul tocmai Vasili Lukici Hlopov, dealtfel sincer admirator al preocupărilor inovative ale iobagului şi, de ce nu? generos coautor la vreo operă străchinară publicată-n doi în *uie*, chiar deosebit de cooperant, deoarece-şi formase cu vârsta un stil de viață echilibrat fizic, intelectual şi emoțional, fiind capabil să valorifice resurse umane în vederea autorealizării până la zece-douăsprezece manuale alternative şi alte titluri de cumulat în curriculețul vital.

„Ia spune-ne şi nouă – izbi în masă cu pumnu-i bătătorit, de karatist labagiu, Aleksaşka Agheev – să ne luminăm şi noi ăştia mai *reduşii* mintal, învățătorule, ce ți-e şi cu **oligopedagogia** asta, că doar nu numai adormita de Malaşa Korneevna Bibikova are dreptul la revelație, al cărei muj, phiiii!… Păi când s-o repezi Harneală de la facultate, măi creştine, că sunt informat c-a depus cerere de suspendare a executării pedepsei pe motiv de dres țigla pe grajd, şi prin urmare vine acuşica, şi o să ia referințe de pe la babe că cine a evaluat-o pe nevastă-sa mai mult în top – adică tu, care-n loc să scoți banii ai pichetat-o! – eu zic că se titularizează Vizdela Socrates-Cucuteni pe catedra şi iepuraşii tăi!”

„Obiectul şi metoda **oligopedagogiei** – replică Vasea în locul paralizatului cu obiectivele cadru belite de spaimă Bonobo – dacă o asemenea ştiință poate exista în sistemul celor pedagogice acreditate, eu consider c-ar trebui să repete ontogenetic obiectul şi metoda PEDAGOGIEI ca atare, numai că înfățişându-se intelectului – şi obiectul, şi metoda – puțin mai sărace, mai anemice, mai moi, mai *oligo*, cum ajunge faptic şi concediul meu față de al unei învățătoare fără griji manageriale, deci de nişte dimensiuni *direct proporțional* mai mici! Ca la triunghiurile asemenea: ai Piramida de granit din deşert şi, redusă la scară, piramida de carton din dulăpiorul cu echere şi compasuri al lui Calițoiu. E pasionant, dom’ le! Adică un breviar simpatic! Putem scoate bani frumoşi pe el, tipărindu-l în sute de mii de exemplare accesibile ca preț, dotând pe fiecare purtător de catalog cu o minipedagogie de buzunar!”

„Sute de mii? – căscă Agheev obiectivele cadru. Păi asta e mai mult decât o armată! E un partid, domnilor!!!”

Deşi cu sugestia dezonorantă că obiectul lui Bonobo este disproporționat mai mic decât al pedagogiei uzuale, intervenția reducționistă de trăgător de concluzii şi de specialist în procese-verbale, antrenat în nenumărate lecții deschise şi inspecții de grad sau rutiniere sau tematice sau însoțind vreo brigadă de la minister sau câte o delegație din *uie*, umplu de respect pe toți. „Pedagogia acreditată – urmă el punând obiectivele cadru pe Saşa Agheev – cam ştie toată lumea ce este. Ştie din practică, fiind imposibil să-ncapă-ntr-o definiție imensitatea sarcinilor care le revin atât geniilor cât şi ciurucurilor… didactice, unele

incalificabile. Ca să zic aşa, domnilor, pedagogia este ştiința educației în sens larg, extins, iar obiectul acestei științe – însuşirea de către noile generații a *înțelepciunii* de care au beneficiat leaturile mai vechi, profesioniste, care le preced pe ele şi care, cu grele sacrificii, durară tot-tot-tot-tot ce e măreț şi azi în România…"

„Şi nu prea se mai obsearvă bine din cauza chioşcurilor amplasate ilegal!" – completară plutonierul şi primarul.

„Eu am crezut – mărturisi cu perfidă naivitate Străchinaru – că activitatea formatorului este şi puțin o *artă*, ca a olarului, ca a sculer-matrițerului, ca a modelatorului în general, ca a omului de clasă politică şi de stat dacă vreți! Pentru că el trebuie mereu să improvizeze, ca o gospodină amărâtă din vidanjclas, care n-are niciodată exact ce ingrediente pretinde cartea de bucate, adresată de fapt bucătăreselor mezelclasului şi upercutclasului. **Oligopedagogia** e, iacă dar, tocmai din acest motiv, al penuriei de supradotați, olecuță mai creativă decât PEDAGOGIA! Asta cel puțin e părerea mea, că marea artă didactică şi educativă ți-o arăți doar la clasele de bobletici şi infractoraşi! Cine nu lucrează cu elevi reali, din ăştia, nici n-ar trebui să se autoevalueze şi să se autopropună nici la salariu de merit, dar la gradație de merit! V-o spun eu, ca formator cu multă experiență!"

„Păi tu eşti *formator*, Străchinare? – îşi încreți îngusta-i dar frumoasa-i frunte Generalul. Nu ştiam, că nu te-am remarcat pe liste, nici la formatorii naționali din gubernie, nici la cei locali! Nici măcar la evaluatori!"

„Dar ce sunt?! Cum să nu fiu!" – se enervă Moluscă cu o siguranță de sine care-i luă piuitul marelui vechil.

Şi tăcu brusc, parcă hipnotizat de țipătul promorțional, dinspre podul hanului, al unei cucuvele, care avea unele obligații față de el şi de Inocencia.

Pe la începutul anului şcolar 1996-1997, mai precis pe la jumătatea primului trimestru, mai exact în 18 noiembrie, imediat după alegeri, ştrengarii de la cele două blocuri aşa-zise ale ruşilor descoperiseră la forturi, rătăcită din alt areal, atrasă poate de şerpărie, de năpârcile *yarará* ce mişunau prin ierburile *yuyo*, o cucuvea *paca-paca* peruviană, cu aripa dreaptă frântă dintr-un motiv neclar, o capturaseră şi o chinuiau într-un coteț de câine, iar Moluscă, ieşind cu lături pentru purcel, îi descoperise, constatase că NU AŞA se tratează o pasăre de la care pot emana mesaje promorționale şi negociase cu ei, redându-le o minge pe care le-o confiscase mai demult, şi se apucase cu nevasta s-o oblojească pe rănită, socotind că-n caz de grevă ar fi bună de mers cu ea pe umăr la marş şi miting în Capitală, sensibilizându-i pe guvernanți să ne mai mărească şi nouă leafa, să nu cumva să-i zdrobim la alegerile din 2000, abandonându-

i singurei împotriva stângii, rerealegându-le şi un preşedinte de *second hand*!

ACUM, când binefăcătorul ei simțea imboldul alcoolic să se avânte în disertație, cucuveaua încerca să-l oprească să se demaşte cum că se crede COMPETENT şi deci că *vrea puterea* în Drujba, considerându-se bun de primar ca Mitraşa, bun de director ca Teofan Davidovici Filatov, bun de anchetator ca Agheev şi chiar bun de patron ca nea Fane Ciuvîrin, din care etalare de *bunuri* s-ar fi putut deduce de către generalul holist Vasea că fondatorul **oligopedagogiei** țînteşte de fapt foarte sus, şi nu numai în SISTEM, ci spre însuşi fotoliul de nacealnic al zemstvei sau că cel puțin are interese legate de previzibilele alegeri anticipate pentru Duma Municipală de la Căgiurzia!!!

Consecința la ăştia-n *muie* fiind abjectă, gândea cucuveaua peruviană: o să i se dea-n cap izbăvitorului meu!

Aşa că el vibră de un fior rece pe şiră ca-n cimitir noaptea, că dac-ar vrea *ăştia* să-l bată, ar fi patru bine hrăniți contra unui jeg jigărit, adăugându-li-se eventual şi sergentul cel bălai cu balalaica, de pe unde se va fi fiind camuflat cu gipul alb-bej burduşit cu scuturi, căşti, pulane, grenade lacrimogene, videocamere, cătuşe americane, poate şi cu droguri străine sau cu lasere de multiplicat bumăşti, care ar aduce la exasperare pe drujbeni, puse-n raclă la redacție la <u>Autonomia locală</u>!

Tăcu mâlc.

„Ce e pedagogia, ce e *futbolnîi meaci* şi ce-i tranziția – se enervă încercatul vornic Mitraşa Buțai – ştie tot drujbeanul de pe la tembelizor, din presulică, din cartier, de la câinii populari, de la pârnaie sau din piață. Şi aşa o fi şi cu tine, Găluşcă, de ți se năzări de foame c-ai descoperit, la… mine-n circumscripție, o ştiință nouă! Treaba ta, dar eu nu agreez deloc prefixul ăsta nebunesc, **oligo**, fiindcă el înseamnă… *cam puțin*! Când miza-n veac nou pe timpuri noi, se pune nu pe *menşe*, pe mai puțin, cum ți se pare ție la blocuri, ci pe *bolşe*, pe mai mult, cum se vede situația de la noi din vilele nomenclaturii!… Auzi, băi inconştientule? Nu cumva tu faci mişto de mine, de lupta mea inegală cu flagelul Corupției? Ca David cu Goliat? De zici că **oligo**, că cam puțin… Care Corupție poate că şi ACUM şade, uite colo-şa! la veceu, şade-n aria curriculară, pusă pe abis, citeşte titlurile dupe prima pagină, dă din flagel şi se chiorăşte din când în când la noi ca la tembelizor, prin gaura aia decupată didactic în formă de inimioară!… Corupția, bă? Îmi spui *tu* mie la un pahar ce e, cum e?! Corupția, Străchinare, află tu de la unul care s-a izbit de fenomenul ei, că e ca o vacă din astea nebunele, împungătoare, care stă cu obiectivele cadru focalizate fix pe victimă. Ea ne priveşte *pe toți* şi rezultatul practic, care este, ai reținut?… Vezi că nu mai raționezi?… În primul rând, că degeaba o mai mulgi la două sau la douăzeci şi două de deşte, că nu mai ai ce recupera din obiectivele ei de referință, supte

complet de intuşabili mai mari ca mine sau ca ăsta de la judeţ, Vasea! Iar în al doilea rând, că dacă ea ne priveşte *pe toţi*, atunci şi răspunderea pentru intrarea din *muie*-n *uie* DOAR A UPERCUTCLASULUI nostru e o răspundere colectivă, e diseminată-n întregul norod dornic de să se identifice cu ceva, aşa că până la urmă nici nu mai există, băăăăi, de fapt Corupţia, deci nici **oligo** la mine-n Drujba, boule! primejduindu-mi tu mie înfrăţirile cu alte primării şi cu alte executive locale dupe mapamond! Auzi bhăiii? Trezeşte-te odată la realitate! La realitatea asta a noastră, drujbeană, din *muie*! Că dacă se mai repetă să mă critici, eu ţi-o tai lipsă, Străchinare! Pun la vot în consiliul comunal cazul tău, şi dacă nu te vor expulza drujbenii – pe care i-ai făcut *oligofreni corupţi* de numai **oligopedagogia** se poate ocupa de ei, aşa că te vor chema-n instanţă, imputându-ţi daune de miliarde, să văz de unde le dai – atunci eu vorbesc, să ştii, cu fratele Filatov de la şcoală să te dea afară pentru *lipsă de rezultate cu elevii*, iar dacă zice că ai, atunci am EU ac de cojocul lui! Nu-l mai finanţez ca ordonator secundar de credit, la lemne, la telefon, la lumina electrică şi la curăţenie! Şi-ai să vezi tu că n-o să-i convină deloc! Şi dacă nici aşa nu te cari de-aici, asmut părinţii, neamule, să te caute cu sapele! Fiind şi interesul lor să-ţi dea-n cap, că dacă noi declarăm zona defavorizată şi află *uie* c-avem flagelul corupţiei, atunci nu mai pupăm noi AJUTOARE ca la Revoluţie decât la… o nouă Revoluţie – prima Revoluţie-n direct la un *site* pe Internet! – dar asta, cum a proorocit şi Staruha Izerghil, abia când oi vedea-o eu pe vecina ta, pe-aia NUMAI SPIRIT de te plângi mereu c-are obiectivele de referinţă-n formă de perişoare, pe Naşpa, stripteuză pe copertă la *Sămănătorul / Krestianka*! Fiindcă eu, băi Moluscă, şi prin funcţie *înainte*, şi fiindcă eram măciucar de renume gubernial în republica activiştilor, ba poate eram bun şi de evaluator naţional, am… sprijinit multe cadre tinere să se aranjeze, care mi se mai şi spovedeau la evaluare, folosind expresii duşmănoase că nu poci să scoţ nimic din *ei* – despre fii de oameni ai muncii! – că sunt oligofreni compostaţi la beţie! Că are clase-ntregi de copii bobletici sau de copii infractoraşi la care nici nu poţi să predai de gălăgie ce fac! Când oligofrene pentru *oligofrenopedagogie*, făcute la un *pipiripao* cu multă *pinga*, or fi fost chiar ele însele, care practicau tocmai… oligopedagogia, muncind *prea puţin* la clasă! Luau pe **oligo**, pe *menşe*-n braţe, pe *mai puţin*, şi trăgeau chiulul! Nişte menşevice bobletice ordinare, nişte infractoare de luau leafa de pomană, de *limosna*! Iar azi, inspectoratul tău, frate Vasea, ce face? Se preocupă? Ştie c-au apărut în SISTEM primele manifestări de oligopedagogie? De menşevism? Controlează el cu zel dacă *se munceşte* suplimentar, pe bază de mape cu fişe de reînvăţare? în sprijinul elementelor sănătoase, dar c-un ritm de progres mai jalnic, necesitând un efort de *ratrapaj* compatibil cu-al anumitor societăţi spre *uie*, mai retardate, neîmplinind nici vârsta la care li se pot deconspira

anumite structuri? Iar la clasă, oare se lucrează pretutindeni diferențiat, cu avansați şi începători? Ori numai pe la lecțiile aranjate pentru inspecțiile de grad se mai face şi *carte*?... Gata, una-două, nota proastă-n catalog, corigența, REPETENȚIA PE BANII CONTRIBUABILULUI, uitând de reciproca evaluării că *notele elevilor sunt cartea de vizită a şcolii!* Notele sunt chiar ale cui le dă, măi tovarăşe, ale cadrului… didactic respectiv, deoarece ele reflectă sugestiv tocmai dacă *se munceşte* efectiv cu elevii sau se trage chiulul prin delăsare până la incompetență! Hai să fim puțin serioşi şi la muncă băgăcioşi!”

Dar Moluscă o luase de mult în serios.

Leşinase de cum i-a descântat cucuveaua *paca-paca*. Dar ca prin reverie, el amuşina sudoarea cu binecunoscut iz de madlenă coaptă la forturi de Praskovia Apollinarievna Bukamaşkina, sudoarea managerială a primarului, evocând o nu prea plăcută veche spaimă din aceiaşi ani de stagiatură când, începător fiind, iubea pe Cențica şi, mergând *cu copiii* să-i exploateze la scos sfecla sovhozului Miciurin, iacă dar, acuzând ei talalgie mai toți, durându-i călcâiele învinețite de lovituri cu copita, din lipsă de furci omega, scădea ca la un fel de grevă spontană de la zi la zi grămada albă de sfeclă recoltată şi aceeaşi voce hruşcioviană parcă-l băga-n pământul Puşii: „Străchinaru, ți-o tai lipsă!... Ți-o tai lipsă, tovarăşe Străchinaru, ziua de azi!… Ți-o tai lipsă!”

Brusc începuse să plângă. Atunci, deoarece-şi însuşise *Programul CADRU de educație comunistă* al vremii şi asimilase unitatea între educația politico-ideologică, morală şi prin muncă, iar ACUM pentru că nu mai suporta pe el obiectivele CADRU ale atâtor vipoi belite la el:

„Domnu primar! Tovaraşu Buțai, vă implor! Vă conjur! Nu mai vreau nici un pogon de pământ pe Spălătura, de la comisie! De la Cachita Dolores! Poate că Puşa nici n-a avut moşie. Ce ştiu eu cum a fost cu tanchiştii? Că sunt provenit în Drujba… Nea Fane, dacă mă dai ACUM afară din arhipelag, mă nenoroceşti complet!… Copilaşii mei de prof *ajunge* pe drumuri, fiindcă Cențişor se transformă-n cangurița şi pleacă la soru-sa Koala, tocmai la Sydney, să crească struți sub eucalipți cu australopitecul de cumnată-meu şi mă lasă definitiv cu aria curriculară-n baltă la aligatorii *yacaré*!… Retrag tot ce-am spus! N-am inventat nici o **oligopedagogie** la Drujba! Zău ia! Am zis şi eu într-o seară la Katiuşa că aşa cum modernizarea-n transporturi e dezobişnuirea poporului de a mai călători cu trenul, motanus mutantus şi occidentalizarea şcolii constă în a-i dezvăța pe copii să mai învețe CARTE! Sau să mai rețină precepte de MORALĂ să şi le reactualizeze când vor fi aleşi! Sunt nevinovat, nea Fane! Sunt şi eu român. Mă gândeam şi eu că, extrapolând trendurile ca Naşpa, în câțiva ani vedem pierirea Literaturii, iar în două-trei sute, punerea-n conservare a Limbii! Dar cucuveaua *paca-paca* tocmai îmi

reproşă că de ce mă bag? Ce morții mamii, e treaba mea? E a oamenilor de clasă politică!"

De bronz ca un monument funerar rămase ca plastifiat fratele Buțai nereceptiv. Jenat, Ciuvîrin privea spre camping cum un vier în şanț învăța un godac să-şi eficientizeze râmatul, cum un excavatorist sovietic pe un deținut politic să-şi facă norma la un canal. Iar Agheev nu mişca nici el.

„Tot aşa boceai şi pe vremuri, Moluscă, tu-ți morții şi găluşca mă-tii de bandit şi de reacționar şi de sabotor de aştepți şi azi sosirea investitorilor americani, luând în serios misticismul *Cronicii de la Cuzco*! – explodă ca o mină antipersonal Generalul, zburlindu-şi mustățile ca un tigru siberian. Îți făceai smerit autocritica, îți luai o multitudine de angajamente de ne năuceai, ne implorai să te iertăm, să te mai sprijinim, să te mai ținem în arhipelag pe banii norodului, că te-ndrepți, că-ți stopezi descompunerea morală, dar tu nu te preocupai niciodată îndeajuns ca să reabilitezi stările de lucruri necorespunzătoare cu care te confruntai şi nu-ți aduceai aportul ca să nu mai avem creşteri negative la nici un indicator!

Mare minune dacă nu tot aşa o să se întâmple şi ACUM!"

„Eu să fiu primar şi să am printre bugetari persoană care se autoevaluează şi se autopropune *antiprimar* – mărturisi rânjind întunecatul polcovnic Aleksaşka Agheev – aş face foarte urât! I-aş trage *golanului* şi o frecție cu eter pe dinăuntrul scalpului, care să-i mai răcorească creieraşii!"

„În general – pricepu Dudu că numai a fi creativ îl poate ocroti să nu fie devorat de comeseni – obiectul şi metoda **oligopedagogiei** mele, domnilor jurați, nu prea diferă de ale pedagogiei generale, fiindcă **oligopedagogia** este tot o pedagogie, dar nu neapărat direct proporțional mai mică, cum crede Generalul, ci doar *mai săracă*! Unde săraci e toți, e *oligo!* Şi elev, şi familie, şi şcoală, şi primărie, şi inspectorat, şi minister! Toți! Toți! Toți! **Oligopedagogia** este atunci pedagogia nehalită, anemică, distrofică. Este PEDAGOGIA BOLNAVĂ. Este, eufemistic vorbind, **pedagogia de tranziție**, în care, iacă dar, că şi marea majoritate a elevilor, şi marea majoritate a părinților, şi majoritatea covârşitoare a formatorilor, ba încă şi a formatorilor formatorilor sau chiar a livratorilor de formare-n managementul educațional, se constituie din săraci sau relativ săraci! Ea autofundându-ți-se, bă primarule, ca element al suprastructurii ideologice de îndată ce spiritul reține, ca pe o noimă întemeietoare, calculul că *o vită, s-o ții, e mai rentabilă ca o învățătoare bălțată!* Fiind fenomenologic disciplina asta al cărei ctitor sunt eu, patroane, nu atât o insipidă ştiință cupidă tematic inter-, pluri- sau transdisciplinară-n câmpul alunecos şi aşa saturat al ştiințelor pedagogice *eliptice de elev*, dar acreditate, ci mai mult o stare de fapt social, Aleksaşka, o ipostază mizeră a educației amărâte, anume EDUCAȚIA APROXIMATIVĂ, adaptată la omul incert, la puiul de om hămesit şi

înrăit, ca Mişa, Grişa şi Epişa, în măsura în care ei ies din iarnă şi mai ajung la şcoală fie şi nițel distrofici!”

„Şi tocmai de aceea – zâmbi îngăduitor fratele Vasea – se testează manualul genial şi inovația de referință doar pe copiii de protocol sau de export, *care nu sunt de fapt copii*, din moment ce există-n acelaşi SISTEM şi copilul real, sărac!” „Având însă pururea în memoria activă, atât pentru bobletici cât şi pentru infractoraşi, situația precară a iluminatului public pe ulițele din comună – citi primarul de pe fițuică – începând cu stradelele Liteinaia, Sadovaia şi Gorohovaia, dinspre ape, şi poate chiar mai prioritar, cu Prospektul Pavel Trofimovici Morozov, de-a lungul căruia s-ar putea-ntoarce la Blocurile Ruşilor, *post mortem et post coitum*, dinspre Cosmonauților, în noaptea universală, domnul Dudu Străchinaru, de la tovarăşa mulgătoare fruntaşă Malania Korneevna Bibikova la Inocencia lui, desigur *via* Naşpa, chit că are obiectivele de referință necupuliforme şi nepropulsive, nici măcar în formă de pară mălăiață, ci compatibile cu nişte perişoare!” „Da-da, da-da! Şi *post modernum*, punând capăt *postului*, iacă dar, adică EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ! – admise supus împricinatul. Poate şi puțin *post festum*, ca încununare a SIMULĂRII, a pomenii mele de viu, ca simbol al pomenii universale, care este însăşi Viața… Însă chiar *finanțați ca să ne sincronizăm*, eu n-aş capitula necondiționat, renunțând în arhipelag la oligopedagogie şi contemplând-o la externe, când bogatul lucrează diferențiat, tranşă după tranşă, cu cleptocrațiile din țările sărace, obligându-le să ia decizii raționale! Fiindcă riscăm să transplantăm în *muie*, la săraci, la clase de bobletici şi de infractoraşi, forme fără fond din *uie*, de la bogați, multe din ajutoare diseminându-se pe parcurs! Şi atunci, domnilor, e o *prioritate națională*, cum îmi zicea matinal şi Aleksaşka, ca eu să scriu o CARTE insuflată de călugărul Vasea, acreditat *pentru săracii mei*, publicând-o la Căgiurzia prefațată de generalul Vasea sau în colaborare cu luminăția sa, caz în care poate m-ar sponsoriza şi gazda noastră Stepan Ilici Ciuvîrin, tranşând-o eu foiletonistic şi-n *listokul* Autonomia locală, ce cu onoare ți-o scoți, nene Fane, după cum n-aş fi nereceptiv la o invitație de tâlcşou la Radio Statornicia, dacă domnişoara Brenda sau conaşul Astolfo cabulipsesc şi ei…”

„Copiii mei! – mugi cu jale antonesciană Buțai. Ay! Brenda şi Astolfo, puradeii mei… “

„Aia e! Că pe lângă sărăcuții tăi, Străchinare, bobletici şi infractoraşi sau nu, mai există şi copiii din mezelclas şi upercutclas, unde nevoia de lectură, de CĂRȚI, nu este *o necesitate vitală* de a rezista prin cultură tentației remarxizării… Au rămas şi ăştia nerecenzați! – se plesni peste frunte Generalul. **Oligopedagogia** ta, Străchinare, nu acoperă decât vidanjclasul, adică cel mult 90 – 95 % din populația şcolară de la noi! Şi nici corpul didactic nu e omogen! Multe profe mişto îşi găsesc masculi cu

situație de mă şi mir ce extinderea mea mai caută cu picioarele lor interminabile în mocirla arhipelagului! Apoi, universitarii! Unii se răsprofesc, uită complet de unde-au plecat şi zbiară de sus la slugile şcolii româneşti ca Malaşa la vite că să nu mai mugească după creşteri salariale. Alții însă, îşi conservă conştiința de *cetățeni care au a învăța ceva pe alții*, de la catedră sau de la gazetă, dar se întind pe o plajă de cam prea multe lefuri, devin *cumularzi*, o duc excelent, visează ciolane sau vreun voiaj sponsorizat dezinteresat, aşa încât în problemele interne devin OPTIMIŞTI, au *intervenții de relativizare* a mizeriei, au iluzia de om sătul că tranziția poate trena la infinit, iar dacă mai *iau atitudine* sporadic în *Sămănătorul*, ei n-o fac pentru ca apostolii noştri să le tălmăcească oamenilor muncii pe la stănoage şi prin cârciumi frangleza eseurilor lor, în care nu detectezi neapărat *intenția de a comunica cu gloata*, de unde şi suspiciunea că ei se implică, *se angajează*, îmbracă tricoul *atitudinarului* mai mult ca să se-ncaiere-ntre ei pentru ierarhie, lămurind cine e INTELECTUALUL DOMINANT al epocii decât ca să se smerească drept sinceri coautori ai unei subculturi a nemulțumirii!”

„La noi la Drujba – se înroşi de jenă şi legitimă mândrie pe cicatrice patronul Stepan Ilici Ciuvîrin – INTELECTUALUL DOMINANT e Frecardo al meu, un autentic supersupradotat, un SS. Ei! ce mă fac eu şi cu Iordanka mea cu el, frate Vasea?… Că noi în *muie* n-avem nişte COLEGII de SS, cu *pregătitori de rezultate* ei înşişi SS, ca să-şi merite banii de la părinții generoşi, interesați ca agonisita lor de-o viață s-o lase unor urmaşi competenți măcar cât Brenda şi Astolfo sau cât Bill Filatov! Sau ca Maricusa şi Genaro, care au fost şi ei nişte supersupradotați, poate, şi-n orice caz e limpede ACUM că n-au optat ca nişte cretini pentru meseriile de câcați-excremente în ploaie-precipitații ale părinților!…”

Nea Fane Buțai, după ce demonstrase că finanțarea şcolilor trebuie făcută pe numărul de elevi, cointeresându-le astfel a aduna cât mai mulți, nu pe câți profi, se retrăsese de mult, pretextând a se uşura prin cele tufişuri, apoi tiptil urcase-n microbuzul vatamanului Salvador Fafulea, îndrumați pe mobil de Aleksaşka Agheev, plecat cu gipul şi mai de mult, spre un impexar din Cuțarida, că lichidează stocul, nişte conserve şi nişte tipizate interesând minibigul Statornicia.

„Cu adevărat câcați în ploaie! – oftă într-un târziu Moluscă. Eu, de pildă, domnu Vasea, cu privire la salarii, adică la ADEVĂRATA occidentalizare a educației, aceea bazată pe profesori *culți* din CĂRȚI, nu *reciclați* ca la şcolile staliniste de partid de nişte instructori după nişte conspecte, eu, ah! de-aş avea două bivolițe negre, pe Zorika şi pe Docika, să ies cu ele la păscut în zăvoiul Ampoiței, chiar pe-aci-şa pe lângă camping, iar seara să le mulg personal, nu cu nod, ci la două degete, şi să vând din lapte, hai să zic că doar jumate din cât mulg, în Drujba, sau la

Cuțarida, şi cu ce-mi rămâne de-o brânză, să-l duc la Căgiurzia-n bazar, sau la puradeii mei, în ce piață din Capitală le-a conveni lor ca să-l valorifice, păi mie-mi iese c-aş ieşi mai câştigat decât din salariul de bază cu toate sporurile, indexările şi premierile posibile până-n 2000, care pariez că vor fi sub ritmul inflației!" „A câştiga mult mai mult ca mic văcar este avantajul destul de relativ al branşelor productive! – surâse puțin stânjenit Generalul. Şi trebuie să le spunem cinstit elevilor că există şi meserii mai ciudate, unde te duci pe filieră profilându-te ca boul de muncă, *din vocație*, iară nu specializându-te ca ghepardul să câştigi aristocratic din manuale alternative! Grav e însă că-n **cetatea oligoeducativă** predomină sentimentul romantic că toată marea proprietate este un furt, consecința fiind că mulți admirăm-invidiem la un vipoi la tâlcşou nu opinia ce-şi bagă, ci trăsăturile lui morale, curajul, bravura, cutezanța, spiritul de jertfă pentru familionul sau familiardul de care aparține, îndeosebi eroismul ereditar sau congenital mergând până la martiriu, de a face glume cu sute de mii de fraieri simultan – c-ai dracu proşti trebuie să inovezi mereu modalități tentante de *comasare a averilor*, că individual n-ai ce scutura de la fiecare! – golindu-le în acelaşi timp pe la spate, profitând de buna lor dispoziție, toate depunerile, cu avantajul de a deveni blindat ca un tanc la orice praştie a justiției! Numai că când vom ieşi din *muie* să intrăm în *uie*, Dudiță, or să ne impună ăia o ajustare a salarizării nu numa' n beneficiul universitarilor, ca resurse umane de actori politici răsprofi de la noi, sau de cumularzi mai mult sau mai puțin atitudinari, ci şi-n ideea de a reține-n arhipelag *competențele* de la profii inferiori, liceali şi gimnaziali, ca tine, de la învățătoare şi educatoare, ca Cențica, de la femei de serviciu şi paznici, ca Praskovia, ca şi de la diferiți colaboratori!… Adică, ce morții mă-tii, mă Dudiță, că văz că te uiți la grătar cum suflă Anfisa-n mici când vorbesc EU, tu crezi că eu sunt mulțumit de ce salariu am? Îți închipui tu că n-aş pleca la Orbita TV pe aşa vremuri de Culture Kitsch, dacă vine investitorul străin pe muzică de Vangelis şi acest vis gubernial de a avea o televiziune *a noastră* prinde aripi?" „Mă gândeam, Generale, că premianta asta a mea, Anfisa, nu mai are nici o încredere că învățătura este o cale de succes mai sigură decât… infracțiunea, în care vede doar o loterie că m-o prinde caraliii sau nu! Cențica mea, în definitiv, nefiind mai puțin infractoare ca Harneală al Malaşei, dacă râvneşte să fure banii la alții sub pretextul norocului, la teleloteria animalelor, mentalitate ce se constituie teologal ca *o gravă ispitire a Domnului nostru*! Şi nu m-aş mira deloc dacă nu cumva toți participanții care *speră* la teleloterii, pe lumea cealaltă nu vor fi cu toții în Hades, la secția Ispitire, pedepsiți să lectureze CĂRȚI, începând cu tratatele de probabilități! De unde rezultă că la cererea comunității locale etâcî etâcî, nea Vasea, e benefic *la suflete* să băgăm nişte opționale, vorbesc pe cinstite – c-a plecat Aleksaşka! – despre *arta*

de a fura, a da şpagă şi a te acoperi cu acte, iar pentru ciclurile superioare, eu aş propune pentru săracii mei un opțional despre căile de atac să-ți reduci sau de a evita pedeapsa penală, ori, odată primită de bine de rău condamnarea, cum să-ți scurtezi până la eventuală anulare medicală durata detenției, cum s-o fragmentezi prin suspendări şi, în orice caz, de alcătuit un breviar despre cum să ne petrecem cât mai agreabil, adică citind, inevitabilii ani de puşcărie!" „Da, mă Moluscă – admise inspectorul – ținând seama de indicele înalt al infracționalității la noi, aşa e! Poate că ai dreptate, aşa şi este, că o bună parte din cercopiteci părăsesc şcoala fără să fie instruiți cu privire la această importantă epocă a vieții lor, anii de penitenciar, care e în mod cert o subcomponentă a educației pentru viață şi n-ar trebui să ne ruşinăm de ea din moment ce o nobilă mare doamnă ca Saltîciha vă pretinde să cereți copiilor referate mult mai indecente, despre cum să ne protejăm organele senzaționale, care să se citească şi să se dezbată în clase mixtate! Din partea mea, dacă părinții se preocupă de un opțional pe o temă serioasă ca pârnaia, organ respectat al **cetății oligoeducative**, să mor în puşcărie cu toată familia dacă nu ți-l şi aprob, fără nici un fel de atenție din partea ta, cu condiția să-mi aduci semnăturile lor, ca să fim acoperiți la acte!" „De aceea, Generale, vă cer permisiunea să-l invit mai des pe domnul plutonier Agheev la orele de dirigenție!" „Chiar te rog!" „Iar când o scăpa de la penitenciar şi va veni să-i semnez de alocație pentru Esmeralda, am să-l rețin puțin şi pe Harneală al Malaşei, să povestească magoților noştri despre închisorile sale…" „Mă rog, nu văd de ce nu!… Dacă eşti absolut sigur că va fi ca finalitate o acțiune cu efecte benefice, în plan atitudinal şi afectiv, față de noțiunea de puşcărie, invită-l!" „După care, el va traversa la pocher electronic la Filatov la Raketta, iar Esmeralda lui cea cu părul blond cenuşiu va zice din guriță melancolica romanță *Dă mamă cu biciu-n mine, / că n-am ascultat de tine!* şi toți cinocefalii vor lăcrima, înțelegând potopiți de jalea acestui *fadó*, de ce e benefic să fim ascultători de binefăcătorii noştri şi să ne însuşim toate competențele din opționalul de arta manglelii!" „Perfect dom' le! Să mi-l întocmeşti neapărat cu tot ce-i trebuie, ca să-l multiplic şi să-l diseminez ca paradigmă de programă de opțional, cu argument, planificare anuală şi semestrială, cu obiective cadru, cu obiective de referință, cu recapitulare şi evaluare, cu bibliografie şi cu ce dichisuri mai prevezi c-ar putea cere pentru punctajul de aprobare tipicara, creața, algoritmica de Kabaniha când s-a-ntoarce din Uruguay să ia la rând directorii, fiecare cu proiectul curricular al şcolii ca segment de plan managerial în dinți sau în plăcile dentare, rugându-i să transmită din partea ei cadrelor să fie atente la *reciproca evaluării*, anume evaluarea tocmai a bugetarilor care organizează şi dirijează procesul de predare-învățare la noi în republică… Sau mai bine cere de la Răzvana *capul de tabel crosscurricular* dat de mine la consfătuiri pentru demers

lăbărțat pe mai multe arii curriculare! Iar dacă la standardele de evaluare îmi vii cu nişte descriptori de performanță concepuți fără definirea mărimii determinate, fie ea vectorială sau scalară, sau fără precizarea instrumentului de măsură, a unităților şi a protocolului după care se fac determinările, ca şi fără identificarea surselor de finanțare dezinteresată a proiectului de către sponsori generoşi, te previn că nici n-o să-ți semnez curriculumul, vei fi în ilegalitate cu opționalul ăsta despre cum se fură la noi, şi n-ai decât să te descurci cu Garda Financiară când ți-o tăia lipsă orele, chiar dacă ele au fost efectuate deoarece titlurile din planificare coincid cu cele din caietele de notițe ale elevilor şi sunt consemnate identic în condicuța de prezență a şcolii!"„Dacă tot îi învățăm să fie *întreprinzători* – ieşi din somnolența sa relativă-selectivă, ca a parlamentarilor, nea Fane Ciuvîrin – poate că n-ar strica să le deschidem ochii drujbenilor noştri încă de mici că e benefic *să nu şuteşti cu țârâita*, ci să ținteşti totdeauna spre sume care să-ți asigure imunitatea necesară până la prescripție, cum ți-a fost scris!…"

Deşi-l asculta, mareşalul nobilimii de la noi din județ nu reținu propunerea patronului sau se gândi că nu e bună decât pentru şcolile cu plată ale upercutclasului, mai atent fiind spre zăvoi, la Perlita, o bucătăreasă cu figură oportunistă, optimistă şi roză ca spumele de fragi, care tocmai da la câinii aproape sălbatici oase fierte, piei, cartilaje, dar şi merdenele, băscuțe şi pizze prea de tot expirate, cu proprietăți organoleptice de până şi porcii din cotețele de după closetul privat cu uşă traforată a inimioară, le refuzau politicos strâmbând din rât.

„M-ați întrebat de metoda **oligopedagogiei** – reveni Străchinaru la aspecte teoretice precum vaca la evaluatorul comunal. De bază este, desigur, *comparația*, comparația cu alții, pe care o fac mereu săracii mei, pentru că există-n softul lor o pedagogie ascunsă, infraarhetipală, deoarece nu doar mamiferele, păsările, reptilele, peştii şi viermii îşi educă tineretul, ci şi mai jos pe palierele evoluției se practică meseria asta, la insecte şi bacterii, încât, ca să fac un spirit mai de glumă indecentă, aş zice că nu prostituția este cea mai veche profesie, cum se spune la tembelizor, ci *arta didactică* le întrece pe toate în primitivitate, pentru simplul motiv că şi prostituția asta *se învață* ea cumva, măcar prin *action learning*, prin descoperire, dacă nu prin inițiere, e ceva dobândit-după, e o competență-formată-ulterior, în societate, ține de problem solving, de conectică, de un cuplaj cvadruplu – cognitiv, afectiv, motor şi relațional – nu poate fi un atribut uman înnăscut…"

„Atât prostituția ca evaluare reiterată pe bani cât şi educația comunitară – observă plictisit de oaspeți nea Fane Ciuvîrin – nu se pot practica pe scară largă şi la un înalt standard organizatoric decât condiționate de un anumit nivel de dezvoltare multilaterală a societății, a forțelor de producție în special, care să permită persoanei ce îşi oferă la

schimb, ca marfă, trupulețul sau spiritul, să primească altă marfă în loc, anume una încorporând aceeaşi cantitate de muncă fizică şi intelectuală. Dealtfel, numai atunci când şi-au asigurat, ca mine, toate cele necesare traiului, se simt oamenii protejați să-şi facă o plăcere cu adevărat senzațională calitativ, de o prospețime cvasidumnezeiască, urmându-şi instinctul spre exploatarea sexului şi a învățăturii."

„Ba deloc! Te contrazic! Am un puternic contraexemplu! – explodă ideatic şi făcu semn facial Dudiță Generalului să mai desfacă o sticlă, cu marginea brichetei pân-o veni Anfisa cu figura şi cu tirbuşonul, dar acesta aştepta aprobare de la Ciuvîrin şi n-o primi deloc. Există, domnilor, în literatura de specialitate, cazuri celebre cu nişte cimpanzei aparte, mai negri, mai păroşi, mai ciufuliți pe frunte, mai iubeți, mai sociabili şi mai inteligenți, cunoscuți sub numele de Bonobo, cum mă porecleşte popa Panda pe mine, al dracu. Eu am văzut într-un documentar serios, că în anumite nişe ecologice de pe cursul superior al Amazonului, dincolo de cataracte, spre izvoarele comune cu Rio Magdalena şi cu Orinoco, atunci când masculul dominant îşi privatizează ciorchinele de banane, el nu mai permite accesul femelelor – şi chiar al unor efebi seducători şi pentru om – decât contra unei singure mărfi în sistem barter: sex! Sex! Sex! Sex! Iacă dar, dragă patroane şi dragă generale, că aşa cum demonstrează aceste comunități Bonobo, nu e nevoie de producție de mărfuri sofisticate sau de nu ştiu ce organizare spirituală, pentru ca să apară pe planetă şi prostituția, şi educația!"

„Nu se poate compara educația dată de maimuțe cu manipularea dată de la om la om!" – încremeni la ideile inițiale Stiopa Ciuvîrin şi aici domnul inspector general Vasea îi zâmbi complice, gest care nu scăpă neobservat de un profesor obişnuit de la supravegheri să fie foarte băgător de seamă.

„Pentru a funda o **oligopedagogie** fertilă, adică o pedagogie a săracilor, specializată pe clasele de bobletici şi de infractoraşi – deveni involuntar Moluscă rece şi aulic prin dicția sa variabilă datorită parodontozei, dar şi amintindu-şi că singura consecință a strădaniei sale de a converti la darwinism pe popa Panda fusese că acesta începuse să-l cam ia de bărbie zicându-i chiar şi în public *care mai e viața ta, mă Bonobo?* – pentru a facilita, domnule inspector Vasea, implementarea occidentalizării educației naționale (care nu este numai fezabilă, este şi necesară şi nu va introduce brusc tensiuni în SISTEM), *metoda comparativă* este cea mai performantă, fiindcă este perfect adecvată condițiilor noastre concrete, adică sărace. Observația sistematică, băgătoria de seamă, imitația, schimbul de experiență bine gândit, bine proiectat, bine realizat, prelucrarea desăvârşită a datelor, ancheta reportericească pe urmele sesizărilor săracilor mei şi îndeosebi testul, sondajul, chestionarul dat elevilor şi părinților, dar şi excursia de

documentare în ţările cu elevi, părinți, formatori şi manageri normali, iată numai câteva căi euristice către scopul de atins, algoritmul, la care se anexează tot ca metodă corelativă, metoda dacă ne mai măreşte şi nouă leafa să nu dăm la popor paradigme negative, să facă comparații pe listele ruşinii, de restanțieri la întreținere pe la blocuri!”

Din păcate, Generalul, retras în tufişuri, se depărtase. Împovărat de bere, ceruse Anfisei să-i descuie vreo căsuță cu cerdac folcloric, şi să i-o trimită pe rozalba Perlita c-o cafea cu aromă de camping, ca să se trezească înainte de-a se-ntoarce-n Căgiurzia, lăsând pe altă dată stingerea conflictului reclamat recent de părinții mai înstăriți de la şcolița din cartierul Galapagos, micuță şi neperformantă la olimpiade, deci propusă pentru casare, transportându-se pavianii zilnic din mahalaua asta la Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII din Drujba, a lui Teofan Davidovici Filatov, unde ar fi beneficiat şi de laborator funcțional, şi de iepurii Vizdelei.

Şi veni un iz de mlaştini sau de abur de fermentație de prin prejurul păduricii, unde descărcau la-ntâmplare căruțe de gunoi menajer drujbenii, ba chiar împingeau vrejii de pe câmp, la putrefacție cu foi de varză, şi văzu Moluscă arbori de cauciuc crestați să-şi prelingă latexu-n tigve, sub cucuvele țipând la un cer negru şi plat ca o placă de cavou ca de pian, iar interlocutorul se întrei oranj în ochii fără ochelari ai profului ce râgâia solemn de parc-ar fi fost un fin şi neutru observator teleportat cu cameră ascunsă, din Ciudad de Mcdondo, la o bere cu aromă de rațiune pură, de basamac, de cvas de ienupăr şi de rație la Kremlinul Kaliningradului de la nord de Yalta.

Deodată nea Fane scoase din buzunarul de la piept al halatului pixul şi bonierul din care da uneori amenzi la salariați, îndeosebi bucătăresei Perlita, căreia i le şi scădea efectiv la salariu, nu ca Anfisei.

Aceste secunde i se părură lui Moluscă lungi cât veacul şi simți că încărunțeşte la gândul prăpăstios că va trebui să achite singur o consumație de la care se sustrăseseră pe rând plutonierul Agheev, primarul Buțai şi ACUM inspectorul şcolar general Vasili Lukici Hlopov, mareşal al nobilimii de la noi din gubernie, care nu candidase la alegerile pentru Duma Municipală a Căgiurziei, având unele necazuri cu Firma RODIS & MARODIS, importator direct, la care era acționar majoritar.

Dinspre forturi se auzi lătratul baritonal critic al fachirului Kabîzdoh şi Moluscă îşi aminti de EXCEPȚIA DE LA REGULĂ şi că-şi inițializase cu păcat agenda zilei, cerşind puțin trunchi comun Malaşei Bibikova, în timp ce lățosul Murugoi îi lingea de lăptic somnoroasei picioruşele desculțe.

„Doamne, ai grijă de copilaşii mei, Genaro şi Maricusa!” – şopti, ținând capul aplecat ca aşteptându-şi sentința.

Aprigul patron Stiopa Ciuvîrin desprinse din clei un pătrățel de hârtie galbenă tipizată şi pe dosul ei imaculat scrise cu grafie latină:

1) nici Harneală şi nici alți băieți cu *facultate*, unii şi cu… *masterat*, ca Şişu şi cu Săbiuță, recidivişti de le-ai fost diriginte, deşi e necalificați, n-ar sta ca tine pe nici nouăzeci de dolari pe lună la Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII din Drujba, titular pe catedra de bio, gradul didactic unu, două' j' cinci de ani vechime; chiar şi ăştia se zbat, băi, am informații că lucrează ca cascadori *pe* TIR-uri, la magistrala Nord-Sud!

2) am post liber la benzinărie, îmi trebuie bărbat, da' serios, de noapte, tura zero-şase, venit garantat, o sută cincizeci de parai lunar ca pompist, plus sporuri în funcție de desfacere!

3) plătesc analize-sinteze, adică revista presei economice de specialitate pentru patroni, pagini de interes din cotidiene cu oamenii de afaceri, rezumate dezbateri tâlcşou privind tranziția, alte surse, cincizeci de dolari minimal, plus venit nelimitat în caz că sugestia este productivă!!!

„Cincizeci de dolari minimal pe analiză-sinteză!!!" – avu un tremur spasmodic al mustății Dudu Străchinaru, deloc interesat însă şi de a părăsi munca la clasă cu elevişorii pentru un serviciu de noapte dangeros, chiar dacă mai înnoptau la Popas doi paznici înarmați, Anfisa Barabanova uneori, Perlita alteori, precum şi călători suspecți, atraşi de rusticele căsuțe de lemn.

„Nu pe fiecare informare, ci *pe lună*! Drept ce mă iei? Candidat? Fundație?" – se enervă patronul şi se uită ca un procuror la el.
Apoi făcu un semn de întrebare sub ofertă şi îi întinse instrumentul de scris cu pastă cadrului… didactic.

Care bifă!!! Fără ezitare. Fără să se consulte cu Cențica lui. Două linii scurte şi nervoase, în semn că achiezează la propunerea indecentă, anvizajată de nea Fane fără să-i pese că răpeşte SISTEMULUI o competență de valoare. Sau poate că, mascul de-o rară demnitate şi pedagog de vocație, nou-angajatul de noapte pompist la benzinărie aplica fetii Puşii legea talionului, ale cărei valențe educative sunt cunoscute din Antichitate, luând decizii majore de capul lui, motanus mutantus cum şi ea la zodieră, la solomonara Staruhă din pădure, care act exclusivist mai treacă-meargă (el nu ştia de Udaloi!), era pardonabil, dar uite că recidivase cu popa Panda la nişte spovedanii, dese, cel puțin suspecte tocmai în contextul uşurinței cu care dânsa a achiezat să implementeze, într-o familie fără vocația martiriului, EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, concretizată în greva conjugală de protest față de politica distributivă a Providenței, făcută publică prin declarația de bază că urmează să-şi *înghețe* opționalul până nimereşte animalul câştigător la teleloterie pentru prima tranşă de ajutoare!

Dar dacă nu câştigă? gemu Bonobo, frunzărind distrat *Bîrjevîe Vedomosti*, un buletin bursier uitat de Ciuvîrin pe scaun, de fapt ediția de

seară, *Vecerniaia Bîrjiovka*, pe care Generalul i-o adusese încă de dimineață.

Cucuveaua *paca-paca* rătăcită, vindecată-n noiembrie 1996, țipă iarăşi promorțional din podul hanului la el, sugerându-i să mai analizeze cu discernământul care-l caracterizează, trezindu-l din euforie, acuzându-l că totuşi s-a cam pripit, ca un Bonobo care *nu amână*, situat filogenetic mai aproape de ființa maimuțană decât de *Homo pauper*!

N-am ce face! da el din umeri. Pentru că *predarea integrată a ştiinței* comasează orele, desființând din catedrele de fizică, chimie, biologie, şi aşa rărite de implozia demografică datorată mizeriei, slăbind de tot concepția despre lume a tineretului, în favoarea popii Panda, a vrăjitorilor şi a horoscopistelor. Şi tocmai ACUM providențialul patron de l-am ajutat cândva c-o vorbă bună pe la Calu, Veturia şi Didina, să-l treacă, îmi oferă o alternativă salarială, doar că ignoră VOCAȚIA mea că-s prea mămos să-mi las Vizdelei puişorii de-a cincea, formați în ciclul primar de Cențişor, căreia tocmai i-au adus, sărăcuții de ei, două luni în urmă, prinosul lor de recunoştință eternă, sub formă de mărțişoare şi de săpun de-ăla duru pentru spălat aria curriculară cu el.

„Eu accept fără nici o obiecție, dar ce-o să zică Cențişorul meu?” – mormăi într-un foarte târziu, tremurând din tot puținul său corp răcit de bere.

„Să se gândească Cen-ți-şorul tău – replică sarcastic nea Fane – că aici e vorba nu de *cenți*, ci de dolari! De mulți dolari! Să estimeze că veți strânge un anume capital, şi că vom putea, cândva, *să şi colaborăm* pe anumite relații! Dacă, de pildă, Iordanka mea o reuşi să-şi înființeze colegiul de supersupradotați în care, nu mă sfiesc să ți-o spun fiindcă e banii mei, Feodor va fi unul din capii de serie printre admişii de geniu!

Da, de geniu! Fiindcă Frecardo al meu publică demult eseuri de tip obiectiv, structurate şi nestructurate, în reviste pentru copii, activează ca prezentator în emisiuni radio TV la primarul Buțai, face parte dintre copiii actori într-un film documentar şi-ntr-o piesă de teatru la Căgiurzia, după ce l-a remarcat Vasili Lukici. El realizează creații originale în versuri sau în proză, dovedind imaginație creatoare, pe care le citeşte colegilor în echipă, participă la concursuri de ghicitori şi de integrame de cultură, a investigat noi metode de reciclare a îngrăşămintelor organice, obținând compostul, întocmeşte fişe de lectură ale cărților citite suplimentar din proprie inițiativă şi fişe biografice ale autorilor, realizează planşe relevante, fotomontaje, albume, insectare, ierbare, osuare, a confecționat un acvariu din cuva unui acumulator auto, un captator solar dintr-o cuvă foto şi o muză dintr-o curvă ca Perlita, precum şi diferite montaje electronice ca cățel muzical, sonerie şi girofar, selectează informații din mass media şi dupe pagini web dupe Internet, compune fotomontaje tematice, machete, practică diferite sporturi

extreme, colecționează timbre şi *surprize*, eşantioane de roci sau minerale, scrie reportaje, note de călătorie, ca şi un jurnal propriu, face fotografii şi documentare video, scrie scenete pentru teatrul de păpuşi şi, în fața oglinzii, ține cuvântări sau dă interviuri cu un zâmbet seducător…

Iar voi, Străchinare, ați avea prioritate la angajare la fundația Iordankăi, că vă apreciem de când am fost şi noi elevi. Nu ştiu însă dacă acest vis e fezabil. Deocamdată, meditați mai bine c-aveți de la mine o şansă s-avansați înainte ca statut social în republica răsprofilor, una fiind când copiii voştri vor zice la vreun interviu că *am părinți cadre… didactice* şi alta e să arunci poanta fină că taica e la o benzinărie, iar mamica e casnică!”

„Repet, domnu Ciuvîrin, eu accept, capitulez necondiționat, dar nu ştiu Cențica… Tocmai de aceea, oare n-ar fi mai bine să ardem hârtiuța asta?”

„Nnnu! De ce, dom’ le? Păstrați-o, ca pe un document istoric imortalizând cele convenite împreună! Dar grăbiți-vă, că am mai mulți pretendenți pe cap, iar revista presei oricum mi-o face fratele Vasea, însă nu prea are timp şi dă rasol… Şi-şi reține-n folos propriu unele informații! Nu acuz! Eu, dintr-o veche experiență, ştiu însă că oricum trebuia de mult să-l dublez, fiindcă un analist vede una, altul alta… Ştii, Dudule, e ca la un târg de mostre când n-ai voie să fotografiezi şi atunci o iei sumativ, unul ocheşte o porțiune, alții alta, apoi aduni toate rapoartele şi faci o sinteză coerentă… Cât despre căutările de te frământă-n pedagogie, poate că de la Popas, din aceste singurătăți vegheate de buha *paca-paca* de la forturi, în nopțile magice în care Skinner al vostru, tu nu ştii, dar eu sunt informat de pădurarii mei, că fuge de la Blocurile Ruşilor pentru a detecta cu râtul, pe sub frunzişul putred din pădure, apetisant-paradisiacele trufe, adică *lo real maravilloso* pentru el, poate că motanus mutantus suspendându-ți vremelnic condiția de cadru… didactic, cum el nocturn pe aceea de porc, vei putea şi tu medita *altfel* la **oligopedagogia** pe care zici c-o fundezi, să-ți iasă ca un text micuț dar clasic, un *Tractatus* cu o aforistică de neclintit, deoarece vei avea timp berechet, între doi rari clienți nocturni, să rumegi la rece toate argumentele pro şi contra la benzinărie, sub tamarinii împarfumați!”

„Înțeleg, dar… cum voi ostoi istovitorul dor de elevişori? – lăcrimă Străchinaru. Plus că eu nu sunt numai oligopedagog! Ci şi biolog şi aş mai vrea *să lucrez*, să-mi continui activitatea în specialitatea mea, în ultimul timp studiind, pe Murugoi şi Kabîzdoh, ca voluntari mcdondieni, reflexologia glandei antiperspirante la canide, într-un colectiv pluridisciplinar condus de drăguța de Daria Nikolaevna Saltîkova, care a lucrat în anii trecuți pe mama lor, Glinka, şi pe Buxtehude, dulăul comunitar al şcolii noastre, dovedind cățelei cu argumente genetice irefutabile că nu el este tatăl biologic al celor doi frățiori diseminați la doi

stăpâni! Am obținut deja, rezultate subtile în special la manipularea glandei antiperspirante, cu posibile cândva aplicații suave la deodorante umaniste şi n-am vrea să părăsim nebrevetat un asemenea filon!”

„Treaba voastră! Mai gândiți-vă!” – căscă extenuat nea Fane şi se retrase fără să salute, spre benzinăria de sub umbroşii tamarini, lăsându-l pe domnul Străchinaru să-şi termine berea în cea mai deplină linişte.

2. Poemul   oligopedagogic

Nu există meserie mai frumoasă ca a mea, de cadru… didactic, deoarece conform planificării anuale şi trimestriale (în curând semestriale), eu mă afluiesc cu elevii de fiecare dată-n altă poziție de-a lungul parcursului curricular! Mereu se schimbă titlul lecției, necontenit se-ntâmplă câte ceva nou, fie şi câte o trăsnaie, iar dacă cimpanzeul e stimulat să-ntrebe la fiecare pas, el îți reactivează tot alte tranşe ale memoriei, pe când dac-aş accepta oferta lui nea Fane Ciuvîrin, lăcomindu-mă la o dublare de salariu dealtfel inconsistentă față de nevoile mele reale, compatibile cu ale primarului Buțai, că tot doi copii am şi eu, atunci noapte de noapte, ay! aş petrece-n *soledad*, la benzinăria de sub sumbrii tamarini, fără să mi se întâmple *nicevo* deosebit, plictisul putând să mă doboare, depărtarea de Cențica să mă usuce, dorul de elevişori şi de colege să mă mistuie, ruşinea de a-mi fi părăsit boxa, locul de muncă, în plin cutremur curricular, ca un căpitan nava-ntr-o sabordare a flotei, mi s-ar întinde pe imagine ca o pecingine, afectând viitorul copilaşilor mei pentru care mă zbat şi trăiesc şi tot bat şoseaua asta, Genaro şi Maricusa, ca şi pe-al Inocenciei…

La care stress al schimbării locului de muncă, aş adiționa consumul nervos de a rezista prin cultură tentației remarxizării, urii de clasă ce s-ar naşte antropofag în mine față de patronul meu, nea Fane! Pentru că mulți amărăşteni drujbeni, orbiți de Lipsă ca de-un soare leninist, pornesc de la premisa că conchistadorul în progres cu supervila vizibilă dincolo de acacia, migdali, palmieri şi arborii de fier, n-a putut-o înălța până-n mirador decât prin strategii inavuabile popii Panda, certate cu legea lui Agheev şi avizate de comandanți puțini şi bine organizați în triade, ca ăştia pe care i-am surprins eu uneltind la Popas, sub tufanul cu maimuțe *saki*, raționamentul ăsta fiind absolut corect dacă e să te iei după vorbăria de presulică-tembelizor, care-i şi ea o marfă ca toate mărfurile marxiste, adresată-n Drujba unei categorii țintă ce din puținul cât i-a lăsat cleptocrația rupe de la gurița copiilor ca să ieie *listokul* Autonomia locală şi te vede Dumnezeu, Astolfo. dacă-i serveşti clientului bătrân altceva decât teze şi proteze ce-i confirmă *propriile lui poziții, atitudini şi aprecieri*, încât să exclame la sfârşitul editorialului: ah, câtă dreptate are acest analist!

Numai Literatura, Brenda, nu dedicațiile muzicale, numai poemul pentru suflete moarte, mai puțin ficțional ACUM decât presulica-tembelizorul în **cetatea oligoeducativă**, dar mult, mult mai apropiat de grandiosul 2007, prin instrumentele ei specifice, a căror deconspirare ar afecta grav siguranța națională, făcând public anul sfârşitului limbii noastre, singură-singură Ea, Literatura ca stripteuză ar mai putea – într-o epocă nesimțită şi negânditoare, în care, sub fard, nu se întâmplă în tâmplă nimic – să discrimineze cât este băşcălie şi cât poezie în toate simulările de îngropăciuni şi să dezvăluie cifre şi fapte senzaționale, cum ar fi rezultatul că *e mai rentabil să ții o vacă decât o învățătoare*, ca Cențica mea, sau să exploateze ştirile-bombă din viața şi moartea spirituală, băi popo Panda, cum ar fi că pe-unul de-i ziceau *învățătorule*, deci era cadru… didactic, l-au depozitat în cavou şi el a-nviat, arătându-se la colegii lui calici la praznic, la *limosna*, la Blocurile Ruşilor, ca să dea notă explicativă de cheltuieli şi de harababura cu sicriul şi cu orele neefectuate pe durata agoniei şi ca să afişeze graficul recuperării materiei ca la grevă, bazându-se pe scuza *sardanapalincă* cum că şi-a probat o *pomană de viu* dintr-un împrumut la CAR, neavând el în ziua de azi nici o încredere că i-o vor mai proiecta şi derula fata şi băiatul lui, Gua şi Cica, la un standard decent al comemorării!

Dar apropo de pomană, de *limosna* şi de palincă, de mescal, de tequila şi de orice *aguardiente*: viața trece ca rata de Cuțarida, se duc zilele mele pe Spălătura spre Rio Urubamba, vărsându-se-n Rio Grande şi, dincolo de cataracte, în Rio Magdalena, cam pe lângă oraşul Bucaramanga şi stau eu, adică merg spre casă amețit mai mult de efectul de seră şi de poluanții auto, dar euforic, pentru că meseria de apostol e cea mai frumoasă, modelând după un anumit model, ieri sovietic, azi american, suflete omeneşti, fragede ca nişte creiere de quetzal, aducătoare de noroc, Cențico, şi mă-ntreb: avut-am eu parte, Vanessa, la noi în stepă, pe această halucinantă Tierra del Fuego, pe pârlitură, Malaşa, gustat-am EU până la astă vârstă-bilanțier, la două' j' cinci de ani vechime, gradul unu, etate când trebuie să arăți Drujbei maşini, vilă, topmodele, cu CINE chefuieşti în opulență sardanapalincă, trăit-am EU adevărata senzație de *guleai*, fffericirea? Am trăit-o?… Răspunsul fiind Nu! Pentru că de atâta amar de vreme n-am mai tras un *guleai*, nici la mine-acasă, nici făcând deranj şi vomitură la altul, că nu mai are-n republica răsprofilor lumea bani de onomastici sau de alte prostii, Malaşa, nici de acțiuni metodice-n şcoală, ci se țin de bine de rău doar decesele şi a mai apărut pomana asta de viu, simularea, de te costă cam cât un împrumut la CAR! De te-apucă şi fffericirea…

Fericirea fără *guleai*, ai? Când tu Inocencia, picată-n zdroaba reuşitei de-a ne mezeli (cel puțin!!!) câştigând tranşe la tembelizor la teleloterie mizând pe-un animal providențial, n-ai găsit, fir-ai a răului cu

opționalul tău, de *l-ai înghețat* acuma vara, altă strategie anti-hazard decât EXCEPȚIA DE LA REGULĂ? Propusă de cine? De suspecta vrăjitoare de peste Prut, de bătrâna Izerghil! Care poate e din Ural, de pe la Nijni Taghil!… Care poate e mă-ta Puşa!… Şi confirmată strategia asta de virtute, din egoism şi *dintr-o curiozitate malefică*, de popa Panda-n confesional!… Dacă nu şi din mai muuuult de atât, Belzebute! De verificat… De aflat negreşit de ce Skaraoțki din laptele Malaşei, din alcool dublu rafinat, din ouă de iguană bătute cu mixerul şi din cacao olandeză vărsată, luată din bazar de la Căgiurzia de lângă moschee, tot prepară nevasta… mea cu mult zahăr gălbui şi umed din trestie plângătoare un delicios *rompopo*, să-l țin eu permanent în boxă, din servitute dacă nesimțitul de popă râvneşte, dar i-l suge din pahar cu *churumbela* de argint antiseptic, ca la discotecă la Raketta, spunând vrute şi nevrute, mai mult acea bute care a devenit ramolitul de Calițoiu!

Da, fericirea, Malaşa, ah, fffericirea pe care, teoretic, nu ți-o pot *da* decât cei tari şi puternici, Vanessa, care să treacă nepăsători, dulce vecină, peste că-ți *zice* elevii şi colegii Naşpa, deprimându-te de anticipezi că-n două-trei sute de ani, actualul dispreț oligopedagogic pentru CARTE îți va desființa catedra, omorând limba ta română, din fericire ultimul text scris în ea fiind notă informativă şi corespondență comercială despre lucrul turcilor! Treaba intuşabililor! Îi vede Dumnezeu şi el consemnează *toate* evenimentele într-un registru de procese-verbale uriaş. Fiind o naivitate să te rosteşti, Malanie, că ți-o făureşti singur, cu mâna ta, fffericirea, rupând lanțurile asupririi profesorului inferior liceal şi gimnazial de către vampirii universitari, care ne impun sesiuni *semestriale* la elevi, ca la studenți! Şi ne cer să ne formăm fără cărți!!! Disprețuindu-ne ca medicul sau psihologul pe canale: ei doar ne critică că n-avem mentalități şi *nu discută decât cu vechilii*!

Ceea ce e catastrofal pentru țară, Malaşa, căci noi suntem cărămizile fabricii Haret cu care s-ar putea începe ca sub regi trecerea din *muie*-n *uie*, dacă ne-ar mai mări şi nouă leafa cum şi *ăştia* şi-au mărit averile, în timp ce noi apostolii am fost declasați incomensurabil, de-a ajuns Cențica mea mai nerentabilă ca o vacă de-a ta!

Rezultatul fiind că ACUM, Vanessa, *dac-am avea o elită*, ei i-ar lipsi cureaua de transmisie cu norodul! Că doar n-o fi releu tembelizorul cu fufele lui renascentiste, în stare să se modereze şi cu Heidegger! Sau cu Engels! Despre cum e cu maimuța şi unealta. Şi cum nu există fericire când nu te mai ajungi cu banii de la o leafă la alta, cum zicea şi Petre Țuțea, atunci iacă dar că trebuie să abandonezi un stăpân blând ca un iepure senil, pe preabunul Teofan Davidovici Filatov, intrând la unul lunecos şi veninos ca năpârcile *yarará*, cum e Stepan Ilici Ciuvîrin! Ca să nu mai zic nimic de ce gură poate face şi… patroana lui, abjecta, josnica şi vila Iordanka monitorizându-te dintr-o megavilă distinsă, cu etaje, cu

turnulețe, cu miradoare şi cu metereze, cu sală de fitnis, cu bară de striptis, cu bideu, cu futoar, cu piscină, cu saună şi cu alte dotări, inclusiv mediatecă pentru supradotatul lor, Fedul.

Fiind o manipulare la mentalități de pe la tembelizor şi din presulica subiacentă că la noi încă *nu merge economia*, Cențico, din moment ce există milioane de oameni bogați care *se râde* de noi din maşini când *te depăşeşte*! Fir-ai a răului cu opționalul tău, cum te uiți tu la mine bănuitoare şi exigentă de departe, dacă-nvăț din depăşiri, fixându-mă mustrător cu obiectivele tale cadru de un verde înecăcios ca al lagunei venețiene! În care mocirlă acră, acidă, n-ai să-ți scalzi nicicând aria curriculară… *Ay de mi*! Lasă-mă, că parc-ai fi vulpea lui Darwin!

Nu merge economia, da, Vanessa, dar nu *nu merge* ca rata de la Cuțarida la Căgiurzia via Drujba! Pur şi simplu NU merge pentru proşti, Malaşa!

Merge ca focul economia, în morții mă-sii, dar *ne minte* ăştia că *nu*, ca să nu ne mai mărească şi nouă leafa!

Merge economia de i se vede aria curriculară făcând fâț-fâț, fâț-fâț, până departe dincolo de benzinărie şi tamarini, unde huruie ACUM pe şoseaua amețită de căldură, siluete de tancuri şerpuind spre orizont, parcă deplângând din şenile şi din țevi desovietizarea pe noi paliere a educației naționale.

Cum să nu meargă economia, Cențişorule, din moment ce *lor* le merge bine? Ce, suntem copii? Las' că vine el Anul electoral Eminescu 2000, cum vine TIR-ul ăsta spre mine, şi o să-i zdrobim, obligându-i să-l omagieze nocturn toată vara pe Nikolai Andreevici Gutalinşcik în tâlcşouri, c-avea părți bune, dacă mai vor ei să acceseze la ciolan sub un preşedinte de zgonhen! Merge economia, Vanessa, dar însă doar pentru *vipoii* de le invidiem noi din vidanjclas buzele unse, coioților şi ocelotilor din mezelclas, respectiv bărbiile sfâşiind ale jaguarilor şi pumelor din upercutclas, scremându-ne să ghicim din tomberon dacă le dictează sau nu, din spatele ştirilor, *intuşabilii*, vampirii ăia de consumă-n *esență* câte un baril de sânge de copil pe zi, indicația prețioasă ca să ne mai mărească şi nouă leafa, că un cadru didactic care nu citeşte e… formator, e matrițer de creiere, e instructor de elevi, e activist în SISTEM, nu profesor şi nici măcar prof!

Aici având şi tu dreptatea ta, Cențişorule, că doar bărbații cu putere mare, ca vampirii ăia de consumă-n *esență* câte un *plin* de sânge de copil sărman pe zi, te pot face cu adevărat fericită, dacă le-ai fi nevastă, ascultând de mă-ta Puşa consiliindu-te pe cine să iei de-a ajuns de-ai ajuns să-l vezi regulat pe canale! Dar am să te fffericesc şi eu în seara asta, fie şi cu forța, după ce-mi țin orele şi vin de la şcoală! Fiind caz de forță majoră, de alterarea subcomponentelor, existând şi legi, ordine, circulare şi instrucțiuni ce combat nefolosirea bazei materiale din dotare.

Ca ateu, ca om de ştiinţă materialist, fiindu-mi şi o imposibilitate morală să te admir în capot c-ai adoptat o metodologie mistică de a… telecâştiga. A telecâştiga ce, fă? Tranziţia cu toată familia, din vidanjclas în mezelclas şi apoi în upercutclas? Din tomberon în Dacie Nova şi apoi în Ferrari? Să zicem! Deşi ne-ar trebui nişte tranşe de câştig imense! Şi prin ce magie anticipate câştigurile faţă de alţi amărâţi, care poate jinduiesc şi ei? Prin ce, dragă?… Prin EXCEPŢIA DE LA REGULĂ!!! Păi ce câştig e ăsta, fa?… Aşa te-a învăţat mă-ta-n familie, care e un organ al **cetăţii oligoeducative**, să te comporţi cu soţul tău?… Când vremea perfecţionării trece, ca şi vremea reciclării sau chiar vremea de mai simţi nevoi de formare!!!… Dar dacă nu câştigi deloc? La asta nu te-ai gândit? Dacă, să presupunem, eu mă sacrific până la emasculare şi tu nu câştigi şi nu câştigi şi nu câştigi, după ani lungi de stenbai, cu ce ne alegem? Ia să extrapolăm un bilanţ după bilanţ! Oare n-ar rezulta-n final, pe culmile taoismului, la ruperea vrăjii sau vrăjelii, că nu e nici un item sacru în canonul cu EXCEPŢIA DE LA REGULĂ, ci doar un penibil *exerciţiu de menopauză*? Ai? Ce zici tu de asta? Lăsăm iac-aşa să se ducă pe pustiul Atacama anii cei mai marfă ai vieţii, luându-ne după sfaturile unei babe reacţionare, care crede că nu se obsearvă că ne ia ultima senzaţie de plăcere ce ne mai rămăsese relativ independentă de inflaţie? O babă cel puţin suspectă ştiinţific. În orice caz, neştiutoare de probabilităţi… Care poate-i chiar mă-ta Puşa!

Am impresia, Cenţişorule, că noi doi nu ne mai înţelegem ca la-nceput, că tu nu mai vrei să m-asculţi, că tu zici că eu n-am făcut nimica-n costumul de zgonhen dacă nu mă-ntorc c-un document scris de la Cachita că-mi reconstituie atâtea şi atâtea deseatine din pământul tău strămoşesc, situate-ntre cutare şi cutare proprietari, în morţii mă-tii!
Ci eu zic doar: *Doamne, ai grijă de familia mea, că şi eu am idolatrizat-o pe mamica când înroşea ca flamura partidului partidelor ouă de găină de casă de Paşti!*

Ci numai domnii Ciuvîrin şi Buţai au fost receptivi adineauri la condiţia mea, de Moluscă, de *cucaracha*, de libarcă, de gândăcel didactic, pe când ispravnicul Vasili Lukici Hlopov doar parţial, iar polcovnicul Aleksaşka Agheev deloc. Şi uite că ei, contrar previziunilor mele pesimiste, m-au lăsat şi pe mine să mă servească Anfisa cu 5 (cinci) mici ş-o bere verde ca ochii tăi, Cenţişorule, regală-n republica răsprofilor, aşa bestial de bengoasă, ca tot ce-ţi vine fără bani, c-un fel de omenie cu atât mai de apreciat cu cât tocătura a ajuns de e carnea cea mai ieftină de să dai la copiii omnivori, totuşi carnasieri, dacă *n-ai*, chit că e poate mixaj din vechituri, nutritiv proteiform autoîmbogăţindu-se-n galantar prin biotehnologii, prin fermentare, dar a mea era carne de mici AUTENTICĂ, de lamă, alpaca, spancă, vigonie, huem şi ţigaie, de eu râgâi melancolic şi ACUM c-un sentiment de culpă dublă c-am savurat

solo, ca un labagiu, dar în compensație-indexare, ay! cu forța am să te fac fericită, fato! fir-ai a ghețurilor veşnice cu opționalul tău, de l-ai pus în conservare! şi mă chinuiesc remuşcările, mă-nnebunesc de-mi trebuie şi o avocată, ca să-mi apăr drepturile conjugale, o intermediară, cum medievalul încordat se adresa stăpânei cordului său, teoretic de Vanessa ca vecină şi colegă comună, dar practic de Malaşa noastră, în al cărei hamac de sub ghirlandele de *salchicheria* cu trandafiri apetisanți, de n-ar fi fost costumul să-l şifonez, aş fi urcat încă de dimineață, de pe stănoagă, suindu-mă mai întâi într-un rodiu strâmb, speriind quetzalul cu ciocații de argint al căror *pulimento* lăsa de dorit, c-am dat pe perie cu scuipat în loc de vacs, cum ginit-a de la prima ochire expertul Aleksaşka! O salivă rău mirositoare, crezi că nu ştiu? Fiindcă ca cadrele didactice-n majoritatea lor, desființându-se asistența stomatologică în arhipelag, eu manifest grave carențe dentare pe lângă cele din activitatea la clasă, am un canin lipsă şi prognosticul parodontozei galopante ce-mi face dicțiunea variabilă, e că-n curând nu voi mai dispune de o dentiție mai bună decât a unui prăpădit de tatu, de se pot juca fără grijă şi nişte, cu fundițe, *muchachas* de-ale educatoarei Cicela Ghevara cu el prin straturile de beladonă din curtea grădiniței, iar ca să te muşc de obiectivele de referință sau de aria curriculară cea tot mai fierbinte, Cențico, inevitabil va trebui să rupem de la gura puradeilor ca să-mi pun placă dentară!

I-ne-vi-ta-bil! În sufletul meu fiind deja o vară tropicală tulbure, prin creier mişunându-mi furnici care put, zise *cannela merda*, din cauza EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ decretate de tine, extinderea noastră, ce-ai făcut cu ea? orientându-mi-se pentru aprofundare, teoretic spre opționalul ca o eprubetă prăfuită din trusa didactică al Vanessei, dar practic spre al Malaşei Korneevna Bibikova, încă de dimineață amețind noi iminent la stănoagă ca-ntr-un hamac, de legănarea *jacarandailor* înfloriți violet prin curți, iar în câmp primarul Buțai mă face de nu mai votez continuitatea, c-a tăiat de pe marginea şoselei nu numai pâlcurile de *quebracho* şi de *guayacan*, de găseau şi guanacii nițică umbră-n sezonul secetos,, ci şi şirurile de *araucaria* şi de *nothofagus* ce constituiau fala falică a penetrării dinspre Căgiurzia-n comună, *dónde buscar la felicidad* după atâta bere nu tu un trunchi comun, nu tu tufiş, ogoarele fiind pline de lume la prăşit, până către malul râpos al Hodivoaiei, adevărat paradis al lăstunilor-gropari săpători de cuibulețe de bucurii, pândiți de oceloți vicleni ca nişte jderi amatori de ouă.

Ay! Sfânta muncă de la țară! a plugarului cu bovine, bubaline şi cabaline, ca sub ochiul poet al boierimii de altădată!

Of, Doamne! cât invidiez astă munculiță uşoară, agreabilă, agrestă, sănătoasă mintal, prestată-n emanațiile gliei şi-n efluviile dinspre Spălătura, în ciripitul papagalilor şi al tucanilor şi al păsărilor-rinocer, fredonând şi tăifăsuind, fără inspecții, fără rezultate, fără calificative!

Fiecare simțindu-se latifundiar pe *hacienda* sa, cum mă simt eu stăpân pe aria mea curriculară! Nedându-i nimic mai aprofundat extinsă educație plastică analfabetului decât un lot părăginit între două pogoane lucrate, lăsat prin excepție de la regulă preerie cu flori multicolore şi odorante, parcă proiectat înadins de nişte fluturaşi amazonieni ca să ne tăvălim cu partenera-n patu-nrourat şi binemirositor, protejați de Cupidon să nu ne pişte vreo tarantulă!

Ah şi ce-aş mai prăşi şi eu două-trei deseatine de cucuruz sau de ananas pe Ampoița!

Însă nu se există meserie mai mişto ca a mea, de cadru… didactic, deoarece noi nu cultivăm în arhipelag cartofi, tărtăcuțe, manioc sau kok-sagîz tetraploid, ci minisuflete omeneşti, ca să le moralizăm şi să le dăm găurică la puțul gândirii, cum zicea şi Calițoiu că zicea Fukuyama folosindu-se de o expresie consacrată, pentru ca ajungând în capul țării, absolvenții noştri să fie competenți şi performanți, şi nehoți, şi să nu mai existe enigme cum de bolşevicii şi securiştii şi analiştii cehi, unguri şi polonezi *au reuşit*, iar ai noştri nu!

Partea proastă fiind că populația nu pricepe că noi înşine, cadrele, *învățăm* permanent, CITIM CĂRȚI, ca s-avem din ce-i alimenta spiritual pe elevişori cum vrăbiuța puişorii, privindu-i pe unii cu duioşie, remarcând ce mutre patibulare încep să-şi tragă deja-n armonie cu viitoarea ocnă, şi ne pretinde uneori electoratul prin diverşi factori de putere ca să ne justificăm pentru ce săptămâna de lucru de patruzeci de ore pare de numai vreo douăzeci, ca o juma de normă! Ca şi cum fotbalistul munceşte doar o oră jumate pe săptămână, cât e pe teren, unde împărțind 90 de minute la 22 de jucători îți iese o medie de numai 4 minute (!!!) de posesie a balonului pe jucător, dar nu e nici atâtica, că mai sunt şi întreruperile de joc! Plus că vechilii nici nu rețin actele de autentic eroism, cât am riscat eu, semnându-le de alocații, deşi au lipsit, ca să le redau şcolii pe Himena şi Palaşca, măritabile de părinții lor, ci ce contează la Kabaniha şi la Saltîciha ca controloare e doar competența dacă pot eu exploata un copilaş de-a şaptea la nivel de-a zecea, ca să ia *laurii olimpici* guberniali şi premiul de doi dolari, atât contează, ai sau n-ai *rezultate*, Străchinaru? Căci a duce migăloasă muncă de lămurire ca cutare să nu se-ndrepte spre să facă puşcărie, şi nici soru-sa prostituție minoră, nu se pune ca *rezultate*, nu contează la propus pentru gradație de merit, cum şi-au întocmit dosare excelențele lor Fefeleaga, Calițoiu, Ciomolunga şi alți urşi cu ochelari gata să strivească sub greutatea gigaautorității sufletele gingaşe ca nişte camelii ale giboneilor! Aia e, Dudule! Adică de ce nu i-ai teroriza şi tu pe iobăgeii ăia bunii, pe copiii performanți, pe Supradotatul şi pe Supersupradotatul, să trudească pentru tine şi familia ta, să ai şi tu-n curriculețul vieții, când vei candida la primărie, că eşti *profesor emerit*? Sau *profesor al poporului*? Ha? Cine nu

munceşte de-l ia toți dracii şi nu are *rezultate* la olimpiadă la biologie la mine, ÎN FOLOSUL MEU ŞI AL FAMILIEI MELE, ăla să nu acceseze medie mai mare de şase-şapte, ceea ce va fi ca o estropiere, excluzându-l *pe toată viața* de la înscrierea-n anumite filiere speciale de liceu care la sigur te profilează-n viitor om cu bănet! Ăsta fiind câştigul nostru concret din noua ierarhizare a candidaților la examene *nu după ultraspecializarea ce-i făcea exportabili pe olimpici noştri*, ci după foaia matricolă la *toate* obiectele, indiferent de decalajele de bestialitate dintre profi, respectiv de superficialitate dintre şcolile noastre! Deşi olimpici vom mai avea, motivați de autoexport şi de facilitatea că poți lua un loc pe podium într-a noua şi să intri la orice facultate fără să mai înveți nimic decât cât să iei bacul! Aşa că ce nu vom mai avea deloc, dar chiar deloc, Vanessa, vor fi liceenii cu timp liber pentru cetitul cărților!… Dar nu poți să nu fii fiară de ACUM încolo! Eu am familia mea şi trebuie să-l exploatez la sânge pe vițelul de elev, cât nu-i *aceeaşi* evaluare-n tot arhipelagul şi Eu sunt jupânul şi decid cât să-mi ştie de-un Cinci animalul, să promoveze! De azi înainte, la *mine* la ore nu se mai intră, copii, fir-ar părinții ăia ai voştri ai dracu, fără HUSE pe bănci şi fără HALATE pe voi, fără carioci sau creioane colorate, fără *caiete de muncă independentă ale cercopitecului* de BIOLOGIE, speciale din comerț, cu itemi obiectivi pereche sau cu alegere multiplă sau duală, cu răspunsuri eseu structurat sau semistructurat, structura mumii voastre de leneşi şi de indolenți, fără caiet studențesc pentru ținut la zi CALENDARUL NATURII cu ce-ați mai observat, fără determinatoare de plante şi animale sau fără atlas de anatomie! Să vă ia dracu pe toți! Vi le procurați de unde ştiți! Ca şi căsuțele pentru Cantina Păsărelelor Amărâte! Ayyyy!!! şi ce note o să vă dau eu mai ales vouă, tocilarilor, fir-ar mamițica voastră la Lenin, când v-oi prinde c-ați avut pe uichind cinci comentarii la Fefeleaga, de vă dă doar nota 5 când meritați 10, două sute de exerciții la Calițoiu de vă trece nota 6 pentru 10 şi trei referate la Ciomolunga, de vă pune abia 7 pentru acelaşi 10, ha! urangutane! te-am prins în flagrant, infractorule! tu-ți morții mă-tii, cinocefale, de Străchinaru nu ți-i frică? Îââât? Doi!!! Nota doi, macacule! Şi să vii cu cimpanzina de soru-ta de-a terminat anul trecut! Să se roage de mine pe la uşi, ca o profă de-un vechil să-i valideze opționalul! Sau cu babuina de mă-ta, dacă mai e tânără! Şi cu antropofagul de tac-tu gata epilat şi tatuat, cu belciuge-n extindere şi-n subcomponente şi cu pene de quetzal cosându-i nările-alea borcănate! Că notele sunt de la unu la zece-n arhipelag! Şi nu e nimeni cu stea de rubin în frunte! Regula-men-tul şcolar e pentru toți. Şi e şi lege! Prin lege, băi thhââmpiiților! scris e că *toată populația şcolară trebuie* să ştie biologie, deci şi antropologie! Dar nu spune şi *câtă*, aşa că EU, e la latitudinea mea să hotărăsc cât e longitudinea, tu-ți grâul mă-tii de elev, câtă CARTE să ştii! Las' că v-arăt eu vouă de-ACUM încolo cine e Moluscă!

De azi înainte, dacă nu mă fac pompist-analist, am să fiu NECRUŢĂTOR!

În carne vie am să tai! În creieraşe gândind am să-mi aprofundez *macheta*, bisturiul şi extinderea! *Dacă tot am refuzat un salariu ca la benzinărie*.

Să vedem, mai îndrăzneşte un ex-corigent ca Ciuvîrin să-mi mai propună MIE, după cinci cincinale în nobila slujbă de apostol-dascăl necreştinat complet, să mă angajez la el *paznic de noapte* în ghereta de sub tamarini?

S-a mai pomenit atâta insolenţă în arhipelagul şcolar?

Poate doar când Feodor Federico Frecardo, da, la… olimpiadă, la Cuţarida, când a rămas ultimul, tocmai cu metodista Fiokla Malafeevna, şi i-a propus că… s-o evalueze, pe valută!

Luându-se şi el după nişte zvonuri, că deoarece nu ne mai măreşte şi nouă leafa, o disperată ar fi ieşit pe-nserate la magistrala Nord-Sud!

Generaţia mea serioasă şi bătrână, adică Ciomolunga, Fefeleaga, chiar Vanessa, generaţia neveste-mii desăvârşite nu s-ar preta, ci ar prefera decuplarea de la telefon, telecablu, gaze, lumină, apă caldă şi mai ştiu eu ce! Dar pentru hienuţe din astea nou-venite-n arhipelagul neatractiv, de-şi aprind ţigările-n contradictoriu sufocând pe Didina, ca Muriela Tulup cea cu trupuleţ playboyaş de export, deşi cam robust, sau ca cârna Sorela Blaster de cântă pe la nunţi, n-aş băga mâna-n foc, ci-n buzunar! Muriela asta, ayyyy! de se laudă că *n-a avut treabă cu lucrarea de grad!* asumându-şi îndrumătorul ştiinţific universitar exploatator, ah! cât îi urăsc! contra cost, toate serviciile: elaborare, redactare, imprimare la computer, cum se cere acuma, îndosariere în coperte cu şurub, sau cu arc, beneficiara urmând a se prezenta abia la toamnă, pentru a primi şi ea două-trei exemplare ca să se familiarizeze cu conţinutul în vederea susţinerii disertaţiei la capătul zilei de lecţii asistate, când se mai serveşte şi colegii hămesiţi cu dulciuri rafinate şi delicatese scumpe rămase de la grangurii îmbuibaţi după ce se cară!

Ne aflăm dealtfel în **colaps oligopedagogic**, educaţia junimii dându-se nu de şcoală, ci de către alte organe, de tembelizor şi presulică, de cartier şi de câini, de pârnaie şi de familie, de loterii şi de trenuri, aşa că dirigenţia ar trebui preluată de nea Fane Ciuvîrin, de nea Fane Buţai şi de alţi nea Fane din Drujba sau de la Căgiurzia, iar noi apostolii va trebui să ne abţinem pe cât posibil de la a ne mai *altoi* pe sufletele copilaşilor, zdruncinându-i chiar fără s-o vrem expres, să ne internalizeze idealurile noastre cărturăreşti ca cariere de rataţi şi s-ajungă nişte nenorociţi ca şi noi, pe când vipoii locali respectaţi, adoraţi şi de părinţi pentru ce-au realizat la copiii, la familiile lor, ar putea stabili şi *o zi a porţilor deschise*, când şi-ar lăsa palatele să le vizităm cu elevii, ghidaţi de badigarzi. Sinistru-i raportul nostru cu celelalte organe ale **cetăţii oligoeducative**,

Malaşa, iar accesarea SISTEMULUI de tot mai multe Vizdele şi Corele amplifică dispreţul societăţii faţă de şcoală, comparativ cu biserica şi armata, aşezând-o instinctiv lângă justiţie, ca pe o generatoare de hoţi, criminali, violatori, politicieni, spărgători, prostituate şi avocaţi de delapidatori, încât la o grevă de să ne mai mărească şi nouă leafa cum şi-o măresc neîncetat guvernanţii şi stăpânii lor, noi apostolii nu vom avea *toată* opinia publică de partea noastră şi în orice caz universitarii nu ni se vor alătura, până şi atitudinarii dintre ei vor reflecta-n *Sămănătorul (Krestianka)* bătălia sindicală doar ca fapt divers, ca şi cum n-am fi şi noi intelectuali, consecinţa fiind că *în anul 2000 vaca va continua să fie mai rentabilă ca învăţătoarea*, aşa că vor mai evada nişte capete din arhipelagul şcolar iar vechilii vor angaja-n loc şi mai multe ciurucuri, adesea *incalificabile*, mai nou, *impuse* de puterea locală, al cărei rol creşte pe măsură ce arendaşii se debarasează de plictisul administrativ, limitându-se la a voiaja în afară pe dolarii norodului şi a inspecta înăuntru servind delicatese! tot mai des, deci ruinător, dacă nea Fane Filatov nu minte că ultima brigadă tematică la Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII a costat, cu protocol, suveniruri şi mai ales cu asigurarea transportului vechileselor de la Căgiurzia la Drujba şi retur, nu mai puţin de şapte salarii ca al meu, scoase doar două-trei prin jefuirea cu listă a fiecărui cadru… didactic, restul rezultând din echilibristică contabilă pe la fondul şcolii şi, ceea ce este cel mai grav, prin cerşetorie, *obligându-ne pe toţi faţă de anumiţi părinţi mai înstăriţi*, care vor avea un cuvânt foarte obraznic de spus, *ca nişte acţionari majoritari* de acum înainte, în ce priveşte notarea odraslelor lor şi alte chestii! Dealtfel, raţiunea subtilă pentru care ministerul nostru a cedat fără să clipească şcolile cu patrimoniu şi vite cu tot către primării este că pauperizarea tot mai accentuată a slugoilor ştiinţei de carte făcea imposibilă organizarea de schimburi de experienţă ample, terminate-n chiolhanuri memorabile, frânându-se progresul. Păi ia să ţină Filatov o acţiune model, o lecţie *deşchisă* pe Europa, etalând şi cum a organizat iepurii, venind vechili din toate judeţele şi chiar gazetari, oare nu s-ar băga imediat şi nea Fane Buţai c-o masă fastuoasă din fondurile incontrolabile ale primăriei? Ba s-ar băga, devenind chiar protagonistul acţiunii, ca proprietar necontestat al resurselor umane locale! Şi tocmai ăla care a strâns gunoaiele din jurul şcolii cu copiii şi care a asistat iepuroaicele la naştere, afişând din vreme pe cuşcă ziua parturiţiei fiecăreia, poate că ăla nici n-o să fie chemat deloc sau o să fie trimis la intrarea în sat să pândească autobuzele şi să le arate pe unde s-o ia spre ospăţ!

Iar între mine şi Vizdela Socrates-Cucuteni de conspectează perpetuu aceeaşi carte de genetica şi ameliorarea iepurilor, când o fi să-i cumpere Filatov din Italia, de la Padova, diplomă de calificată-n ştiinţele naturii în România, nici nu va exista deliberare, Inocencia, e dinainte

hotărât că EU va trebui să-mi caut vreo completare de catedră pe la Cuțarida sau să-l bag în morții mă-sii de învățământ şi să mă fac *atunci* paznic de noapte la Popas, pe când dac-aş executa mişcarea asta inteligentă încă din vara ce vine, fără şuturi în aria curriculară, poate că Iordanka, remarcându-mă ca om serios, instruit şi manierat printre resursele ei… umane, ar risca să mă pună şef pe la angrou sau pe la manufactură la covoare, la minunatele *alfombras* din lână fină de alpaca şi de vigonie, importată din Anzi! E o femeie deşchisă la dialog ca un *poncho* şi poate c-ar accepta şi să mă finanțeze să-ncrucişez spanca noastră cu alpacaua sud-americană sau nutria cu *chinchilla* şi, în perspectiva încălzirii globale, să aclimatizăm deja la Drujba-n stepuliță, un hibrid foarte fezabil între lama andină şi dromaderul arab, combinând pentru protofermierul nostru mai multe pachete de foloase!

Care să compenseze ce s-a pierdut prin degradarea mediului! Ca unde curgea cândva, în funcție şi de ploi diluviale, gârla Spălătura, doldora de peşte electric *puraké*, ACUM mlăştinită din cauza hidroamelioraţiilor, dar neruşinându-se a inunda sezonier Galapagosul, pomenită des la tembelizor odată cu diferitele comunicate generoase ale generalului Vasea, de la Comandamentul împotriva catastrofelor, calamităților şi dezastrelor, care a-nțeles de la politicienii populari că bun manager în republica răsprofilor e doar arendaşul care bagă bugetul instituției doar în *acțiuni mediatizabile cu numele său ori al partidului*!

Iar ăştia e ăia de mi-au strigat că *mohorții mă-tii, Găluşcă!* şi-au dat cu pietre după mine făr-a-şi explica degradarea statutului social al dascălului: paradoxal, fenomenul nu ține, Malaşa, de diminuarea valorii de referință sectorială a lefii față de alți lefegii la stat, de trendurile cum am citit în presă de-a coborî pe locul 34 la leafă din 34 specii de bugetari recunoscute de Anuarul Statistic, ci de un dat fundamental tragic, anume că însuşi *rolul profesorului* în *lecția postmodernă*, compatibilă cu o dresură de primate, a devenit *microscopic*, Vanessa! Animalele imparicopitate de m-au înjurat că mohorții mă-tii de cărturar şi că găluşca mă-tii de cadru… didactic, uite că mă momesc iar cu fetele-nevestele lor în costume de plajă autoreferențiale, tot colhoznicul-sovhoznicul slab la-nvățătură ştiind a se duce pe litoral, dar minunații noştri Carpați cu fauna şi flora lor rarisime, unice-n lume, nu-i cunosc nici măcar dupe *Travel* şi poate că nici nu-i interesează, pentru că când revii la baştină, nu se vede, fa, da' ce te-ai mai bronzat! ați avut vreme frumoasă văz dar! Vorba e că cum-necum eu cu Cențişorul meu, e al cincilea an consecutiv acest 1998 când nu vedem marea nici vara aceasta! Şi al treilea când mai mult ca sigur că nici în Munții Bucegi la Cota 1400, acum privatizată, nu ne vom permite s-ajungem, să ne scăldăm ochii panoramic două-trei ore pân’ la trenul de-ntors, chiar dacă Maricusa nu găseşte feciorul de patron visat şi nu se mărită de să ne simțim şi noi de trusou, biserică, furaje, udeală,

muzică, fotograf, ca şi de aia, hi-hi! de luna, hm, de miere, fir-aş al dracu!… Fata mea! Maricusa tatii… Ca să nu mai vorbesc de consecințe dacă şi Genaro-şi găseşte fecioara de patron visată şi-mi cere bani, că atunci propunerea lui nea Fane Ciuvîrin – oricât de dezonorantă pentr-un cadru… didactic, care n-a-nvățat lanțuri verbale, dar şi capacități, jertfindu-şi junia pe băncile facultății, ca s-ajungă *paznic de noapte* la camping – e seducătoare financiar s-o pun în discuția celor dragi!

Trebuie, aşadar, proclamată starea de necesitate, să vină toți, convocându-se un consiliu de familie-n jur de Unu Mai, cu tot tacâmul, inclusiv consemnându-se-n caietul de cheltuieli casnice şi de procese-verbale măsurile luate, termenele pentru fiecare sarcină, cine răspunde!

Şi voi ridica acolo problema c-am fost înjurat la pod la Spălătura, urmând să sondăm ce-o fi-n capul tăuraşilor ăstora, care e concepția lor, probabil că de ce-a venit, mă, înapoi la noi în Drujbă, Dudulac aista, dacă nu ca să-şi ia cu japca pământurile Puşii înapoi, de la colhozul Drumul lui Lenin, cu tot cu sediu, unde are nea Fane Ciuvîrin covoarele, până-n plantațiile de citrice, kiwi, avocado, ananas, bananieri, *chirimoya*, curmali, cocotieri şi corcoduşi de la sovhozul Drumul hibridării vegetative şi al zdruncinării naturii plantelor *I. V. Miciurin*, c-au fost latifundiari şi cic-au cereri de două sute de hectare cu copiii amândoi, s-a dus dracu, bre, tot ce s-a chinuit Cachita Dolores secundată de Salvador Fafulea de să ne-mpace pe toți, o să ia şi păduricea de la Popas, să vedem unde mai serveşti o *chicha* rece cu mititei pe zăduf, când l-o desființa de tot, campingul, şi o să ne oblige la despăgubiri pe cât n-au stăpânit de cincizeci de ani! şi încă n-a-nceput *ăştia* cu nişte impozite de-alea de să te oblige *să vinzi pământul pe nimica*, fiindcă n-ai cu ce-l lucra să renteze ca *înainte*, când băga statul, partidul şi nea Fane Buțai tractoarele şi plugurile şi pe urmă semănători, combine, prese de baloți, şi-ți da îngrăşăminte, irigații, erbicide, stimulatori de coacere şi câte şi mai câte, numai unelte şi accesorii marfă produse de muncitorii noştri, de nu se mai puteau recolta nici măcar mecanizat producțiile record după record speriind Europa şi trebuia să trimită generalul Vasea toate cadrele… didactice cu elevii, pe principiul că *ele ne-au lămurit să intrăm în colhoz / sovhoz, ele să trudească în el*, să facă zile-muncă!

NTLPD! (nu te lăsa provocat, Dudiță / dobitocule!)

Intelectualule comunal, cu doi copii de aranjat, stai la un loc, nu fi impulsiv sub influența mai degrabă a micilor decât a berii!

Prof de ştiințele vieții, ca: botanică, zoologie, anatomie şi ecologie, Bonobo sta iar la stănoagă, dar având grijă ACUM să nu mai provoace ca mascul intrus rătăcitor pe băştinaşi, examinând ariile curriculare şi obiectivele de referință ale fostelor sale eleve, unele lăbărțate deja, sau măsurând mintal desetinele socrilor săi, numai cernoziom îngrăşat

natural, înainte de tanchism, cu compost şi cu bălegar de zebu bogat în salpetru şi azotaţi…

După ce urmări amuzat *o picătură de argint viu* tăvălindu-se prin colb ca o vrăbiuţă şi apoi reluându-şi cuminte drumul spre categoria ţintă unde-o trimisese vrăjitoarea, Staruha Izerghil sau o alta, Bonobo se mai făcu a silabisi *tarifa* educativă extraşcolar a norodului cu *aici sunt banii dumneavoastră!*, pentru a se uita, sărmanul, cu ochi cârpiţi ca ai leneşului cel cu gheare lungi, în partea exact opusă prăşitoarelor, spre plantaţiile de mango şi de avocado ale sovhozului Miciurin, a cărui desfiinţare ar fi putut reda anumite suprafeţe comunei Drujba, deci a intra ACUM în slujba lui Ciuvîrin, ar însemna a lua *atunci* startul la reconstituiri de proprietate dintr-o poziţie favorabilă, vârât prin cele comisii, recuperând măcar de la stat câte ceva din pământurile Puşii!

Şi veni peste tot acest optimism senin, că trebuie să te descompui ca să te schimbi cât de cât la faţă, o mireasmă de *ylang-ylang*, de gingaşe flori culese întru distilare de către o brigadă de adolescente malgaşe pân-a nu le deschide soarele caliciul şi corola, când ies şi cameleonii la insecte cu limbile lor grozave, aşa că instinctiv întoarse nările mărite cât ale lui Udaloi şi văzu, sosit silenţios la extrem, Bemweu lila două locuri, decapotat, la volan Astolfo şi, pe fotoliul amplu ca de cabinet stomatologic / ginecologic, cu ochelari negri-n ramă albă şi cu pantalonaşi tot albi peste desuuri tot negre, surâzătoare toată, domnişoara Brenda Buţai! Care parcă-l întreba cu milă filială ceva, ca eleva-mbătrânită de la Statornicia, vânzătoare la raionul mezeluri-brânzeturi-carne-pui, că *iar aripi, don' profesor?!*

„Ce mai faceţi? Am onoarea! – vorbi, cum se cuvenea, doar Astolfo, legănându-şi fuiorul oranj de păr lung, gâtuit doar sub ceafă de un sfincter din mătase violetă. Tot respectul, domnul Dudu, pentru tot ce-aţi făcut pentru noi! Pentru cunoştinţele, convingerile, capacităţile, deprinderile şi atitudinile transmise, ca şi pentru sfaturile şi îndrumările privind cum să ne orientăm pe căile vieţii, ce cărţi să citim şi ce clasici de-aia simfonică s-auzim ca să opunem o rezistenţă tenace la presulică şi tembelizor!… Vi le-am urmat consecvent şi uite că *am reuşit*! Mergeţi cumva spre şcoală sau aţi ieşit numai aşa-ntr-o plimbare să mai daţi din aripi şi să luaţi aer?… Păi, *pe jos, dom' profesor?!*"

Moluscă îşi umectă cu vârful limbii buzele arse de arşiţă sub mustaţa pleoştită, aproape speriat că nici n-auzise când oprise splendidul automobil de sporturi de asfalturi occidentale lângă stănoaga de pe albia Spălăturii, în dreptul *tarifei* albe, de crezuse iniţial că vor nişte străini să se convingă că acolo-s îngropaţi banii poporului, că nu-s la cleptocraţie.

„Pe jos, dragă! *Per pedes apostolorum*, cum se şi cuvine unui dascăl greu creştinabil în republica răsprofilor! C-a zis ea Cenţica, doamna mea, că-mi ia maşină din două kilograme de aur ascunse pe undeva prin casă de

nea Mielu într-o turbincuță, doar-doar m-oi lăsa de *chicha* la cutie şi de pahar!… Dar eu calculai că nu se merită! Că la ce extinderea calului mai trăieşti? Şi atunci ea a diseminat toți banii noştri strânşi lui Genaro şi Maricusei! Iar ACUM, pân-om acumula alții, mai vin şi se compromit două-trei coaliții antiintelectuale. Ies la pensie pân-atunci, sunt ca şi defunct în beneficiul statului şi ce-mi mai trebuie maşină?"

Aceasta-i era *explicația* standard, provocat de mirarea vreunui corigent ajuns în doi-trei ani de la absolvire deținător de autovehicul.

„Ieşii şi eu – lămuri el pe alt ton, cu vocea-i plângăreață de milog fericit c-a dat de-o protecție – să monitorizez, ca poet al naturii, copii, însuşirea de către cetățeni a unui minimal comportament ecologic civilizat. Constatare: până la Popas la Anfisa, iacă dar, şi chiar dincolo de umbroşii tamarini, e fulllll! de pungi de plastic cu gunoaie menajere bune de compost, ba chiar cu hoituri de câini, stârvuri de pisici, cadavre de iguane şi leşuri de alte viețuitoare ajunse mortăciuni în republica răsprofilor, existând riscul real, pe care-l voi semnala generalului Vasea la catastrofe, de diseminarea unor epidemii, vectori ai agenților patogeni putând fi vântul dogoritor al stepei şi insectele tropicale, îndeosebi *cucaracha*, banala şi familiara libarcă, al cărei comportament în apartamentele noastre l-am studiat în tinerețe, în anii '70, când s-a importat pentru prima oară în arhipelag sintagma *obiective operaționale*, dar nu se insista şi să le implementăm exclusivist, publicându-mi-se rezultatele în lucrarea mea de gradul unu, „Analogii şi contraste cromatice de comportament între gândacii de bucătărie roşcați *Blatta germanica* şi cei negri *Periplaneta orientalis*, în contextul urbanizării accelerate a Republicii Socialiste România", două exemplare rămânând la facultate la îndrumător şi unul e şi ACUM la mine la Blocurile Ruşilor, pe care vi-l pun la dispoziție oricând pentru Autonomia locală! Urgența fiind însă că anumite *animale imparicopitate* din comună, am remarcat – şi am să-l sensibilizez pe Aleksaşka! – se deplasează la prima oră spre Căgiurzia, cu Mercedesul blindat, ca directorul meu Filatov, sau cu Toyoata, ca nea Fane Ciuvîrin, sau cu căruța, ca chiorul de Toska Bukamaşkin, sau cu teleguța, ca calicul de José-Maria de Piedád, zis Fafulea, zis Celmare ca şef de cameră, şi ejectează pungile ca nişte sabotori *pe raza comunei proprii*, când ar putea măcar să se abțină două-trei verste sau să iasă la şosea în morții mă-sii pe drumul gării, scăpându-se de ele pe la cartofarii din Galapagos, sau mai bine la maniocarii din Cuțarida, dar nici patriotism local nu mai avem, pentru că ne-am atomizat de nu se mai cunoaşte om cu persoană, copii, fiindcă civic nu se mai preocupă nimeni decât de ce are la el în curte sau pe lot, că-n rest, dacă vrea peisaj, închide fereastra şi se uită pe canal *Travel*! Iacă dar, că asta ne învață tembelizorul şi presulica, copilaşi, dac-am ajuns la **colaps**

oligopedagogic şi SISTEMUL nu mai este decât un organ oarecare printre altele, iară nu acționarul majoritar al **cetății oligoeducative**!”

„Trebuie întărită munca de lămurire cu norodul, don’ profesor, cum a zis şi tata! – oftă Astolfo cu o voce groasă şi autoritară, dar populistă, cum promitea să-şi formeze postpuberal şi Feodor Federico Frecardo, supersupradotatul Iordankăi Ciuvîrina. O să luăm atitudine-n Autonomia locală, cât de curând, precum şi pe 89, 12 Mhz FM, la Statornicia unde vom planta sentințe ecologiste printre dedicații pe maxima audiență!”

„Păi nu urcați, dom’ profesor? – se miră drăgălaşa fată a lui Buțai, studentă grăbită la finanțe, drept şi relații internaționale la Căgiurzia University. Vă mai arde, oare, de inspecție ecologică printre hoituri şi mizerii, pe vipia asta căcăcioasă de le face să exale atât de penetrant că le resimți şi prin aerul condiționat?! Mie una, îmi dau o senzație de vomă numai când le văd benzile de răhățişuri multicolore mărginind şoseaua! De parc-aş fi gravidă, zău aşa!”

„Mda, *pute ca într-o catedrală*! – îşi aminti Dudu-n ylang-ylang un mod de-a zice exotic, al părintelui Ankifie, despre lăcaşuri de sub care conchistadori procesați de levuri tropicale ca din *pulque* aşteaptă-n aşa enclavă sfântă de veacuri mântuirea. Însă unde să m-aburc, măi copii? Poate-n portbagaj, să mă duceți! – zâmbi el cu bunătate didactică, văzând că jucăria are numai două locuri, fiind probabil destinată aventurii, escapadei în general, ar fi fost bună de mers în ea cu dolofana Malaşa Korneevna la Harneală, la vorbitor, respectiv cu supla vecină Vanessa Mihalache la Biblioteca Academiei, la Sala de Studii Unu, la frunzărit presulica zilei, şi retur, cu popas la localul familial cu specific național La familia Morometzilor, parcând la benzinărie sub umbroşii tamarini, să vadă şi Anfisa Barabanova şi cu Perlita.

„Urcați, c-o juma de verstă, vă duc eu pe genunchi!” – insistă şi surâse băiețeşte Brenda. „Nu ştiu dacă se cade, iacă dar!” – mustăci încurcat şi cavaler Moluscă. „Atunci stau eu pe genunchii dumneavoastră!” – conveni imediat fata primarului, deschizându-şi lata portieră şi atrăgând înăuntru pe jegosul apostol de umbla *per pedes*, cocoțându-i-se agilă ca o jaguariță pe pantalonii de zgonhen şi învăluindu-l imediat în ylang-ylang, ca posibil anestezic din mezelclas pentru durerea pricinuită extinderii şi subcomponentelor, ca de o menghină, prin sinergia dintre greutatea ariei curriculare a fostei eleve şi unele virtuți explozive ale produsului rezultat din diureza rapidă a berii.

Ceva fulgurant şi parcă dureros, o frântură de vis televizat. Start asurzitor, să s-auză şi la Cuțarida-n gară, ca o mină antitanc, apoi vibrație cum probează-n Sierra Nevada NASA reactoarele pentru propulsarea ființei postmaimuțane, spre planeta roşie, Marte.

Două panglici verzi-negre-azurii pe stânga şi pe dreapta, buclele Ei lungi şi negre, parfumate ca şerpii, lipiudu-i-se electric de obrajii jilavi,

partea grea a corpului de campioană sporindu-se indecent prin adaosul de la accelerația Bemweului, apăsându-i şi plăcut, şi neplăcut băşica cea gata să verse voluptos – în nava interplanetară – ce s-a ales în distilăriile organice de regalul lichid băut sub tufanul cu maimuțe *saki*.

„Lăsați-mă, copilaşii mei, în dreptul bisericii, vă rog eu frumos, c-am o treabă urgentă cu sfinția sa, părintele Ankifie!” – se rugă el obsedat a nu se face de ruşine spurcându-le habitaclul la hârtoapele de pe ulița şcolii, unde nu se îngropau bani. Ceea ce Astolfo acceptă fără obiecții, cu o frână răsunătoare, zise că să trăiți, domnu diriginte, am onoarea, iar Brenda făcu până dară colțul spre casă semne de simpatie cu mâna pe care străluceau ghiuluri din aur incaş, aur cum avea totuşi şi el, însă numai cât pe-o măsea de după caninul pierdut la cine ştie ce ebrietate, ce *curda*.

Iacă dar, morților, că nu există meserie mai frumoasă ca a mea, de cadru… didactic, deoarece eu mă aflu cu elevişorii mei drăguți de fiecare dată în alte relații de-a lungul parcursului vieții! *Ay de mi*! Ce altă brățară de aur pe lume îți mai poate pricinui o asemenea satisfacție? Auzi! Cei ce te-au strigat Găluşcă înlănțuind că mohorții mă-tii şi au dat şi cu pietre de râu, albe, iacă dar, să te vază, ca-ntr-un nerepresiv poem oligopedagogic reeducându-se, că te teleportezi ca spre Ciudad de Mcdondo, de la stănoagă direct într-un Bemweu lila, cu băiatul primarului la volan şi cu fata aceluiaşi de la radio, inaccesibila Brenda, *Ay de mi*! în brațe!!!

Abia călcând cu ciocații negri pământ fix, bucuros şi gata să se gudure ca un maidanez coborât din tramvai, Moluscă visa dublă nuntă, la salonul Raketta, lângă şcoală, respectiv a Brendei cu Gua, cununați de familia directorului Filatov, şi desigur a lui Astolfo cu Cica, naşi fiind nea Fane Ciuvîrin cu soția sa Iordanka... Desigur acceptând, da, conform datinilor şi eresurilor drujbene, că un asemenea cuplaj de cupluri încrucişate cere serviciu religios *simultan* la acelaşi altar al popii Panda…

Adică de ce, fă, cotoroanțo! n-ar fi cu putință, nu suntem şi noi, şi ei, *oameni*, ființe postmaimuțane? simți cărturarul din vidanjclasul lui o nevoie de antidot la o otravă subtilă, compostat din coastă, dinspre cavou, de râsul batjocoritor al Puşii, expuse cu placa dentară rânjită la soarele de deasupra plăcii de beton armat.

Categoric, se scuză el ei, imperativul ACUM e ca prin radioul local Statornicia şi prin *listokul* primăriei Autonomia locală, să-mi diseminez poemul meu pentru suflete moarte, contribuția mea la desovietizarea-occidentalizarea educației naționale, adică cele două principii dostoievskiene ale **oligopedagogiei** ca stare de fapt, respectiv 1) *cât mai puțină Carte* şi 2) *cât mai puțină Educație*, plus diagnoza holistă despre **colapsul oligopedagogic** în care intră SISTEMUL că nu mai are *autoritate* cine să educe dacă nu ne mai măreşte şi nouă leafa, că şi să fie un domn căpitan de transatlantic, te pişi pe el dacă are salariu de

caterincă, precum şi prognoza despre **cetatea oligoeducativă** la societățile propuse pentru casare, unde cartier, familie, comunitate canină, tembelizor, rată, presulică şi cârciumă exercită, prin jocuri şi concursuri mai ales, o influență educativă completă, care ar face inobservabilă eventuala extincție a şcolilor, după cum nu resimte nimeni, datorită importului de tehnologie, dispariția cercetării.

Se uşură visător, ca amazonianul fericit în ploița ecuatorială, din secolul pădurețului Rousseau, dotat doar c-un falnic cornet penian însăilat din frunze de *pacova*, şuierând prin caninul lipsă, îndelung, activ, fără fatalisme, mai degrabă liberal decât social-democrat, în paralelipipedul carceral cu decupaj didactic în formă de lacrimă, al closetului cimitirului, nu perfect curat dincolo de pefeleul văruit de Praskovia Apollinarievna Bukamaşkina, dar cel puțin lipsit de grafiți ca la al şcolii, unde recent, unul despre Haritina-Erotiida a părintelui Ankifie, îl tulburase ca o fițuică de scandal, că *se evaluează* cu… păgânii, desigur nu la TIR-uri, pe magistrala Nord-Sud. Da, dar unde? Săracul popă!… Iacă dar, se răcori şi oftă el, deja izul dulceag, Inocencia, de primăvară-n mai, putrid ciocolatiu, totuşi cu indice de suportabilitate parcă mai acceptabil decât cel în exces fermentat, din iulie, când dospim în spaima cheltuirii premature a salariilor pe concedii, cu perspectiva foametei până la îndepărtata leafă din octombrie, dealtfel leşinată de inflație. Şi tu îi dai cu înghețarea opționalului întru un punctaj mai bun la virtute, nesăbuito!

Trecu pe lângă crucile îngemănate de la cavourile socrilor şi i se ivi în cap, pentru a treisprezecea oară, ca un tremur auriu de aripioare de colibri, fantasma de afaceri ca locul de lângă soacră, achiziționat de aceasta suplimentar în scopul ascuns ca dacă nu Cențişor, şi în nici un caz *golanul* de Dudiță, pe care l-a strâns de pe ulițe, atunci nepoțeii cei dragi, Gua şi Cica, se vor preocupa de a cultiva mica parcelă cu flori rare – şi uite că din iarba *yuyo* nişte pansele galben-violete dulce catifelate chiar te atrag ACUM acolo! – şi le vor stropi cu ale lor lăcrimioare de nepoți, ei bine, tocmai acest microintravilan, gândea Moluscă, ACUM în poziție destul de centrală, de antamat cu popa Panda, când mai vine pe la şcoală să-şi predea religia, de găsit vreun amator, căruia i-ar conveni, să-l ia pe-ăsta mai în față şi să ne dea *două*-n loc, mai din fund, mai ieftine, plus filodormă maximă! Ca să mai respirăm şi noi puțin, până ne mai măreşte şi nouă leafa, dac-or fi conştienți *ăştia* c-altfel îi zdrobim în 2000 şi le aducem un preşedinte de zgonhen!

Cențica însă nu voia să se despartă de mă-sa şi susținea că sanepidul zice că dacă trec şapte ani într-un sol deschis ca biotop sau zece ani în cavou de beton armat, atunci e voie să mai bagi un mort peste cei precedenți, aşa că n-are rost schimbul, dă-o-ncolo de filodormă, fie şi maximă, că ne-om descurca noi şi aşa, dacă ne iubim!

Nu era aceasta chiar o idee de afaceri, admitea Dudulac, dar când venea vorba de îngrijit la cimitir, atunci se-ncorda, se-ncrunta, îşi zbârlea fioros mustaţa, de parc-ar fi fost vistiernic pe pib şi-ar fi venit ceilalţi dascăli, cu pioneze-n poponeaţă, să se milogească de creşteri salariale la el la cabinet sau să-l picheteze, fără *să înţeleagă*, vitele-ncălţate, că mai e şi alte categorii de bugetari la feliat! Cu alte cuvinte, proful citea-n dilemele cimitirului dovadă de nesupunere civic-conjugală a nevestei înseşi, în accepţia ei geografică, şi se bâlbâia de furie că iacă dar, adică cum, fă, junincă nebună neevaluată ritmic ce eşti, pe tine să te-ngroape Drujba *lângă cavou*, în pământ moale ca turba pentru flori, iar pe mine, care contez că-ţi voi supravieţui, să mă-ndepărteze-ntre osemintele unor străini biologici şi chiar sufleteşti, nemaiputându-se plămădi relaţii afective ginere-socri, din moment ce m-au făcut *golan* până la ultimele lor suflări, consemnate la 13 iunie 1990, respectiv la 17 noiembrie 1996! de s-a ridicat enigma şi-n contradictoriu că cum de-an pătruns EU *şi mă menţin pe poziţie* la o fată şi atractivă, şi avută, ca Cenţica, râvnită de toţi, fără altă explicaţie raţională decât că provenitul, adică eu, *ştie ce să-i facă*!

De unde şi mitul meu, căutarea mea!

Tensionat fiind eu şi cu Genaro şi Maricusa că ne-a strâns mă-ta de gât în vara lui 1996 să vindem apartamentul de la Căgiurzia de *pe numele tău*, cum l-a lăsat nea Mielu achitându-l, ca s-avem capital lichid pe principiul că cine a ratat startul în 1990 mai are o ultimă şansă în 1996, fiind de aşteptat ca Marea Privatizare să nu mai arunce acţiuni la *toată* populaţia, ci numai la cine-şi permite să ia, ca noi. Capital lichid care s-a cam scurs printre degete pe nimicuri şi arierate, cât n-a fost mâncat de inflaţie, cu excepţia depunerilor sfinte, pe la fonduri de investiţii, ale copiilor, respectabile conform legii, deoarece scrie pe ele că Naţionale.

Dar de-ngropat era să fiu in toamna lui 1996, la alegeri, întâi eu, Vanessa, când constatând că minipartidul votat, nici măcar nu va atinge pragul electoral, a dat Puşa cu telecomanda de perete, spărgând geamul lui nea Mielu, reieşind că-n spatele cartonului cu marea fotografie color cu cravată-n placheuri, răposatul dosise un fanion triunghiular roşu de *Evidenţiat în întrecerea socialistă*, carnetul PCR şi… ay! două sute de mii de lei în bancnote albastre nou-nouţe, cu Bălcescu pe ele, de mult ieşite din uz, preţ de vreo trei Dacii cândva, cu care capital, dacă mă lansam în 1990, azi poate că angajam EU pe Ciuvîrin, la agenţia *mea* de taximetre la Căgiurzia, sau poate la autobaza *mea*, cu linii regulate de rată spre Viena, Belgrad, Varşovia, Kiev şi Istambul, precum şi cu nenumărate TIR-uri încrucişându-se pe drumul mătăsii şi pe-al ambrei!

După care şoc, Malaşa, în scurtă vreme, de amar s-a dus şi soacră-mea, ultimele ei cuvinte fiind că vedeţi, mamă, cum vă descurcaţi şi voi! că după <u>Mineriada</u> unui regim vine ACUM regimul unei <u>Mizeriade</u>, ce va

atrage a dăscălimii înălțare, a ei ridicare la lupta de clasă, compatibilă cu eroicele bătălii sindicale din 1929-1933 ale minerilor, petroliştilor şi ceferiştilor, tumultuosul februarie didactic 2000 înscriindu-se printre ultimele mari răzvrătiri proletare ale secolului şi mileniului lui Stalin…

Domnul Străchinaru străbătea, iacă dar, aleea către poartă, încheindu-se la pantaloni şi, văzând floricelele de opționalul-țigăncii crescute printre firele de iarbă *yuyo*, interpretă ca de bun augur simțirea că mirosul de latrină a cărei pânză de ape freatice se peticeşte-n adânc cu giulgiurile cadavrelor nu i-a dovedit încă-n nările largi ca ale lui Udaloi mireasma de ylang-ylang madagascarian a Brendei lui Buțai.

Fața lui arsă şi pârlită de secetele şi crivețele vieții era luminată de o fericire mare, când se privi-n geamul de la felinarul negru al socrilor, surprins de propria mască mortuară. Nu mai văzuse atâta extatică decolare decât în ochişorii unor balerine maoiste, din nişte opere televizate şi la noi în republică, să ia oamenii de cultură canonul adorării partidului partidelor. Fața lui iradia o fierbinte şi nețărmurită recunoştință față de pietatea filială pe care copilaşii lui Buțai, Dumnezeu să-i aibă-n paza sa şi să le dea prosperitate lâng-ai mei în mezelclas-upercutclas, o avuseseră față de persoana lui de prof inferior, care-mpărtăşea cu peste 80 % din drujbeni condiția de amărăştean, băga-le-ar Mişa, Grişa şi Epişa câte o cretă-n răsuflătoare, din aia care mai mult zgârie tabla din ghips mural înnegrit decât scrie pe ea, doar că numai că se credea mai cu moț că citise CĂRȚI!

Încât pe poarta de tablă verde a cimitirului ieşi astfel, cum-necum, un om cu înfățişare ca şi cum *ar fi reuşit*.

Iată, recapitulând pe cinstite, în ce sens: la stănoaga peste mâlul din albia cu icre de *piranha* a Spălăturii, se strigase urât după el, că mohorții mă-tii de cărturar, şi că găluşca mă-tii de dirig, şi se azvârlise cu pietricică albă, cum aruncă groparul de Toska Bukamaşkin după jigodia de Kabîzdoh cu câte vreun pantof de mort, morala fiind că ce-ai realizat tu în viață, mă provenitule, mă *golanule*, ca să ne dai *tu* nouă *clasă* la copii? Frustratule!

Nu găsise pe Buțai la primărie, aşa-i! şi nici nu curtase pe Cachita, dar îl găsise pe alesul dobitoc la Popas şi acolo, nu revendicase desetinele Puşii, neexistând o bază de acte pentru negocieri, dar băuse o bere verde, regală nu *chicha* din porumb, cu domnul inspector general Vasea, pe care-l pusese-n aria curriculară rezumându-i baza teoretică a noii revoluții şcolare în țările sărace – **oligopedagogia**! – şi pe urmă, excelența sa domnul Stiopa Ciuvîrin îi făcuse o propunere indecentă, dezonorantă pentru un dresor calificat, că să se angajeze, auzi! la benzinărie, de noapte!!! sub întunecații şi fioroşii tamarini, unde se poate cățăra şi camufla ca un terorist jaguarul, şi să-i mai facă şi analize-sinteze din presulica de afaceri, în timpul zilei, când oricine ar fi citit la ora aia mai

degrabă CĂRȚI! Şi el n-avusese demnitatea refuzului, măcar unul indirect, să-i fi zis de la obraz obraznicului, la mişto, de pildă că da, dom' le, okeizez, în morții mă-tii, dar cu o condiție: împrumută-mi-o şi mie pe Iordanka ta cu opționalul cât trei-patru ca Perlita, de să mă secundeze la *înnumărat* banii sub tamarini pe ce vânz, c-o am pe Inocencia mea-n grevă! Hă-hă-hă-hă! *Ay de mi*!

Iar la întoarcere, phiii! parcă s-a-ntors roata cea obscenă a istoriei cu țumburucu-n jos, proslăvind meseria cea mai selectă, a mea, deoarece Bemweul lila al stăpânului necontestat, decât de… antiprimar, al Drujbei, oprise la stănoagă… De ce oare, stimați protofermieri de pe câmp? Ca să-l îmbarce pe DOMNUL profesor de bio Dudu Străchinaru, care avea s-o țină poziționată cu aria curriculară pe genunchii lui de rahitic, dar simțitori până la extindere, pe cine? Pe cine, băi?… Pe domnişoara Brenda de se-mbracă la Paris! Sau în bazar la Căgiurzia ca la Paris! Iar la volan, făcând pe şoferul personal al profului, cine sta? Cine sta? mânca-ți-aş familia! Sta Astolfo, poate viitorul ministru de externe al țării! Şi nu ACUM, cât e-n *muie*, ci când o fi băgată-n *uie*!

Lacrimi de beatitudine îi curgeau pe obraji, dizolvând colbul alburiu al stepei, ca la balerina maoistă din Beijing făina de orez, când au primit-o s-o evalueze-n partidul muncitorilor şi țăranilor, pe când cânta un matelot la proră un sumbru *yaraví*, că nu mai avem flotă şi nu e om să nu fi scris o poezie lungă la urangutanii de părinți, *ay de mi*! în aceeaşi zi, mânca-ți-aş familia! să consumi *mici veritabili*, pe de-a moaca, Inocencia, să bei o bere perfectă din aia de nu se urca gorila de mă-ta-n tramvaiul cu reclamă din cauza coroanei desenate pe geam, şi cu cine să ciocneşti? cu generalul Vasea! şi să te plimbi pe urmă-n Bemweu cu băiatul lui Buțai de şofer, şi cu Brenda, fata Bampirului, pe genunchi, aproape că e semn că Dumnezeu şi-a întors fața şi spre familia mea! Dovada?
Am rămas şi cu amintirile, şi cu *o foarte concretă propunere de afaceri: dublarea salariului*!!!

Dacă mă reconvertesc profesional!

Dacă, dacă… abandonez ca o secătură, la greu, arhipelagul şcolar, în plin cutremur curricular restructurator de să ne pună sub teroarea inspecțiilor să chiar luăm în serios *a preda priceperi, nu cunoştințe* şi, în genere, a munci de şapte ori mai mult pe un salariu de şapte ori mai mic!

Uşa sculptată şi grea a domei din Drujba era deschisă pentru vestitorii de bine întru REVELAȚIA ABSURDITĂȚII DE A ÎNVĂȚA PE ALTUL altceva decât mărunțişurile esențiale. Prin vitralii, se năpustea la om un albastru ca de Chartres, în timp ce ogive aproape nucleare te amețeau pe nervuri în sus, dezintegrându-te fizic, te dematerializau cu tot cu darwinism, în vreme ce cantautorul în separeul întunecat şi discret din pronaos toacă la orgă, când atacuri crâncene, diavoleşti, când fugi de o matematică rigoare, când corale paradisiace integral, dar şi jelanii cu

viziuni de *uie* şi oranj ca ale înecatului celui ce de lipsa cea de aer o dă la lamentat pe variaţiuni intense a căror tematică-n pluralitatea culturilor egale pare congruentă cu metodologiile de preinspecţie, inspirându-se Oxigen din sidiul cu Jean-Michel Jarre în sunet şi lumină-n chiar China, *în China după Zid*, cum zicea şi un om băutor de bere, un lupuleţ transfug ascultat de Moluscă la radio cu partenera lui cea cu obiective de referinţă ca nişte mere parmen aurii cu dungi carmin, Daria Nikolaevna Saltîkova, pe vremea Germaniei divizate, când dormea fraiera de Cenţica la mă-sa, antrenându-se pentru a practica EXCEPŢIA DE LA REGULĂ.

Sta în strană dureros să asculte pe părintele Ankifie domnul Dudu Străchinaru, speriat de profeţiile cu brigada tematică ce e vorba să ne calce, intrând la toate ariile curriculare, şi cu genunchii pe mozaicul răcoros şi cu fruntea lipită de lemnul dur ca de coşciug prietenos din *nothofagus*, căutând să stăpânească lumina interioară de să se roage senin ca să reuşească şi familia lui la vreo teleloterie, nimerind imaculata Inocencia animalul câştigător, ca să se curme odată cu iadul ăsta al EXCEPŢIEI DE LA REGULĂ de la ei din casă, bazat pe o strategie de virtute, şi să sară din vidanjclas în mezelclas, creându-se bazele sănătoase ale premiselor ca Genaro s-o ia pe Brenda, iar Astolfo pe Maricusa! Iar el să nu mai trebuiască să ieie benzinăria şi presulica economică în primire!

Da-da-da-da-da-da, avusese prea dreptate doamna lui să-l îmbrace cu ce are ea mai scump, şi el, să vorbească de pământ cu primarul, da, costumul cel din două bleumarine de zgonhen, cu sacou şi pantaloni elemente desperecheate de la morţi canadieni distincţi… Că degeaba-n sfânta biserică ar ţine dumnezeieşte predica… cerşetorul de pe trepte, jegos, trenţăros şi setos! Lumea ascultă tot la popa Panda, fiindcă ARE CREDIT, e roşu-n obraz ca un bancher şi e strălucitor în stihare, ca să nu mai zic nimic de burdihan şi de ce vilă a-nălţat, cu ce dotări, ce garaj, ce piscină!…Cum poate şi eu, dacă dădea Domnu' o ciumă-n formatori, urmând a se canoni-n Drujba cu sute de copii doar *un singur dascăl*, şi acela aş fi fost… EU! Şi invers: ia să fi fost la biserică tot atâţia preoţi câţi salariaţi are Teofan Davidovici la şcoală, oare şi-ar mai fi permis vreun popă ce-şi permite al nostru?… Câte nunţi! Câte locuri de veci! Câte pomeni!…

Poate mi-e chiar costumul de înmormântare! avu dascălul care avea nevoie de dascăl şi năsălie o revelaţie laie, *transportat* de mici, de bere, de ylang-ylang şi mai ales de anturajul cu vipoi şi de scena cu protofermierii şi Bemweul.

Clopotul cel bătrân şi înţelept se legăna sus în adiere, dar nu bătea, ci doar cobea şi de bine sfătuia omul semeţ, care nu prea se grăbea pe drumul înşelător al vieţii, deşi poate că *sunase*.

Clopoţel-clopoţel, că la şcoală trebuie, beatitudine, copăcel-copăcel să tot ajungi, că e Ciomolunga de serviciu şi-asta nu ştie multe: şi pe alde

Teofan Davidovici, câtu-i de director, îl încondeiază-n procesul-verbal dacă-ntârzie! Şi aşa şi trebuie, ca să nu stea macacii nesupravegheați, să se țină Mişa, Grişa şi Epişa sau Jevakin sau Fedea Ciuvîrin, zis Frecardo, de mai ştiu eu ce drăcii! Sau să facă Himena şi Palaşca pe stripteuzele! Sau, Doamne fereşte, s-aducă iar hormonala de Gaviota derbedei cu armata făcută, s-o evalueze – fiindcă elevii urăsc ca psihologii şcoala – chiar pe catedra vreunei clase rămase cu fața de masă ne-ncuiată-n dulăpior de fetița care poartă cheița de la lăcățel la gâtişor.

Pauză încă. Mare. Şi linişte, cobind parcă a brigadă în inspecție tematică pe diferite paliere ale schimbării mentalităților. Pustietate pe holuri. Praful şters de curând în vitrinele cu produse de-ale micilor neanderthalieni: broderii, dantele, carpete, pirogravuri, stabilizatoare, roboței, ciclotroane, acuarele, ştergători… Preabuna, vesela, principiala, doamna de istorie-geografie, Veturia Lazaridi, poreclită Ciomolunga din pricina Everestului proporțiilor sale într-o stepă de mujici pălmaşi piperniciți, a scos absolut toți lemurienii la joacă, sub măslin, în aer proaspăt dinspre Ampoița, Hodivoaia şi Spălătura.

La cancelarie, în *contradictoriu*, unde Cențica nu prea te lasă datorită raportului de zece la unu dintre femele şi masculi, încât cu-ndreptățire s-ar putea băga-n arhipelag bărbaților un *spor de stress de fidelitate* de 10-15 %, precum şi din cauza obscenităților proferate acolo îndeosebi de neevaluatele ritmic de Veturia şi de Didina, momentan nu tu avancronica etapei, nu tu ecourile de pe canale, prelungite uneori în detrimentul lecțiilor, necăjind pe elevi, pe primar şi pe vechili: ci sunt groaznicele lupte pentru nominalizarea caimacului de 15 % din cadre care să ieie cică retroactiv cumva un fel de salariu special c-un fel de spor de 10 % sau cam aşa ceva, deoarece *se zvoneşte* că proprietarii SISTEMULUI nu vor să ne mărească şi nouă leafa *la toți*, aşa cum şi pe-ale lor şi le măresc mereu *la toți*! Numai că nimeni nu ştie dacă-i poantă sau e pe bune că ne *dă* fie şi numai la cei care dă *rezultate*. Desigur, înc-o diversiune satanică, să ne sfâşiem între noi ca carnivorele şi să intrăm în vacanța mare fără a mai îngheța anul şcolar, aşa cum procedează-n intransigența ei Cențica mea cu opționalul, să mă preocup!

Tocmai se sună de intrare sau de ieşire, prin urmare a pauză, cu reci conotații de menopauză şi de tragere pe dreapta şi, cutremurându-şi mustața ca de reflex condiționat, exact cum spune Pavlov, Moluscă ocoleşte nervos, nervos de tot în perspectiva EXCEPŢIEI DE LA REGULĂ, *contradictoriul* cel infestat pe vecie cu toate speciile de feromoni propuşi de diferitele cicluri de învățământ cu resurse umane mult prea prea şi foarte foarte preaponderent feminine, şi izolat dealtfel cu înțelepciune seculară în planul şcolii, ca un harem sau un gineceu, şi se strecoară cu paşi de lup spre bârlogul lui, o boxă de materiale, unde meditează-n ultimul timp la evaluare strict fiziologic, în viziune sistemică

practicând modelarea, ca la o colectare, organizare, prelucrare şi exploatare explozivă a datelor culese de instrumentul de evaluare în dihotomia formativ-sumativ sau în oricare alta.
Are ore puse mai târziu, e în ziua metodică de mers la lecții deşchise, referate şi comunicări, de *formare fără a citi din vreo Carte*, de lăbăgeală ca să ai în fişa individuală ştampilate activități de perfecționare, nu s-a dus, chit că-i da Fiokla Malafeevna, ca metodistă-n exces, cafea cu fursecuri şi cu felii de chec de casă pe-acolo pe la Cuțarida, poate şi sandviciuri, cu şanse de abatere cu colegii la vreo sticlă de *chicha*… El pătrunde-n boxă, pune sacoul cel bleumarin pe-un schelet poreclit când Stalin, când Makarenko, când Gutalinşcik, şi-şi întinde-n decubit dorsal oasele sale cele vârstnice şi obosite pe o masă prea scurtă, încât labele-i atârnă pe-un dulăpior cu truse de disecat broscuțe din Spălătura şi cu multe, multe diapozitive, dar nu mai găseşte bec de aspectomat şi majoritatea demult au pierdut culorile, te ia elevul la mişto cu ele, că se uită pe Animal Planet, pe Discovery, pe La Cinquième şi pe ARTE, pe National Geographic şi pe câte şi mai câte, pe anatomii-fiziologii şi ghiduri de evaluare la Adult Channel şi TV 1000, şi chiar pe Internet şi pe video, şi pe sidiroame, dacă există curiozitate epistemică nativă, sau măcar pe canalele noastre, româneşti, că mai bagă şi ele documentare didactice, dar puține, ignorând că eu n-am mai primit de pe vremea cravatelor roşii un oscior măcar, o ureche de ghips, un ochi demontabil, o planşă… o CARTE… Ah, atlasul ăla zoologic italian roşu, cu un… pândița pe el, să i-l pot arăta părintelui Ankifie, să ne mai descrețim frunțile!

„Care, fir-ar mamițica ta a dracu, nu te ştergi, bă, şi pui mâna udă de pe burete pe clanță?” – întrebă pe la o clasă, departe, învechitul Ionel Calițoiu, întârziat peste pauză cu vreun raționament subtil, cu vreo demonstrație prin reducere la absurd şi la… teleportare educativă, poate la şcoala… elementară dejistă, şi la a ieşi la lămurit cât de atractiv e colhozul, pe acele vremuri… bune când mai locuiau tovarăşii sovietici la blocuri, reparându-şi tancurile lor enorme cu mecanizatori de-ai noştri, drujbeni pipernicițí şi oacheşi, mulți din ei trăgând ACUM cu ochii-n zare după factoriță puma de coadă pe la cârciumi şi popasuri, cu pensii mici pe viață, pierzând timpul pălăvrăgind alcoolic, deşi au *a doua şansă* de a-şi continua educația…

Şi are dreptate Ninel cu ăştia 15 % preafericiți că e diversiune nu numai să ne-ncăierăm pe nominalizări, ci şi, pentru când om face grevă generală, ca să aibă vechilii şi arendaşii *cifre* s-arate pe canale părinților, asmuțindu-i pe noi, că, uite, dacă *se munceşte* se poate câştiga exorbitant în învățământ, *dacă ai rezultate*, dacă pregăteşti pentru olimpiade, în clasă!!! copii *supradotați* sau *supersupradotați*, copii de export! Nici o grivnă nemeritând pedagogul ăla care reuşeşte performanțe ținând de *lo*

real maravilloso, dar… nemediatizabile – pe Himenuşa lui Bukamaşkin s-o educi *să aibă* pix şi foaie, Dudiță, şi *să poată* desena, reproducând de pe tablă, nu o seceră şi-un ciocan sau două baroase de-alea de miner încrucişate, ci un simplu pătrat, care să semene *a pătrat*, mă Dudiță, nu a căcat!… Că cu cam asta se ocupă profesorul *real*, profesorul in-fe-ri-or, de țară şi mahala, nu universitarul superior, ah, cât îl urăsc! Cu asta se ocupă, amărâtul, cu a da găurică la puțul gândirii alegătorului de mâine, nu cu a pregăti *specialişti*! Ceea ce răsprofii şi cumularzii uită ca atitudinari! Iar tembelizorul şi presulica pur şi simplu au contrafăcut la noi ce morții mă-sii e aia un *profesor*! La noi, băi, în republica răsprofilor, pentru plebe-prostime, PROFESOR e… Brucan, că dă *note* liderilor politici, şi-ar mai fi profesor PROFESORUL… Măgureanu, că *ştie multe*! Doar tu, Dudiță, mânca-ți-aş extinderea ta, nu eşti PROFESOR la noi în republică! Ci un *diriginte martir* la o clasă unde, printr-o strategie de repetenție judicios gândită, ai simultan la drăcii atât pe Mişa, Grişa şi Epişa, po-doa-bele şcolii, cât şi pe starletele Himena şi Palaşca, de numai Fedea Federico Frecardo al lui Ciuvîrin al meu îți mai lipsea din microgrup! Dar las' c-o să ți-l las eu şi p-ăsta, de la anul, oricât crede Iordanka-n el c-ar ajunge vreodată, c-un bun meditator invertitor de valori, performant ca SD-ul sau SS-ul şcolii! Sau, dacă s-o opune Filatov din cauza sponsorizărilor şi covoarelor ce primeşte de la ei, şi nu pot, ți-l las atunci pe javragiul de Jevakin, ăla cu ciungă-n muian, că-l poți folosi şi ca material didactic când predai rumegătoarele!… Nu te râde, că te trosnesc! Partea proastă fiind, mă Dudiță, c-am ajuns rău şi foarte rău în **cetatea oligoeducativă**, din moment ce tembelizorul şi presulica, prin jocuri şi concursuri pe care noi nu ni le permitem curricular, ne-au şterpelit tineretul, l-au acaparat în exclusivitate să-l educe *ăştia*, amețindu-l ca să-i toarne cu pâlnia mesaje promorționale direct în Separeu! Iar noi n-avem vedete atractive la fel, să contraatacăm, pentru că ne-au umplut deja toate ciurucurile SISTEMUL! Ca nişte *mârțoage troiene*, arătate cu degetul la tembelizor să-şi extindă analfabeții disprețul sau ura şi pe ăia din noi care mai ştie CARTE sau se mai strofoacă ca tine şi Vanessa prin biblioteci! Şi tot aşa o s-o ducem cu salariile astea de batjocură, impuse nouă numai şi numai de profesorii aşa-zişi *superiori*, ah, cât îi urăsc! *care-ar trebui să fie de fapt cuprinşi la bugetul cercetării*, ei zdrobindu-ne pe noi ca să poată creşte doar lefurile lor pe seama la ale noastre, ale inferiorilor, *să mănânce* doar ei delicatese, *să evalueze* ca parlamentarii studente mai sexy şi *să se îmbrace* elegant de se jenează pe urmă să mai facă greve împreună cu nişte jeguri ca noi, instigând şi studențimea să se abțină de la solidaritate pe motiv că e-n sesiune! Uitând vorba ta, cum a zis şi Spiru, că cărămizile Reînnoirii sunt tocmai slugile şcolii româneşti! Dar când însă e de profitat totuşi, se-nfig la salariu mărit şi spărgătorii de grevă ăştia *superiori*, şi scârțarii care nu cotizează la

sindicat, pe motiv că nu le dă bilete la băi sau case! Consecința mizeriei fiind că *oamenii* care intrau în învățământ când am intrat noi, *oameni de valoarea mea şi-a ta, Diță*, oameni de valoare, nu politicieni sau analişti sau universitari, nu vor mai intra niciodată, căci ei se vor îndrepta spre activități mai cinstite şi ai să vezi tu că până la urmă *toată pleava societății o să se acumuleze la noi în SISTEM*! Cum e şi cu poluarea, că toate hoiturile şi mizeriile trebuie să se ducă undeva! Ascultă aici-şa la mine, Dudiță, că nu degeaba am albit eu, mă băiete! Dacă mâine-poimâine n-om avea noi de colegă, adică tu o s-o ai, că eu scap, mă pensionez, suplinitoare la cultură civică şi consiliere şi educație tehnologică, iar pe urmă titulară cu diplomă pe comunicarea-n limba noastră cea comună, sau mai ştiu eu la ce dracu-i dă *decizia* domnu Vasea, după ce-o evaluează sub tamarini la *albergue*, pe-asta, băi, de se-ntoarse-acuma mozolită şi ferfenițită ca o conopidă, scăpată din măritiş de la Vampiru din extindere, pe Gaviota lui Fafulea de la a VIII-a B de la Vanessa, mă refeream, să nu-mi spui mie Calițoiu, Dudiță!

Dar o să-i zdrobim noi pe-*ăştia*-n alegerile din 2000, impunându-le un preşedinte de *second hand*, pentru că nu există meserie mai frumoasă ca a noastră, de să le dai gaură la puțul gândirii cercopitecilor!… Păi când spun eu! Şi atunci de ce să-ți bați joc de ea, de meseria ta de apostol? Că vrea universitarul? Şi de resursele umane, care suntem singurul domeniu cu ele *supracalificate* față de inepțiile ce ni se cer! Obligându-ne să rezistăm la schimbare! Că să pregăteşti de *rezultate*, de olimpiade şi admiteri, copii *de familie bună*, educându-i ea de export, e tangibil şi pentr-un licean tocilar, fără diplomă universitară, fără vechime, grade şi masterat, fără vreo formare continuă după!… Tu-ți dai seama, mă, cum se vede de sus în jos goana exploatării muncii copilului pentru *rezultate* la olimpiade? Te-ai gândit vreodată, Dudiță? Ai pe toată țara un nomenclator de câteva sute, hai 666 premianți anual să zicem prin absurd! la toate nivelurile şi la toate disciplinele. *Atât te costă ca arendaş!*!! Indiferent cine morții mă-sii câştigă! Iar jos de tot, în plan local, le dai peste bot la sute de mii de fraieri care se strivesc unii pe alții ca omizile, certându-i la mişto că n-au *rezultate*, n-au *muncit* de să cază-n clasă-n aria curriculară, ca fotbaliştii în teren fără salvare!

Aia e cu hoții *ăştia*, că poate, dar nu vrea! Că eu cred că nu se poa' să n-aibă *ei* dosiți, nişte bani şi de noi, ca să ne mai mărească şi nouă leafa, cum are şi generalul Vasea toamna catedre dosite berechet, alungând astfel calificații, specialiştii, peste hotare, şi pe urmă evaluează toată toamna pe la *albergue* suplinitoare tinere şi sexy! Şi dacă intri-n proces cu ei, cââânte procese sunt! E ca cum te-ai pişa dincolo de clăvățuiul şi toancele Spălăturii, Dudiță, în Lacul Titicaca, ca să intimidezi aligatorii! Te jumuleşte avocații de te lasă şi fără țoalele-astea

de zgonhen dupe tine, de ți le-a luat Inocencia de la Căgiurzia din bazar de lângă moschee!…]

Păi ia să fi fost eu arendaş! Păi, bă băiete, e una cu guma care-ți stabilizează pehaşu-n gură şi alta cu vedeți, copii, cerneala care penetrează această cretă, sau alții că ei înalță-n grad pe marele fizician Celsius şi câte şi mai câte alte reclame DIDACTICE, păi să fi fost Eu ministru, măi băiete, crezi că *toleram* EU să mă fure rechinii în halul ăsta, ai? Adică tu, firmă, te foloseşti de AUTORITATEA mea de profesor gradul unu, construită de mine cu sudoarea frunții de mi-am scuipat plămânii pe tablă şi pe catedră, în ani grei de muncă silnică, convingi pe baza credibilității mele clienții să-ți cumpere produsul, şi eu, Ion Calițoiu, să rămân cu ochii-n soare şi să nu m-aleg cu nimica? Păi ce sunt eu aicea, Eratostene? Profesor sau ce? Nu te râde, că te trosnesc!… Păi futu-i pehaşul ei din gură de viață, dacă eram eu ministru, păi dacă nu le făceam un proces, la instanțe numai din *uie*, de să le meargă fulgii la toți şmecherii de bagă reclame DIDACTICE şi mi-aş fi scos decizia ca minimum 10 % din profit să se verse la trezoreria special înființată, a SISTEMULUI, exclusiv pentru *profi*, că de-aia-i zice *profit*, asigurându-ne un *salariu demn* la toți!… Dar şi fără să te mai compromiți în justiție se putea negocia, că uite, EU dam un *ordin al ministrului educației naționale*, un OMEN, Ooo Mmmî, EN, numărul pâr-pâr-pâr-pâr, pe nu ştiu cât aprilie, în anul de campionat mondial de futbol 1998, relativ la metodologia cu privire la mesaje promorționale la tembelizor, că dăunează sănătății copiilor dumneavoastră ca şi consumul de alcool şi de tutun, şi să vezi tu, Dudiță, că după ce ne-am fi pus pe ei cu arma noastră redutabilă, anume cumplita noastră putere de a influența cinci milioane de copii, adică cu familiile lor circa cincisprezece-douăzeci de milioane de magoți, dacă nu veneau ei singuri la mine, mafioții şi rachetii, să-mi propună pentru arhipelagul şcolar, nu un prăpădit de 10 % acolo din profit, ci un 25 %, numai că ACUM nu ştiu dacă aş mai fi acceptat EU!!! Şi tocmai fiindcă *nu se face nimic* mă tem atâta că suntem infiltrați, că se cedează prea uşor în relațiile cu răsprofii puterii, şi de către cumularzii din sindicate, şi de către ăia ajunşi arendaşi! Impresia mea, Dudiță, este că nu numai după Revoluție, ci şi *înainte*, ăsta trebuie să fi fost algoritmul, care e şi-acuma, că nu te pune nici Skaraoțki ministru la educația națională decât după un interviu în regim concurențial ca un fel de licitație acolo sus, şi capătă fotoliul ăla care asigură pe vistiernic că se descurcă *cu cele mai mici fonduri*, ba chiar că *mai dă şi înapoi din ele*, cum ar veni ca un fel de *arendă* dinainte stabilită! Ăla e ministru apreciat, bun manager, arendaşul dătător de arendă ca de la dozator, că-n rest, Dudiță, *tranziție* face oricine: voiajază-n *uie*, ia canon şi imită-n *muie*!… Mare filozofie! Păi când spun eu! Numai cum e cu coşul zilnic nu vede-ai dracu diferența şi că esențialul în educație e *să ai profesori bine hrăniți*,

pântecoşi, cu cravata arcuită pe burtică ca o doagă, ca să-i respecte elevul… Ca şi părinții!

Şi greul nici n-a venit cu-adevărat, bă băiete, băi! Că vara asta o să stăm priponiți la tembelizor la *futbolnîi meaci*, ronțăind cu toții *girasol*, dar o să vezi tu-n vara cu eclipsă 1999, când ți s-o reduce la 20-24 % puterea de cumpărare – ca s-achiți în morții mă-tii ce-a-mprumutat din bănci cleptocrația! – cum o să-ți vină spumele pe tine să te remarxizezi-recodrenizezi cu toată familia!… Parcă n-am fi avut de acoperit găurile *averea colectivă a clasei politice*, acaparată nu prin creşterea productivității ci prin fraudă, s-o întoarcem neamului printr-o simplă ordonanță de urgență! Nu că m-aş *radicaliza* şi eu, care orişicât mai scoț opt-nouă salarii lunar din meditații, sincronizându-mă doar pentru c-am auzit c-ar fi cam bolşevico-legionari colegii mei din *uie*, *ca să-i respecte porcii de cleptocrați*, dar când economia merge ca focul şi deținem mai mulți miliardari în dolari pe cap de locuitor decât orice țară sănătoasă, atunci e peste poate ca EU, Ion Calițoiu, ditamai omul, Dudiță, profesor de matematică-n pragul pensionării, cu toate gradele şi vechimile şi cu spor de ruralitate, să mai stau sluj ca un maidanez şi să mă holbez ca la Moş Crăciun sau ca la aia de-ți scormone biletu-n urnă, dacă părintele cinocefalului scoate sau nu ceva din sacoşa galbenă cu Gică Hagi, să-mi dea bacşiş, să-i trec corigentul, să mă corupă el pe mine! c-un răhățiş de pachet de cafea sau de țigări, sau cu vreo sticloanță acolo-şa!…

Că e greu, mă Moisile, e greu! Ce să mai spunem altfel, că nu e greu, dacă e greu?! Măcar cu atâta ne-am ales şi noi, ăştia mai amărâții din… *aia*, că putem spune că *e greu*. Şi cui să spunem? Lui Buțai, lui Ciuvîrin, lui Filatov?… Clasa, clasa noastră politică a sărăcit țara, băi Dudiță băi, ascultă aici-şa la mine, dacă nu ne-or face ăştia, *răsprofii* ăştia, băi, de să zgornim copiii-n recreație afară-n curte sub măslin, ca pe timpu' lu' Iorga, în scopul ca să le manglim pachețelili cu gustare, să nu-mi zici mie Calu!… Păi când spun eu! Aşa o s-ajungem, dacă nu cumva nu şi suntem acolo, dar n-avem nici tăria morală să recunoaştem. Că prostia nu doare, hă-hă! nu supără ea nici ignoranța! Că chiar tu, de exemplu, ce mă-ta ştii? Ştii ceva de şcoala aerohidrodinamică a lui Jukovski şi Ceaplîghin? NU ştii! Sau Cențica aia a ta, cerut-a ea, mă, de la Staruha Izerghil din izbuliță armăsarului Udaloi de e bibliotecar la club la forturi ediția franceză cu copertă-n roşu şi negru a celebrului curs de teoria probabilităților al lui Kolmogorov? Că dac-ar citi, n-ar mai miza a dracu pe virtute la alba-neagra! Numai că nimeni nu se consumă la noi că nu ştie să abordeze o ecuație transcendentă, nici măcar popa Panda, mă băiete! De-o să ne-ngroape şi pe mine, şi pe tine! Uite eu, de exemplu, uită-te-aici-şa la mine, că-s om serios, respectabil, cunoscut în Drujba, mă salută tot satul, ca şi o bună parte din sud-estul guberniei, şi nu s-a găsit nici *înainte*, nici ACUM, să mi se adreseze cineva cu *tovaraşu* Calițoiu de

matematică, ci totdeauna am fost, sunt şi voi fi domn, *domnu*, dar deocamdată, Moisile, să-mi moară ce-am mai scump dacă-ți mint cu ceva, şi nu te mira că plâng, da' pe-acasă am ajuns la un grad… didactic de mi s-a uzat toată lenjeria de pat şi îi e şi ruşine la nevastă-mea asta de-o țin momentan s-o întinză pe culme la uscat, o ascunde prin bucătăria de vară, prin pod, prin şură la găini, că trece femeile pe drum şi se uită şi zice, ia uite la ăştia ai profesorului gradu-ntâi Calițoiu, el formează moral pe alții, dar exemplu personal de binefacerile la carte multă, la facultăți, la masterat, nu dă neam elevilor, formataților, cercopitecilor! Dimpotrivă, ca şi Ciomolunga cu kilochiloții ei cârpiți, prezentând lacune serioase, dramatic spânzurați pe funie, aşa deprimă şi el pe care mai e silitor dintr-o mutație a naturii!… Că are şi Veturia necazurile ei, să ştii! N-o mai critica pentru nimicuri!

Dar ce să mai vorbesc eu de alții, Dudiță tată, Moisile, c-am ajuns de amân eu însumi să merg la doctor, că mă supără iar ulceru' ăla când beau, uite, stăm noi şi căinăm din tembelizor p-alții, că e salariu mic la ăştia-n sănătate, dar ai încăput pe mâna lor, e pe viață şi pe moarte, mă Pitagora, şantaj de-a dreptul, nu glumă! Şi nu că n-aş avea EU, Diță, ce să dau în plic la specialist, care şi merită, că riscă, dar ce fac la asistente? Păi le dau şi lor? evalua-le-aş în hemoleucogramă, şi-n timol, că de fapt alea sunt mai sugătoare-rozătoare, îți cere-n față, băi Thalese tată, ostentativ, că ele au prin consens salarii mai mici, bazându-se anticipat actuala putere pe ce completează bolnavul! concepându-se holist şi SISTEMUL sanitar să-şi cerşească RESURSE din mediul exterior!!! Iar dacă *n-ai*, te tot amână cu operația, te uiți cum ia la anestezie ostentativ pe care s-a internat după tine, şi te tuberculizezi c-o mierleşti cu zile în spital, Moisile, te mănâncă gândacii p-acolo, mai bine mi-ar da Dumnezeu un infarct, Dudiță, şi-aş rezolva-o fără cheltuieli, exceptând pe cele de funeralii!… Mie, mă copile, dac-oi muri până la Mondialele de Fotbal, să-mi cioplịți tronul dintr-un *Araucaria mirabilis* pietrificat! Cum adică că ca ce chestie să dau în primire? Dar cine nu moare, mă Lobacevski?!… Uite de-aia!!! A murit un cadru… didactic! Iete scârț! Mare tragedie! L-a-ngropat ieri pe-ăla de mate, pe Calu, de ne-nvăța teste de olimpiadă şi itemi cu răspuns deschis tip rezolvare de probleme de capa! A zis aseară Brenda la Radio Statornicia! Şi auz că trage şi Haritina clopotul! Ei şi ce? Dar pe urmă tot Brenda a zis altceva, înlănțuit, că să strângă drujbenii bani… de să-şi bage tac-su gaze! Iar Haritina s-a dus să dea la mormolocii din pânza freatică! Ce-are moartea mea cu gazele lui Buțai! Evalua-o-aş în cască, s-o am în portofoliu, şi pe-asta cu Bemweul ei lila, să intre-n tamarini la benzinărie cu el! Dar ia să fi fost eu un cântăreț de răsunet sau futbolist de marcă acolo, Dudiță, sau o jigodie din astea politicele, atunci parcă mai renta să mă ia părintele Ankifie!… Dar poate că nici atunci! Dar şi acceptând ipoteza că m-aş interna, că mă internează,

Dudiță, ce zici tu? Că nu-mi trebuie pijama? Ori tu crezi că pot să merg doar în chiloți vişinii, în şort de volei? sportul meu preferat!… Ba îmi trebuie pijama, Moisile, că sunt profesor român! Neapărat! Şi să-ncremenesc ca piramida asta de plastic hexagonală regulată dacă mai am vreuna-n şifonier nepeticită! Şi ce vorbesc eu de pijama acilea, Euclide, mânca-ți-aş părinții! da' nici maieu şi chiloți-chiloți de-o consultație, praful să se aleagă de oasele mele ca din creta asta şcolară de nu scrie dacă mai am! Şi ce vorbesc eu de consultație, că în ipoteza că m-ar striga pe mine Vizdela s-o ajut să deschidă, că s-a umflat uşa de la boxa asta de materiale, şi s-ar aşterne cu tangentele-n sus perpendicular pe măsuța asta a ta, mă jur pe copiii mei, mă Dudiță, că m-ar da de ruşine nevinovat, săraca de ea, că mi-ar fi şi jenă, mă Thalese tată, să mă desfac la curea la colțul viu cu izmenele astea galbenele, izinite ferfeniță pe mine, mă!… Şi nici speranță de mai bine nu mai am! Păi treabă-i asta? Să stimulezi din tot personalul didactic doar 15 %, cât se zvoneşte conform unor informații ambigue difuzate în interiorul SISTEMULUI? Iar restul de 85 % să se demobilizeze complet şi să zică directorului daaaa? de ce-mi dai mie, Teofan Davidovici, sarcina *x* sau corvoada *y*? Ce profit îmi iese mie de-aci-şa? Nici unul!… Atunci, să facă, mamă, *cine are salariu de merit*! Eu *nu servesc* sarcină din aia! Cum deja fac şmecherițele de Muriela Tulup şi Sorela Blaster! Şi nu poți nici să ceri mărire la toți, că canalele o să insiste pe notele de la testele de angajare ale suplinitoarelor, ca şi cum nu s-ar şti peste tot că nu mai vine-n SISTEM pe un salariu inconsistent decât handicapata care e prea lovită sau prea tolomacă ca să intre *la patron*! Sau or să facă ăştia gât cu rezultatele alarmante de la bac, când dacă vreau EU, clasa ta, Dudiță, foarte bună, să ia media ponderată şapte, şapte ia! Dar dacă vreau EU să-i intimidez şi să-i oblig pe neanderthalienii de părinți să le cumpere culegeri şi să mi-i trimită, care e mai conştienți dintre ei, la meditație, le formulez de o aşa manieră itemii, grilele şi descriptorii de performanță că să dea dracii dacă ia vreunul mai mult de patru!… Şi zici tu că să facem greva *profesorilor inferiori* coordonată cu a elitei… Ce studenți, ce universitari, ce atitudinari solidari cu noi aştepți tu, mă Dudiță? Noi suntem pentru ei leprele facultăților, incapabilii de altceva decât de-nvățământul *inferior*! Nimeni nu se va solidariza cu noi, în articole sau declarații, nici nu va intra-n grevă generală lângă nişte râioşi ca noi! Cât despre liderii noştri sindicali, îi detest când îi simt că vizează doar a trece-n lagărul inamicului, adică la porcii de politicieni. Păi ştii tu de ce-am desființat EU sindicatul pe care tot eu am alergat să-l fac la Drujba? Mă canoneam să strâng cotizațiile, cu repetate discuții că una voia să-i dau eu casă, ailaltă grădină, alta bilete la Neptun cu preț redus, iar zăpăcita asta de Vanessa, alocație de CĂRȚI pentru profesori, şi uite că vine o vacanță de iarnă şi eu n-aveam nici ce să mănânc, nici ce să-mbrac, nici lemne să mă-ncălzesc, nici

medicamente să mă tratez, iar de la tembelizor ce aflu? Că nişte lideri (nu mă interesează de la ce federaţie!) s-au întrunit să sprijine desovietizarea educaţiei ACUM… Unde, mă Dudiţă, mânca-ţi-aş apotema ta? Unde au ţinut ei colocviul? Într-un cămin amărât cum e ăla de la Agricol, la Cuţarida, cu mâncare pe sponci de la cantină, cu toate caloriile furate din ea? Aş! La Poiana Braşov, puiule, în cel mai luxos hotel posibil, la Şura Dacilor, cu mâncare ca la străini au ţinut conferinţa, în sezon, în vacanţa de iarnă, din cotizaţiile mele! Şi au mers şi la vânătoare la urşii Împuşcatului! Şi au mai trimis şi telegramă arendaşilor că *occidentalizarea este nu numai necesară şi tangibilă, este şi fezabilă!*

Cum, mă, fezabilă dacă nu ne mai măreşte şi nouă leafa?

Am desfiinţat eu sindicatul a doua zi? L-am desfiinţat! Că altfel mă desfiinţa el pe mine, de inimă rea! Şi parcă prevedeam că Poiana Braşov o să-mi rezerve şi alte surprize neplăcute cu ăştia de s-au privatizat în firmele partidelor regale!… Au acaparat prin FPS-ul ăla şi siglele, şi însemnele, şi tradiţiile!… Mi-e scârrrrbă, mă băiete! Mi-e Scârrrbă cu S mare şi abia aştept să ies la pensie ca să scap de toate şi să nu mai văz nimic în jur! Că s-au epuizat toate posibilităţile matematice, altele nu mai există, nu ne mai putem ridica din Mizeriadă prin mijloace proprii, băiatule, cum nu se mai poate ridica singur din şanţ alde Fafulea *perfectamente borracho*, când greşeşte şi el la Raketta sau la Katiuşa, ca omul! Şi nu bea mult săracii, drujbenii noştri, că e deja *alcolişti*: dintr-un paralelipiped alb de-ăla micu de vodcă unii e tun complet!” „Asta şi este, Ninele, esenţa descoperirii mele! – tresări cu prietenie Moluscă, dar nu se atinse de sticla de coniac istoric, napoleonian, a matematicianului, deoarece avea-n dulăpiorul cu diapozitive una c-un delicios *rompopo* preparat de Cenţişor pentru părintele Ankifie. **Oligopedagogia** mea se instituie tocmai acolo unde nu mai există, Darwine tată, *din motive de lenjerie intimă*, cadre… didactice decente. Şi asta chiar dacă mai există printre noi unele elemente în stare să-şi pună cu grele sacrificii o uniformă de apostol la catedră, cum are şi popa-n amvon, chiar peste un pântecel chiorăind, cum au frumoasele noastre colege tinere, numai s-adune sărmanele cât de cât de-o rochiţă nouă, postind rău întru aceasta toate, dacă nu le fac transfuzii părinţii, te uiţi şi-n rata de Căgiurzia la ele, mai mare ruşinea, râde ţăranii, chiar dacă nu taxează nici ei, cum şade lângă compostor amărâtele, cu biletu-n pumnuţ, ca nişte cerşetoare, tremurând însă de frică şi jenă!”

Între timp Ciomolunga a băgat copiii la clase, ciobănindu-i cu vocea ei de brigadieră capabilă să dea ordine pe tarlalele sovhozului Miciurin de la un capăt al multikilometricului rând de porumb hibrid irigat şi erbicidat, la celălalt, în vremuri de mulţi regretate, când de atâta recoltă, România exploata munca copilului din septembrie până la marile brume, iar acuma, ce folos, fa, că ţi-a dat pământul înapoi, dacă n-ai cu

ce-l munci? Că nu eşti nici colhoznică, nici fermieră! Asta fiind şi tragedia momentului, Diță, că suportăm atât dezavantajele capitalismului cât şi pe ale bolşevismului biruitor!

Ochii cei negri ca țițeiul sau ca antracitul din fiolele fixate cu sârmă pe cartoane didactice de pe vremea lui Stalin, ai inteligentului Bonobo, se odihnesc îndelung şi cu perversă satisfacție pe o planşă ateistă care totdeauna scoate din cuvioşie pe părintele Ankifie, când e atras în astă bolgie la coniacul Napoleon sau la vreo damigeană de pulque şi mai ales la paharul de *rompopo* irezistibil, sorbit cu *churumbela* ca la discotecă, nu însă ascultând cu emoție puberă la roacherițe, ci cu oroare dogmatică privind la buclucaşa excelentă planşă cu şi despre rolul pe care trebuie să-l fi avut munculița, lucrul bine făcut, încât s-a tras maimuța din sărmanul om, lăsându-l să se descurce singur.

Ici sinantropul agil şi curajos ca partizanul adună crengi uscate aprinse de-un incendiu în pădure. Colo neanderthalienii îşi cântăresc, ca dracii cozile, nişte măciuci pentru vânarea mamuților în colectiv. Ci numai poetul de Cro-Maguon pune pe zid grafiți cu bizoni cu spreyu ai lav this scul fak iu gălz, in vreme ce la groapa cea de jale şi veşnică odihnă şi recreare la verdeață vracii zic la litanii şi aştern omoplatul de ticăit mastodont peste un ghemuit stârv de adult tot atât de muritor ca cei de față, parcă rânjeşte strămoşul nostru păros de noi!

Ci tocmai această naivitate abjectă, astă interesată neştiință a morții ar trebui s-o combată la copii profesorul de ştiințe ale vieții, Vanessa, nu să lase doar popii Panda să le zumzăie copilaşilor, în craniile fragile ca nişte băscuțe cu brânză de vaci şi stafide, ce şi cum e chestia, adică să se privatizeze el în aşa mare conținut pluri-, inter- şi transdisciplinar ca *Viața şi Moartea*, exploatând ca pe un miracol maşinăria biologică pe care rațiunea cere, impune şi se roagă a sta statuar, aşezat pe aria lui curriculară roză ca la maimuțe, *darwinismul*! Căci începe la elev, Malaşa, de pe la doişpe-treişpe anişori, cât are Esmeralda ta, de prin a şasea sau a şaptea, un fel de râs continuu, studiat de hebelogie, ca ştiință a *alcolismului*, un hohot cretin, imbecil, tont şi idiot, care nu se mai curmă decât prin penultimul an de facultate sau odată cu armata şi cu măritişul, dar nici atunci de tot, că te mai uiți la tembelizor la câte-o hihiliză care ține loc de-o analiză care-ar conduce pre mulți la eşafod. Deşi e şi râsul ăsta creator măcar de bizarerii! Ia uitaaați, copii, o coajă de banană! Sau, ia uitați copii, *magneții ține cu Steaua, că e roş-albaştri*! Şi Molecula ține cu Steaua, băi, dacă i-a vopsit în culorile clubului! Un râs hebefrenic nesfârşit, iscat din nimic şi din orice, e suficient să fie doi în clasă, ce să mai vorbim de-o gaşcă-ntreagă, şi pe ploaie, şi pe secetă, şi pe foame, şi pe chef, şi pe Mineriadă, şi pe Mizeriadă, şi că am bătut Anglia, şi că ne-a bătut Croația, şi că am făcut revoluție, şi că ne-am aşezat cu aria curriculară pe ea!

Biata Haritina, plângând cum că *i-am lăsat şi eu, naiva, mă Duduță, să învețe prin condiționare operantă*, să le zic la atingerea țintei ca fidbec că *brava copii, ați fost de milioane!* Având magneții la dispoziție, *să descopere* ei că se resping cu polii de acelaşi fel şi nu stau roşu lângă roşu, nici albastru lângă albastru, ci ei tind în mod natural – dovadă că magnetismul animal sub formă de aură electronică precede vitalul cum ştiau şi romanticii – să se aşeze într-o poziție ca notele 6 şi 9 în numărul 69, atrăgându-se nord cu sud şi, respectiv sud cu nord, iar ai lui Calițoiu mi-au trecut la rubrica *ce-am constatat*, dup-atâta împerechere şi împreunare, că magneții din trusa mea didactică *ține cu Steaua*!!!

Într-adevăr, Cențico, fir-ai a răului cu opționalul tău, trebuie să se fi încins discuții în *contradictoriu*, unde am constatat că orice afirmație ai face când schimbi catalogul, din zece prezenți se găsesc minimum trei inşi să fie… de altă părere, adică proporțional una ființă umană din trei, de-aia şi tâlcşoul nu se face cu doi decât dacă sunt bine exersați pe desfăşurător actorii, altminteri se convoacă mai mulți şi *încăierarea vine de la sine*. Se ceartă-n toată țara ca proastele, Malaşa, că s-a zvonit că numai la 15 % le-o măreşte, leafa! Dinspre clase, dinspre holuri vine ACUM un vuiet straniu, colectiv, satanic, cu rare identificări de proprietari de câte-o voce, doar dacă te concentrezi, însă junglos dezarticulată, nu înțelegi nimic din această gălăgie umană, pe când pe Amazon, la maimuțele urlătoare *guriba*, cel puțin e clară intenția de a-şi semnala prezența la prăşit pe un anumit teritoriu, descurajând prin corul lor de mohorții mă-tii, repetat la nesfârşit, pe anumiți intruşi. E ca un stupuleț de insecte şcolița noastră dragă. E mai rău încă, fiindcă pute de la iepuri, canari, hamsteri, acvarii şi e în aer puf înecăcios, ca la încărcat găini cu babuinii mai mari, în halele de la sovhozul Miciurin, păsări ale păcii din alea albe şi cufurite, care se ouau des, de le poreclea lumea care le *scotea* din combinat, *rachete*! O rumoare cenuşie, depersonalizantă, de Avicolă şi de stadion şi de sală de congrese în aşteptarea conducătorului iubit. Gloată. Gloată şcolită. Gloată în curs de şcolarizare. Lume multă… Şi nimic în plus! Lume-lume. Fără o imagine despre lume. Cenuşiul țărăncii ceapiste, ceva de vrabie, poate şi de cioară. Să cunoşti fata care a fost, cum a înflorit amu vreo două decenii şi cum s-a schimonosit şi lăbărțat după măritiş sub griji, fiind ACUM, pe câmp, ca soacră, identic exact clonată ca mă-sa la fel, colhoznica de odinioară, de la care luam noi lăptic, Cențişor, pentru Genaro şi Maricusa!

Cioc-cioc-cioc!

O mamă vine la dirig c-o scutire de IACRS, de infecție acută a căilor respiratorii superioare, şi se jeluieşte că magotul Jevakin – pistruiatul ăla care rumegă ciungă mereu în pungile bucale – n-o ascultă neam, o minte sistematic cum că n-are de scris, că ACUM zice că *se învață doar în clasă*, chiuleşte de la activitățile şcolare, iar când e prezent

sfidează clasa ca microgrup, încalcă murdar pe adidaşi normele şi valorile acestuia, ar sta numai cu mingea pe uliță parcă toți am fi nişte Hagi, e cuminte doar cât e *priponit* la tembelizor ronțăind *girasol*, şi s-ar duce de trei ori pe zi la discotecă sau la joace electronice (de ce-i dai bani pe mână, fa, că eu nu-mi permit să intru la discotecă la Raketta!), asta e, nu-şi face niciodată temele, motivând că nu le-a dat neam de scris (ce profă o mai fi şi aia care nu dă asigură cu teme multe retenția şi transferul, de mişună copiii brambura!), nu se scoală duminica la slujbă la părintele Ankifie, o înşeală, a cerut bani pentru fondul şcolii o sumă exorbitantă, cât a hotărât comitetul de părinți pentru perdeluțe şi pentru refacerea porțiunii de gard furate, dar uite că nu i-a adus încă nici pe-ăia, i-o fi dat directorului Filatov în calitatea lui de patron, la Raketta, la biliard, o minte ca clasa politică şi-şi bate joc de ea ca mumă în stil mare ca ăia la hihiliză de cleptocomuniştii din *toate* partidele, care merită nu satira ci satârul, i-a povestit că organizează aia sexy de vinde însă țigări de contrabandă şi-i pune să stea-n cap şi s-alerge, Muriela Tulup, o excursie la Doma Norodului, i-a cerut banii şi s-a-nhăitat cu-ai lui Bukamaşkin, mergând tot în Capitală, dar la meci, consiliați-mă şi pe mine, domnu dresor Calițoiu, ce să-i mai fac, să-i iau calculator şi să-l priponesc la Internet să stea pe joace acasă? ca să nu mai vagabondeze? Că mi-e că-l ia la puşcărie ca pe Harneală, sau se-nvață *cascador* ca Săbiuță şi cu Şişu de să spargă pe magistrală TIR-urile din mers, şi nu mi-e de-alta, domnu diriginte Calițoiu, da' dacă-l bat, e demn, fuge de-acasă, bre, în Bulgaria! L-a-nturnat tac-su de la Dunăre!

„Eu – rânji Calițoiu beat, ei – nu pot! Nu poci Aculino, decât să-i aplic, între limitele regulamentului şcolar, principiile genialului Anton Semeonovici Makarenko de promovare fără ură şi răzbunare şi, întrucât constat că delapidează, am să-i încredințez acestui minicleptocomunist sarcina autoeducativă de mare răspundere, de-a deveni trezorierul clasei, cum probabil l-aş instala peste finanțe sau pe la bănci în republica răsprofilor, dac-aş fi EU la putere şi mi-aş propune reeducarea prin mijloace nestaliniste a personalităților atinse de corupția vremurilor! Deci, meri liniştită acasă, femeie, las' pe mine, c-am să ți-l promovez!"

„Nu vă stressați, doamnă lăptăreasă Aculino! – are a adăuga Străchinaru politicos – nu vă faceți griji obsesive că nu prea-nvață rumegătorul Jevakin! He-he, nu te gândeşti, fa, la subîntrebarea că cât îi pasă atomului primordial că generează ca Univers matur în unele microsubpărți ale sale numeroase astfel de specimene, dup-atât-amar de evoluție, ai?… Au dară nu prin selecția naturală stricată de ființa postmaimuțană şi ACUM postmodernă, născutu-sa Jevakin aşa cum este? Ci preafericit petrece-va el cât printre oameni rămâne-va! Aşa că lăudați-vă plodul sau mai bine, tăcerea! Detest, doamnă, din partea părinților să achiezeze la, iacă dar, *o subcultură a nemulțumirii* de copii. Şi nu uitați

niciodată, că elevul e un mic european în derută pe vremuri de Culture Kitsch şi aplică din proprie inițiativă principiile **oligopedagogiei**, optimizându-şi o strategie naturală de *minimum* efort atât în clasă cât şi extraşcolar, învățând prin descoperire în **cetatea oligoeducativă** că temeiul fericirii este: cât mai puțină CARTE şi cât mai puțină educație! Nu uita că magotul tău Jevakin beneficiază, iacă dar, de simțuri fragede şi necorupte: să-l lăsăm, stimată mamă, să rumege şi să se orienteze el singur, fiindcă-n mod cert o va face mai performant decât noi cu mințile noastre cleioase, îmbâcsite ca pâsla de la aspirator, mai ales c-apucarăm tustrei toate partidele cleptocomuniste ale pluralismului de azi comasate cu tot cu cele regale într-unul singur! Că şi eu, şi domnul Calițoiu, doamnă, aici de față, poate că dacă *ne orientam* de capul nostru unde e benefic să dăm mai departe – iară nu blestemații de părinți şi bandiții de profesori, în frunte cu Foma Akimuşkin, să decidă de carieră – atunci cu siguranță că n-am mai fi fost azi nişte jeguri didactice *alcoliste*, cum puțin a lipsit să n-ajungi chiar şi tu, Aculino, că te țiu minte de pionieră fruntaşă! Au ce sfat azi ai a-i da de bine tu plodului tău, bre femeie? Atins-ai gustul prosperității, te-ai mezelit, bre? C-avuseşi coroniță, şi la Cențişor în ciclul primar, şi la mine-n gimnazial! Ai ajuns ca şi mine, fa!… Iar eu ca tine! Un pârlit, un vagabond, un golan, de nu mai mi-am permis de nu mai țiu minte să-i procur Inocenciei o broşă, iar mie un determinator zoologic la zi, cu ce animale au mai rămas pe planetă... Pot eu atunci să-mi permit, am manieră să-i dau lui fii-tu lecția de fericire şi să-i spun, magotule Jevakin, ia-o p-ici-şa nu p-acolo-şa? Cine, elevo? Eu, fa??? Păi poate eu sunt mai amărăştean şi decât tine, fa, fiindcă eu cu Cențişor, care evident că *efectiv* nu e mai rentabilă pentru mine decât o vacă, după ce şi-a-nghețat şi opționalul redevenind ca o juncă, află că nu scoatem de pe două titulaturi cu normă-ntreagă cât scoți dumneata dupe două-trei vite zebu mulse la două deşte!" „Păi trebuie ş-alea, domnu diriginte de biologie, păscute, rânite, îngrijite, gonite, iarna să le dai coceni şi sfeclă sau varză nevândută şi… Nu e chiar aşa uşor cum spui!" „Adică vrei să zici că eu şi cu Cențica mea n-am face față?… Ne jigneşti, chiaburițo! Veacul ce agonizează a demonstrat tocmai contrariul, că munca intelectuală se poate converti *integral* în muncă fizică, dar nu şi invers, cum lucrul mecanic în căldură motanus mutantus, dar nu şi invers, iară un academician poate duce 200 de roabe pe zi, încărcate tot de el, de la podul de pe Spălătura până-n dreptul bisericii, aparent fără nici un fel de efort! Deci te-nşeli amarnic! Află dumneata că numai să ne dea alde Fane Buțai pământul Puşii înapoi şi v-arătăm noi, eu şi cu familia mea, la toți drujbenii că şi cadrele… didactice pot face bani ca elevii lor! De-aia şi Cențica mea mă pistonează mereu că drumul nostru spre prosperitate, Bonobele, e doar unul şi cred că nu mai e cazul să ți-l indic încă o dată! Să ne luăm pământul strămoşesc înapoi! Aia e! Imediat ce suntem puşi în

posesie, foc ne dăm la diplome în curtea şcolii! Şi pe urmă, ştii ce facem, Aculino, pe pământul ăla?… O să creştem faaazani, dropii *avutarda*, lame, dromaderi, guanaci şi în principal struţi! Struţi pentru export în *uie*! Iar peste ani, date fiind progresele oligogeneticii, copii, vom implementa la noi în stepuliţa pârjolită de încălzirea globală, iacă dar, struţocămilele anticipate de marele nostru academician Dimitrie Cantemir!” „E bun de legumicultură, domnu diriginte, lotul, că e Spălătura aproape, se poate iriga cu pompe electrice de-alea, *came*! E aproape şi de şosea să-ncarci!” „Aş! Crescătorie de struţi facem, fa! Cu export în *uie* pe contracte ferme: carnea, penele, ouăle (un chil jumate unul!), oasele pentru artizanat, pielea pentru marochinărie, totul se caută şi se vinde la struţi!” „Chiar vă rog, domnu diriginte, să vă preocupaţi şi să faceţi ceva, că prea aţi ajuns de râsu’ lumii, şi dumneavoastră, şi coana Cenţica!” „Las’ că v-arăt eu vouă! Mohorţii mumii voastre de drujbeni împuţiţi! Am aşa idei megainovative de-o s-auză de mine şi australopitecul de la Sydney de-a luat-o pe cumnată-mea Koala şi nu vrea să investească-n Carpaţi!” – o cam repezi el şi o împinse să se care, supranemulţumit că se scăpase dând idei fecunde altor posesori de capital, cum ar fi fost şi Calu ce sta-n retragere-n vizuină ca Udaloi în izbuliţă, evitând să-i adulmece clienta mirosul de Napoleon.

Erau extrem de iritaţi amândoi pentru că, la rândul lor, mirosiseră că Jevakina venea de la Căgiurzia din bazar, unde vânduse lângă moschee produse lactate, şi vorbea cu ei având încă teancul de bancnote sub fustă, între opţional şi aria curriculară, la jartiera roz a unuia din ciorapii groşi de casă. În consecinţă, o lumină de natură spirituală, o anume *pax oligodidactica*, îl cuprinse pe Dudiţă, tot aşa cum i-a inspirat multă poezie lui Goya de la Real Madrid o lăptăreasă din Bordeaux, localitate al cărei futbol e cunoscut în confruntări directe de stranierii noştri chemaţi să îmbrace tricoul naţionalei.

Concret, lui Străchinaru-i surâdea, radios ca un soare-ntre munţi lâng-o sondă, perspectiva la mal de apă de a vinde totuşi la benzinăria lui nea Fane, singurii norişori fiind că avea ACUM oră la a opta, clasă terminală, deci total dezinteresată de competenţele neincluse-n programa de examene şi închise nervos uşa de la cămăruţă, în spatele ameţitului de Calu, cam alergând spre cancelarie după catalog, să n-apuce a-l încondeia de întârziere Ciomolunga în caietul de procese-verbale al profesorului de serviciu, care, cu toate că nu-i el condicuţă de prezenţă să te atace la salariu, contează dacă ai duşmani şi se pune problema nu atât a calificativelor anuale, cât a salariului de merit, a premierilor cu 2 % din fondul de leafă al unităţii sau la alte competiţii ale luptei pentru existenţă pe viaţă şi pe moarte.

„Merit euuu să fiu iuuuubit? – se pomeni el fredonând. Eu care, uite, am mai şiii greşit!”

Era miercuri şi sfârşit palpitant de campionat, cum nu mai fusese de ani aşa bengos, iar şefa clasei cu ochi cam exoftalmici şi gură ca siliconată-n contur zise că don' profesor, vă rugăm să ne scuzați, în morții mă-tii de erou al pegrei rătăcind de fomist spre grânarul din Kuban, că n-am putut să ne pregătim pentru astăzi chiar aşa bine la dumneavoastră, deoarece biologia nu e materie de admitere prin examen la licee, nu e propusă nici de capa, şi dăm test la română de simulare, şi am avut pe azi, *la… Fefeleaga*! şapte comentarii, şi la domnu Calițoiu… a zis că ne dă nota unu *la toți elevii buni* care cutează a veni fără documentele şcolare puse la punct ca pentru inspecție, cu accent pe caietul de muncă independentă de teme suplimentare şi de studiu individual de formare continuă cu minimum una sută probleme de tip subiect de admitere de prin culegeri şi din broşurile procurate de la doamna vechil teritorial Kabaniha, plus chitanță de abonamente!

Lecția de zi „Deteriorarea mediului" nu prea cerea să-nveți acasă decât că acțiunea negativă a omului asupra mediului se numeşte deteriorare (degradare) şi să reții că prima cale e transformarea ecosistemelor naturale în ecosisteme antropizate, după care vin supraexploatarea resurselor, introducerea de noi specii (cum voia el însuşi să bage struți), realizarea de *amenajări* grandioase record telegenico-pupincuribile şi, în fine, poluarea, dar Bonobo se descumpăni la vehemența de sindicalistă preparlamentară a liderței de măritat deja şi nu stărui să descâlcească dacă chiar Didina Arnăutu, ca şefă de comisie metodică, le dăduse *şapte* comentarii la Fefeleaga, de rostise fecioara cuvântul cu atâta scârbă, sau, de nevroza supraîncărcării, această premiantă a clasei Vanessei, copilă supradotată, bună de export, cu muian cu tot, se scăpase şi se exprima parcă prin extindere a poreclei Fefeleaga de la Didina-Gospodina cea comună la propria doamnă dirigintă Vanessa, căreia i se zicea de regulă Naşpa! N-are nici o importanță, rictui Moluscă, tu-ți grâul mă-tii de elevă performantă, cu botosu ăla al tău, de parcă ți-ar fi perforat gagii ghiozdanul cu petarde! că la Fefeleaga-Naşpa te-ai dus a dracu la olimpiadă, să aibă *rezultate* pentru salariu, poate şi propunere de gradație de merit, ca şi pentru 2 % şi-o să se înfigă şi la 15 % ăştia zvoniții, dar la bio *la olimpiada mea* n-ai vrut nici măcar să te prezinți, că te-ajutam şi ți-am şi spus doar că nici nu te pun să-nveți, c-aranjez eu cu lucrarea! Las' că te satur eu de *zece pe toată linia*, fir-ar mă-t' a dracu! Anul ăsta terminal las' că-ți strică el Moluscă media, că şi-aşa nici n-o să mă mai saluți, liceancă navetistă, când ne-om mai întâlni în rata de gară de Cuțarida!

Se-nfuriase şi mustața-i tremura ca firele de iarbă *yuyo*, cugetătoare-n pampas la frigul din Puna de Atacama, plaiul deşert cu oseminte congelate la peste 3000 metri, unde-l mâna şi pe el altitudinea morală. Îşi propusese-n obişnuitul proiect de activitate didactică

desăvârşită de dinainte de a intra peste gibonei, să le deie un extemporălaş, cu nişte itemi cu alegere duală şi multiplă, bine calibrați pe abilitățile de sfârşit de capitol, dar şi cu întrebări cu răspuns scurt sau întrebări structurate să le mai ia din timp, pentru ca plimbându-se printre bănci cu labele sugestiv imobilizate la spate, monitoruzându-i ca să nu copieze, să mai trag-o cugetare la oferta lui Ciuvîrin, dacă nu i se-ntinde vreo cursă.

Pentru că cel mai suspect aspect, pe măsură ce mă trezesc mi se pare a fi faptul că noaptea la camping, în pustă, când vâjâie horror kok-sagîzul prin arbori desfrunziți, e mai indicat la benzinărie un caftangiu ca Harneală, chit că nu manifesta ca elev aplecare spre armonizarea propriului sistem de valori cu cel social, nu înțelegea rolul muncii, nici al responsabilității pentru lucrul bine făcut, nu se autoevalua obiectiv şi – lucrul cel mai grav – n-avea un stil de muncă eficient, ajungând adesea să recurgă la infracțiuni, ca un fundaş care nu poate stăpâni un atacant advers mai creativ decât el şi atunci trebuie să faulteze des chiar cu riscul cartonaşului roşu…

Era miercuri, era etapă şi liderul băieților venise cu casetofonul, îl avea în bancă, iar alții ascultau în căşti, rugându-se nonverbal toți, cu grimase lungi şi de gaşcă, cum că don' profesor, să moară observatorii federali Filatov şi cu Fefeleaga şi cu Ciomolunga, dacă nu-i aşa, noi suntem cuminți, n-aude nimeni, dumneavoastră, profii, nu vedeți c-a devenit şi-n România, în 1998, palpitant cine e să ia titlul la futbol?

„Titlul, mă? – mârâi Moluscă. Titlul la noi îl ia tot *cine trebuie să-l ia*! Dar mă supun: clientul nostru, stăpânul nostru! Asta vreți, asta fac! Carte puțină şi educație minimă, **oligopedagogie**, dacă un fost elev slab, jucător tot slab, ajunge de câştigă la un meci de lasă visător tot corpul… didactic! Dar dac-aud cel mai mic zgomot, la ratări sau la goluri sau la decizii controversate ale arbitrului – adăugă el cu o voce străină, care puse cercopitecii pe gânduri că nu glumeşte – să mor în puşcărie dacă nu rup cu brutalitate această *pax oligodidactica*, vă iau casetofonul şi ascult numai eu în boxă cu Calu şi vă şi dau pe bune extemporalul promis!”

Părăsi cu energie catedra, să nu-i remarce copilaşii criza de identitate şi spumele galbene de la colțurile gurii, extinse şi pe mustăți, refugiindu-se-n fundul murdar şi prăfuit al clasei şi se înțepeni la ultima fereastră, de unde ades meditase el la ireversibilitatea timpului, cătând la panorama Drujbei sprijinite ca un decor potemkinist pe orizontalitatea neagră a stepei, spartă doar pe o zece-cincisprezece grade de orizont, acolo unde se zărea Căgiurzia.

Cu acest animal, domestic totuşi, care este formatatul, trebuie să te porți ca c-un vițel, Malaşa, cum fac toate carnivorele SISTEMULUI, prima întrebare pe care să ți-o pui trebuind să fie la ce e bun, *ce foloase aduce elevul?* Iei deci catalogul şi accesezi ultima pagină, ce profesii, ce

locuri de muncă au părinţii lui şi tragi o primă concluzie dacă te pot servi cu ceva sau dacă sunt capabili de să-ţi plătească meditaţii. Pe urmă, umbli pe la domicilii mai dihai ca popa Panda, cum mişună bestiile de Fefeleaga, Caliţoiu şi Ciomolunga, te împrieteneşti cu părinţii mai conştienţi, aceşti proprietari primitivi ai elevului-viţelului, învăţându-i să-l chelfănească sălbatic fiindcă să ştiţi de la mine că *poate, potaia, dar nu vrea*, le explici cât te chinuieşti tu la clasă de te-ai nenorocit pe toată viaţa cu toţi cretinii clonaţi la beţie, arăţi pe batistă, dacă eşti tebecist, cum îţi scuipi tu plămânii în clasă, doar-doar or pricepe că trebuie *să se simtă* să-ţi dea ceva ca la pelerinii rătăcitori prin stepă de la o lavră la alta, faci promovare de imagine şi pe urmă mai vorbim! Fiindcă **cetatea oligoeducativă** o fi ea dominată de tembelizor şi presulică şi de câinii vagabonzi care sunt mesajul upercutclasului către vidanjclas, c-aşa s-ajungă şi copiii voştri, dar maxima influenţă educativă o exercită asupra părinţilor *însăşi viaţa!* Ei trăiesc foarte greu şi, din cauza cleptocraţiei, trebuie să dea şpagă pe tot de-a rândul. Aşa că-i destul să colinzi la domicilii, cum şi pretind vechilii, şi să te vaiţi că ce te mai canoneşti cu elevişorii, şi mujicul pricepe, şi dacă are, îţi dă-n morţii mă-tii, nu face discriminări faţă de alţi cinovnici! Unele rezultate ale cerşitului se vor vedea imediat, altele *nu* şi atunci întorci foaia, treci la represalii, că doar *ai standardele de performanţă şi stiloul în mâna ta!* TU stabileşti *câtă* carte trebuie ştiută pentru cutare notă, cine rămâne corigent şi cine nu. Şi oricum, dacă vor veni cu timpul de sus teste de-a gata, ele *vor fi dure*, interesul stăpânirii fiind să bage itemi nici obiectivi, nici semiobiectivi, ci cu răspuns deşchis, ca eseul structurat sau nestructurat inventat la Paris de Cioran, ca s-arate *ăştia* c-avem un învăţământ *prost* şi că nu merităm noi, haimanalele de profi, să ne mai mărească şi nouă leafa!
Două lacrimi de propria lui milă i se preling lui Moluscă peste obrajii colbuiţi, până la spumele galbene de la colţurile muianului, parcă spălând o zăbală trasă de vreun demon ce-l călăreşte, cum i se întâmplă la camionul cu cărbuni damnatului ex-ministru Udaloi, care a tergiversat occidentalizarea.

Iar rezultatul este că macacii învaţă doar la teroriştii SISTEMULUI, care merg pe principiul bătăuş *nulla dies sine linea*, asigurându-şi *rezultate*, deci salarii de merit, întărindu-şi prin succese şi mai sălbatic comportamentul bestial, de impun şi pentru profesorul normal o imagine de torţionar! Iar pe tine, micii drujbeni, dacă te porţi ceva mai americăneşte cu ei, dacă sari din dresaj şi le explici cum e cu oaia clonată Dolly şi de ce înnebunesc vacile, sau că Telescopul Spaţial Hubble e rentabil, în loc să te ţii strict de planificare, de competenţe precise, anacronice şi BANALE, ca şi să-i iei des în şuturi şi să le dai numai doiuri – că n-au halate, n-au desenat figuri şi n-au adus planşe, ierbare, hi-hi-hi-hi! *insectare* (aici, înfigând ca mici Dracula ţeapa-n

insecta vie!) şi numeroase referate, *mape* întregi (lupta pentru existenţă, calificative şi gratificaţii primând asupra dez-supraîncărcării elevului animal de povară, dacă nu eşti mai fraier!), ca să vadă şi Korobocika, Saltîciha şi Kabaniha, cele trei soprane, că la noi la Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII Drujba, la Filatov la iepuri, *se munceşte*, şi să comunice aprecierile Generalului – de unde şi… rezultatele că pe tine, Dudiţă, ăştia micii te iau drept cel mai FRAIER din toată şcoala, îndrăznesc să-ncerce să te fraudeze la teste, tind să se odihnească zgomotos la tine la oră, după ce i-au extenuat marii exploatatori, nu-ţi face tu nici o iluzie că eşti ALTCEVA decât un fel de handicapat pentru ei, orizontul lor de aşteptare e să-i iei la-njurături şi la poceală ca un gardian, mentalitatea lor e de portar care ştie-n morţii mă-tii că *marii şefi n-are ei vreme de efuziuni cu slugile*, tu încerci, zdrenţărosule, să-i faci contimpurani cu *trendurile* cercetării-dezvoltării şi varvarii fug de la oră la joace la Raketta, sau mai abject încă, la tembelizor, cu satisfacţia imensă că te-au păcălit cerând voie la *retrete* că se scapă pe ei, mucoşi prototicăloşi ca şi părinţii lor bandiţi odioşi de ţi-au plasat în bazar acei atractivi calitate / preţ cartofiori putrezi sub o coajă surâzătoare, de te-a promovat atunci Puşa *retardat mintal oligofren* strâns de pe drumuri de Inocencia! inspirându-ţi poate şi denumirea de la o nouă ramură a pedagogiei, ramura mai amărâtă, pentru săraci!

Departe, tamarinii umbroşi de la benzinărie. Unde chefuieşte generalul Vasea cu bogătanii. Iar el, ca haimana, nu poate spera serios la vreuna din cele numai 30 *gradaţii de merit* pe viaţă, repartizate inspectoratului nostru pentru 30 de cadre din gubernie care au exploatat cel mai performant în folos propriu munca copilului şi uite că nici măcar la vreunul din cele 4 *salarii de merit* pe un an care revin şcolii noastre drujbene nu şi-a aranjat cu prietenii cine să-l propună, a crezut că se-nţelege de la sine că merită să fie măcar nominalizat!!!

Mai degrabă câştigă Cenţica o primă tranşă la loteria animalelor decât eu gratificaţii! Chiar şi fără o strategie de virtute anticipativă bazată pe EXCEPŢIA DE LA REGULĂ!

Se aude seducător clopotul Haritinei dinspre biserică şi cimitir, dinspre un peisaj rural mai atractiv şi mai consistent decât peisajul nostru educaţional, doar proful se benoclează la el neguros, ca un estetician jegos, nu ca un investitor serios…

Aproape, Megabigul Statornicia al primarului Buţai! Şi mai colea, ca cu nişte alămuri, te percutează discoteca Raketta a directorului Teofan Davidovici Filatov! Mai încolo, ridică parcă un cap viteaz cu coif de argint vila din planuri dup-o revistă germană a aceluiaşi. Construcţie cu care ne mândrim, dublată de o alta de două ori mai voluminoasă, a lui frate-su, de are abator la Căgiurzia, care a fost manager când la colhozul Drumul belşugului *V. I. Lenin*, când la sovhozul Drumul hibridării

vegetative şi al zdruncinării naturii plantelor *I. V. Miciurin*, iar ACUM managereşte la o agenţie semiguvernamentală, creată special pentru el, umblă prin *uie,* imobilul fiind mai mult un mod de a băga banii murdari în ceva şi, poate, un algoritm de a sfida cu luxul pălmaşii, e păzit straşnic dar nelocuit. Şi mai la dreapta, o pagodă cu sute de turnuleţe de tablă galvanizată lucitoare ca oglinda, a unor negustori de metale neferoase. Şi mai la stânga, se ridică precum baschetbalistul american Mureşan dintr-o adunătură de iobagi piperniciţi de pelagră, vila de oţel şi sticlă a unui văr al popii Panda, mozaicar, de a lucrat cu băieţii lui în Israel şi ACUM recent a luat licitaţia pentru curăţenia şcolii, atât la asta mare cât şi la aia mică din Galapagos, cât şi la cele din Cuţarida.

Şi-n centru de tot, domină peisajul patriarhal cetatea cea împădurită cu mesteceni de Carelia a Ciuvîrinilor, puţin mai mare şi decât BISERICA gest de grea trufie, aducător poate de trăsnet asupra moştenitorului, elevul supersupradotat Frecardo! Cetate la al cărei mirador Moluscă se uită mereu din acest unghi, întrebându-se cu masochism cum se vede el de acolo de sus coborând din bloc să dea lături la purcel sau plecând *pe jos* la şcoală. Numai hardughiile cu mii de turnuleţe ale cartofarilor din cartierul Galapagos şi ale maniocarilor dinspre Cuţarida, care au cumpărat pe nimic bordeiele şi grădinile peonilor, nu se văd din acest mirador de la a VIII-a A. Şi nici palatul veneţian al lui Mitrofan Buţai, tremurător în piscina albastră nu se zăreşte cu Brenda-n şezlong, ca să-l otrăvească deplin pe provenit că toate aceste megaimobile compatibile *uie* s-au ridicat în *muie* doar în doi-trei ani (din ce, dom' le, din ce?) şi lui nu-i va ajunge, vai! niciodată, acesta fiind preţul real forţei sale de muncă!!! de ACUM înainte salariul *nici măcar pentru reproducerea condiţiei de cadru… didactic*, neformat prin dictare de către formatori, ci demn cumpărător de CĂRŢI, pe care să le citeşti şi să le rezumi sau să le recomanzi elevilor, într-un costum de haine decent, purtat *lejer*, fără dezgustătoarea expresie de fomist ca un abţibild pe figură, ca o mască mortuară cu bale galbene, generatoare de veselie-n clasă de găseşti pe tablă toate prostiile.

PROF = Prost Rău Onanist Fomist

PROF = Prost Ratator de Ocazii Fomist

NTLPD! (nu te lăsa provocat, Dudiţă / dobitocule!)

NTLPDDCDSPTPTCECDSNAPSR! (nu te lăsa provocat, Dudiţă, dobitocule, chiar dacă se pişă toţi pe tine că eşti cadru... didactic si n-ai părăsit sistemul, ratatule)!

„Tot acest peisaj occidental e benefic, copii! – murmurară buzele sale băloase de invidie. Care om vede Drujba noastră aşa cum se modernizează şi se personalizează ea zi de zi, se întreabă-ntâi: cum? când? din ce a înălţat, mă, ăsta *asta*? futu-l în cur pe mă-sa de *pícaro*, de *ladrón*, de *bandolero*, de *compañero*!!! Pe urmă, la prima ofertă de

serviciu de-i dublează salariul, se reprofilează însă profesional, munceşte pentru un patron generos, întreprinde, *investeşte*, scormone lumina şi tina, se orientează, de la o vreme accesează de intuieşte sclipitor, ca maimuțele Mariana ale lui Wolfgang Köhler când îmbucă bețele s-ajungă banana… nu vă râdeți!… se convinge că există TRIADA, cu generalul Vasea spre zenit, mai jos nea Fane Ciuvîrin, nea Fane Buțai, nea Fane Filatov, iar de la unul din aceşti, coborând o țâră mai spre vidanjclas, oi veni şi EU mâine-poimâine-n triadă, poate cu Ninel Calițoiu şi cu Marinică Drujbescu, poate cu alții doi decât ei, nu ştiu nici eu cum e algoritmul la mafioți! Şi iacă dar, că înalță şi nou-mezelitul o hardughie, şi aşa devine că se-nmulțesc oamenii de afaceri din a căror impozitare-şi permite şi guvernanții să ne mai mărească şi nouă leafa iar vouă, gibonei cuminți, calitatea predării-învățării în clasă!”

O lumină mare trece ACUM pe fața sa de incorigibil la capitolul generozitate. Deoarece el crede că de fapt economia *merge*-n republica răsprofilor, dar e-n interesul intuşabililor cleptocrației scenariul să pună vipoii să țină-n vidanjclas corpul… didactic ca-n *muie*, nu-n mezelclas ca-n *uie*!

Ce e cert, dragii mei cimpanzei, fiind că de la 22 decembrie 1989, ora 12 şi 8 minute, noi avem un stat tipic capitalist acilea, unde specialiştii sunt absorbiți din educația națională pe la firme, rămânând să gestioneze-n şcoli ocaziile voastre de învățare şi să completeze de zece ori mai multe hârțoage decât sub bolşevici nişte ciurucuri de tot mai joasă calitate, în perspectiva încălzirii globale şi a legalizării prostituției, plătite-n consecință. Iar condiția asta de milog nu se va mai îndulci niciodată! Decât dacă revin tanchiştii eliberatori, descinzând pe muzică de Dunaev, reasimilându-ne pe dascăli activiştilor partidului partidelor, ceea ce nu-ți convine, Dudiță, asta-i drama ta, e degradarea de statut, de la ce fuseşi sub bolşevici la ce eşti într-o *societate deşchisă*, care pune resursa umană la adevărata ei valoare, aşezând-o prin competiție într-un sistem concurențial, căci dacă vegetația n-ar fi bogată, n-ar fi nici lupi şi dacă n-ar exista fraieri, n-am avea nici cleptocrație!!! Tu te afli într-un cerc vicios, că eşti încremenit în proiect şi plastifiat în mentalitatea de golan strâns de pe ulițe de Inocencia, care te inhibezi de la a da meditații din prejudecata că privatizarea paralelă a instruirii pentru *rezultate* contribuie la *inversiunea valorilor*, la producția de *invertiți* cea şi aşa creatoare de strat de baraj la noi, că cu greu se mai schimbă actorii vieții noastre publice. Care a apucat să se-nvârtă să devină vipoi, cu ăştia defilăm pe viață! Le dă-n cap *invertiții* la tineri, degeaba-i mai creăm în şcoli culți. Poate pentru export… Degeaba ne mai canonim, iacă dar, să le formăm o imagine coerentă şi completă despre lume…

NU TREBUIA SĂ TE FACI PROFESOR! Dar dacă tot te-ai făcut, drumul nostru spre prosperitate, Bonobele, e doar unul şi cred că nu mai e

cazul să ți-l indic din nou, reiterat! Învață română, mate şi naționalism, învață ca să-nveți pe altul! Ce trebuie pentru capa! Căci, aşa cum zicea şi Heidegger, meşteşugarul unelteşte, pe când un profesor meditează…

Ce, fă? Meditații?!… Eu? Când toată drama de cadre a republicii răsprofilor se trage, ca maimuța din om, din *industria meditațiilor*, apărută-n republica activiştilor ca pârghie a INVERSIUNII VALORILOR? De avem la fiecare post în schemă oriunde-n republica răsprofilor şi a cumularzilor zece specialişti notorii mai buni decât *axoinvertitul* numit efectiv? De-asta vrei tu să storc foloase necuvenite de la părinții copiilor?

Drumul prosperității noastre multilateral dezvoltate, Bonobele, e doar unul şi cred că nu mai e cazul să mă repet ca să ți-l indic: să ne luăm pământul strămoşesc înapoi! Şi-l vom reapropria! Dar pân-atunci, *mai fă ceva*-n morții mă-tii chiar dacă unii din părinții elevilor or fi mai săraci şi decât noi înşine, fiindcă pe Genaro şi pe Maricusa ai noştri nu-i consolează neam la facultăți când îşi bate joc colegii şi universitarii de ei ca amărâți că faci tu EXCEPȚIE DE LA REGULĂ abținându-te să inversezi valorile de mâine şi te mai şi complaci într-o seninătate-n *muie* doar de mândrie umană c-au clonat-o oamenii ăia-n *uie* pe-o oaie contemporană!

Seducător mai trage clopotul şi Haritina asta, dinspre biserică şi cimitir!

Demascând realitatea oligosociopedagogică-n republica răsprofilor că chiar dacă te comuți la geamurile neaspectuoase dupe culoar, ochite cu praştia, nu chiar o *hacienda*, mânca-ți-aş cadavrul, dar nici măcar o izbuliță *a ta*, cât un stupuleț cu grădiniță, din care să ciugulească la discreție pătrunjel de-o supuliță Cențica ta când găteşte vinerea pe toată săptămâna, n-o detectezi nici cu Telescopul Spațial al lui Hubble, după cum nici pe computerul cel mai performant din Galaxia Bill Gates din mica noastră gubernie, nu poți sintetiza tridimensional şi crosscurricular, crescătoria *străchinară* de fazani, dropii, struți, poate şi de păsări-câine *jacu* (o delicatesă ce se serveşte, la popasurile amazoniene, cu compot exotic), tucani, sticleți, colibri (devorate rumenite la proțap), papagali, pitulici *curruca* şi dracu mai ştie ce, însă adresat totul pe contracte ferme esofagurilor gurmeților din *uie*! Nu, să fim serioşi, dom' *formator* Duduță, DEOCAMDATĂ tu domiciliezi *stabil* în morții mă-tii la blocurile jupuite de vremi ale tanchiştilor, unde cel mai în proprietate ai o curticea ca de memorial, unde-ngrăşa găini rachete Puşa, precum şi tu, porc, deşi era să ți-l ia de jos acum doi ani alde Harneală pe Skinnerul de-atunci, implementându-i un țăruş în aria curriculară, ca să achiezeze, dar el a guițat că să-i freci şoriciul cu cliner chinezesc, adus de coropcari de peste Dunav.

Un dulău ciocolatiu, supraponderalul de prea bine hrănit de copii Buxtehude cel cu ochi aurii, ACUM în spațiul îngust dintre magazia de lemne şi gardul de beton al Şcolii nr. 1 cu clasele I-VIII din Drujba, da şi el la buci, într-un cutremur curricular tot atât de natural cum ai da şpagă (action learning) gândind la binele familiei tale şi la propăşirea numelui tău, în timp ce nişte maidanezi aşteptând să se mai pună-n mişcare relativă cățeaua, priveau sceptici spectacolul acestei absurdități naturale de a învăța pe altul, cu intuiția genială a perspectivei ca lucrul să fie mai bine făcut într-o eprubetă!

Ah! gemu involuntar Moluscă, zărind spre zăvoi două bivolițe, pe Zorika şi pe Docika, ieşind radioase, umede şi lucitoare din Ampoița, bruscat ca Arhimede la baie de o chestie revelată: iată, domnilor arendaşi, cum ne formează formatații pe noi formatorii, simptomatic pentru **colapsul oligopedagogic**! Iacă dar, *poemul oligopedagogic* în acțiune, personalizat şi comportându-se ca un membru activ, generale Vasea! În loc să vijelios Eu să penetrez peste *ei* în clasa *lor* şi, ca peregrin detectând azi gunoaiele dupe şosea, care e o porțiune din pământul strămoşesc, şi ne-am întrista dacă l-ar răpi țariştii, habsburgii, otomanii sau australopitecii, şi să mă agăț de pretext şi să le predau de la pag. 137 Deteriorarea mediului, unde-i un teren în curs de deşertizare ca din Puna de Atacama, şi să fac studiu de acest caz prin metode active, ca: problematizarea, calupul promorțional, dezbaterea, învățarea prin descoperire (cum fac stripteuzele), referatul, nota informativă, tâlcşoul cu şi fără şoimani, sondajul stradal după aurolaci, conversația-n contradictoriu, gâlceava, pacea de tip *pax oligodidactica*, prelegerea magistrală etâcî-etâcî, iacă dar că, făr-un pic de formare metodică la formator *mă formează, din contra, formatații pe mine*!

Apoi nu e asta **oligopedagogie**-n **cetatea oligoeducativă**? Adică dacă-i sensibilizez eu pe ei la poluare în România Mare, față de care avem o atitudine de tanchişti ocupanți vremelnici, iar primăria lui extindere de Buțai nu ia gunoiul, e asta, a trăi-n rahat, vreo observație de vreo importanță mai mare, în câmpul praxisului pur şi purificator, decât a savura adevărata senzație de cine ia-n 1998 campionatul? Când eşti educat de presulică, tembelizor, loterii, familie, cartier, câinime şi pârnaie că *şi-aşa nu se face nimic* Poluării, ca şi Corupției? Şi atunci de ce să mă mai complic eu cu formarea concepției despre lume la cercopitec, diminuându-i din competențele obligatorii? Vorba suprasuperdotatului Feodor Federico Frecardo Stepanovici Ciuvîrin, că păi ce, băi Moluscă, noi preparăm apetisanții mici *Anfisa* la localul nostru familial *din carne de oaie clonată*? Du-te, dom' le, cu ea de-acilea! Oi fi halit tu de Paştele recent 1998, cu toată familia, miel de oaie clonată Dolly sub formă de *tocată* şi aiurezi pe-acilea!

NTLPD! (nu te lăsa provocat, Dudiță / dobitocule!)

Intelectualul comunal (vorba Vanessei, fată de viol tanchist!) trebuie să-şi facă datoria-n demnitate ca şi un *atitudinar* dupe Sena!

Bine, dom' le, dar eu mor! Ce dracu! ah! vai! bărrr, oiță Dolly, bârrrr! Lo real maravilloso, ca cu trenul la copiii mei, un *viaje en ferrocarril*, să mai am vreodată ghes să mă recomand profesor!

Haraşo! dar de ce pe Esmeralda Malaniei lui Harneală, o fată de calificativul *muy bien*, o interesează clonarea şi se uită-n ochii mei ca vrăjită? Iar pe răpănoşii ăştia de-a opta nu? Ei se râde când eu le spui c-ACUM monta la vaca superioară rasial e făcută de veterinar, prin însămânțare artificială, în *uie*! Cum nici pe Cențica dealtfel n-o pasionează, deşi a depăşit vârsta de-a mai fi ea obiectul hebelogiei, dar mai face şi pe vaca nebună cu mine, simulând indiferența, ca şi cum ar resimți o anume frigiditate la noutățile şi trendurile din cercetare-dezvoltare-n *uie*, şi totul numai de-a naibii, ca să mă enerveze din principiu pe mine, c-am leafă mică şi doar cu-a ei, fir-ar Puşa a dracu că n-a făcut-o cuafeză, niciodată-n vecii vecilor nu-mi voi putea achiziționa o izbuliță şi o maşinică, dacă triadele nu mă vor *testa* paznic la benzinăria de sub funerarii tamarini, *să vadă dacă-ntr-adevăr trag*, şi apoi mă vor avansa-n mezelclas! Poc! Țrrrrrr!

Tresări topit de plăcere constatând că ora de biologie de la a opta se sfârşise fără să MUNCEASCĂ, fără a preda-evalua deloc, deoarece *ascultaseră* formatații minut cu minut penultima etapă, ce relansa campionatul, iar pentru concordanța caietelor cu planificarea şi condicuța, le dădu să conspecteze acasă lecția „Principalele tipuri de poluare", mohorții mumii lor de cinocefali! că dacă tot *au ascultat ei* în ora mea structurată pe adagiul că *ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim*, atunci să se dedea şi la predare-învățare, conform cu ce scrie-n acest sens tratatul meu de **oligopedagogie** despre minima educație şi carte, făgăduindu-le că dacă data viitoare mai zăreşte pe Malaşa cu vacile, atunci iese cu ei pe cursul superior al Spălăturii, pentru a monitoriza curba pehaşului, întocmind, totodată, cum a venit notă telefonică pe fax de la harpia de Kabaniha de la Strasbourg, CONTRACTE DE ÎNFIERE A MEDIULUI drujbean, feliat, fiecărui elev revenindu-i câte o zonă porționată din realitate, stipulându-se-n scris sub semnătură fermă ce-i dăm noi mediului şi ce ne dă el nouă, acest parteneriat putând fi atractiv şi pentru adulți, ca o coadă de caiman friptă de Anfisa pe jar de araucaria, asortată cu olteneşti subțiri din cărniță uleioasă şi neagră de tatu, cu raci, cu muguri roz de bambus şi cu bobițe de fasole neagră murată-n apa plată a Lacului Titicaca. Se retrase gâfâind din reverie-n farmecul unui goooooool! detonator de răcnete asurzitoare, cu ochii întredeschişi ca nişte rodii crăpate, de viziuni *duse* la loc protejat cu verdeață şi cu apetisanți mici roşii fumegători, insuflați a ylang-ylang de fata cu tirbuşon, aşa că întrevăzu de-i dădură balele, în plan apropiat, pe

coridorul proaspăt umezit prin târâre de molton ud, o arietă curriculară cu chiloței tetra în plină aplecarea după ceva argintiu inoxidabil de prelevat de pe josul îngălat, dar surâse lucid, identificând că: obiectivele cadru extinse, adică un păr blond cenuşiu ondulat de la sine, ochii bubalini de un albastru meditativ-valorizant şi un năsuc pulsând parcă adulmecându-ți ca un *coati* femelă urmele de mascul rătăcitor prin zăvoi, între Ampoița şi Hodivoaia, ah! erau – ca şi compasul – ale Esmeraldei lui Harneală şi a Malaşei, de la a şasea, de la Ionel Calițoiu din clasă, încât duse mâna la treiul mustăților sale căzăceşti şi râgâi ca un purceluş, cum după o stacană de cvas delicios de ienupăr, preparat pe vremuri de Puşa, pe la începuturile poemului oligopedagogic al vieții sale, după o rețetă sovietică învățată pe când, tinerică şi cu muian sever, tovărăşesc, cu lăptărie promițătoare însă populist şi paranteze de mare dansatoare pe la chermeze, se angajase la popota ofițerilor tanchişti, semn rău pentru ginerele *golan*, că i se făcuse de la o pauză la alta nu foame, ci un inevaluabil dor de ducă şi o mare sete de basamac vioriu, sau de o halbă de *chicha* măcar, sete, sete, dor, sete…

3. Elevul supradotat, copil de export

Cu toate că noi, elevii supradotați care n-am ajuns copii de export, ci am rămas analişti, apreciem cu *muy bien* miracolul că-n urma rezultatelor înregistrate-n penultima etapă, se relansează lupta pentru titlu în ultima, a unui campionat înghesuit din cauza Mondialelor la Futbol, Franța 1998, şi deşi republica răsprofilor e un stat tipic capitalist, rămâne totuşi să vedem cum stăm cu ferpleiul, că dacă universitarii olteni îi bate sâmbătă pe stadionul Ion Oblemenco chiar de Unu Mai pe feroviari sau termină indecis, atunci titlul îl ia cam pe de-a moaca formația militară a roş-albaştrilor din Ghencea şi, în acest caz, a mai aduce la Craiova dolari şi cluburi de prestigiu din *uie* nu e posibil decât dacă oltenii biruie motanus mutantus şi-n finala Cupei, ce e programată miercuri pe Lia Manoliu, pe aceiaşi rapidişti, însă cam paradoxal, prin jocul rezultatelor, dacă universitarii pierd acasă, ei de fapt câştigă, având în vedere că merg *cu certitudine* în toamna cupelor europene, deoarece prin forța regulamentelor, intrând în posesia titlului suprem, formația giuleştină va accesa la lupta pentru Cupa Campionilor, indiferent dacă-i bate sau nu universitarii în finala Cupei României, care şi dacă aduc şi dacă nu, în Bănie trofeul postmodern înmânat chiar de preşedintele republicii, tot se aleg c-o competiție continentală, izvor de satisfacții, de parale şi de imagine, totul fiind posibil prin realismul magic futbolistic că, aşa cum zice şi Ninel Calițoiu, folosindu-l ca material didactic la lecția despre sferă, balonul e rotund, şi iacă dar, că ne chinuieşte acum neliniştea: cum va proceda antrenantul *coach* iberic al universitarilor din Bănie? O să joace el sâmbătă pe Ion Oblemenco cu rezervele-n formula de echipă în ultima etapă a campionatului, *menajându-şi jucătorii* de bază pentru finala Cupei de pe Lia Manoliu, miercuri împotriva aceluiaşi Rapid, lăsat expres să biruie sâmbătă ca să fie ACUM slăbit, demobilizat, incapabil de concentrare asupra a ce joacă-n suprafața de teren după multaşteptata accesare a tricourilor de campioni şi corolarul ei autoreferențial, fiesta giuleştină, sau exoticul *entrenador*, din contra, frustrând investitorii clubului oltean, îşi va alerga jucătorii după doi iepuri, să înscrie-n palmares o iluzorie dublă victorie împotriva echipei alb-vişinii? Problema restructurării în fotbal fiind că totul se judecă-n ziua de azi pragmatic, pe *rezultate*, pe bani şi avem aici un test, cu un singur item cu alegere duală: dacă bate Rapidul la Craiova, atunci ne aflăm în capitalism, iar dacă nu,

atunci înseamnă că nu ne-am tras de tot din tanchism! Ori-ori! cum zice şi Haritina, care la un item tot cu alegere duală a încercuit că nu păcătuieşte ea, fiică sacerdotală, cu bărbați căsătoriți, când am apucat-o de obiectivele de referință hieratice ca nişte grefuri galbene şi amare în luminoasa cameră de chimicale a laboratorului, adică practic condiționa că s-o abandonez efectiv în contextul mă-sii, cu doi copii nearanjați, pe Inocencia mea, şi să fugim cu guanacii la Machu Picchu, ceea ce simțul meu de dreptate îmi spune c-ar fi fost o *nacazanie* prea mare pentru o ființă umană condamnată doar pentru că din necunoaşterea teoriei probabilităților (şi i-am împrumutat şi propus doar, de la Calițoiu, atât pe Kolmogorov cât şi pe divinul Borel!), a optat la izbuliță, amețită de mierea sălbatică şi neagră a stupuleților Staruhei, pentru o strategie a tranşelor de câştig anticipate bazată pe prea multă virtute-n republica răsprofilor, mergând cu virtualitatea, din inconştiență şi spirit de sacrificiu, până la EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, acționând în sectorul de rupere a frontului rezistenței diavoleşti prin tactica cea mai eroică teoretic, aceea a înghețării opționalului, care poate e şi un mesaj al disperării ei că să-mi mai schimb din mentalitate, să mi-o zdruncin şi să m-apuc şi eu de… o meserie cinstită, cinstită cu adevărat de societate, cum ar fi şi ce-mi propuse nea Fane Ciuvîrin mai de dimineață, că să mă bage pompist-analist sub umbroşii tamarini la Anfisa Barabanova…

Sunase şi precum jucătorii la pauză se retrag nu la tribuna cu vipoi şi presulică ca realități comunicaționale hiperclevetitoare, ci la vestiar, aşa şi supradotatul Bonobo se feri să-şi strice cheful de după mici şi bere în *contradictoriu*, unde doamnele proferau ades obcenități, fiindu-i mai silă să se bage cu ele şi decât de clasele de elevi nespălați, şi repede substitui el la scundul dulăpior maro un catalog cu altul, băgându-l pe primul la despărțitura lui, apoi scoțându-l pe-al doilea, cu răsuflarea tăiată de cât de comod s-ar fi putut sprijini-n echer cu mânuțele pe aşa noptieră-ntr-o noapte de vis, uitați numai ei doi în şcoală, sfioasa şi amăruia Haritina-Erotiida a popii, apărată doar de o enormă coamă de păr negru şi strălucitor, şi nici nu-şi salută colegele decât vag din căpățână şi mustăți, bănuind că ăla care a avut ore de la prânz îl urăşte pe cel venit abia după ce şi-o fi terminat toate treburile pe-acasă, deşi poate că-n alte zile e tocmai invers, dar aşa e omul nostru!

Inegalitatea pornind de la Ionel Calițoiu, deoarece i-a potrivit lui Dudu Străchinaru orarul de o aşa manieră-ncât când are acțiune metodică de perfecționare NU AFLÂND DIN CĂRȚI care-i *baza teoretică* a înnoirii educației *aşa* şi nu altfel, ci asistând pasiv (!) la artificiala lecție *deşchisă* regizată cu copii de export nu cu tâmpiți sau cu şmecheri care nu vor să învețe, însoțită de răsuflatul, neascultatul de nimeni referat, adesea extras din cartea de *inspecție şcolară* ceauşistă, în lipsă de materiale noi, plus istericele şi paralizantele comunicări de noi şi noi şi noi sarcini

cretine, cronofage şi neplătite… totul undeva la Skaraoţki prin aria curriculară a guberniei, şi discuţiile se-ntind – şi se cam încing tocmai ca să fie… *stinse* – caz în care dacă nu se mai întoarce la ore la Drujba sau ajunge prea matol şi ar da o ploaie de note mari la toţi gibonii, regretate ulterior, atunci uneşte amicul clasele *de-a opta* şi face cu ei teste de mate de examen de-i ia dracii, iar la *a cincea*, care are dirigenţie, le dă drumul să se ducă fiecare-n mă-sa să se integreze organic la tembelizor, la a doua şcoală din **cetatea oligoeducativă**, a treia fiind presulica, a patra cartierul, a şasea pârnaia şi a şaptea spectacolul câinilor stradali, protejaţi din umbră de intuşabili pentru că străbat în trei-patru labe tranziţia, descurcându-se cu foarte puţin, pilduind gloatei că *se poate* trăi şi aşa, deprimând-o şi tranchilizând-o complet, de nici nu mai urlă a pustiu la noi în stepuliţă!

Ar fi fost desigur mai bine, Vizdelo, ah şi ce te prinde ca pe o extraterestră tunsoarea băieţească mov cu aromă de hamster! dacă ne lăsau *ăştia* ziua metodică doar pentru citit CĂRŢI, inviolabilă prin statut, cu participare profund facultativă la acţiuni metodice doar a nevoiaşilor de formare, cum a şi rămas ea zi liberă unde-i management iluminist sau unde, din facerea orarului fără ferestre, s-a nimerit aşa la câte o persoană, deşi cam des se-ntâmplă aceleiaşi, sau cum e Filatov, de şi-a pus câte ore are ca director pe toate lunea şi marţea şi, adesea, cu frate-su după marfă tot alergând, nici pe-alea nu şi le mai ţine! Dar atunci, măcar vacanţa aia de două luni, dragă Didino, ah! ce mărgele mari ai! ar trebui utilizată *în întregime*, de la 1 iulie până la 31 august inclusiv, doar pentru a citi la CĂRŢI, cu o interdicţie legală expresă! de să nu ne bage nici un fel de examene, reciclări, higienizări, corigenţe sau alte tâmpenii. De fapt, Sorelo, ah! şi ce ciorapi cu romburi zâmbitoare ca o infantă cârnă ţi-ai pus azi pentru mine! cine nu face economie la mâncare şi nu-şi cumpără CĂRŢI şi nici nu frecventează – ca mine, ex-copil de export – o bibliotecă de rang republican, ăla nu mai e cadru, e… cadavru didactic aşa cum zicea şi torţionara de Kabaniha, fiara apocaliptică de te face albie de tapiri şi facoceri dacă te prinde fără obiectivele lecţiei adăugate hebdomadar în planificarea structurată după capul ei de tabel şi ar trebui, Corelo, ah! şi ce atractiv miroşi a şampon verde cu măr pe părul ăsta lung până-n aria curriculară! după părerea mea *dac-aş fi vechil*, ar trebui ca cel puţin şase săptămâni din concediul pe caniculă, cât e şi pauză de campionat pentru degustătorii de futbol, începătorul să fie prezent *zi de zi* la Casa Corpului Didactic recent inaugurată la Căgiurzia, documentându-se cu pixu-n mână, pe un caiet numai de Studiu Individual, *pe bază de plan de lectură anual*, avizat de director, Murielo, ah! şi ce atractiv 96-69-96 aproape că mă fotografiezi din fotoliul ăla şchiop! conform principiului separării puterilor, caietul ăsta ducându-se obligatoriu la semnat periodic metodistei teritoriale, Fiokla Malafeevna, fiind cerut cu

insistență ca document de bază la inspecții curente sau speciale. Şi chiar dacă nu găseşti în noua bibliotecă decât ordinele şi materialele model cu ce mai ai imens de liniat şi disecat în totală discordanță cu clasele de infractoraşi care-şi bagă extinderea-n ea de învățătură că se descurcă mai bine fără ea în **cetatea oligoeducativă** din republica răsprofilor! – materiale emanând prin frangleză tocmai îngâmfarea jigodiei sau canaliei, a mediocrității ajunse algoritmic *sus*, disprețul ei de invertit al valorilor îndeosebi față de învățătoare ca Cențica mea şi față de vârstnicii SISTEMULUI cum devin eu, cu formarea inițială aşa-zis expirată, deşi se compensează şi chiar se indexează prin experiență şi lecturi la Academie – şi chiar dacă nu găseşti traducțiile recente, obligatorii!!! privind *baza teoretică a priorității dresurii* de magoți față de *formarea imaginii despre lume* la puii de om, atunci RECITIREA, cum zicea şi Nichita lui Petre Țuțea, simpla frunzărire a vechiturilor poate îmbina futilul cu plăcutul, tot aşa cum reia motanus mutantus Vanessa noastră cărțile staliniste din biblioteca şcolii, din stocul ARLUS de la forturi, donat nouă de tanchiştii în retragere. Important fiind să rezişti prin cultură remarxizării, să citeşti, să opui ceva acestui viol care este schimbarea mentalităților! Cum a zis şi dulcica de Daria Nikolaevna că *schimbarea mentalităților înseamnă a munci de şapte ori mai mult pe un salariu de şapte ori mai mic*, sau că, mă Dudiță, găseşti mai totul în cartea de *inspecții şcolare* de prin ’83, doar că *ăştia*, au decis să şi implementeze integral, sub teroarea cutremurului disponibilizărilor şi inspecțiilor reiterate permanent, mai importând şi aberații noi cu puternic conținut de clasă, favorizând pe îmbogățiți, ca fraudarea admiterilor nu pe la liceele sau facultățile țintă, ci pe plan local la examenele terminale! Căci esența Noii Revoluții Şcolare nu e flexibilizarea curriculară, ci *privilegierea dresajului față de formarea unei imagini despre lume*, cum zici şi tu în faxurile tale când mai dai la iepuri! Datorită descongestionării şi concentrării pe dresaj, spre deosebire de liceanul interbelic, ăsta de ACUM trebuind să fie capabil după bac să pălăvrăgească la un tâlcşou, din patru cărți frunzărite-n patru ani, ca şi cum ar fi străbătut cu creionul în mână patru mii de volume! Fiind evident că-n *uie* finalizării unui ciclu de instruire i se acordă o mai mare importanță decât admiterii şi că aşa o să facem şi noi!

Deşi, sincer să fiu, NU AŞA SE CITEŞTE! Căci a zăbovi la Casa Corpului Didactic din Căgiurzia în căutarea senzației de degustător de literatură de specialitate e ca şi cum ai anticipa adevăratul gust de alcoolizare muindu-ți mustața-ntr-o spumă de *chicha*! Ci numai la Biblioteca Academiei de la Bucureşti se merită să lecturezi, Cicelo, prostuțo, miniaturalo, ah! după ce extinderea mea oi fi rătăcind dumneata tu fă prin şcoală la ora asta ca o oaie clonată capie? nu ți-a frică de mine deloc? n-ai auzit că Cențica mea şi-a înghețat opționalul? Daaaa, e ACUM aproape complet nefuncțional! Numai aşa, academic, te poți

lămuri dacă la tine-n grădiniță deții aur cenuşiu sub formă de supradotaţi şi, pentru sufletelul tău, ai şanse mari să te zdruncine la căpşor în creieraşi adevărata senzățică de citit, c-un sentiment de deşertăciunică dinaintea imensității cunoaşterii occidentale, fără de care *experiență de vârf*, chit că fondul de CARTE neamul românesc nu-l înnoieşte intelighenției sale ca pe maşini sau curve stăpânilor lui din cleptocrația politică, nici nu poți spera a trezi retoric în pavianul de elev marile emoții maslowiene, Didino, ah! şi ce coc excitant ai azi! iacă dar, emoții generatoare de trebuințe care sar din staulul drujbean ca nişte artificii chinezeşti, Veturie! he-he! pe care dintre kilochiloții lacunari ți i-oi fi pus? pe fundalul galactic brusc dar efemer iluminat şi albit ca proaspăt vopsit cu vinarom lavabil Faust, importat din chiar Germania goetheană, încât sunase pentru a *n*-a oară şi Bonobo îşi recapitula viața insistând că se preocupase în principal de să pună de acord învățătura sa, darwinist-evoluționistă şi dialectică cu ce ştiau macacii de la RELIGIA injectată-n ei încă de la grădiniță, anume abordarea metafizică fixistă, fideist-creaționistă, avantajoasă pentru exploatatori, pentru intuşabili, şi avusese inconştiența ca cu dovezi din genetica şi etologia etniilor de cimpanzei-cimpanzei şi de *cimpanzei din minoritatea Bonobo*, a-l ispiti ba chiar a-l converti la… antropologia exactă pe însuşi popa Panda, cel atacat din flanc tot atunci de antilopa gnu Erotiida-Haritina, propria-i fiică cea cu obiective de referință ca nişte cosmice grefuri globulare, pe probleme de vârsta Universului, cert mai mare de 10 000 de ani, şi de dovezi privind explozia atomului primordial!

„Ascultă, mă Bonobo – zisese protopopul de la o vreme, potopit de dovezi de pe Discovery Channel. Poți tu, ispititorule, şi *să mă convingi* în duhul meu c-aşa-i şi nu altfel, cu omul şi maimuța creativ-inovativă, numai că şi să mă condamne muncitorii şi țăranii la cele mai cumplite cazne de mucenic țintă, să pună tancheta cu şenilele şi alte urgii pe burta mea ca a Zurkăi, dar eu credința strămoşească, află domnia ta că nu mi-o mai lepăd! N-ai să mă faci să mă pronunț că *păgânul Darwin grăieşte adevărul antropogenezei* în vecii vecilor, necuratule, chiar dacă-ntr-un moment de slăbiciune psihosomatică a cărnii cugetul mi s-ar închina la astă diavolească şi orgolioasă cursă ce-i întind cercetătorii din *uie* ca nişte neprieteni ai bisericii noastre strămoşeşti, care a pătruns nu numai în şcoli ci şi-n spitale!”

Mai rău încă, din start părintele Panda, cu marea-i cunoaştere la concetățeni şi la cât de puțin se spovedesc ei în realitate, ce-au făcut şi ce-au de gând, deduse repede că *numai un păcătos efectiv* poate simpatiza aplecarea ce au cimpanzeii minorității Bonobo întru a folosi desfătările trupeşti pentru a asigura coeziunea grupului preuman-postmaimuțan, şi spuse Moleculei, adică Haritinei sale nemăritate, să se cam ferească de-acest Don Juan exasperat de baiul şi stenbaiul EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ, care-ar râvni motanus mutantus la aşa coeziune

premaimuțană-postumană până şi-n *contradictoriu* la noi în şcoală, unde el vede din cauza inocenței Inocenciei, ca orişice supradotat, *haremul imaginar al lui Malraux*, de la Musée de l'Homme, care a zis că secolul douăşunu nu va mai fi deloc, şi ce e mai rău e că el se strofoacă, împins de Skaraoțki, să obțină *comportamentul dezirabil* cu TOATE doamnele şi domnişoarele colege lucrând în echipe, să se caute de păduchi, să se pipăie şi-n cele din urmă să se evalueze pentru două-trei banane, Haritino tată, fata mea!!! ba demară sfinția-sa şi cercetări discrete printr-un serviciu de la Căgiurzia, aflând că-ntr-adevăr, cum doamna Străchinaru făcea cândva de-acolo naveta la noi la Drujba şi-ades înnopta la mă-sa Puşa, îngrijind-o cu pietate filială confucianistă de o dinamică fără egal la noi în stepuliță, el nu era chiar aşa de credincios, având o colegă drăguță, Daria Nikolaevna Saltîkova de la Liceul Miciurin, cu o inimă de aur sub obiective de referință de acelaşi mare preț, ACUM vechilă de bio, tare de treabă şi cooperantă, împărtăşind din competențele ei oricui nevoieşte de formare, pe care el o frecventa cu pasiune intelectuală ca pe Sala Unu, pentru prospătură despre cimpanzei Bonobo, pe suport de hârtie, de bandă magnetică, de latex sau de cristale lichide, încât a fost o bună intervenție educativă, la cererea Puşii, vânzarea radicală a apartamentului spurcat-întinat din capitala guberniei şi reunificarea familiei cu *golan* cu tot la Blocurile Ruşilor.

Drept pentru care părintescul *Care mai e viața ta, mă Bonobo?* avea şi o notă apăsată de dojană preventivă, întărită printr-o legănare de cap, ca nu cumva cimpanzeul din tine, mă Bonobo, să te îmbie să te dai ca un erudit desfrânat la primatele astea mai necoaptele de la noi din instituție, la maimuțele astea urlătoare şi visătoare de foame, la bibilita, finuța şi prostuța Cicela Ghevara de la grădiniță, la Corela, la Muriela, la Vizdela, la alcolista de Sorela mai curând, de-o veni bacantă din infantă de pe la vreo nuntă, la Haritina-Erotiida mea chiar şi la care-or mai fi receptive-n cancelaria asta, începând cu Ciomolunga, că-ți sare prima-n ochi sau cu cele două profe de comunicare-n limba comună, Răzvana-Năzdrăvana şi Didina-Gospodina, care tocmai au dat cu palux pe parchet, de aluneci ca pe Lacul Ladoga cu patinele şi nu mai poți intra fără cipici ca ai elevilor, popă să fii! Păcatul sporindu-se fiindcă tu nu deții ca domnul dresor Drujbescu scuza că i s-a luat nevasta, Pilar Noriega, ca după urşi, după nişte conducători auto de pe magistrala Nord-Sud şi actualmente vinde păsărele la Valparaiso, pe malul Pacificului, sticleți şi pitpalaci capturați cu capcane cu superglu sau cu un liant negru cleios din bucăți de balon topite-n cutie de conservă thailandeză pe aragaz! Şi nici nu te poți compara cu amicul Calițoiu, îndrituit să bea, de când doamna Fifi îl lasă neîngrijit cu lunile ca să-ngrijească de nepoței la Balcic, lângă geamie, la Pontul Stâng, măcar mai aproape de locul păcatului, de cetatea

Drujbei cea amenințată a fi pedepsită reeducativ şi retroactiv pentru răutatea locuitorilor săi începând cu cărturarii!

Cu mustățile sale lunge şi răsucite căzăceşte, cu temperamentul lui coleric de comandant de tanc, făr-un firicel alb în coama ca pana corbului de pe craniul relativ micuț şi gingaş, păros pe buci, pe degete şi pe umeri, domnul profesor Dudu Străchinaru avea pe stoc, într-adevăr, mult export la dispoziția colegelor sale ca un mascul mereu mai supradotat prin virtualitatea în care se dematerializa prin virtutea ei Cențica şi, savant fiind, se armoniza-n morții mă-sii, ca aşteptare a vizei de zumbai-zumbai, mai ales cu fata popii Panda tocmai pentru că ea, fostă elevă, fermecată de cum *oficia* dumnealui la ora sa de *ştiință*, zăpăcind-o cum şi pe el Akimuşkin, alesese în ciuda voinței paterne tocmai FIZICA, ca calificare, adică a doua Facultate de Filozofie a țării, constatând la Măgurele, patru-cinci verste la sud de Ferentari şi Rahova, că atât textul clasic, al lui Newton şi al lui Pascal, cât şi cel nou, al lui Einstein, sunt profund mistice-n paradigme şi ce simțea ea ACUM ca punct în imensitate că simțeau ei în *contradictoriu*, de se temeau de luminoasa cămăruță cu chimicale şi chiuvetă nefuncțională, era numai o trebuință de nişte atingeri pur confirmative, ca o căutare de libărci în păr pe caniculă, sub nişte tamarini umbroşi, în hamac legănat, o sete de repaus infinit într-o eprubetă prăfuită din stativ, conținând o întoarcere la adevărata inocență, exotică, tropicală, cu gust ca de *cahuin*, ca de minunata proto-*chicha* virgin amazoniană produsă tribal din porumb ciugulit de pe cotolani şi pisat în piuă de piatră, întru diseminare-n oale de mare capacitate, unde scuipă, ca să fermenteze, numai şi numai acele *muchachas* care-şi pot justifica şi proba neprihănirea, pe când părinții şi frații lor vânează maimuțe *kok-sagîz* suficient de departe de casă, pentru ca pe caniculă apropierea lor cu trofeele gata fezandate să se simtă după duhoare de la două-trei verste!

Avu în *contradictoriu* această viziune exotică frapant a uriaşului ciorchine de banane de plantație, purtat de topmodela Haritina aproape goală de la obiectivele ei de referință ca nişte grefuri de ceară-n jos, şi din verdele cerat şi odorant al megaciorchinelui, cum îl monitorizează cu ochii lui fioroşi, de păianjen muşcăcios letal, negru arahnidos ca un arbitru de centru, cu aspect de tarantulă veninoasă, popa Panda, care semna condica şi în loc să zică şi el *Care mai e viața ta, mă Bonobo?*, parcă nici nu-şi percepea ca pe un om cu suflet pe adversarul ideologic darwinist, ci încremenit în memorie, ca pe acel muscoi verzui de gunoi menajer şi de cadavre, care la o beție îi zisese la Katiuşa că dar ce antropogeneza mă-tii, părinte, *ajuns-am cu teroarea Sfinției Tale de să-mi fie frică şi să mai fiu ATEU în țara aiasta?* (Ceruse Bonobo iertăciune la trezire, dar pesemne o obținuse nu din toată inima colegului, ci doar din obligație, de formă, pentru că aşa ne învață Domnul nostru Iisus Christos,

că să iertăm greşiţilor noştri, ceea ce prin extindere devine că să nu judecăm noi aici-şa pe pământ intuşabilii, întorcându-le averile de unde le-au luat, ci să acoperim de la buget!)

Tresări şi observă că prietenul său popă tocmai asculta la schiloada de Naşpa, dintr-un *listok* foşnitor perle din creativitatea cinocefalilor, cum ar fi că scriitorul deputat Gala Galaction s-a născut între anii 1879 şi 1961 sau că-n exuberantul arlezian poem *Vara*, citez, Natura ne apare ca o virgină, adică o fiinţă în stare naturală pură, fără vicii sau combinaţii, care n-a cunoscut nici dragostea autorului, nici a altor bărbaţi îndrăgostiţi de ea…

„Nici a lui Bonobo!” nu se putu corecta să nu se teamă Străchinaru, tremurând tot c-ar fi putut completa fraza, cu umorul lui drăcesc dascălul de religie, popa Panda, de faţă cu fie-sa Ina, care corecta roşind nişte teste grilă de evaluare formativă prognosticî-diagnostică, întocmite pe principii docimologice scrupulos docile faţă de concepţia oligopedagogică a profului mai în vârstă, şef de catedră şi ex-dirig al ei la vârsta întrebărilor, pentru care bărbat de seamă hirsut a supradotare nutrea sentimente de admiraţie, gratitudine, flux perpetuu, şi care-i ameliorase mult garnitura de itemi cu alegere când duală, când multiplă, dar şi împerecheaţi, apărând factori de risc că dacă Cenţica stăruie întru a-şi congela opţionalul, atunci într-o bună zi ea, soţie denaturată cu doi copii nearanjaţi, s-ar putea să afle din Autonomia locală că Bonobo al ei a fugit cu fata popii Panda, urcând ei cu o caravană de lame şi guanaci la Machu Picchu…

Ceea ce, prezentând la lume Malaşa sau Vanessa cum a fost cu EXCEPŢIA DE LA REGULĂ, majoritatea drujbencelor *ar fi condamnat-o* pe nesăbuita învăţătoare mai puţin rentabilă ca o vacă, fiindcă bărbatul e bărbat şi extinderea nu ştie carte, iar ca să scape ei de sărăcie, ori intrau în nomenclatura SISTEMULUI, să călătorească, să inspecteze (servind superdelicatese de lux!) şi să tipărească, ori plecau robi la Ciuvîrini, ea şefă de atelier la covoare, el pompist-analist la benzinărie!

Cu fiori tot mai reci pe şiră, el lăsă condica de semnat pe la plecare după toţi, amintindu-şi altă raţiune a nevestei desăvârşite decât moşia de a vota costumul de mort în locul gecii modeste de analist, anume c-avea o negociere a cărei importanţă creşte proporţional cu sumele de cerşit şi cu sărăcia categoriei ţintă – şedinţa cu părinţii – şi se retrase de-andaratelea din *contradictoriu*, cu catalogul sub braţ, simulând că e foarte presat de o urgenţă, cum ar fi directorul nervos sau vreo mamă sau telefonul sau arieta curriculară, strecurându-se apoi printre gibonei, alergând în vârful ciocaţilor către boxa-nvecinată laboratorului funcţional *de fizico-chimie*, unde ar fi putut să bage regulat şi el la bio copiii, ca Ina la fizico-chimice, măcar la experimentul frontal integrat în lecţie cu secusa muşchiuleţului de picioruş încă viu, decupat didactic cu foarfecele de la broscuţele *kok-*

sagîz din Spălătura, când galvanizezi doar nervul cel alb şi se strânge spasmodic-orgasmic toată lăbuţa, însă *dormind la umbra gradului unu*, cum se exprima creaţa de Kabaniha, el nu se mai preocupa atâta, oarecum pe principiul Puşii că nu da povaţă celui ce nu ţi-o cere, căci nu te-ascultă, deprimat că pe elevi nu-i interesa oaia clonată Dolly, ba, neavând el nici laborantă, risca să-i confişte infractoraşii de Mişa, Grişa şi Epişa pensetele din trusele de disecţie, ca să-ntrebe pe-acasă dacă le trebuie la părinţi, pe care-i adorau, creându-se astfel închiderea buclei resurselor, dinspre mediu spre şcoală şi invers.

„Ia-o pe Haritina să te ajute! – rânjise Filatov când el exprimase pe aşa sărăcie-n SISTEM nevoia de asistentă. Sau dă-le pensetele la fiecare masă de lucru, cu inventar, semnat de şefii de grupe!… Şi de ce dracu nu colaborezi tu cu Vizdy de la iepuri? Cuplaţi-vă-n echipă şi uniţi clasele, faceţi schimb de experienţă, că tot vrea ea să se mai califice!”

Cenţica însă nu agrea pe Vizdela Socrates-Cucuteni nici cât pe Corela Drob şi nu-i da voie să predea-n duet cu *asta*, criticând-o că-i deturnează lui Filatov energiile de la managementul şcolar şi susţinând că directorul e uneori conştient de ea că e curvă şi-ar vrea s-o plaseze cuiva, ca să revină creştineşte la familie, în perspectiva alegerilor anticipate!

De aceea, ca soţie cu ore dimineaţa, ea privea cu suspiciune vizuina de bio în care se repauza Bonobo după-masa, pronunţându-se indirect că să se califice *aia* cu… Caliţoiu dacă-i arde de calificare, că tot a luat-o ăsta razna prin sat pe la ex-colhoznice ca Jevakina de când l-a lăsat biata Fifi, aşa că până la urmă se cuplase Duduţă numai cu sfioasa Ina, să se ajute reciproc şi, în funcţie de orar, unele module sau teme cu experiment de tip frontal integrat, care s-ar fi potrivit unei abordări pluri- şi interdisciplinare pe echipe de profi, să le planifice şi să le implementeze împreună, până la eventuală împreunare desăvârşită, visa el, dar nu-n groteasca vizuină ci chiar pe mesele faianţate ca la morgă din luminosul laborator, deşi locul cel mai indicat ca *pax oligodidactica* era cămăruţa cu chimicale a acestuia, prevăzută cu chiuvetă, la care apă necurgând, puteai totuşi să-ţi torni să te speli dintr-o megaampulă de plastic de răcoritoare cu arome de la ambele tropice ale oligoplanetei.

Ceea ce semnifică, Cenţişorule scump, că EXCEPŢIA DE LA REGULĂ, de-mi mai rămăsese raţiune de a nu muri şi mi-ai răpit-o cu misticii tăi şi pe-asta, motivând că cine s-a lăsat de fumat ca să dea mai multe delicatese la puradei, ăla are tăria morală-n republica răsprofilor să renunţe şi la alte savori, iacă dar că atitudinea ta, pe lângă că-mi întăreşte acest drept de a mă desfăta nu-n hamac virtual la Bucaramanga, ci la noi în şcoală cu Haritina, făcând laboratorul hiperfuncţional, nu repune în actualitate, pe furajele iepureşti din magazie sau pe şubreda, scârţâitoarea măsuţă din boxă, a întreţine relaţii normale pentru un profesor de biologie şi cu Vizdela, când e tunsă băieţeşte mov, mai ales că tu însăţi mi-ai zis că

e curvă… Cum şi cu gospodina de Didina Arnăutu, care mi-a compus la un *guleai* o epigramă hermeneutică, tratându-mi excesul de păr ca Semn al supradotării!

Dar, Ina scumpă, mă-nțelegi tu, sperioaso ca o antilopă gnu, măcar cât agresiva de Vanessa? Şi cum *ştie* să m-asculte doar somnoroasa Malaşa? Eu visez la o şcoală-n care să fim fericiți *toți*, ca-ntr-un colectiv de cimpanzei Bonobo, şi-n care, neexistând în republica răsprofilor vreun asalt al ignoranței asupra vieții publice, să nu se *predea*, la dreptul vorbind, nimica, ci *să se descopere* totul! pentru ca infractoraşul sau prostuța să nu rămână cu impresia incorectă politic *că Ştiința se află, are domiciliul stabil în capul, în creierul, în spiritul intelectualului*, care o expune în momentul de *recitativ* beethovenin al lecției, ci toți cinocefalii sau peste 85 % din ei să-şi formeze convingerea că Ideea e diseminată-n obiecte şi mişună democratic pe la toți aligatorii prin căpățâni şi burți, unde e o adevărată pululație de adevăruri şi trebuie doar avortată activ-purgativ fie şi prin arieta curriculară!

Pentru că-n absolut, Murielo, fir-ai a dracului cu muşchii lungi şi cu sfincterele tale, ah! şi ce exercițiu de nota maximă te-aş antrena eu să faci la sol! chiar unuia care-ți deranjează lecția ca Frecardo al lui Ciuvîrin, de plânsu-mi-s-a Ina că se autoevalua în timpul testului ei de progres, nu ai voie, la drept vorbind, dacă nu cântând, Sorelo, să-i dai… lecții între *muie* şi *uie* ca şi când *ai şti* mai mult ca el! De unde să ştii, fa? Niciodată nu ştii, ci veşnic sfârşeşti întrebându-te metodic, cum mă întreb şi eu în ultima vreme, nedumerit: Pe cine? Când? Cu ce? În ce scop? În funcție de ce evaluez?

Aşa că e o absurditate sfidând biodiversitatea să înveți pe altul sau să-l educi cât de cât!

Pentru că atâta semeție înseamnează a te situa în procesul instructiv-educativ pe o poziție *opresivă*, represivă, exploatatoare, sadică, incorectă politic, de anti, de în contra la Culture Kitsch! Ci tu, CĂRTURARULE, ar trebui să recunoşti în morții mă-tii că eşti *egal*, ca supraviețuitor dintr-o specie perimată, de să te ducă Cențica nu la Toska la groapă, ci la Musée de l'Homme în raclă, da, eşti egal, nu congruent, că încă nu coincizi prin suprapunere cu vițica, deja juninca Esmeralda de la a şasea, în descoperirea activă a ceea ce se predă-învață-n clasă nu acasă. *Aşa de necalificat ar trebui să fii*, mânca-ți-aş părinții! regăsind puritatea originară, orgiacă, primitivă, care-ți face ochii limpezi şi bovini, de topmodel, ca ai Himenei şi ai Palaşcăi…

Şi de ce extinderea mea, plastifiat şi expus doar la Musée de l'Homme, Katrino, ca hal de profesor din *muie*? numai EU, ca *Supradotatus supersupradotatus* al şcolii, când am merita *întreg contradictoriul* nostru să fim reproduşi în ceară de calitate superioară pentru Colecția doamnei Tussaud (originară din Strasbourg!), să ne

afirmăm şi la Londra, printre megastarurile ei fixe! Că tot în *uie* e! Ci tu, Corela, să-mi desenezi un facies viril percutant, gata a-mi încleşta spasmodic ghearele mele de Bonobo în lungile tale plete, coborâte lună de lună cu gâdilatul până la aria-ți curriculară! Să mă modeleze apoi în 3D specialiştii softişti de export, cum o îndrum pe inegalabila 96-69-96 Muriela la bârnă, sau să mă surprindă ciupind-o de coarda sensibilă pe infanta Sorela Blaster, să scoată sunete muzicale, iară nu *zgomote* ca măgarul! Şi tot aşa şi iar aşa, Vizdela, până la inducția completă-n resursele umane a celei mai ieftine zăbave ce ne-a rămas, Vanessa! Nimeni să nu scape, Ina! Sau să fie ignorată! Nici măcar Didina-Gospodina cu obiectivele ei de referință atârnând ca nişte dovlecei *tamale* sau… Praskovia Apollinarievna Bukamaşkina cu enormul-obezul ei elan vital! Şi toate colegele, inclusiv filigranata Cicela Ghevara de la grădiniță, să apară neapărat costumate-n chiloți de-ai Veturiei, uriaşi dar cu cât mai multe lacune, eventual clonați pentru toată lumea. Tolerând cu noi şi pe Marinică, şi pe Filatov cu tot cu iepuri, şi pe Calițoiu, ba poate, forțând încă puțin ideala proporție de aur, *şapte doamne la trei cavaleri*, decameronică, de la 1348, privind lucrul în echipă, l-aş ispiti din curiozitate malefică şi pe părintele Ankifie dac-o achieza a cabulipsi la această autentică şi durabilă *pax oligodidactica*, să treacă sau nu fiecare, după mine, testele prognostice, diagnostice, de inventariere, de nivel, de aptitudini, taxonomice, compostoare, standardizate, psihodinamice, atitudinale, de progres, de ratrapaj, formative, cognitiviste, de racolaj, criteriale, normative, sinclinale sau de platou, pe care ți le impune-n complexitatea ei orice activitate vizând a ne scoate contradictoriul din dihotomie, ca să ne formăm un colectiv mai închegat, indiferent care cam merită şi care nu prea merită salariu de merit! S-avem la dulăpiorul maro pe rând *senzația că ni s-a predestinat şi nouă o întâmplare adevărată*… Căci aşa cum zicea şi cel mai mare oligopedagog al tuturor timpurilor, Giovanni Boccaccio, pe vremuri de ciumă, contradictoriul trebuie să stea sub semnul ațâțător al evaluării continue!

Şi să nu uităm, stimați colegi, a ne achita de obligația elementară de salariat de să trecem în condică, sub semnătură, să facă infarct cele trei soprane vechilese când or lectura sau contabilele alea ca Cachita cu, cu ce s-a preocupat fiecare, concret ce *activitate în şcoală* a avut!

Şi să facem serial din asta, joia zic eu, după ce dăm drumul la copii, dacă nu ne mai măreşte ăştia şi nouă leafa!

Că la ce mai trăim?!

Dar poți, Răzvano, să te-nțelegi cu toți? Când nu votează ei solidar, Ninele, pentru o simplă grevă de avertisment! Nu, că rămân în urmă cu materia şi că când mai recuperez eu!!! parcă le-aud pe Didina şi pe Haritina justificându-se. Şi atunci, mă mai pot eu baza, Cențico, pe colegii mei că vor rezista la schimbare, că vor refuza să-şi prostitueze

mentalitățile, datina, experiența multimilenară? opunându-se să nu-i oblige *ăştia* să muncească *măsurabil* de şapte ori mai mult pe salarii de şapte ori mai mici?

Nu pot să contez pe ei!

Nu există o soluție de solidaritate.

Nu-ți rămâne decât supraviețuirea individuală!

Şi EU n-am nici un chef să cad pe brânci în arhipelag, Cențico, trudind până la epuizare completă sub teroarea vechilului, acest şacal vital interesat să mă exploateze la sânge ca să aibă el *rezultate* într-un sistem concurențial cu alți paraziți holişti! Să ajung de să-mi pregătesc conştiincios de dimineața până seara hârtiile şi să particip chiar şi la acțiunile unde previzibil ți se vor da doar bobârnace şi pumni în bot, nu delicatese! Inclusiv să mă pretez EU la exploatarea muncii gibonului, terorizând pe cei silitori şi oneşti, *dresându-i de mici să robotească toată viața în folosul învârtiților* lansați de INVERSIUNEA VALORILOR ca pe nişte sateliți staționari peste stepulița noastră spirituală. Ca să-şi ia Kabaniha gradații şi delegații în *uie*, să-şi aducă decorațiuni interioare pentru casa de lux cu care se laudă-n revistele de specialitate şi pe la emisiuni! Am şi eu puradei de crescut! Mai bine mă car de bunăvoie din arhipelag! Demisionez şi-mi dau foc la diplomă! Ca un *ales* care a constatat că nu poate înfăptui, din cauza vechilor mentalități şi a rezistenței la schimbare, BINELE ce l-a făgăduit aligatorilor!

Diță, Diță, puiule, de ce eşti masochist, cocoşelule? Şi nu mai bea *rompopo*-ul popii! De ce vrai sa ni părăseşti? Şi cui ne laşi? Îâăî? îl cercetează cu o milă mămoasă, mamară, mamiferă, meliferă şi meloferă nu plăpânda Cicela Ghevara, venită-n şcoală jelind că-i picură-n grădiniță ploaia şi condensul peste şoimuleți, ci Didina-Gospodina, zâmbindu-i orbitor cu întreg aurul dentar din poza cu clasa-n excursie la Doma Norodului! Cum, Dumnezeule, de poți susține că n-ai realizat nimic în viață? Doar ai dat *generații* de elevi! Şi te felicităm tovărăşeşte, to-va-ră-şe Străchinaru! (O, *tovarăş*, ce minunat sună acest cuvânt! Şi ce păcat că n-a-nviat viabil în limba comună, la 13 iunie 1990, când a murit nea Mielu, cum propunea gloatei unul din organele **cetății oligoeducative**, tembelizorul!) Iar pe plan familial, fata şi băiatul tău, sunt O VALOARE incontestabilă, cum se exprimă şi melodia socială dupe caseta Veturiei cu *Cântăreața cheală*… Cuminți şi silitori, respectuoşi, cu bun-simț, care-ți dau bună ziua şi certitudinea că nu se vor pierde-n deviantă pe parcurs şi că oricât de săraci ar porni ei din vidanjclas, tot vor ajunge odată şi odată-n mezelclas şi chiar mai sus decât atât, în upercutclas, să le vedem doar bărbiile rumegânde!

Bum-bum-bum-bum! bubui ca o salvă de tanc la poligonul de la forturi pumnul Ciomolungăi în uşa boxei, gata s-o crape obscen, ca pe o dihotomie, dezvăluind fosforescența scheletului didactic vechi, atribuit de

Filatov, confundând taxonomiile, ba lui Iosif Vissarionovici Stalin, ba lui Nikolai Andreevici Gutalinşcik, ba lui Anton Semeonovici Makarenko, şi care o singură dată, când a intrat Didina peste Bonobo, apucându-l nonverbal de subcomponente, clămpănise din dantura de plastic galben verzui, zicând precum Vladimir Ilici Lenin ca meloman, dar c-un glas ca al asaltatului, că numai fără reflexii rutiere, *tolko bez komentarii!*

Era ofițer de serviciu lățoasa Veturia, dimineața spălase o culme de rufe, culminând cu supărarea cu kilochiloțăria de la drum şi ACUM venea tocmai din curte, gâfâind la ocalele ei, nu ştia că mutându-se începutul anului şcolar în sensul eficientizării captării încălzirii globale, va crăpa ca o oaie umflată, de 23 august 2000, căzând în şanț, eroină la datorie, făcând recensământul lemurienilor la o caniculă de 40 grade la umbră de chiparos şi 70 grade vara pe uliță, chiar în pragul pensionării, cum era şi calculat de guvernanți!

Băgase copiii ACUM şi se tot apropiase ferecând uşile claselor, cu răgete sfâşietoare de urechi nu numai pentru paviani, ci şi pentru personalul de pitecantroape al unității. „Diță, scumpule – mugi ea tandru rămânând de strajă între laborator, cancelarie şi casa scărilor – trece-ți cu creionaşu-n catalog ca să nu omiți să scazi trei punctulețe la purtare Palaşcăi lui Fafulea, c-a venit iar la şcoală cu belciug de aur pe limbuță şi n-a vrut să iasă-n pauză să se aerisească! A trebuit s-o-nhaț Eu de-o aripă şi s-o zbor în curte! Unde s-a cățărat în bătrânul măslin ca să se scălâmbăie de sus la mine şi să intoneze imnuri obscene de-ale galeriilor de futbol! S-a făcut o obrăznicătură de nu te mai înțelegi cu ea de nici un fel! Şi ea, şi Himena Bukamaşkina!"

„Bine-bine, îmi notez! – mormăi Străchinaru ca din closet. O fi bătând-o careva pe-afară! Auzi? E cumva la voi, la Aria curriculară Om şi societate, retroproiectorul ăla? Am o lecție mâine cu principalele circuite biogeochimice globale, le-am rumegat-o cercopitecilor, am modelat-o accesibil şi vreaaaau să le-o pun pe ecran, că tot se uită ei mai mult pe pereți decât pe tablă, nemulțumiți că lecțiile mele n-au suspans, nici acțiune, iar conținuitistic nu-s tari în sex, violență şi tehnică sau bani, ca pe canale, unde nu întâmplător serialele au tot cam 50 de minute!"

„Ah! – oftă masiv Ciomolunga, uitând că retroproiectorul e un aparat voluminos, lesne de găsit în cabinetul cu hărți vechi, jupuite şi depăşite mai ales în *muie*. Nu mai vine odată şi capacitatea aia, mă Duduță, să mai învețe copilaşii ăştia de-a opta şi la *naționalism*, la mine la istorie-geografie, decât mereu-mereu comentarii la Didina-Gospodina şi la Răzvana-Năzdrăvana sau teoreme la Calițoiu-Calicioiu! S-or fi plictisit şi ei!"

Râse cu lăcomie şi-şi reluă patrularea, sporind frământările sufleteşti ale lui Bonobo disperând de viitorul specialității sale necuprinse în viitoarele evaluări finale, externe, de inventariere, de bilanț la ieşirea

din SISTEM prin capa şi, iacă dar, biologia ta e defavorizată ca perspectivă de să dai şi tu nişte meditații, Dudiță, fir-ai al dracului cu mă-ta, ba chiar *negociabilă ca număr de ore*, comasată cu fizica şi chimia ca Ştiințe (ca şi cum nu s-ar putea preda integrat şi Limbi!!!), încât nu-i exclus să rămâi şi pe drumuri, ca să te milogeşti TU de ex-corigentul de Ciuvîrin să te ia, la şosea, paznic de noapte *cu… înaltă calificare!!!*

Şi ce dacă *paznic*, Cențişorule? (Că oricum, pot fi şi astronom de-ACUM, fiindcă cu cine te culci pe tine nu te mai interesează nicidecum până-ți eliberează teleloteria tranşa!) Şi ce dac-am învățat prea mult ca s-ajung la o benzinărie! Parcă aici-şa-n şcoală, constrânşi la a face Dresaj ca nişte condamnați la *banală* muncă silnică, nu suntem cu toții nişte SUPRACALIFICAȚI? impunându-ți-se a preda *doar cât pot descoperi elevii*, chestii de secol XVI, când rolul Maestrului e *să ştie el enorm* şi *să inițieze doar*, adică *existând* nişte boturi de deal spirituale şi nişte căi de acces prin junglă, să-şi pună retorica la contribuție formându-le macacilor o imagine zdruncinătoare despre cât se întinde lumea *dincolo* de Drujba! Imagine pe care nici nu trebuie s-o mai ceară înapoi când le pune nişte note-n catalog! Ce, popa Panda cere babei *să reproducă* predica? Importantă e *participarea* la o liturghie! de ce să analizezi? Adică ce extinderea mea, Cențişorule, dac-ar veni însuşi Darwin la mine la oră să predăm în echipă şi, violând programa-n vigoare atât ca competențe, cât şi ca conținuturi, ar cuvânta despre berbecul clonat Vasea şi despre vacile nebune Saltîciha, Korobocika şi Kabaniha, care vor să ne schimbe nouă mentalitățile în timp ce inflația ne roade lefşoara, de ce atunci să mai tot liniezi până-n zori, formulând în nemiluita mă-sii la obiective propuse şi la teste să vezi dacă le-ai accesat? Esențială pentru cercopiteci fiind *întâlnirea* lor providențială cu Darwin şi cu Străchinaru, ca pe o masă de disecție, nu reproducerea mecanică a ce li s-a zis, pentru că ce este *experiență de vârf* penetrează direct în Separeu şi atunci Esmeralda noastră de la a şasea n-ar mai trebui ascultată vertical la tablă, ci psihanalizată întinsă leneşă pe canapea! Păi dacă arhipelagul şcolar este un SISTEM, atunci lecția de ce nu s-ar preta ea însăşi la o viziune holistă, nevastă? Văzută nu din colțul vechilului din aria curriculară a laboratorului, de-ndemn eu urangutanul să zică mai tare s-auză şi australopitecul de la Sydney, ci de cât mai departe, din hol? Pentru că, minieseistic nestructurat vorbind, niciodată n-ai să-ți atingi exact obiectivele propuse, femeie! Nu-ți ține pârțagul ăsta-n viață şi o să-ți reuşească la o lecție poate şi deşchisă, cu Katrina Djorkaeff-Tornado ? Când în teren obiectivele *efective*, pe care nici nu ți le-ai putut imagina, se înfiripă abia în desfăşurarea lecției proiectate şi susținute de un ex-elev supradotat ca mine, fost elev de export! De unde şi concluzia irefutabilă că toți cinocefalii care fac biologie cu Dudu Străchinaru ar trebui să aibă prin însuşi acest privilegiu notă de trecere, fără nici o specie de evaluare!

Deoarece chiar dacă nu pot să se exprime, ei ştiu o grămadă de lucruri, ca şi un pechinez de dormitor.

Şi apropou de evaluare: pe de o parte subestimăm elevul, care poate e nedormit c-a mers cu tac-su la furat ceapă de pe câmp şi manioc şi kok-sagîz, iar pe de alta, îi şocăm pe copilaşi adresându-li-ne *ca unor maturi*, ca la clasa a şaptea, de pildă, cu debutul ăla ostentativul al Anatomiei tocmai cu organele plăcerii, hm!… Despre care eşalonare de senzaţie spunea Vanessa că reflectă ca morfologie a culturii prozaicul vremii, tendinţa asta funestă spre eficientizare a sex-maşinii mature fiziologic, spre competenţa de a săgeta performant direct la ţintă, la orgasm instant, ignorându-se tocmai acele particularităţi morfofuncţionale în care s-ar putea ancora, într-un exasperant preludiu ca o EXCEPŢIE DE LA REGULĂ, cantităţi fie şi catalitice de lirism şi de literatură, vitale pentru uzul limbii comune!

Eu admit, Cenţişorule, că inteligenţa se măsoară-n dolari şi cine a rămas în SISTEM şi nu s-a apucat de afaceri în 1990 sau în 1996 este un ratat şi un frustrat, dar contraargumentul meu maslowian împotriva fetişizării dogmatice a *superiorităţii elevului faţă de prof*, Daria Nikolaevna, e contraîntrebarea că de ce extinderea mea nu s-ar face şi la a şaptea lecţia de predare-învăţare total activ, *prin descoperire*, că doar are material didactic în dotare fiecare elev sau elevă! Sau aici nu mai suntem consecvenţi? Păi, Daria Nikolaevna, nu te supăra, dacă le dăm de la grădiniţă copilaşilor adevărul despre sex că e ca la câinii stradali ai **cetăţii oligoeducative**, atunci să mergem cu rigoarea până la capătul de căpătâi cel funerar şi să le dezvăluim cercopitecilor şi că *ei vor ajunge nişte hoituri*, exact ca ale maidanezilor ce-şi diseminează din tufiş duhoarea-n spaţiul nostru educaţional, rezultând de aici că viaţa-i scurtă şi că dacă nu citesc ei în copilărie o CARTE, ca maturi nici atâtica! Iar lângă logo-ul ca un iepuraş-elev cu două degete-n sus că se cere să răspundă, al şcolii noastre, să scriem *Memento mori!* Nu ca ACUM, din litere de hârtie albă pe pânză roşie, că ŞCOALA E A TA! ÎNVEŢI BINE! ELEVII NOŞTRI SUNT MAI INTELIGENŢI! Dar tu, Daria Nikolaevna, ai ajuns vechilească acolo sus de tot, temută de incompetenţi şi chiulangii şi ciubucari, dar adorată de oamenii cinstiţi şi performanţi şi eu nu te mai interesez deloc, rămas prof, decât ca să mă sancţionezi cu sadism dac-am făcut aia şi n-am mai prididit să termin şi-ailaltă! Şi nu mai îndrăznesc nici să-ţi palmez obiectivele de referinţă ca la cules de mere cu pionierii în Eden, nici să te sensibilizez că se implementează o e-roa-re cu IMAGINEA DESPRE LUME în predarea Ştiinţei doar câtă se poate descoperi, cum e şi la Muzică, unde pretenţia aberantă să cânte toţi copiii madrigale ca *notişti*, când majoritatea cantautorilor sunt sau par *urechişti*, duce la că nu se ia contact cu muzica simfonică, şi Sorela aduce casul doar de vreo două ori pe an, cum e şi rutul sonorizant la unele specii, iar

ei se aşteptau la manele ca la Katiuşa, de-a şi leşinat Esmeralda pe Bach sau pe cine li l-a pus! Cum tot de frustrare a leşinat şi Haritina în ghinionistul 13 aprilie 1998, de-a venit ambulanța de la Căgiurzia, citind, sărmana, într-un organ de presulică că FIZICA ei, mai puțin interesantă decât fizicul ei, nici nu mai apare în noul curriculeț gimnazial!

Iar eu, care am fost copil de export, n-am chef să leşin şi să-mi las oasele-n arhipelagul şcolar!

Haraşo, Dudule, dar a deveni pompist înseamnă, rânji diabolic Stalin dintr-o placă dentară de plastic ca a Puşii, să-ți pierzi permisul de a citi la Academie când te mai duci cu delicatese la copii!

Parcă dac-am s-am BANI, n-am să am *permis pe viață*, ca donator de carte rară sau ca academician deplin, fiindc-am să-mi reiau cercetările pe gândaci şi câini, retrăgându-mă din afacerile mărunte şi cumpărându-mi un loc de intuşabil pe o listă eligibilă de îndată ce-mi fac suma, ca să mă dedic numai şi numai operei prin resurecția calității de *Supradotatus supersupradotatus!*

Haraşo, BANI şi permis, dar cu dorul de elevişori, care te mistuie vara, în lunga vacanță, de te-mbolnăveşti complet şi zaci şi nici să citeşti nu mai poți de dor de ei, ce te faci, tovarăşe Străchinaru? glumi jovialul Gutalinşcik. Cum vei suporta să vezi copilaşi cu ghiozdane cu înscrisuri promorționale, gureşi pe drum ca nişte vrăbiuțe, ronțăind *girasol* şi intonând imnuri de-ale galeriilor, iar tu să stai cu furtunu-n mâna nemuncită şi să te uiți înlăcrimat după ei? Şi s-o-ntrebi pe Cențişor că azi ce-a mai fost, garofițo de munte, pe la noi pe la şcoală? puse degetul pe rană educatorul prin muncă Makarenko. Cum o să-ți fie, golane? Ai să poți îndura? Sau îți vei lua frunza-n buzele prehensile şi lumea-n cap, părăsind şi pe Cențica, şi pe Anfisa?

Prin post şi rugăciune, în pustietățile alea, poate o să rezist, nu ştiu… Chiar, ce va zice purcica mea de o asemenea degradare, copii? Elev supradotat ajuns pompist-analist!!! De-aia te-am strâns eu de pe drumuri, golane? Asta, dom’ le, nu e *provenită*, ai ei au fost paleonegustori în Drujba încă din secolele XIII-XVI, respectați, apreciați, iubiți! Asta e-n stare, copii, să renunțe chiar la bani, ca la opțional, numai să nu râdă lumea pe la sfânta biserică sau pe la cârciumi prin sat! Or, firesc e totuşi dac-am fi-n *uie* să nu se râdă lumea când progresezi! Las’ că mai vorbim noi când ne-o creşte miradorul de pe vilă mai sus ca al Iordankăi! Adică tu te bazezi pe o strategie de virtute şi nu pe resurecția mea ca *Supradotatus supersupradotatus*! Vacă nebună, ca mă-ta, care ți-ai pierdut toată încrederea-n calitățile mele! Oaia clonată Dolly ce eşti, complet lipsită de personalitate! Care crezi c-o să câştigi în 1998 la loteria animalelor din Rio de Janeiro, anticipând cu APROAPE UN MILENIU tranşa, când ți-e poate *scris* să-ți dea banii înapoi abia-n 2907 şi asta numai dacă jocul nu s-ar sparge între timp ca o escrocherie de caritate sau

de investiții! Că doar orice loterie e ca o *roată* la care, jucându-se la nesfârşit, le vine *cândva* rândul la toți să-şi ia în tranşe banii înapoi, nu toți, cea mai mare parte din ei! Căci se scad taxe, sponsorizări de opere şi ce câştigă la sigur organizatorii şi proprietarii. Iar dacă e să ne luăm după Kolmogorov şi Borel, ce să mai vorbesc! Că e mai probabil să te ia dracu la cutremur, sau la revoluție direct în propria casă, decât să-ți extragă cineva sumele alea enorme din piscina-scăldătoarea cu chitanțe… Fiindcă înțeleg şi eu să fii *agățat*, cu câteva bilete acolo, la plesneală, e una, dar să crezi nebuneşte ca Cențica că câştigi la sigur e ceva de domeniul patologiei fantastice, e ca şi cum mi-aş proiecta eu la o activitate autodidactică să fiu capabil la sfârşit să ies din cavou ca să le evaluez succesiv pe Malaşa şi pe Vanessa într-un interval temporal sub o recreație, cam cât aş coborî la un *guleai* cu găleata de resturi alimentare, ca să dau la Skinner, cum alimenta grăsuna Perlita azi-dimineață porcii Popasului!

De-aia, fă, zic eu că ce importă ACUM e ca Genaro şi Maricusa mândri să fie de tăticul lor ca şi cum el ar fi escrocat sute de mii de cetățeni, să-l iubească şi să-l respecte *c-a scăpat de învățământ*, deci de vidanjclas, şi accesează un salariu mai decent, într-o meserie recunoscută de o societate aleasă, de netransportații în comun, de deținătorii de mijloace auto! Şi chiar mai mult de-atât! El *lucrează* la – şi cu! – nea Fane Ciuvîrin însuşi, ceea ce poate însemna, Cențişorule, că mai devreme sau mai târziu, el, adică EU, eu ăsta, cinovnic scuipat de toți privatizații şi înjurat de țăranii muncitori la stănoagă la Spălătura, aş putea avea viză de la intuşabilii guberniei noastre să deschid *ceva* cumva cândva ca PATRON eu însumi, ceea ce ar fi *a doua şansă* la familia noastră, după ratările din 1990 şi din 1996, pentru o decolare spre o mai onorabilă inserție socială în mezelclas şi, cine ştie, poate-n chiar upercutclas, pe o cale mai *omenească* decât EXCEPȚIA DE LA REGULĂ!

Drumul nostru spre mezelclas şi poate upercutclas, Bonobele, nu trece pe la benzinărie, ci pe la primărie şi cred că nu mai e cazul ca să ți-l indic! Să ne luăm pământul strămoşesc înapoi!

Îl bag în opționalul mă-sii atunci, Cențişorule, pe nea Fane Ciuvîrin dacă zici tu că nu e bine cum zic eu, cu toate cisternele, analizele şi tirbuşoanele sale cu tot! se întinse extenuat Dudu Străchinaru, gemând, pe măsuța prăfuită şi dură, care-i furniza o durere odihnitoare pe toată aria curriculară, amorțindu-i-o ca-ntr-un coşciug, şifonându-se astfel sacoul euroatlantic pe care-l purtase – pentru prima oară – la Biblioteca Academiei, ale cărei mese şi scaune erau tot tari ca fierul. Precum la Cachita Dolores plecând îşi privise-n oglindă noul costum de zgonhen, azi-dimineață, şi-l crezuse performant a călca a vipoi, motanus mutantus *atunci* crezuse şi cu permisul c-o să rezolve cu prelungirea, poate chiar *pe viață* nu numai pe 1998, trecându-se cu tancul peste cele trei aspecte

dezonorante ale identității sale: 1) cadru… didactic în republica răsprofilor; 2) profesor inferior, de şcoală primar-gimanzială, nici măcar de liceu; 3) apostol foarte provincial venit tocmai de la Drujba, din gubernia Pobreajen.

Miza fiind aceea că ca prof de bio, ca să se mai formeze, Străchinaru beneficia de acces nelimitat ca la Fefeleaga la Sala de Studii Doi, la aria curriculară *ştiințe*, dar i se refuza ca Muriela Tulup (şi ACUM însăşi Inocencia!) viza să citească *şi literatură sau filozofie* la Sala Unu, adică presulică, înnebunitor fiind că prin 1995 i se dăduse o semnătură *şi pentru* această hală dragă şi vreme de trei anişori, se delectase răsfoind *toate* ziarele, ca un analist, printre fomiştii de carte, de ajunsese şi să tremure-n rată şi pe tren mai mult la plăcerea perversă de a penetra-n catedrala aceea decât la duioşia normală de a-şi vedea ca pe nişte delicatese proprii copilaşi, pe Genaro şi pe Maricusa! Aşa de periculoasă e presulica! Deşi nici ea, cu tembelizor cu tot, nu-ți explică, să răspundă poporul la un test de evaluare sumativă, pe ce căi *au reuşit* bolşevicii şi securiştii şi atitudinarii unguri, cehi şi polonezi, iar ai noştri au dat-o-n bară, zicând na-ți-o frântă că ți-am dres-o, de nu ne mai măreşte şi nouă leafa! Aşa că poate era de preferat, Daria Nikolaevna, să rămânem cu un singur ziar scos cu mai multe titluri (ca la manualele paralele, egale dar necongruente) şi cu numai două ore de tembelizor (cât o lecție cu conținut pluridisciplinar în echipă cu Haritina şi Vizdy) numai să se câştige timp de citit, ca *înainte*, pentru neamul românesc, că el n-are treaba terminată ca grecii, italienii, spaniolii, francezii, germanii şi englezii şi ca cei ce fac de prisos o literatură română sau poloneză, ruşii, cum spune şi Răzvana-Năzdrăvana, fată de viol tanchist! Fiindcă eu n-am văzut în **cetatea oligoeducativă** s-ajungă vreun politician om cult doar uitându-se la tembelizor sau lecturând pagini de presulică.

Revelația asociată prelungirii permisului fiind aceea că de cum a-mbrăcat silit de Inocencia costumaşul ăsta de zgonhen, renunțând la geaca modestă de analist, şi s-a prezentat cu el pentru viză, cum a zbârcit-o! demascându-i-se din primul test a nu fi bun decât să se-nmormânteze cu el! că şi-a băgat Skaraoțki codoiul şi i s-a retras carnețelul cel albastru cu poză, de-l arăta la Katiuşa şi la elevi de parc-ar fi fost brevet de pază şi protocol, eliberându-i-se ACUM doar un cartonaş ridicol cu acces în 1998 numai la Sala Doi, de la etaj, cea cu *ştiințe* dar fără presulică, care unde el dormea la umbra gradului unu şi de mult descoperise glanda antiperspirantă prin introspecție, iar prospătura *la zi* o lua lângă Cențica lui, de pe Discovery, Arte, M6 şi alte canale, să le-o rumege la gibonei, despre de ce înnebunesc vacile, ce mai behăieşte oița Dolly cea clonată cu celulă din obiectivele de referință de la altă ovină, şi pe când la futbol xeroxarea vârfurilor…

Nu voi mai călca pe la Academie până ce nu voi călca a… popă măcar, Daria Nikolaevna! Degeaba te-mbraci ca un cumulard dacă-ți luceşte postul în obiectivele cadru! Deci mă angajez la nea Fane Ciuvărin, Cențico, hotărât lucru! Decis!
„Nu vezi, băi dobitocule, că eşti mai prost şi decât era taică-tu?" certa pe hol Calițoiu pe careva.

Iar Moluscă tresări amețit de mirosul bun de *yerba maté* şi de romaniță uscată al cabinetului său boxă fără ferestre, cu aerisire gaură cu plasă, practicată-n zid din inițiativa directorului când împăiaseră dup-o rețetă cu rom Havana Club, un şoşoi *capibara* de pe Spălătura, un leneş de pe Hodivoaia, un *coati* şi un furnicar de pe Ampoița, care treptat s-au descompus, neputând fi protejați de microbi într-o dioramă dulap-vitrină pe inventar. Căscă lung ca un jaguar şi se trezi bucuros că numai ipotetic a… păcătuit, cu uriaşa Ciomolunga, căreia-i examinase matinal lacunele desuurilor de pe sârmă, emițând ipoteza că toate colegele le au la fel de ciuruite şi merită verificat cumva, întrebat şi Calu ce ştie, şi Marinică, poate şi Muriela cu Sorela, că ele mai probează cu alelalte câte-un item de lenjerie intimistă şi nu refuză nici bârfa! Totuşi, se temu până la urmă că până şi aceste uşoare urme de… păcat ar fi putut speria norocul, mărindu-se astfel tocmai durata EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ, aşa că-şi propuse-n compensație a-şi planifica ca obiective operaționale la domiciliu diseară după tâlcşou, nu însuşirea unor competențe noi prin transfer pe baza ghidurilor de evaluare băgate pe Adult Channel şi TV 1000, ci consolidarea pe termen lung a retenției celor de bază, instinctive, sau învățate prin descoperire pură, astfel ca la sfârşitul activității, fără a se consuma nici o picătură de alcool, aproape toată Inocencia sau cea mai mare parte din ea, CA DE ULTIMA DATĂ, să exclame la atingerea performanței *Dudulache, nu mai pot!* iar el să zică ca fidbec că *brava, fată, ai fost de milioane!*

Strănută şi zâmbi de o dulceagă durere iradiind din zona occipitală a craniului său, care dacă ar fi apărut în conformația actuală ACUM cincizeci de mii de ani, oare tot aşa, Cențişorule, şi-ar fi bătut joc contemporanii mei neanderthalieni de mine?… Deşi peste decenii, aici, la Blocurile Ruşilor, dacă după Sosirea Investitorilor Străini pe muzică de Vangelis, noua revoluție şcolară se va înstructura oligopedagogic, recunoscându-se săracilor mei dreptul la imagine despre lume, atunci cneazul Frecardo va inscripționa pe marmură la scara noastră cea trăsnind a căcat alb de câine de rasă, o pisanie că:

ÎN ACEST BLOC DE TANCHIŞTI A LOCUIT ŞI CTITORIT ÎNTRE ANII 1973 ŞI 1998 MARELE ETOLOG, ENTOMOLOG ŞI OLIGOPEDAGOG **DUDU STRĂCHINARU**, CARE MERITA SĂ FI FOST ARENDAŞ PESTE MINISTERUL FORMATĂRII, VECHIL GENERAL LA INSPECTORATUL ŞCOLAR CĂGIURZIA ŞI

DIRECTOR-MANAGER LA ŞCOALA NR. 1 CU CLASELE I-VIII DIN CIUDAD DE MCDONDO (DRUJBA), LA IEPURI, OSÂRDIND ŞI LA ŞCOLIŢA CARTOFARILOR DIN GALAPAGOS ŞI LA UNITĂŢI MANIOCARE DIN CUŢARIDA, PENTRU COMPLETAREA NORMEI DIDACTICE, SINGURUL DRUJBEAN DE LA NOI DIN STEPULIŢĂ CU PERMIS DE A CITI LA ACADEMIE PRESULICĂ, CARE MEZELINDU-SE S-A DISTINS CA UN DOMN GENEROS PRIN DIFERITE SPONSORIZĂRI DEZINTERESATE LA NIVEL LOCAL, GUBERNIAL ŞI REPUBLICAN.

Ay, Inocencia! Nu exagerez cu nimic! Fiindcă eu ca academician *in potentia* sunt ca subiect al excepţiei de la regulă CA VIRTUALITATE *un supradotat*, ba poate chiar un *supersupradotat*, din cauză că m-am tras din mama *copil de export* şi numai ancorarea-eşuarea pe cant într-un mariaj din raţiuni pure cu tine ca fată a lui nea Mielu şi a Puşii, dar fără capitalul în aur (2 kg) nădăjduit de la nişte negustori-gestionari de până să vie Iliescu în locul lui Ceauşescu, ca să nu mai zic nimic de cele trei Dacii expirate, m-a oprit de la o carieră internaţională de titan renascentist, centrată atlantic cam unde-i ACUM epava Titanicului! Dar tot nu e timpul pierdut să-mi public în *uie* lucrarea de grad cu titlu etologic de opţional la modă „Analogii şi contraste de comportament între gândacii de bucătărie roşcaţi *Blatta germanica* şi cei negri *Periplaneta orientalis*, în contextul urbanizării rapide a Republicii Socialiste România", o lucrare de importanţă capitală chiar şi-n provincie prin caracterul pluri-, inter- şi transdisciplinar al trimiterilor şi al reverberaţiilor semnificative contextual într-o multitudine de arii curriculare.

Ci dreptatea istorică va obliga pe biograful meu, şi al tău, Cenţico, să şi-l închipuie pe insomniac, adică pe mine, canonindu-se a-şi canoniza opera-n nopţi geroase la Căgiurzia, la doi paşi de serafica Daria Nikolaevna Saltîkova, cu crivăţul siberian de Verhoiansk via Vorkuta urlând prin blocuri ca între perdeaua de *araucaria* de pe Ampoiţa şi perdeaua de *nothofagus* de pe Hodivoaia, învârtind în somn ca la frigare pe copilaşii Genaro şi Maricusa, încălziţi de tine singură sub plăpumoi, ca nişte orfani de o ursoaică albă, în patul conjugal devastat încă de pe atunci de EXCEPŢIA DE LA REGULĂ, de teama morbidă de plictiselile unui avort, că şi-aşa doi erau prea mult de să ne permitem ca să le dăm o creştere nenegativă; prin urmare, familia în camera mai mică şi mai fără condens, funcţiile ei fiind funcţia biologică, funcţia psihoafectivă, funcţia economică de nutriţie, funcţia ecologică şi funcţia educativă, asigurând însuşirea limbii, a datinilor şi a obiceiurilor, iar eu ca un mort cu ochii deschişi în spaţiul cultural provincial ca de spital anxios alb al mobilei de bucătărie, adică asemeni unui explorator danez, pentru un ţar rus, al gheţăriei dintre Kamceatka şi Alaska, urmărind cu diabolică stăruinţă şi

cu drăcească pasiune, spectacolul gândacilor stradali, fascinantul şi la drept vorbind universalul furnicărit după de-ale guriței, după de-ale armăturii bucale chitinoase, fascinant dacă medităm la cât se strofoacă, se cheltuieşte, se câcâie şi se consumă acest neam al nostru pentru demâncare, într-o țară eminamente agrară şi arboricolă, fără nici un plai înalt şi neplouat şi pustiu, ca Puna de Atacama; cum ies ei pe tăcute şi prin surprindere, micii terorişti ai femeilor de casă, de sub dulap, de după masca de la chiuvetă, de după dosul cald, obscen şi negru al frigiderului, cum se ivesc din aragaz chiar, ia să vedem ce le place, ce nu, cum se arată numai roşcați, mari, lungi, tari, cum se arată doar negri, mici, flasci, scârboşi, cum conviețuiesc, cum coabitează, după ce algoritm şi neverificându-se unii pe alții, două specii concurente, operând în acelaşi spațiu vital la ore diferite. Când locatarul de rând crede că e o singură varietate de şvab, libarcă sau cafard, cu masculul mai mare sau invers. Şi să visezi tu, Străchinare, bănățene, revoltatule, că pui în Republica Socialistă România, după titlul lucrării şi mulțumirile către îndrumătorul Foma Akimuşkin – şi aşa intelectual cu bube şi cu domiciliu obligator la Drujba de se iubise cu Puşa – un motto dintr-o voce dintr-un text occidental de timişoreancă de-a ta, fugită-n Germania, da, poate, Herta Müller, dacă ai tradus corect, Vanessa, exasperarea vreunei gospodine cum că *aceşti gândaci vor supraviețui poporului român!*

Ceea ce dracu ştie, nefiind clar încă-n istorie dacă timpulețul speciilor e mai încăpător decât al popoarelor, lupta pentru existență, părinte Ankifie, iacă dar, concurența nu trebuie ignorată şi aici aproape că ne deosebim în vederi, devenim adversari, dar dacă se adevereşte că Cențica mea umblă la vrăjitoarea Staruha Izerghil, ca la o reîncarnare a mă-sii Puşa de la metalo-chimice, după izmă, coada-calului, opționalul-țigăncii, țintaură, *yerba maté* şi mai ştiu eu ce transgenice bălării taumaturgice cresc pe la cea izbuliță şi sfinția ta, concomitent, hm, o iei într-acolo să exorcizezi demonii din armăsarul negru başkir Udaloi, sau din iepulița cea albă kirkiză Zurka, trebuşoara aiasta îmi dă fiori, îmi displace, mă face meditativ! Miroase a uneltire! Pute a complot! Exală a suprapunere de scenarii! Născându-se pentru orice pompist-analist, ex-pupincurist sau nu, întrebarea: dar cum aşa? Ce decizie managerială e asta, fa? A rezista prin cultură („Ah şi ce-aş mai citi şi eu o carte!") nu numai tentației remarxizării-recodrenizării, ci şi EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ???… Şi CINE? Cențica mea, dom' le? Cențiiiica? De-i băgase Puşa-n cap, neştiind că sunt supradotat, că-n viață faci *trei* căsnicii, fată dragă, anume că eşti, în contextul unei poligamii difuze, de trei ori *monogamă oficial*, respectiv pentru sex, pentru a avea tată la copii şi, în fine, pentru a avea pe cine cicăli la bătrânețe?

Cențica mea?

A mea?

Cioc-cioc-cioc-cioc! răpăiră ca o salvă de mitralieră de pe tanc la poligonul de la forturi nişte degețele-n uşa carcerei şi domnul profesor Dudu Străchinaru fu abordat de supradotatul şi supersupradotatul şcolii, SD-ul şi SS-ul, cum li se spunea prescurtat la doi băieți slăbănogi, palizi, bătrâncioşi, onanişti şi cu ochii stricați. Ei veniseră să reclame că nu pot pleca acasă la muncă silnică pentru *rezultate* la profesori şi vechili, deoarece Mişa, Grişa şi Epişa *ai lui* se joacă de-a minerii şi golan*i* şi-i aşteaptă, înarmați cu măturile femeilor de serviciu, cu *invizibile* şi cu gălețile de apă, în hol, jos, la ieşirea din şcoală!

„Luați-o şi voi în extinderea mea prin față, *pe uşa formatorilor*!" – îi consilie la mişto Dudiță, convins că nu vor îndrăzni, educați conformist, să rişte să dea nas în bot cu directorul Filatov sau cu tânăra bestie mov, Vizdela Socrates-Cucuteni!

De ce nu mergeți, mă olimpicilor, la Fefeleaga sau la Calu? ar mai fi vrut el s-adauge. Ce veniți, băi labelor, la mine?… Proteeeecție? *Duceți-vă unde-ați mers şi la olimpiade!* Să vă apere de minerii şcolii cine are-n curriculeț, exploatând munca voastră, *rezultate şi progresii*, şi s-a autopropus ca un corolar în Consiliul de Administrație nu pentru salariu de merit pe-un an, doi, ci pentru… gradație de merit pe viață!

Cât despre infractoraşii de Mişa, Grişa şi Epişa, cu certitudine *ei vor face puşcărie* ca Harneală, Şişu şi Săbiuță, după cum miniprotocurvulițele de Himena şi Palaşca vor aplica creativ-inovativ în prostituție internă sau externă multe din cunoştințele, priceperile şi deprinderile dobândite de la doamnele învățătoare şi profesoare, trecând şi ele prin pârnaie, grav recurs la detestatul organ al **cetății oligoeducative** ce s-ar evita cu uşurință dacă m-aş putea ocupa EU de ei *ca educator*!!! Fără alte griji să le dau gaură la puțul gândirii exact unde-i orizontul conştiinței morale! Ceea ce ar însemna ca pedagog şi ca om să discut cu ei zilnic şi individual ca cu nişte aligatori, neliniind la planul de lecție desăvârşită sau la itemi de evaluare, prestând cu ei numeroase ore neplătite, suplimentare, pe care nu mi le-ar aprecia nici un vechil, fiindcă astea nu sunt *rezultate*, să aibă adică el cu ce să-i concureze pe ceilalți vechili când se decide cine e vechilul dominant care să ia în posesie primul diferite facilități! Şi nu sunt nici măcar nişte *progresii*, să se laude Kabaniha cu ele-n *uie*. Aşadar, Himena, Palaşca, Mişa, Grişa şi Epişa nici nu există! Decât pentru reporterii occidentali! Şi de-aia-i urăsc ei cumplit pe elevii performanți, cum îi urăsc şi eu, chiar dac-am fost copil de export! Ca să nu mai zic nimic că ca să nu fure, ar mai trebui să le dau bani de cheltuială de la mine din buzunar, sau din CAR-ul Cenţicăi mele, să-şi mai ia şi ei ce râvneşte! ca să-şi mențină un anumit standard de viață cu care sunt obişnuiți şi sub care nu poate coborî decât un handicapat sprijinit în cârja spirituală! Cum nu-s *rezultate* în cadrul pedagogiei clasice – dar ar fi-n spațiul celei adecvate-n *muie*, **oligopedagogia** – nici

eforturile mele de a recupera materia cu vreun gibonel sărac, după absențe repetate că n-a avut ce-ncălța, sau că l-a trimis mă-sa la cerşit în bazar la Căgiurzia, ea aşteptându-l lângă moschee să-i dea el bani de pâine, sau demersul meu depanator cu vreun pavian care-ți vine cu competențe lipsă ori vicioase de pe la vreo incalificabilă! Să ne mai mărească şi nouă leafa fiind chiar mai indicat la formatorii *recuperatori*, deoarece atari intervenții corective pretind mai mult tact, mai multă artă de restaurator decât abstract-universitara pregătire pentru *rezultate* la concursuri, aici, la reconstrucții umane ca la dentist, şcoala având a se bate cu tot restul **cetății oligoeducative**, şi în special cu tembelizorul care face zi de zi, din neprofesionalism, adică din dispreț pentru profi, la ore de maximă audiență, *apologia infracțiunii* ***nepedepsite***, procedând ca şi cum eu la dirigenție le-aş prezenta elevilor, cu detalii sângeroase de pe video, de exemplu un caz c-un copilaş neastâmpărat care le-a tăiat cu foarfeca de vie degetele la părinții lui priponiți de calorifer şi le-a desfigurat mutrele cu acid sulfuric, electrocutându-i apoi în chinuri senzaționale, fără a mai preciza eu, ca un ageamiu în ale educației, şi CE PEDEAPSĂ a primit micul călău român pentru acest pachet de senzații! Aşa procedează de două cincinale tembelizorul, dar şi presulica, descriind cu lux de amănunte crime şi jafuri în stil mare, *neasociindu-le cu vreo sancțiune*, încât cine vede şi are duşmani se gândeşte instinctiv la ce mai cazne i-ar supune, nu la ce pedepse ar primi-n justiție pentru c-a fost torționar!

Aia e, Corelo, că deoarece nu ne mai măreşte *ăştia* şi nouă leafa, vârstnicii ca Cențica, care stăpânesc şcolile ca un fel de acționari majoritari, cum holist controlează o nomenclatură însuşi arhipelagul, şi care sunt totuşi educatori cu experiență, aruncă în general incalificabilelor tocmai clasele cu probleme, ca ei să se ocupe de *rezultate* şi… rezultatele sunt că, uite! trebuie Agheev al tău să reeduce rebuturile şcolii! Sau o fi scenariu şi aici, de creştere a infracționalității, ca să eşantionezi pib de la formatori şi să-l dai la polițişti!

Cert fiind că din momentul în care, în geaca mea jegoasă ca de analist politic sau chiar în costumul ăsta de defunct didactic, ajung să cerşesc la Mişa, Grişa şi Epişa, ca şi la Palaşca şi Himenuşa, bani de fondurile şcolii, *fonciire*, când sunt atâtea averi de întors în proprietatea poporului la noi în republică, atunci s-a terminat complet cu orice autoritate educativă să convingi cinocefalii şi babuinele să nu fure şi să nu se evalueze de timpuriu, când mai văd şi la tembelizor hoție şi prostituție cât cuprinde!…

Sunase de mult de intrare la ultima oră, a şasea, absurdă, a unui program absurd, miercuri fiind zi de etapă la futbol în **cetatea oligoeducativă**, încât devine şcoala un chin nesănătos, şi pentru bieții profi, şi pentru elevi, nelegați de o leafă, mulți aruncându-şi ghiozdanul

pe geam şi fugind ca hipnotizații la tembelizor, mai şi bătându-se pe drum, prin proceduri de arte marțiale sofisticate, la impact de galerii de tricouri diferite.

Din care pricină, miercurea, domnul dresor Străchinaru *posteşte*, ferindu-se de a păcătui cu fapta, scărmănând cercopiteci sau dându-le note mici, ori cu gândul, evaluându-le muma-n limbajul intern, ba mai mult încă, el ajunge la un fel de grevă de zel, exploatând cam prea de tot doctrina învățării prin descoperire a lui Marinică Drujbescu (de se lăuda ăsta-n consiliu, Korobocikăi, inspectoarei celei primare, inflamabile ca o cutie de chibrituri, că *la el în clasă predau cimpanzeii*), în sensul că-i e şi jenă să intre peste EI, să-i deranjeze cu prezența sa spectrală, când e limpede că *nu îl vor*, şi ca reacție firească nici el nu-i mai poate suferi, îi e o scârbă incomensurabilă de ei, de ai lui de la a cincea, ca să le cerşească pe două abjecte coloane BANII, de Fondul Clasei (cretă, becuri, clanță, geamuri) întâi, şi apoi BANII de Fondul Şcolii fixat de comitetul de părinți mai influenți cam cât două alocații, deşi ar trebui să-i mai suporte până-ntr-a opta, ba poate chiar până-ntr-a noua, dacă se desființează un sfert din liceu, iar la despărțire îi vor lăsa ca pioasă amintire nu nişte bretele de efect ş-o cravată, pentru noul costum bleumarin de zgonhen, ci vreun armăsar ca Udaloi, din faianță albă ca Zurka, şi cabrat, văzându-i-se extinderea şi subcomponentele, cum i-au lăsat Vanessei ai ei, demult, de i-au sărit ochelarii ăia groşii ca sifoanele când a făcut cunoştință cu el, plus un serviciu de pahare albastre cu trandafiri dotați cu spini aurii, proveniți din goetheene metamorfoze ale frunzei.

Pacea sufletului cât să meditezi la cum e mai bine pentru copiii tăi, Genaro şi Maricusa, nu pentru ai altora este, însă perisabilă, *doamnilor şi dooomnilor! fiți creştini cu-n cerşetor!*, cum psalmodiază barlachian-bachian-bachic cerşetoarea ratei de Căgiurzia, Staruha Izerghil, cu ochii dați peste cap, când vine şoferul, întârziat mult peste intervalul de succedare, cu vehiculul burduşit de cutii, de banane, pline de zarzavat mai scump decât ele.

Preabunul amic Calițoiu ciocăneşte discret în uşa bordeiului, ca-n una de camping la Anfisa Barabanova. El poartă o pălărie de şmenar şi, cum în minifutoar zace scheletul cel vesel, ai zice că-l vizitează Caragiale pe Stalin: „Dudiță, pst!… Eşti singur, bă?… He-he, eu credeam că eşti cu Vizdy Socrates-Cucuteni, c-o văzui pe geam c-a venit despletită să dea la iepuri! Cum, nu e la tine?! Atunci o fi-n cabinet la Filatov, îl ajută la liniat capete de tabel pentru situații!… Băi, vezi cum faci! Vorba e că ți-a venit la şedința cu părinții, la Palaşca, să-i ia mediile şi absențele, slobozindu-şi asinul Şaliapin pe gazonul de sub migdalii şcolii, tac-su Fafulea, *perfectamente borracho* şi cu biciu-ntr-o mână şi cu nu ştiu ce reclamație scrisă în ailaltă şi după el cu cățeaua, cu Glinka, de tocmai şi-a rupt lanțul de sub teleguță şi-a intrat cu alcolistul în şcoală, târându-l tocmai pe unde

abia au spălat alea cimentul cu teul şi moltonul cel nou!… Să se-ncaiere a dracu căţea, sau să se pupe, cu Buxtehude al nostru. că nu vrea să-şi recunoască paternitatea pentru nu ştiu ce căţeluşi, acum dulăi mari, Murugoi şi Kabîzdoh, care-n vieţile anterioare au băgat în *uie* doar pe intuşabilii upercutclasului, unii fiind dealtfel din start *acolo* şi stăpânind *aici* doar sucursale! Eu am extemporal la ai mei, dar cum termină vin să te ajut să ne scăpăm de el, că e foarte recalcitrant şi m-a mai articulat o dată la o *curda*! La o beţie. Nu poci singur! Vezi c-a ancorat în cămăruţă la femeile de serviciu, la soru-sa, şi le şituieşte pe-acolo, du-te de-l calmează-n opţionalul mă-sii, până nu află Veturia, care-i de serviciu, să se ia-n gură cu aligatorul, c-aia-l şi plesneşte, apoi dă cât dă şi beţivul, şi dacă se vede dovedit, atunci scoate *macheta* din cutia teleguţei să ne decapiteze pe toţi şi iar avem probleme cu carabinierii, vine Agheev *să constate* că e slabă munca educativă prestată prin lectoratele cu părinţii, adică educaţia adulţilor, care e de fapt apanajul tembelizorului în **cetatea oligoeducativă**, şi iar întârziem pe-acilea-n loc să ne ducem pe la căşile noastre, fiecare la haziaika lui, să bem liniştiţi în zi de etapă un vin de palmier şi un ceai de *yerba maté*, dup-o miercure funebră, cernită de muncă grea!”

Să bem un vin de palmier liniştiţi după muncă, ai? cvasi-njură Moluscă pe Calu, înveselit totuşi că-l ţinuse puţin pe jar c-ar fi cu Vizdy-n bârlog, coexistenţă fie şi paşnică evitată metodic, de lunea trecută, de când, asistând cu ea o iepuroaică aproape lăuză, la cuşti, la magazie, şi extinzându-i puţin decolteul şi pipăindu-i, ca pentru a se convinge că nu-s vopsite mov şi ele, protuberanţele obiectivelor ei de referinţă de o morfologie originală, ca a pionilor de şah, poate de negăsit chiar în determinatoare profesionale din *uie*, fata l-a atenţionat că vezi, dom’ le, că ne vede Praskovia şi ne toarnă şi la Cenţica, şi la Teofan Davidovivi!
Şi ACUM să negociem cu domnul părinte Fafulea şi cu biciul lui! grăbi el pe trepte-n jos, ca spre un subsol al învăţământului rural, prăbuşindu-se psihic până când inima-i micşorându-se cât un păduche lat, bubuia ca un motor de tanc.

El ştia că dac-ar fi fost flagelat şi ar fi chelălăit adunând chefliii de la Raketta şi de la angroul Statornicia, atunci ar fi bucurat pre mulţi, *îndeosebi pe mâncătorii mai mult de ştiri*, cărora pe la vreo hihiliză li s-ar fi rumegat că dirigul biciuit de părintele ex-elev în republica răsprofilor, a cules doar ponoasele propriei sale munci educative deficiente, ignorându-se cu rea-voinţă că de la EXPLOZIA tembelizorului, a presulicii, a puşcăriei, a cartierului (că scumpirea preţurilor te face de n-ai ce căta-n centru) şi a câinilor săraci care sunt mesajul upercutclasului către vidanjclas, c-aşa s-ajungă, dacă rămân aici, şi copiii voştri! iacă dar că oligopedagogul a devenit complet IRESPONSABIL de ce face oligoelevul corupt în **cetatea oligoeducativă**, care-i propune oră de oră,

zi de zi şi noapte de noapte, contraexemple la ce-a-nvățat, impunând *modelul reuşitei depline fără* CARTE, încât cele zidite la dirigenție se fac muci în leprozerie…

Deşi, hm! dac-acest pahonț, căruțaş relativ tânăr, Fafulea, accesase penitenciarul ca varietate de educație permanentă instituționalizată şi compatibilă *uie*, poate c-avea dreptate generalul Agheev: era şi vina sa ca dirig, rezultatul educației pentru viață date-n modalități care lăsau de dorit, un eşec ca pedagog, la fel că formatatul se îmbăta constant, consumând de preferință tequila şi lăudându-se că-şi va sodomiza fetițele imediat ce ajunge acasă, dar numai cotonogindu-şi familia cu latul *machetei*, familie numeroasă, aflată-n parteneriat pe termen lung cu şcoala. Dar şi Moluscă avea o scuză, aceea a inexperienței din anii de stagiatură, când singura lumină fusese actuala doamnă Cențica, pe atunci suplă, ca mă-sa Puşa şi tandră, neurâțită de obsesia că ce mai gătesc mâine! Când el făcuse *totul* ca acest Fafulea să ştie la perfecție oscioarele umane, botanică, zoologie fiziologie, ecologie chiar, şi *nimic* nu-l învățase despre cum să devină intuşabil, nici nu-i vorbise de imunitate pe viață sau până la prescrierea pedepsei ca nomenclaturist la vreun partid sau măcar de posibilitatea de a plăti într-o viziune contractualistă avocați foarte aroganți cu *en* la sută din sumele puse-n joc, dacă te scapă nu atât prin pledoaria pe care n-o ascultă nimeni, nici măcar quetzalul, *cât prin relațiile ce au*!

Insuficiență educativă la care părea a medita Fafulea însuşi, poate şi la despăgubiri c-a ajuns la pârnaie, aşteptând pe fostul dirig cu biciu-n mână, chiar puțin vibrat a cravaşă, de tremurici însă, nu de acea mânie la incurie ce apuca pe Mareşalul când vizitând vreo şcoală în războiu, nu numai că n-a găsit în banca întâia pre urmaşii celor căzuți pe câmpul de onoare, dar a constatat elevi desculți, ceea ce dovedea că învățătoarea nu s-a preocupat îndestul ca să ceară de la care are şi, dacă-i dă, să dea la care n-are.

Gorila de părinte beneficiar oscila ca o antenă şi emana-trăsnea astfel pe furnizorul de educație cu o miasmă nu de tequila, nu de vodcă *genocid*, ci de paşnică *pinga*, un alcool brut din trestie de zahăr, cum consumase el şi când şituia-n rata de Căgiurzia, în vacanța de Paşti pe Dumnezeu, şi doamna de comunicare-n limba comună Vanessa Mihalache, care mergea pe la Generalul Vasea c-un coş de ouă, a intrat în dialog cu el şi apoi în competiție, biruindu-l în aplauzele călătorilor, deoarece dânsa cunoştea sudălmile, înjurăturile şi blestemele noastre sistematizat pe zone folclorice şi pe argourile diferitelor îndeletniciri, stârnind astfel în Fafulea dorința să mai învețe, încât de câte ori o întâlnea pe la Katiuşa la pâine, el devenea rugător ca un şoimuleț de grădiniță, că haide să ne mai şituim, doamna profesoară!

Da, copii, iacă dar că alcoolismul este uneori ereditar, cum mă tem şi pentru mine, şi pentru puradeii mei, că am şi eu doi urmaşi pe această planetă: pe Genaro, adică Gua, cum i-ar fi zis soții Kelogg, şi pe Maricusa, adică Cica, cum ar fi mângâiat-o motanus mutantus psihologul Wolfgang Köhler…

A fost odată ca niciodată, demult, tare demult, pe când nea Fane Filatov nu era manager decât adjunct cu pionierii, iar Vizdela noastră abia mergea la grădiniță ca şoimuliță, şi noi colectam STICLE GOALE pe întrecute, deoarece instinctul încă nu asimilase un larg evantai de răcoritoare şi nici megaampulele de plastic ca ambalaje pentru îmbuteliat, umplându-se şcoala de lăzi neridicate, asta fiind o subcomponentă a modernizării educației bolşevice… Şi de un Unu Mai a pus colegul Filatov în spirt, la borcane, cu câteva pliculețe de conservant şi cu bobițe de muştar, în scopuri pur didactice, s-avem *rezultate* vizibile că *se munceşte, nu se citeşte*, nişte şerpişori negri, de 12-14 centimetri, capturați de elevişori de pe la forturi sau de prin cimitirul tânărului popă Panda, încă neextins şi neaprofundat în bălării, în inflorescențe violacee de opționalul-țigăncii şi-n beladonă. Dinăia cum am reperat nu azi, ci altădată, de un 23 August, unul drăgălaş ieşind din cavou de la soacră-mea Puşa, neputrezită complet, şi cum parcă se lingea lubric pe fălcile pehaşoase privind la mine premonitoriu, cu nişte ochişori ca două bobițe de icre negre, nu cu gânduri lacome, ci în realitate *gustând* aerul cu limbuța, cum fac toate reptilele, informându-se ele aşa de cine mai trece pe aleea principală printre figuri, cine a mai venit cu lumânări pe la cine, cu sugestia nonverbală către mine totuşi că ți se va întâmpla şi ție-n morții mă-tii şi că chibzuită fuse Cențica mea luând costumul ăsta de zgonhen dupe mine, că dacă muream, copii, doar n-avea să mă-ngroape-n geaca jegoasă de analist, să se râză femeile de breasla slugilor şcolii!

Şerpi care m-au impresionat puternic de la primul contact cu zona mlăştinoasă şi fertilă alimentată pe atunci, dincolo de forturi, de cele trei gârle surori, Spălătura, Hodivoaia şi Ampoița, cât încă mai creşteau acolo nuferi uriaşi *Victoria regia* şi pescuiam cu cormoran hamzii, salmonele şi peştişori roşii *piranha*, ascunşi pe sub plaurul gros de *camalote*…

Iar Fafulea cel Venerabil, tac-su lu' José-Maria de Piedád de agită ACUM biciul, aşteptându-mă-n morții mă-sii de părinte şi de client la stat, venise tot aşa, dar cu atelajul jigărit de la colhoz, convocat de diriginte, adică eu, pe atunci *tovarăşul Străchinaru*, să se intereseze de situația şcolară a nepotului său Salvador, de e azi la butelii, care n-a colectat şi adus patruzeci de borcane goale, douăzeci de sticle golite, zece kilograme de maculatură citită şi făcută ferfeniță, cantități nedeterminate de fier vechi, de fructe de pădure, de trențe, de draci-laci, pionieria mă-sii la microfon!

Şi, neexistând *monitorizarea riguroasă a comportamentului părintelui intrat în şcoală* de către profesorul, elevul sau femeile de serviciu, a descoperit a doua zi Teofan Davidovici Filatov, colegul meu, care încă nu era director plin, fiindcă era tovarăşa Didina Arnăutu, în laboratorul lui, şi al meu, printre cactuşi, asparaguşi, kok-sagîz tetraploid, agave şi ficuşi, şerpişorii noştri ajunşi într-un stadiu avansat de descompunere pe fundul recipientelor cilindrice din sticlă verzuie, fără pic din alcoolul condimentat cu conservant şi cu boabe de muştar, în care zăcuseră cadavrele lor obscene atâția ani fără să le tulbure nimeni veşnicia faraonică. Reieşind la anchetă de la elevi care au văzut câte ceva c-a venit Fafulea cel Venerabil şi a-ntrebat de tovarăşul diriginte de biologie al lui Salvador, adică de mine, şi ei mi l-au îndrumat la laborator, unde nu eram, dar musafirul a zăbovit, apoi a coborât, a ieşit şi, cum a declarat la reconstituire soru-sa, Praskovia Apollinarievna, de e şi azi îngrijitoare la noi, el n-a mai ajuns la pădure la ei, tăindu-i calea un şanț mâlos şi colorat în verde mătăsos de muşchi şi alge, unde nocturn arsuri şi grețuri ce-avea pe esofag, le-a ostoit cu limonada verde-kiwi, amăruie şi cleioasă, tămăduindu-şi astfel, fie datorită băloasei ape vii din acest şanț porcesc, fie din pricina apei moarte a maceratului de şerpi de cimitir, nişte maladii indigeste crezute şi declarate incurabile de specialiştii noştri, care nu-i mai dădeau multe campionate de urmărit.

Dar a trăit Fafulea cel Venerabil! I-a dat Domnul zile pe săturate, să prindă când a luat Steaua, după executarea loviturilor de la punctul cu var, Cupa Campionilor Europeni, şi să beneficieze să îngroape mai multe regimuri şi schimbări ale mentalităților înainte de-a fi îngropat el însuşi de ele, apucând totuşi să acorde un interviu în noua presulică liberă, apoi pe la canalele bazate pe senzația de senzațional, ca să lase cu limbă de moarte urmaşilor porunca de a da o înaltă apreciere Şcolii, ca incomparabil mai puțin coruptă decât Justiția şi Chirurgia în republica răsprofilor, unde el a *servit* licoarea tămăduitoare într-un laborator funcțional, desemnând public ca oligoelement curativ decisiv nu mâlul verde de patriotism local de şanț, ci tinctura de şerpişori *Dracula drujbensis* de cimitir, ce se vinde şi azi pe sub mână cunoscătorilor şi inițiaților, în cartierul Galapagos al comunei Drujba, la magistrală, la Popas (cu un vârf al curbei desfacerilor prilejuit de iarmarocul ținut de Pobreajen), la Cuțarida, la Cuzco şi chiar la Căgiurzia, dacă te rogi de călugării oranj, cerşetori în bazar pentru reabilitarea schitului de la Machu Picchu, licența panaceului deținând-o însă părintele Ankifie, ca manager ce gestionează şi cimitirul producător de minireptile carismatice.

Culmea fiind că Genaro susține c-a văzut la Balcic şi la Odessa şi la Cluj-Napoca, pe la nişte medici naturişti vietnamezi, exact delicatesa asta, *şarpe la borcan în spirt*, desigur alte specii, cu alte ingrediente, rămânând a se stabili de către Comisia Parlamentară pentru Istorie cum

stăm din punct de vedere protocronist cu această prioritate esculapică, existând indicii c-ar putea penetra în enciclopedii un nume bun şi de a personaliza ca etos propriu Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII din Drujba: Fafulea cel Venerabil.

Adevărul fiind, cum au amintit taumaturgii din spațiul nostru spiritual naturist la un tâlcşou de 22 persoane puse față-n față, al cărui *guest star* a fost Staruha Izerghil – tâlcuindu-se *crucile trasate cu şampon* într-o casă parohială de o fantomă îngălată – că şi din atât de sănătoşii, prosperii, nemuritorii, cele două specii de gândăcei de bloc, studiați la Căgiurzia de profesorul Străchinaru, adică de mine, se prea poate infuza un leac similar, după uscare şi măcinare în mojarul cu pistil, adăugându-se eventual pudră verde-aurie de cantaride, dată fiind vaga înrudire dintre ortoptere şi coleoptere, consecința fiind creşterea pilozității!

Ceea ce mi-ar strica la imaginea şi aşa hiperhirsută când voi întreține relații cu publicul noaptea la benzinărie!

Poate c-ar trebui puşi la macerat în *pinga*, dar nu cu bobițe de muştar, că-şi schimbă culoarea, ci cu căței de usturoi comunitari şi cu pulbere verde de *yerba maté* sau mai degrabă cu frunze de frasin abia căzute şi cu fructe țepoase de *huisquil* – avu o scintilație pe creieri Moluscă, în timp ce recepționa maşinal o jalobă de-a lui Fafulea, care se cam grăbea, trăgându-l cățeaua cea ciocolatie, Glinka, de turul pantalonilor, ca Cențica pe el din bomba Katiuşei, s-aducă întâi leafa acasă.

Domule Director,

Subsemnalatul José-Maria de Piedád, zis Fafulea, zis Celmare ca şef de cameră, cu domiciliul obligator în uezdul 30 Decembrie 1947, cătuna Şooşaldakin, strada Winston Churchill nr. 22 C, vă aduc să trăiți şi să vă fie spre ştiință următoarele:

Întrucât sunt tată, nefericitul coautor a şase copii minori şi nu li se alocă de către Sfinția Sa Părintele Ankifie dividendele cuvenite din activitățile comerciale implicând utilizarea de şerpişori *Dracula drujbensis*, ale căror virtuți terapeutice au fost descoperite şi testate de tatăl meu, Fafulea cel Venerabil, pupa-i-aş tălpile mort! şi nu primesc de la fiul meu major de la primărie, Salvador, zis Zigotul, nici un fel de sprijin moral şi material consistent sau sub alte forme legale, ca cupoane alimentare cum se dă la cercetători sau ca timbre de-ale scriitorilor unionişti, şi trebuie să mă descurc singur-singurel cu ei, ce să le pun în permanență pe masă, să bage la ghiozdan, vă rog Domnule Director Teofan Davidovici Filatov, aceşti copii amărâți cu a patra nevastă, care se

află în şcoala Dvs. – Zoia, Liubaşa, Dara, Palaşca şi cu multîncercata Gaviota, iar Surya e la grădiniță la sifilitica de Cicela Ghevara de nu vrea să-i cumpere şorțuleț – să fie scutiți de toate impozitele şi beneficiul şcolii, deoarece sunt om amărât rău cu mulți copii la pădure şi nu poci face dorințele şcolii şi atâtea prime şi salarii de merit pentru cadre din cota de încasări din mediul înconjurător ca venituri extrabugetare de vreți să vă abiliteze ca ordonator terțiar de credit!

Dle director vă rog dacă doriți şi acest nenorocit de copil de amărăştean să-l mi-l primiți la alocație în şcoală la Dvs. noi ne adresăm forurilor tutelare că e democrație şi nu ne muşcă Buxtehude de extindere sau de aria curriculară dacă ne adresăm instanțelor care sunt onorate în Drept de a face Dreptate în țara asta ca Țepeş-Antonescu-Ceauşescu eu mă duc şi până la emisiuni mamut şi doamna învățătoare Cențica şi dl Diriginte Găluşcă să nu se mai răstească la Zoia şi la Palaşca instituindu-se într-o autoritate de ultima instanță tutelară rostindu-se ca o interogație că de ce n-aduce banii de molton de trei culori diferite pentru vasul de closet, respectiv pentru ciment şi pentru pereți, să-şi facă îngrijitoarele capoate de adus apă de la puț şi de tăiatul lemnelor, să le fie cald la opțional, că de bani trebuie să se ocupe şcoala şi directorul, nu guvernanții şi copiii, a căror sarcină e să învețe, să învețe şi iar să învețe, *că doar părinții lor munceşte pe banii ăia, nu şade degeaba…*

Domnul Dudu Străchinaru citi ce citi cu interes crescând şi nu că era nominalizat Găluşcă văzu tancuri cu țeava ridicându-li-se, ci pentru că pluripărintele se plictisise repede a se jelui scriind, tăiase finalizarea lucrării, semnase amplu apăsat Fafulea şi se adresase jos că *domnului director Filatov*, enervant fiind tocmai ce tăiase, finalul disprețuitor: *că doar părinții lor munceşte pe banii ăia, nu şade degeaba* ***cu aria curriculară pe catedră!***

Dudu se uita urât, ceea ce nu-l împiedica să priceapă că acel… nenorocit copil de luat alocație pe el era atractiva, bună de pescuit cu alunița de pe obrazul stâng politicieni pentru a-i compromite, nebunatica de Gaviota, de la a VIII-a B, de la Vanessa, care dirigintă tot recitind tom cu tom biblioteca de Cartea Rusă a şcolii, nu se mai preocupase îndeajuns de activitatea plăcut extraşcolară a minorei. De aceea, din cauza acestei neglijențe în serviciu a dresoarei, care mai *preda* (nu acorda!) şi consiliere, se întâmplase şi necazul c-o răpise pe Gaviota de la *albergue*, unde mersese după-nghețăți la Anfisa Barabanova, un ficior țapăn de maniocar din Cuțarida, domnişorul Vampiru, depărtându-se amândoi c-o Volvoloancă d-alea de-şi bagă aerodinamic farurile-n caroserie. Băiatul şofer şi-a atins conform proiectului obiectivele operaționale propuse pentru activitatea cu eleva, era mulțumit de serviciile prestate, acordându-

le calificativul *muy bien* pe baza unor descriptori de performanță imemoriali şi, ca fidbec, i-a şi reabilitat pe cheltuială proprie lucul, instalându-i doi canini de aur şi ea zâmbea cu ei profund satisfăcută, dar pe neaşteptate se trezi, de Sfintele Paşti recent, expediată de acest Vampiru, spărgător de morminte notoriu, înapoi la casa de la pădure, cea natală, şi chiar prenatală-n noul context, cu misiunea să aducă nişte mobilier ergonomic italian, ceea ce alcolistul de Fafulea nu voia să-i dea nici de-al dracu, declarând la Katiuşa că mai bine o evalua-sodomiza el preventiv şi nu întrerupea nici cursurile, preferând a şi-o exporta ca sanpapieră în Franța, la Mondialele de Futbol, decât să mai investească-n ea într-o stepuliță unde nu fusese apreciată la adevărata ei valoare nici măcar de… Vampiru!

Domnul Străchinaru, la acest rău mirositor a *pinga*, a vodcă din trestie, impact cu părintele Gaviotei, transportatorul Fafulea, resimți-n gândirea lui tot mai divergentă şi mai creatoare, cum scârbei de localul părăginit al şcolii mohorâte şi silei față de veşnic veselii, neserioşii elevişori drujbeni – pe seama incompetenței şi neperformanței cărora câştiga totuşi o pâine amară, neamară, de-o dădea la timp la ai lui şi creştea şi porc – li s-a asociat recent o teribilă atitudine aversivă tocmai față de familiile brave, fără prolificitatea eroică a cărora jumătate dintr-o jumate de milion de bugetari didactici şi-ar pierde locul de muncă, ar intra-n şomaj tehnic din lipsă de materie primă, de creieraşe fragede, nencepute. Nu era la el la a V-a-n catalog Gaviota, deoarece era la Vanessa la a VIII-a B, el o avea doar pe soru-sa, Palaşca, şi pe verişoară-sa, Himena Bukamaşkina (probabil Jimena, dar nu înțelesese acritura de Cachita Dolores grafia la ce i se dictează când i-a eliberat groparului chior şi *perfectamente borracho* certificatul de naştere!), el pe Gaviota o avusese s-o educe, dar o pierduse pe parcurs, iar când această dirigă cu ochelari groşi ca sifoanele de odinioară o căutase la noul domiciliu, în Cuțarida, la o casă pe piloți, găsind-o sub migdalii înfloriți, mică gospodină cu picioruşele-ncleiate-n coca de năut frământată-n copaia scobită-ntr-un *nothofagus*, şi implorând-o ca o mamă că să vină măcar să-şi dea tezele, Vampirul o invitase politicos la un ceai verde, preparat uleios cum e cafeaua, fără economie la pulberea de *yerba maté*, iar când profa se ghiftui ca un *urs cu ochelari*, servindu-se ca nehalita cu biscuiți de manioc, floricele de porumb şi aromatele a praf de cocos larve *koro*, ofensatul tânăr soț îi replicase de la obraz, cu o pudoare exemplară chiar şi pentru solicitantă, că ce extinderea mea, mai e bună *asta* de şcoală, doamna Mihalache?

Moluscă intui că i se face rău, ca întotdeauna când trebuia să rezolve probleme ale altora, se ținu de murii şcolii, în răcoarea dinspre aripa dezafectată deoarece tanchiştii au supradimensionat prea optimist proiectul localului sau poate s-au gândit la un spațiu comercial non-stop

pentru lemurii rătăcitori prin stepuliță. Apoi îngenunche, ca-n pronaos pe persan la popa Panda când orga prinde a psalmodia în tonalitatea coralului preferat, şi n-avu reticențe pudice să dezmierde cu profesionalism, palmându-i dubla ghirlandă de obiective de referință roz, pe Glinka, de fătase pe Murugoi al Malaşei şi pe Kabîzdoh al Praskoviei, intrată-n local odată cu Fafulea, după ce-şi rupsese lanțul ca să se intereseze dacă mai lucrează sau nu la Teofan Davidovici la Şcoala Fafulea cel Venerabil cu clasele I-VIII, acest elegant dulău comunitar, Buxtehude, pe care-l considera coautor al celor doi valoroşi copii ai ei.

José-Maria de Piedád Fafulea, zis Celmare ca şef de cameră, interpretă acest gest ca pe un joc al bunăvoinței şi al hazardului, ca pe o recunoaştere a justeții poziției sale de forță în negocierea alocației Gaviotei, bazate pe estimarea că din ce câştigă alde Găluşcă şi cu fata Puşii, Cențica, tolomacii ăştia, două cadre… didactice cu două lefi de cadre… didactice în republica răsprofilor foşti cadre… didactice, n-ar fi-n stare să doteze la standarde *uie*, ca el pe ginere-su Vampiru, pe vreunul din progeniturile lor de profi, adică nici pe Genaro, nici pe Maricusa, cu un armăsăruț başkir, robust şi bun trăpaş, bun trăgător, în stare să facă față în condiții optime sarcinilor încredințate la depozitul de lemne şi de cărbune de la gară la Cuțarida, ACUM când zvăpăiata de iepuliță albă, kirkiză, Zurka, sta să fete, ba chiar să ducă produsele protofermierilor la tarabele de deservire a populației hămesite din bazar de la Căgiurzia şi să aducă şi să disemineze oarece marfă pe la privatizați, la întoarcere, ştiut fiind de la căpitanii de nave că nu e bine şi nu e nici voie să te întorci cu ea acasă goală, după ce ți-ai golit-o, la sfârşitul istoriei, cum zicea şi Fukuyama, el având însă un scor superior vipoilor în anumite privințe manipulative, deoarece intoxicase o stepă întreagă că acest atelaj ar fi al cumnatului său, groparul Toska Bukamaşkin, unde el ar lucra ca argat, ceea ce a împins nişte comisii mixte, guvernamental-parlamentare, să caute spălătoriile de bani ale guberniei noastre sondând pe unde se varsă Ampoița şi Hodivoaia în Lacul Titicaca, cel proiectat pentru Mitraşa Buțai, nacealnicul Kombedului (sovietului / comitetului sărăcimii) din Drujba, de arpentorul Dmitri (Titi) Karpovici Karamazov, nu cu mult înainte de retragerea tanchiştilor, exact acum treizeci de ani.

Domnul Străchinaru admise toate acestea ca fiind absolut corecte, ba chiar sublinie cu roşu că el şi Inocencia nu intenționează a achiziționa cal şi căruță, deocamgaură, dar că-l bate gândul, cu noua revoluție şcolară, dacă rămâne prin predarea integrată a Ştiinței fără catedră şi nu mai are pe ce… să stea cu aria curriculară, persecutându-se la noi de către universitarii de Sală Unu, uman, deoarece frunzăresc presulică, disciplinele de Sală Doi, real, să moară familia mea dacă nu merg pe Splai, la facultate, unde am băgat atâția curenți în copanele de broască provocându-le secusa, pun poster mare, color, alertez reporterii să dea-n

direct, chem studenții să vadă ce-i așteaptă dacă îmbrățișează dezonoranta profesie de formator și, și… îmi dau foc!… la diploma de licență în biologie!!!

„După care te mistui și dumneata și mă cheamă atunci, rămasă vacantată, coana Cențica la praznic, la *limosna*, să-ți beau toată cornata din damigeană și, după ce m-oi trezi din *curda*, poate-mi dă neconsolata dumitale *viuda* costumul ăsta din două bleumarine, că doar nu te-i incinera cu el când ai geaca aia purtăreață de analist!" – anticipă cu oarecare nepăsare Fafulea Celmare apropiatul deces de prof. „Da' de ce să-mi dau foc?! – se miră oligopedagogul. Nu, tăticule! Aș face-o dac-ar mai fi salvare colectivă, dar regula-i fiecare pentru opționalul mă-sii. Și prefer focului oligochetele necrofore! Uiuiu! De ce să mor? Doar îmi tai punțile: abia aștept să mă dea vechilii afară din SISTEM, să am pretext! Cumpăr două văcuțe, pe Docika și pe Zorika de la Malașa, le pasc, le mulg la două dește și duc laptele, în megasticle în papornițe, cu rata, la Căgiurzia la Combinat la poartă, dimineața când iese schimbul de noapte din mediu toxic, c-am auzit că nu le mai dă antidot. Și nici nu mai compostez bilet, că nemaifiind intelectual n-o să-mi mai fie nici rușine!"

Automat treaz, suspendându-și vremelnic beția de fond, de îndată ce mirosi a o idee de afaceri, José-Maria de Piedád, zis Celmare ca șef de cameră, inițializă calculul de fezabilitate, apreciind că domnul Gălușcă ar câștiga ca protofermier prin această investiție 50% *peste* (!) actualul salariu-alocație, *adică exact cât oferea nea Fane la benzinărie*, iar în caz c-ar mai paște-mulge-îngriji, implicându-se și doamna Inocencia, atunci s-ar lucra lejer cu minimum trei vaci și s-ar adăuga la profit mult peste ce i se oferise de dimineață sub tufan pentru migăloasele analize-sinteze!!!

„Domnu' diriginte, de m-ai apucat și pe mine de m-ai făcut OM, și la copilașii mei, de le-ai fost ca un al doilea tată-n locul meu cât am stat la durere – deveni sentimental José-Maria de Piedád Fafulea – să sucombe familia mea în totalitate și să ne panorameze aliniate coșciugele din *araucaria* la știri dacă să-mi fi dat Nikolai Andreevici Gutalinșcik, pupa-i-aș tălpile mort! mie capul dumitale în locul la al meu, de ne-ai explicat prin problematizare de caz cum a descoperit euristic Charles Darwin în insulele mă-sii materiale pentru probatoriul la rolul mediului în formarea de specii diferite și ne-ai dirijat ca să-l descoperim pe Marx și Engels de cum a muncit ca Stahanov maimuța naturii de s-a ajuns în finală de-a emanat o antropogeneză record, dacă, pe șleau vorbind, aș fi fost eu ginerele Pușii pe două kilograme de aur, nu te supăra, apăi atunci, domnu diriginte, să-mi șchioapete mie pe șosea reabilitată cu bani îngropați în covorul asfaltic armăsarul bașkir și să-mi fete mutanți cu pene de quetzal iepulița kirkiză dac-aș fi stat eu pe alocația asta penală de leafă ca dumneata, rob la Teofane ăsta Filatov de-i fată o iepuroaică-n cușc-afară și se linge pe bot Buxtehude la ea! Plecam, dom' le-n *uie*, și mă duceam,

şi nu se putea să nu-mi iasă-n cale şi NOROCUL, cum îi iese înainte Cosânzeana lui Făt-Frumos cu tranşa, tocmai când el se vaită elementelor că nu mai poci! c-a atins limita de suportabilitate, dincolo de care vine cu ofilirea subcomponentelor până la atrofiere şi nu prea mai ai la ce să trăieşti!”

„Norocul? – se miră la dânşii cu ochii ei albaştri foarte decoloraţi, aproape albi, ciocolatia Glinka. Norocul nu vine de la sine ca, bunăoară, virtutea romană la căţelele comunitare! Sau ca virtualitatea de excepţie a popii Panda deasupra coşciugului tău scobit într-un *nothofagus*, să-ţi mai puţulească aranjamentul floral, Bonobo, futu-ţi morţii mă-tii de prof! Care mi i-ai lăsat corigenţi pe toamnă de trei ori, şi repetenţi câte o dată, şi pe Murugoi, şi pe Kabîzdoh, şi aici e oful meu de părinte, trăsni-te-ar cheromusofobia de descreierat, că m-ai manipulat în vizită la domiciliu, *denaturându-mă*, de-a căzut asupră-le de la mine ca mumă şi de la jigodia de Buxtehude ca tătic, blestemul de părinţi pe ei, prefăcându-i pentru că nu s-au pregătit temeinic pentru corigenţă, în câini de pază prin curţi sau însoţitori de valori pe drumuri europene, pe sub căruţe şi teleguţe!”

Altfel spus, decodă neomofon intervenţia Dudiţă, norocul e un scandal ontologic ca un martiriu, cum zicea serafica Saltîciha apropo de subcultura nemulţumirii, interpretată ca o emanaţie spirituală a vidanjclasului în curs de remarxizare-recodrenizare antiautoreferenţială. Da-da! cum ne şituia şi mahalagioaica de Kabaniha, că, boilor şi vacilor, de ce n-aţi mai realizat *progresii*, cât am lipsit eu, cu dispreţul ăla al cumulardei ajunse, prin câştig de coautorat cu Skaraoţki şi Dracula la zece manuale alternative, să se creadă-n elicopter, auzi! să vină scroafa creaţă şi să ne beştelească la consfătuiri că ne complăcem într-o *subcultură a nemulţumirii*, tocmai când **cetatea oligoeducativă** s-a săturat de texte literare insalubre care urlă la unison că tranziţia asta este insuportabilă, în loc să-ndrume constructiv să pună mâna văicăreţii *să muncească*, că se vor vedea din upercutclas şi *rezultatele*! Cum a hotărât chiar coana Cenţica mai de dimineaţă la stăpâna mea, Staruha Izerghil, să ţie post complet *negru*, fir-ai al dracu de prof nătâng, şi tu cunoşti prin extensie ce e ăla un *negru* ca Udaloi, până nimereşte animalul magic câştigător la teleloterie, rămânând de văzut dacă în noul ei statut social – minimum de mezelclas! – la care se adaugă celebritatea în mica noastră gubernie, i-o mai conveni fetii Puşii dezonoranta, ca o bluziţă decolorată de detergenţii spălărilor prea reiterate, condiţie de nevastă de jeg didactic şi nu cumva va exploata mobilitatea socială a societăţii deşchise, lăsându-te inert, Străchinare-Străchinare!

„Mmmmă duc – presimţi Moluscă uitându-se mârrrâit la ghirlandele roz de obiective de referinţă ale căţelii – şi mă angajez la benzinărie la Ciuvîrin sub tamarini! Că-n arhipelagul şcolar, se petrec lucruri ciudate, ca să nu zic stranii, iar eu am ca imagine despre lume o

formațiune atee, doamna Glinka, şi nu stric eu paradigma mea pe opționalul dumitale, să mă muşc cu Buxtehude! Nu mă bag eu în cârd cu ăsta!”

„Dar unde extinderea mea – nu mai aşteptă opinia cățelei domnul José-Maria de Piedád – o să țineți toate cirezile astea de-o să le mulgă doamna văduvă, domnu diriginte? Că, dracu, doar n-o să le suiți la Blocurile Ruşilor în apartament, să vă mai pască şi din cărți, ca pe concentratele cu celuloză!”

„Mi-a promis şi mie un om bun, Ninel Calițoiu, că mă lasă cu ele la un grajd gol, pe care-l ține nefolosit degeaba puturosul de socră-su!”

„Doooomnu diriginte – se luă de tâmplele zburlite transportatorul trezit complet – nu te-ncurca, dom’ le, cu *alcolistu* ăsta, de ne lăsa pe toamnă că nu ştiam să calculăm prescurtat, ca să venim cu kentane, cu sarsanale, cu *bagaje*! Ăsta nu e om de să te bazezi pe cuvântul lui. Şi nici matematică nu ştie-n morții mă-sii decât pentru meditații! Ăsta, dom’ le? Calicioiu? Ar fi mai bine să se retragă-n mă-sa festiv de la catedră, ca un vipoi din echipa națională, înainte de a se face de râs neluându-i elevii un punctaj satisfăcător când se vor implementa-n SISTEM *standardele curriculare de performanță având caracter național*, ca să se poată în sfârşit ierarhiza obiectiv apostolii, acesta fiind şi un element de noutate al Noii Revoluții Şcolare, domnu diriginte, că nu se mai ierarhizează elevii, zicea soru-mea Praskovia, ci cadrele… didactice se dispun pe o scară a adevăratelor valori, încât absorbindu-se resurse financiare de la cei din coada clasamentului şi pompându-se la cei din top, să se poată obține, în cadrul aceluiaşi buget cufurit, recorduri salariale care să intimideze pe eventualii ațâțători la o nouă grevă, deoarece *n-au muncit*! Ca Calițoiu! Când s-o pomeni la anu’ cu salariul pe sfert din cât are ACUM! Pentru că de două’ j’ de ani doarme la umbra gradului întâi, e deja ros până-n PI, până-n Pregătirea Inițială, de cei trei R: Rutină, Rugină şi Ruină, aşteptând dintr-o mentalitate etatistă, să i se rezolve *de la centru* sau de pe banca de rezerve valutare până şi problemele cele mai elementare, alea cu regula de trei simplă aplicată la aliaje şi la robinete!” „Şi ce dacă!” „Cum şi ce dacă, domnu diriginte? Concluzia e limpede! Ducem bivolițele la soră-mea Praskovia, la pădure, şi le mai paşte pe Spălătura sau pe la zăvoi, pe la forturi, nişte fete de-ale mele, Surya, Zoia, Liubaşa, Dara, Palaşca şi chiar Gaviota, că tot le mai trimit eu să umble cu caprele, cu lamele, cu guanacii, cu alpacalele, cu *huem*-ul şi cu quetzalul, desigur cu condiția expresă de să-şi facă toate temele-n prealabil! Deşi nu mai e voie să le dea de scris că ACUM se pune accent pe învățarea desăvârşită în clasă şi pe deplasarea efortului învățării de la formatat la formator!”

„Stai întâi să mai chibzuim, senior Fafulea – se eschivă Moluscă clipind des din ochii ca două fasole negre – să luăm notă de cum umblă trendurile oborului! Deoarece pentru investiția efectivă în vite, trebuie s-

avem capacitatea umană de plată ca-n *uie*, nu ca-n *muie*, nu-i aşa? Că doar nu suntem intuşabili! Iacă dar, că se impune s-aşteptăm să ne vină cel puțin banii ăia mulții pe concediu, şase lefi de cadre… didactice într-un singur apartament, care la anul, în 1999, în vara eclipsei totale de soare, nu vor mai *face*, Fafuleo, nici măcar jumate din cât *fac* anul ăsta! Ca şi cum virtualmente ori eu ori Cențica mea, unul din doi ar lua drumul spre microvilanul cu iarbă *yuyo*, cu microfloricele mov de opționalul-țigăncii şi cu panseluțe galben-violete de lângă Puşa! Cât despre Gaviota, trimite-o, Fafuleo tată, liniştit la şcoală, că n-a zis nimeni că n-o mai primeşte deflorată sau chiar în perspectivă de prenatal, cât *nu se obsearvă*! E dreptul ei constituțional la învățătură complementară celei furnizate de **cetatea oligoeducativă**, din moment ce nu e căsătorită cu acte de să-i schimbe numele în catalog! Dealtfel, legiuitorul s-a şi gândit să evite şi n-a permis de la vârstă! Iar verigheta… verigheta poate s-o poarte cu un lănțişor de gât, camuflată între obiectivele de referință ca pe o cruciuliță, dacă nu obişnuieşte decolteu prea generos cu domnii! Iar cu banii de molton şi de tăiat lemne, degeaba înjură unii pe unele cadre… didactice care *cerşeşte*, fiindcă nu ele au hotărât să recurgă la mila publică, ci prin decizia comitetului de părinți la adunarea generală pe şcoală – la care n-ai participat, dom-nu-le Fafulea, să-ți expui acolo punctul de vedere că zici că eşti amărăştean, dar însă nu eşti mai amărât ca mine! – acolo s-a votat ce sumă, cât să contribuie fiecare, nu doamna dirigintă Răzvana Mihalache a *stricat*, de-o şituieşti inocentă p-acilea ca un nesimțit!”

Convingător, dârz, valorificând avantajul terenului propriu şi magia hipnotică a verbului său pervers, de cadru… didactic cu vechime, care a apucat să facă săptămânal, când o oră de pregătire militară, când o oră de informare politică, plus dirigenție, contribuind la dezastrul țării cu mult mai mult decât cepexiştii, analiştii şi pupincuriştii, deoarece aceştia s-au reabilitat băgând pluralismul, transparența şi noul mecanism economico-financiar al societății de consumație, pe când el n-a băgat nimic, Bonobo reuşi să scoată din local, cu avocată cu tot, pe părintele venit s-o reeduce cu biciul că de ce nu i-a semnat de alocație Gaviotei, pe diriginta ei de la a VIII-a B, pe scheletica Naşpa, ce dacă eleva e măritată şi n-aduce fondul şcolii!

Iar la despărțire, parcă apucat de angoasa regăsirii de sine-n singurătățile pampasului, rămas doar cu muțenia cățelei oarbe Glinka şi cu tovărăşia de drum a unui atât de nostim, de *pulido*, măgăruş ca Şaliapin, de la teleguță, fost vechil coordonator, blestemat cândva să se transforme-ntr-un asinid de colectivul Liceului Lîsenko din Cuțarida, deoarece-i evaluase sumativ cu *Haraşo* activitatea de *Muy bien*, din senin pluripărintele Fafulea avu un puseu afectiv de nestăpânit. Lacrimi strălucitoare în soarele căzut al stepei îi țâşniră neruşinat din ochi,

prelingându-i-se pe obrajii neraşi de multe uichinduri. „Nea Dudule – zise, c-o sinceritate dezarmantă, cum au doar protofermierii dac-ai băut multă *chicha* sau *pinga* cu ei – uite, să n-ajung cu barja asta la familie până la ştirile serii dac-am vreun interes, dar nu-mi place neam ce luc ai, cum arăți la față şi ce profil psihologic prezinți!… Ce e, bre, cu dumneata? Care coana Puşa, citând pe Foma Akimuşkin de-o evalua pe când erau tamarinii mici, te aprecia că erai tare-n encefal, bun de export! Ce-ai pățit? Te-a ros obsesia că educația, deosebit de dresaj, stă abia în tainele dezvăluite elevilor *fără a putea fi reproduse* decât sub hipnoză sau la psihanalist? Stocate direct în inconştient, prin emoții. Şi că restul curricular nu te mai priveşte, e treaba lui Vizdy? Ce ți s-a-ntâmplat? Ai intrat în anul decisiv al decesului? N-ai de gând să mai apuci eclipsa aia inexplicabilă fără analiştii renascentişti? Ce e cu hainele astea postmoderne pe dumneata, care cât trăia nea Mielu Romero de la textile-încălțăminte erai un arbitru al eleganței în toată gubernia, om de lume cu gusturi rafinate şi deschidere spre prețiozități? Şi unde e veselia dumitale proverbială de instruiai căluşarii la căminul cultural şi făceai activități de satiră şi umor cu noi şi ne cântai din taragot şi ne ajutai să luăm atitudine la gazeta de perete a clasei? Ce sunt cearcănele astea? Ce e cu strălucirea asta de fomist din ochii dumitale, ajunşi ca două carboave de argint îndelung lustruite pe prundul Spălăturii de sfârcurile zmeurii ale obiectivelor de referință moi şi prelungi ale unei rusalce adulte ca Didina-Gospodina? Domnu diriginte, nu te juca, dom’ le, cu viața asta, că una e, alta mă-ta nu-ți mai dă! Du-te, bre, când nu e prea târziu, cu Inocencia şi cu popa Panda pe la Staruha Izerghil la izbuliță, că e vrăjitoare cu vechime-n stepuliță, să te caute şi să scoată ce e necurat din dumneata, ca să-ți meargă sula bine, cum a scos ea şi din Drujba noastră demonii, prin soru-mea Praskovia nu prin Dej, când era fetişcană neîmblânzită, de s-au retras tancurile lui Hruşciov, scăldându-se noaptea, goală, sub lună, de trei ori ca la brigadă, o dată-n Ampoița, o dată-n Hodivoaia şi o dată-n Spălătura, de-a născut apoi mult ulterior, ca o mină cu explozie întârziată, pe nihiliştii de Mişa, Grişa şi Epişa! Vino, bre, cu tot elanul pe la noi pe la pădure după fragi, coacăze, mure, şi te asigur EU cu secretara mea Glinka, de-o sodomizez la nervi, protejându-mi fetele, că n-o să regreți! Că şi Cențişor trecu mai de dimineață spre forturi, să se familiarizeze cu farmacia verde a femeii şi a vorbit cu vidma asta de la ştiubeie despre leacuri de slăbit şi despre incantații de anticipat tranşele la teleloteria aia lansată de un discipol al lui Foma Akimuşkin, cică pentru a reabilita Zooparcul din Căgiurzia, că nu vor suprarealiştii din *uie* să le dea partener la girafa-n flăcări, motivând c-aia nu e grădină compatibilă, e penitenciar al animalelor!

Vino, bădie, că uite şi cățeaua asta Glinka, ce-ți închipui dumneata? c-a venit la şcoală de bunăvoie? Păi nu venea ea nici când era

fetiță umană!… Sau că asinul Şaliapin, ex-premier care-a ratat reforma lăbăgind-o haotic, crezi tu că din proprie inițiativă trage la teleguță?… Nu, mânca-ți-aş cadavrul, astea-s supraputerile forturilor, şi n-ai scăpare! Faci cum ți se ordonă şi nu discuți! În genunchi ai să iei drumul codrului nostru după porunci de la izbuliță, Străchinare! În genunchi, futu-ți mohorții mă-tii de prof, sărătonc-sărătonc, în costum de zgonhen, dar cu creierii pe sus! În genunchi pe nuci de cocos ai să stai să reflectezi până la sfârşitul veacurilor cum era mai bine să faci în 1990 sau 1996!

Dacă nu-ți schimbi tu mentalitățile şi mai opui şi rezistență să ți le schimbe alții, cum a-ncercat însuşi domnul Stepan Ilici Ciuvîrin, azi-dimineață la Popas! Diiii!”

Lesne admise ACUM domnul Străchinaru ceea ce doar bănuia din curiozitatea expertă cu care l-a examinat, în mână cu o carte de genetica şi ameliorarea iepurilor, tunsă băiețeşte mov, Vizdela Socrates, la intrare, azi, asudat, pe trepte, anume că tot a *transportat în comun* arăta-n costumaşul de zgonhen, din cauza muianului hămesit.

Porni gânditor către clasă, la ora de dirigenție cea întârziată, esențializându-şi perspectivele ca orientare profesională astfel: 1) să pască-mulgă două-trei bovine / bubaline performante, comercializând laptele ca atare sau sub formă de brânzeturi apoase dintr-o găleată albă cu capac negru, fostă cutie de măsline de pe la Raketta; 2) să vândă nocturn produse petroliere şi de chioşcărit la popasul lui nea Fane Ciuvîrin, sub tamarinii unde se va fi iubit Foma cu Puşa, în intervalul de succedare dintre clienți mai frunzărind presulică ca să *marcheze* cu roz ideile de afaceri serioase; 3) să rămână-n arhipelagul şcolar, dar numai accesând o poziție în nomenclatura acestuia ca vechil sau arendaş, de unde să se poată lansa şi în politică, şi în coautorat la manuale, la caiete ale profului sau ale formatatului, la ghiduri de proiectare-evaluare pentru formatoare începătoare, exclusă fiind numai implicarea în mafia meditațiilor, deoarece inversează valorile ireversibil.

1) A se face zooprotofermier prezenta dezavantajul că sătenii, deşi vremelnic ar fi exultat că i-a venit în morții mă-sii mintea la cap unui cărturar, ulterior ei ar fi manifestat *ură de elită* pe el, constatând forța lui concurențială ca văcar, şi s-ar fi coalizat total împotriva lui, otrăvindu-i vitele de îndată ce n-ar mai fi perceput nici fața gălbejită de lungul post ținut cu toată familia, nici costumul cobind a fi scos din şifonier, a treia oară, după bibliotecă şi camping, mai degrabă la… nişte funeralii neigienice, incomplete, decât la nunta Maricusei cu Astolfo şi a lui Genaro cu Brenda Buțai.

2) A deveni pompist-analist era un pic, pic, pic mai tentant, nu numai pen’ că salariul era superior, ci şi pentru că de pe această poziție se întrevedea o afacere pe cont propriu pornită *sub umbrela* lui nea Fane Ciuvîrin şi a intuşabililor din sudul guberniei, fiind evident că odată văzut

la Popas cu şepcuță galbenă ca un microbist şi cu furtun în mână ca un marțian, nu va mai exista mujic imberb prost care să se mai uite niznai spre apa cea plată a Lacului Titicaca, pronunțându-se că mohorții mă-tii!

3) A rămâne-n arhipelagul şcolar depinde mult de Filatov, dacă la alegerile din 2000 se cară din SISTEM de la noi în sistemul imunitar, până s-or prescrie nişte baxuri de la forturi, pentru care eu am trimis din vreme faxul unde trebuia, caz în care, instalat eu manager de către generalul Vasea, asupra căruia poate exercita influență pozitivă Răzvana, ajutați de cumnată-mea Koala, care ne poate expedia oricâte cartoane cu ouă de struț de la Sydney, lansăm CRESCĂTORIA în magazie la iepurii Vizdelei, cu chirie derizorie, că e material didactic, încheiem contracte ferme cu Franța, unde există piață şi pentru carne, şi pentru ouă, şi pentru penele pufoase plasate strategic, dar şi pentru oase la artizani, deşi poate deschidem şi noi cabaret cu struțițe la Raketta sau la Popas! proiectând realist viitorul din perspectiva încălzirii globale, care dezbracă tot mai mult doamnele, ca la Rio de Janeiro, şi imprimă un voluptos impuls perpetuu ca vegetațiile şi vietățile şi moravurile exotice şi manelele să migreze treptat-treptat-treptat dinspre ecuator spre poli, copilaşi!

Îl cuprinse din senin, pe coridorul cu lambriuri pictate cometar prin şuturi negre de adidaşi contrafăcuți, o tristețe originală, de moarte de pomană, de funeralii globale…

Pe perete, sub logo-ul instituției, imaginat de graficiana noastră de arie curriculară joasă, obiective de referință fără sutien şi obiective cadru albastre cu gene lungi şi-ntoarse, pletoasa Corela Drob, ca un iepuraş-elev cu două degete-n sus că se cere să răspundă ce e playboyu , sta convingătoare inscripția din litere de hârtie albă pe pânză roşie, ŞCOALA E A TA! ÎNVEȚI BINE! ELEVII NOŞTRI SUNT MAI INTELIGENȚI! şi, necitită de nimeni, gazeta ariei lui curriculare, operă proprie, atribuită copiilor, cu decupaje din presa ştiințifică îngălbenită, păstrată de pe când o mai găsea la Căgiurzia. Iacă dar, copilaşi, se opri el să extragă un şvab mustăcios şi moale de sub sticla colbuită, chiar de pe cravata laureatului Nobel, George Emil Palade, ăsta, ăsta… tot supradotat, tot copil de export ca mine, a descoperit ribozomi în… America! pe când eu, la Căgiurzia, având restanțe la-ntreținere-ntr-un bloc igrasios-condensos, nu m-am remarcat în biologia moleculară, ci-ntr-o ramură transdisciplinară a etologiei, pe care – cum speram Ordinul Muncii pentru contribuția mea la cunoaşterea ordinului ortopterelor – am şi botezat-o *ortoentomologie*, în lucrarea mea de grad „Analogii de comportament între gândacii de bucătărie roşcați *Blatta germanica* şi cei negri *Periplaneta orientalis*, în contextul expres al urbanizării Republicii Socialiste România”, cu un motto din amintirile bănățene ale Hertei Müller, tradus de Vanessa cam ultrapesimistizant, cum că aceste specii tăcute, laborioase şi tenace vor supraviețui poporului nostru, apăsat pe-atunci de ceauşism, nu de

postceauşism. Dar pe măsură ce anii trec, mă tot conving că baza axiomatică a ortoentomologiei mele descrie riguros şi biologia darwinistă în ce are ea mai progresist, părinte Ankifie, deci pe drept cuvânt ştiința mea s-ar putea denumi ortobiologie!

Indubitabil, şi eu am fost un copil supradotat, Malaşa! scânci eşuatul în arhipelag. Deci trebuie să-mi apăr, să-mi conserv zestrea genetică prin diseminare, trebuie să fac o escală diseară la insomniaca Vanessa când cobor să dau la porc, şi să-i zic de biciul lui José-Maria de Piedád Fafulea şi cum am scăpat-o eu de acest flagel, ce-am făcut eu pentru ea riscându-mi şoriciul, şi, bazându-mă pe elementul surpriză, să trag consecințele ca un vier neruşinat, de importanță comunală, evaluând-o scurt, ca un cocoş, fără să mai parcurg ca un câine lunga bibliografie din Cartea Rusă propusă mie de smintita asta când am apucat-o-n bibliotecă de obiectivele ei de referință ca nişte perişoare, motanus mutantus cică să trec lecturând un test omolog structural la proba eliminatorie de la evaluare a protagonistului din morfologia basmului rus, iar Cențica mea manipulată pe la izbuliță n-are decât să-şi extragă cu penseta Penelopei ace de gheață din opțional, dacă merge pe calea aceasta de câştig, de să ne evaluăm prin telepatie, nici măcar prin telefonul şcolii, drum spre înalta societate de consumație, pentru mine unul, previzibil letal, deci care nu se merită datorită răcirii globulare a subcomponentelor, ca Kamceatka şi Alaska.

Numai că până atunci, se ivi Buxtehude cel ciocolatiu cu ochi galbeni dinspre zona magică, dezafectată, a şcolii, datoria şi iar datoria! Trebuie să mergi la a cincea, la ai tăi, să dezbați tema preanunțată, „Mituri şi false prejudecăți privind meseriile de profesor, prof şi formator”, din ciclul de autocunoaştere de sine obiectivă şi de orientare vocațională realistă a carierei, „Meseria, brățară de aur!”, că nu poate fi profesionalizarea şi o *cătuşă de oțel*, din moment ce ezit eu însumi dinaintea reconversiei profesionale a forței mele de muncă! Şi să nu uit să le dau să-şi pregătească pentru data viitoare referatul pentru dezbatere „Ce este şpaga, unde, cui şi când trebuie dată mai oportun?”…

Şi oare dac-aş da oarece şpagă de protecție, n-ar creşte sentimentul meu de securitate aici la Drujba?

Bum-bum-bum-bum! Ca un motor de tanc inimioara-i porni să mărşăluiască lui Moluscă sub minusculele obiective de referință de pe pieptu-i costeliv şi păros: scăpase de bici, dar ştia că zilele îi sunt numărate, ştia că *nu e scăpat* nu de-ai lui Fafulea, ci de-ai lui Bukamaşkin, care i-au promis-o de Crăciunul trecut, şi nu flagelare, ci EXECUȚIE, textual cum că *ei îl spintecă, ei îl îngroapă,* ca o firmă serioasă, de familie, prestatoare de servicii complete.

Numai de-ar imprima Domnul gând bun clasei politice, nu c-am da cu pietre s-o reformăm, nici am arunca cu noroi în munca-i herculeană,

dar să aibă măcar luciditatea minimă necesară să nu mai împărțească la aligatori veşminte, alimente şi rechizite – prin şcoli! – ca de Crăciun 1997!

Să se ocupe de diseminarea pachetelor alde Buțai şi Cachita Dolores şi Salvador Zigotul, că au destui funcționari şi paraziți la primărie! Şi autoritate!!! Sau să le dea STATUL, la calicii pe care-i generează intuşabilii, *cupoane*, ca la plugari, să-şi achiziționeze ei singuri ce haine le trebuie, ce mărimi, ce modele şi-n ce game cromatice, că doar suntem în capitalism, nu să vie ai lui Bukamaşkin, toată haita, şi să-mi revendice *mie*, arătând pumni, pumnale, bricege, şişuri, cuțite, *machete*, coase, dinți şi săbii, ca la 1907, că bine, dooomnu dirig de bio, asta am cerut noi *la sondaj*? (C-au dat şi sfoară-n țară, că ce-ați dori voi, săracii mei, să vă dea taica guvernul redistribuitor social?) Noi solicităm una pe cereri la şcoală, şi dumneata ne dai alta? Mohorții mă-tii de prof! Asta e democrație? Şi unde ați găsit, bre, aşa prețuri umflate la canadiene şi la blugi şi la cizmulițe? *Că eu vi le-aduceam la o treime din preț sau la sfert!* Ho-ții! Ho-ții! Să vină minerii, să facă anchetă!!! Să vină Agheev să constate!

Deci madam Cenți procesa porcul, pe Skinner 1997, de fusese-ntr-o viață anterioară secretar de stat răsprof şi nu înțelesese pe la Ministerul Muncii că olimpicul de export nu e creația şcolii frecventate, de voia să premieze directorii pentru exploatarea muncii copilului, ci a disperării tinere, iar Străchinaru, în loc să stea pe-acasă la căldurică şi s-ajute, ca un bun creştin, la porționat şi tocat carnea pentru cârnați şi chişcă sau pentru afumat-topit, să se bucure copilaşii lui biologici, Genaro şi Maricusa, el era pe baricade la infectul său loc de muncă şi disemina ajutoarele puterii la *disperados*, fără să-i iasă şi lui absolut nimic!

Ci groparul Bukamaşkin, pe la uşa şcolii, cu Mişa, Grişa şi Epişa, cu expresiva de Himena ce ducea-n brațe pe-aia mică, pe Malagueña căcată la arieta curriculară şi ținută-n gerul ăla, se tot agita şi agita şi pe alții, că se strânsese tot Galapagosul, de zece ori mai mulți peoni față de cât erau pe liste, prezenți *pentru orice eventualitate*, manipulați şi de Praskovia Apollinarievna care-şi închipuia că e ceva pe-apucate-emanate ca-n decembrie-ianuarie la Revoluție, când tot aşa s-a băgat, dar atunci au spart magazia primăriei mai mulți de la pădure şi-a luat ca-n codru doar care-a fost mai şmecher şi mai pe fază şi şi-asumat răspunderea!

ACUM însă, se mai întărise statul de drept, existau nişte liste de defavorizați, întocmite de sociologii unității şcolare şi astfel ura mulțimii tălăzuite şi frustrate căzu pe capul titularului de biologie, cu promisiuni solemne de secționarea cu *macheta* a porții berii, a beregatei!!! Promisiuni care trebuie tratate cu respect, când sunt făcute cu profesionalism bazat pe lecția de **cetate oligoeducativă** bine învățată, că omorul ritualic trebuie săvârşit cu săbii micuțe, de ninjaci minori de etate,

ca Mişa, Grişa şi Epişa, rezultând în plus o pățanie de mediatizat, ținătoare de cârnați de om pentru *mâncătorii mai mult de ştiri*, cărora pe la vreo hihiliză li s-ar fi rumegat interpretarea că cadrele didactice de la Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII din Drujba au cules ce-au diseminat printr-o organizare defectuoasă şi prin racilele perene ale muncii educative prestate!

„Daa? – a percutat Agheev, sâcâit de Bonobo că ce se fac puradeii lui dacă-l înjunghie Mişa, Grişa şi Epişa, miercurea când are ore până se-ntunecă. Bine, mă Dudiță, dar nu sunt proprii tăi elevişori? Adică, mă şmechereşti tu pe mine chiar în halul ăsta? Îmi plasezi *mie* rebuturile poemului pedagogiei *tale*?… Statu-ți plăteşte dirigenție *zece la sută din încadrare*, când există-n curricula consiliere şi dirigenția ar putea să v-o bage ca banală obligație de serviciu, şi mai ai şi tupeul de să-mi vii să te protejez de *elementele* pe care tot tu le-ai servit ca pe o pleavă societății!!! M-ai omorât! Adică tu vrei fără înconjor ca să comitem nişte paralelisme pe banii contribuabilului! Uitând complet cât se sacrifică adevărații creatori de bunuri materiale şi de valori ca să se lăfăiască dascălii în *treisprezece* salarii! Plus *restanțe* de pe la diverse legi! Bagă-ți mințile-n cap, Străchinare, că nu-ți ține cu mine faxuri de-astea! Ia măsuri de prevenire, stinge conflictul cu ei, reabilitează-ți stilul de muncă şi dacă tot duci Katiuşei sticlele, mai ia un rând de *chicha* şi de la mine!”

„Cum e, tovarăşe Străchinaru, cu oaia aia clonată Dolly? – a ocolit înnegurat întrebarea despre înjunghierea ritualică a tapirului primarul Mitraşa Buțai. Că aici nu e vorba doar de împărțitul ajutoarelor!… E mai grav! De ce mă-ta te bagi tu unde nu-ți fierbe oaia! Pardon, oala! Tu aveai de predat copiilor noştri drujbeni diferite deprinderi şi atitudini, adică o baterie de competențe din curricula de interes strict local, nu clonarea la ovine, care e un conținut. Să rețină şi ei ceva *practic*, util comunității! Cum, de exemplu, procedează domnişoara Vizdela Socrates-Cucuteni, nepoată-mea, care este un element de viitor şi ea nu-i învață niciodată pe elevi *ce e* iepurele pasiv, lăsându-i grei de memorie prin supraîncărcare, ci îi încurajează să descopere activ *cum se dă* la iepuri, descongestionându-le-o de tot! Şi-n definitiv, cum de-ți permiți tu să le descrii la mine-ntr-o comună creştină ca etos zoofilii şi lesbianisme de-astea la copiii şi domnişoarele noastre, cu oaia Dolly? Care nici nu e domeniul tău, e al lui Genaro, că nu eşti veterinar, n-ai autorizație! Ce, ai clonat-o tu pe Dolly?… A clonat-o berbecul! Adică mă-sa transsexuală! Că şi pe vremea mea se clona caracului cu astrahanul obținându-se merinosul de elită, pentru căciuli prezidențiale! Ia să te cam laşi de faxuri de-astea la mine-n comună că până-n prezent noi drujbenii am fost o comunitate liniştită şi nu vrem decât să fim lăsați să muncim!”

Dar uite c-a trecut şi Paştile şi-am scăpat nebiciuit de Fafulea şi nențepat de-ai lui Bukamaşkin!

Da, clonarea, băieţaşi, ea va deveni mâine o banalitate ca Internetul băgat deja de fraţii Filatov la Raketta, ca promotori ai progresului, ai globalizării… Şi stau eu şi mă-ntreb şi vă-ntreb şi pe voi, fetiţelor, ca un corolar la cele prezentate până ACUM în al meu recitativ: va mai fi oare cu putinţă *atunci* în republica răsprofilor să ne mai izbim de elemente negative, ca Mişa, Grişa şi Epişa Bukamaşkin de la a V-a, cu trăsnăile lor? Sau, în acelaşi colectiv mai puţin format, fete grăbite ca Himena Bukamaşkina şi Palaşca Fafulea, de vin cu belciuge-n cărniţă şi se joacă la bară de-a stripteuzele, de-or s-o păţească urât ca Gaviota, cea sedusă-gonită şi izgonită de Vampiru? Eu cred că nu!

E linişte. Au venit sau nu beneficiarii la şedinţă? O să plece la Cenţica chiar când sună sau întârzie la dictat note şi ce sume a primit de la fiecare?

Azi, miercuri 29 aprilie 1998, fiind ziua *decisivă* a vieţii mele, ziua angajării familiei în experimentul EXCEPŢIEI DE LA REGULĂ, cu alegere încă duală, cu sau fără un episod introductiv în austeritate, *ca de ultima dată*! Rămâne de văzut curând în ce ape se scaldă Cenţica mea!

Moluscă ştie că gorilele cu pui doar în clasele primare mai ţin legătura cu şcoala şi că revenirea la sistemul tanchist cu note doar de la unu pân' la cinci, machiate drept calificative *horror, bad, suficient, haraşo, muy bien*, fără deocamdată descriptor de performanţă pentru EMINENT, cum eram EU, Cenţico, ca copil de export, supradotat unde ştii tu, revenire combinată cu dispariţia tradiţionalei ierarhizări şi premieri cu fast şi CORONIŢE la serbarea de sfârşit de an şcolar (UN EGALITARISM CUM NICI BOLŞEVICII CEI MAI ÎMPUŢIŢI N-AU CUTEZAT!), va fi de natură a face păsări şi mai rare, poate chiar pe cale de dispariţie, specia mămicilor, elegante sau jerpelite, interesându-se cu patimă de situaţia şcolară a premianţilor pe coridoarele localului nostru.

„Da' dumneata, Cenţico – se ambalase-ntr-o zi la beştelit butelia de Korobocika, de faţă fiind şi ordinara Kabaniha, cu care prezenta-n tandem nişte dotări de relansare a învăţământului rural, în alte localităţi, pe un ton de parcă le-ar fi finanţat ele două din trusou, nu străinii – dacă vezi şi vezi, fată, că *ei* nu se obosesc să vină, de ce, fa, nu te oboseşti tu să te duci la ei la domiciliu-n vizită, să-i informezi operativ de cum li se achită progeniturile de obligaţiile şcolare şi extraşcolare şi să iei notă de condiţiile reale de muncă şi de viaţă ale elevului? Câte cărţi are în biblioteca personală? Câte compact-discuri cu muzică simfonică? Câte videocasete didactice? Câte truse-jucărie de fizică, chimie, biologie, geologie, astronomie, logică distractivă? Câte sidiroame instructiv-educative? Are el ordinatorul conectat la Internet? Dar fax? Dar copiator? Care este climatul familial? Dorm toţi în aceeaşi cameră încălzită? Se preocupă ai lui părinţi, simt ei nevoi presante de formare, manifestă ei trenduri la a-şi perfecţiona necontenit competenţa educativă prin

lectoratele ținute la școală de doamnele și domnii diriginți cu experiență, conform graficului afișat?… Are ei ce mânca? Le dă ei vitamine, hormoni monoton crescători și oligoelemente la copii, să facă minuni? Dar ciungă de pehaș? Că doară intră asta-n sarcinile tale de serviciu din fișa postului, Cențico! Cu acest prilej mai lămurești și sătenii că *școala e a lor*, nu a arendașului, nu a primăriei, nu a solgăbirăului, nu a vechililor, nu a cadrelor, ea e o instituție care se instituie ca *un furnizor*, de formare și de alte servicii, e a comunității locale, e-n slujba ei și, odată bine intrându-le-n cap această apoftegmă drujbenilor voștri, să deie atunci dovadă c-au realizat și să scoață BANII, confirmând atingerea performanței schimbării mentalității că școala e gratuită! Fiindcă trebuie să curmăm și noi cu mentalitatea centralistă și să nu mai așteptăm totul de la centru, de la stat!… Ia să pună directorul o lozincă-n cabinet că MANAGEMENTUL LOCAL SFINȚEȘTE LOCUL!... Ia s-aveți cu toatele de-ACUM nainte când mai vin condicuță de vizite la domiciliul părinților, cu următoarea rubricație, vă dau doar *capul de tabel*: data, numele elevului / elevei, scopul vizitei, persoana cu care s-a discutat și gradul ei de rudenie cu elevul / eleva, conținutul discuției, unde se afla și cu ce se îndeletnicea elevul / eleva, concluzii, ce măsuri s-au luat, cât a dat la fondul clasei, cât a dat la fondul școlii, cât a dat pentru asociația sportivă, cât a dat pentru colțul viu Vizdelei, sugestii pentru vizita următoare, observații privind urmările vizitei, dacă va da BANII pe loc sau i se suspendă semnatul cecului de alocații până se achită de obligații! Și să vă iasă din cap și vouă la toți mentalitatea că învățământul nostru mai este gratuit și performant!”

„Eu am caiet de vizite la domiciliul cercopitecilor adus la zi!” – replicase Marinică Drujbescu privind cu inteligență și supușenie, ca un câine lup, direct în obiectivele cadru cam mioape ale inspectoarei pe ciclul primar. „Ca deobicei!” – a constatat roșind puțin rotofeia Korobocika și a trecut la alte comunicări, în vreme ce atractivul învățător se umfla-n pene ca un quetzal.

E liniște. Au venit sau nu gorilele la ședință? Oricum, scap repede pentru că absentează tocmai părinții-problemă ai cinocefalilor-problemă și nu mă frecventează regulat decât mamele a trei fete premiante! Și de-aia, Teofan Davidovici, mi-a și pus Ninel Calițoiu dirigenția ultima oră, să participe și părinții, și, după caz, copiii în locul lor! Nu că nu mi-ar plăcea mie să mai întârzii prin școală!

Toate aceste trei cliente, neînțelegând deloc că ce competențe s-au învățat în prostie dincolo de nota zece *nu se pun*, ca să-i dai ăleia de cinșpe zecele și lu’ aia de doișpe abia șaptele, protestau permanent, socotindu-se persecutate fiecare că de ce a luat și ailaltă notă maximă la fel la cutare sau cutare disciplină, că doar toată clasa e martoră, domnu diriginte Găluşcă, c-a ei a știut mai puțin decât a mea, care se jelește

ACUM de se omoară, şi eu n-am dolarii de s-o țin în sistemul sanitar, ca fată tânără pe patul morții!

Şi aproape-ntr-adevăr, nu-i veniseră decât două născătoare de premiante, deşi anunțase din vreme şedința şi părinții îşi semnaseră-n caietele de biologie priza de conştiință. Îi dădeau târcoale incitante boxei lui de bio, o creolă şi o indiancă, parcă tinzând să-l scoată pe dresor din melancolia tipică dezorientaților vocațional, care-şi urăsc meseria cum alții viciul caracterizant, cea de-a treia, o metisă, comunicându-i chiar prin astelalte două, care erau foarte-mparfumate, ca Wagner, mesajul că nu poate accesa la el să-i dea lectorat, deoarece ea are oameni tocmiți la praşilă, trebuie să-i monitorizeze pe Spălătura, de la forturi în jos, tocmai spre apa plată a Lacului Titicaca, altfel constați că *nu se munceşte*, domnu diriginte, că mujicii n-au *rezultate* să-şi justifice simbria şi cupoanele de masă!

În două surprize se constituiră cele două doamne, neplângându-se ca deobicei de nedreapta notare a performanțelor babuinelor lor, ci arătându-se mai degrabă interesate de Noua Revoluție Şcolară dintr-o perspectivă pur sistemică, în primul rând dacă nu cumva văzut de pe hol, conceptul fundamental de OBIECTIVE OPERAȚIONALE ale dresajului nu e tot ăla importat din *uie* încă de pe când erau şi ele cu ariile curriculare, nelăbărțate, pe băncile şcolii, şi cu obiectivele cadru ațintite pe portretul lui Nikolai Andreevici Gutalinşcik, ca fiind noul canon uman prefigurat de Codul etic prin anii '70, când se traducea masiv pedagogie, psihologie, artă didactică occidentală şi se vorbea, în epoca meditațiilor pentru treapta unu şi treapta doi, despre *obiective generale îndepărtate* (capacități de format prin trecerea cantității în calitate acumulându-se comportamente cadru în întreg ciclul şcolar) şi *obiective particulare mai apropiate*, de care să faci vorbire-referință elaborând proiectul didactic al lecției, iar manualele, unice dar gratuite, aveau caracter de operă deschisă, prezentând numeroase extinderi abordabile facultativ…

Da, doamnele mele, admise Bonobo, am trăit în anii '60, desovietizarea, trecându-se de la o imagine despre lume ca lagăr cu stele de rubin, la o imagine cam abstractă, vag materialist-dialectică şi ateist-ştiințifică, de tranziție, după care *esențialul din punct de vedere al bazei teoretice psihopedagogice* a învățării ca DRESAJ (sau autodresaj!) s-a importat încă din anii '70, deoarece nu numai că ne mai mărise şi nouă leafa, dar, pe hârtie măcar, nu s-au mai predat competențele pasiv, de la un proful centru vital spre clasă, cum se dădea rația dinspre Katiuşa către coadă, ci cunoştințele, priceperile şi deprinderile s-au cucerit activ de către batalioanele de elevi, într-un mediu prometeic conținând toate resursele învățării, programele listând detaliat *mijloacele de învățământ*: cărți, filme, diapozitive, planşe… şi mai ales trusele de lucru, tot alea şi ACUM (exista experimentul integrat în lecție, frontal sau demonstrativ,

ba mai erau şi lucrări finale, vecine cu investigarea liberă!), managementul şcolar privilegiind laboratorul funcțional atunci când se-ntocmeau planul de producție, planul de autodotare şi planul la materiale recuperabile şi refolosibile. Vă pot împrumuta, doamnele mele, să frunzăriți cartea asta de inspecție şcolară ceauşistă de după apariția Solidarității la Gdansk, rugându-vă să nu mi-o deteriorați, pentru că ŞI ÎN PREZENT o folosim aici la noi în sudul guberniei ca bază documentară pentru referate! Veți găsi în ea aproape *totul* despre esența Noii Revoluții Şcolare, anume *prioritatea acordată dresajului*, obligarea cimpanzeului să asimileze, ca într-un învățământ *profesional* obligatoriu, pachete şi baterii de *priceperi*, iară nu munți de cunoştințe vizând formarea unui cât mai fidel model interior al lumii acesteia în care venim, suferim şi murim! cum ar pretinde un autentic învățământ de *cultură* generală… Aia e! *Ăia* au început, iar *ăştia* au cutezat să desăvârşească şi să permanentizeze, pe principiile **oligopedagogiei** – *cât mai puțină CARTE, cât mai puțină EDUCAȚIE* – imbecilizarea asta a tinerei generații, adăugând însă şi o binevenită flexibilizare a SISTEMULUI, căutând să-l doteze cu avantajele biodiversității la nivel de unitate şcolară, ceea ce însă n-are nici o relevanță dacă nu ne mai măreşte şi nouă leafa! Luați cartea asta, doamnele mele, citiți-o şi veți constata că reiese clar în evidență propensiunea spre SCHIMBAREA MENTALITĂȚII DEJA, curajul de a miza încă de pe atunci pe laborator şi cabinet funcțional, pe *învățarea în clasă*, deci, nu acasă, deplasând efortul de la elev la profesor, care trebuie să muncească ACUM de-l ia toți dracii cât nu se merită, la proiectul didactic al lecției şi la pregătirea experimentelor şi a testelor de evaluare, cam de zece ori mai mult ca *înainte*, pe un salariu de zece ori mai mic!

Nu ne interesează pe noi salariile voastre de paraziți neproductivi şi nici tânguirea că tot din anii ‘80 n-ați mai primit material didactic, precizară doamnele, noi vrem să ştim ca mame de premiante, domnul Găluşcă, dacă *se desființează cununițele de serbare* chiar şi la fetele de la ciclul gimnazial, ca la alea micile, dacă aşa-i că nu veți mai avea voie să dați *note*, ci doar calificative, şi dacă într-adevăr noi părinții vom decide cum e cu partea de orar moale, extensibilă şi aprofundabilă, care asigură un divertis curricular de o treime între şcoli şi se ataşează la partea tare şi rigidă a trunchiului comun obligatoriu: va fi această zonă elastică şi cenuşie exploatată de împuțitele de profe, să-şi completeze normele ca să n-ajungă pe drumuri şi chiar la bănoasa magistrală, sau vom putea folosi astă treime în interesul vital al elevului, cariera, băgându-i-se-n orar, sub titulaturi diverse, nişte extinderi opționale aprofundate, convertibile-ntr-un fel de MEDITAȚII pe banii statului, de către *profesorii dominanți*, cei de română, mate şi naționalism? Bunele *rezultate* la examenele naționale de bac şi capa, cu valoare de evaluare externă, contribuind în fond la buna ierarhizare gubernială a unității şcolare, avantajând-o până la o salarizare

de invidiat, aspirându-se fonduri de la unitățile codaşe şi pompându-se la cele fruntaşe, încât speranța de megasalariu consistent şi atractiv să existe efectiv în arhipelag! Vizându-se astfel consolidarea unor *unități şcolare pilot* de la care Noua Revoluție Şcolară să primească noi şi noi impulsuri creativ-inovative, orice experiență pozitivă urmând a se generaliza prin iradiere din aproape-n aproape în toată gubernia, conform principiului lui Huygens de propagare a epidemiilor şi incendiilor, domnul Găluşcă!

Politicos, dar şi jenat, ca un ministru care a primit, la cererea lor, două partenere pline de surprize ale unui coleg de guvern şi nu are decât o singură canapea, Moluscă le zâmbi a râde şuierând prin caninul lipsă, tare tulburat că de mult nu se mai evaluase cu două doamne odată şi, apreciind că-n clasă l-ar deranja hărmălaia macacilor lui de-a cincea, le invită la el la vizuină, dar amintindu-şi c-a lăsat acolo *deranj*, le atrase-n contradictoriu, unde pe un ziar de sub geamul gros al mesei masive de eşantionat sarcinile la consilii, le prezentă NOUA STRUCTURĂ, bisemestrială şi fragmentată de numeroase vacanțe, a anilor şcolari ce vor mai urma de-acum încolo în republica răsprofilor.

Aproape că – holbară ele de surpriză obiectivele cadru după ce prizară schimbarea – aproape că n-ar mai fi necesare alte argumente, domnu diriginte, cum ar fi alternativitatea manualelor, care unde tipăreşti *acelaşi număr*, n-ar trebui să coste sensibil mai mult statul, apoi lichidarea-n etape, de la clasele mari la cele mici, a gratuității lor pentru a putea fi scumpite nelimitat de cei interesați, respectarea neabătută a *principiului inaccesibilității manualului* pentru elevul fără profesor, fie ăsta şi o *incalificabilă*, notarea cu *suficienți* a celor mici sau geometria parțial variabilă la dispoziția şcolii a schemei orare şi atunci Noua Revoluție Şcolară este deja evidentă ACUM, pentru orice cârcotaş rezistent la schimbare-n mentalitățile sale! Aşa cum nu poți contesta serios occidentalizarea feroviară, din moment ce din zece trenuri am mai rămas cu unul pe zi din gară de la Cuțarida, iar populația nevoiaşă *a fost dezvățată* să mai circule fără motive serioase, cum ar fi decesele părinților, copiilor, fraților sau surorilor, da-da! aşa nu poți ignora motanus mutantus progresul de la trei trimestre la două semestre (cum are studenții), cu economisire de hârtie de catalog, încăpând patru elevi în loc de trei pe pagină, ca şi de hârtie de situații, apariția unei puzderii de minivacanțe, implementarea a două secvențe de câte trei săptămâni, omoloage sesiunilor studențeşti, cât nu se mai predă nimic, ci se… evaluează, şi mai ales perspectiva începerii anului şcolar la 1 septembrie, surprinzând şi adunând cu două săptămâni mai devreme *golanii* de pe litoral (vidând hotelurile să intre străinii sau şvabii), şi de pe drumuri, şi surprinzând: managerii cu higienizarea neterminată, manualele netipărite sau nediseminate şi suplinitoarele-n indecizie ca şi orarul, folosirea calificativelor în locul notelor, dispariția coroniței de premiantă ca de fată

moartă, defetişizarea tezei ca jumate din medie, ampla diversificare a fişelor de evaluare pe banii pe hârtii şi pe timpul de citit al dascălului, toate astea sunt ***ameliorări structurale comutative*** cu adevărat frapante, şi au supremul avantaj de înaltă apreciere că produc vacarm mediatic fără a necesita… *nici o grivnă investiție!*

Barem de s-ar face-n țara noastră, şi-n *muie*-n general, toate sincronizările cu *uie* doar prin sacrificii atâtica, domnu diriginte!

„Ceea ce nu înseamnă, că nu mai e loc şi pentru mai bine! – se diferenție creola cu o voce răguşită şi vulgară ca a Kabanihei. Astfel, domnu Găluşcă, prima minivacanță, de la 31 octombrie până la Sfinții Legionari Mihail şi Gavril, cade pe o săptămână ternă, fără să relanseze spectaculos învățământul rural productiv, cum ai recolta roadele muncii dupe tarlale! Mai ideal fiind ca acestui modul temporal relativ retardat să i se aplice o translație cât să cază-n toiul culesului, cam de pe la 10 pân' la 23 octombrie, dacă nu chiar începând cam de pe 7 sau mai devreme, pe-ntâi, refluxul copiilor pe băncile şcolii, cu sentimentul pionieresc al datoriei împlinite, urmând a se realiza cu mare pohfală, cu slujbă ecumenică şi binecuvântare de la părintele Ankifie, de Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de mir, Protectorul supradotaților şi supersupradotaților, măsura neputând introduce tensiuni perturbatoare în SISTEM, pentru că există precedentul că se mergea la munci agricole şi *înainte*, în anii Noii Revoluții Agrare, şi eu țiu minte ca pionieră fruntaşă, comandantă de detaşament, că se recupera perfect materia, chiar după campanii derulate din septembrie până pe la Sfântul Ierarh Nicolae, protectorul dascălilor eficienți, în funcție de recolte şi de nea Fane Buțai, nea Fane Ciuvîrin şi nea Fane Filatov!" „Apropou de aceşti trei tenori, este tautologic adevărat, fa, că trei erau cei trei muşchetari şi admit că tot trei, dar ani, ar trebui să aibă şi liceul, deoarece s-ar putea preda-învăța texte-n loc de autori, explorându-se câte un an, respectiv genul liric, epic şi dramatic, iar altele nu mai sunt, ceea ce nu-nseamnă însă că epuizăm stocul ajustărilor pozitive! – bombăni c-o voce subțire de copilă supraponderală şi răsfățată ca Korobocika indianca, profilându-şi incitant spre dirig imensa arie curriculară ciocolatie, cum se aplecase dânsa pe masa din contradictoriu, spre a se familiariza mai organic cu noua structură. Amplasarea unui sofisticat demers docimologico-evaluativ imediat după Crăciun şi îndeosebi conex cu cea mai mare sărbătoare globală a omenirii – Revelionul! – mă deranjează la stomac pentru că se încalcă la copii dreptul de a mânca, subînțeles şi-n Constituție! Fata mea, domnul Găluşcă, prevăd c-o trebui să stea cu cartea sub nări într-un *interval temporal sacru*, pregătindu-se să fie evaluată după Bobotează trei săptămâni la rând fără să mai răsufle, în loc să roadă şi ea şorici uitându-se la tembelizor cu toată familia reunită!" „Ba e mai bine aşa! – apăsă creola, aplecându-se tot cu interes spre noua structură şi expunând sub

decolteu dirigintelui lunule albe brusc mai ample din obiectivele ei de referință consistente ca nişte rodii. Că doar n-o să roadă şorici toată ziua, fata ta, însă ar mai trebui, motanus mutantus, zic eu, să dispară din 7-25 iunie cea de-a doua campanie de evaluări, care trebuie decupată şi translatată-n aprilie, ca să beneficieze şi ea de a fi trena unei sfinte mari sărbători, respectiv după săptămâna suspansului pascal, când fetele se preocupă de dereticat, ajutându-şi mamele şi testându-şi vocațiile de femei de casă, iar seara merg la denie, notate de popa Panda-n carnețelul de prezență de care va depinde media la *religie*, şi poate admiterea şi pe baza ei la specializarea *chimie-biologie* la vreun liceu, în chipul acesta ambele evaluări-recapitulări de trei săptămâni contaminându-se de maximele anuale ale curbei sacralității, ideal de structură pe care-l văd nu numai tangibil, ci şi dezirabil, domnu diriginte Găluşcă!”

Cu tact, galant, Moluscă promise, ca orice bărbat, că va acționa, că va interveni prin fidbec sau prin faxul şcolii la doamna inspectoare personală, de bio, Saltîciha, competentă şi serviabilă, cu care s-a şi evaluat, ca şi la coordonatoare, la țopârlanca Kabaniha, mai distantă prin *uie*, recomandând aceste rezonabile ***noi ameliorări structurale comutative*** care se încadrau perfect în fezabilitate, nesolicitând nici o grivnă de la buget, şi scrâşni din măsele a foame, secretând bale galbene la colțurile gurii şi lăcrimând de propria milă, regretând că-n perspectiva EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ decretate de Cențica, el nici n-a încercat măcar să le familiarizeze pe mămici, pe indiancă mai ales, căreia abia-şi putea reprima instinctul de bază de a nu-i palma obiectivele de referință cât / ca nişte nuci de cocos, dar şi pe temperamentala creolă – cu intimitatea boxei lui de materiale, unde le-ar fi putut recomanda pentru a-şi perfecționa competența educativă de femei de casă „Cartea fetelor. Primul meu manual de educație sexuală”, glosând într-un minieseu judicios structurat asupra obiecției că de ce *primul* manual şi nu şi ultimul, când e prin excelență pistă de *action learning* aici, de învățare prin descoperire a unor proceduri de să-mpingă spre futilitate eventualele alte manuale din serie, iar odată enunțată această temă, jucând cu doamnele la o loterie a desfrânării, cine ştie, cum se întâmplă şi-n junglă cu masculul întreprinzător, mai degrabă cartofor decât cărturar, insistând mereu şi mereu, inițializând forme nouă de cooperare permanentă cu familia, o dezbatere pe tema *Premianții şcolii – repetenții vieții* poate, cine ştie dacă nu tot într-o miercure ca asta liniştită, cu şcoala aproape pustie, ayyy! ar mai fi putut conlucra şi el în echipă, poate pentru o ultimă oară pe lumea asta, cu două doamne odată, năzuind ca orice muritor sexy spre *lo real maravilloso*!!!

Astfel conduse el ca pe ultimul drum, sincer întristat de moarte, născătoarele de premiante, reiterând că accentul trebuie pus ACUM mai mult pe dezvoltarea spiritului de echipă, de lucru în grup, şi mai puțin pe

cel de competiție, de ierarhizare a elevilor, şi că decât fruntaşe-n scripte, mai bine nore de patroni înfipte, urmând doamnele traiectoria recentă a lui Fafulea şi a cățelei sale Glinka, dar nu spre cărucioara asinului Şaliapin, ci deviant spre megabigul Statornicia, să-şi facă şi coşul zilnic, dacă tot se împarfumaseră.

Trase adânc aer în piept şi-şi puse ordine-n gânduri să poată dezbate cu elevii clasei lui de-a cincea de ce nu-i benefic după absolvire să revină ei în arhipelag, internalizându-l, ca nişte mici inconştienți, tocmai pe el, Dudulache Străchinaru, ca… ideal de viață, care a fost PROFESOR, a decăzut ca prof şi acum e degradat *formator* din ăsta, dresor, gestionar de ocazii de-nvățare! numai aşa valorificându-se pe bune toate valențele educative ale temei „Mituri şi false prejudecăți privind meseriile de profesor, prof şi formator”!

Pentru că eu nu sunt din ăia ca hienuțele Sorela, Muriela, Corela, Vizdela şi chiar Cicela, care pot împinge sufletele nevinovate ale copiilor la pierzanie, prin iresponsabilitatea de a-şi crea în sat false imagini de *staruri bine îmbrăcate din salariu mic*, chibzuindu-se ele la nesfârşit cu banii sau procurându-şi resurse extrabugetare prin jefuirea propriilor… părinți, dacă nu şi prin diferite alte păcate dobândindu-i, ca intelectuale unele având destule competențe de anticipare-extrapolare, încât din conduita vipoilor noştri să ia-n calcul iminența legalizării prostituției!

Pe când eu nici costumul ăsta de zgonhen şi ciocații lui Genaro nu-i port cu plăcere, măi copilaşi, fiindcă am o senzație pehaşoasă-n gură că trag a funeralii cu ei!

Numai cine *vrea* dintre voi, iacă dar, să-şi piardă anii vieții fără rost, şi decizia e a lui, atunci să ieie sub braț, după ce s-a dat cu spray antiperspirant, catalogul şcolar, care de fapt va fi înlocuit – cred – cu nişte *mape informative* bazate pe descriptori de performanță şi pe identificarea *profilului psihologic* al micului cetățean, aşa cum vor fi văzut arendaşii noştri că există pe unde-au voiajat pă banii norodului truditor, cari unii contribuabili nici pricep algoritmul clasamentului Diviziei Naționale Ursus, urmând a-i scrie noi dirigii corespondență săptămânal câte zece-douăsprezece ore de fiecare elev, *în loc să ne perfecționăm citind* CĂRȚI…

Aşa vrea nomenclatura SISTEMULUI, compusă din vechili şi arendaşi interesați de-a voiaja-inspecta înzecit, îndopându-se zi de zi ca nişte urşi cu ochelari numai cu delicatese şi servind whisky la discreție de la o şcoală la alta! Ah! şi ce-aş mai arunca cu noroi în munca lor! Ah! cât îi urăsc ca şi pe ăia de dinainte de *aia*! Şi trebuie spus clar, de la obraz premianților, Cențico, supradotaților, copiilor de export cum am fost eu, că noi servii şcolii *nu le recomandăm* să îmbrățişeze meseria asta unde greva e ca un tatu sau ca un leneş strivit pe autostradă cu gheruțe şi mațe cu tot! Aşa că făceți-vă, copii, ce vedeți şi voi mai tentant prin **cetatea**

oligoeducativă p-acilea! Luaţi-vă nu după ce zice şcoala, ci după tembelizor, presulică, ex-puşcăriaşi din cartier şi observaţi cu atenție cum se bat fără milă câinii la gunoaie, cât de exclusivistă e o mafie de-a lor în teritoriu şi, mai presus de orice, respectați-i pe australopitecii de părinți, să n-ajungeți să ziceți că dă, mamă, cu biciu-n mine, că n-am ascultat de tine!

Fiindcă am şi eu doi copii, copilaşi, iacă dar, de valoare, pe Genaro, băiatul meu! şi pe Maricusa, fata mea! şi deşi mă canonesc cât pot cu consoarta Cențica cu ei, că soacra Puşa nu mai e de doi ani, şi nici socru-meu nea Mielu Romero, care ne-a lăsat din ’90, şi i-am rasolit parastasul de 7 ani vara trecută, oricât ne-am restrânge noi doi şi ne-am chibzui, abia dac-ajung de să-i țin pe la facultăți la un standard minimal cât să evit să se vadă pe zgonhenurile lor că e amărâți de să li se strige, dacă zăbovesc şi ei fascinați pe la vreo vitrină la stănoagă să-şi spele privirea, că mohorții mă-tii, roiul!

Şi mereu le dau povață să caute pe Internet sau pe la ambasade burse sau gioburi şi SĂ SE CARE, fiindcă orişicât e mai uşor ca începător, în orice, *acolo*, să-ți înjghebeleşti o situație, fie şi la australopitecul de cumnată-meu de la Sydney, decât *acilea*, unde eu n-am nici capital inițial să le dau, nici relații ca să-i aranjez!

Iar Inocencia mea a căzut în misticism, copii, crezând că prin virtute, înțeleasă simplist ca… punere-n conservare cu acid citric a dulceței vieții, că atât ne mai rămăsese, va desemna ea *mai repede* animalul câştigător la teleloteria inițiată de un discipol al lui Akimuşkin în vederea reabilitării închisorii animalelor din Căgiurzia, că nu mai suportă nici girafa să aştepte la nesfârşit! Probabil struțocămila…

Întrebarea noastră cu răspuns deschis fiind: dacă trecându-se ca cu tancul peste că n-aduc nimic concret de la Cachita cu pământul Puşii, deşi am îmbrăcat pentru a doua oară costumul de zgonhen al morții, diseară într-un târziu, la sfârşitul activității, fără a se consuma nici o picătură de alcool, că n-o să-ncepem damigeana de cornată, aproape toată Inocencia sau cea mai mare parte din ea, CA DE ULTIMA DATĂ, va exclama sau nu la atingerea performanței *Dudulache, nu mai pot!* iar eu o să zic au ba ca fidbec că *brava, fată, ai fost de milioane!* sau poate *de miliarde!*, că ce mai e ACUM milionul?

Nu e, mă cimpanzei, nu vă faceți vreunul formator-dresor ca mine, în nici un caz, dac-ați citit de la biblioteca şcolii de la Vanessa, zic şi eu că *nu e nevoie de încă un Fram în aceste pustietăți* albe, pure, spirituale, dar sărace! Vă spui EU, ursuleților, că niciodată-n republica răsprofilor un prof inferior şi *dexterizant*, de dexterități, ca mine, de *n-am la ce medita*, să pot contribui la inversiunea valorilor, că nu se dă bac sau capa şi la biologie *obligatoriu*, nu va putea să-şi cumpere DIN LEAFĂ, nu din şpagă, o maşinică sau să-şi ridice o căsuță. Şi de-aia, zic, elevii

supradotaţi, foşti copii de export, cum am fost eu, de-am fundat ortobiologia şi oligopedagogia, vor deveni rarităţi în SISTEM ca formatori-dresori, iar care mai sunt, se vor căra şi ăştia, cum voi evada şi eu din arhipelag, printr-o stratagemă macabră, menită a o convinge pe Cenţica mea, fată de negustor, că nu e deloc dezonorant a-ţi dubla venitul ca pompist-analist sub umbroşii tamarini dacă pentru a paşte-mulge două-trei vaci n-avem încă un grajd propriu!

Ayyyy! *Homo pauper* sunt şi nimic nu am, sunt ca un străin, pentru că noi stăm aci-n vidanjclas, copii, iar mai sus e mezelclasul şi, şi mai sus, de abia se vede, e *upercutclasul* pistonând spre REVELAŢIA ABSURDITĂŢII DE A ÎNVĂŢA PE ALTUL, care deşi e, hă-hă! acoperit cu hârtii, *nu-şi poate justifica averile*, necrescând ele prin relansarea productivităţii muncii, ci prin spolierea unor categorii tot mai largi de cetăţeni *peste* esplotarea omului de către om! Dar nu va duraaaa! hă-hă! Malaşa, tot aşa cum nu poate întreţine stepa drujbeană, cu popândăii, sconcşii, pitulicile *curruca* şi greierii ei, carnivore uriaşe ca leul şi tigrul, fără a-şi epuiza resursele şi a nu intra-n criză de sistem, lucru sesizat de toată presulica frunzărită de mine la Biblioteca Academiei, şi mai zice şi pe canale… şi eu trebuie să rezist prin cultură tentaţiei remarxizării-recodrenizării, Vanessa, şi chiar de către mesianiştii amatori se întrezăreşte… pojarul de la capătul tunelului, crâncenul martie 2007, Centenarul Marii Răscoale de la 1907, când vor fi prădate şi incendiate mii de angrouri şi zeci de mii, sute de mii de buticuri, de va curge sângele ciocoimii în valuri, sub un cer ca când erupe Popocatepetl, de-l vor spăla arnăuţii cu sacaua fanariotă, sângele ăla veninosul, de pe rigolele din Piaţa Universităţii şi a Futbolului, indiferent ce spun vipoii pe la tâlcşouri, iar cumularzii dominanţi recrutaţi mai ales dintre universitari, ah! şi ce-aş mai arunca cu noroi şi bălegar în munca lor! ah! cât îi urăsc ca şi pe ăia de dinainte de *aia*! care cumularzii dracu nu se bagă atitudinar cu profii inferiori în grevă, pentru că se jenează de râia dupe noi, uite ia, *ei*, ĂŞTIA le ţine hangul exploatatorilor în *Sămănătorul*, cel ce nu supără pe nimeni, într-un jargon denotând *o reală lipsă de interes pentru însuşi actul de comunicare cu gloata*, neformându-i o imagine coerentă despre lume ci lăsând-o s-o descopere singură-n **cetatea oligoeducativă**, cum mi-ar găsi-n gelozia ei Cenţica anticoncepţionale-n buzunare sau valută, păcat strigător la cer al intuşabililor, copii, inexplicabil decât prin ipoteza că mafiile scenaritene din spatele tuturor evenimentelor i-au abordat într-o manieră contractualistă pe cărturarii farisei, delimitându-şi sferele până unde pot merge cu Jaful şi Ideea fără să iasă scântei şi de unde, hă-hă! pot fi expatriaţi obraznicii, fiindcă pluralismul se mişcă şi fără etalarea *atitudinilor*! e drept că mai întârziind niţel, câteva sute de ani, şansa pentru vidanjclas să treacă toţi amărâţii de la standarde *muie* la standarde *uie* pentru oameni sărmani, dar ce contează! esplotatorii omului de către

om fiind de mult ajunşi la o calitate a vieţii de-de-de-de… nu am eu documentaţia acum să v-o prezint, copii! Dar concluzia e clară: orientaţi-vă-n **cetatea oligoeducativă** cum vă taie capul şi alegeţi-vă alte brăţări de aur, băga-mi-aş extinderea-n ele, decât alea de educatoare, învăţătoare, profesoare, profe sau formatoare, ideală fiind aia de să ai salariu pe viaţă stând în aria curriculară cu obiectivele cadru belite la tembelizor şi aşteptând cu inima cât un *cucaracha* sub obiectivele tale de referinţă aproape cupuliforme şi propulsive de emoţie, Inocencia, să câştigi!

Să câştigi! Să tot câştigi! Să te saturi, fir-ai a dracu cu obiectivele alea cadru verzi ca coaja de *avocado* şi cu opţionalul ăla al tău de fuse al meu şi vrei să-l faci nefuncţional!

Astfel meditând cu spumuliţe gălbui la colţurile gurii, după ce condusese pe creolă şi pe indiancă fără să le fi făcut nimica, nici în marele contradictoriu şi nici în intima lui chilie, *ay de mi*! când să intre şi Străchinaru al nostru peste proprii lui elevi, la a cincea, la dirigenţie, cu discursul bine structurat în minte, hop că vine îngrozită ca de suspans eleva de serviciu, că unde e Ciomolunga, că-mi dă amendă mare dacă n-o anunţ imediat c-au intrat în şcoală oameni străini: Săbiuţă şi cu

Şişuuuuu!!!

Să se ia de Gaviota lui Fafulea şi a Vanessei, s-o evalueze! – nticipă Dudiţă.

Aceşti doi juni drujbeni erau buni prieteni cu Moluscă, le fusese diriginte nu la Drujba, ci la Căgiurzia, când erau de mici siliţi la navetă de părinţii lor, nişte şoferi pe TIR, luminaţi, cu imagine coerentă despre lume, în scopul ca să frecventeze unde se făcea limba engleză, că la Filatov se-nvăţa prin tradiţie doar rusă la avansaţi şi franceză la începători, dar ei merseseră… mult mai departe, se calificaseră ceva la locul de muncă silnică şi se întorseseră recent cu taxiul Mercedes galben, ostentativ, fiind perfect informaţi despre eleva Gaviota că e despărţită de maniocarul Vampirul, hackerul de morminte, de la Cuţarida şi că e-n şcoală să-şi dea tezele pe trimestrele unu şi doi, anul şcolar 1997-1998, ultimul fără semestre, ca să-i semneze Naşpa carnetul de cecuri, iar Filatov să-i pună ştampila să poată ridica alocaţia cu dobânzile în drept Fafulea Celmare de aştepta peste drum, la Raketta, îmbătându-se pe datorie şi ameninţând s-o sodomizeze dacă-nchide la poştă!

Ei mărturisiră franc lui Moluscă, aproape ca unui vechi tovarăş de infracţiuni cutezătoare că s-au arvunit cu Anfisa Barabanova şi cu generoasa de Perlita s-o ia cu ei pe copilă imediat după ultima teză şi s-o ducă la separeu la căsuţele cu mireasmă de verbină şi de kok-sagîz tetraploid de la Popas. Asta însă doar *în cel mai rău caz*, fiindcă de fapt le-ar fi mult mai convenabil la toţi, decât să transporte persoana fizică până acolo şi să afle lumea şi s-o compromită, că poate bărbată-su Vampiru totuşi se răzgândeşte, deci, ar fi şi o exemplară gospodărire a

resurselor localului şcolii în baza principiului că managementul local sfinţeşte locul, dacă mult mai discret-operativ şi-ar face ei exerciţiile la sol şi la bârnă cu ea, evaluând-o fie şi sumativ, pe-aici prin vreun ungher, pentru o sumă modică amenajabil lesne pentru *fast sex*, la bibliotecă sau în vreo clasă, după ce pleacă toţi şi unul stă de şase la uşă, cel mai bine fiind însă chiar acilea, domnu diriginte, în *boxa de materiale* pe tematică, hă! hă! tocmai biologică, ei doi neavând a se opune, dacă pe de gratis… şi dirigul / dresorul… are plăcere / curiozitate epistemică s-o evalueze pe babuină chiar şi primul, nu numai pentru a emite o judecată de valoare din perspectivă holistă, ci şi ca să facă safteaua la acest incitant – prin mirosul de blănuri – futoar, ale cărui dotări evident mai lasă de dorit, dar se rezolvă pe parcurs, având în vedere şi că doamna Cenţica este-n EXCEPŢIE DE LA REGULĂ, cum tocmai a aflat José-Maria de Piedád Fafulea de la soru-sa Praskovia şi se minunează public ACUM la Raketta la o halbă de *chicha* în care a picurat vodcă *genocid*, că încă nu vine vânătă de echimoze la serviciu… Ce *leadership* or mai fi având şi ăştia? analizează el ca căpitan de atelaj acolo. Că pare mai degrabă o navă-n derivă familia lor de educatori, dacă direcţia o dă femeia!… Şi n-are de ce să nu achiezeze domnul profesor Dudu Străchinaru la peste două' j' cinci de ani vechime, gradul unu, câtă vreme extinderea nu ştie carte mai multă decât opţionalul! Iar conjunctura fortuităţii nepremeditării absolute e premisa că, ce mai, dom' le, s-o spunem şi pe-a dreaptă: da' ce s-a mai nasolit de mizerie în ultima vreme şi coana Cenţica, săraca! de avea *înainte* un corp ca de vis, de să cadă-n aria curriculară şi Muriela de invidie, fără urme de grăsime, parc-ar fi servit Axion la fiecare masă, şi nici riduri de să-ţi ascuţi ACUM săbiuţa sau şişul sau *macheta* pe ele, iar altul corp compatibil pitecantropic ca animal, mă Bonobo, cu obiectivele de referinţă şi aria curriculară ale celui pe veci degradat, nu se mai poate poseda compatibil şi convenabil ca raport preţ-calitate decât în cea mai adâncă şi neagră ilegalitate! Cu Gaviota! În boxă!

„Păi de unde mohorţii mă-sii ştiţi că vrea şi domnişoara?" – explodă oligopedagogul, asudat până-n subcomponente ca uns cu ulei de cocos de atâtea argumente irefutabile ce-l obligau la paradigmă să-şi regândească demersul evaluativ. „Păi cum să nu vrea şi ea, dom' profesor?! N-are şi ea opţional cum avem şi noi extindere? Ba chiar, anatomo-fiziologic constatăm şi obiective de referinţă în dotare, două! care nu se poate să n-aibă şi ele reverberaţii în echilibrul somatopsihic al Gaviotei!!!" – dădură din umeri ex-deţinuţii parcă şi mai uluiţi, probabil neînţelegând întrebarea, într-adevăr nestructurată judicios.

NTLPD! (nu te lăsa provocat, Dudiţă / dobitocule!)

NTLPDDCDSPTPTCECDSNAPSR! (nu te lăsa provocat, Dudiţă, dobitocule, chiar dacă se pişă toţi pe tine că eşti cadru... didactic si n-ai părăsit sistemul, ratatule)!

Mai erau zece minute până să sune de ieşire din SISTEM.
Şi domnul Dudu Străchinaru, miercuri 29 aprilie 1998, nefăcând *la clasă* mai nimic în cele două ore ce le avusese, la a opta şi la a cincea, confirmase pe deplin axioma că din contractul social bolşevic *ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim!* rezultă **colapsul oligopedagogic** că educația datorată jegurilor… didactice este ACUM neglijabilă față de ce fac din puiul de om familia, tembelizorul, presulica, pârnaia sau pagoda impexarului din cartier sau haitele de câini, care vor supraviețui pe toată perioada tranziției, ele fiind lăsate norodului de stăpânii lui exploatatori ca cel mai eficace tranchilizant din Europa: stai cu familia pă balcon în maieu şi te gândeşti că *şi voi sunteți mamifere* şi că aşa cum au rezistat maidanezii, aşa o să vă descurcați şi voi până când upercutclasul va mai arunca ceva oase şi-n jos din ce-i prisoseşte la chiolhanul perpetuu, poate şi sub influența ideilor utopiste ca însăşi nostalgia unei pedagogii eficiente pentru oameni sărmanii, **oligopedagogia**, dac-am putea intoxica cu ele unele fundații filantropice, Malaşa, de-ale intuşabililor noştri atotputernici.

Căci aşa cum observai şi tu pe palier, Vanessa, că postmodernismul noi l-am importat ca şi cum am avea o societate postindustrială aici în *muie* şi nu una 5 % de consumație şi 95 % de *post*, aşa zic eu că e şi cu transferul ăsta de pedagogii cognitiviste, se pupă ca nuca de cocos în perete de izbuliță!

Se dusese pe apa Spălăturii o importantă oră de dirigenție la a cincea, în care propunătorul îşi propusese să le propună elevişorilor să învingă unele, acele prejudecăți care, de ani de zile, rezulta din chestionare, au ca efect că ei declară că ei vor să se facă-n viață orice, dar absolut orice cuafeză sau ospătar sau mecanic auto sau ofițer, numai cadre… didactice nu, observase din chestionare întâi tocmai Naşpa cea cu ochelarii ca nişte galbene sifoane intelectuale de pardoseală, în care se scurg toate mizeriile vieții. Şi având în vedere propriul său exemplu că Genaro se făcuse veterinar şi Maricusa se aventurase-n turism şi, hm, hotelărit deja, *ay de mi*! devuşka mea!!! sta Moluscă nopți de insomnie degeaba lângă coana Cențica, de credea *ea* c-a intrat dânsul în grevă conjugală înghețându-şi extinderea, de-o să i se atrofieze subcomponentele definitiv, dar el se omora săracul de soarta SISTEMULUI, îngrijorându-se de cum şi cu ce fel de *caractere* se va realiza înnoirea resurselor umane în contextul salariilor neatractive, hidoase, respingătoare, cum va mai arăta oare atunci, Vanessa, contradictoriul nostru, megafutoarul nostru imaginar? dacă nu vom mai avea colegi intelectuali care *să fi voit* cu sinceritate, printr-*o decizie a lor*, s-ajungă dascăli? ci vor eşua pe la catedre doar nereuşiții la admitere-n cariere bănoase, intrați la-ntâmplare pe unde căutau candidați universitarii disperând după studenți (ah! cât îi urăsc!), corpul aşa-zis didactic

ajungând vertiginos o adunătură ameţită, de frustraţi şi de isterice, doar vag *revigorată* de recursul, ca la nişte posesori de gene sălbatice, la furnizori de formare INCALIFICABILI, improvizaţi din oameni fără vocaţia umilinţei, care de fapt şi-au propus şi ei altceva în viaţă decât s-ajungă *prioritatea naţională* în materie de batjocorirea de către societate, şi numai dintr-un compromis pasager fac ceea ce fac, iară nu ca să aibă vacanţe lungi lăbăgindu-şi concediul în plăcută zăbavă acasă cu cetitul cărţilor!

„Nu cred că-n seara asta putem s-o evaluăm pe Gaviota! – se pronunţă el moale datorită dicţiei variabile impuse de parodontoză, ca cum doar la asta cugetase, umil şi trist ca un preşedinte deprimat că *nu i se permite* nici să ne mai mărească şi nouă leafa, nici să demisioneze. Sunteţi, văz, bine informaţi că tocmai trecu pe-aci José-Maria de Piedád, cu biciul şi cu oloaga de Glinka, dar de ce? pen' ce? voi n-aveţi stofe de analişti din alpaca? voi nu vă gândiţi la dedesubturile acestui *samit*? Desigur că scenariul se joacă tocmai în scopul acesta de a monitoriza cinstea fetei, de dă aprigul ei tată târcoale concentrice unităţii noastre şcolare cu biciul, care e un simbol al *machetei* din cutia teleguţei, ca să nu aibă cumva puncte slabe în *negocierile de remăritiş*, care e de prognozat că au să urmeze negreşit într-un al doilea val! Dovada?… Priviţi pe geam! Teleguţa, potaia şi măgăruşul Şaliapin, care a fost cândva un ginere de ministru devenit el însuşi ministru, însă *mai prost şi decât era socră-su*, aş zice, ca să-l parafrazez aici pe amicul Caliţoiu, încă-s peste drum! Acest vehicul, acest tab, aşteaptă doar să sune Ciomolunga de ieşire, care e azi ofiţer de serviciu!… Şi cum vă imaginaţi, domnilor? Ce fel de creştini sunteţi voi, dacă presupuneţi c-am putea iniţializa a săvârşi păcatul în unitatea şcolară câtă vreme n-a plecat popa Panda acasă?… Că-i văd Volvoloanca parcată încă la umbra curmalului… Oare nu ne-am inhiba complet, frustrând şi pe gibonită?"

Băieţii încremeniră, păliră şi făcură boturi lungi de statuete din abanos.

Afară, depărtat considerabil de noi păcătoşii, soarele, paradoxal roşiatic în acest 1998 decisiv pentru reiterarea redemarării schimbării mentalităţilor şi pentru soarta coaliţiei înseşi, trăgea un serios semnal astral de alarmă, c-am mai depăşit o zi lucrătoare calendaristică, o miercuri, şi că vine Centenarul naşterii Căpitanului, serbat fastuos cu vreo lună anticipare, nu exact la 13 septembrie 1999 (protejându-se şcolile de tulburări, devansând a-ncepe dresajul încă de la-ntâi ale lunii), ci printr-o mare şi mânioasă eclipsă la 11 august 1999, pocăindu-se clasa noastră politică şi cerşind îndurare de la sărăcime văzând certarea cea dumnezeiască totală că-n 11 ani până-n 2000, cât juma din România interbelică, n-au făcut *o ţară ca soarele sfânt de pe cer*, după atâtea hecatombe, de trebuie ACUM Moluscă să reziste prin cultură şi

remarxizării şi recodrenizării şi ofertei instant de opțional fraged şi extensibil, şi dinspre întristatul țintirim cu multe cavouri confortabile aşteptându-şi chibzuiții proprietari, cam de prin nord-estul casei parohiale, de sub un cedru bătrân, prinse a bate Haritina toaca, iar din verticalul infinit al falnicei campanile, colocolul cel străvechiu cu nişte buchii chirilice cu balcoane şi caturi, dulce zvoni ecumenic cu limba-i de spijă, protector şi pe de margini, peste grădinării, asupra la Drujba Veche, de ceas hieratic şi relativ sfânt, adică de *Angelus*.

Pe covorul persian cu irizații vişinii siameze ca de sânge de porc thailandez, Săbiuță şi cu Şişu se lăsară-n genunchi ca faultați de revelație, doritori ambii ACUM a câştiga-n stenbai la teleloterie prin virtute, ispitind Providența a le da Aici un avans din lichidarea tranşei ce-i aştepta Dincolo sus.

„Nu ştiu, mă băiețaşi! – rătăci el din umeri luându-şi laba de pe junii vizitatori. E cam greuț aci, toți trei cu Gaviota ca resursă… umană, e chiar dificil rău, c-o monitorizează şi Zoia, Liubaşa, Dara, Palaşca şi chiar aia mică de la Cicela Ghevara de la grădiniță, Surya e o turnătoare din specia *Supradotatus supersupradotatus* … E riscant, zău, mai ales că ori ea, care face cât şapte colege de-ale mele, ori noi trei cavaleri ai apocalipsului carnivor, de extaz, fiind funcțională proporția de aur decameronică, în carceră la Stalin, mai băgându-şi şi Skaraoțki codoiul, ori Dracula caninii superlong, om da *gură pehaşoasă vreunul, ca-n eucalipt cimpanzeul Bonobo*, când asigură fidbecul prin mesajul *brava, fată, ai fost de milioane!* Şi mă urmăresc ca hienele unii colegi şi pe mine, ca şi eu pe ei, fiindcă nu ne ajung orele la toți dacă se şi aplică Noua Revoluție Şcolară chiar din toamnă, deoarece ea marginalizează, persecută, reduce fizica, chimia, bi-o-lo-gi-a, le comasează zicând că le integrează (!!!) ca-n *uie*, interzice pe alocuri formarea unei imagini corecte, ateist-ştiințifice, despre lume, lăsând soarta experiențelor de vârf maslowiene în seama unor ordonatori de plajă orară iresponsabili, ca părinții elevilor. Buba fiind că tot dresorul drujbean vrea în principiu occidentalizarea, dar când e vorba să i se ciuntească lui din salariu sau să-şi adune catedra cromatică diseminată de pe la două-trei şcoli jegoase, atunci devine exclusivist, face faringe şi mai ales laringe, urlă din pungile laringiale că disciplina lui e cea mai indispensabil să-şi conserve sau chiar să-şi lărgească numărul de ore, este gata, în caz că mă închid cu Vizdy-n boxă, ca să-i modelez activ în creieraşii ei mov cum e cu genetica şi ameliorarea iepurilor, să-l sune, chiar pe mobil, indiferent cât îl costă, pe Teofan Davidovici Filatov, alarmându-l parțial de luptă fără a ne mai acorda prezumția! Aşa că încercați şi voi cu Gaviota oriunde în altă parte, dacă *se dă*, cum ați demitizat-o deja ca femeie de casă, mergeți, iacă dară, cu Domnul! Şi descurcați-vă, băieți, după inspirație şi viziune, pe la discotecă la Raketta diseară, sau la sexy club la Katiuşa la noapte, prin

tufişurile intravilane, că la Anfisa Barabanova la Popas, nu se merită la căsuțe, fiindcă intrați de-a dreptul în zăvoiul vrăjit unde au fost concepuți mulți din elevişorii noştri bobletici sau infractoraşi de perspectivă şi dacă veți produce şi voi nişte zigoți de drujbeni acolo, ei vor trendui congenital instinctiv la maturitate spre gigaconsum de *pinga* sau de *genocid*! Da, copii, ca pedagog eu sunt un optimist şi anticipez că găsiți voi vreun boschet curățel sau vreo bancă prin parcul primăriei sau vreun pat de muşchi călduți şi de licheni moi prin cimitir, deoarece nu aveți o perspectivă închistată asupra predării-învățării, şi nu simțiți acut o nevoie presantă de un număr mai mare de ore pentru a atinge aceleaşi obiective, după cum nu cunosc să vă fi cramponat voi vreodată de o viziune conservatoare, care să vă facă reticenți în a opera cu extinderi şi opționale! *Pax oligodidactica! Pax vobiscum!*”

Îi lăsă în megafutoarul imaginar pe Săbiuță şi pe Şişu, parcă hipnotizați, să se roage şi să mai mediteze dacă fac bine sau nu ceea ce fac voind să facă-n perimetrul şcolii cu Gaviota, apoi o luă cu sentimentul datoriei împlinite întins pe mustățile sale lungi ca ale lui Emilian Pugaciov, către casă, către căsuța lui de cadru… didactic la Drujba, adică spre a lui clasă de copii de-a cincea, care te primea cu o uşă ce nu mai avea mult până să iasă cu toc cu tot din zid, spre indignarea cinocefalilor de părinți, unii de meserie, care vedeau bine primejdia, dar nu punea unul mânuța să dreagă, din principiu aşteptând de la Moluscă să se simtă, deşi el poate că nici acasă la Cențica Puşii nu prea se preocupa!

Deschise uşa blând, sfios, şi un fior rece ca de mare cristalizată şi scăzută considerabil în craterul ei dintre Alaska şi Kamceatka, îl cuprinse dinaintea spațiului gol şi fioros, ca şi cum peretele cu ferestre de dincolo de băncile de pe vremea ruşilor ar fi dispărut lăsând liberă şi tentantă o margine de abis veritabil.

Paradoxal, plecarea cercopitecilor de la o oră de dirigenție atât de importantă tematic, cum ar fi că de ce nu mai optează ei pentru o carieră ca cariera didactică când dascălii nu prea vrea să-şi mai lase la progenituri moştenire meseria brățară de aur, dacă alte bijuterii n-au stocate la ciorapii cârpiți, şansa asta de a evita, volatilizându-se ei, un atât de scabros subiect, îi umplu năvalnic inima de senzațional cum promovează aerul o păpuşică gonflabilă, din cât o neglijabilă colibri, până la un ditamai struțul mândru de statura sa politică, ca un quetzal.

Demna plecare acasă la telenuvelă, iar unii mai pasionați de microbi poate că se căraseră încă de la ora de începere a derbiului etapei relansant al campionatului, iată solide probe asupra superiorității, strategice la mijlocul terenului şi tactice pe extreme, a **cetății oligoeducative** asupra şcolii: elevişorii au decis *independent*, ca nişte protomanageri în devenire, au acționat în condiții de risc conform chiar principiilor fundamentale ale **oligopedagogiei**, optâmd fir-ar ei ai dracu

pentru cât mai puțină CARTE în această miercure futbolistică românească şi pentru cât mai puțină EDUCAȚIE furnizată de un tâmpit, de un impotent la să-i bage mințile-n cap propriei consoarte! O nouă generație vine, vine, vine, capabilă să se orienteze rapid şi să decidă-n condiții dramatice pe criteriile interesului dominant şi al justiției permisive, ce e bine şi ce-i râu!

Iar tu, iubito? La ce serial sau meci te-oi fi uitând în secunda asta, Inocencia, de-mi vine mie să te evaluez prin telepatie sau să-ți dau cu ceva-n cap? Sau să incendiez ca un nou Erostrat, de la Blocurile Ruşilor, apartamentul 13, de să ardă mobila mă-tii pân-o s-o face scrum, că tot nu prea ştii tu ce vrei să faci cu banii dupe CAR, îi ții în tratatul de zdruncinarea naturii plantelor al lui Miciurin, ca să se devalorizeze, şi nu vrei, *ca de ultima dată*, să-i tragem cu o parte insignifiantă din ei un *guleai*, un *pipiripao*, sub formă de *pomană de viu*, mie nu ție, înainte de-a ne aventura-n ghețurile veşnice ale EXCEPȚIEI DE LA ORICE REGULĂ! Care sacrificiu ritualic îşi are rolul lui, în orice caz, prietenii trebuie să ştie ce e la noi în casă, fiindcă riscăm să înnebunim amândoi şi e bine s-avem pe cineva să anunțe pe Gua sau pe Cica dacă devenim asociali!

Sala asta de clasă a domnului Străchinaru, pe vremea tot la o *modernizare*, dar *înainte*, în republica activiştilor, dup-o modă constând tot fără investiții într-un dinamism, unul cinematic că elevii n-aveau clasă statică, ci maratonau toată ziulica, de luni până sâmbătă, dintr-un *cabinet* în altul, sala asta, da, fusese demult atunci CABINET DE BIOLOGIE scria pe ea, că includea o mulțime de insectare, dropii *avutarda*, pitulici *curruca*, huhurezi *paca-paca* şi lame sălbatice *huanaco* împăiate cu pai de balot, cameleoni cu pielea pe ghips, şerpi de la forturi în vodcă şi piei de pume şi de jaguar prin diorame, respectiv mănunchiuri de diferite spicoase, ba chiar hârdaie experimentale cu specii utile colhoznicilor, ca cartoful, barabuşca, crumpăna, maniocul dulce sau amar, barabula, bulughinele, tapioca, baraboiul, napul, meiul, hrişca, kok-sagîzul tetraploid al lui Lîsenko şi altele. Pe pereți, tânărul Străchinaru tapetase cu numeroase planşe, care încă existau la întoarcerea sa de la Căgiurzia la Drujba după ce Saltîciha l-a lăsat promovându-se vechilească, astfel: deasupra tablei, celula vegetală şi animală, încadrate de arborii filogenetici ai plantelor şi animalelor; pe dreapta, floarea la gimnosperme şi angiosperme, ciclul de dezvoltare la muşchii de pământ, ciclul de dezvoltare la ferigă; pe stânga, organele interne la iepuraşii-playboyaşii Vizdelei şi la omul Filatov, schimbul de substanțe dintre organism şi mediu, scheletul membrelor anterioare la patrupedele tetrapode, sistemul circulator la peşti, amfibieni, reptile, păsări omofone şi mamifere; iar opus tablei, encefalul, măduva spinării, schema unui neuron, aparatul respirator cu precizarea modificării volumului cavității toracice în timpul

expectorației flegmei iarna să-nghețe pe trotuar lângă Capşa, la om şi la câinele comunitar, mica şi marea circulație la şofer şi la agent, aparatul excretor la om şi urangutan cu secțiune prin rinichi şi detaliu cu nefronul, interfonul şi interferonul, schema arcului reflex pavlovian, creşterea embrionului de pisică la diferite intervale temporale, aranjament embrionar ilustrând repetarea ontogenetică a filogeniei, adică cum suntem noi întâi microbi, apoi viermi, hamzii, mormoloci, colibri, şoricei, maimuțele, oameni, vipoi, intuşabili… Iar ca savanți, înrămase un set alb-negru didactic cu Emil Racoviță, Victor Babeş, Gheorghe Marinescu, Grigore Antipa şi Ioan C. Cantacuzino, la care adăugase recent un xerox destul de şters cu idolul său George Emil Palade, care-l făcea să înjure de două-trei ori pe săptămână clasa politică responsabilă de dezastrul țării, pe motiv că trebuia prin lege să fie obligată ca la fiecare zece mii de odioase şi sinistre boturi electorale, să tipărească şi câte-un Ştefan cel Mare sau un Brâncuşi sau un Coandă, că ce e-n şcoli e de râsu' lumii, numai jerpelitură, ți-e ruşine să ieşi cu harta țării la manifestație, ba poți da de vreun vechil straşnic care să te sancționeze pentru puturoşenie, că-n *lungile* tale vacanțe, harta aia de pe vremea tanchiştilor putea fi recondiționată, lipită şi recolorată, de nici nu s-ar fi cunoscut că e material didactic vechi, dar *nu se munceşte*, doar *se cere*, dintr-o mentalitate centralist-etatistă, să vină altul să-ți rezolve!

Timpul părea a se fi zgârcit, deteriorându-şi lucul ca unii din şerpişorii cu virtuți terapeutice *Dracula drujbensis* de prin borcănaşe. Toată dotarea nouă stând în adăugarea unei icoane color a Sfintei Paraschiva, protectoarea suplinitoarelor, lângă Victor Babeş, şi a unei steme albastre cu ocru, cam rătăcită deasupra catedrei, între celula vegetală şi cea animală, acest simbol sacru al republicii, momentan al republicii răsprofilor, pesemne cu stângăcie copiat după cel regal, iritând rău pe Bonobo ACUM, pentru că din jocul cinic al luminii îi apărea ca o miniplanşă cu o pajură eviscerată, iacă dar, ca un material didactic printre materiale didactice, cu nimic privilegiat, ceea ce spori părerile de rău ale supradotatului că nu s-a exportat la timp ca copil în Australia, ca să nu mai ajungă de să se zgârcească la toate cu mațele ghiorțăind a digestie postumă, iar Cențica să refuze până şi investiția derizorie într-o pomană de viu sau alt pretext de guleai-pipiripao, ca să mai uităm şi noi de priveliştea **colapsului oligopedagogic**!

Pe bănci şi pe linoleumul verde, tare jumulit şi trist, zăceau risipite ca nişte petale de cireş şi de cais la stănoaga Malaşei, care tocmai trecea triumfal spre casă de funie cu Zorika şi Docika legănându-şi mândre obiectivele de referință pline de lapte, diferite confetti confecționate de gibonei prin ruperea în mii şi miişoare de bucățele, a unor extemporale de fizică de evaluare nici inițială, nici finală, ci formativă, d-ale Haritinei, care avusese de completat cât scriau ei să stea cuminței lista substanțelor

toxice din laborator cerută f. f. urgent de Saltîciha, inefabile micropetale de hârtie ilustrând divizibilitatea ca proprietate generală a corpurilor, şi recunoştinţa că ea dă note mari la copii, de frică să n-o urască, sictirită rău de inumana poreclă Molecula, de care a aflat popa Panda la minispovedanii, însă-n ce-l priveşte pe colegul ei, i-a retezat-o: condiţia s-o evalueze e ca, darwinist-nedarwinist, să divorţeze-n prealabil, plus să fugă din stepuliţă, să urce ambii la Machu Picchu!

După suprafaţă, după consistenţă, după gradul de mărunţire al petalelor, era evident că aceste confetti triumfale rău le produseseră şi le diseminaseră atât steliştii cât şi rapidiştii, uşor identificabili, *partinitatea microbistă* fiind notată riguros de Moluscă în caietul dresorului, lângă rubrica *religia părinţilor,* ricanând după un şir de *eu ţin cu care bate*, că aşa vă învaţă, băi, părinţii-n familia aia ca organ al **cetăţii oligoeducative**? Să ţineţi numai *cu care bate*, ai? Ce, băi, suflete de slugi ce sunt ei, futu-i în dinţi de părinţi ai voştri, ce extinderea mea, alte echipe atractive nu mai e înscrise-n Divizia Naţională Ursus? Ia să vă clarificaţi până mâine ce echipă iubiţi, că vă ia mama dracu pe toţi!

Domnul, dirigul nostru Dudu Străchinaru nu era rău, ciubucar, paranoic, caftangiu, pedofil, incompetent, fără *rezultate*, fără *progresii*, meloman sau hoţ, dar avea cusurul că dacă te ridica-n picioare şi-i ziceai că eu nu ţin cu nici o echipă, *eu ţin cu care bate, ca şi părinţii mei care votează cu cine câştigă*, atunci mustăţile i se electrizau, microfulgere îi scânteiau în ochii ca nişte bobiţe de fasole neagră şi parcă te marginaliza sufleteşte tot ciclul gimnazial, întins în vremea aceea pe ultimii doi ani ai *ciclului de dezvoltare* menită a forma capacităţile de bază pentru alţi doi ani, din *ciclul de observare şi orientare* vizând orientarea-n vederea optimizării opţiunii ulterioare de dezvoltare prin observare.

Pe tabla perete gletuit, vopsit negru şi descojit dezolant, unii inscripţionaseră cu tibişirul MUIE RAPID, dar se găseau, în deplin pluralism, şi destule sintagme MUIE STEAUA, e drept că mai mult pe bănci, pe partea vopsită căcăniu a zidurilor şi chiar pe dosul maroniu al catedrei dincolo de care-şi piteşte Haritina genunchii cei mai catifelaţi din şcoală dup-ai Cenţicăi.

Dacă-n ce priveşte lipsa semnului de exclamare la slogan era de sesizat Fefeleaga, ca şefă a comisiei metodice de comunicare-n limba română, pluralismul ăsta injurios, fotbal-diversitatea, îl bucura pe apostol, molcomindu-l că va avea cine să-i dea, când va strânge anii, dacă va apuca, o pensie decentă mult mai mare ca salariul, şi că va beneficia de o democraţie reală, bazată pe electorat nemonocolorat într-o autentică societate de consumaţie! Uite, nu ca la alegeri, care a scris MUIE STEAUA, n-a şters peste MUIE RAPID şi reciproc!

Şi proful se ţinu îndelung de… inimă, strecurându-şi palma sub surtucul bleumarin de zgonhen, desnesimţit brusc că n-o să-i fie chiar

uşor să divorțeze de elevişori! Era *evident* c-avea să-i fie dor de ei la benzinărie, cum pățea la greve, deşi doar eminențele, constatase, şi cei pe care-i chelfănise dar tot făcuseră pârnaie, salutau, ca Săbiuță, Şişu sau Harneală, întristându-l de om că din Separeu îi creştea-n nebulozitatea teoriilor, ca o tumoare, ipoteza educativă că dar dacă bătaia sau tortura, rupte din rai, cum zice norodul, ar conduce, diseminată-n SISTEM, la rezultate remarcabile? Chiar s-a explorat serios filiera asta? Ce, dac-aş ajunge vechil sau arendaş şi aş voiaja, n-aş găsi eu vreo țară unde se practică violența didactică şi oare nu m-ar aplauda *majoritatea* părinților dac-aş implementa-o pe scară largă la noi în arhipelag? ținând cont şi de tradiție…

I se făcu deci silă de om, începând cu el însuşi! Auzi, să te poți apuca de ciuperci sau de struți sau să te reconverteşti felcer de porci, găini şi vite, adică să poți tu azvârli de pe tine această hlamidă roşie dezonorantă de formator, care soția şi copilaşii tăi nici nu cunoaşte-n morții mă-tii ce e aia *a mânca la un restaurant*, şi pe tine te chinuieşte mila de copiii la alții, că cine i-ar lua pe ei în locul tău la dirigenție, nu cumva Vizdy!

O incalificabilă, care nu ştie nici că Freud, clasa a cincea, iacă dar, faceți şi voi desenul! a modelat didactic creieraşul în două compartimente Eul şi Separeul, cum tubul digestiv are intestinul subțire şi intestinul gros ori cum e parlamentul, bicameral! Ce-mi făcea pedagogia clasică, bazată pe REFULARE? Profesorul era factorul activ al actului de predare-învățare: el îi lua elevului Eul şi i-l înghesuia în Separeu. Dar pedagogia nouă, pe ce se bazează ea? Pe DEFULARE! care e ca chiuveta lui Cențişor, când dă înapoi cu bulbuci mizeriile pe care s-a strofocat să le-mpingă-n sifon, dar instalația este înfundată de nevestele tanchiştilor şi i le întoarce ea ei cu dobândă la vedere, adică le defulează!!! E ca şi cum Spălătura ar curge din aval, dinspre lacul Titicaca, spre amonte-n sus! Ceea ce se şi-ntâmplă la **colaps oligopedagogic** ca când Separeul elevului zice MUIE în contra Eului mai civilizat, iar formarea se inversează din punct de vedere al sensului devenit contrasens, protagonist erijându-se elevul însuşi, care descoperă şi asimilează de capul lui competențe şi *în loc ca să-l educ eu pe el, mă educă elevul pe mine!* încât nu o dată, aşa cum se exprimă şi Kabaniha, parcă nici nu mai ştii pe la asistențe *ce a jucat* pe suprafața de pedeapsă dintre tablă şi bănci *magistrul*, intrat într-o eclipsă *cronică* de formă, ca speciile prăbuşite-n extincție definitivă, încât nu mai aştepți de la ele nici un fel de *progresii*!

Pentru că nici nu te lasă să mai faci ceva!

Uite, eu ştiu, ca dirig, cine-i animalul imparicopitat care a scris cu creionul pe catedră, cu o grafie cretină, inconfundabilă, că *Fut pe domnişoara de fizică*, adică tocmai pe Ina noastră cea temătoare de preacurvie ca o antilopă gnu, de zice că-ntâi s-o las pe Cențica şi nu mă

crede că şi-a-nghețat deja definitiv opționalul, deşi discriminează-n comportamentul meu semne ale EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ! Dar eu nu-mi torn elevii: mă mulțumesc să constat, să constat şi atâta tot. Unde poate Didina-Gospodina Fefeleaga ar trage alte concluzii, respirând greu din obiectivele ei de referință căzute ca nişte dovlecei *tamale* sub mărgelele de ambră, acuzând-o c-a greşit şi Ina nestăpânindu-i pe copilaşi prin exigență, insulte şi vărguță, prin asmuțirea părinților şi prin note foarte rele, dac-o poreclesc ei Molecula şi-s cutezători s-o implice-n nişte practici pe care poate că ei nu le-ar îndrăzni sau poate nici nu le-ar dori cu Fefeleaga însăşi! Fiind de subliniat aici impresionanta puritate sufletească a elevişorului, animalul a cărui extindere abia Freud a remarcat-o, cu cât tact nedeprins de la urangutanul de tac-su se exprimă el evitând nominalizarea că *Fut pe Ina*, prin reuşita construcție de politețe *Fut pe* domnişoara *de fizică*! A păstrat, iacă dar, fără să-l învețe nimeni, nici şcoala, nici familia, nici câinii, nici cartierul, nici presulica şi nici tembelizorul (care ia la *per tu* până şi pă pensionari, adresându-ni-se tuturor cu *tî*, ca securiştii tanchiştii), a conservat mai ales respectul față de cărturar, combinându-l cu vaga sfială că e fata popii Panda de religie şi că comiți un păcat s-o dezveleşti chiar şi telepatic până-ți iei telemobil.

„Haaallou! Auzi, fă tâmpito, eu mi-am procesat azi un aspru examen de conştiință… Ce ne facem noi, Inocenxia, cu CAR-ul ăla al tău? În ce-l investim noi cât mai profitabil?” „Ăia-s banii copiilor, coiotule! Să nu te prinz că intri-n ei, că-ți scoț ochii!” „Cum aşa? De ce eşti impulsivă? Dar dacă mi-aş face *pomană de viu* cu ei! N-ar fi şi spre binele puradeilor, dacă acest sacrificiu ritualic anticipează tranşa?” „Asta-i bună, şacalul meu! Ce ți-a venit? N-ai pe ce arunca banii să bea Calițoiu? Las’ că-ți citesc eu o listă cu câte şi mai câte ne lipsesc în casă, de-ți faci tu pomană de mort nu de viu!” „Ayyy! Poate num-am exprimat eu bine… Vreau să-mi fac *pomană de viu*, Inocencia, precedată indisolubil de o *despărțire* ca de ultima dată, pentru că eu efectiv sunt UN OM MORT dacă de ACUM înainte – şi am calculat zile şi nopți, pe baza unei concepții ŞTIINȚIFICE despre lume cum va fi! – viața noastră va curge sumară, sumbră şi acromatică în virtutea EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ, fiind pe deasupra şi *extrem de improbabi*l să câştigi!… Aşa că fii şi tu mai rațională, înainte de a ne arunca cu capu-n jos pe-amândoi în acest experiment de ispitire a Providenței! Şi la drept vorbind, tu chiar nu eşti dornică de un *guleai*, Cențico, de un mic *pipiripao* cu colegii? De o *pomană de viu*, Inocencia, precedată de o *despărțire* ca de ultima dată?… De când n-a mai organizat nici unul din prieteni un bairam?” „De un cincinal! Da!!! Şi te găsi pe tine, Dudiță, că te dau banii afară din bordei, să le dai de mâncat şi de băut la sugativele alea! Parcă n-ai avea doi copilaşi de aranjat!… Să-şi facă instigatorul-manipulatorul la rele

Calițoiu pomană de viu şi *guleai-pipiripao*! Te găsişi tu că n-ai pe ce da CAR-ul meu!"

„*Ay de mi*! *Dazvidania* oră educativă!" – oftă Moluscă, consultându-şi ceasul de scafandru negru şi regretând sincer că i s-a dus pe Spălătura ce-avea de formatat la dirigenție. Şi brusc i se făcu un straniu dor de Inocencia, de nevastă-sa, ca să-şi negocieze reconversia forței de muncă, de parcă absența tuturor elevişorilor ar fi cobit a iminent divorț de ei. Trânti uşa cea şubredă la propria-i clasă, şi o zbughi ca din puşcă de lider sindical la vânătoare regală, uitând de condică şi nemaiinteresându-se dacă nu cumva, lăsați nesupravegheați pe persanul contrafăcut din contradictoriu, în rugăciune, Săbiuță şi cu Şişu n-au modificat note sau n-au cotrobăit prin poşete după portofolii, hm, ceea chiar că n-avea sens, deoarece mai era vreo săptămână până-n leafa pe centrul nostru de execuție bugetară.

Lângă treptele de sub firma şcolii, momentan incompatibilă cu ştampila recent schimbată, femeile de serviciu primiseră însărcinarea, ori de la Filatov, ori de la Vizdy cea direct interesată, să împrospăteze cu oțet culorile covorului autentic, cel din cabinetul directorului. Îşi făcuseră treaba şi se odihneau ACUM chiar pe el, în mirosul excitant ca de murături. Moluscă le zâmbi, deşi-i era foame şi le rugă să măture hârtiile de la el din clasă făr-a mai reclama la Ciomolunga, să menționeze asta-n procesul-verbal din Caietul Dresorului de Serviciu că i-a găsit în neregulă pe tâmpiții lui!

Ele acceptară zâmbind, că-l iubeau, lume de pe drum îl saluta, eternii cheflii de la Raketta îl invitară că-i dau ei o halbă de *chicha*, dar el n-avea voie pe datorie, până şi cinocefalii de la joacele electronice strigară zgomotos miştocar ostentativ de la un hectometru că bună seara mohorții mă-tii o zi bună! iar câinii de la Blocurile Ruşilor dădură foarte prietenos din cozi şi din codițe, primindu-l ca pe unul de-al lor, dintre ei.

Numai, numai Cențişor, când el intră-n holul cu frigider şi tropăi de colb, rămase visătoare şi profund mută, cum se afla dusă ca-ntr-o beznă de vis, la sfârşitul serialului – unul din alea justificând câte o statuie a lui Bolivar pe lângă toate televiziunile naționale – socotindu-se mintal ce să facă ea cu banii dupe CAR. Parcă parcată din cer dintotdeauna în şezlongul cu pânză curcubee ROGVAIV, la uşa de la balcon, la mai răcoare, scrutând departe, departe, dup-un avion american cu invizibile, spre forturile-mpădurite cu foioase, ale căror catacombe ei preconizau să le închirieze cândva de la Buțai, pentr-o mare ciupercărie, cum au şi francezii la linia Maginot, dacă investeşte şi Koala, sora australă.

Rămase îndelung aşa, săraca, ascultându-l parcă plastifiată cum se spală zgomotos cu apă rece un străin la chiuvetă, neîntrebându-l nici dacă a rezolvat ceva cu pământul Puşii, nici dacă e cazul să-i pună maniocul la încălzit. Avea ea o SUBÎNTREBARE la ce-a făcut cu Cachita, sau de

fapt o întrebare structurată, formată din mai multe subîntrebări, unele de tip obiectiv, altele semiobiective şi cele mai multe pretându-se la o abordare minieseu, legate însă toate între ele ca de un fir roşu printr-un element comun, banii, că ce să facă ea mai întâi, după ce criteriu să listeze care sunt prioritățile reale cu țintă pe împrumutul de la CAR!

Iacă dar, că Cențica mea mă primi mai urât decât cu ură, m-a recepționat la hotelul casnic cu indiferență, ca pe un client în haine de zgonhen! Parcă s-ar interoga: tu chiar te consideri că faci parte din familie?… Şi şi-ar replica: mă mir!

Fiind aproape de zădărnicie să mai sper vreun *bonus* ca de ultima dată, chiar dacă, frânt cum sânt, m-aş oferi să dezgheț frigiderul, să scutur în curticică pâsla aspiratorului sau să schimb garniturile la robinete! Însă pentru adevăratul Bonobo, încercarea moarte n-are şi aşa pare a zice şi tăcerea ei megaelocventă, că admite în principiu că nu e bine să ne jucăm cu EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, pentru că din cât a putut discerne ce e bine şi ce-i rău în ghidurile de evaluare prezentate cu profesionalism de tipi şi tipe de pe Adult Channel şi TV 1000, Dudiță, între diferitele tipuri de evaluare există permanente interferențe şi transferuri, care decurg din complexitatea procesului dinamic al educației şi al instruirii în aceste probleme casnice mai delicate puțin, în care *evaluatul* este însuşi *omul* cu personalitatea sa în formare, sau în disoluție. Şi în orice caz, varietatea insuficientă a modalităților evaluative face ca imperfecțiunile celor banalizate să fie şi mai evidente. Deci, nu mai încape vorbă că trebuie să fii creativ-inovativ! Şi să nu uiți să încerci, să mai insişti!

Dar el nu mai conştientiza, ca un ciment trezit, de nu mai face priză, nu realiza neam că dragostea lor se depreciase calitativ, confirmându-se aforismul lui Heidegger că când penetrează Sărăcia pe uşa apartamentului, ți se scurge Amorul prin balcon sau, dacă n-ai, prin… baie.

Cum făcea Moluscă la controverse familiare că pe ce s-au dus aşa repede două salarii! Mergea la *tualetă*, că tot era lângă bucătărie, trăgea apa din senin şi urla ca un guvernant al Mizeriadei la un lider al profilor cu pioneze-n pantaloni, să-l audă ciocănarul şi colhoznica, aligatorii: uite, fă tâmpito, pe ce! pe MÂNCARE, fă, s-au dus aşa de repede banii, dacă te interesează pe ce!!!

Se ciondăniseră chiar recent de la managementul familial, de la prioritățile strategice ce să facă *el* cu CAR-ul *ei*, şi, pe probleme curente, de la caietul de cheltuieli, dumnealui ginind că gospodina consemnase nişte zahăr, nişte orez şi nişte ulei, care itemi *fizic* nici nu existaseră pe raftul din cămară. Şi într-adevăr, marele analist al comportamentului gândacilor noştri de bucătărie tari sau moi nu se înşela, doar că fata Puşii nu voia să recunoască furtul săvârşit. Fiindcă-şi achiziționase pe furiş, delapidând venitul limitat al familiei, nişte ciorapi de concert din muzică

de Bach la Casa Poporului, nişte săpun lichid oranj şi un ruj verde, din ce multă marfă seducătoare aduseseră la contradictoriu statuara Muriela Tulup şi infantila Sorela Blaster!

Rezultatul trecerii regulate a cuplului prin maşina de tocat sentimente a unor astfel de scene comice fiind că Inocencia nu-şi mai adora bărbatul, erudit, simpatic, dar impotent financiar, şi abia ACUM, la strâmtorare, când ei, bătrânii, nu se mai ajungeau cu banii de la o lună la alta, şi nici măcar pe Genaro şi pe Maricusa nu-i puteau feri de umilințele tranziției față de ce-şi permiteau alți colegi, începuse şi ea, săraca, a da retrospectiv o țâră de dreptate neuitaților ei părinți, care o sensibilizaseră reiterat că va suporta grave consecințe dacă adună golanii dupe drumuri, când legea firii e ca muierea care vrea să fie gravidă să se asigure bine că partenerul ei oficial va avea din ce-i creşte puişorii, cum cu mult discernământ optează-n prezent plasticiana Corela Drob pentru plutonierul Aleksaşka Agheev, oarecum cum ar proceda şi o întreprindere dacă ar fi lăsată liberă să se autoprivatizeze ea singură.

Iar în acest context, familiar la mulți, să reținem ca pe o bilă pestriță a ei din cauza colicistitei, că Cențişor, spre deosebire de Bonobo tot al ei, odată total lansată-n viață cu el pe pista spre o fericire rapidă, totuşi ea promovase valorile familiei ca pe ceva de valoare, familia şi numai familia, ca pe *principalul cadru de derulare a vieții private*, mergând până la diferite sorturi de privațiuni, inclusiv de tentații ca să aibă din ce să opteze sau să ofteze, ceea ce-i facilita ACUM de sta-n stenbai cu opționalul la comandamentele morale propuse-n izbuliță la forturi de Staruha Izerghil şi popa Panda ca să-şi anticipeze tranşa care-i revenea de la loteria animalelor din Rio de Janeiro mizând milos pe struțocămilă.

Iar ACUM privea *visătoare* fatal spre forturile burduşite de baxurile mafiei de interes gubernial, iacă dar, ca o soție de nihilist spre fortăreața Petropavlovsk, unde l-au închis la memorial şi pe Dostoievski, şi parcă nici în prezent, amărâta, nu-şi revenea, nu prea înțelegea retrospectiv stratagema cum a reuşit un schilod hirsut ca Dudulache să-i vrăjească simțul şi rațiunile doar pentru că etala parcă electric smocuri animalice de păr pe umeri, pe şolduri şi pe antebrațe. Memorabil fiind doar că mergea cu el la plimbare pe sub plopii *Populus tremula*, tăiați recent de nea Fane Buțai, pe atunci cu-adevărat tremurători popular ca-ntr-un serial idilic, şi pe-acolo, neposedând el maşină (ceea ce-n epocă nu-ți atrăgea chiar obligatoriu dispretul satului ca fiind un măsurariu al coeficientului tău de inteligență), o transporta… spiritual, explicându-i ateist-ştiințific toate prostioarele, de care de fapt omulețul n-are nici o nevoie-n viețulică decât dacă e un expert şi scoate parale din asta: ce subspecie de pitulice *curruca* ciripeşte ACUM colo, Cențişor? în gârneața aia (*Quercus conferta*) sau ce altă încrengătură ar putea fi-n cuibarul din

kok-sagîz? de unde provine dânsa şi încotro zboară? ce ritualuri nupțiale practică? ce alte obiceiuri mai deosebite are drept instincte bazice sau ca pehaş? Sau, cum se cheamă, iubițico, în nomenclatorul poporan buruiana asta şi la ce terapie foloseşte rădăcina ei pivotantă cu trenduri spre bifurcare? dar tulpina de o verticalitate de cărturar? dar frunzulițele în formă de cupă sau de altă maslă? dar inflorescența asta *simpodială de tip cimă unipară scorpioidă* de un roşu-mov parcă contrafăcut după cel de la opționalul-țigăncii? De ce, Inocencia scumpă, cerul planetei noastre e cam albastru? iar al Lunii deja negru? Şi de ce crezi tu că toamna se vede carotenul din morcovi tocmai în foile-n cădere, dându-le acea culoare galben-ruginie atât de armonios adecvată cimitirelor, mai ales risipite dezolant peste cavouri şi cruci?… Iar hermeneutic rostindu-ne, e sau nu e sexism lexical, gravă depreciere a factorului viril, în denumirea *extindere*? atribuindu-se bărbatului angajarea orbească în diferite parteneriate, ca un resort mecanic cum are robotul Udaloi, pe când termenul *opțional* semnifică orbitor, pe nivelele semantice epidermice, etalarea clară a unui demers axiologic țintind emiterea unei judecăți de valoare pentru a decide în condiții de risc… cu cine, însă profund tâlcuind, la os în măduvă scormonind cuvântul, constați viclenia operațională că pentru a… opta, hm! trebuie să şi manevrezi subtil ca să ai din ce alege, atrăgând feromonal sau telepatic amatorii, şi abia atunci futilitățile acestea esențiale îşi arată adevărata lor complexitate organică, prin care e suprasecurizată statistic această minune în Univers, care este materia vie, superior organizată!

Şi câte şi mai câte nimicuri turuia Bonobo, care nu țineau nici de foame, nici de sete, nici de alte trebuințe maslowiene! Că, deşi biolog, era şi sfios! Nimicuri consistente, *structurate totuşi în jurul formării unei imagini coerente despre lume*, de să te aducă la exasperare metafizică şi corolarul ei, la un fel de postmodernă omnianimalică tristă, nonprofit meditație, pe muzică *trance-dentară*, nu însă şi peste fălci, să te zdruncine, ca să te trezeşti odată, fecioară vrăjită, fără chiloți expozabili pe tine, că noaptea de vis nu va dura cu copiii la facultate nearanjați şi cu moşul alcolist pă banii lor, chiar dacă s-a decondiționat el de a fuma ca să mai câştige un ban, având dreptate şi Staruha Izerghil şi părintele Ankifie că trebuie să-i schimbăm mentalitățile, oricât de expert ar fi de să zici *Dudulache, nu mai pot!* ca fidbec la atingerea performanței, atât la evaluarea formativă curentă, cât şi la cele de *progresie*!

Da, exponențial te amețeau ca ofertă de instruire nimicurile străchinare, aveau virtutea de-ți luau încet-încet mințile juvenile delincvente în loc să ți le redea reabilitate, căci era doar un intrus atât de deosebit în sudul guberniei! ca un quetzal! el citind CĂRȚI!!! mai dându-le şi ei, stăpânindu-i complet gândurile, practic împiedicând-o *să opteze*, să aibă din ce s-aleagă, pe atunci neexistând nici tembelizor ca lumea, ca

să te poți refugia în brațele gigantice ale altui furnizor de senzație, însuşi acționarul majoritar din **cetatea oligoeducativă**, cu resurse formative de plăcere de acoperire planetară.

Cu alte cuvinte, Moluscă folosise metode de seducție akimuşkiene, zdruncinând-o-n chiar natura ei ca pe-o floare miciurinistă! Cum *recunoştea* el însuşi – că ticălosul era totuşi, pe măsură ce se apropia insuportabila, ruşinoasa vară, de foamete şi de stat numa-n Drujba, ca nonagenarii, a lui 1999, perfect conştient c-o nenorocise prin căsnicie pe inocenta învățătoare de rentabilitate net inferioară față de-o robustă sură de stepuliță! Şi, inimă sensibilă, el nu putea ca să nu lăcrimeze oranjadă când Cențica, gătind, călcând sau dereticând, fredona poate fără a se gândi măcar cât îl răneşte până-n subcomponente, şlăgărelul *dă mamă cu biciu-n mine, că n-am ascultat de tine!*, cu care-l împuşca direct în portocala inimii, cu o precizie de-l frustra până şi de reculegerea la icoana roz a călugărului Vasea.

Totuşi, domnul Străchinaru, cu mustățile sale…

Era 100 % convins şi se simțea infractor culpabil, față de Inocencia, care-l obliga să-şi regândească demersul evaluativ, şi față de Genaro şi Maricusa, puradeii lui, că alta ar fi fost situația lor dacă el evada din arhipelagul şcolar şi se făcea măcar speculant dacă nu şi *intuşabil lucrând în stil mare şi în haită*, începând imediat ce poporul s-a plebiscitat la 20 Mai 1990 pentru o politică de alungare a investitorilor străini. Da, aşa trebuia, s-o ia din loc măcar din 13 iunie, când şi-a-ntrerupt tembelizorul emisiunea speriind pe nea Mielu, stâlpul acestei familii, până la stop cardiac, de-a trebuit să-l înmormânteze popa Panda-n ziua cernită când i-au învins exoticii futbolişti camerunezi în Italia pe ambasadorii noştri, surprinzându-i timorați de evenimentele golăneşti din patrie şi dându-le ghes spre întărirea exilului nostru. Da, de-atunci trebuia demarat, cum au făcut şi *megagolanii* înşişi, care s-au orientat perfect, scrutând *mai departe* din balcon ca din mirador, înțelegând că-n *muie* nu există salvare colectivă, solidaritate, ci doar asociere în vederea comiterii de… afaceri! Măcar să fi fost prezent în Drujba la START, bine înfipt în diferitele comisii de aplicare a noii revoluții agrare, postmoderne şi experimentaliste în reconstituirea proprietăților chiar şi de către care n-a avut dar l-a avut în spate pe vreun nea Fane!

Dimpotrivă, copleşit de Mineriadă-Mizeriadă, eu m-am preocupat să rezist prin spiritualitate la remarxizarea-recodrenizarea urii, ameliorându-mi lucrarea de grad cu tema „Contraste de comportament între gândacii de bucătărie roşcați *Blatta germanica* şi cei negri *Periplaneta orientalis*, în contextul personal al urbanizării Republicii Socialiste România”, fiindcă, într-adevăr, partea ei de specialitate era excelentă, dar partea metodică şchiopăta, cum a apreciat şi iubita mea colegă, Daria Nikolaevna Saltîkova, cea cu obiective de referință ca nişte

mere de aur autoreferențiale sub decolteu ca globurile din pomul de Revelion. Şi atunci, am formulat eu, bazat pe sistematizarea observațiilor şi pe o îndelungată reflecție, *paradoxul oligopedagogic* al ortobiologiei: anume că-n educarea tinerelor lor generații, gândacii roşcați şi tari se comportă skinnerian, promovând generalizarea învățământului profesional incult, iar cei negri şi moi adoptă o filozofie didactică exact opusă, maslowiană, în sensul că ăştia nu se preocupă să-şi doteze pe parcursul metamorfozei progeniturile cu abilități, capacități şi pre-judecăți gata rumegate, ci ei le formează la ăia micii *imaginea despre lume* prin şocuri inițiatice de vârf încât ajungând ca Oedip la răscrucile vieții morale, să se-ntrebe nu numai dacă li se dă ceva, ci şi *cine* le dă dacă le dă!

Din punct de vedere al doctrinelor pedagogice fiind relevant ca filozofie curriculară, cred eu, aspectul următor: chiar dacă nu avem un recensământ serios al celor două specii de gândaci ai blocurilor, de la Balcic la Kaliningrad, este totuşi indubitabilă statistic evidența că maslowienii cei negri şi moi şi romantici *nu au dispărut* din nişa ecologică împărțită cu pragmaticii ăia roşcați, mari şi tari! Exact cum sub tanchişti nu au dispărut *toți* cărturarii din *muie*! Consecința acestui *experimentum crucis* fiind constatarea alarmantă, Inocencia, că a avea la nivel național un curriculum focalizat orbeşte doar pe ce se pricepe *să facă* pavianul, încât conținuturile, deci *imaginea despre lume*, îi sunt indiferente, tocmai ca să poată fi predate-învățate cu incalificabili sau cu profesori fără CARTE, ei bine, Cențico, acest triumf al învățământului profesional asupra celui de cultură generală, eu zic că tot nu va distruge complet *profesorii care mai citeşte*-n republica răsprofilor, ca mine, pentru că e plăcerea lor perversă rău care se excită-n mizerie, dar eu însă nu mai am de ce să mă mai preocupe plăcerile pe lumea asta, nu-i aşa? c-o să intrăm de azi nainte *în virtute*; fără nici un sacrificiu ritualic de nuanță ctitorizantă, ca pomana de viu, deoarece n-am făcut nimic cu Cachita, şi socot că dacă mă reprofilam pompist-analist sau cow-boy mai demult, alta ne era situația noastră ACUM, Cențişorule!

Sau să fi revenit *şi eu* în Drujba, nu numai tu s-o îngrijeşti pe mă-ta, când a decedat nea Mielu-n 13 iunie 1990, caz în care spargerea colhozului şi împroprietăririle m-ar fi aflat prin cele comitete şi comisii, coalizat cu Buțai, Ciuvîrin şi Filatov, care au deținut, dețin şi vor deține puterea politică, economică şi spirituală-n sat. Şi atunci, toată curticica asta comună la toți de la Blocurile Ruşilor, câini şi pitecantropi, n-ar fi putut să-ncapă câte vaci tebeciste, dar perfect vindecabile, câte rable de tractoare şi remorci şi pluguri, grape, discuri, țevi de irigații, semănători şi combine perfect recondiționabile, aş fi adus, de să lucrez nu şase pogoane, cât a avut mă-ta Puşa, ci de zece ori pe-atâtea! Plus c-aş fi luat EU sediul colhozului, unde țese Ciuvîrin covoare din lână fină de alpaca,

utilizabile ca *poncho*, de le spală cu femeile Iordanka deversând detergenții-n Hodivoaia şi-n pânza freatică, şi nu se ia vreo măsură, în pofida faxurilor ce-am expediat pă peste tot!…

O dungă de sudoare tremurată ca un apus roşu în Deltă, unde nu vei avea niciodată bani s-ajungi, Inocencia, de parc-ar fi-n Ucraina sau în Bulgaria, îi curge lui Bonobo de sub freza neagră pe fruntea-ncâlcită şi-ncrețită rău de profesionalele obligații de a explica, de a nara, de a tranşa didactic pe-nțeles, atât obligațiile curriculare – partea experimentală neinteresându-l pe motiv c-ar însemna să predea biologia vremii lui Buffon, în concordanță dealtfel cu agricultura de secol XVIII din stepulița de ACUM! – cât şi noutăți, inclusiv perspectiva didactică de *a preda însăşi gândirea*, adică să nu ştii matematică neam, dar s-o poți descoperi ca Moisil pe bază de cumul de competențe sau, motanus mutantus, să nu ştii istorie neam, dar s-o scrii ca Iorga, formându-ți-se mintea identică cu a lui, folosind-o însă nu-n contra la care a stăpânit țara şi au construit tot ce se vede grandios PÂNĂ ŞI DIN SPUTNIK!

De ce n-am rămas noi din capul locului in Drujba, Inocencia, zici? Păi puteai, fă iubito, să ştii cum va pica curba salarizării reale de la republica activiştilor la republica răsprofilor? Că *ai noştri*, Cențico, de i-am votat că-mbrăcau tricouri antibolşevice şi umblau la sihaştri, în loc să ne mai mărească şi nouă leafa CA UNEI CLIENTELE uriaşe, ca să citim în mod profesional CĂRȚI, sau măcar să simțim de la ei cât de cât, pe Mizeriadă, ca orfanii, că au prețuire mămoasă pentru dăscălime, cercetare, artişti, ei din contra, zbiară la noi ca Malaşa la vite, că *la muuuuncă, băi!* că doar ați intrat în SISTEM din vocație, ca şobolanul în cursă, şi abia pe urmă discutăm dacă respectăm cât zice legea să vă eşantionăm din pib! în vreme ce (semn că economia merge!) intuşabilii averile lor şi le-au mărit de nu mai au zerouri, Cențico tată, ca când a luat Nadia notă maximă la adevărata ei valoare, surprinzând pe oficiali la Montreal!

Dar azi soarta m-am hotărât să mi-o iau în propria-mi mână, femeie! Am ajuns de sunt capabil şi eu de orice mârşăvii, ca labagiii de succes, cred chiar c-aş rezista sufleteşte să şi evadez din arhipelagul şcolar, Cențico, abandonându-mi elevişorii într-a cincea, ca un cuc ouăle sale! Oricâtă milă mi-ar fi de amărâtul de SISTEM! când îl văz aşa handicapat pân' s-o tranşa Noua Revoluție Şcolară de la aparență (occidentalizarea curriculară) la esență (occidentalizarea profului), intangibilă performanță dacă nu ne mai măreşte *ăştia* şi nouă leafa! care a ajuns ca un fel de *ajutor social* ejectat spre noi de la proprietarii resurselor umane! Care sunt *răsprofi* pentru că au uitat de unde au plecat, hă-hă-hă-hă! ah, cât îi urăsc, Cențişorule! şi nu se coboară ei la un act de comunicare cu noi ăştia, sutele de mii de cititori necreativi, cari am fi totuşi, într-o viziune sistemică, ca *cureaua de transmisie* spre sfântul şi

năpăstuitul norod, a subtilităților atitudinare din *Sămănătorul (Krestianka)*, a sintagmelor frangleze ca *fast futoar*, născute din turnir pentru nominalizarea intelectualului dominant, iară nu din efort de comunicare cu gloata, cum observa şi semioticiana de Vanessa, subtilități pe care, da, doar noi Străchinarii putem să le rumegăm-accesibilizăm băbeşte, pe la cârciumi şi stănoage protocetățenilor! Ci Ei doară se luptă ca mascurii şi muscoii, Malaşa, stabilind pe fiecare arie curriculară spirituală INTELECTUALUL DOMINANT, preierarhizându-se-ntru a-ntreține relații reciproc avantajoase cu *uie*! Ah! şi ce-aş mai arunca cu noroi în munca lor! Ah! cât îi urăsc ca şi pe ăia de dinainte de *aia*! fiindcă de fapt, uuuuuni-ver-si-taaaarii de ne bagă manuale *denotând incultura lor psihopedagogică* de n-a dat nici unul gaură la puțul gândirii vreunei Himenuşa Bukamaşkina, ca şi toți ăştia, răsprofi, cumularzi, atitudinari, TOȚI *o duce bine, fă!* şi nici nu te consideră intelectuală, Cențico! colega lor! *Ăştia*, dragă, nici nu *e cu tine*, COLEGII TĂI, INTELECTUALII!!!

Ei umblă cu creierii pe sus!

Ceea ce pe noi preuniversitarii, Cențico, pe profii inferiori, pe robii cu saricile goale, NE DESFIINȚEAZĂ complet, pentru a ne înlocui cu *ciurucuri*! Căci un bun magot de liceu poate atinge uşor toate obiectivele

Skinner din curricula!

Nenecesitând nici o pregătire universitară a preda TEHNICA OBȚINERII DE REZULTATE ŞI PROGRESII LA EXAMENE SAU LA OLIMPIADE!

Şcoala fiind ACUM un loc unde se face, fa, *numai meditații!*!!
Sub drăceasca oligodeviză: cât mai puțină CARTE! cât mai puțină EDUCAȚIE!

Ci numai care profesor vrea ritual Maslow, experiențe revelatorii, ăla da, ar trebui să aibă studii mai superioare, masterate peste masterate, dar tot nu e deajuns, chiar dacă-s unicate, căci pentru a realiza *trăiri de vârf*, profesorul cu p mare, ca mine, e benefic să frecventeze măcar de două ori pe lună Biblioteca Academiei, interesându-se de prospătură în specialitate, orice educație prezentând caracter de clasă şi pornind de la formarea imaginii despre lume a godacului!

Dar în republica răsprofilor nu mai e nevoie să citim noi la Blocurile Ruşilor, Cențico, că ACUM citim *prin reprezentanții noştri*! Cari s-ar jena să defileze-n fruntea noastră la o grevă, de la universitari, răsprofi, cumularzi, arendaşi, vechili până la cel mai nevinovat student, iubito! Ah, cât îi urăsc! Vai, cum mă remarxizez-recodrenizez de-o s-ajung membru-n KOMBED, şi vicepreşedintele acestui comitet al sărăcimii drujbene, întocmind lista neagră a primilor deținuți sau pedepsiți!

„Ah şi ce-aş mai citi şi eu o carte! – ACUM tăcu, dar exclamase aseară, ghiftuită de atât tembelizor şi lingându-se pe râtişor cu luciri

stranii în ochişorii ei verzi de atâta EXCEPȚIE DE LA REGULĂ, purcica de Cențica. Dar nu ne mai măreşte şi nouă leafa, Bonobele, să mi-o procur. Iar din CAR să iau, nu mă-ndur că e destinat la puradei!”

„Ah şi ce-aş mai evada din arhipelag! – gemu Dudu Străchinaru. Căci presimt că după groaznica vară a lui 1999 o să vin-o grevă mare-n februarie 2000. Şi ştii tu la ce mă gândeam azi la şcoală? Să mor eu dacă n-o să se instige prin tembelizor *toți* José-Maria de Piedád, zis Fafulea, zis Celmare ca şef de cameră, să-şi trimită copiii la *toate* şcolile, *peste* cadrele didactice, ignorându-le sau rupându-le afişele cu GREVĂ GENERALĂ! Să vină, iacă dar, să facă ordine cu biciul şi cățeaua în *toate* cele vreo treizeci de mii de unități şcolare! Să facă Mizeriada ca pe o Mineriadă… diseminată, perfid ascunsă Occidentului! Păi atunci, am mai fost EU *golan*, fa? Am mai ieşit EU din metrou la Universitate în loc de Piața Unirii şi m-a recunoscut Iordanka la tembelizor? Pe miiine, fă, să mă fi identificat ea?… În nici un caz! Că profesorii nu *are* drept la grevă în republica răsprofilor! Dac-ajungi de să țipe guvernul la tine ca Malaşa la vite! La muuuuuncă, băi! Adică de ce extinderea mea să ajung eu să mă simt agresat iar, dar de *ai noştri* deveniți ca *ai lor*? Şi optimiştii cumularzi, dealtfel din ce în ce mai puțini atitudinari, să se de-li-mi-teze prin neimplicare, făcând cu ochiul spre gloată că noi greviştii nici nu suntem *intelectuali* ca ei Şi să mor eu, să te las *văduvă absolută*, şi bătrână, şi săracă, şi… învățătoare, împovărată cu doi puradei, de nu va fi aşa greva din 2000, o batjocură fără vreo singură reacție *Ascundeți profii!* sau *Laudă profului român!* în *Sămănătorul*! (Ar fi fost prea mult un număr special al suplimentului *Krestianka*!) Doar ştiri mărunte ca despre o grevă din multele, fără vreun editorial măcar, confirmându-mi-se ce-ai observat şi tu, Cențişorule, dar nu credeam: adevărul *mic* că e mai strânsă legătura afectivă dintre doi parlamentari, spectral opuşi, decât conexiunile dintre fiecare şi aligatorii săi, a devenit adevărul *mare* că sila cumularzilor de profesorii *inferiori*, în republica răsprofilor, nu diferă de a Cachitei Dolores față de un amărât ca mine! Şi este întemeiată pe c-o *duc ei destul de bine*! Fiindcă economia, pentru upercutclas, merge perfect! Ah, cât îi urăsc pe *ai mei* şi cât de indiferent aş fi, dacă sub pretextul eradicării corupției şi al apărării valorilor naționale… Mă-nțelegi, e atât de simplu, *că între ei şi gloată nu se află nimic!* s-ar pomeni cu huruit ca de şenile-n urechi, că a venit hârdăul cu arpacaş! Cert fiind oricum c-o să-i zdrobim în Anul electoral Eminescu 2000, lăsându-i singuri împotriva stângii din coaliție şi rerereale gându-le un preşedinte de zgonhen!… Cine? Noi care unde rezidirea țării trebuie făcută cu aceste cărămizi-formatori, cum la temelia României Regale a stat Învățătorul. Iar eu nu vreau să stau pe post de nevastă de meşter mare în zid, ci mai bine mă convertesc pompist-analist! Căci ce cumulard, fa, aflând el că de peste şase luni n-am mai cumpărat Eu Străchinaru o cărticică, şi-ar mânji

imaginea afişându-se solidar cu jegoşii ca mine, mergând chiar braț la braț cu mine-n fruntea convoiului, ca spre Sibir cu tancurile pe de lături, ajutându-ne să explicăm populației asmuțite asupra noastră de pe canale că *educație pe gratis nu se poate oferta decât la rele*!

Că poate eu oi fi gemând fără doctor şi ție nu ți-e a crede, cumularde, când mă mir: *Bine, dom' le, dar eu mor! Ce extinderea mea!* Însă eu într-o zi am să evadez ca Icar din arhipelagul şcolar, Cențico, şi să ştii de la mine un singur lucru: eu îmi dau foc la diplomă, ca să nu mai am cale de întoarcere, mă revolt, iubito, mă revolt şi mă angajez şi mă fac atunci Vânzător, mă apuc de o meserie *reală* şi cinstită, luând dintr-o parte mai ieftin şi dând în alta mai scump!

Că chiar ăsta şi este *paradoxul român oligopedagogic*, Cențico, fir-ai a dracului, că dacă Educația la noi ar fi apanajul resurselor umane *inteligente* rău, atunci peste 90 % din mezelclas şi upercutclas ar trebui să provină din învățământ!!! Ceea ce ar fi însemnat ca noi să fi avut ACUM în republică o cleptocrație *cultă*! Or cleptocrația noastră nu cumpără cărți pe măsura ponderii ei în economie!

E clar, fato! Am fost indus în eroare de Akimuşkin, nu i-ar putrezi oasele! că el mi-a băgat în cap ce mişto e ştiința şi ce bengos s-o predai, ascunzându-mi tocmai ce nasol e să fii cadru… didactic de zgonhen, preuniversitar! Şi să sufere din vina ta şi puradeii, Genaro şi Maricusa, ca să nu mai amintesc de sacrificata de Inocencia, când vede ea din balcon trecând nunțile spre primărie, cu drujbence sfidător-costisitor îmbrăcate-încălțate, şi comunitatea asta *nici nu ne mai invită*, disprețuindu-ne ca pe ultimii săraci, deoarece noi nu suntem solvabili să dăm vreun dar! Sau ne invită menționând cu pălmuitoare milă că ei nu vor să ne arunce-n cheltuieli, că ne înțeleg bine situația şi *nu se supără dacă nu venim*!

Blestemat fie ceasul când m-am îndrăgostit de aria curriculară Matematică şi Ştiințele naturii, în speță de biologie, Cențico! Ca şi de a fi profesor!

Datorită bestiei de Akimuşkin, profesorul meu, care abia ACUM pricep eu că banditul nu proiecta situațiile de predare-învățare tocându-le cu satârul pe obiective operaționale din secolul lui Buffon, singurele accesibile de să le *descopere* elevii, ci la catedră el *oficia* în funcție de receptivitatea noastră, afectată de acea irepetabilă oră din zi, de acel soare unicat de toamnă, de langusta, revolverul sau prezervativul adus în clasă de careva, de cum am dormit, de ce-am mâncat sau n-am mâncat, ce-am băut sau ce-am fumat după cutare meci sau chiul, da, Cențico, satanistul ăsta avea un dar diabolic al logoreei şi al modelismului, încât îți confisca şi mințile, delirând despre tot felul de miracole, de am avut revelația fericirii ca fiind tocmai starea de să stai în aria curriculară şi *să citeşti cărți* cu animale, plante, insecte şi bacterii şi organe secționate color, *fără să aştepți nimic*! nici măcar a nimeri animalul câştigător pentru o primă

tranşă la teleloterie, probabil struțocămila! Ay! nu ți-ar putrezi oasele, Fomo, tătucule, pensionarule, dacă tu ca un NESIMȚIT şi un pericol social ce erai, ca orientare şcolară şi profesională, n-ai ținut tu cont neam, că noi elevii poate luam de la tine model vocațional, interiorizam modul tău pervers de-a fi-mpăcat senin cu răhățişuri şi cu vechituri, cu ştiri ştiințifice de pe-o margine de ziar, ignorând că va veni şi-n *muie uie*, c-o redefinire a fericirii ca fiind vocația de a consuma încât să devenim sfâşiați doar pentru că vecinul are mai mult!

Bestie!

Bestie de la catedră!…

Futu-ți mohorții mă-tii!

O dungă de sudoare tremurată ca un apus roşu pe apa plată a Lacului Titicaca, îi curgea lui Bonobo de sub freza neagră pe fruntea-ncâlcită şi-ncrețită rău de profesionalele obligații de a explica, de a reduce, de a simplifica didactic, pe înțeles, atât motivația deciziei de a se angaja la benzinărie, cât şi riscurile, câte erau previzibile!

Puse accent pe jena resimțită matinal de a servi o tipsie cu douăzeci de mici şi a bea beri, un bax, regale, fără a fi însoțit şi cronometrat la plăcere de ființa iubită pe care din leafa lui de jeg de prof nu va mai avea din ce s-o scoată măcar o dată-n viață doi kilometri, pân' la localul familial cu specific național La familia Morometzilor! Dar de ACUM încolo va fi el permanent acolo!

Cențica, lăcrimă ceva, verzuie la atâta sinceritate, îl prinse de urechi ca pe o oală mare de ciorbă de lobodă, gătită vinerea s-ajungă până marți, cu temperarea fermenților prin refierbere, cum observa şi regretatul Iosif Sava, şi privi îndelung acest cap negru şi trist, parcă de calmuc ghilotinat, punându-şi-l lent, lent, lent, în poala caldă şi moale, însă funcțională.

„Tu Bonobele – şopti ea romantic de la un timp de visare ca şi nocturnă – nu prea posezi gena mentalității de învingător. Dar e şi vina comportamentului dobândit, pentru că tu-ncalci un principiu fundamental al strategiei, pe care mama l-a reținut perfect de la ofițerii tanchişti de la popotă şi mi l-a-ncredințat mie. Ştii cum eşti tu? Eşti exact ca Genaro şi ca Maricusa la Popas, de Pobreajen, la iarmaroc, când erau ei aşa de mici de ziceau *prule*-n loc de prune şi-şi înțelegeau dreptul de consumator ca pe un drept de a consuma *toate* ciungile cu *surprize* nişte poze cu maşini, aduse de la coropcarii din sud. Aşa eşti tu, împrăştiat! Te-a făcut mă-ta împrăştiat şi nesățios. Vorba ceea: Fedka opinci a încălțat, iar Fedul s-a supărat – dă-mi opincile lui Fedka, dă-mi şi nădragii lui Fedka, dă-mi-l şi pe Fedka argat!!! Aşa eşti tu, coiotule! Un insațiabil! Asta ți-ar zice mama, dac-ar mai trăi, ca strategie! Deoarece când se dă undă verde la o ofensivă, apoi atunci toate mijloacele se focalizează pe acelaşi scop, iar manevra de foc sau de resurse materiale sau umane este subordonată la

acest unic obiectiv de atins până la sfârşitul campaniei! Tu, mă Bonobele, vorbeşti ca un răzvrătit de că să facem o grevă? TU? Parcă nu te-aş cunoaşte eu bine! Păi dacă partea cea mai jigărită a corpului… didactic ar declanşa o grevă, am impresia că tu nici nu te-ai gândi la Genaro şi Maricusa, ca la copiii tăi, ca şi cum ai face şi tu parte din familie, că poate ne mai măreşte leafa de să le trimitem o alimentație mai consistentă, ci dimpotrivă, ai sta cu gândul tot *la copilaşii ai altora*! Ție ți s-ar face un dor fără sațiu de Esmeralda, de Mişa, Grişa şi Epişa, de Himena şi Palaşca, de Frecardo, de Jevakin, de Esmeralda, de Gaviota şi de ceilalți elevişori şi te-ai duce ca *să intri* în morții mă-tii la ore! Tu ai deveni un ordinar spărgător de grevă, Străchinare, ca fufele alea de pe la şcolile şi liceele de odrasle de mari privatizați, de unde provin şi majoritatea arendaşilor şi vechililor noştri! De jale fiind că tu ai face însă notă discordantă nu pentru că eşti copleşit de *atenții*, ci deoarece eşti dintre acei perdanți contemporani selecți, pentru care ACTIVITATEA ÎN ŞCOALĂ e ca o consolare pentru vitregiile vieții, Şi rezultatul e că nu numai că tu nu ai, în fața mea, o mentalitate de învingător, măi băiete, dar tu, asemeni unei larve *koro* cu aromă ca de cocos de la buturugă, nu ai nici măcar o mentalitate de învins! Să te văd şi eu, bărbate, că ții un piculeț la copilaşi, la Genaro şi Maricusa, transferându-le lor speranța de fericire cândva, dacă eu m-am umflat şi buhăit la tine-n căsnicie de grişuri ieftine şi de spaghetti, fără să-mi pot da cu loțiune la celulită, de să-mi mențin o arie curriculară ca de farmacistă! Ah! de-aş apuca şi eu să constat că te zbați şi tu, că te agăți fie şi de-o *churumbela* ca a popii Panda la înec! Aş! Pasivitate, pizmă şi pantomimă! adică cei trei p de la pauperizare, care fac pe om prost, populist şi paradoxal, în loc să-l ducă la Prosperitate, deci la o înmulțire morbidă a veniturilor, la o pululație a lor! Uite: o fost ocazie cu testări de director şi ai evitat pe motiv că oricum Filatov nu pleacă decât primar, iar a fi director dincolo-n Galapagos, la şcoliță, ar fi departe şi… neperformant! Dar n-ar fi fost nici pe departe *neperformant*, să ştii şi tu! Pentru că, Străchinare-Străchinare, managementul local sfințeşte-n morții mă-tii lotul şcolar, care-n Galapagos e de TREI ori mai mare decât la Drujba la Filatov, şi numai cernoziom, bun de manioc şi de mango! Dacă tu, coiotule, te arătai printre calicii ăia de-acolo creativ-inovativ la o relansare a învățământului rural cu finanțare externă pe bază de proiect atractiv şi ai fi folosit la maximum, pe baze oligopedagogice, exploatarea muncii copilului şi a familiei acestuia, atunci ALTFEL se uita azi lumea la mine pe drum, după ce ieşeai cu legumicultura *ta* pe piață! Sau de fapt nici nu ieşeai, dacă erai inovativ! *Obligai* pe dobitocul de părinte să cumpere, oarecum simbolic, cantitatea care i-ar reveni-n medie, şi anume la preț fixat cât mai sus, perfect legal, nu de tine, ci acoperit cu acte, de comitetul tău de părinți dominat de ăia care când intră-n megabig la Statornicia nu se uită la preț,

ci dacă-i marfa marfă ca-n *uie*! Dar aşa eşti tu de când te ştiu: un hipoposesiv! Nu-ți place să ai! Parcă ți-e aşa, nu ştiu cum, ruşine!

Şi a mai fost, pe urmă, oportunitatea excepțională, motănaşule, cu examenele de vechil, şi iar nu te-ai dus, pe motiv că nu vrei să constrângi în morții mă-tii pe alții la tâmpenii şi că n-ai nici Dacie să te deplasezi prin micuța noastră gubernie! Parcă fiara de Kabaniha n-a avut Oltcit când au numit-o, şi ACUM are o Volvoloancă (asta da *progresie*!), pe care şi-o protejează anunțându-şi prin fax inspecțiile, ca să-i asigure directorii părinte cu maşină s-o ia de la inspectorat şi s-o ducă şi înapoi! Că doar n-o fi idioată să consume pe benzină dintr-un salariu care şi la vechili e calculat expre, ca-n sistemul sanitar, să jumuleşti! Păi tu de ce crezi că s-au băgat cursurile opționale, Dudiță? Doar aşa ca să pigmenteze proiectul curricular al şcolii în planul managerial? Sau pentru divertisul curricular în sine? Poate, dar nu-n *muie*! Unde ținta de atins este ca să aştepte, toamna, pe la fiecare vechil pe la uşi, pentru aprobarea cursului opțional, *întreg* personalul, până-n iarnă, ba că nu-s precizate obiectivele, domnişoară, ba c-ai folosit verbe unde trebuiau substantive, sau invers, ba c-ai folosit sintagma evaluare continuă în loc de evaluare perpetuă, doamnă, ba că nu rezultă modul în care cursul răspunde specificului local şi aşa mai departe, până la paradoxul român, adică şpaga, că acelaşi text (!) la unele cadre e aprobat şi la altele nu! Ceea ce şi era de aşteptat de la zgripțuroaica de Kabaniha! Care înțelege ca vechilă că există două specii de iobag pe moşia ei: 1) *producătorul de bunuri materiale*, ca metodista Fiokla Malafeevna, al cărei folos e că trăind printre maniocari, îți poate livra oricând la domiciliu doi saci pentru la iarnă; şi 2) *făuritorul de valori spirituale*, ca tine, Dudulache, al cărui folos stă-n că-ți ordonă, şantajându-te cu nesiguranța catedrei, să pregăteşti elevi de olimpiadă şi, dacă ai *rezultate*, are şi ea ca vechilă-ntre vechili cu ce *progresii* a se lăuda, de poate scapă de Căgiurzia-ntr-o echipă de-a arendaşilor, voiajând iar, să se mai inspire ce alte scripte se mai pot cere pentru a se inspecta, de să irosim nu 80 %, ci 90 % din timpulețul pentru cititul CĂRȚILOR, sau măcar se asigură pe viață de gradații de merit, de excelență sau de eminență, ca *inspectoare dominantă* la noi în gubernie!

Sunt în general nişte *posibilități* ca vechil sau ca arendaş, Diță, care n-ar trebui să le subestimezi şi care explică de ce nu se cunosc cazuri de întoarceri la catedră de bună voie!!! Pentru că din perspectivă sistemică, propăşirea este întotdeauna şi internă, nu numai externă arhipelagului!

Cel mai mare avantaj ca vechil eu zic că e că MAI MEREU MĂNÂNCI PE LA ALȚII pe de-a moaca, pe de gratis, la lecții deşchise din motive metodice (şi de-aia, vizând delicatesele, pretinde nehalita de Korobocika cât mai multe acțiuni!), sau în deplasări externe, de-ți dă cine te invită sau ai tu diurnă plătită de norod, ca să nu mai vorbesc de regalul ce te-aşteaptă când trebuie să-i dai cuiva (care se ruinează pe la bănci)

calificativul să-şi ia vreun grad prin *inspecția specială* şi, dacă ai tupeu, îți iei la pachet şi pentru acasă la familie unele delicatese mai deosebite, dar chiar şi fără, calculează şi tu, mamutule, ce-nseamnă-n economia unei familii ca o guriță măcar să nu mai consume aproape deloc!… Şi-ai să constați că te simți mai lejer şi începi să-ți permiți nişte chestii! Iar avantajul minim ca vechileasă e oricum că controlezi tu pe alții şi nu te verifică altul pe tine, şi se ştie experimental din armată şi din lagăre că superiorul are dreptate perpetuă! Apoi, e o infinitate de moduri de *a primi*, de la cele mai scumpe delicatese de la noi din gubernie, cum am mai zis de-mi vine iar apă plată în gură peste pehaş, până la diferite facilități, ca: ăla te serveşte cu o reparație auto, aia c-un *coautorat*, alta c-un tratament medical, iar cutare cu o invitație convenabilă în concediu pe gratis sau la o piesă de teatru sau la Bolşoi! De ici un pic, de colo un pic, se adună, mastodontule, şi se simte! Se simte bine de tot! Regula fiind *să nu fii fraier!*, că atunci au şi tartorii mai mari încredere de să se bazeze pe tine! E un sistem foarte rodat şi s-au înfipt alții mai proşti ca tine, Dudiță, şi nu văd de ce ai avea complexe!

Sunt, există, Dudiță, se mai ivesc asemenea posibilități şi de două-trei săptămâni, coiotule, se interesează cu toții de tine, fir-ai al dracu! A dat de *en* ori telefon la şcoală personal generalul holist Vasea, care te apreciază că eşti om de SISTEM, a dat şi Saltîciha ta, că e vacant post de manager de Casă Corp Didactic, să-ți trimită metodologia de concurs, care-i simplă formalitate pentru tine, neexistând candidați cu permis de a citi la Biblioteca Academiei, dându-ți-se posibilitatea să formezi pe alții, care e visul la orice intelectual şi dacă ştie, şi dacă nu ştie mai multă CARTE decât formatatul. Şi din nou ai ezitat, ghepardule, ai zis că da, *dar să mi se garanteze dotarea în trei ani cu peste 20 000 cărți*, la care omul să vie dacă simte el din proprie inițiativă nevoi de formare, nu să impun fiecărui jeg din arhipelag câte 100 sau 1000 ore de recicăleală strict *verbală*, eventual plătite de el din sărăcia lui, cu umile mulțumiri pentru adeverința de perfecționare, universitarului exploatator sau şmecherului arendaş întors din *uie* să ne beştelească, ba şi să manipuleze că nici acolo n-ar fi dascălul plătit cine ştie ce, semn că *e tot activistul ăla*, doar a schimbat o păsărească cu alta şi e de părere că aceleaşi rezultate se pot obține şi dacă ne mai măreşte şi nouă leafa s-avem de cărți, de un sidiu simfonic, de un bilet de teatru, şi dacă ni se aplică doar… teroarea, multiplicându-se haitele vechililor, pe banii ăia cât cuprinde şi asigurându-se călcarea cel puțin hebdomadar a fiecărei unități şcolare!

Însă dac-aş fi fost eu pusă pe post de arendăşoaică sau de vechileasă, uite cum aş fi făcut reciclarea asta, bărbate: când se evaluează extern şcolile prin examen terminal național de capa şi de bac, neexistând încredere în evaluarea internă profesor-clasă, păi tot atunci SĂ DEIE

TESTE ŞI RESURSELE UMANE, dacă tot e cheltuială şi deranj! Iar ultimii 10 % ca punctaj SĂ RETROGRADEZE, fiind daţi afară, absorbindu-se-n loc, prin acelaşi concurs! cadre noi din gloatele care mişună pe la inputul SISTEMULUI! Sau mai bine aş obliga fiecare salariat să-şi calculeze anual ce PUNCTAJ a scos din rezultatele elevilor la olimpiade şi din ce activităţi răsunătoare a organizat în gubernie, concluzionând singur, fără să mai întrebe, dacă a rămas în liga profesionistă sau a retrogradat! Urmând a fi concepute punctaje şi la şcoli, luate ca câte un tot unitar! Consecinţa fiind că ce nu trece de-un barem compatibil *uie*, se înfierează ca nefiind *unităţi reprezentative* şi retrogradează motanus mutantus din SISTEM (să nu rămână decât cu şcoli fruntaşe!) şi se desfiinţează ca nişte găuri falimentare din economie, sau ca nişte unităţi de tancuri care şi-au pierdut drapelul de luptă, iar elevii lor, ca să-şi păstreze egalitatea de şanse, vor fi zilnic transportaţi în comun la alte şcoli, promovate, unde găsesc şi personal performant, şi fax, şi laboratoare funcţionale, şi Internet, şi quetzal!

Numai aşa se poate asigura primenirea anuală a resurselor umane ca şi a unităţilor reprezentative şi corolarul epurării, revigorarea învăţământului nostru!

Şi-ai să vezi atunci bibliotecile pline, Bonobele! Sub teroare, unii să nu pice, alţii ca să intre… Ar fi o măsură salutară ca şi *eliberarea dascălilor de sub asuprirea universitarilor*, care sunt inculţi din punct de vedere pedagogic şi nici experienţă cu ce se poate şi ce nu la clasă nu au şi soluţia viitorului e să fie decuplaţi de la Ministerul Educaţiei Naţionale – ce muncă *educativă* duc ăştia? – şi să treacă la bugetul cercetării, unde şi este locul lor firesc!

Da, trebuie eradicată-n arhipelag orice formă de exploatare!

Cum bine zicea la izbă la Staruhei Izerghil, înfigându-şi sula-n hamuri, groparul Toska Bukamaşkin, care pledează pentru o re-marxizare a cărturarilor proletarizaţi din comună conştienţi şi susţine că deja, unindu-ne cu toţi defavorizaţii, ar trebui să înfiinţăm, paralel sfatului popular al îmbuibatului şi coruptului de Buţai, un KOMBED, *un comitet al sărăcimii*, care să întocmească, pentru a face lob cu ele, listele negre cu persoanele cele mai vinovate local de exploatarea mafiotă a omului de către om şi care ar merita trimise la Sighet, redându-se puşcăriei, de care a auzit el că este foarte bine întreţinută, funcţională, fireasca funcţie de a face *perekovkă*, adică reeducare în **cetatea oligoeducativă**!

Deci, coiotul meu scump, până şi Toska Bukamaşkin, vezi tu? se zbate, se frământă, dezgroapă şi îngroapă morţii, umblă…

Numai noi doi, cum eşti hipoposesiv dar impulsiv, o să ne strângem de beregăţi, de trahei şi mai ales de esofaguri, acilea-n Cvartalul Ruşilor, scoţând hârâituri sinistre pe laringe, devorându-ne ca nişte anaconde-n cuşcă! Şi tu nu faci nimic, leneşule şi tatuule! Nu pentru

miiii-ne, că eu nici nu mai am pretenții de la un *golan* strâns de pe ulițe, dar s-a mai pomenit atâta nesimțire? ca la copilaşii personali, ah! ce-mi faci? Străchinare-Străchinare, dar tu la Genaro şi Maricusa nu ții nicidecum?”

Dinspre dugheana Katiuşei venea o muzică parcă inspirată tocmai de sentimentele duioase, momentan social-democrate, ale Cenţicăi, şi dedicată pentru Genaro şi Maricusa la facultăți: o voce pasionată anunțând lumii întregi, ca la licitație, că *fata mea, băiatul meu / sunt o valoare!*

Bonobo ieşi din vraja ce-l cuprinsese sub ciupiturile defensive ale dresoarei, care țineau loc şi de încălzit ciorba, fără a primejdui serios parteneriatul de EXCEPȚIE DE LA REGULĂ ce ea-l semnase la izbă cu baba, năucit că din privirile ei țepene țâşneau ca din nişte lasere verzi camuflate-n ochişorii din grăsimea de purcică a feței de faianță, interdicții nenegociabile, de nici să nu mai îndrăzneşti să propui un *guleai-pipiripao* ca de *ultima* dată, ca pomană de viu din banii dupe CAR! Şi să-ți intre bine-n cap ce spunea şi Petre Țuțea, că *ultima dată* a fost deja ultima dată, desfrânatule!!!

„Nu numai la ei mi-e dorul, crăițo! – bolborosi el cu dinții încleştați, frecându-şi nasul ca şi cum ar fi acreditat-o să-şi observe comportamentul ca pe un limbaj, alegându-şi singură ce plăcere comunică. Mi-e gândul şi la tine, ce putem face şi ce nu! Că susții că să-mi dau acceptul să mă instaleze director la şcolița din Galapagos, unde-o să pice la apropiatul cutremur acoperişul pe cranii de cinocefali. Bun! Dar dacă ne convoacă URGENT vechileasa cea creață, Kabaniha, pe toți managerii la ea la Căgiurzia, c-a venit din Paraguay cu noi idei de documente de cerut, ei, cu ce mă duc, fa, urgent? Cu teleguța lui Fafulea? Cu Şaliapin şi cățeaua Glinka?… Sau apelez la un babuin de părinte obligându-mă implicit să-i scot medie mare la copil, favorizându-l la admiteri şi întărind astfel încă şi mai acut INVERSIUNEA VALORILOR la noi în gubernie? Şi zici tu că managementul local sfințeşte lotul şcolar, cultivându-l cu elevii, exploatând la ei, şi recoltând ce? Manioc, ananas, mango, papaya şi chirimoya, varză şi barabule. Aşa-i! dar în Galapagos la noi îți ia varza *cu căruța* de pe câmp, şi tu stai în aria curriculară, cu mâna la gură şi te uiți ce mai săbii ninja şi ce mai *machete* au! Că armele de foc nu lucesc şi nici nu le arată! Oi fi vrând poate să mă fac şi samurai, să pier, să mă-ngropi şi să te măriți cu junele Marinică Drujbescu, ai? Sau cu bogătanul de Calițoiu… Cât priveşte a mă reconverti profesional vechil de-a binelea, garofițo, eu nu admit să mă oblig nici față de inspectați, că i-aş inversa ca valoare, aşa că condiția automobilului este eliminatorie ca să verific din local în local dosarele nenumăratelor comisii, ce *progresii* s-au mai înregistrat şi însuşirea *noului jargon* în elaborarea lor ca criteriu că

noi implementarăm în doi-trei ani ce alte neamuri nici în trei cincinale, cum se fălea şi căpcăuna de Kabaniha!”

„Ah şi ce-aş mai citi şi eu o carte de Sanda Maro, ascultând la Doma Norodului un concert de muzică din cantautorul de la Leipzig! – sări în sus şi schimbă vorba Cențica, folosindu-se de nişte elemente de cultură ca de distractorii unui item cu alegere multiplă. Ah, să fiu eu pusă arendaş, Bonobele, apăi cu resursele… umane n-aş discuta decât în ordine, ordonanțe, decizii, decrete, instrucțiuni, circulare şi legi, care nu se prelucrează, ci se implementează! În schimb, investind 85 % din buget numa'n acțiuni care să mă reliefeze, planificându-mi permanent doar fapte mediatizabile, generând minimum o conferință de presă pe săptămână, hrănind bine şi îmbătând bine gazetarii, plătindu-le voiajuri pe lângă delegația mea, aş comunica personal numa' n truisme *direct cu populația*: ba că cadrelor le lipseşte a reucenici la *liubovul* slavofil de norod, ba că şcoala cum am găsit-o eu e o grămadă de lanțuri verbale moarte, de cunoştințe memorizate-n cele mai grele cazne, când noi trebuie să-l învățăm pe cimpanzeu nu cultură, ci meserie, cum cere şi patronul, care-l întreabă pe absolvent, stimați concetățeni, ce ştie *să facă*, nu dac-a citit în morții mă-sii cărți, fiindcă nu cum s-a format huila e mai important (asta e treaba consilierilor şi a savanților), ci dacă tineretul nostru are competențe performant s-o scoată-n cantități suficiente din abataj, ca să aibă pensionarii cu ce se-ncălzi când vine crivățul de la Verhoiansk! Aceasta este esența unei EDUCAȚII SĂNĂTOASE! Un învățământ profesional, nu unul de cultură generală, pentru că la noi problema nu e etică să nu furi, ci de calificare-n muncă! Mai mult, m-aş plânge continuu aligatorilor că întâmpin din partea cadrelor didactice o rezistență îndârjită la schimbare, că mă strofoc degeaba să le schimb mentalitățile, m-aş văita că sunt cam puturoase, că *nu munceşte*, dovadă iresponsabilitatea cu care fac grevă, dând exemplu rău la cercopiteci, când ar putea foarte bine munci de şapte ori mai performant pe salariile ajunse de şapte ori mai mici!

Iară tu-i dai cu cinstea, coiotule, care dacă erai avocat, ai fi fost unul al statului, al perdanților în general, nu al marilor întreprinzători, care să-ți dea şi ție-n morții mă-tii o cotă din cât cont le salvezi nu prin pledoarie, ci prin relațiile tale!

Dar însă totuşi cu tocmai… noblețea ta, Străchinare, m-ai fascinat în morții mă-tii din fragedă junie! Şi pe ea mă bazai, Bonobele, semnând parteneriatul cu baba de să m-avanseze la excepțional, anticipându-mi în virtutea EXCEPȚIEI DE LA ORICE REGULĂ prima tranşă de câştig la teleloteria animalelor! Aşa că nu mă mai jigni că-ți vreau pieirea ca să contractez o nouă căsnicie! Şi cu cine? Cu Marinică Drujbescu! Cu Ninel Calițoiu! Cu nişte romantici, care nu vede nici unul că nici un drujbean n-ar vota nici mort o alianță de *golani*, ca a lor!”

Sus stelele se luminau *reciporc* pentru că-n stepuliță-n Drujbiță nu se mai manifesta vreo cerere pentru ceresc, iar de la discotecă de la Katiuşa emana ca dintr-o cocină rece o muzică de menaj răpitoare-ntreruptă aperiodic de plesnete de capete pe la boscheți, nefiind în corespondeță biunivocă opționalele cu extinderile, ca a itemilor de tip pereche unii cu alții, dar contribuindu-se şi la preselecția masculului dominant, viața promovând un din ce-n ce mai feroce-ntreținător legal, c-altfel te beleşti înghițind în sec la promoțiile culinare ca văduva la pornofilme şi-i luceşte bărbia de bale la plodul mariajului tău.

Şi se făcu un moment o tăcere s-auzi târâişul baxului pe pistă.

Şi ce-i ghicise Staruha Izerghil Inocenciei, păru a confirma bufnița *paca-paca:* cică-n groaznica pentru jegurile didactice vară a lui 1999, o să i se întâmple ei trei nenorociri doveditoare că i-a ajuns megaciocul oranj de tucan zâmbăreț al Mizeriei până la os la simfiza pubiană, cum proorocise şi Puşa dacă ia golan: mai întâi, constatarea că nu mai are *chiar deloc* cu ce să se-mbrace şi să se-ncalțe la şedința cu protofermierele; apoi, descoperirea că toată lenjeria de pat de la părinți uzată-i şi se crapă singură-n maşina de spălat, încât rămân plăpumile ne-nfăşate complet şi se umplu de-un slin ca la cort; în fine, consternarea c-au început să se perforeze *toate oalele şi cratițele mari din casă,* fiind cronofag pentr-o gospodină care-ar mai citi şi ea o carte, să nu mai poată găti vinerea pe toată săptămâna!

Pesemne stația din cârciumioara Katiuşei înhățase şi rupsese banda la vreo casetă şi, până la descâlcirea resturilor, animatoarea trecu pe radio, nimerind peste un slou dulce, electoral şi languros, retezat însă repede, intervenind umanist redacția Statornicia, de la Buțai din curțile domniei sale. „Alo, alo! Aho, aho, drujbeni şi frați, încetați să vă *futați*, lângă boii zebu v-alăturați şi cuvântu-mi ascultați! – se auzi-n hihiliză timbrul sexy al Brendei, gungurind ca când îi susținuse-n Bemweu Bonobo aria curriculară selectă pe extindere, pe subcomponente şi pă genunchii lui subțiri şi păroşi, câteva ore-n urmă. Alo, alo! Frați români, Radio Statornicia vă reaminteşte că-n domeniul fiscal există trei specii de taxe!” „Unu, taxe *obligatorii* prin lege! – interveni Astolfo cu vocea lui futbolistică. Cum ar fi impozitul pe clădire, impozitul pe terenul aferent la ea şi impozitul auto, bineînțeles că-n toate cazurile enumerate doar care are!”

Moluscă îşi aminti iar de-n ce Bemweu l-a adunat ca pe-un golan Brenda de pe Spălătura şi-n ce palat doarme ea-ntr-o picătură opalescentă de ylang-ylang şi-şi zise că-mi vine spumele pe mine când raționez că eu, ca *formator* român, niciodată la puradeii mei n-o să le pot da din salariu, nu maşină irascibilă din *uie,* dar nici măcar vreun tomberon de Dacie pe moarte! Şi nici… clădire de să plătească impozitul şi pe ea, şi pe terenul aferent!

Iar Brenda adăuga cu vocea ei suavă, nu ştiu ce atenții s-avem pentru o taxă de apărare civilă, diferită de taxele locale, ca paza comunală, iluminatul public, ridicarea gunoiului menajer sau dezvoltarea sportului drujbean în perspectiva olimpiadei balcanice din 2004!

Stelele stepuliței se umeziră şi Dudu, Cenţicăi, adormite cu cheița de la centura de castitate în gură, mărturisi înfrigurat ca pe somiera de moarte, că lui i s-au făcut avansuri libidinoase la Popas, să abandoneze dezonoranta profesie de cadru… didactic, creându-i-se condiții generoase să se recalifice într-o meserie adevărată, recunoscută de norod, aceea de pompist-analist.

„Oi fi fiind eu, Dudulache, oaia clonată Dolly cea lipsită de personalitate – izbucni imediat ironic Cenţişor dând dintre obiectivele de referință un iz amețitor ca al micilor Anfisei – dar atât de fraieră cum mă crede un țâşti-bâşti ca Stiopa Ciuvîrin să ştii tu bine că nu-s, berbecuţule!

Eu sunt fată de negustori mari din Valahia, Dudule!

Eu sunt fată din vână de negustori vechi, băi provenitule, care luau încă din secolul XII dintr-o parte mai ieftin ca să dea-n alta mai scump, evitând prin şpagă majoritatea vămuirilor, pe când ai lui Stepan Ilici Ciuvîrin nici nu ştiau în acele vremuri să socotească şi erau formați moral de străbunicile mele cu harapnicul la scară.”

„Aşa-i! Aşa-i! – admise cu frică Bonobo, înnegrindu-se ca cangrenat. Mi-aduc perfect de mă-ta des aminte, oița mea! Era-n amurg, ziua agoniza ca ciomăgită de moarte, când intrasem în *halimentara*, tânăr stagiar, să-mi iau obişnuitul mezel ca de Sibiu, tăvălit prin cretă, care-n acea seară părea mucegăit suspect, şi cam adulmecam deviant spre o bucățică de pastramă, neagră cum e carnea de tatu, prinsă c-o sforicică-n cui, afumată şi ea, iar mă-ta, adevărată negustorească, care ştia, încă sub tanchişti, principiul lui Fukuyama că un client mulțumit, respectat şi satisfăcut este ca şi bărbatul, un client statornic, zice cu o duioşie timbrală de excepție, pe care rareori i-am mai auzit-o: AIA nu e, don’ profesor, pentru DUMNEAVOASTRĂ!

Iacă dar că au fost neverosimile, mitice vremuri de aur în țara asta, micşunica mea, când cadrul… didactic, poate şi pentru că trebuia să-i tâmpească pe copii şi, eventual, prin lămurire sau turnătorie, şi pe părinți, în accepția sa bolşevică de activist avea un statut social de excepție de la regulă, hm! hm! de excepție de la rahat, de mă avertiza mă-ta că ce e bun şi ce e periculos de mâncat. Eram deci, pe atunci, noi formatorii, destul de aproape, ca condiție de statut social, de ce-ar însemna-n ziua de azi un vânzător de benzină, un pompist!”

Enormul ceas ieftin şi auriu din bucătărie, cu axul petrecut prin gâtlejul Prințesei Diana, clănțănea susținând că durata medie de aşteptare la o loterie e jumate din timpul cât ar trebui *să strângi bilet cu bilet suma dorită* plus impozitele plus profitul exorbitant al organizatorului şi al lui

cine aprobă, asta însemnând că mori prea repede şi ai avea nevoie de en *vieți*, ca la joace la Raketta!

„Ah, că naiv mai eşti şi tu, măi Dudiță! – explodă purcica de Cențica parcă mărindu-şi nițeluş ochişorii de leuştean pierduți în rotunjimea obrajilor aparent pudrați cu făina de orez a gheişelor preparând un ceai verde din *yerba maté*. Poate că pur şi simplu delicatesa aia a mamii *nu era* pentru tine, mă amărâtule!!! O fi fost pentru milițian sau pentru popă sau pentru altă lighioană sau gândac! Cel mai probabil pentru vreun inspector… Vezi tu, Bonobele, şi n-aş vrea să cad în melancolie blegoasă tocmai ACUM, să alunec cumva în troaca cu tristețe ca când am pişat cel mai mult obiectivele cadru după REVELAȚIA DE LA CUȚARIDA, dar eu totdeauna am apreciat la tine, ca şi mamica, calitățile imaginației, atitudinea ta de responsabilitate, care e cu atât mai rară cu cât urci scara socială, predispozițiile tale pentru creație, grija pentru menținerea sănătății proprii şi a celorlalți, stăpânirea unor operații superioare ale intelectului şi rațiunii, aptitudinile de organizare metodistă, virtualitățile sau progresiile în comunicare sau în inserție, posibilitățile de dezvoltare personală, finețea estetică sub toate formele de bun-simț, iactanța spirituală în jocul fin al abstracțiilor şi în promptitudinea memorizărilor şi restituirilor *in integrum*, atitudinea ta față de învățarea din eşecuri şi mizerie, ca şi deosebita ta capacitate de adaptare la viața familială şi la unitatea şcolară ca instituție cu ştampilă proprie şi, în fine, felul cum abordezi diferențiat monstruosul tău bagaj de cunoştințe, utilizându-le aplicat în rezolvarea problemelor noastre cotidiene! Dar… Dar de ce morții mă-ti-ți place ție, iubitule, să te iluzionezi atâta? Ca şi cu benzinăria asta! Tu eşti chior de tot, mă Dudulache?… Şi doar ai doi copii de aranjat!!! Tu nu vezi, mă sobolule, că *e vorbiți* toți? Adică te angajează nea Fane Ciuvîrin pe vorbe, fără contract, iar nea Fane Filatov îți ia frumuşel catedra s-o dea Vizdelei, ca nepoată a lui nea Fane Bulai, după ce-i cumpără diplomă de la Padova, ca om de lume, cu gusturi rafinate la Teleajen! Culmea fiind că n-o să te regrete nimeni, deoarece te cari la momentul oportun din SISTEM tu care ştii *ce e iepurele în sine*, ca experiență de vârf (*peak experience* în sensul lui Maslow, 1973), povestindu-le copiilor vreo dramă cu vipoii noştri la vânătoare, şi te substituie activ o incalificabilă gestionând skinnerian ocazii de învățare din *a da la iepuri* mai în spiritul noilor curricula. După care titularizare a ei, îți trag toți trei nea Fane câte un şut în aria curriculară, de rămâi pe drumuri şi de la şcoală, şi de la benzinărie, s-aibă Drujba de cine se râde paremiologic până-i va schimba Feodor Federico Frecardo numele-n Ciudad de Mcdondo!… Aia e, Dudule! Numai că şi aşa stai tu ca frunza de eucalipt pe Spălătura: cum importă Vizdy diploma, cum te transferă-n morții mă-tii generalul Vasea-n Cuțarida, în… interesul învățământului!

Ceea ce poate că te-ar dirija spre o mai prehensilă priză de conştiinţă că drumul nostru spre înalta societate, Bonobele, e cu sens unic, pe la pod pe la Spălătura, şi evident că nu mai e cazul ca să ţi-l indic! Să ne luăm pământul nostru şi al copiilor înapoi!…

Ceea ce este foarte problematic dacă n-ai fost tu-n stare pân-acum să te privatizezi la ce cap ai! de-l recunoştea şi invidia până şi mamiţica, elefănţelule!…

Adu-ţi aminte de scena aia macabră, de-a găsit ea sub şosetele tale-mpuţite de la cules porumbul cu babuinii şi aruncate-n baie, ce, mă Dudulache?… Un gândac de bucătărie cu crăcişorii-n sus! Asfixiat. Gazat. Şi tu, când te-a admonestat, în loc ca să te superi pe ea, şi ca ginere s-o-njuri sau s-o baţi, ai prins gust de să studiezi aceste insecte inteligente şi nefericite, care-n era nanotehnologiilor şi a microroboţilor tind să se apropie de om cum odinioară căţelul, cu perspectiva de a-l ramifica noi, prin selecţie artificială şi manipulări genetice, în sute de rase de bijuterii de gândăcei de diferite mărimi, culori, forme şi utilităţi. Din care cercetări ţi s-a născut lucrarea de gradul unu, apreciată până şi de Foma Akimuşkin, gagicul mamii, consilierul ei! Iacă dar că şi mamica concepuse că tu, mastodontul meu, te-ai născut din părinţi biologici elev supradotat la bio şi copil de export la Rio, ursită al cărei destin însă n-ai putut să-l valorifici pe un plan superior deoarece soarta ţi-a fost de nu te-ai căcat în scăldătoare ca mine mică, Bonobele, scumpule, cum ar fi prevăzut şi horoscopul, încât tot ce ţi s-a dat a fost minunatul tău *caracter nonprofit*! Pe care-l invidia şi-mi zicea, sărmana mama, că locul tău nici nu era lângă mine la Căgiurzia sau la Drujba, ci la vreun patron euroatlantic, exploatator sălbatic, care să scoată untul creativităţii din creierii din tine, pe la vreun institut străin, unde să ţi se dea cărţi, aparatură şi linişte dinspre partea materială, nu să-ţi pui mintea la contribuţie mai degrabă la cum plătim întreţinerea decât la critica raţiunii pure şi a puterii de judecată la gândaci! Ca să nu mai adaug poemul tău oligopedagogic pentru suflete moarte, din cauza căruia prevăd c-or să te dea ăştia afară s-ajungi paznic la Popas, în loc să te facă arendaş!

Aşa că, în concluzie, mama ar fi avizat negativ acceptarea propunerii lui nea Fane Ciuvîrin de să te reconvertească din profesor masochist în prozaic pompist-analist, tot masochist, fiindcă ea ar fi obiectat irefutabil că tu eşti congenital *un bărbat cu caracter nonprofit*, urmând să aşteptăm, în consecinţă, liniştiţi, cuminţei, roadele strategiei mele de anticipare-n virtutea EXCEPŢIEI DE LA REGULĂ a primei tranşe de câştig la teleloteria animalelor, mizând pe struţocămilă!”

„ Ia mai taci, fa, din cavitatea bucală! – o sfătui oral de la distanţă tot mai mare, cam neconvins, Bonobo, căzut într-un fel de leşin de foame superletargic, demult eveluându-se telepatic când cu vecina de la unu, Vanessa, fată de viol tanchist desfătându-se-n Cartea Rusă beletristic la

veioză, când cu-ndepărtata Malaşă, legănându-se-ntr-un hamac sub ghirlandele de *salchicheria* cu trandafiri apetisanți. Și nu mă mai consilia atâta, Cențico, ce decizii să iau, că-s congenital un *Supradotatus supersupradotatus* şi n-am ajuns încă la vrâsta la care, senior plastifiat în proiect, nu mai deosebeşti când sfârşeşte un serial şi când începe o telenuvelă şi nici nu pot trece cu vederea, femeie, că te-ai autosuspendat de la mine din staffffful imaginar!!!”

4. Principiile fundamentale ale oligopedagogiei

Pusă departe, ca dincolo de un lac de sticlă, ce cuminte, ce satisfăcută, ce senină e Cenţişor! la capătul celălalt al mesei de consiliu din contradictoriu, în jurul căreia aşteaptă resursele umane, şi de dimineaţa, şi de după-amiaza, pe tema Noii Revoluţii Şcolare a demara o dezbatere urmată de comunicări, vine acuşica Teofan Davidovici Filatov cu Mercedesul de la şedinţa cu directorii, i-a convocat Generalul de la opt! şi de mult trebuia să-şi arate sprâncenele brejneviene printre noi …

„Da’ tu ce-ai mai găhtit, drahgă? Că eu, zău dacă mai am imaginaţie creativă ce să le mai inventez la ai mei ca să-i satur efectiv!”

Domnul Străchinaru e mai nedormit decât doamna. El nici n-a observat ieri la avizierul cancelariei anunţul cu roşu ca tot cadrul… didactic să-şi pregătească o *opinie*, să aibă ce consemna Veturia-n ceaslovul de procese-verbale, din adiţionarea acestor contribuţii Fefeleaga urmând a sintetiza un eseu fidbec structurat pe problemele ridicate, ca să ciugulească din el generalul Vasili Lukici Hlopov, sau omul lui, *consideraţii* optimiste de creier tempestuos privind oportunitatea şi fezabilitatea unor ***noi ameliorări structurale comutative***, pe care să le avanseze şi mai sus, la nivelul de integrare imediat superior al SISTEMULUI.

Dudiţă e vlăguit şi priveşte uimit la colegi şi colege, la titulari şi suplinitori, la începători şi avansaţi, la zâne şi bestii, la competenţi şi incompetenţi, la formabili şi incalificabili, la accesabile şi inaccesabile, la consumabile şi consumate, întrebându-se ce morţii mă-sii caută el acolo-şa-n menajeria aia împuţită, strâmtă şi sufocantă prin contribuţia atâtor epiderme năduşite, când la zăvoi, la popasul lui Ciuvîrin la camping la benzinărie, sugând dintr-o cutie de la frigider tamarinată printr-o *churumbela* subţire ca paiul de secară, ar fi respirat numai sănătate şi ar fi frunzărit ACUM presulică de interes, aşa că galbene bale lungi de scârbă îşi şterse din comisurile bucale cu basmaua.

Inocencia, în lumina cadaverică de primăvară roditoare, îi oferea ACUM, mai frumoşi ca oricând, ochişorii verzi ca Bărăganul de odinioară, preerie călcată-n copite de bizoni făloşi alergând după un destin american care n-a fost să fie, şi colţurile mustăcioarei lui căzăceşti prinseră a tremura ca nişte măciulii de papură în bălţile Donului, când bate vânt călduţ şi uscat dinspre Stepa Calmucă şi ţipă bâtlanul a *soledad*.

La experimentul mental de caiet-oracol ca al Esmeraldei, că pe cine-ar lua cu sine, teleportat din acest contradictoriu pe Isla de Pascua, în Pacificul liniştit sau, mai colea tangibil, că pe care colegă ar evalua-o chiar ACUM la el în vizuină, din toată oferta contradictoriului tot Cenţica birui detaşat, spre surprinderea lui Bonobo însuşi, convins că noi oamenii avem ca fundaţie a mentalului european un fel de creieraş-ganglion ca al Korobocikăi, de limbric sau de larve *koro*, comestibile, recoltabile din trunchi comun de arbori de chiflă sau de japoneză putreziţi, pe acest eşafodaj, un bulb de broscuţă ca la tipicara de Kabaniha, pe el un cerebel de mamifer jucăuş ca Saltîciha, iar pe acesta un fel de encefal de *coautor* la manuale alternative ca al generalului tigru siberian Vasea, şi abia pe aşa soclu bălos şi moale este grefat acest izvoraş de cuvinte al conştiinţei mele, generator şi de emoţii cum ar fi că, ah! Inocencia!!! *ay de mi*! cum ai umplut tu cu efluvii verzui toată dezbaterea asta numai şi numai pentru nările mele ca de Udaloi! ah, Cenţişorule, mic şi descreierat, n-ai vrea tu să-ţi trag o raită pe la boxa de materiale, să ţi-l arăt pe Stalin puţin?

„Nu fi fraier, Dudiţă! – legănă tocmai atunci capul lui de elefant înţelept Ninel Caliţoiu. Nu vezi, bhăi thâmpitule, că te deconspiri? Vrei să nu mai ai casă şi zile toată viaţa cu fata Puşii? Tu crezi că femeia nu judecă? Nu extrapolează? Ţii neapărat să-şi închipuie că şi pe Vizdela, sau pe Didina, de se ia mereu de tine, pe Haritina popii cea parcă speriată de petarde, pe Răzvana-Năzdrăvana sau chiar pe Daria Nikolaevna Saltîkova, venită să te inspecteze dacă stai pe curriculumul nucleu sau mizezi pe extindere, ori dracu mai ştie pe care alta ai întins-o sau ai a o întinde pe măsuţa aia de s-a şubrezit complet? Stai dracu-n banca ta şi savurează senzaţia asta de reînamorare ca cum ai fi intrat în anul morţii, smintitule! Bucură-te cu atâtica cât ai şi nu năzui la plăceri perverse la noi în şcoală, că eşti om, dracu, nu eşti armăsarul sacru Udaloi şi nici căţeii infernali de pe cele trei gârle, colţoşii Kabîzdoh şi Murugoi!”

Zvonuri! Zvonuri! Zvonuri!

Informaţii ambigue circulând prin SISTEM.

Că înadins s-a lansat că să ne nominalizăm fruntaşii în muncă, ca să ne sfâşiem ca hoitarii între noi şi să încetăm vremelnic lupta sindicală, neîngheţând anul şcolar 1997-1998! O să vedeţi voi că n-o să se împărţească până la urmă decât *gradaţii de-alea*, şi numai nomenclaturii SISTEMULUI, la cine a fost chemat să adapteze din *uie* curricula, ghiduri de evaluare, manuale, sau să voiajeze să-şi noteze impresiile, dar ce-şi permite la *ăia* un dascăl dintr-un singur salariu nu i-a interesat să consemneze ai dracu! Ei ştie doar că suntem puturoase cu toatele! Şi ne manipulează ca să ne dezbine! Mai ales la profesori, unde sub lozinca descongestionării materiei, a evitării paralelismelor şi sub pretextul protejării elevului ca mic european în aceste vremuri de Culture Kitsch, disciplinele le-a băgat în ariile curriculare negociabil de să te păruieşti,

istoria cu geografia împreună fără a preciza câte ore fiecare sau biologia cu fizica şi cu chimia, tot mixate la un loc, ca să-şi scoată ochii unii la alții pe catedre, abia în urma unor mari frecuşuri, certuri, coaliții şi neapărat şpagă la factorul de decizie efectivă, lămurindu-se care şmecher ia mai multe ore şi-şi completează catedra şi care fraier va alerga ca Gabi Szabo la mai multe şcoli, pe catedre cromatice, după cum sub pretextul divertisului curricular, dar în realitate ca să se facă loc la ingineriţe şi alte şomeriţe cu studii superioare şi cu pile, s-au inventat opţionalele astea, pentru a degenera galopant într-o maşinărie de ciubucărit proastele toamna, când se numără bobocii şi se avizează tot pe bază de punctaj folosirea opţionalului, sub şicanele aprobării punctând dacă se respectă au ba neojargonul în programa pe care trebuie să ţi-o faci!

Surorilor! Important e ca implementarea schimbării la noi în şcoală să nu ne spargă-ntr-o federaţie de bisericuţe, c-ar fi mereu încăierare balcanică-n contradictoriu, ca la câinii comunitari de la Blocurile Ruşilor sau ca la Fiokla Malafeevna la Cuţarida, de numai la balamuc nu se reclamă resursele ei! Deja unii terorizează copiii să se înscrie degrabă la ei la opţionale pentru la anul, alţii se insultă cu colegii pentru catedre în volumul aceleiaşi arii curriculare, mulţi nici nu mai intră-n cancelarie de silă ce le e, fumează pe holuri şi trimit premianta clasei să schimbe la dulăpiorul maro catalogul! Iată unde am ajuns!

Ce luptă sindicală, dragă? Sub ce forme? Dă-mi şi mie exemple pentru o priză sau un triplu ştecher de conştiinţă ca să emit o judecată de valoare! *Daite mne koe-kakie primerî*! Putem noi să facem grevă tot anul? Nu e tren, metrou, energetică, şosea, ambulanţă! La noi în republică, nu deranjează pe nimeni o grevă! Dimpotrivă, proprietarii SISTEMULUI ar realiza economii, ar primi prime şi avansări, mai ales iarna, la combustibili, la lumină, la telefon, la tot ce bagă-n input, inclusiv un bonus de la salariile care nu ne vor mai fi plătite pe durata protestului! Că nu suntem nici uniţi, datorită neomogenităţii: una are mujul performant la bani ca Fefeleaga şi vine la şcoală doar să-şi arate ca pe-un Eldorado dantura; altul cum e Caliţoiu mai scoate şapte-opt salarii din meditaţii şi ajunge nervos şi plictisit la lecţii, aşa că alde ăştia nu vor ieşi nicidecum colo, în zloată, la pichetat arendaşii sau proprietarii! *Tot amărâţii, ca-n orice revoluţie, trebuie să se sacrifice!* Eu zic, Veturie, că dacă se vor strânge câteva mii de milogi acolo-şa, c-o hartă jupuită, din câteva sute de mii de interesaţi direct din toată ţara! Cel mai critic fiind la vară, când vom fi dispersaţi, mulţi în concediu, puţini în activitate: dai un ordin în acest sistem foarte militarizat, *unde nu există dezbatere, ci doar sondarea stării de spirit a resurselor umane*, măreşti cu două ore: norma didactică de predare-învăţare sau cu doi-trei copii numărul minim la clasă şi gata! ai rezolvat-o cu creşterile salariale!!! Unul din zece sau unul din cinci, rămâne fără pâinică, şi să-i spui tu lui Mutu sau lui Răducioiu, Murielo,

că cei ce rămân vor mai face gât din solidaritate cu perdanţii pe seama cărora le mai măreşte şi lor leafa! Plus ura asta pe noi a restului societăţii: s-ar aplauda imediat cel ce-ar da o ordonanţă de urgenţă să ne ţină obligatoriu *opt ore-n şcoală*, sau să lucrăm şi sâmbăta (descongestionând orarul sau preocupându-ne de organizarea timpului liber al cimpanzeului să nu se apuce de citit cărţi), şi să avem ca toţi oamenii muncii *concediu, nu vacanţă*! Deşi din motive de manuale, curăţenie, încadrări, schemă orară, corigenţe, consfătuiri şi mii de nimicuri, deja *toate* cadrele… didactice trebuie să se prezinte la şcoli cel mai târziu la 15 august, dacă începem pe 1 septembrie! Iar până pe la 15 iulie sunt tot felul de examene şi se aşteaptă salariile! Practic, în republica răsprofilor, nouă ni s-au confiscat CONCEDIILE PENTRU CITIT, stimaţi colegi! Concediu pentru care s-au… înghiţit în învăţământ salarii mici de către oameni foarte mari! scopul ascuns al scenariului jucat de intuşabili fiind să nu mai existe persoane competente să discrimineze, între doi universitari propuşi la teveu de un manipulant, care e intelectual şi care e doar un adunător de gradaţii, între doi analişti, care e liber şi care e doar portavocea stăpânului său, iar între doi politicieni, care E O LICHEA şi care este doar un guzgan împuţit din ăia de strică şi orzoaica şi kok-sagîzul, mânca-ţi-aş aleşii! Prefigurându-se o democratură c-un teleelectorat incapabil la un item cu alegere duală să evalueze dacă e la putere sau în opoziţie un partid care-şi înjură partenerii de guvernare în ultimele două luni din patru ani de răspundere comună pentru jaf şi dezastru! incapabil să-l suspecteze pe guvernantul care-şi pierde timpul pe canale şi plantează din banii contribuabilului pancarte-n toată ţara că el personal nu fură ! incapabil, în fine, să se-ntrebe de unde are câte un vipoi atâţia bani de tapetează toată republica cu botul lui rânjit că votaţi-mă să plătiţi covorul meu de afişe! când lumea poate n-are nici cu ce (sau chiar nici de ce se) şterge pe la aria curriculară!

Da, că mai ia Skaraoţki şi Dracula catalogul sub braţ dacă nu ne mai măreşte şi nouă leafa! Că şi-aşa au plecat atâţia din SISTEM, tot oameni tot unul şi unul, de se vede mai ales sus, încât pe drept cuvânt zice Veturia că republicii activiştilor succede o republică a răsprofilor! Şi în nici un caz nu se mai *refugiază* aici cărturari de calitatea *dinainte*, ca Foma Akimuşkin, ei se duc ACUM să lucre la popoarele care are nevoie de intelectuali! Aşa c-or să ne umple arhipelagul, dragă, ciubucarii, incompetenţii, alcoliştii şi incalificabilii! Şi toate curvele! Dacă nu există voinţă politică de să ne mai mărească şi nouă leafa cum şi-au mărit şi lor averile de le învaţă copiii *afară*! Semn că economia e perfect viabilă, dar pe furiş!

Sau o fi existând, dimpotrivă, un sce-na-riu al Mizeriadei: aşa cum s-au câştigat voturi din satisfacţia gloatei la ciomăgirea studenţilor la Mineriadă, motanus mutantus să se câştige ACUM procente electorale

scoţându-ne *ăştia* – prin MIZERIE – pe noi dascălii materialismului dialectic şi ştiinţific în stradă exact în Anul electoral Eminescu 2000, ca să-şi facă imagine zbierând la noi ca Malaşa la vite că încălcăm dreptul la dresaj al copiilor, şi c-am merita să ne închidă botul justiţia sau cutremurul disponibilizărilor, că nu sunt proprietatea noastră elevii, care pur şi simplu sunt uimiţi, nu realizează ce se întâmplă: cum? personalul didactic? care ar fi trebuit să ne dea clasă că *munceşte* ca arendaşii şi vechilii, tocmai el vrea să chiulească? pe motiv ca să se dea la salarii banii alocaţi de popor şcolilor pentru higienizare, punând la grea încercare primarii?

Ca şi cum *făcând carte cu profesori fără cărţi* nu-l încalci acest drept la învăţătură! Ipocrizie semnificând că sus *e tot ăia* sau *acelaşi tip uman* a învăţat neojargonul ca pe mai vechiul tancjargon şi obţine plusvaloare-şpagă din proprietatea privată asupra unei funcţii!

Dealtfel, discursul arendaşilor şi vechililor noştri este aproape întotdeauna un discurs către… aligatori, nu unul către resursele umane ale SISTEMULUI, e o vorbărie de unde rezultă în genere că noi suntem o adunătură de puturoase, cu grave nevoi de schimbare a mentalităţilor prin acţiunea formativă a nomenclaturii arhipelagului!

„Dom' le, vine sau nu vine? – mugi dresorul Marinică Drujbescu, exasperat că-n rumoarea bisericuţelor nu putea domina cu opiniile sale decât microgrupul apropiat. A dat vreun telefon, Didino, vreun fax?… L-o fi lăsat maşina-n pană pe şosea!!! Şi noi aşteptăm aici ca proştii…” „Vai-vai-vai-vai-vai! Să nu i se fi întâmplat vreun ac-ci-dent mai serios, Marinică, că Mergedesul lui blindat nu e tomberon de să te lase-n drum ca o teleguţă! Are şi aerbag!” – aproape-şi ciripi amorul Vizdy.

Cocoţată pe un taburet de laborator, ca să-şi arate ciorapii negri pe toată lungimea lor interminabilă, gagica dădea la canar hrană nu de la Raketta Filatovilor, ci de la megabigul primăriei, de la Statornicia, de unde ne aducea Autonomia locală, excelentul hebdomadar al unchiului ei, domnul primar Mitrofan Buţai, care şi lansase noţiunea de Mizeriadă, pentru a desemna o Mineriadă mai lentă şi… mai performantă, ştiindu-se de la Stalin efectul psihologic reeducativ de a fi lovit, golane – în şcoală, cercetare şi cultură – chiar de *ai tăi*, pe care i-ai votat şi pentru care ai lămurit indecişii pe la cârciumi şi stănoage, *meritând* ACUM să fii ciomăgit de aceştia mai abitir ca-n '90! Ea şi distribuise ultimul număr celor prezenţi, câte un exemplar de persoană, indiferent dacă unii formau, ca Străchinarii, un fel de cuplu, plata urmând a se face prin reţinere la salariu, în urma deciziei unanime a consilierilor locali ca absolut toţi bugetarii comunei Drujba *să se implice civic*, deci să se familiarizeze din presulica drujbeană cu ce problematică se confruntă cetăţenii şi cu concepţia managerială a conducătorilor liber aleşi, cu viziunea lor.

„Eu nu mai servesc nici un număr! – azvârli tocmai pe dulăpiorul maro Cențica, c-un tremur isteric de greață, imprimatul cald încă. Întâi era mensual, apoi, văzând că nu zice nimeni nimic, aproape că ni l-au făcut hebdomadar! Mâine-poimâine o să ne pomenim că-l transformă-n cotidian comunal şi ne reține Buțai lunar contribuția ce ne revine pentru 30 de numere la salariu! M-am săturat! Nu mai suport! Dacă o să tot înghițim orice fecală, atunci o să revenim ca-n republica activiştilor, când ne obliga, tot Buțai sau un Buțai, să ne abonăm la presa de partid unic, partidul partidelor, ba ne mai veneau, să le băgăm la părinți pe gât, tot soiul de pliante cu concursuri, fabricate de tot felul de şmecheri, ba cu de-ale Păcii mondiale (a treia), ba cu de-ale Crucii Roşii, ba cu circulația, ba cu mai ştiu eu ce!…”

„Parcă vechileasa Korobocika ACUM nu ne implementează pe gât tot felul de caiete de muncă independentă pentru babuin? Sau chiar pentru dascăl!– o întrerupse cu ură Corela Drob, parcă fluierând a circulație. Până şi culegeri de integrame ne-a trimis!… Eu uite că mai vreau un număr, Vizdelo!”

„Iar eu, care m-am preocupat şi am întocmit cu Veturia monografia comunei noastre, Drujba, iar în prezent colectăm material pentru una a şcolii, am să cumpăr pentru colecție toate numerele care-or ieşi, Vizdico! Din bănişorii mei! Că doar nu din asta am să sărăcesc! – îşi rățoi dinții de aur din caietele ce corecta Didina Arnăutu. Ba am să şi colaborez de-a binelea la acest interesant periodic, unde țin deja doar o rubrică de rețete culinare străbune! Mă angajez c-am să-i trimet, Vizdico, lui unchi-tu, după teze-n orice caz, nişte note privind viața spirituală în Drujba noastră de ieri şi de azi şi de mâine-n *uie*, precum şi o dare de seamă despre simpozionul *Eminescu, poetul fără pereche şi dimensiunea cosmică a iubirii*, pe care-l voi organiza cu elevii din clasele terminale chiar pe 15 iunie, când înfloresc şi teii la forturi, şi tamarinii de la Popas!”

„Dare-ar dracii-n dantura ta, Fefeleago! – scânteiară haiduceşte obiectivele cadru ale Inocenciei, spre marea duioşie a lui Moluscă, al cărui suflet se mula pe-al ei ca o margarină tartinabilă pe felia de pâine prăjită. Te cred că la încă şapte-opt salarii din meditații şi cu bărbat contabil la *en* firme, ai putea nu numai să te abonezi la toată presulica gubernială, ci şi să scoți tu însăți o revistă cu tinerele condeie de la <u>Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII</u>!”

„Dudiță, uite ce mi-a scris Palaşca lui Fafulea, *a ta*! – îl mângâie pe cotul păros şi ii surâse cu irişii galbeni de mâț camuflați dincolo de sifoanele intelectuale, Vanessa cea părăsită de bărbat şi cu mațele chiorăind adese ca să plătească vreo carte dăinuitoare. Hă, hă, Dudiță, eu îi dau un zece pentru creativitate pe terenul cel lunecos al etimologiei: băcănie, cuvânt pe care-l ortografiază după regulile ei *băgănie*, ca *bangă* sau ca *se probagă*, îi apare, uite! ca fiind din aceeaşi familie cu *a băga*!

Deci, Dudiță, *băgănie* este locul unde se bagă ceva, iar *băganul* este gestionarul de ieri, patronul de azi, care *bagă* sau, după caz, *nu băga* diferite produse, majoritatea neesențiale pentru intelectualul rezistent, cum observa şi câinele comunitar Diogene!"

Bonobo o asculta fascinat, cum Malaşa pe el la stănoagă, pregătit a supraviețui chiar în caz de calamități, catastrofe, dezastre sau război, surâzând însă puțin speriat, ca de ultima dată, şi privind prin sifoanele ei ca prin sită spre ochii cei verzi şi duioşi, de lamă sfioasă, blândă şi folositoare, ai soției sale rezistente la drum lung şi împovărat, încă o dată întrebându-se ce caută ei doi, care se iubeau tot mai pur, în atâta promiscuitate a pălăvrăgelii, de nu se discută măcar relansarea învățământului rural, înființarea, pe principiile maslowiene ale senzațiilor tari de experiență de vârf, a Şcolii pilot modulare româno-euroatlantice *Foma Akimuşkin*, undeva-ntre gârle, exploatându-se infrastructura de la forturi.

„Da' tu ce-ai mai găăătit, drahhhgî? Raşituri? Nu vrai să spui?… Nu vrai sa ni dai o sugestie, îââî? Nişte egzample! *Daite mne koe-kakie primerî*! Că eu nu mai pot depista dupe izvoadele străbune ce să le mai prepar la cei dragi, să nu-mi ceară de iznoavă reiterat!"

Inima lui Moluscă bubuia ca toba fanfarei tanchiştilor: Fefeleaga o apucase pe Cențica lui de bărbia recent dublată, ca c-un cleştişor când faci injecții la cățele, şi o interoga aşa, c-o tandrețe-n care se ghicea pe gura aurită şi o ură mărturisind întregului contradictoriu că vai de cozonacul tău, ce păcat, curvo, că ce-i al tău (adică el, Bonobo) nu-i şi-al meu sau numai al meu!

„Ați auzit, suraaaatelor! că e vorba să se arunce la budă gradele didactice şi să se tragă apa?" – sparse scena cea penibilă cu uimitorul ei tact pedagogic, care este întotdeauna unul de diversionist, Răzvanessa Mihalache, evitând ca Cențica să nu-i zică Didinei Arnăutu ceva de dulce foarte urât mirositor, cum ar fi că curvă eşti tu cu mă-ta şi că de ce, curvo, manevrezi vizând o fuziune prin absorbție cu Dudiță al meu?

Vocea-i băiețoasă, puțin pițigăiată, demascând o anemie cronică, poate şi distrofie avansată, precum şi necesitatea de băi ieftine prin sindicat la stațiuni cu sulf galben ca ochişorii ei osteniți, ferăstrui multidirecțional cancelaria, dându-i fiecăruia de gândit şi de vorbit.

„Nu numai gradele le desființează definitiv, ci şi vechimea!" – întări cu neascunsă satisfacție domnul învățător Marinică Drujbescu, consilier local şi poate chiar mai mult decât atât având a fi, la înființarea Partidei Drujbenilor de către binefăcătorul nostru, cneazul Feodor Federico Frecardo Stepanovici Ciuvîrin, care deja excelează-n capacități de relaționare rapidă-n grupurile non-formale, cum îşi doreşte şi *antiprimarul* Bonobo! din ce în ce mai lămurit că nu poate-nfrunta pieptiş noua stăpânire a comunei şi că n-are decât să se infiltreze-n ea, întâi cu

gradul de benzinar şi analist economic al casei Ciuvîrin, apoi coacţionar părtaş la microafaceri, depunând jurământul mafiot de confidenţialitate, după care ar urma şi lansarea ca intuşabil!

„Da, da, aşa, aşa, Marinică, Marinică! Să se termine odată cu trecutul dogmatic! – ciripiră aprinzând ţigări de înflăcărare Corela, Sorela, Vizdela, Muriela şi o fată nou-venită în SISTEM, la grădiniţă, Cicela Ghevara, o postmodernă extrafină care postea fabulos ca să se poarte modern la Drujba. Aşa, Marinică! Să nu se mai plătească decât *competenţa şi performanţa, creativitatea şi munca efectiv depusă*, într-un cuvânt *rezultatele*, indiferent de grade, şi de vechime!”

„Fuce-v-ar cânii! – se chiar uită, ca un dulău bănăţean, mare şi bine hrănit, la ele Bonobo cu gânduţul straniu că ce bune-ar fi domnişoarele-doamnele din contradictoriul nostru la reconversie profesională de să vândă la alimentară la complex la el, când ar schimba loteristic Cenţica destinul familiei sale, transformând firma drujbeană Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII în Gostinîi Dvor, un fel de han cu marfă din secolele XIII-XVI, dar şi cu produse adresate omuleţului de azi. Aşa zi, ai? Să nu se mai plătească gradele! Şi nici vechimea!!! Păi aveţi voi, mucoaselor, cheltuielile mele cu doi puradei studenţi?… Că am şi eu doi urmaşi pe această planetă: pe Genaro, adică Gua, cum i-ar fi zis soţii Kelogg, şi pe Maricusa, adică Cica, cum i-ar fi prescurtat numele marele Köhler… Las’ c-o să vă mai pun eu vreo vorbă bună la Saltîciha când ne-o mai călca creaţa aia de Kabaniha cu bondoaca Korobocika!”

„Aşa e şi-n *uie*!” – ridică nasul din caietele ce corecta, alăturându-se surprinzător potârnichilor, Vanessa, ca una părăsită de bărbat şi fără grijă de copii ce se afla, de-ţi comenta *Neamul Şoimăreştilor* numa’ n citate din numeroşii noştri critici, încât se urca Fefeleaga pe rafturile bibliotecii că da tu, drrrahgă Răzvană, cu mentalul tău propriu nu efectuezi judecăţi de valoare?

„Aşa e şi-n *uie*? – tresări ca o pensionară la tâlcşou cărunta Ciomolunga, din lipitul cu scoci a unei hărţi parcă de-a tanchiştilor, folosită până la Elba şi retur pe Spălătura. Aşa o fi, fa! Dar eu susţin că hai să ne vedem de treaba noastră, că sunt multe de făcut la noi în republică! A activiştilor, a răsprofilor, a cui o fi! Şi să nu mai umblăm ca să ne căciulim pe la curţile străine, după cai verzi pe pereţi, când Udaloi e negru pe pajişte! Adică de ce să ne stricăm rânduiala-n învăţământul nostru pe nişte simple promisiuni de aderare! Uitaţi-vă şi voi pe harta asta, bre! Păi pe meridian, Maramureşul începe cam *unde se termină* Polonia!!! Aşa că nu intrăm noi, dragă, aşa curând, nici în *uie*, nici în *muie*!…”

„Doam-na Ve-tu-riiaaa!…” – cercă s-o tempereze la pesimism cu o dulce uimire mov-violacee domnişoara Vizdela Socrates.

„Nu intrăm noi, dragă, nici în *uie*, nici în *muie*! – repetă ostentativ Ciomolunga, prevenind cu degetul ejecția caninului drept, cam clătinat în invaginația lui gingivală. Nu intrăm chiar dac-am desființat gratuitatea manualelor în liceu, colorându-le aşa de scump în folosul interesaților încât tineretului să nu-i rămână din ce mărunțiş să-şi cumpere şi CĂRȚI, pradă sigură lăsându-l tembelizorului şi cartierului! Nu intrăm şi nu şi nu, chiar dacă supersupradotatul nostru, Frecardo al lui nea Fane Ciuvîrin, a completat în chestionarul ăla al Răzvanei că el visează ca şcoala noastră să fie şcoală de… piloți, de piloți adevărați, dragul de el! adică nu şcoală-pilot de la care să iradieze spre şcolița din cartierul Galapagos modernizarea, ci chiar şcoală de piloți de zbor! Şi să aibă zece-cinşpe etaje, săraca, să te-arunci cu parapanta când suflă ascendent kok-sagîzul dinspre stepuliță, iar comuna însăşi să nu se mai numească Drujba, ci Mcdondo! Ciudad de Mcdondo, suratelor! E posibil, nu e posibil, totul e să ne mai mărească la timp şi nouă leafa, să nu fie pe urmă prea târziu! Fiindcă încă se mai poate interveni! Nu e nimic ireversibil compromis, doar că s-a cârmit prea tare în direcția opusă, a autodresajului activ prin descoperire, neglijându-se din silă de marxism-leninism *imaginea despre lume*, cum zice şi Dudiță! E ca-n orice proces cibernetic: vrei să-ți corectezi traiectoria prea la dreapta, şi-o iei la stânga, dar ignori echilibrul, deviezi al dracului, din nou te reglezi invers, ca nişte chiloți pe sârmă când bate kok-sagîzul, ajungi la exces aici-şa, dai iar în partea opusă şi mergi tot analog înainte spre casă, şerpuit, ca peonul ăla *perfectamente borracho*, expulzat în zigzag de la vreun *pipiripao* ca să nu strice cheful celor cumpătați, şi care mi se opreşte mie la gard să-mi spurce gălbenelele şi panseluțele!”

„Mmmmbbbbăăăi Marinică Drujbescule! – izbucni neaşteptat, dar cu lungă rumegătură, Ninel Calițoiu, ținând capul oblic ca taurul când trece Malaşa cu Zorika şi cu Docika de funie pe Ampoița-n jos, uneori desculță, alteori masculinizată în blugi largi, cu amplă centură de *gaucho*, legănând la aria curriculară pumnalul cu mâner de argint şi telemobilul. Eu, mă băiete, am constatat adineaurea că te aplaudară cu emulație fetițele astea că tu eşti de părere ca de azi-nainte să nu ne mai plătească ăştia în SISTEM decât după roadele muncii efectiv depuse la clasă cu pavianii, adică după *rezultate* la evaluări externe, pe la olimpiade şi examene, nu după grade şi vechime, adică după experiență, adică după competență, adică după… vocație, băga-mi-aş extinderea-n ea!

Nu ştiu care vechil sau arendaş, nu ştiu pe unde o fi voiajat pe banii noştri la toți, raportând că ăia-ntr-o nu ştiu ce țară n-au grade şi sporuri de vechime cum e la noi şi gata! ăia pot fi folosiți ca argument sau notă de prezentare a măsurii ca să ni le ia şi nouă, sporurile, operație perfect fezabilă ca şi mutarea concursului de admitere de la Universitate de la Moisil la Fiokla Malafeevna la liceu la Cuțarida, criteriul fiind

populismul!!! Sunt mai multe voturi interesate, domnilor intuşabili? E strivită elita? Este!!!… Atunci să se bage la implementat în procedură de urgenţă!!!… Dar atuncea, mmmbbbbăăăi Marinică Drujbescule! futu-le muma-n aria curriculară de ‘oţi, în armată, ai?… cum e? De ce nu desfiinţează, mă Drujbescule, gradele şi-n armată, şi-n poliţie? Să se plătească şi acolo numai funcţia!!! De ce, mă, de ce? Că le e teamă de norod la Aniversare, în 2007, nuuu?”

„O să se desfiinţeze şi-n armată gradele şi vechimea, dacă vine ordin de la NATO, că şi poliţia e vorba s-o civil-izeze complet, s-o dea pe la primării, cum o să ajungem să fim distribuiţi şi noi dascălii!” – divulgă Corela Drob, sprijinind pe Marinică, ce auzise de la Aleksaşka Agheev.

„Ba în armată n-o să le desfiinţeze deloc! – bătu cu pumnu-n masă Caliţoiu. Şi ştiţi de ce? Pentru că Armata e Armată, băi, nu e ca Corpul Didactic, de se pişă şi iepurii pe el când face-o grevă! Păi când o scoate Armata carele de luptă de la forturi şi o porni cu ele huruind cu ţevile-n sus spre marile municipii martire, atunci toţi politicienii vor trebui să-şi schimbe automat indispensabilii – că au izmene! spre deosebire de mine, care m-am dezobişnuit să port, ba îşi permit ei chiar mai multe rânduri de izmene! – şi aşa, schimbându-şi indispensabilii dupe ei, să voteze orice! Absolut orice! Păi, când spun eu! Păi, băi thâmpiiiţilor, ce credeţi voi, băi, ăştia mai recruţii şi mai recrutele?… Las la o parte dilema cu vechimea în viaţă pe plan uman, a cărei importanţă se vede şi în actele cele mai intime, omeneşti, dacă o ai sau nu experienţa sub formă de competenţă şi performanţă, că fără ea, degeaba mai eşti creativ-inovativ şi atunci manifeşti, dimpotrivă, nevoia de mai multe şedinţe sau lecţii pentru ceea ce s-ar putea realiza metodic într-una singură, ca să nu mai vorbesc că te fereşti ca dracul de tămâie să proiectezi opţionale-n perimetrul aceleiaşi discipline sau extinderi transdisciplinare de la curriculumul nucleu, de unde rezultă exact ceea ce voiam eu să spun, că sistemul ăsta ca salariul să crească aproape liniar cu vârsta, nu e o improvizaţie a cuiva, un capriciu al unui bătrân dement, o decizie subiectivă a unui ministru trădător, ci este rodul organic a secole de evoluţie a SISTEMULUI!”

„Iar a interveni cu brutalitate aici, Ninele – pricepu Bonobo vorba şefului Comisiei Metodice pe aria curriculară Matematică şi Ştiinţe – a perturba suprareglajele SISTEMULUI, ar fi, holistic gândind, un act de sabotaj tot atât de criminal ca a dinamiza extremizat outputul unui element chimic într-o biocenoză structurată şi reglată de-a lungul a zeci de milioane de ani!”

„Mmmmbbbbăăăi Marinică Drujbescule! – coborî spre acorduri grave vocea matematicianul. Eu te compătimesc, bhăi, pentru ce-ai pătimit cu nevasta, cu doamna învăţătoare Pilar Noriega, neuitata noastră colegă, numai pentru că le-a dat la copii de scris pe vacanţă, în Săptămâna Patimilor, să caligrafieze câte două’ j’ de pagini cu fiecare literă din

alfabet, şi atunci a pedepsit-o vreun zeu ca să-şi doneze sufletul în cele mai grele chinuri! Iar ACUM poate că paşte, sărmana, fiind vreuna din vacile Malaşei Bibikova, sau poate s-a încarnat în Zurka, iap' aia alba a lu' Toska Bukamaşkin, de care am auzit aseară la Katiuşa c-ar fi rămas gravidă, Dudiță… Te compătimesc sincer, Marinică, şi mi-a părut tare rău de tine, că şi nevastă-mea, săraca, Fifi, Fifi a mea, avea năravul ăsta păcătos de să le dea de vacanța de Paşti, apropiindu-se şi examenele, la măgarii de-a opta, j' de mii şi j' de mii de exerciții din culegeri, la bieții magoți, care fiind mai mari vor fi dat acatiste pe la vreun templu performant şi ruga lor se vede treaba c-a fost primită favorabil Acolo Sus, de-am cheltuit pe urmă-n van cu doctorii, de m-am cocoşat, băi, dar n-am putut să-i schimb destinul femeii mele, de s-a stins de aceeaşi maladie şi în potopul aceloraşi suferințe ca doamna ta Pilar Noriega, deci astăzi îmbrățişează aceeaşi soartă, cărând poate drobi de sare cu cârdurile de lame şi guanaci spre Machu Picchu, numai că noi suntem muritori şi nu le putem deosebi pe islaz, la adăpat în Hodivoaia, care şi a cui este! Dar se manifestă şi o deosebire aici, mă Marinică, mare de tot. Aceea că voi doi n-ați apucat să vă-nmulțiți, sporind efectivul şcolar de perspectivă la recensământ, pe când noi doi, eu şi cu Fifi, da! Iar poporul zice că ai copii, ai necazuri şi că cine are, să-i trăiască! cine nu, să nu-i dorească! Or, ce dovedesc aceste enunțuri adunate de mine în ipoteză?"

„Că postmodernismul nostru – ridică din caiete căpşorul cu sifoane Vanessa – este un postromânism!" „Adică?" – îi puse Bonobo instinctiv mâna pe oasele piciorului, să-şi țină gura. „Post-ro-mâ-nism, Dudiță! Literatura vede mai bine ca tembelizorul! Că riscăm nu să nu intrăm în *uie*, deoarece sarcina asta simplă, de a ne civiliza, şi-o vor asuma oricum europenii, la 11 decembrie 1999! Ci primejdia ACUM e să nu mai intrăm în Literatură! dacă nu ne mai măreşte ăştia şi nouă leafa!"

„Acumularea asta de necazuri în timp, ziceam – continuă să raționeze Calițoiu, neluând-o-n seamă pe schiloadă – aranjatul copiilor, bolile, alte obligații, Marinică, iată argumente serioase ca salarizarea să crească liniar cu vârsta!… Şi asta indiferent dacă ai sau n-ai *rezultate* sau *progresii*! Ca să nu mai adaug şi alt aspect, mai delicat, că eu, de pildă, ca să mă duc pe la colegele noastre cele aşa frumoase că-ntr-o economie firească nici n-ar avea cu ce să le atragă SISTEMUL, ei bine, eu ca mai spre vârsta a treia, trebuie *să mă simt* mai mult ca tine, mă Marinică, care te poți înființa să suni la uşă şi ca un nesimțit!"

„Eu zic că nesimțire – preciză tăios tinerelul – e să vii la serviciu şi chiar dacă stai cu aria curriculară pe catedră, totuşi leafa s-o ai intactă, *după grade şi vechime*, ca veniturile cinovnicilor din țarismul ăla cu vreo 14 cinuri decupate din norodul truditor. A nu evalua cantitatea, calitatea şi importanța muncii depuse, eu zic că este inadmisibil în *uie*, unde societatea civilă, în frunte cu atitudinarii ei, trage puterea la răspundere!"

„Trage puterea… de răspundere! – se făcu Veturia Lazaridi că-l îngână, aşternută cu scociul peste jerpelita ei hartă. Cine, mă Marine, o să aprecieze ce face fiecare la el la clasă?… Îți spun eu cine o să aprecieze! *NOI ăştia* din Consiliul de Administrație o să apreciem! Care ne vom *privatiza* şcoala asta cum se-ntâmplă în mai toate instituțiile de stat! Şi cum e privatizat însuşi arhipelagul şcolar, care duce politica intereselor nomenclaturii proprii! *Gaşca* va decide direcție, încadrare, salarizare, merit, concedii, restrângeri, tot! Şi vom primi, probabil, şi dreptul de a angaja, dacă nu cumva ni-l va şuti factorul politic local, Cachita Dolores! Gaşca!!! Adică tu de la cei de dimineața, eu, Didina, Calițoiu, Cicela Ghevara de la grădiniță şi ce părinți mai sunt reprezentanți, dar nu prea vin că-şi văd de afacerile lor, nu de ale noastre! *NOI ăştia* vom hotărî *cine a muncit şi cine nu*, indiferent de ce-a făcut amărâtul la clasă cu copiii sau ce activități extraşcolare a scornit! Şi aşa e peste tot la stat, proprietar e directorul cu gaşca lui! Proprietar pe mijloacele de producție, inclusiv unde materia primă este minunată, este copilul, iar produsul finit este noua forță de muncă care ne va da pensii!

Hai mai bine să ne lăsăm de bancuri, Marinică, şi să discutăm subiecte serioase!… Uite, la anul termină pe-a patra două clase, profund inegale, ca întotdeauna când le alcătuim pe cartiere, cei de la şosea fiind bunicei, iar cei dinspre pădure şi forturi, şi mai ales răsfirații din Galapagos, fiind mai sălbatici şi având un ritm al învățării uşor retardat față de acest etalon… Ei, *mixăm* noi clasele astea? Sau le lăsăm ca deobicei una de supradotați şi alta de cretini? Şi cine va fi fericitul diriginte sau ce profesori vor lucra cu clasa performantă? Dar genialul pedagog căruia i se va băga pe gât, să-ncărunțească, clasa rea, cine va fi? (Străchinaru! – gândi Străchinaru.) Şi cum se va diferenția atunci salariul, Marinică? *rezultatele* fiind net superioare la ăla cu supradotații, față de nenorocitul care s-a ales cu podoabele lui Bukamaşkin şi Fafulea!”

„Aici e şi lupta vieții! – surâse cu tâlc seducătoarea Vizdy, dezmierdându-şi calmă şi enigmatică hamsterul. Fiecare îşi aşterne-n funcție de ce are de făcut!”

„Părerea mea – răspunse ocolit pletosul Drujbescu – este că începând cu anul şcolar 1998-1999, venind şi Eclipsa, ar fi inadmisibil să mai avem o clasă de protocol, ca de şcoală pilot iradiantă a desovietizării şi vizitabilă din *uie*, cu cimpanzei din centrul Drujbei, din părinți care-şi permit să-i mediteze, şi o clasă de sacrificiu, compusă din lemurieni periferici de pe la pădure, din marginalizați din Galapagos, unii proveniți din familii dezbinate şi fără autorizație de construcție… Este în contradicție cu orice cod al eticii şi echității, ca unul să se canonească degeaba şi altul, dincolo de diverse gratificații să mai tragă şi toate foloasele specifice de pe la privatizați, de Mărțişor şi de Serbare, mergându-se până la că se dau exact atâtea premii câți copii de agenți

economici sunt!… Dar lasă că se termină ea şi ierarhizarea bolşevică la ciclul primar! Care ar trebui interzis şi să-i laşi repetenţi, pentru că nu pot fi ei învinuiţi la vârsta asta că n-au învăţat! Singurul culpabil fiind cadrul didactic îndrumător, nu atât pentru că n-a lucrat diferenţiat şi că n-a întocmit fişe de ratrapaj cu cinocefalii care au ritm de învăţare mei lent, ci pentru că nu şi-a tratat curriculumul mai atractiv şi nici n-a efectuat destule vizite la domiciliu, pentru a diminua absenteismul! Aşa că eu zic să dăm un test iniţial şi să formăm două clase cam de aceeaşi medie!”

„Toate astea sunt ideile Korobocikăi! – îi trimise în mutră Cenţica privirea ei rea ca o baltă verde de mătasea-broaştei. Şi nu mai bate cu pumnul ăla în masă, că încă n-ai ajuns nici vechil, nici primar!”

„Şi când ne-or veni inspecţiile speciale de grad, ca să ne mai mărească şi nouă leafa, ce facem? – miorlăiră într-un glas Sorela Blaster şi Muriela Tulup. Alegem elevii nai buni din amândouă şi formăm iar clasa de elită?”

„Partea proastă – filozofă Didina Arnăutu – e că, dacă mixăm clasele, Marinică, precum în lăzile de peste drum, de la minibigul Statornicia, merele putrede strică şi pe cele sănătoase, de nu mai sunt bune nici de ştrudel, aşijderea-ntr-un colectiv de elevi, rămâi în urmă cu materia faţă de planificare şi de condicuţă, deoarece ritmul real la o clasă e ritmul celui mai slab elev, după cum în comerţul cu cereale, preţul minim este întotdeauna determinat de solurile cele mai nisipoase, lutoase şi sărăturoase, care în absenţa minimului profit nici nu s-ar mai cultiva, ci ar fi lăsate de izbelişte! De aici rezultând şi raţiunea de a fi a meditaţiilor. Că nu se pot obţine *rezultate* prin învăţarea în clasă, unde ai şi mulţi proşti, nu numai supradotaţi! Dealtfel, părinţii ştiu asta şi caută pentru a mări şansele copiilor lor tocmai pe cei mai performanţi profesori, făcând astfel o evaluare desăvârşită, mai bună decât a punctajelor inspectoratelor. Şi e şi firesc ca profesorii care dau meditaţii să fie cei mai performanţi, deoarece înainte de a învăţa pe altul trebuie să înveţi! Să înveţi să te înveţi pe tine însuţi! În acest sens, putându-se spune fără a greşi prea mult, că până ne mai măreşte şi nouă leafa, cel mai bogat profesor dintr-o gubernie este mai totdeauna şi cel mai bun!”

„Doamna Arnăutu! – reveni cu impetuozitate Marinică Drujbescu, deloc intimidat de gura ei plină de aur. Lucrurile astea depind esenţial de vocaţie, de măiestria şi de tactul pedagogic al fiecăruia, de pregătirea competentă a lecţiilor, zi de zi şi oră de oră, de proiectul didactic bine gândit, bine proiectat, bine realizat, indiferent de gradul şi vechimea fiecăruia dintre noi, pentru că nu mai putem lăsa ACUM lecţia modernă pe panta improvizaţiei şi a inspiraţiei de moment! Soarta dresării cimpanzeului depinde, deci, de conştiinţa profesională a învăţătorului sau profesorului, de cum se lucrează diferenţiat, dacă unii absenteişti au goluri în pregătire, de continua evaluare prin fidbec a ce facem, şi nu în

ultimul rând, de implementarea metodelor tot mai active, ale învățării desăvârşite în clasă cu tot cu transferurile interdisciplinare, aproape fără teme la domiciliu! Iată de ce şi eu sunt ferm convins că până la urmă ni se va mai mări şi nouă leafa, dar că vom avea o umanizare a salarizării doar în sensul următor: se dă un test inițial, stabilindu-se pe parametri distincți şi obiectivi la fiecare palier statistic în ce hal ni s-au livrat cinocefalii când i-am primit şi au început să facă cu noi carte, iar la sfârşitul unui anumit segment de secvențe de parcurs curricular, testăm iar, sumativ, leafa fiind fundată astfel absolut ştiințific pe *progresiile* reale obținute de elev prin învățarea prin efort propriu, desigur dirijată de noi spre viitoare *rezultate*!"

„Mmmmbbbbăăăi Marinică Drujbescule! – se scutură brusc, ca un jaguar ciupit de musca peruviană, domnul Calițoiu, pentru a-şi pieptăna cu o tablă din aluminiu pletele albe de sub chelia tigvei mari şi rotunde. Băi acesta, dă-mi şi mie voie, pentru că sunt mai cu experiență şi vechime în instituția asta, de pe când mai avea Drujba tancuri la forturi, să cuvântez şi să-ți declar că eu, să mă scuzele sexul slab prezent aici! dar eu, eu mă piş abundent ca de-o ladă de bere pe proiectul ăsta didactic desăvârşitul, care nu ştiu de unde l-ați scos şi e bun doar de să-ți semneze generalul Vasea pe el, că *te-ai preocupat*, că ți-ai pierdut timpul întocmindu-l, în loc să citeşti o CARTE împrumutată de la Vanessa sau să urmăreşti la tembelizor vreunul din rarisimele documentare didactice… Fiindcă ne cam place să ne furăm cipilicili unii la alții, dar în realitate nimic din ceea ce ai proiectat acasă după capul de rubricație al Korobocikăi, Corelo, al Saltîcihei, Dudiță, al Kabanihei, Vanesso – că fiecare vechil am băgat eu de seamă că are propriul lui cap de tabel – dar absolut nimic! nu se potriveşte cu realitatea din teren, din clasă! Realitate şi aşa artificială la inspecții, când elevii simt pe pielicica lor, din amenințări şi repetiții, din nervi şi atmosferă tensionată ca şi cum am fi căpiat cu toții, că şcoala a primit un anume indicativ de la inspectorat şi că ne aflăm deja în *alarmă de luptă parțială*, noi profesorii, iar ei elevii se află *sub incidența prevederilor stării de necesitate*. Pe când în realitatea obişnuită a procesului instructiv-educativ de la noi, te prezinți cu *proiectul didactic al învățării desăvârşite* la elevi şi constați, după clasicul moment organizatoric al ştersului tablei şi al consemnării absențelor, c-au avut nuntă-n cartier sau c-a fost nu' ş' ce serialul mă-sii la tembelizor sau un meci crucial pentru relansarea campionatului sau dracu ştie ce *mari scule de vipoi* s-au căcat pe ei la tâlcşou – că pe INTUŞABILII de deasupra upercutclasului nu prea-i ştie nimeni – de s-a râs toată familia de-a făcut şi ea pe ea şi, iată consecința, Dudiță!… N-a mai scris unul, n-a mai învățat nimic nici unul! Ba au uitat şi cât mai ştiau cât de cât! Ei, mai poți tu ține lecția, Didino, sau tu, Veturie, aşa cum ți-ai propus-o?… N-o mai poți! Nu-ți mai permiți a construi la fel, pentru că

încremenirea-plastifierea în vechiul proiect didactic ar fi ca o zidire fără temelie, dacă eşti un profesionist conştient! Trebuie aici să bați tare pasul pe loc, să faci reînvățarea în clasă, retrapajul desigur diferențiat după căpățâna de berbecuț a fiecăruia. Şi tocmai existența foarte pregnantă a acestui moment esențial din demararea lecției, când profesorul detectează goluri şi le acoperă, nu-l văd eu la spectacolele aranjate, ca nişte meciuri, pentru acțiunile metodice! Uite, de-aia nici nu mă mai duc eu să mă perfecționez! I-am şi spus-o Kabanihei de la obraz! Ca să nu mai zic nimic că, Moisil să fie cineva! şi nu poate urmări simultan cu atenția distributivă o cireadă-ntreagă de obiective cadru şi obiective de referință, plus propriile obiective operaționale, propuse de el însuşi, din prostie sau din onestitate, parcă nu e destul că trebuie ținuți în frâu atâția derbedei, mai trebuie monitorizate ca nişte drăcuşori sau viermuşi negri şi obiectivele astea!!!

Să lucreze după planificarea bolşevică, de care credeam c-am scăpat, ăia-n *uie*! Treaba mea e aici în Drujba, unde am antenele mele şi cam ştiu tot ce face cutare şi cutare! Şi aici, şi-n Galapagos, şi la Cuțarida, şi la Căgiurzia, şi la Cuzco!!! Şi ACUM vine *ăsta* că să nu se mai respecte gradele şi vechimea!!! Care tâmpenie dac-o propune mai sus, fiind populistă, e ca şi votată, fiindc-am auzit că deja avem peste 60 sau poate 80 % cadre necalificate în SISTEM!

Şi tocmai de-aia, zic eu să răsucim problema şi altfel! Păi, mmmmbbbbăăăi Marinică Drujbescule! tu nu ştii, dar eu ți-o spun aici, de față cu toată lumea! Eu, mă? Păi eu te urăsc pe tine, mă, din tot sufletul, fiindcă eşti student la drept la particulară şi ai să scapi din lagărul ăsta de handicapați profesional care a devenit SISTEMUL, şi… şi fiindcă eşti… tânăr şi eu nu mai sunt!!! Iar ACUM vrei să-mi tai şi din salariu, parcă n-ai să fii şi tu ca mine! Că uită-te şi tu la Vizdy cum s-a cocoțat pe scaun, crede ea că ca să dea la canar! Aş! Din instinct s-a cocoțat, ca găinuşele, mai sus decât cocoşelul!!! Ei, ia să-i zic eu, într-un experiment doar mintal, Vizdelo tată, nu vii tu mai pe-nserat să dăm noi împreună la iepuri? Şi ia propune-i şi tu, măi dragă Marine, că poate pe tine te cheamă imediat, pe când eu în orişice caz trebuie să stau la coadă, să merg la complex la Raketta să mă raz, să mă tunz, să-mi calc costum, să mă-mparfumez… Şi toate astea costă! Costă al dracului! Şi n-am mai adus vorba şi de unele atenții, eliminatorii în ziua de azi, să mă scuze domnişoara Vizdela pentru exemplul ales, dar dacă nu ne mai măreşte şi nouă leafa, mă costă până fac foame, băi, dacă mai vreau şi eu să dau la iepuri!”

„Ghiuj bătrân şi nebun! – se închină şi înlemni Ciomolunga într-o fizionomie situată cam între dromader şi lamă peruviană, cum voia să hibridizeze Dudu. La ce-ți mai trebuie *ție* să dai la iepuri?!”

„Nu există din punct de vedere biochimic – îşi privi cu drag Dudu Străchinaru vecina-ntre sifoane – gene tinere şi gene bătrâne! Calițoiu, din punct de vedere al divertisului speciei e perfect îndreptățit să… dea la iepuri!” „Explică-i asta Veturiei! – zâmbi politicos Vanessa, dezvelind gingii foarte roşii sub buzele ei groase şi palide, niciodată rujate. Fetele nubile – comentă ea pentru toată cancelaria – au porniri duioase, Calițoiule, focalizate tocmai pe masculii care deşi dețin material genetic util, nu mai fac față, ca evaluatori guberniali, concurenței cu mai tinerii ajunşi măciucari dominanți, aşa că nu te mai gândi la cheltuieli atâta, important este ca gena să fie utilă speciei, şi asta se cam simte, vectorul n-are nici un fel de importanță! Înainte de-a te băga la cheltuieli, noi examinăm întâi gena, abia pe urmă vectorul!” „Da, că şi ştii tu ce e aia vector!” – mârâi întunecat proful de matematici. „Da’ de ce să nu ştiu? – protestă înțepat filoloaga. E o linie cu săgeată la un capăt!”

„Domnu Calițoiu – interveni în dezbaterea reabilitării educației Vizdela, coborând de la canar ca să dea şi la hamsteri, schimbându-le totodată aşternutul din talaş alb – cum să vă spun?… Nu ştiu altele cum sunt, dar eu nu-mi poruncesc inimii şi nu mă iau nici după atențiile ce mi se acordă şi nici după… vector, când e să… dau la iepuri, la canari, la hamsteri sau la peştişorii de la domnul director din cabinet de pe covor. La concret vorbind însă, cred totuşi că simpatia mea ar creşte pentru cine ia de bunăvoie numerele pe care le-am adus din Autonomia locală! Fiindcă tocmai ăla de ia manifestă… instinct de conservare, nu cine dezleagă integramele din *Sămănătorul,* deoarece se preconizează ca şcolile să treacă deplin contabiliceşte în răspunderea primăriilor chiar şi cu salariile şi atunci să mai văz eu cine va mai avea curaj să zică *eu nu servesc!* la o decizie a consiliului local sau a lui Mitraşa, adică a Cachitei Dolores! Şi tot aşa, chiar sunt curioasă, oare şi la anul se va mai întâmpla ca ACUM de Paşti, că l-ați tratat cu sictir pe domnul Salvador Fafulea, când ne-a rugat să ieşim cu copiii ca într-o excursie, că poate vine turişti străini la Popas la nea Fane Ciuvîrin la localul La Familia Morometzilor şi s-au adunat munți de gunoaie şi pune primăria remorca la dispoziție, iar noi să ieşim doar vreo oră, două, cu copiii, că n-are cine-o-ncărca! Acțiunea fiind profund educativă pentru părinții înşişi, pentru toți drujbenii! Primăria voind ca tot locuitorul să înțeleagă, dacă ieşim să ecologizăm comuna cu şcoala, relansând învățământul rural, că dacă mai depune gunoiul menajer şi vrejii la întâmplare, nu e bine deloc, *pentru că tot copiii lui are de suferit,* trebuind să-l strângă şi să-l încarce în remorcă. Şi la orice ne-am fi aşteptat de la această inițiativă a domnului consilier Marinică, dar să ne saboteze tocmai un coleg de catedră de bio, un dom’ profesor *care chiar predă ecologie,* şi să n-anunțe pe copii de acțiune ca să iasă în uichind la ecologizat şoseaua spre campingul lui nea Fane

Ciuvîrin, că vin turiştii străini, ei bine, nici în cele mai negre vise rele nu ne-am fi aşteptat!”

„Pardon! – interveni Cenţişor cu vocea ei răguşită şi fermă, luminându-şi ochişorii de păreau două stopuri verzi alăturate. Dudu al meu, Vizdelo, nu e *de… biologie ca… dumneata*! Mai ai multă carte de învăţat la particulara aia până să ştii măcar pe sfert cât Dudiţă al meu, care şi-a conceput şi scris absolut singur lucrarea de grad pe tema asemănărilor şi deosebirilor de comportament dintre gândacii de bucătărie roşcaţi *Blatta germanica* şi cei negri *Periplaneta orientalis*, în contextul urbanizării intercity (inclusiv săteşti prin demolare) a Republicii Socialiste România! Operă apreciată ca perfect publicabilă-n *uie* de domnul cadru… didactic universitar îndrumător, etolog de renume european, care a demonstrat recent parlamentarilor vânători şi colecţionari, pe bază de cercetări cu camera ascunsă, că împuşcând lupii, haita slăbeşte faţă de căprioare sau cerbi şi tocmai de aceea atacă ei ACUM, înjosindu-se, oile mioritice şi turiştii, ba chiar coboară şi la marginile cu blocuri ale oraşelor ceauşiste, să scotocească odată cu pensionarii prin pubele Şi oricât ai căuta şi tu, n-ai să ştii niciodată, Vizdelo, atâta carte cât Dudu la particulara aia a ta de-ţi permite să mai şi suplineşti, să faci orele lui Teofan Davidovici când se duce cu frate-su după marfă şi să mai pierzi din timpuleţul tău şi ca să dai la iepuri, canar, hamsteri şi peşti, parcă îngrijitoarele, paznicii sau chiar elevii de serviciu n-ar putea să-şi însuşească aceste abilităţi!”

„Ca să călăuzesc cimpanzeul printr-un parcurs curricular, gestionându-i ocaziile de învăţare – îi râse-n râtul de purcică Vizdela Socrates-Cucuteni – nici n-am nevoie de atâta carte câtă oi fi ştiind dumneata că ştie soţul! E suficient să mă-mbrac decent, ca o ghiduţă! Şi nu de la zgonhen! Plus că, aşa cum spunea colonelul Agheev prietenei mele celei mai bune, Corela Drob, precum controlul prezenţei elevilor te face-n momentul organizatoric al lecţiei cum ai fi de la Evidenţa Populaţiei, sau de la Penitenciarul Rahova când numeri deţinuţii, tot aşa trebuie să fie şi cu atingerea obiectivelor: lecţia ideală trebuie să ofere elevilor o succesiune de secvenţe didactice concepute ca tot atâtea *ocazii de instruire*, de dobândire de noi clarificări conceptuale, cunoştinţe şi competenţe, de însuşire de capacităţi, deprinderi şi atitudini, în şirul acestor contexte de învăţare propunătorul trebuind să se comporte ca un vigilent AGENT DE CIRCULAŢIE, veghind ca fiecare elev sau grup să circule după reguli performante! În ce priveşte însă criza de bani a şcolii, eu cred că, aşa cum îi spunea şi Aleksaşka prietenei mele, Corela Drob, Cenţico, se poate institui un larg evantai de amenzi, aprobat de comitetul de părinţi al şcolii, deci perfect legal. N-a venit contravenientul cu batistă, a înjurat, a spart un geam, a adăugat belciuge personalităţilor din manualul alternativ, a scris *muie* pe tablă, a lipsit nemotivat, mai ştiu ce-a

făcut sau n-a făcut, se pot concepe mii şi mii de pretexte, iar dacă mai şi cointeresăm cadrele cu un 15-20 % din încasări sau din *recuperări* din ce nu s-a încasat, e de neconceput să nu se poată stoarce de la urangutanii de părinți sume impresionante!”

„Pentru că ar fi şi ilegal ca cineva să ştie mai multă carte decât are de predat! – sări ACUM albastră toată Corela Drob în ajutorul Vizdelei. Atât Legea Învățământului cât şi Statutul cadrelor ăstora… didactice pedepsesc cu cea mai mare severitate pe orice profesor care predă mai mult decât cere programa! Concret, a vorbi elevului de gimnaziu despre antropogeneză sau despre centrii de reacție implicați în fotosinteza bacteriană sau a plantelor este o violare gravă a curriculumului actual şi ar trebui sancționată!”

„Nu este nici pe departe adevărat – înțelese cu umilință Dudu Străchinaru cine este persoana criticată – că aş fi îndrăznit EU să mă gândesc vreodată să sabotez lăudabila inițiativă a domnului primar Buțai de a face de Paşti curățenie cu copiii domnului director Filatov în zona campingului domnului Ciuvîrin! Eu, eu, Vizdelo, eu țin la reputația mea în arhipelagul şcolar şi îi sunt credincios Salticihei, Kabanihei, tuturor vechililor, generalului Vasea, ca şi tuturor arendaşilor de la Cuzco. Şi atâta vreme cât nu am redevenit *legal* slugile primăriei încât să pună mâna pe telefon pistruiata de Cachita Dolores (o simplă secretară!) sau analfabetul de Salvador Fafulea de la butelii, fie şi din inițiativa cumulardului deja domn consilier Marinică, şi să ne scoată de la ore la curățat străzile, ulițele, campingurile, eu nu înțeleg să mă achit, chit că e stare de necesitate că vine prefectul cu o delegație mereu anunțată, din *uie*, condusă de Katrina Djorkaeff-Tornado! Ceea ce, de fapt, nu m-ar fi împiedicat să-mi iau clasa şi să mă duc!!! Dar cum dracu să mă duc doar eu? cu ai mei de-a cincea, când *toată lumea* s-a fofilat, Vizdelo? Pe cei d-a opta i-au oprit doamnele Răzvana Mihalache şi Didina Arnăutu, ca să-i pregătească pentru apropiatele simulări de examene. La a şaptea, doamna Veturia avea anteprogramată excursie la Căgiurzia, iar la a şasea, domnul Calițoiu a zis că fără adresă scrisă nu scoate elevii, să-i calce ai lui Bukamaşkin cu remorca şi să răspundă el ca diriginte că nu i-a supravegheat! Fiind şi supradotatul de Frecardo la el în clasă! Mai comentând şi că e posibil orice numai datorită proprietății de stat, adică a dominației discreționare a clasei politice cu clientelă şi stăpâni cu tot, asupra SISTEMULUI, asupra resurselor materiale şi umane şi de iepuri, ceea ce-nseamnă că arhipelagul şcolar este unul din giganții falimentari ai bolşevismului şi va funcționa la nesfârşit cam tot ca *înainte*, cu imense pierderi, investițiile-n elevi nerecuperându-se niciodată!

Alții s-au făcut că nici n-au auzit de apelul la o comună ecologizată, Vizdelo, şi aşa am rămas numai eu să ies cu cei de-a cincea, dar n-am putut! Deoarece s-ar fi clevetit atunci despre mine că *am*

exploatat munca copiilor, interzisă de ONU, pentru cinci mici şi o bere, plus figura Anfisei Barabanova cu tirbuşonul, ba chiar mai ticălos lucru, s-ar fi interpretat că am făcut lună la benzinărie şi la localul La Familia Morometzilor perfect conştient că îmi voi schimba actualul loc de muncă pe unul de pe-acolo, după ce voi muri ca prof nătâng!

Da voi muri ca *supracalificat*! Şi în acest sens, viitorul nu e al meu, care am permis de citit la Academie, nici al Vanessei, care neavând ea nici puradei, nici mascul şi nici tembelizor deschis non-stop, citeşte mai mult decât o întreagă gubernie, şi nici a colegei noastre mai tinere, Ina, care, păcălită de mine cum a m fost şi eu de iresponsabilul Foma Akimuşkin – nu i-ar putrezi oasele dac-a murit! – că ştiința e *fermecătoare*, a învățat de-a luat-o dracii fizica atomică la Măgurele şi ACUM ea n-are voie să le explice la copii nici cum funcționează un breloc cu laser din ăla de care are la minibig la Statornicia, deoarece ea ar încălca principiul oligopedagogic că elevul nu trebuie să ştie decât ce poate… *să facă*, obligându-se astfel 80 % din viitorii europeni ai țării să plece de pe băncile şcolii generale obligatorii cu nişte cunoştințe ştiințifice din epoca lui Dinicu Golescu!

De aceea şi zic, ca Inocencia, că viitorul în şcoala asta nu-i nici al meu, nici al Vanessei şi nici al Haritinei. Viitorul este al **oligopedagogiei**, deci al Vizdelei, fiindcă e mai important să dai la iepuri, la canar, la hamsteri sau la peştişori, decât să-ți umpli căpățâna, să-ți încarci până la indigestie memoria cu o *imagine globală despre Univers şi-n particular despre Pământul nostru*, adusă perpetuu la zi prin eforturi de martir la salariile de cadru… didactic care se vrea informat, cum încearcă vecina mea de bloc…”

„Nu fac eforturi să mă documentez, citesc de plăcere, numai că nu toate cărțile râvnite pot să mi le cumpăr! Dragilor, ce să vă spun? Eu nu cred deloc că viitorul şcolii în *postromânism* este al Vizdelei – interveni surâzând batjocoritor Răzvanessa. Viitorul rămâne al megaprofului, al lui Foma Akimuşkin dacă vreți, cărturarul care OFICIA la catedră precum părintele Ankifie în amvon, generalul Agheev la parada de 23 August sau Marinică Drujbescu mâine, ca preşedinte al Curții Constituționale, în togă festivă! Da-da, OFICIA, ca Vasile Pârvan în *Memoriale*, iluminându-i apostolic pe copiii drujbeni, chiar dacă la sfârşitul activității ei nu ştiau *să facă* nimic în plus față de începutul lecției, zguduindu-i el că mai există pe lumea asta şi *altceva* decât coclaurile de pe Ampoița, Hodivoaia şi Spălătura, injectând în ei MEMORIE AFECTIVĂ, care-i singura durabilă! O să piară, fraților, surorilor, şi moda asta a operaționalelor, la care Diță a reacționat botezându-şi purcelul, care-mi guiță şi mi se cacă mie sub geam, Skinner, care înseamnă nu numai Şorici, este numele unui Pavlov american, care a cam transformat didactica în dresaj, încât vorbeşte colegul meu Străchinaru de **oligopedagogie**, de o şcoală fără

cadre… didactice, în care orice necalificat poate gestiona-dirija secvenţe de parcurs curricular ocazionând elevului să-şi descopere activ, nu pasiv, cunoştinţele sub formă de rezolvări de probleme, de teste pentru *rezultate*… Rostul lecturii Luceafărului fiind necultural: nu o emoţie metanoică vizăm, ci nişte analize pe o masă de disecţie cu maşina de cusut şi cu umbrela, ca să iei note mari la bac! Şi ştiu caz de elevă maltratată de gorila de mă-sa că citea Kafka în anul bacului!… Şi aş mai remarca, hm, caracterul de clasă al anumitor chestii: oare cui poate folosi bacul internaţional? Esmeraldei lui Harneală? Gaviotei lui Vampiru?… nici vorbă! Ci doar cui vrea studii superioare-n *uie*, şi-şi permite! Deci numai copilului din upercutclas! De unde suspiciunea că cleptocraţia ar putea impune inclusiv opţiunea strategică pentru o **cetate oligoeducativă** complet incultă! Ceea ce înseamnă generalizarea unui învăţământ strict profesional, pe care-l poţi absolvi fără să fi citit o singură carte! Lucru tolerabil în postgermanism, nu însă şi-n postromânism!"

„În această dezbatere informală, şi, atâta vreme cât nu-i Teofan Davidovici, cam infernală, cam *very brain storming* – interveni pe ton avocăţesc Fefeleaga, uitându-se galeş la Moluscă dacă zice bine – mi-aş permite, stimaţi colegi, să fac despre Noua Revoluţie Şcolară o analogie proporţională cu ce spunea eseistul reacţionar Heidegger, dar a observat şi un mare critic român, despre opera de artă, că într-o capodoperă, cum trebuie să fie fenomenologic şi Noua Revoluţie Şcolară, proporţia de aur dintre conservatorism şi un experimentalism de avangardă, deci cu conotaţii lichidatoriste a postromânism, cum zicea Răzvana, totdeauna e favorabilă la sănătate şi virtute! Şi e şi normal, fiindcă învăţământul a fost privit la noi, în pedagogia dejist-ceauşistă, din perspectivă sistemică, adică materialist-dialectică-n pijama structuralistă! Pijama care dacă nu ne mai măreşte şi nouă leafa, dispare ACUM, deoarece resursele umane au o importanţă capitală în orice SISTEM expus universalizării globalizării!"

„Sunt absolut de acord cu mai vârstnicii mei colegi şi prieteni – tuşi puţin şi roşi de emoţie Haritina că vorbea de faţă cu Dudiţă – având aceeaşi impresie cu ei că ansamblul înnoirilor trebuie privit şi în continuare creativ-inovativ numai din perspectivă sistemică, iar ceea ce vreau sa subliniez este că ţara mea nu e o insulă-n Europa, ci la rându-i o subparte a unui megasistem contextual, care în Occident, după tulburările maoiste din mai 1968, s-a macrostabilizat într-un mod foarte realist, dar încă stupefiant pentru noi, care trebuie să ne armonizăm standardele după *uie* pur şi simplu modificând scopul suprem al politicii şcolare, care-n condiţiile postmoderne ale tiraniei tipizatelor şi robotizatelor, nu mai este clasica formare a forţei de muncă, ci formarea consumatorului, fără de care orice economie de piaţă nici n-ar fi de conceput ca bază a suprastructurii unei societăţi de consumaţie! Educaţia pentru muncă

devine astfel, oligopedagogic rostindu-ne, educație în şi pentru consum, furnizorul de formare având a-l face pe elev competent şi performant să aleagă, să opteze, să se orienteze în labirintul unui bâlci întins pe zeci de pogoane, unde de pe mii de tarabe i se oferă sute de mii de produse în zeci de milioane de exemplare ca dintr-un mitic corn al abundenței, el trebuind să aloce pe diverse capitole ale micului său buget venitul de care dispune, într-un ceas fast şi pentru interesul propriu şi al afacerii, adică al familiei sale şi al economiei naționale, care va fi în cel mai rău caz întremată din exterior, făcută cu timpul capabilă să suporte de să ne mai mărească ăştia şi nouă leafa!"

„N-aş fi dorit să mă amestec în dezbatere – surâse jenată Ciomolunga amintindu-şi brusc că unii colegi au remarcat că are chiloții ei mari cârpiți – dar însăşi analiza sistemică adoptată a împins lucrurile pe făgaşul istoriei, geografiei, culturii civice, pe domeniul ştiințelor sociale în general. Fapt care îmi dă prilejul să punctez două vorbe despre actualitatea lui Marx.

Prima observație este un sfat: să nu-şi facă nimeni vreo iluzie că în republica răsprofilor vor fi vreodată priorități bugetare învățământul, cercetarea sau cultura. Dimpotrivă, se va încerca smulgerea de voturi proletare prin negarea fățişă a unei emanației a puterii dinspre cărturari! Iar dovada la ce spun eu va fi un fel de persecuție tot amânând să ne mai mărească şi nouă leafa, indexarea amărâtă din 2000 acordându-ni-se abia după ce-om înghiți să se țipe la noi ca la vite şi să fim amenințați cu justiția şi cu ura populației c-am păpat ca salarii banii de higienizări! Astfel, Mineriada cea scurtă va deveni pentru noi o Mizeriadă mai lungă. Şi vom ajunge atunci să înțelegem de ce corpul didactic din *uie* este foarte la stânga: numai amenințându-i cu tot ce poate face marxismul aplicat bogătaşilor, le putem smulge o brumă de respect proprietarilor noştri!

A doua observație se referă la pretenția politicienilor că ne bagă ei în *uie*. Este evident o lăudăroşenie fără fond. România nu putea fi factor activ decât dacă îşi dezvolta *un învățământ care să genereze europeni*.

Bineînțeles nu s-a dorit acest lucru. Dacă se dorea, ni se mai mărea şi nouă leafa şi încă de mult.

De aceea, nu noi intrăm în Europa, stimați tovarăşi colegi, ci capitalismul ne civilizează! Fiindcă exact cum observau Karl Marx şi Friedrich Engels în celebrul lor *Manifest*, elogiind burghezia, desigur cea necoruptă, occidentală, care trăieşte din profit propriu nu din parazitarea statului, burghezia asta nu poate rezista concurenței fără a revoluționa continuu mijloacele de producție şi fără a-şi lărgi necontenit piețele de desfacere, fără a face rost de noi şi noi debuşee, *ceea ce presupune civilizarea țarilor învecinate*, rând pe rând, proces inevitabil, pentru că nişte troglodiți s-ar crampona de micile lor necesitați tribale, ca azi la Drujba, şi n-ar avea nevoie de produse de înaltă tehnologie, sofisticată

până la absurd, dar care, după primele valuri *uie*, ni se va băga şi nouă pe gât, să fim o societate de tip stomac aici, cu creierii în cu totul altă parte…!

O! TOVARĂŞ! ce minunat sună acest cuvânt! Şi în 13 iunie 1990, credeam că l-am recâştigat pentru gloria limbii noastre!

Iacă dar, stimaţi tovarăşi, că realitatea obiectivă explorată în viziune sistemică ne bagă obiectiv în Europa, chiar şi dacă prin paradox politicienii s-ar opune unei încărcări rezonabile a programelor şi a parcursurilor curriculare ca şi să ne mai mărească şi nouă leafa!”

Cenţica asculta şi nu asculta, cu priviri reci şi verzi de purcică de faianţă aducătoare de noroc, ce vorbeau *ăştia*, ideile soţului fiindu-i de mult familiare şi dispreţuite, începând cu aceea de a picheta cuhniile răsprofilor ajunşi guvernanţi, deci responsabili de dezastrul ţării, suprapunându-ne ca să părem mai mulţi peste prăbuşirea economiilor a milioane de leneşi, care s-au încrezut în dobânzi mari şi n-au înţeles adevărul liberal elementar că unde-i minister de justiţie, *nu sunt posibile câştiguri fără muncă* decât pentru intuşabili.

Dormita, dormita şi sări-n sus ca o mreană dup-o musculiţă de rubin, dar frânele de la marele Mercedes blindat, albastru de Voroneţ, al directorului Teofan Davidovici Filatov, pe care le auzise-n vis, se dovediră inexacte.

Călăuziţi de elevii de serviciu şi de-o-ngrijitoare voioasă, în contradictoriul cel infestat de cadre… didactice năzuind să li se mai mărească şi lor leafa, intrară şeful de post Aleksaşka Agheev, secretara lui Buţai de la primărie, Cachita Dolores, precum şi secătura de Salvador Fafulea de la butelii, care dijmuia-n mica piaţă locală de lângă Cvartalul Ruşilor pe micii producători.

Blond, nalt cât unchiul Stiopa Miliţianul din poveştile tanchiştilor, Aleksaşka trimise doar în treacăt un salut din obiectivele sale cadru de sub cozoroc Corelei Drob, cum sta ea-ntr-un colţ cu buzele ferecate, mută ca o floricică albastră de nu-mă-uita.

„Stimaţi participanţi, ne-am deplasat aici – se justifică el de cum li se făcură loc la masa goală doar lui şi Cachitei, nu şi lui Fafulea – pentru a vă aduce salutul POLIŢIEI şi al domnului primar Mitrofan Buţai personal, la sesiunea de comunicări privind Noua Revoluţie Şcolară, a cărei menire este să întărească ordinea şi disciplina, punându-se ACCENT pe verificarea externă prin examene terminale la bac şi capa, la *cât mai multe* discipline posibil, precum şi pe notele *la toate* materiile, ca instrumente coercitive de restrângere pe toată viaţa a orientării şcolare şi profesionale la anumiţi elevi, care ca când le-ai lua carnetul nu mai pot merge mai departe ca înainte pregătindu-se de admitere doar cu câteva luni de meditaţii sau de învăţătură luată-n serios, că îi trage-n jos mediile din opt sau doisprezece ani de muncă *dacă paralel şcolii* ***au citit***

formându-şi o imagine **independentă** *despre lume*, în spatele trâmbiţatei libertăţi de a opta pentru, de obicei, două opţionale din două, ascunzându-se această criminală privare a elevului de timp propriu, şantajându-l cu restrângerea viitorului, OBLIGÂNDU-L SĂ SE PREGĂTEASCĂ DE ADMITEREA-N FACULTATE DE LA GRĂDINIŢĂ PÂN' LA BAC!

Logic, două concluzii pozitive reies de aici: prima, că vânând note continuu, cercopitecii vor avea *preocupări*, spre marea satisfacţie a părinţilor, şi o să mai scadă atunci infracţionalitatea juvenilă, iar a doua, că populaţia de mâine va manifesta o omogenizare la citit mai aproape de principiul lui Gutalinşcik, care este şi idealul culturii şi al supremaţiei noastre pe acest continent al omului alb, că să nu mai poţi discrimina când vorbeşte academicianul şi când omul cu pulanul! Cu alte cuvinte, concrete, va fi timp mai puţin nu numai pentru vagabondaj şi mozol, ci şi pentru cetitul cărţilor şi atunci cazuri ca ce-a dat la tembelizor aseară de muma care şi-a omorât propria-i fiică, lovind-o cu ciocanul de şniţel că citea Goethe fără să-l aibă-n programa de bacul de vine peste numai două luni, s-ar putea să se banalizeze, dar aceasta este lupta pentru existenţă într-un sistem competiţional şi n-ai decât să te adaptezi dacă vrei să ieşi din *muie* ca să intri-n *uie*!

Cum m-am adaptat şi eu la situaţia operativă şi informativă din Drujba de cum am descins, rezultatul fiind că la noi n-au cum să se petreacă grozăvii ca în celelalte localităţi, cum dă la tembelizor şi-n presulică senzaţii.

Ne mai confruntăm doar cu unele găinării mărunte, dar avem toate motivele să sperăm că justiţia îşi va spune cuvântul şi se va pune o stavilă furturilor de pe câmp, care în ultima vreme-ncep să se-nmulţească din nou până la recrudescenţă, pe măsură ce se maturează diferite culturi sezoniere şi marginalizate, cum zicea şi regretatul de Emil Cioran în exerciţiile sale de funcţiune…

În concluzie, trebuie să ieşim din cultura delăsării, a nemulţumirii, şi să ne însuşim o concepţie nouă, depăşind mentalitatea comunistă că poliţia este obligată să ne *păzească* nouă bunurile, când conform legii, ea nu este decât un organ constatator, de anchetă cum de s-a putut comite furtul! Fiecare unitate comercială sau instituţie de pe raza comunei Drujba este atunci chemată şi trebuie să se preocupe ca să vină la mine la avizat cu propriul ei plan cadru de pază, activitate-n care să se ia legătura cu unităţile de jandarmi, gardienii publici, precum şi cu badigarzii particulari ai unităţii şcolare, plătiţi de părinţi, şi să se ţină seama că am semnale de la şcoală că între anumite ore de curs, când nu se fac, dându-li-se la magoţi drumul acasă sub pretext ca să vadă emisiuni sau meciul prin care, aranjat sau nu, se relansează cine ia în 1998 titlul, şi până la venirea paznicilor mai târziu, tot localul rămâne la discreţia întâmplării, favorizându-se infracţiunile! Ca şi-n uichind, când mă şi mir că,

nemaiexistând ca pe vremuri organizată permanența non-stop a învățătoarelor şi profesoarelor sâmbăta şi duminica, nu s-au furat încă iepuraşii-playboyaşii din cuştile de la intrare şi nu s-a dat spargere la canar, hamster şi peştişorii decorativi, care au căutare atât în bazar la Căgiurzia cât şi la Cuzco!”

„Decât să vin sâmbăta şi duminica să fac de gardă la iepuri ca *înainte*, prefer să se fure toate lighioanele Vizdelei şi să i le plătesc din portofoliul meu!” – explodă Inocencia, aprinzându-şi obiectivele cadru ca pe nişte stopuri dând cumva undă verde, de cum intrase prietenul duşmancei sale Corela Drob, să se ducă-n opționalul mă-sii de provenit!

„Uşor de zis, dar greu de scos din portofoliu! – râse batjocoritor Marinică Drujbescu trecându-şi o mână palidă prin pletele-i negre de harfist biblic. Ce nu s-a-nțeles din orientările şi indicațiile lui Saşa, care este un mesager al puterii instalate democratic, Cențico, am impresia ca consilier de importanță comunală că este că noi uităm că încălcăm actul fundamental, care este Constituția şi ne interzice expres ca să muncim, la stat! sâmbăta şi duminica, aşa că eu am sprijinit cu toată energia inițiativa lui Mitraşa, Drujba noastră să fie o comună model, pilot, fără infracțiuni, iar ceea ce vrem să evităm în şcoală nu e atât o spargere de proporții – că n-avem valori tentante – cât *înregistrarea* vreunei amărâte de infracțiuni, oricât de mici! Că dacă n-ar fi Constituția, v-ar băga imediat la gărzi uichindale, nu numai în şcoli, ci şi la primării, Cențico! Dar despre ce zici că nu serveşti, nu e obligatoriu, pentru că se poate concepe un plan de pază judicios întocmit managerial încât să-mpace şi capra, şi varza!. Aşa de pildă, am putea întârzia toți în zilele de lucru ceva mai multişor în şcoală, întocmind proiecte de tehnologie didactică şi gândindu-ne la opționale, respectiv la extinderi, ca să poată intra paznicii mai târziu şi, corespunzător, să venim mai devreme dimineața, compensând sâmbăta şi duminica, să le facem paznicilor ture de zi! Şi mai sunt şi femeile de serviciu, atât cele din schimbul de după-amiază cât şi cele de se schimbă de dimineață, care pot să fie ceva mai performant întrebuințate decât pân-ACUM…”

Domnul profesor de bio Dudu Străchinaru privi lung pe fereastră la un cuplu de guguştiuci incapabili, poate prea tineri, deşi sex făceau, să-şi desăvârşească începutul cuib doar din câteva crenguțe: ce aducea el cu mare osteneală, ea nu izbutea să potrivească durabil. Dar o să-nvețe dobitoaca prin condiționare operantă! Speranță care-i trezi iar lui sentimentul absurdității de a învăța tu pe altul! Cât despre disputa neveste-sii cu ăsta, nu socotea necesar să intervină, ştiind bine că învățătoraşul o să termine făcut arşice!

Se gândi îndurerat iar la ce caută el în cancelaria asta infectă şi c-a nenorocit-o pe biata Inocencia şi a fecundat-o să expulzeze-ntr-o lume ostilă doi puradei cvasi-handicapați ca viitor, pe Genaro şi pe Maricusa,

care nu ştiau nici ce e aia să ieşi cu părinții tăi să serveşti o masă gătită de alții la un restaurant, la Popas măcar!

Îl podidea plânsul. Ar fi băut pentru rehidratare nu pişălăul de bere al Anfisei, ci tot atâta vodcă de la Katiuşa, cu emulgator E-471 şi cu aromă de tanc T-34 în compoziția dupe etichetă. Îl gâdila o durere profundă şi dulce după urechea stângă, iradiind satanic în creieraşii săi de prof, pudrați şi afânați şi umezi, ca nişte bureți de tablă uitați peste vară la dospit în apa din gălețică-n dulăpiorul clasei, de văzu oranj.

El se uita la Cențica lui cu cerească seninătate de cadavru rece, ca prin microsoftul lui Gates sau ca prin telescopul astral al lui Hubble sau ca prin casca lui Schumi ieşind crispat de la boxe în pistă, parcă nu i-ar mai fi legat nimic de când ea mersese la Staruha Izerghil la izbuliță să se spovedească popii Panda pentru consiliere ce strategie să adopte de să le meargă şi lor la familie mai bine cu banii, în contextul de nu ne mai măreşte şi nouă leafa, iar zgripțuroaica-i impusese postul ideal, patruzeci de zile de stenbai total într-o primă tranşă, tocmai aici băgându-şi demonul Udaloi extinderea de neglijaseră toți să mai avertizeze pe insignifiantul soț, de-şi închipuia ACUM că greva conjugală va dura-n morții mă-sii până la primul câştig, care conform legilor probabilistice putea veni şi-n două zile, şi-n 2007, şi-n 20 007!

Şi asta numai pentru că n-a făcut nimic concret în costumul de zgonhen cu pământul Puşii la primărie!

Iat-o! Vopsită-n roşu coafural la păru-i sârmos şi-n rărire naturală, împletit ca de negrese-n fundițe răsturnate ca dintr-un excitant videoclip, pistruiata secretară Cachita Dolores a lui Mitrofan Buțai luă din gura tânărului consilier cuvântul, cu pehaş cu tot, cum puncta Fukuyama, interogându-ne retoric că cui a dat Teofan Davidovici completare orele de desen.

„Lu' Corela Drob! – răspunse Fefeleaga puțin răstit. Că ăştia de după-masă nu ne-am înțeles pe ele să le-mpărțim! Mai bine să le ia altul străin!… Dar… Dar era şi normal din partea unui îndrăgostit de iepuri, ca Teofan, când talentata noastră colegă de dimineață, Coreluța, ne-a creat logo-ul instituției, sub forma unui iepuraş-elev cu două degete-n sus, care se cere să răspundă, imprimat recent şi pe tricourile comandate la covoare la doamna Ciuvîrina pentru formația noastră de dans modern de fete de-a opta, pregătită de Muriela Tulup, cu *rezultate* la numeroase concursuri!”

„Să vie sâmbătă de dimineață la primărie cu învățătoresele!… Ăăăă… Cu toate în-vă-ță-toarele!” – ordonă sec Cachita Dolores, cu aerul că dacă eu pot să v-achit telefonul la nişte sume de-a dreptul erotice, lumina, lemnele, cărbunii, vidanjarea şi alte cheltuieli mai mult sau mai puțin umflate, puteți şi voi *să vă simțiți față de autoritatea locală*, şi să-l serviți cu ceva pe Mitraşa, barem acum, că de Paşti l-ați tras în piept cu ecologizarea satului spre campingul lui nea Fane Ciuvîrin!

„Da' de țe? Pen’ ce?” – se bâlbâi de furie Cențica, deoarece-şi planificase exact pe sâmbătă să spele aşternuturile şi să le mai cârpească, intervenind însă şi pentru a evita ca Bonobo al ei să repete ce zisese mirosind ceva de gunoaie, că dac-ar fi el instalat director, atunci CU ACCEPTUL PĂRINȚILOR, cu acte, ar scoate să iasă cu elevii învățătoresele de stau cu aria curriculară pe catedră şi împuțitele de profesoroaice nu numai la *ecologizare* în fiecare sâmbătă, ci şi, autumnal, la *practică agricolă*, banii storşi sălbatic din exploatarea muncii copilului la recoltat la particulari mergând, desigur, la dotarea şcolii, iar zece la sută, cum fac şi miniştrii sau megaprimarii, se vor investi pentru… imaginea managerului Străchinaru! popularizând cum a aplicat el inovativ la noi în gubernie principiul colectării de resurse din mediu, degrevând statul de unele cheltuieli cu educația, ca să dispună cleptocrația de un buget suplimentar, Cențico!

„O să facă unele precizări domnul Salvador Fafulea!” – aproape că n-o băgă neam în seamă Cachita Dolores, închizându-şi a silă ochii căprii de parc-ar fi auzit c-a protestat nu o-nvățătoare-n contradictoriu, ci o cățea cu puiuți când vine remorca să ia gunoiul de la Blocurile Ruşilor.

„Eu – luă de la ea cuvântul cu tot cu pehaşul acru şi corosiv euroscepticul Fafulea de la butelii – nu vreau să vă rețin decât ca să v-avertizez că, din pricina reiteratei amânări a bugetului, şi desigur a rectificării lui, s-ar prea putea, s-ar putea aproape sigur de tot, datorită sărăciei unei părți defavorizate a cetățenilor, rea-voinței altora, inconştienței civice în ansamblu, Arendaşul vostru, ministerul, care încă nu pare să se fi decis definitiv să repună şcoala la discreția factorului politic local, n-ar fi exclus ca nici anul acesta să nu vă disemineze decât diplome, adică un model de să-l trageți la xerox la megabig la Statornicia câte vă trebuie, nu şi *premii* sub formă de cărți la elevi, iar primăria nu va avea de astă dată nici dânsa de unde să vă mai dea mereu, băgând gaze, aşa că e benefic să vă preocupați, să vă agitați şi să vă căutați şi să vă găsiți din vreme printre *agenții termici*, pardon, *economici* din comună SPONSORI GENEROŞI de sensibilizat, de la care să cerşiți bani dezinteresați de s-aveți cu ce nominaliza pe elevii supradotați performanți, de export, pentru a-i îndupleca pe termen lung ca să revină-n țară după ce ne mai măreşte şi nouă leafa!”

„Da' de ce? Pen' ce? – se puse iarăşi contra Cențişor, cu ochişorii ei verzi lucind ca nişte semafoare-n gară la Cuțarida. Vorbim, vorbim, vorbim să n-adormim, de parcă țara ar geme de sponsori dezinteresați! Eu, mie, dacă nu-mi dă de CĂRȚI nici Arendaşul, nici generalul Vasea, nici Kabaniha, nici Korobocika şi nici Buțai – parcă directorul nostru nu putea fi ordonator terțiar de credit, iar noi n-am inspira destulă încredere să fim unul cuaternar! – eu *obligații* față de privatizații din Drujba să ştiți că refuz categoric să-mi asum! Adică cum? Nici eu, nici mujul meu nu

dăm meditații ca să nu fim colaboraționişti la INVERSIUNEA VALORILOR şi acum ni se dictează să scoatem premianți nemerituoşi ca să atragem sponsorizări!” „Dragă, bărbatul înfrumusețează pe femeie iar managementul local sfințeşte locul! – căută s-o-mbuneze megadoamna Veturia, mângâind-o cu privirea ei blândă şi resemnată, asemănătoare celei de acum 13 milioane de ani a strămoşului comun al lamei peruviene şi al dromaderului saharian. Dacă *au*, Cențica mamii, nu ca noi, de ce să nu ne dea? De ce să ne ofuscăm în detrimentul fericirii elevilor?” „Eu nu-mi faaac *obligații*! – urlă isteric învățătoarea, ca muşcată de aria curriculară de o năpârcă veninoasă *yarará*. Eu apelez mai bine la părinți decât la vipoii noştri, să le cumpere *din ce au, din ce n-au* cărțile de premii sau poate alte obiecte, de strictă necesitate, chiar unele de îmbrăcăminte! Ce, ați uitat că anul trecut ne-au ieşit vorbe că… am chefuit din banii privatizaților? Când țin bine minte că era caniculă şi eu *din portofoliul meu* am scos şi am trimis pe Esmeralda lui Harneală să ia o apă minerală de peste drum de la Raketta!”

„Uite aşa, cu orgolii neprincipiale, călcăm peste interesele copiilor! – comentă cu mâhnire multă Marinică Drujbescu. Neglijând esența Noii Revoluții Şcolare: schimbarea mentalităților, trecându-se printr-o inspectare continuă, formativă, de la evaluarea elevului la evaluarea dascălului! Când e atât de simplu, Cențico, să întocmeşti un tabel cu următoarea rubricație: ce cărți ai diseminat, autorul şi editura, anul apariției, prețul fiecăreia, numele elevului şi semnătura acestuia, precum şi a părintelui, că a minorului n-are valoare juridică, încât fiecare vipoi care a contribuit să poată verifica-n morții mă-sii unde i s-au dus paralele! Te întreabă vreunul mai suspicios? Atunci îi arăți hârtia tabelată, îi zici *aici sunt banii dumneavoastră!* şi-ți vezi liniştită de activitate, că se potoleşte pe loc ca lovit cu leuca! Pe când apelând la neanderthalienii de părinți, cum zici tu, dăm de-un alt necaz, că se mai nimereşte ca elevul ăla numai cu mențiune să beneficieze de-o familie mai cu dare de mână şi să i se cumpere un premiu zdrobitor mai consistent decât va avea o premiantă cu origine amărâtă, mai sănătoasă, mai de KOMBED, şi atunci ce te faci, Inocencia?… Dai de la tine?! Că se creează, dacă ne organizăm cum propui tu, o mare confuzie a valorilor la nivelul clasei şi al şcolii, atât în rândul elevilor cât şi printre părinți şi totul numai pentru că nu avem nițică flexibilitate-n proiect de să ne putem învinge talibanismul din noi!”

„*Talibană e mă-ta*! Nesimțitule! Obrăznicătură ce eşti!! Aşa ai băgat-o-n groapă şi pe biata Pilar Noriega, colega noastră dragă!!!” – păru Cențica pornită a-şi înfige degetele răşchirate în pletele lui, săltă trântind scaunul şi o zbughi pe uşă direct spre Blocurile Ruşilor, fără ca nimeni s-o poată opri, sau să aibă măcar timp s-o lămurească să revină la marea dezbatere.

Moluscă, paralizat cu fălcile-ncleştate ca-n câlţi şi catran de contradicţia că nevastă-sa îşi revendică vehement pământul şi uite că se ia-n gură c-un ambiţios consilier de-al primarului, de faţă fiind şi pistruiata Cachita Dolores, şi spânul Salvador Fafulea de la butelii!

Privi îndelung la ceas, simţind privirile tuturor aţintite asupra sa şi chiar că nu mai ştiu ce să creadă: Cenţica îl avertizase că dacă Filatov mai umblă şi după marfă cu frate-su de la abator, întârziind, atunci ea mai mult decât ar fi rămas în şcoală după orarul obişnuit nu stă nici priponită de dulăpiorul cu cataloage, ea se ridică şi pleacă acasă, că doar are treabă! a luat CAR-ul ăla şi trebuie să pregătească de-ale gurii de dus mâine, vineri, de Unu Mai, la Gua şi Cica!

Ceea ce şi executase!

„Lasă, mă – îşi clătină mustrător capul lui mare domnul Caliţoiu – potoliţi-vă, măi copii, că vă împacă el Arendaşul, de la anul, pe toţi! Că astea de vin în iunie 1998 sunt ultimele premii care se mai dau la clasele primare în istoria României… Păi când spun eu că vine sfârşitul istoriei ca istorioară, cum zicea şi Fukuyama! De la anul, vă bagă descriptori de performanţă şi alte drăcii pe care le-a consemnat, voiajând pe bănuţii de biscuiţi ai norodului, încuiata de Kabaniha! Întreba-ţi-o şi pe Korobocika! Vă bagă un fel de patru note cum puneau tanchiştii, de la doi la cinci, că nota unu nu prea se folosea, doar că le zice – în asta şi stând *restructurarea fără bani*, într-un jargon! – *bad, suficient, haraşo şi muy bien*, de-o s-auzi p-a lu' Toska Chiorul Bukamaşkin, când o-ntreba-o: cum merge, fa, fii-ta la şcoală? Păi, ştiu eu, mânca-ţi-aş familia? *Are doi suficienţi ş-un bine!!!*" „Da' un *muie bien* nu i-a dat? o să se mire atunci groparul nostru. Nu i-a dat, dar o să-i dea! o să-l încredinţeze Paraskoviuşka noastră!" – anticipă Veturia, zguduindu-şi cărnurile de pe ea şi molipsind până şi pe Cachita. „Râdeţi voi, râdeţi dar purceaua e moartă-n coteţul SISTEMULUI! – îşi şterse ex-directorul matematician lacrimile din colţurile obiectivelor cadru. Au îndrăznit, băi, *ăştia*, cu voiajorii lor şi cu finanţatorii străini, ce n-au îndrăznit nici ăi mai nespălaţi bolşevici: să nu mai facă-n şcoalele primare ierarhizarea elevilor după merit, după *rezultatele* la învăţătură! Şi asta numai din populism, din ură pe noi, aducând după Mineriadă, Mizeriada: îi deranja-n aria curriculară că amărâtele astea de învăţătoare primeau şi ele câte-o *atenţie* de sfârşit de an şcolar, de la părinţi, nu de la autorităţi. Şi scoteau unele poate mai mulţi premianţi decât generează fiinţa noastră naţională. Că barem, când mai aveam tanchişti, se încheia anul şcolar aşa: te beştelea o zi sau două că n-ai făcut lămurirea ţăranului cu colhozul şi cu ateismul, care-i rodea pe-atunci, dar în a treia ne împăcam, ne aduceau până şi orchestra de mandoline de la Clubul Tanchiştilor, recitatori, dansatori de *gopak* şi de căluş, corişti – era Ziua Învăţătorului, moştenită de la Spiru Haret sau de la Daniil Sihastrul sau de la Pitagora, şi se lăsa cu chef mare

şi cu zbenguială!… Dacă nu şi cu zumbai-zumbai! Voi ăştia tinerii ştiţi, băi, ce e aia *perinița*?… Dar ACUM?… Acum nu mai ştii sigur nici dacă-ți dă salariul pe vară şi nici nu înțelegi cum ți-l calculează! De unde şi concluzia care nu mai trebuie demonstrată prin reducere la absurd că pe măsură ce s-a răspândit tembelizorul, a scăzut ca mărime invers proporțională şi accentul pus de proprietarii SISTEMULUI pe profesori, pe intelectuali în genere!”

„Lasă, băi Ninele, că sunteți şi mulți în SISTEM! – ridică şapca din Caietul Profesorului de Serviciu polcovnicul Agheev, cu obidă neuitând observația matematicianului la Katiuşa că tu eşti plutonier, pe când cățeaua de intervenție din gip are grad de locotenent! Vorba ceea, Ninele: cătă frunză, câtă iarbă *yuyo*! Câtă opționalul-țigăncii la popa Panda-n cimitir! Patru-cinci sute de mii de suflete! O juma de milion de guri şi burți de umplut! De unde, mă Ninele, să facă față finanțele noastre obosite? Când din istorie rezultă, chiar şi din manualele astea alternative la ăla continuu de să-l aprobe anual parlamentarii în sesiune solemne, că-n cele mai mari bătălii ale lor cu turcii, marii noştri voievozi, care n-ar fi admis să joace Hagi la Galatasaray, nu s-au confruntat niciodată cu urgii mai mari de o sută de mii de păgâni! Pe când SISTEMUL ține azi încincit pe-atâta! Şi măcar de şi-ar face toți datoria, de şi-ar merita salariile, dar nici măcar cele 18-19 ore pe săptămână, cât e de fapt de muncit cu aria curriculară pe catedră, că restul e vrăjeală, nici pe-alea nu şi le fac toți. Şi să-mi zică mie cineva că nu-i aşa, mie care ştiu tot ce se întâmplă în Drujba şi pe o rază de o sută de verste împrejur! Că-i demonstrez cu probe şi cu martori că aşa e cum spun eu! Fiindcă altfel nici nu se explică ca nişte mucoşi să strige după mine *Garcea!*, confundându-mă cu personajul ridicol şi mai puțin inteligent de pe micul ecran… Una din funcțiile noii şcoli democratice, cum zicea şi domnul profesor Dudu Străchinaru la Katiuşa, fiind de a corecta în **cetatea oligoeducativă** ce strică alte organe, datoria cadrelor didactice fiind restabilirea autorității comunale, influențând pozitiv pe părinți să nu mai recomande la copii vizionarea anumitor emisiuni!”

„Eu – se simți dator a exploata vinovata muțenie a cadrelor… didactice Salvador Fafulea, omul de la butelii şi din piață al primarului – să-mi moară ce-am mai scump încă în stadiul de zigot dacă voi aici-şa mai ştiți să scoateți ca *înainte* ideile principale dintr-un text prezentat sub formă de pagină şi să valorificați valențele de adevăr ale ocaziilor formative cu potențial educativ de concentrate patriotice, cum analizează şi domnişoara Brenda-n Autonomia locală!… Păi eu când eram gibon, tot pe băncile astea de-acuma, țiu minte că-mi da domnu Calițoiu câte treizeci de probleme pe zi, doamna Didina Arnăutu tot atâtea comentarii şi schema la propoziții, doamna Veturia Lazaridi să desenez hărți color şi să conspectez ce n-a apucat să mai predea, atât la istorie cât şi la

geografie sau la cultură civică – educație cetățenească cred că-i zicea pe-atunci, şi la informări politice, rezumatul; pe urmă, domnul director Teofan Davidovici Filatov, la fel, că să-i desenez şi să ştiu pe de rost toate oasele, iar la celelalte obiecte, aşijderea, abia pridideam cu ele, cu portative, cu formule, cu transcrierea cuvintelor în vocabulare… Şi noi pe atunci nu ştiam de sâmbătă liberă ca acuma! Iar dacă veneam vreunul cu tema nefăcută, păi mâncam o bătută de ne suna apa-n cap! Până şi-n genunchi pe nuci de cocos am stat pân-am realizat deosebirea dintre Teorema lui Thales şi Teorema Fundamentală a Asemănării, sau până m-am dumirit cum e cu congruența şi egalitatea factorilor produsului cartezian!

Cu alte cuvinte, o obsesie a şcolii era să se preocupe insistent de organizarea timpului liber al tineretului, nelăsându-i răgaz de altceva, să se țină de prostii! Că nu numai că nu mai citeşte unul nici presulică măcar, dar nici dialogurile la tembelizor!!! Până noaptea târziu, am reținut că fetele şi băieții se-mplimbă de la Raketta la Katiuşa şi retur, se mai bat, dar şi glumesc ca nişte mafioți la tâlcşou de ziua lor, conversează, dar şi cântă, scrie sintagme pe garduri şi pe ziduri, dar le şi şterge pe precedentele când îşi schimbă de paradigmă, aruncă ambalajele de la dulciuri, țigări şi băutură pe unde nimereşte, ca şi cojile de semințe, dar le mai colectează gunoierii primăriei, care e şi motivația prezenței mele, că-ntre amintitele discoteci e un rai ecologist ca-n *uie* şi numai şcoala se comportă ca-n *muie*, ca o gaură neagră a Drujbei, absorbind parcă pentru a face notă discordantă toate hârtiile şi mizeriile şi hoiturile din jur!

Ce face direcția? Ce face consiliul de administrație? Ce face profesorul de biologie şi agricultură Străchinaru? Ce face comisia metodică pe aria curriculară Matematică şi Ştiințe ale naturii? Ale naturii, băi!!!

O asemenea sabotare a eforturilor unei întregi comunități, autoritatea legal aleasă şi constituită nu o mai poate tolera la nesfârşit, deoarece managementul local trebuie să sfințească locul ca-n toate țările civilizate, unde învățătoarele şi profele sunt angajate ale primarului şi ale stafffffului său!

Să nu ia cine ştiu eu cupa şi campionatul, vă mai dau un ultim avertisment, să n-ajungă Ilie Cobra-n finală la Paris contra brazilianului Ronaldo, dacă glumesc, să composteze apărarea braziliană să i-o vâre-n ațe lui Tăfărel, să nu-i pupe pe pupătoare franțuzoaicele pe emisarii noştri dacă nu ne supărăm ca ordonatori de credit şi nu luăm chiar măsuri, dacă nu se curmă că s-a făcut obicei să le dați drumul la copii mai devreme decât e-n orar, din localul ale cărui fonduri de higienizare le-ați păpat sub formă de salarii, intelectualelor! Cine e certat cu munca, noi îl dăm ş-afară! şi din învățământ, şi din comună, găsim noi primăria, dacă vechilii

nu se preocupă, altul mai silitor din diviziile de şomeri ale cadrelor didactice, care aşteaptă cu zecile şi cu sutele de mii o coajă de pâine sau un biscuite pe la intrarea în SISTEM!”

„Da, că găseşti profesori capabili pe toate drumurile, gata să se mai stabilească şi-n Drujba! Ca *înainte*, când partidul partidelor năzuia a nu se mai deosebi satul de oraş, nici munca intelectuală de-aia fizică!” – murmură Ciomolunga, dar nu se băgă.

„Băi Pulache – înhăță de pe dulăpiorul cafeniu o jordie de profesor de serviciu Calițoiu, turbat ori de câte ori venea vorba de primărie, deoarece pierduse fraudulos la alegeri un post de consilier pentru un nepot, în favoarea lui Marinică Drujbescu – ia ieşi, mă țărane muncitor, afară d-acilea, nesimțitule! Ce-are, mă Zigotule, comisia metodică pe aria curriculară Matematică şi Ştiințe cu gunoaiele Drujbei? Asta e *şcoală*, bă prostule, ăştia sunt *profesori*, astea sunt *învățătoare*!… Păi când spun eu! Iar Cicela asta infinitizimală e şi ea *educatoare*, băi! Că văz că nu te-ai luat de ea deloc! Ce dacă *înainte* cadrul… didactic se bucura de mai multă considerație?… Înseamnă să-l respectăm azi mai puțin? Ce logică e asta?… E drept că şi considerația… o cam măsori la salariu! Noi urmam *înainte* cu puțin după ingineri şi aveam avantajul compensatoriu al concediilor tradițional mari, ca să ne putem forma *o cultură generală vastă, de adevărat învățător sau profesor* ROMÂN. Şi asta, nu din dragoste de intelectuali, ci pentru că bolşevicii ne foloseau pe noi ca pe-un fel de activişti însărcinați a-l tâmpi pe cetățean încă de la cea mai fragedă vârstă, ca pişonier sau ca şoim… Astăzi însă, intuşabililor şi vipoilor noştri, serviciul acesta de-a-ndobitoci aligatorul cu ştiri sângeroase, li-l face presulica, de mai bine era când erau ziarele identice, şi mai ales tembelizorul tâmpeşte, care tot atât de informați eram *înainte*, cu două ore de emisie, că-n restul zilei citeam CĂRȚI cu urechea pe radio! Şi de-aia nu au ăştia nici un interes să ne mai mărească şi nouă leafa! Păi când spun eu! Noi ne văicărim acilea c-avem salarii minuscule, dar vine Campionatul Mondial de Futbol, Franța 1998, unde n-am bani să mă duc, şi-o să urmărim cu pehaşul la gură activitatea *adevăraților noştri ambasadori*, *futboliştii*, şi nu vom mai observa că nu vom *pleca*-n concediu, dispariția dascălului de pe plaje fiind dealtfel una din caracteristicile definitorii ale acestei lungi epoci istorice, tranziția. *Mizeriada* propriu-zisă însă, iubiți colegi, o vom simți abia la anu’, la Centenarul Naşterii Căpitanului, când până şi natura ne va certa, arătându-ne printr-o Eclipsă Totală, că n-am implementat nici pe departe pe meleag *o țară ca soarele sfânt de pe cer*, în pofida proclamării puterii popooooorului şi a însumării atâtor scene de martiriu în care se implică incorigibil, mereu şi mereu, specializându-se parcă, minunatul nostru tineret, îndreptățit astăzi, fie sub amintitul pretext legionar, fie sub arzătoarele lozinci marxiste, a trage la răspundere clasa politică că ne-a

dezamăgit! Ceea ce dându-se sport şi muzică, adică sex, Vanesso, şi cât mai puțină carte, se va evita a mai avea tineri vociferând, ajungându-se poate cam brusc la sfârşitul acestei lungi şi dezgustătoare, dar eroice, epoci istorice, tranziția, care va dura până la 11 decembrie 1999, când Europa îşi va asuma complet răspunderea civilizării României fie şi cu forța! Cu marea forță skinneriană a stenbaiului: iei măsura, te condiționează operant, adică-ți dă tranşa, n-o iei, atunci oțet! mai stai!… Consecința imediată fiind că nu anul ăsta, nu la anul, ci abia-n 2000 ne mai măreşte SIGUR şi nouă leafa, nimeni nefiind nebun să ignore votul şi potențialul de influențare a electoratului pe care-l au o jumătate de milion de… guri, cum ne denumea adineauri, ca pe apostolii din vechime, *domnul* polcovnic Aleksaşka… Numai Pulache ăsta de Salvador Fafulea, l-a luat botul pe dinainte şi de unde Buțai ne-a promis o masă festivă la sfârşit de an şcolar, cum era sub tanchişti, vine el să-l amenințe pe Dudiță al meu că-l dă afară, pe motiv că nu strânge cu mâna lui gunoaiele, dacă are completare de catedră nişte ore de agricultură, adică să-şi exploateze elevii ca pe micii gunoieri!… Aşa te-nvață, mă, la primărie? Vai de executivul ăla al vostru! Păi, băi Pulache, tu nu te gândeşti, băi thâmpiiiitule, de n-ai minte nici cât a avut tac-tu, sau bunică-tu, Fafulea cel Venerabil, că dacă toți ăştia prezenții aici se supără că le-ai jignit pe colegul cel mai iubit şi purced să-i lămurească pe părinți, nu mai iese tov Mitrofan Buțai primar în Anul electoral Eminescu 2000, rămânând singur împotriva stângii? Vine Ciuvîrin sau alde Filatov şi chiar dacă sunt înțeleşi cu Mitraşa, ca tunari, în rest se instalează cu staffurile lor şi te dă şi pe tine afară, inconştientule, şi poate că şi pe Cachita Dolores! Vine Vizdy-n locul ei sau Anfisa Barabanova!”

„Păi dar! – se făcu stacojie la fața pistruiată roşcata secretară. Până-n Anul electoral Eminescu 2000 şi al Campionatului European de Futbol din Țările de Jos, mai mănânci o pâine… Să vedem deocamdată ce fac ambasadorii naționalismului nostru futbolistic la apropiatele Mondiale, Franța 1998! Iar Teofan Davidovici al vostru constat că întârzie nepermis de mult la generalul Vasea… Noi cam atât am avut de spus, să ştiți, făr-a jigni pe nimeni. Punctez încă o dată, pentru fixare, pentru intensificarea retenției şi transfer: unu, să se rezolve cu paza pe uichind; doi, să vie sâmbătă dimineața la primărie Corela Drob de desen cu învățătoarele; trei, să vă căutați din vreme sponsori generoşi de premii; iar patru, comisiile metodice pe ariile curriculare de care țin biologia şi agricultura să se preocupe ca s-avem o fațadă de adevărată instituție de învățământ, *de educație* cum se zice azi, după Revoluție. Să se consemneze punctual, doamna Lazaridi, toate patru cerințele noastre în caietul de procese-verbale de consiliu, să nu ziceți pe urmă că n-ați ştiut sarcinile! Şi cu aceasta, noi vă urăm succes deplin la colocviul-dezbatere pe probleme educative de actualitate, urmând ca doamna Arnăutu să sintetizeze nişte

foiletoane pentru Autonomia locală, să existe, deci, deplină transparență, să ştie şi satul ce tăinuiți acilea, având totodată grijă profesorul de serviciu ca elevii nesupravegheați din curte, veniți mai devreme decât li s-a comunicat aseară ora până când ține şedința, să nu mai sară gardurile la naşă-mea şi la cumătrul domnului primar Mitraşa, în scopul ascuns de a-şi procura fructe necoapte încă, plăcându-le acriturile!”

Constatând că Salvador Fafulea îşi regreta ieşirea, ba chiar se preocupa de un viitor nesigur, Ninel Calițoiu, cu pletele-i sure de sub chelie încă electrizate, se stăpâni reciclându-şi gândirea şi sughițând, puse liniştit jordia pe dulăpiorul cafeniu cu cataloage, peste care înghesuise pe la aria curriculară, cuprinzându-i în palme obiectivele de referință lunecoase, nu de mult, pe temperamentala Muriela Tulup, tânăra de sport, şi aceasta-l jignise de moarte râzându-i cu poftă-n nas cum că n-are dânsul bani de câtă viagră-i trebuie extinderii lui pentru a satisface opționalul ei foarte exersat, şi amintindu-şi intimidat încă, el supraveghe melancolic cum se retrage-n demnitate delegația, cu tot cu atacatul Salvador Fafulea, căruia i se încordaseră venele de la gât gata să explodeze – Fefeleaga, din partea consiliului de administrație, şi Corela Drob, care avea poate ceva să-i spună lui Aleksaşka, coborând însoțindu-i pe oaspeți până la gip.

„Aşa, mă, tăceți toți! – se descărcă bătrânul matematician. Lăsați-mă numai pe mine să mă-ncaier cu ei! Parcă era treaba mea s-adun hârtiile!… Şi nici a lui Dudiță, de fapt, nu era. Era a femeilor de serviciu! Dar mai are Teofan al nostru nas să le ceară să curețe-n dreptul şcolii, când se obligă față de ele punându-le cu Praskovia-n frunte să-i sape prin grădină sau să-i ajute neveste-sii la curățenie în noul lui palat? Cum o să mai îndrăznească?! Păi, când spun eu!”

Moluscă se zburli tot că, departe de a aprecia protecția asta care-i crea noi ostilități la primărie, tocmai se autosonda la cât de excitant este să vezi dovezile de virtuți materne cu care Vizdela lui Filatov dezmierda din plictis un hamster, oferindu-i o ploaie de săruturi direct pe dinții rânjiți, când primi o lovitură ascuțită în chiar fluierul piciorului drept, al cărei hematom cafeniu avea să-l poarte până şi-n mormânt.

„De ce morții mă-tii ai fost căcăcios şi nu te-ai apărat?” – îl mustra, încordată ca o mangustă, Răzvana, parcă atrăgându-i atenția că ea este mai accesibilă decât Vizdy, Ina şi chiar Fefeleaga. „Pentru că Salvador Fafulea de la butelii avea dreptate pe fond! – răspunse el cu tristețe. Chiar în **colaps educațional** fiind SISTEMUL, şcoala trebuie să fie un focar de atracție pentru elevi, un loc unde ei să vină cu plăcere să mai învețe şi chiar să facă sex, cum îi îndeamnă de pe canale, nu un focar de infecție pentru că nu se iau măsuri ferme să nu arunce noaptea trecătorii pungile cu resturi menajere, pe care câinii le întind pe tot de-a rândul până dimineața!” „Este oricum inadmisibil – protestă Fefeleaga, privind cu ură

la Naşpa – cadre… didactice române şi s-ajungem ca până şi un obscur cinovnic de la primărie, să ne beştelească-n propria cancelarie, ca un client de la Familia Morometzilor pe Perlita, pentru bucătăria ei mexicană prea iute pentru stepulița noastră!” „Ca pe vremea când țipa Buțai la noi pe tarlale la sovhoz la Miciurin, că *ți-o tai lipsă*!” – îşi aminti cu o privire de lățoasă lamă nostalgică Veturia.

„Consider puțin exagerată – sparse Bonobo tăcerea de cavou, părându-i-se că-i cer explicații şi alții – pretenția unora că noi mai suntem cadre… didactice! Mereu ni se pare că e *nefiresc* să ne beştelească vreun pitecantrop de părinte beat sau vreun pândar de la primărie! Asta trebuie să ne iasă pentru totdeauna din cap, stimați colegi, prejudecata că noi am mai fi cadre… didactice ca *înainte*! Deoarece, făr-un anumit statut, bazat pe o leafă consistentă, cadrul didactic nu poate juca în arhipelagul şcolar, dinaintea elevilor, un rol mai acătării ca-n comunitate! *Rolul nostru istoric s-a încheiat*, cum zicea şi Fukuyama: atât în societate cât şi în derularea scenariului lecției!” „Şi atunci – avu un rictus Didina privindu-l cu sacră dragoste de aur – ce naiba mâncare de peşte congelat mai suntem, Dudiță?” „Noi suntem FORMATORI!” – răspunse nu fără detaşare Bonobo. „Adică? – se trezi ca întotdeauna la controverse de jargon ochelarista Naşpa. De când, mă, suntem noi, *toți*, formatori locali sau naționali?!” „Pe vremea copilăriei mele, mai existau PROFESORI – lămuri sfătos ca un eremit emerit Străchinaru. Ca blestematul de Foma Akimuşkin, nu i-ar putrezi oasele, că ne-a nenorocit şi pe mine, şi – prin acțiunea mea de a forma imagine despre lume! – şi pe Haritina, amărându-ne viețile la mai multe generații! Ăsta da, era cărturar, ştia *toată* biologia vremii sale şi o preda ca pe o *taină*, nu ca pe o colecție de obiective operaționale, rezultatul fiind că la sfârşitul liceului voiai să te faci om de ştiință şi, desigur, sfârşeai vraja şi facultatea luând frumuşel catalogul sub braț, departe de Capitală, în sus, spre Machu Picchu! Pe urmă, a năvălit în SISTEM tot aşa un fel de desovietizare, implementându-se două *trepte* liceale: treapta întâi şi treapta a doua. Şi cam tot atunci s-a-nrădăcinat şi convingerea părinților că a-şi băga copiii la anumite licee şi facultăți asigură automat succesul în viață, banii. S-a născut din psihoza asta *industria meditațiilor,* ca formă primitiv-protocronistă de capitalism real, creându-se o contradicție antagonistă cu relațiile de producție ce a degenerat apoi într-o explozie populară de ne-a pistruiat pe toți cu sânge ca pe Cachita, şi aşa a apărut în anii ’70 în arhipelagul şcolar un specimen cu totul nou, PROFUL, care nu ştie carte cât ştia PROFESORUL cel idealist, dar e competent în general a da meditații pentru cele două *trepte* liceale sau chiar pentru a treia, intrarea-n facultate, contribuind zdravăn la sida României de e instalarea INVERSIUNII VALORILOR, din dubla sa relație, particulară şi de stat, cu domnul elev, rezultând un fel de familiaritate, de tragere de slipuri şi

chiar de extindere, luată drept virtute occidentală, dar nu e, de unde infecția limbii cu aceşti termeni dezonoranți: profă, dirigă, mate, bio, geogra… Marea deosebire dintre PROFESOR şi PROF, fiind că al doilea, chit că muncind de-l apucă bâțul, mai ia treizeci-patruzeci de salarii pe an, nu reuşeşte să mai momească pe babuin a se face cadru… didactic, pe când primul, reuşea să-i bage-n cap că există nu numai bogăție materială ca pagoda lui nea Fane, ci şi bogăție spirituală ca a institutorului din bojdeuca din Țicău, nemuritorul Ion Creangă sau ca butoiul câinelui comunitar (*Canis communis*) atenian, Diogene.

În fine, scopul agitației actuale, dincolo de lozinca batjocoritoare cu *prioritatea națională*, este a face SISTEMUL cât mai neatractiv cu putință populând arhipelagul şcolar cu o specie nouă, FORMATORUL! Acest mutant, căruia dealtfel nici nu i se cere a fi cult, e incapabil să țină ca Akimuşkin o lecție care să *impresioneze* pe elev, dar e competent să gestioneze după un plan ocazii de învățare pentru atingerea *anumitor* obiective operaționale; încă i se mai spune *prof* doar aşa, din inerție, însă nu mai există o reală acceptare a sa de către macaci printre ei: o majoritate din ce în ce mai mare îl percep ca pe un amărât, ca pe un cetățean inferior, ca pe un veşnic perdant, ca pe un caraghios care face pe inteligentul fără să fie! De aceea, el este tocmai bun de batjocorit şi în articole şi emisiuni de senzație, să ai audiență mare la mesajul promorțional, şi dealtfel nici nu este protejat cu nimic de arendaşii noştri în fața abuzurilor unor terți! Principala calitate a formatorului te serveşti de el pe salarii mici!” „Eu am bănuiala că *formatorii* sunt altceva, Dudiță! – se cruci cu prudență mereu treaza Naşpa. Un fel de… monitori, aşa cum, fiind pe vremuri ştiutori de carte foarte puțini, elevii mai răsăriți erau formați de dascăl ca să formeze pe colegii lor, ajutându-i şi la disciplină, putându-se alfabetiza aşa clas uriaşe! După cum se ştie, noi am trecut printr-o Revoluție. *Înainte*, de la bază spre vârful piramidei SISTEMULUI exista o rețea de *in*-formatori, cu un flux ascendent al datelor. În seara de 22 decembrie 1989 însă, lucrurile şi poate şi persoanele s-au schimbat. Torentul de idei de bine cade acum firesc, de sus în jos. Bănuiala mea, Dudiță, despre ce înseamnă să fii formator e că cine a fost format în *uie* pân-acum în 1998 şi mai păstrează notițele, ăla devine automat formator şi poate forma pe câțiva de-ai noştri dintre noi din *muie*! Care devin şi ei formatori putând forma motanus mutantus pe alții, şi ăştia pe tot alții, şi aşa mereu, cum spunea şi marele mistic Huygens că se propagă un tsunami de lumină, dreptul de a folosi titulatura de formator stingându-se abia la bază de tot, Dudiță, la cel ce nu mai are pe cine forma la rândul său, deşi ca zestre de competențe, hm! ai dreptate, a devenit şi ăsta formator! Mda, Dudiță, cuvintele-şi au destinul lor şi nu exclud să se cheme până la urmă *formator,* orice cadru didactic format de un formator în spiritul desovietizării fără să fi citit o singură

CARTE despre baza teoretică psihopedagogică *de ce Skinner şi nu Maslow?* ca să punem fie şi reducționist întrebarea cheie a dezbaterii noastre de azi! de ce spiritul noilor curricula ține nu de cultura generală a cimpanzeului, ci de experiența profesională, de ce ştie să facă el! din moment ce legiuitorul menționează foarte detaliat competențele obligatorii, pe când conținuturile le lasă la bunul plac al… formatorului ăstuia, care-n *muie* poate fi şi analfabet!" „Exact ce-mi spunea ieri dimineața la Popas şi Generalul Vasea! – nu se abținu Moluscă să nu se laude. Că se bagă competențe obligatorii şi conținut la *latitudinea* profesorului, a cărui *longitudine* poate lăsa de dorit! Că eu nu mai sunt profesor! Sunt formator!!! Şi Cențica mea la fel! E formatoare!!!" „Mă rog!… Pesemne are de gând să vă trimită undeva la format! O să-l întreb!" – dădu din umerii scheletici Naşpa, întorcându-şi sifoanele la hârtii. „Lucrurile se complică – zâmbi cu superioritate domnul Străchinaru – după cum ni se plângea Generalul tot ieri dimineață, sub tufanii cu maimuțe *saki*, la o bere şi nişte mici, mie, primarului, lui nea Fane Ciuvîrin, lui Agheev şi târâturii de Anfisa Barabanova, ne spunea că se-mpute treaba de tot, pentru mulți formatori, prin faptul c-ar putea rămâne-n clasă la ore doar cu leprele, cu retardații, cu elevii care prezintă nevoi de *ratrapaj*, deoarece eu i-am propus să propună mai sus şi s-ar părea că s-ar putea să fie şanse să se accepte şi să se promulgă ca elevului de medie generală peste opt, să i se acorde un anume *drept de a absenta*, mergând până la o treime din anul şcolar şi chiar mai mult decât atât, dar nu mai mult de jumătate din el! ca să se poată pregăti-n linişte, întru gloria şcolii, a Drujbei şi a inspectoratului gubernial, dacă e supradotat, de *rezultate*!" „Şi cu cine să-ți mai faci, mă, orele? – se minună Ciomolunga. Cu Mişa, Grişa şi Epişa, podoabele şcolii? Sau cu Himena şi Palaşca, a căror aspirație vocațională e să se facă stripteuze şi să danseze din buricuț?" „De ce nu? – dădu din umeri Străchinaru. Ar fi o formă sigură de a lucra diferențiat!… Dar, cum ziceam, Veturie, de ăsta, de ce-am ajuns noi să fim azi, de formator… Formatorul are rădăcină pivotantă şi prezintă particularitatea bizară că are nevoie de ffformare continuă! Dar nu din CĂRȚI! Din gură-n gură! O să fim convocați prin vacanțe şi, mare minune dacă nu cumva vom şi plăti acest serviciu vreunui cumulard din învățământul superior nouă, care habar n-are ce e aia să-i dai gaură la puțul gândirii Himenei Bukamaşkina, sau mai rău, vom fi reciclați chiar de vreun metodist de-al nostru, format de alții să ne… traducă neojargonul, orice schimbare a mentalităților, cum observa şi regretatul Iosif Sava, fiind structurată ca un limbaj, dacă nu cumva *chiar este* un limbaj!"

„Da, occidentalizarea ține mai degrabă de suprastructură decât de infrastructură! – recunoscu Veturia Lazaridi. Cheia progresului în reproducerea forței de muncă fiind însă *economică*, Diță! Arendaşul,

adică stăpânii noştri din minister, în loc să demisioneze, se obligă să se descurce cu bugete derizorii, *ba chiar să dea şi înapoi*! Şi întrucât ei *produc* o rentă prin necheltuire, întemeiat putem vorbi de arendăşie. Aşa se explică de ce se mută nişte săptămâni de vacanță din septembrie în iarnă: înmulțit cu vreo treizeci de mii de şcoli, şi cu întreținerea lor, iese economie serioasă!" „O ieşi! – dădu din umerii numai piele şi os Naşpa. Ce mă-nfurie însă pe mine e că toată diareea sau borâtura asta, însăşi cutia cu absorbante a Pandorei, toate deciziile occidentalizării educației se rostogolesc peste noi, potopindu-ne-ntr-o-mpuțită-n absurdul ei avalanşă de bălegar de dinozaur cufurit, fără nici o reacție a slugoilor din arhipelag! Măsuri bulversând şcoala cu aria curriculară-n sus se execută fără crâcnire, ca nişte ordonanțe de urgență sau ca fostele decrete ceauşiste! (Culmea modernismului fiind că *înainte* inovația importată se băga cu titlu *experimental*, de se inscripționa şi pe manual, şi abia peste ani buni se definitiva, nu ca ACUM, când ni s-a implementat pe faringe o întreagă sistemă străină de imaginea noastră despre lume, fără a se aştepta nici un fel de fidbec de la specificul nostru național, tradiționalismul!) Corpul acesta didactic pare pur şi simplu îngropat de viu! De deduc că deja arhipelagul e populat majoritar de specia asta nouă a lui Dudiță, de FORMATORI!" „Şi toată harababura – mugi Calițoiu – numai din vina arendaşilor şi vechililor noştri, care, asemeni universitarilor şi studenților, rău consiliați de atitudinari, de psihologi şi de sociologi, nu se bagă cu noi la greve în contra proprietarilor SISTEMULUI, ca şi cum noi am fi nişte oi clonate gata râioase!" „Manualele alternative produse de *ei* – izbucni într-un plâns sfâşietor Haritina zdruncinându-şi obiectivele de referință ca nişte grefuri – sunt certate nu numai cu noțiunea de manual, ci şi cu însuşi conceptul de CARTE! Şi se face atâta caz! Ce mare brânză un manual în medie cu 10 % mai bun? Ceea ce nu-nseamnă deloc c-ar trebui sacralizate vechiturile, decât la istorie, manualul unic, avizat de parlamentari şi de cei şapte analişti. Dar nici să pui părintele să dea trei alocații pe, bune de pus la muzeu, manuale conversaționale de limbi străine, care n-au de la prima până la ultima pagină nici un cuvânt românesc, tocmai când tinere poliglote nu se găsesc la suplinit! Aşa da, principiul inaccesibilității manualului pentru elevul fără profesor / meditator! Dar nici cu alea vechile nu mi-e frică! Ca fosta Fizică de-a şasea, unde la pagina 56, s-a cântărit vreme de aproape patru cincinale un corpuleț cu masa m egală cu 5 kg şi cu volumul V de 10 centimetri cubi, cam cât o seringă. Auzi-mă, Doamne! 5 kg de materie înghesuite într-o seringă!" „Încape şi mai mult!" – observă tandru Marinică Drujbescu. „Încape pe dracu! – îşi ieşi din minți Ina. Calculezi şi-ți rezultă un material de 64 de ori mai dens decât fierul, o bazaconie nu numai pentru republica răsprofilor, România, ci şi pentru întreg Sistemul Solar!"

„De-aia zic eu – o ajută galant Calițoiu – că marea majoritate a manualelor alternative sau continue merită făcute morman în ovalul Pieții Salvador Dali, să dea rugului lovitura de-ncepere deputații şi senatorii mai competenți, ieşiți din sesiune extraordinară, în aplauzele junimii aduse de firmele de băuturi s-aplaude şi să se zbenguie de să se cutremure Doma Norodului!”

„Mai ales c-aceste manuale – dădu din cap Străchinaru cu ură – sunt procreate aproape numai de duşmanii noştri de moarte, de universitari şi de vechili. Adică de nişte pasageri prin arhipelag, care n-au predat-explicat niciodată-n păcătoasa lor viață unor *elevi reali*, unor cercopiteci deficitari ca inteligență şi motivați nu spre învățătură, ci spre repulsie față de taine, față viața intelectuală, față de cărturarii înşişi! Dealtfel, cum nu mă mir de calitatea vechililor ce am ajuns să ajungă să mă inspecteze ei PE MINE, aşa şi cu universitarii, ah cât îi urăsc! mi se pare suspect că până şi dânşii, care oricât, sunt mai formați ca noi, au ajuns de tolerează ca vorbăria Noii Revoluții Şcolare să fie o specie de discurs dintr-o încrengătură care să se adreseze nu resurselor umane ale SISTEMULUI, menite să facă totul şi care ştiu că trebuie mai întâi să ne mărească şi nouă leafa, ci exclusiv teleelectoratului, să nu mai zică opoziția că nu se face nimic la nivel de arendaşi!”

„Desființarea gratuității manualelor de liceu – scheună Naşpa – este profund anticonstituțională, stimați colegi, şi trebuie să instigăm părinții să protesteze la Strasbourg! Rezultatul acestei schimbări a mentalităților fiind că vom avea manualul nou, în media cea mai optimistă, cu 10 % mai bun ca ăla vechi, dar… cu 110 % mai scump, pe spinarea părinților!

Cum ilegal este să ceri la vreo admitere, că are cineva gata pregătite pentru piață broşurile şi cărțile, nişte competențe sau un aşa-zis spirit nou altele decât ceea ce s-a predat efectiv elevilor după vechea programă! Şi este o măgărie căcăcioasă a lua în considerare mediile anuale când elevul şi părintele n-au fost avertizați că e important până la privarea de o anumită carieră abjecta notă acordată de vreo incalificabilă ultraexigentă, ca să o fi putut contesta pe bestie cu catedră cu tot, inclusiv cu vechilul care a evaluat-o înainte de a o încataloga… Ah, cât îi urăsc pe vechili, în frunte cu Generalul!… După cum este de alertat de urgență Avocatul Poporului şi Oficiul pentru Protecția Consumatorului şi Ministerul Public al Procuraturii asupra aberației că atâta vreme cât nu s-au dau în toată țara, *la toate obiectele, note după aceleaşi subiecte şi aceleaşi punctaje*, furnizate de Serviciul Național de Evaluare şi Examinare, iar fiabilitatea testării nu atinge standarde polițieneşti, a lua în considerare la admiteri mediile anuale constituie o infracțiune gravă de înşelăciune a întregului norod, căruia i se exploatează în chip mârşav populismul copilăros, că sunt mai mulți cărora le convine

INVERSIUNEA VALORILOR, că ai şanse mai mari la facultate absolvind Liceul Trofim Denisovici Lîsenko la Fiokla Malafeevna la Cuțarida decât să vii de la Horia Hulubei de la liceul de fizică de la Măgurele, dar pe termen lung, cu aşa mişmaşuri electorale băşinoase, favorizăm de să intrăm în *uie* după Belarus şi alte republici ex-sovietice! Din cauza înapoierii învățământului, stimați colegi! Care se laudă gorila aia creață de Kabaniha c-a făcut ea în trei ani la noi în gubernie nişte *progresii* ce Olanda regală se câcâie de trei cincinale şi nu mai termină de implementat! Opinia mea, ce să-mi consemnezi acolo pentru Vasea, Veturie, e că asistăm ACUM la *o lovitură de forță* a celor mai reacționare vârfuri ale proprietarilor SISTEMULUI, direct interesate în afacerile cu carte şcolară şi cu material examinator, ca cele mai profitabile investiții de la noi din republică până-n prezent, o nimica toată fiind cartelarea producătorilor paraleli ai aceluiaşi manual la o anumită disciplină ca să-l ofere toți de la un anumit preț în sus, cum se oferă în deplină absurditate şi merele mai scumpe ca bananele în bazar la Căgiurzia!… Limitându-mă însă la limba şi comunicarea mea, eu presupun că vânzările de *comentarii* de-a gata, uriaşe în primul cincinal de după chestia din ’89, au stagnat pe măsură ce upercutclasul nostru, incapabil să se îmbogățească prin creşterea productivității muncii, a spoliat vidanjclasul şi a dezmezelit, a declasat numeroase categorii şi pături şi cearşafuri sociale care *înainte* duceau un trai decent… Vânzările au scăzut drastic şi copilaşii împrumutau de la prietenii mai mari manualele, culegerile, ziarele sau xeroxurile cu subiecte de examen! Nu exista decât un singur mijloc de relansare de durată a acestei uriaşe piețe: o amplă harababură curriculară! care dintr-o singură ordonanță de urgență anula tot ce s-a tipărit în ultimii cinci ani!!! silind pe pitecantropul amărât de părinte s-o ia de la capăt ca Sisif, să se-nglodeze-n datorii ca să achiziționeze noi şi noi manuale ca şi noi şi noi şi mereu revizuite programe de examene, ca şi culegeri adecvate. Deci, Veturie, extrapolând, eu pun pariu că cel mai târziu în anul şcolar 2002-2003, vom avea o nouă harababură curriculară, silind pe cetățeni la noi şi noi privațiuni ca să se îmbuibe aristocrația arhipelagului nostru şcolar, care ne terorizează cu brigăzi şi nu discută decât cu părinții, profitând de lipsa lor de profesionalism ca deținători de elevi!

Ca să nu mai zic nimic de finalitatea manualelor alternative paralele, care tind asimptotic neeuclidian spre SFÂRŞITUL LITERATURII: aceste competențe prea… minimale, cerute curricular se pot însuşi citind dialogurile de sub film sau nişte benzi desenate! În timp ce măreția lui Eminescu e inaccesibilă neamatorului de literatură universală!

Numai că se va merge cu insolența şi iresponsabilitatea şi cinismul căcăcios, din motivele lucrative arătate şi dat fiind că n-au existat reacții de protest ale liceenilor, până la desființarea gratuității manualelor şi la

gimnaziu, şi la ciclul primar! şi asta, pe fondul crizei aniversare din 2007, ceea ce va contribui nu puțin la marile tulburări care ne vor readuce în acel an în colimatorul presei planetare!

De-asta nici nu mi-am pregătit vreo opinie, Veturie, fiindcă ştiu că se va şterge Vasea sau alt vechil la aria curriculară cu ea! Mai ales că le-aş spune că a transfera din învățământul universitar hermeneutica şi retorica la ăştia micii va creşte şi mai mult ostilitatea tinerei generații față de LITERATURĂ, slăbind catastrofal rațiunea de a mai fi în *uie* a limbii noastre!… Eu propunere am doar pentru voi, stimați colegi, să nu reținem din imensa ofertă actuală decât manualele de adevărat pedagog, care-şi declară la ce fel de *clase rele* a predat, câți ani de chin! Şi-n tot cazul, dac-om intra-n grevă, ce canalie de vechil, arendaş sau universitar, autor de manuale-n vigoare, nu şi-a manifesta *zgomotos* toată solidaritatea cu noi, pe-ăla să-l articulăm cu toată severitatea la alegerea manualului lui căcăcios, să-i facem banditului condiționarea operantă, să simtă la bănuți cum trebuie să se poarte cu nişte cadre didactice! Ca să nu mai zic nimic, că e de la sine înțeles că bestia propulistă, pardon! populistă!!! ce se va ridica-n contra a sute de mii de grevişti, a pizdit-o complet la buzunar, s-a ras pe botu-i căcăcios fie şi de-un singur exemplar ales de noi, de resursele umane!… Eventual, putem sancționa drastic s-o simtă la bilanț şi anumite rahaturi de edituri ostile elevului, care s-au înhăitat şi ele cu răsprofii, cu universitarii, cu alți duşmani de moarte ai noştri! Totul este să ne menținem solidari, deoarece numai aşa putem ține sus steagul luptei de clasă, îngrozind şi silind pe proprietarii noştri să ne mai mărească şi nouă leafa! Pentru că istoria e cu noi, cauza noastră este dreaptă, a ameliora atractivitatea SISTEMULUI e o datorie patriotică! Fiindcă riscăm ca educația națională ca prioritate națională de predat-învățat naționalismul să se-nstructureze după paradigma futbolistică națională: localurile noastre s-ajungă pepiniere de copii de export, iar în țară să jucăm cârpindu-ne cu ciurucuri şi, ce e şi mai rău, s-avem în SISTEM ceea ce sunt blaturile-n campionat, meciurilor trucate corespunzându-le examene terminale, admiteri sau olimpiade fraudate, titularizări absurde, într-un cuvânt, CORUPȚIE! Corupție certă, recomandată de sus, căci a cerşi de la părinți înseamnă a-i încuraja să ne dea şpagă ca odinioară la examenele de *fefeu*, de tristă amintire, de fără frecvență! Care sunt şi acum, c-am auzit de o fată măritată c-un maniocar din Cuțarida, cu abandon şcolar, apoi abandonată ea, dar la liceu e ACUM tot cu colegele inițiale, c-a recuperat la fefeu doi ani într-unul!!! Sau cum am dat noi şpagă pe la perfecționări sau pe la grade! Scrie acolo, Veturie, că eu anticipez că indicația să umblăm după sponsori generoşi cum curvele după clienți îi va încuraja pe părinți că *ține* a face chetă pentru *a îmbuna* comisiile de evaluare externă, de capa şi de bac! Treptat se va implementa datină din a copleşi cu atenții pe aceşti oaspeți în centrele ținătoare de

examene terminale, deoarece un supracontrol prea dur ar lovi în posibilitățile de a-şi aranja progeniturile tocmai pe cetățenii adevărați, înstăriți, influenți! Atât de influenți încât mediile anuale vor intra la loteria admiterilor *înainte* de a se asigura printr-un serviciu național, *aceeaşi* evaluare *tuturor* elevilor! Numai aşa, cu notele drujbene, Frecardo al nostru având şansa de a birui produsele competitive ale unor profesori severi şi ştiutori de carte! Cum însă unitățile şcolare cu note neacoperite sunt mai multe decât cele severe, populismul cere însă astfel de măsuri şi AŞA se va face: cum e mai rău! Şi asta multă vreme, deoarece nomenclatura pluralistă n-are nici un interes să declanşeze o inversiune a inversiunii valorilor. Cui se mai ridică, i se dă-n cap, galeria figurilor politice, inclusiv cei şapte analişti, fiind practic neschimbată de pe vremea lui Gorbaciov! Cum vrei să ridici capul să penetrezi din vidanjclas spre mezelclas, cum îți dă-n cap, că s-au împărțit toate rolurile şi nici la tembelizor nu prea mai vezi mutre de vipoi noi, pentru că prin 1991, cred eu, deja nomenclatura pluralistă şi-a închis în linii mari listele. Dar mai bine tac, că nu e voie să faci politică-n şcoală!" „În Anul electoral Eminescu 2000 – gemu Bonobo că dacă Cențica lui s-a dus la Udaloi sau acasă – prevăd la tembelizor şi-n presulică cum jegul clădirilor de uz şcolar stă în faptul că dascălii au… păpat banii de curățenie, fonduri uriaşe fiind deturnate pentru salarii! Ascunzându-se astfel peonilor gata să ne sfâşie adevărul marxist că exproprierea pagodelor ridicate de stăpânii anumitor politicieni, de rudele şi de clientela acestora, ar asigura spațiu educativ pentru aproape toți copiii dornici să-nvețe-n lux, putându-se astfel atribui vechilor localuri destinații comerciale, concentrându-se-n ele chioşcurile de tranziție, a căror nimicire nu de către prețurile mai mici din circurile foamei, ci de către slujbaşi ce poate vânau balcoane *înainte*, ca Salvador Fafulea, eu o prevăd ca rezultând firesc din doctrina socialistă care cere ca amărâții să cumpere biscuiți cu 20-50 % şi chiar 70 % mai scump de pe tejghele de marmură, în condiții de monopol stradal garantat cu justiție şi jandarmi de chiar aleşii lor!"

„N-am înțeles! – mărturisi provocator Marinică Drujbescu. Dezbatem protecția consumatorului sau divertisul curricular?… Dar că s-au feliat la mulți directori resurse bugetare importante şi le-au gestionat iresponsabil, incompetent, ca să nu zic fraudulos, ce ne facem? Dăm vina tot pe factorul politic? Clasa politică nu e nici mai bună, nici mai rea decât clasa didactică sau clasa literară! Şi nu cine să ne facă nouă treaba-n şcoli? Managerii de partid şi de stat? Noi unde suntem?"

„Mmmmbbbbăăăi Marinică Drujbescule! Mă consiliere! – mugi Calițoiu. Dacă aveai şi tu ca mine şi ca Diță doi copii la facultăți, iar biata nevastă-ta, Pilar Noriega, nu-ți lăsa moştenire treizeci de pogoane teren arabil, două case cu mirador, zece intravilane, plus acțiuni, plus parai şi posibile depozite pe la bănci şi fonduri mutuale, ca să nu mai vorbesc de

ce-nvârți tu cu ăştia pe la primărie – că eu în Drujba şi două sute de verste-n jur ştiu şi ce nu ştie nici Aleksaşka – atunci te-ai mai fi înscris tu *ciuciu* la două particulare, după două licențe, să le ai în curriculețul de uz electoral, pregătindu-te de o carieră plitică! Ai fi fost de partea noastră…”
„Da, că regretata doamnă Fifi a ta n-a lăsat după ea decât căsuța!” – mârâi învățătorul parcă nedorind a fi auzit. „Terenul era al ei, dar de ridicat, numai împreună am ridicat-o, casa!… Mmmmbbbbăăăi Marinică Drujbescule! Mă consiliere, tu mai crezi că e vorba de incompetență, care-i vindecabilă, şi nu de corupție, pe care n-o mai vindecă nici groparul Toska Chiorul cu lopata, tu mai respecți o anumită parte a clasei politice, când ACUM e clar că s-a căcat pe ea *toată*, toată, băi, şi patronii, şi parlamentarii, şi cei şapte analişti, după cum este evident că interesul acestor invadatori e să iasă de pe băncile şcolii noastre româneşti generații cât mai tâmpite, cretinizate complet, generații de idioți buni la suflet, intelectualiceşte incapabili să pună întrebări jenante – deci nici să compună din capul lor probleme! – nişte tuburi digestive cu sex, care să ştie doar să se uite-n tembelizor şi să consume, cât şi ce căcat cu emulgatori şi sucravit li se va da!!! Şi de-aia nu ne mai măreşte şi nouă leafa. Şi de-aia achiezez eu la ce spunea Dudiță aseară la Katiuşa, că dacă nu ne-o mai măreşte, atunci în republica răsprofilor nici nu vor mai exista cadre… didactice prin definiție, vor rătăci prin arhipelagul şcolar numai… cadavre didactice, numai nişte fantome, adică *formatori* din ăia! Formatori! Un fel de automate non-creative, dând târcoale pe la nucleele bugetare, ca cerşetorii pe la biserici, cu privirile pierdute în golul metafizic, tipice unor resurse umane expropriate de orişice nădejde de progres şi de mai bine, un fel de spectre ca deținuții ăia de i-au eliberat ruşii, dar i-au mediatizat mai mult americanii, la sfârşitul războiului, spectaculoşi cinefilic, dar de la care nu mai ai ce alte sacrificii să mai ceri!”

„Ah! cătă dreptate are ! – suspină Vanessei Bonobo, auzindu-şi ideile-n gura Calului. Şi biata Inocencia mea, care poate e ACUM la cimitir, în drum spre Blocurile Ruşilor, şi se jeleşte la nea Mielu şi la Puşa, ce rău a ajuns ea c-un bărbat resursă umană ca mine! Că n-am avut anul ăsta să-i strâng şi să-i dau, oricât m-am restrâns, nici măcar de-un ciorap mai fin, nu mai zic de-un pantof nou, de-un furou, de-un chimonou… că toți leuții şi leuşorii supraviețuitori după ce la leafă mă reped la puradei, *se duce numai pe mâncare*, pe lumină, pe telefon, de care totuşi nu te poți dispensa, cum nici de telecablu, pe întreținere, pe ratele la CAR, pe alte datorii… şi deja nu ne mai ajungem de la o lună la alta cu banii, ba începem să chirăim şi c-o săptămână înainte de salariu, anticipând ca javrele-alea care vor să turbeze, care salariu a-nceput ăştia nici să nu ni-l mai dea la dată fixă, cum era *înainte* la fix!… Acum Cențica iese de la cimitir şi se chiorăşte-n vitrină, la aria curriculară de

farmacistă, că poate jinduieşte şi ea, săraca, la loțiune anticelulită din aia pentru un corp nou!”

Peste cristalul sub care-ngălbeneau, de pehaşul vremii, orare şi planuri de activități de pe la comisii metodice, de la a diriginților, materiale cu stingerea şi prevenirea incendiilor, sanitarii pricepuți, protecția muncii, noua structură a anului şcolar, propuneri de opționale, precum şi nişte vederi îngălbenite de la colegi sau elevi răspândiți pe tot mapamondul şi ajunşi bine, Bonobo se pomeni în plină anatomie comparată, că aşa cum Cențica-şi poartă nonşalantă jachețica albă, răs-spălată ş-apretată, de la zgonhen, sau câte-un şal, e chiar elegantă când trece prin sat cu ea pe umerii rotunjori, dar pusă *într-un regim concurențial* cu ce au pe corpurile lor fragede Sorela Blaster şi Muriela Tulup, greu accesibile că nu se evaluează fără să fie decizia lor, nu a inimii, dotări complet noi, cert foarte scumpe, atunci e ca CARTEA cu tembelizorul şi presulica, ea păleşte frapant la un ochi de mascul sănătos şi exigent, de unde poate şi ura, pata ce i se pune ei pe aceste de tip nou colege, formatoare-ncepătoare, de care nu s-ar zice chiar că-s incompetente să gestioneze-dirijeze ocazii de învățare, dar se pricep să şi facă, hm, bani! ca orice microsubsistem în căutare de resurse în mediul exterior, reflectând din abisul individual SISTEMUL, ba e de admirat-imitat chiar cu ce cinism, cu câtă dezarmantă, naturală inconştiență ştiu ele *să dea drumul* la elevi, să se care mai devreme, de cum simt că e dus Teofan Davidovici cu frate-su după marfă, şi, vai-vai-vai-vai-vai! cum lasă ele maximul de corigenți imaginabil, ştiind să stoarcă, perceptoreşte, cu zâmbetul pe buze, de la părinți, te miri ce atenții, adorabile coropişnițe, sănătoase-n naturalețea lor, cât realism! ah! surprinse-ntr-o zi despre nişte gladiole superbe, cu preț exorbitant la Căgiurzia-n bazar achiziționate de porcii de părinți, una către alta şituind că-n loc să-mi aducă tâmpiții mei vreun spray deodorant sau fixativ sau măcar vreun săpun mişto sau o cremă, un şampon ceva, nişte țigări acolo, cafea vidată sau ness, mi-a venit cu… băllăărrrriili astea!!!

Ah, şi câtă dreptate au hienuțele-astea, Inocencia! însuşindu-şi exigența ca de NASA, a ciubucarilor cu experiență, ca: Ciomolunga, Fefeleaga, Calițoiu şi chiar Teofan Davidovici Filatov, de-ar fi ei în stare să ia până şi pentru opționale (!!!) un an din viața unui copil! Fără planificări de *ratrapaj* la fiecare catedră, fără mape cu fişe de reînvățare! N-au fost afişate şi deci nici nu s-au efectuat ore de meditații-consultații în cursul anului şcolar şi nici măcar în vacanța mare, în preajma corigenței!

Iar eu?… Eu, ce extinderea mea, Kabaniho, la un salariu ca ăsta mai vreți să vă fac şi europenizarea opționalelor, şi a vacanțelor petrecute printre macaci, şi a rapoartelor de evaluare către pitecantropii de părinți şi a examenelor mediatizate național, ai? Să avem caiete de observații şi să

întocmim rapoarte de evaluare, îââî? Aci-n stepuliță-n gubernia ciulinului! Ca-n Țara Galilor (Scoția), unde părinții primesc prin fax sau prin *email*, rezultatele şcolare nu-n abstracte cifre goale, ci sub formă descriptivă, decentă, fiind şi absurd să faci o medie generală unui cinocefal adunând corcoduşe cu pere şi cu banane, motanus mutantus falusuri de carnivore, erbivore şi omnivore sau educația fizică cu cultura civică cu religia şi cu biologia darwinistă…

„O să ne năpădească SISTEMUL toate ciurucurile, Dudiță tată! O să ne umplem de formatori şi formatoare! Şi va fi greu pân-om ieşi la pensie, deoarece oprobiul public va lovi fără discernământ chiar şi în *profii* şi rarii *profesori* încă rătăciți prin arhipelagul şcolar!” – mormăi Calițoiu între cei cu vechime. „Dar e natural, Ioane! – îl combătu Veturia, gospodină optimistă ca toți cumularzii, deci şi atitudinarii. Hienuțele noastre sunt inteligente şi au redescoperit prin metode active principiul de supraviețuire totalitar *ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim*! Nu e vina lor că… asta e situația! Că SISTEMUL rămâne un uriaş balaur bolşevic de stat cu vreo treizeci de mii de codițe şi capete din ce în ce mai puține!”

De pe hol se auzi nitam-nisam soneria, absurd şi alarmant ca prevestind Sosirea Investitorilor Străini pe muzică de Vangelis. Strident deocamdată, până la dureri de măsele. Pesemne rămăsese-n contact când se-ntrerupsese curentul.

„Asta-i l*a miu-zîk* ce-mi place!!!” – chiui reflex Fefeleaga, înghițind în sec cu ochii la cer de senzație, sătulă de dezbatere, de idei, dornică de muncă la clasă, dezgustându-i pe toți.

Un cuplu de lacrimi de vinovăție sticloasă, că nu s-a făcut pompist-analist încă de pe când şi-a tras Iordanka Ciuvîrina benzinărie îl înțepă pe Străchinaru, să vadă-n oranj major, o cancelarie străină, ca o corabie de nebuni şi de fraieri cu suflarea ca de deşert a kok-sagâzului în vele, motivată ca să redescopere dirijat întâi *uie*, apoi India sau America…

„Să ştiți că Frecardo-mi zice MUIE şi mă ciupe!” – se deschise brusc uşa la contradictoriu, pentru ca angelicul cap buclat al Esmeraldei lui Harneală să se adreseze dresorului de la a şasea, Calițoiu, declarând ce-i face feciorul lui nea Fane Ciuvîrin de la Popas şi al Iordankăi de la manufactura de *alfombras* şi băgând strâmbe publice precoce, doar-doar cadrul… didactic se va lua-n gură cu mogulul.

„Ciupe-l şi tu!!! Nu sta ca o vacă! – se enervă de deranj în sanctuar Calu, făr-a cădea-n cursa întinsă de îngerul cel blond al şcolii. Cine e, mă, de serviciu, Didino? – se răsuci el spre colege. Ce păzesc femeile alea jos? Cum de-au intrat ăştia în şcoală de capul lor? Nu i-am spus eu Praskoviei Apollinarievna să nu tragă zăvorul până nu încheiem colocviul-dezbatere?! Du-te, mă Murielo, şi *dă-le nişte mingii să se joace pe teren, dacă le arde de zbenghi*, că s-or fi plictisit şi ei!”

„Să ştiţi că Esmeralda mi-a zis *şalap*, domnu diriginte!” – arătă vremelnic, prin aceeaşi uşă, după oarecare busculadă, un cap negru de supărare, însuşi Frecardo.

Ah! dar are dreptate Calu că se face gagică mişto minunata Esmeralda, aşa pâr ondulat renascentist, blond natural, aşa obiective cadru cu gene lungi şi-ntoarse angelic, aşa obiective de referinţă-mbobocite atractiv, aşa mijloc robust de viitor canon drujbean 96-69-96 ca al Murielei Tulup, aşa picioruşe, aşa arie curriculară deja mai mult ondulatorie decât corpusculară, văzuşi, mă Dudiţă, fir-am ai dracu, neică! ce crescu, minune dumnezeiască, unde, dom’ le? în bălegar, în pehaşos, căcăcios gunoi de grajd de la Zorika şi Docika, la ai lui Harneală! în bălării!!! Cum zicea Foma Akimuşkin: combinaţie avantajoasă de gene egal mutaţie de importanţă comunală în lupta pentru existenţă, pentru sex, tăuraşul comunal, ţareviciul Frecardo, cel mai bun să câştige, iar cel mai puţin adaptat, ăla, Dudiţă, să se ducă-n morţii mă-sii neevaluat decât iniţial de la noi, la groapă, la crematoriul istoriei naturale, sub cele steluţe ghiduţe, sub galaxii cu găurele negre, al căror insultător *şalap!* mă înfioară, mă înfiorează şi mă excită până la surmenaj şi astenie cronică, de-mi vine, în contextul EXCEPŢIEI DE LA REGULĂ, Cenţico, ah, îmi vine de nu ştiu ce-ţi fac!!!

Didinooo! – se rugă exasperat Caliţoiu – *ia, mă, o jordie-n mână, şi fă ordine!* Că eu, dacă mă scobor ACUM la ei în curte, la halul de nervi în care m-au adus, mi-e că-i bat de-i cară pe rogojini, pe *tatami*, acasă! Păi exista *înainte* să-ţi intre cinocefalul în cancelarie, mă? Eu la liceu *nici nu ştiam unde era cancelaria*, dar să mă mai şi încumet să urc după diriginte în plin consiliu pedagogic de prelucrare a divertisului curricular! Şi prin oraş, când mă-ntâlneam cu vreun cadru… didactic, păi m-apuca, băi vere, o sfială ş-un fior să nu-l distrag din profundele lui reflecţii, de traversam fuga-fuguţa pe trotuarul opus, mă pitulam pe după bambuşi, să nici să nu mă detecteze, cum te fereşti de superiori când faci armata! Iar azi? Azi, mă? Azi se buluces pe la uşă şi cât pe-aci să nici să nu mă lase să intru!… Dar şi eu, când i-am luat la bumbăceală, ieri la prânz, peste căpăţânile de miel, să vezi, drăcie, că s-a făcut loc imediat! Da’ imediat s-a făcut!”

„Bătaia-i ruptă oximoronic din rai! – admise Didina Arnăutu ca pe o idee tot atât de firească precât a-şi copia absurda cifrăraie de pe ştatul de plată, a cumpăni cu cât au luat alţii şi mai ales a număra salariul de zece-cincisprezece ori, exasperând toată coada. Există încă, stimaţi colegi, şi asta chiar în *uie*! unităţi de învăţământ unde baţi la copii ca la fasole sau la cacao! Iar sâmbăta îi poţi ţine şi la arest în cuşti ca de tigri, să recupereze ce n-au învăţat, până iau *suficient* la testele de evaluare iniţială, perpetuă sau sumativă! Ba chiar am citit într-un periodic cu integrame facile, Ninele, că-n Regatul Britanic, de pildă, lupuleţul

premierului mănâncă regulat admonestare cu vărguța la particulară, la Elton John!”

La ea, în dulăpior, văzuse Moluscă un dicționar uriaş, cumpărat de un copil din mezelclas, în baza următorului târg: uite, tu n-ai învățat pentru azi şi nici nu ți-ai scris; în consecință, eu îți trec ție un DOI, în creion deocamdată, dar dacă-mi aduci cartea asta din vitrină de la gară din Cuțarida, îți modific în ZECE şi nu te spun nici lu’ mă-ta! Că bani de dat la joace la Raketta, văd că ai mai mulți ca mine!

La ea, în dulăpiorul cu clituri de caiete de corectat, şi de comentarii valoroase încopciate în, cum le zicea ea, *portofolii* ale creativității elevilor geniali pentru o posibilă revistă gubernială, văzuse pentru prima oară în SISTEM stagiarul Moluscă un ingenios instrument de tortură, compus dintr-o riglă metalică, poate o bucată de balot, vârâtă într-un fel de prezervativ din tifon, umplut cu vată, ce căptuşea în aşa fel pulanul didactic, încât dacă dădeai treizeci-patruzeci la palmă, până la leşin, nu se cunoştea nici de către legist să se fi umflat pielea cinocefalului de elev, rezultatul fiind constant mai bune *rezultate* la teste şi examene decât obținea aeriana Naşpa, care nu-nțelegea că nu se poate forma până-n clasa a opta *un limbaj critic* la elev, suficient de… elevat şi de *pușulit* pentru a asigura succesul la evaluări externe ca olimpiadele şi examenele, după cum nu admitea schiloada nici că itemii nu pot fi satisfăcuți decât prin memorare de comentarii *ready-made* sau de pachete de introduceri, cuprinsuri şi încheieri ce se pot combina creativ-inovativ în câte-un *puzzle* echivalând tot c-un seducător comentariu, consecința recursului la metodica realităților, fiind buna apreciere de către conducerea şcolii, felicitările din partea vechilesei crețe Kabaniha, stima părinților îndeosebi, care dădeau şi şpagă ca s-o aibă, sau recurgeau la meditații cu ea *peste ce făcea* la clasă Naşpa cu gibonii lor, care era şi satisfacția maximă! Însă ce era mai interesant antropologic, şi dezgusta pe Străchinaru, era că unii se prezentau la Fefeleaga ca la o taumaturgă, cu *dorința expresă cum că să le bată copiii*! deoarece lor le e milă, iar instinctul le spunea că autoritatea în general şi însăşi cruzimea vieții nu pot fi modelate corect de o şcoală în care nu se practică bătăița nici măcar cât în secolul al XVI-lea.

Idealul şcolar al părinților drujbeni fiind, cum zicea Paraskoviuşka noastră că zicea groparul ei consort, Toska Bukamaşkin, o *şcoală de piloți*, de la care să iradieze progresele drujbene în toată gubernia pe principiul lui Huygens. Când intri în aşa unitate de învățământ de disciplină, parcându-ți lângă Mercedesul lui Filatov albastru de Voroneț armăsarul başkir şi iapa kirkiză, să nici să nu-ți vin-a crede că se strofoacă acolo să-nvețe carte aproape o mie de elevi. Dimpotrivă, ca la o temniță grea de reeducare politică, să nu se audă decât paşii de gardieni ai formatorilor printre şirurile de bănci, scriind *văzut* pe temele pentru acasă,

menite intensificării retenției şi transferului interdisciplinar, iar în a doua jumătate a orei, de pe hol, să poți asculta *corul cadrelor didactice*, cum fiecare chelălăie mai tare-n clasa lui, parcă încercând să acopere pe vecinul, cum se duelau pe vremuri între ei tenorii tanchişti ca edecarii de pe Volga, şi-şi tot derulează toți lecția cu tema precizată-n planificare, pe tablă ca şi pe caiete şi semnată întocmai în condică, să coincidă congruent prin suprapunere cele patru titluri, pe întrecute dictând ce să noteze magoții, încât la o eventuală inspecție, când or veni cele trei controloare dac-ai compostat bilet, Korobocika, Saltîciha şi Kabaniha, alți vechili sau însuşi generalul Vasea, cu doamna Katrina Djorkaeff-Tornado, care-ar vrea să mumifice un cadavru didactic din *muie* spre a-l expune-n raclă la Musée de l'Homme, şi atunci dacă elevii nu-şi mai aminteşte – Doamne fereşte! – nimic-nimic din ce-ai făcut cu ei, să ai totuşi probatoriu scris că predarea-învățarea respectivei secvențe de parcurs curricular s-a realizat întocmai şi la timp!

Vorba ceea, Bonobele: mortul se acoperă cu cearşaf, revoluționarul cu evenimente, iar bugetarul cu hârtii!

Scârbit, sictirit, deprimat, gata să demisioneze, ca un preşedinte care a înțeles de ce predecesorul acționa uneori împotriva propriilor idealuri, Străchinaru, uitându-se la colegi, examinându-i bot cu bot, mutră după mutră, ca pe o colecție de cranii la un institut antropologic, resimți năzuința tolstoiană de a se pocăi, de a-şi arde cu presă-n jur diploma şi de a-şi achiziționa două-trei bovine / bubaline, al căror lapte muls de Cențica la două deşte, să-l vândă la Căgiurzia la combinat!

În mod curios, peste această viziune idilică suprapunându-se o secvență citadină în care el, Dudu Străchinaru, apărea ca acționar majoritar la un angrou şi parcă angajase pe toți din cancelarie la cărat marfă sau la vândut, pentru fete introducând o uniformă specifică, grena cu bentițe albe şi cu ciorapi ornați cu o rețea numa' n romburi.

Fără un cuvânt, precum la marea ceartă când n-au apucat nu salariu de merit, ci propunere! nominalizare, nici el, nici Cențişor, Moluscă părăsi cancelaria fără explicații, ca şi cum ar fi avat vreo trebuşoară, şi se închise în celula cu iz de mușețel mucegăit, privegheată rânjind de scheletul lui Stalin şi de umbre de păsări, de dihori, de gigantici guzgani *capibara* şi de iepuraşi-playboyaşi, la a căror împăiere de către Teofan şi Vizdela îşi adusese aportul.

Era deprimat. Înțelesese că s-a autoînşelat toată viața consumată până în prezent. Crezuse că aparține la UN CORP PROFESIONAL DE ELITĂ, dar ipoteza cădea jalnic prin trivială reducere la absurd: dacă dascălii neduşi la biserică ar fi fost într-adevăr *oameni deştepți*, atunci ei s-ar fi orientat şi ar fi părăsit în masă, încă din 1990 arhipelagul, intrând în politică şi-n speculații, de măcar am fi avut astăzi un upercutclas cult şi manierat! Dar ponderea trădătorilor care au evadat din arhipelag e

nesemnificativă față de pensionări, restrângeri de activitate şi decese! Deci nu în SISTEM nu se află resurse umane cu adevărat inteligente, capabile să sesizeze noutatea unei situații şi să profite în consecință. Şi atunci, Inocencia, iacă dar că motanus mutantus locul meu nu e în boxa asta!

Iar apropo de istețime, îl pufni şi râsul ca pe-un cercopitec la gândul că Cențica fusese poate cea mai şmecheră dintre toți, anticipând că Filatov, cu calitățile lui manageriale limitate, convocase el şedința, dar umbla concomitent cu frate-su după marfă şi, telefonul şcolii fiind defect, nu mai putuse anunța de unde chefuia cu furnizorii, să plece-n morții mă-sii acasă schimbul de dimineață, iar care mai are ore să bage copiii înăuntru, câți din ei n-or fi tulit-o singuri pe la joace la Raketta sau cu praştiile pe la pădure sau la scăldat sau pur şi simplu pe la casele lor, cei gospodari, amintindu-şi că au de strâns *burean* la porci sau de tocat ştevie la rațe sau, fetele, de spălat, de dereticat, de ras maniocul, de muls lamele şi cămilele sau de jumulit quetzalul…

Ay! Cențica mea, cum aplici tu principiile **oligopedagogiei** ca stare de fapt, că *cât mai puțină carte* şi că *cât mai puțină educație*, adăugând şi de la tine, un al treilea, că *cât mai puțină formare inițială şi continuă* a pregătitorilor de rezultate! De fugi tu de la dezbaterea înnoirilor curriculare! Care eu nici nu m-am gândit că s-ar putea concepe! Şi tocmai că ştiu ce poți, n-am plecat în lume cu prea severa mea colegă de la liceul Ivan Vladimirovici Miciurin de la Căgiurzia, preabuna cu mine Daria Nikolaevna Saltîkova, care tot nu înțelesese cum e cu notarea *moale* a elevului, după ce-n țară s-a produs o telerevoluție, apărând oameni foarte *tari*! Nu, că e imoral! Ce lecție de viață-i dau eu, Dudiță, dac-o trec pe oaia asta cu lână de aur, fără să-mi răspundă nimic? Eu, dacă tâmpita nu-şi însuşeşte nici pentru data viitoare competențele să-mi exemplifice principalele tipuri de dovezi ale evoluției viețuitoarelor, cele paleontologice, biogeografice, genetice, hermeneutice, citologice, docimologice, embriologice şi anatomo-fiziologice, adică materie de-a opta de fapt, eu o las, o las pe toamnă şi nu mai intră-n bac odată cu toată clasa! Să fie o lecție exemplară pentru toți! Da' ne sfidează chiar în halul ăsta? Au îndrăznit să înființeze derbedeii un fel de sindicat al liceenilor, să-i bată sau să-i priveze de fete pe toți cei care-şi fac temele! Am avut elev care *ştia* şi ştiam că ştia, şi l-am întrebat de ce n-a vrut să răspundă! Am rămas ca plastifiată: mi-a fost ruşine de colegi, zice, să nu facă mişto de mine c-am învățat! Ce-am ajuns noi, Dudiță? Măi fetiță dulce, da' tu n-ai deloc instinct de conservare? Mă fată, stai la un loc! că e pila lui nea Fane, a patronului de la Kosmodrom? Vrei să dai de bucluc?

Şi a dat!

Seară de toamnă sumbră. Deşi-n livezi e culesul merelor. Arde paznicul la fațadă frunze ruginii ce umplu cu dulce miros de crematoriu

de sfinți sălile de clasă de la etaj. Dor sincer de Cențişor cu ochii ei verzi, care-n octombrie se fac gălbui şi somnoroşi ca ai ocelotului. Dom' profesor, săriți! Săriiiiți, luuume! c-a descins la noi la Liceul Miciurin din Căgiurzia, cine?… Xena, prințesa războinică! s-o extermine pe colega dumneavoastră de catedră şi metodistă, domnu Străchinaru!

Fuga, fuga fuguța după sprintena laborantă blondă, cu piele foarte depigmentată sub halatul ce părea totuşi cenuşiu, rebarbativ la înălbitorul genial folosit la spălat. Şi ce privelişte! După care n-a mai putut s-o substituie pe Cențişor cu ea: Daria Nikolaevna, de fusese ideala lui, iat-o proaspăt păruită, chiar scalpată ici-colo şi încă pizduindu-se infect de mamă cu agresorii, căzută-n genunchi la colț, tot la o clasă terminală de douăşpea, între calorifer şi tablă, în praf, în mizerii, cu zvelta-i arie curriculară-n sus ca o cățea de la gunoaie, în care Xena, prințesă războinică-n fustă de piele, vestă de piele cu şnururi şi belciuge, loveşte, loveşte, loveşte cu cizme lungi, lucioase, negre şi lungi, negre şi lungi, pe când fratele-i geamăn ras SS în cap bate tactul din bocanc şi un badigard imens supraveghează clasa, în care Moluscă descoperă ochi speriați, *dar şi multă, majoritară veselie* ! Şi ce revelație! Că-n general se va face haz ca la tembelizor la hihiliză, când te gâdilă-n creieri de te râzi şi tu că ți-au luat intuşabilii mai şmecheri economiile de la copiii tăi ca să le dea la ai lor! Sau că i-au pus nişte răpănoşi lui tac-tu pensionar o petardă pe borul pălăriei şi a făcut infarct! Sau că pe fata ta au înțepat-o cu sula-n coaste la discotecă nişte minori, anunțând-o că i-au băgat sida şi trebuie să stea ACUM numa-n controale! Gagiii vor povesti pe-acasă ce-a pățit *ca lecție de viață*, ca reală formare a formatorului de către formatat, ca REEDUCARE, intransigenta Daria, cea căzută-n voluntarism încălcând grav atât *principiul doi al oligopedagogiei*, CÂT MAI PUȚINĂ EDUCAȚIE, că nu e treaba unui câcat în ploaie să dea unei *persoane* norme de conduită civilizată, cât şi *principiul întâi al oligopedagogiei*, CÂT MAI PUȚINĂ CARTE, că nu trebuie forțată babuina să citească dacă are bani mai mulți ca profa!

Voi, băieții, ce stați? Nu vi-i ruşine? Laşilor! a strigat laboranta din toate adâncurile solidarității feminine. Şi deşi n-a mişcat nici unul, cei trei agresori s-au retras, cu spatele, încet-încet, intimidați, către uşă!

E aici, **oligopedagogia** ta întreagă, cotoiaşule: ne educă ei pe noi, Dudiță! a recunoscut Daria, în loc de orice comentariu, sugându-şi sângele din buză şi numărându-şi firele de păr.

Nici o lacrimă!… Explicabil totuşi: obiectivele de referință de dus la Musée de l'Homme ca nişte mere din grădina Hesperidelor din *uie*, scăpaseră nevandalizate!

Şi procesul?… Care proces?! Pe ce fel de certificat medical? Pe şuturi în aria curriculară? Pe zgârieturi şi jumulire nenecesitând spitalizare? râse cu poftă colega. Ce poate ieşi de-aici după mii de

amânări şi recursuri şi îmbogăţirea justiţiei pe seama şcolii? Vreo amendă pentru tulburarea ordinii publice! Plătită-n batjocură sau anulată şi-aceea cu un telefon de mai sus! *Vă omor pe toţi, şi vă plătesc!* Asta le este mentalitatea proprietarilor noştri, Dudiţă! Iar presulica sau tembelizorul mă va ataca şi dinspre upercutclas, şi dinspre gloată: că e aici rezultatul tocmai activităţii noastre educative! Eram o simplă profesoară, nu director sau vechil sau arendaş!

Mi s-a întâmplat asta pentru că eram prea jos în ierarhia SISTEMULUI!

NU EXISTĂ SOLUŢIE, DIŢĂ!

Decât să baţi şi tu!

Fă-te vechil, arendaş, urcă în ierarhia SISTEMULUI şi o să ţi se schimbe şi mentalitatea!

Precum a Kabanihei, care sare ACUM prin *progresiile* sale şi din mezelclas, are toate posibilităţile celor ajunşi SUS, plus coautorat fertil la numeroase culegeri de comentarii, manuale şcolare, caiete de muncă independentă ale elevilor, are trei maşini şi trei vile, voiajează, petrece şi ţine cronica cărţii la *Căgiurzia Journal*, unde-şi exprimă dezgustul cumulardului pentru o literatură a subculturii nemulţumirii!!! M-am săturat, zice, ca toţi autorii să scrie un singur text, despre cât de groaznică este această republică-n care trăim, când cititorul e dorit de prospătură stilistică, de invenţie epică, de a se simţi puţin occidentalul care când deschide o cărticică să n-o închidă imediat constatând că *iar aripi, don' profesor?!* Iar abjecţia din *muie*?! Nu tu spirit, nu tu invenţie formală…

Şi tu, Saltîciho, ce făcuşi, fa?

Ai ajuns spaima guberniei, Xena inspectoratului, cu exigenţele tale! Care miros a forţare a mitei! Dacă te pretezi tu să ţii în birou la vedere whisky cu gheaţă şi ţigările, cine are o treabă cu tine, *să vadă* că se rezolvă! Parcă n-ai fi intrat din vocaţie în sistem! Şi de-aia n-ai venit nici la dezbatere, să n-auzi milogeli că să ne mai mărească şi nouă leafa, când aceleaşi progrese le obţii *şi prin teroare*! Ceea ce n-ar fi cu putinţă dacă resursele umane ar fi capabile şi de *altceva* decât această meserie absurdă de a învăţa ceva pe altul!

E clar, Cenţico! Dacă nu mă laşi să mă fac pompist-analist, eu mă sufoc printre handicapatele-astea!

Numai că până atunci, *cât mai puţină carte!* Să predăm însăşi gândirea, însuşi geniul expert, dar, cum se şi cere, *cât mai puţină carte!* Şi niciodată să nu forţezi, tu, un câcat în ploaie, să dai lecţii de viaţă la altul, că când o creşte, ţine minte şi când te-o vedea stând în staţie la rata de gară de Cuţarida, n-o să oprească cu Fordul lui să te ia şi pe tine doi paşi! Deci, Daria, *cât mai puţină educaţie!*

Dar lucrul cel mai înspăimântător în toată această poveste cu imbecila severitate a Saltîcihei este expectativa acelei clase terminale, în

care se găseau doi-trei caftangii în stare să terorizeze un municipiu întreg! Au savurat spectacolul! S-au distrat! *Le-a plăcut să vadă profă bătută*!

Simplă variabilitate şi simplă selecție naturală şi iată apărut un tineret realist, cinic, incult, de succes, de o mie de ori sub golanii din 1989-1990! Care-ți refuză *să servească* elemente de imagine despre lume dacă nu-i folosesc strict în lupta pentru existență, pentru bac, pentru admiteri, pentru *rezultate*! Un tineret care nu mai vrea să fie împuşcat, televizat în direct, pentru prosperitatea intuşabililor într-o țară *de rahat*, cum zice în particular, deşi bogată, Brenda lui Buțai! Nici să fie ciomăgit, la poliție, de civili îmbrăcați în salopete muncitoreşti. Un tineret – liceal! – care se râdea de mine de se prăpădea când încercam să-i explic pe unde a ajuns cercetarea occidentală în fotosinteză, că se ştie totul despre centrii de reacție bacterieni şi din cloroplastele banalei frunze şi vom avea nu peste mulți ani hidrogen la discreție, combustibilul perfect nepoluant al viitorului. Sau cum e cu oaia clonată Dolly! Un tineret care se râdea şi mă educa el pe mine: astea, băi Pulache, parcă-mi zicea împingând spre REVELAȚIA ABSURDITĂȚII DE A ÎNVĂȚA PE ALTUL, *e realități din altă lume!* Nu are nici un rost să ne vorbeşti despre ele dacă n-avem posibilități să fotosintetizăm sau să clonăm noi înşine! Un tineret abject, lacom, cu suflet murdar, năzuind să se-mbrace şi să se distreze occidental, ca şi cum ar fi şi țărişoara lui o maşinărie capitalistă pusă la punct! Un tineret cam grăbit, care nu se ştie dacă va fi capabil să ne asigure cât de cât o pensie… Chit că legiferându-se vârsta pensionării în deplină coincidență cu speranța de viață la români, acest segment al electoratului ar trebui să se reducă la nişte simple abateri statistice de la medie…

Mai bine mă făceam benzinar încă de la Căgiurzia!

Popoarele pe cale de dispariție prin dizolvare în popoarele-solvent, rânji Stalin, n-au nevoie de profesori, pentru că n-au nevoie de imagine despre lume; pe ele le mai trece doar nevoia de profi sau mai degrabă de… formatori, cum le zici tu pregătitorilor de rezultate, care pot fi şi perfect inculți.

Impresia mea de tanchist cu experiență, Diță, e că stima voastră şi mândria pentru Nicolae Iorga… *epitomizând* Profesorul, cum se exprimă ca teren al competiției pentru nominalizarea intelectualului dominant periodicul *Krestianka*, e un mit ulterior asasinării sale!

CÂT MAI PUȚINĂ CARTE! CÂT MAI PUȚINĂ EDUCAȚIE! nu răspunse la provocări, ci sorbi Bonobo cu nesaț alternativ din coniacul lui Calițoiu şi din *rompopo*-ul sfinției sale, părintele de religie Ankifie, refugiindu-se succesiv din contradictoriu în boxă şi din boxă în idealitatea acestor două principii ale **oligopedagogiei** sale ca stare de fapt.

Păi, băi Moluscă, a dezvolta **oligopedagogia** ca ştiință autonomă, ca pedagogie a săracilor pentru săraci în țările sărace, a te preocupa de cercopitecii banali, de să aibă şi ei imagine despre lume ca non-Drujbă,

sau de ăla care a absentat mult neavând ce-ncălța și-l ajuți să recupereze sau de aia care-o bate sau o evaluează-prostituează părintele, ceea ce cere mai mult timp şi mai multă bătaie de cap decât pregătirea elevului performant pentru *rezultate* şi eventual export, păi asta e curată conduită de trădător față de interesele familiei sale, să te mai bagi!

„În lumea animală după Brehm – citi Vizdy începutul intervenției sale redactate de Străchinaru – eşecul şcolar se pedepseşte cu moartea. Acolo-n biocenoză, nu-i loc de **oligopedagogie**, nici ca pedagogie pentru săraci, nici ca stare de fapt (CÂT MAI PUȚINĂ CARTE! CÂT MAI PUȚINĂ EDUCAȚIE!) deoarece nefiind conştiință, nu e corupție şi fiabilitatea examenelor devine maximală. Puiuța de jaguar, pe care mă-sa din cauza turiştilor din gipuri n-a mai învățat-o prin metode active vânătoarea artă, maimuțica urlătoare părăsită din spaima tuturor fiarelor de ferăstraiele hârâitoare ale deforestării globale, pumița care n-a asimilat semnificația girofarului vipoidal cu puşcă ceauşistă luată la licitație formală, ca şi alți nereuşiți la grilele de capacitate-maturitate, ca popândița incendiată-n kok-sagîzul tetraploid, nu au nici o şansă de supraviețuire pe pământul ăsta pârjolit, fără sănătate deplină, care îngrijorează obsesiv pe mai toți cantautorii, inclusiv pe cel de la Leipzig din târgul de monştri.

La ființa creată de Dumnezeul dreptcredincioşilor, progresul a creat forme de asistență postşcolară, fundații, ajutoare externe de reabilitare pe bază de proiecte şi va trebui să mai creeze, ceea ce în plan politic nu-i fezabil decât printr-o concertare a tuturor forțelor populiste care au mai condus şi au în Eu şi-n Separeu tragica învățătură că electoratul, dacă n-ai chivernisit pe gustul lui treburile **cetății oligoeducative** care este societatea de consumație, te poate expedia la munca de jos, la grajd, să rumegi şi să visezi la alegerile anticipate, într-un proces de reeducare, de unde rezultă ca o datorie de onoare a întreg corpului… didactic să ne preocupăm de cazurile de eşec şcolar garantat, ceea ce-nseamnă a pune mâna şi a lua la rând cataloagele şi registrele matricole, să identificăm toate situațiile-problemă de abandon produse după 22 decembrie 1989, apoi diriginții direct răspunzători, respectiv persoanele venite pe catedrele acelora dintre noi care am decedat prematur, am ieşit la o pensie derizorie sau pur şi simplu am evadat din arhipelagul şcolar, sau din alte motive nu mai suntem printre noi, să pornească în cooperare cu Aleksaşka Agheev şi cu domnişoara Corela Drob, pe urmele acestor foşti clienți ai noştri, în producție, la patroni, în afaceri, în armată, la femei casnice, la femei traseiste, în puşcării mai ales să-i regăsim, pentru a aduce reparațiile necesare, tot astfel cum dacă de la o firmă cu renume consolidat iese pe piață o serie de maşini prezentând anumite urme de defecte, şi nu mai merge şi aşa, ele sunt căutate şi se execută remedierea dorită, nu numai pentru a se conserva gloria firmei, în speță statutul de slujitor al şcolii, dar

şi pentru a se evita producerea de accidente letale, fiindcă aşa cum cu deplină justețe aprecia generalul Vasea la consfătuiri, a da drumul în mediul social unor elemente nedeprinse a rezista presiunilor mediului şi frustrării până la sacrificiu de sine, înseamnă mai mult decât un sabotaj, deoarece ştim cu toții de pe la emisiuni şi din presă cu ce probleme se confruntă atât ministerul şi presa care se ocupă cu infracțiunile cât şi factorii protecției sociale, disfuncții care în calitate de contribuabili ne costă de fapt pe toți şi ne ating la salariu, iar pe urmă venim şi ne plângem pe-aici că aşa impozit mare avem, încât rezultă că era mai bine *înainte* când, opacitatea luând locul transparenței, cel puțin nu mai vedeai pe ştat cât ți se ia din venit pentru necesitățile cetății, însă lucrul cel mai rău este că nu ne mai ajunge că ne văităm pe-aici prin cancelarie, deoarece s-au strecurat în rândurile noastre cadre care cârtesc iresponsabil şi față de unii părinți, ceea ce probează nu numai sinistroză, necunoaşterea a cât s-a suferit în închisori incomparabil față de gluma pasageră care este o biată tranziție, mentalitate învechită, lipsă de receptivitate şi de solicitudine la noul pe care îl aduc din *uie* emisarii noştri, dacă nu cumva, aşa cum s-a autosesizat şi domnul primar Mitrofan Buțai, avem de a face cu forme destul de transparente de sugestionare a anumitor părinți, pe motiv că viața-i grea şi educația nu mai este o gratuitate, să aducă anumitor colegi de-ai noştri foloase necuvenite, parcă ne opreşte cineva să ne preocupăm de a ne spori legal veniturile *din resurse proprii*, tortul bugetului fiind mic cât o libarcă până vin investitorii străini să le cedeze, ca-n *Cronica de la Cuzco*, tehnologia şi capitalul intuşabililor noştri, ca să-şi multiplice averile prin creşterea productivității muncii, nu prin pauperizarea vidanjclasului. Concluzia fiind că noi nu suntem capabili deocamdată să ne schimbăm *singuri* mentalitățile, deoarece nici nu ne caută nimeni lunar la cap la cât calciu mai avem, îndeosebi la menopauză, nici nu scoate Teofan, cum recomanda aseară un canal, învățătoresele şi profesoroaicele să pună mâna pe… săpăligă, cu pălării vietnameze ca pe Târnave, cultivând fațada şcolii, unde-n uichind, dacă nu vin eu să dau la iepuri, intră cetățenii cu caprele sau consumă alcool şi nu mai ia sticlele cu ei sau resturile menajere! Fiind departe, să ne mai ruşinăm, de calea ferată, pe care oricum nu mai circulă decât un singur tren, de când şi-au speriat clienții, dimineața spre Cuzco şi noaptea înapoi la Cuțarida, iar în ce-i priveşte pe colhoznicii şi sovhoznicii noştri, ei au apreciat întotdeauna, cum se zicea şi pe canal, a conlucra la munci agricole intelectualii, fie ei şi de zgonhen…”

Timpul antedatat în creierii de dropie ai stepuliței părea că se oprise pe loc aşteptând ora oficială de vară europeană. Repaus. Firesc fiziologic, dacă ființa umană ca ființă socială şi-ar mai fi păstrat libertatea naturală de siestă, pentru cine a apucat să mănânce, fie şi pâine, al cărei consum pe gură de bugetar s-a dublat în ultima vreme, şi n-am atins încă

vârful de sarcină al achitării datoriei externe pe 1998 pe seama subeducării generațiilor viitoare.

Veturia esențializează că până la sfârşitul anului şcolar să contactăm – indiferent de domiciliu şi de locul de muncă – toți analfabeții noştri şi să avem în scris de la ei pentru ce formă de continuare a studiilor optează, urmând ca toată învățătoarea şi tot dirigintele să-şi conceapă şi să dea la semnat fişele de reînvățare întocmite pentru fiecare caz în parte, adunate în dosare de încopciat cu planul de *ratrapaj* ştampilat în față de conducerea şcolii.

Vizdela, angajată nepermanentă a şcolii, citea cu vehemență de hienă tânără tot ce-i concepuse Bonobo visând el recompensă la iepuri, era agresivă ca o topmodelă pusă-n regim concurențial, aşa că după un interimat al lui Marinică Drujbescu, după completarea studiilor, adevărata succesoare a lui Filatov, după obținerea diplomei, nu putea fi numită decât această slujitoare a şcolii, tânără, sensibilă la valurile schimbării şi capabilă fără jenă a investi zgomotos în imagine ca un ministru, hotărâtă să implementeze fără rezistență Noua Revoluție Şcolară, manifestând dragoste de însuşi localul, ca şi pentru dotarea laboratorului cu material didactic din resurse nebugetare, pasionându-se de colțul viu, pe deasupra fiind şi enigmatic feminină, eterna taină a unei doamne stând adesea, aşa cum arăta recent Fukuyama conferențiind despre sfârşitul feminității, în modul cum ea face rost de parale dacă mai e şi elegantă, pe când pentru Bonobo integrama consta că când a prins-o deunăzi la cataloage aplecată-n echer la dulăpior ca Anfisa Barabanova şi i-a palmat obiectivele de referință darnice, promițătoare, populiste cam cât nişte ouă de struț, cuprinzând-o pe la spate, ea a izbucnit în râs cu poftă mare, îndreptându-se din mijloc, şi amenințându-l cu degetul pe ştrengar i-a dat sfatul bonom că *tu, mă, s-o evaluezi pe Cențica!*, din care el, de-ajungea cândva cu infatuarea la a se crede evaluatorul comunal, a rămas şi este-n dilemă şi-n ziua de azi dacă puştoaica s-a referit la soție, cu injuria supremă a sexului lor între ele, cum că nu mai este evaluată ritmic ca inițial, fie şi sumativ, mirosind poate şi ceva din EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, sau s-a referit doar la el însuşi, disprețuindu-l ca măciucar, că nu e cazul, pentru binele speciei, să-şi extindă şi să-şi diversifice extraconjugal activitatea, chit că se consideră un supradotat ca hiena mascul, dacă i-a văzut cineva vreodată pe Animal Planet disproporționata extindere, un instrument de evaluare cât al lui Murugoi, Kabîzdoh şi Buxtehude la un loc, dar de culoarea lignitului extras din cariere de suprafață.

„Dacă-mi permiți, Vizdico – explodă el cu ochii injectați de Napoleonul Calului şi de *rompopo*-ul popii Panda – eu aş adăuga că directorul e benefic şi indicat ca să fie *un bun manager*, care să sfințească locul, iar Filatov al nostru, având şi calitatea de întreprinzător de succes, este un neasemuit noroc pentru Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII din Drujba,

putându-ne chiar pronunța aici că cine nu are un director patron, să şi-l cumpere pe bani grei, ba aş propune ca Legea să prevadă expres că directorul de şcoală este de dorit să nici să n-aibă treabă cu dezonoranta carieră de profesor, caz în care, după opinia mea, am putea, spre binele copiilor drujbenilor, să avem ca viitori baci ai noştri aici-şa, pe nea Fane Ciuvîrin şi pe nea Fane Buțai, perspectiva asta fiind chiar şi-n avantajul nostru, deoarece poate că ei, cu simțul banului pe care-l au, ar putea descoperi în mediul nostru înconjurător noi resurse nebugetare, proprii, de să ne mai mărească şi nouă lefile cum şi-au mărit şi dânşii averile de-şi formează unele progenituri afară!”

„Dacă ne luăm după Dicționarul de neologisme băşinoase – sticli din sifoane în continuarea dezbaterii Răzvanessa – *profesor* este o persoană cu o pregătire specială care predă o materie de specialitate la o şcoală, ca a noastră, sau în domeniul învățământului universitar, de unde ne vin aceste manuale inaccesibile Himenei Bukamaşkina, deci inutile cercopitecului real, acela fără profesor, deoarece acolo sus tronează iluzia că-ntreg efectivul şcolar este supradotat ca la unitățile speciale de referință, de protocol, să le viziteze din *uie* cei interesați ca să ia în baza de date şi să achiziționeze exemplarele mai reuşite! Din păcate, nu am o ediție actualizată. Sintagma *furnizor de formare* văd că n-a pătruns încă, iar noțiunea de *formator* pentru slujitor al şcolii când odată formați vom fi cu toții formatori, cum susține Dudiță, nu apare decât într-o accepție care nu ne priveşte, aceea a reciclării, este trecut doar un simplu şi relativ îndepărtat paronim aici, uite, zice că *formator* este muncitorul care, hm! confecționează *forme de turnătorie*!!! Eu nu mai înțeleg ce scenariu se joacă ACUM! Am impresia însă că trendurile merg spre tendința de-a monopoliza-rezerva doar pentru universitari, teleanalişti şi şefii serviciului secret titlul de *profesor*, iar noi, expropriații, să fim tratați ca nişte căcați în ploaie drept… *formatori*!”

„Muncitor care confecționează forme de *turnătorie* zici, Vanesso?” – gândi Calu. „Forme de turnătorie, da!” „Adică un fel de matrițe!… Nu cumva formator e tot una cu sculer-matrițer, Didino?! Ia caută şi tu!” „Nu, Ninele, formator e ca meserie totuna, din câte ştiu eu de la bărbată-meu, nu cu sculer, ci cu… *sculator*!” – descreți frunțile Veturia, care era simpatizată de toți pentru că de multe ori, asumându-şi riscul de *a trânti câte una*, salvase colectivul în momente dintre cele mai tensionate, cum ar fi împărțirea fără vreun algoritm a copiilor de privatizați, configurarea încadrării cadrelor pe catedrele ariilor curriculare sau întocmirea echitabilă a orarului mai ales în ce priveşte cine scapă mai devreme vinerea.

Şi avea talentul de *a le trânti* fără să clipească şi fără a scăpa vreo urmă de zâmbet în torentul de hohote de râs pe care-l inițializa. Aşa făcu şi acum, dar cu țigări uitate promorțional în colțul gurii, Sorela Blaster şi

Muriela Tulup, care tocmai scoteau din megagenți şi răsfirau pe masă marfă măruntă, predominant de damă, săriră mult peste armăsar, se sufocară de atâta hihiliză, de tuşeau cu lacrimi, roşii peste tot de-atâta excitație, încât explodă şi ea, drept pentru care, caninul de plastic din dreapta, zbârrr! pe un extemporal de-al Fefeleagăi. De unde, cu o naturalețe desăvârşită, Ciomolunga şi-l luă cu mâna roză, jupuită de detergenți isteți, suflă în el şi şi-l fixă triumfător la loc! „Mă, du-te, mă Veturie, la cabinet să ți-l lipească! – zise Ciceluța Ghevara, cu mila aceea a educatoarelor când intermediază hăinuțe ca să aibă şi care n-are. Uite, punem toate mână de la mână, numai mergi la dentist! Nu mi-e de-alta, mi-e c-o să-l înghiți şi până-ți faci altul… mai durează!" „Dă-l în mă-sa de dințar cu ipsosul lui răsuflat! – sudui cu nepăsare Ciomolunga. Mi-l lipesc eu singură diseară cu superglu de la Raketta, iar cu banii ăştia poate-mi iau şi eu ceva drăguț de la fetele astea!" – stârni ea alte hohote de râs, pe când lui Moluscă îi fulgeră prin gând că într-o zi fastă s-ar fi putut întâmpla ca Veturia să-şi piardă caninul iarăşi, dar să-l găsească el şi să şi-l fixeze lui în hâda structură absentă, care-l desfigura când râdea, încât se cam obişnuise a evita orice zâmbete nemotivate.

„Profesor – reveni Răzvana la ale ei, este o persoană cu o pregătire specială care predă o materie de specialitate la o şcoală căcăcioasă sau în învățământul universitar…" „În scopul dobândirii de către elevi sau studenți a unei profesiuni, ca să aibă din ce câştiga un codru de pâine demn, cinstit, pentru ei şi pentru familia lor!" – completă Didina Arnăutu. „Fiind remunerat pentru aceasta conform rezultatelor obținute de elevi şi a legilor în vigoare!" – întoarse populist definiția posibilul consilier juridic şi cârciogar Marinică Drujbescu. „Fiind remunerat – adăugă căpățânoasa de Corela cu o lumină albastră ca de sudură-n obiectivele cadru – *numai* pe baza rezultatelor elevilor, ar trebui stipulat aici, Marinică, ca să ieşim din epoca risipei şi a absurdității de a salariza înalt, doar pe bază de grad şi de vechime adevărați… spe-cia-lişti… în a nu obține cu anii de la elevii performanți nimic, nimic, nimic!"

„Auzi, fă? – se enervă cu luciri funebre de agată în obiectivele cadru Bonobo. Eu nu sunt edecar de pe Volga să muncesc degeaba, ci cu mândrie, da, mă spovedesc aici ca un tanchist, că mă prenumăr printre nihiliştii, printre *pisarevții* acestei tranziții!" „Printre ce, mă?" – îi sări iar caninul din gură Veturiei, dar îl prinse ACUM cu dexteritate din zbor şi îl potrivi repede la loc, nemaimirând pe nimeni. „Ai citit studiul *Puşkin şi Bielinski* al criticului democrat-revoluționar D. Pisarev (1840-1868)? – luă apărarea profului de bio Vanessa, agitând furioasă suplimentul *Krestianka* de la ultimul număr din *Sămănătorul*. N-ai citit! Dacă ai fi citit, ai fi ştiut, soro, că asemeni altor gânditori iluminişti din epoca de tranziție a abolirii iobăgiei, acest Pisarev, al cărui portret îl ține în laborator Dudiță, susținea două idei mai principale: 1) că nu cu arta

trebuie să demarăm restructurarea, nărăvind norodul a trândăvi înaintea tembelizorului la seriale, la *futbolnîi meaci* şi la nişte loterii pe bani sau pe voturi: şi 2) că singura cale de extracție a gloatei din sărăcie, nesimțire şi ignoranță, este studiul pe scară largă al ştiințelor naturii, ceea ce astăzi nu se prea poate face, deoarece în învățământul primar şi gimnazial se bagă opt ore de religie, pe când biologia, care arată adevărata antropogeneză, este expediată la latitudinea urangutanilor de părinți, care o pot reduce şi la patru ore în opt ani, nefiind materie de examen de capa, ci o dexteritate!" „Utilitatea mea – zâmbi trist Moluscă, este să ies cu copiii şi să strâng gunoaiele din curtea şcolii şi de la fațadă, să nu-l necăjesc pe vatamanul Salvador!" „Am impresia, Corelo, că deviezi!" – mârâi şi Fefeleaga din extemporalele ei, supărată pe cine l-a supărat pe Dudiță.

„Absolut greşit! – prinse avânt de la ambele profe de comunicare şi trânti alcoolic cu pumnu-n masă Dudu, înnegrindu-se la față ca vinarsul, de parcă i-ai fi confundat tibia cu femurul la un test de măsurarea calității nu a cantității cunoştințelor despre hârca ființei postmaimuțane. Absolut greşit, Corelo, dar mi-ai dat de cugetat pentru acasă! M-ai provocat creator, ca o muză, la a aborda la această dezbatere exact tema propusă mie de Aleksaşka Agheev ieri dimineață, când pichetam, eu pe Malaşa Bibikova şi el pe mine!

Şi anume: cine extinderea mea trebuie să aibă PRIORITATE NAȚIONALĂ, stimați colegi?

Ariile curriculare sau resursele umane?

Eu zic că OMUL de la catedră! de pe eşafod, indiferent de nivelul de predare – şoimar, primar, gimnazial, liceal, superior sau particular – fiindcă aşa cum aprecia şi gorila de Kabaniha în *Căgiurzia Journal*, nu există deosebire de statut ontic ca devenire în contenciosul administrativ între cal de povară, cal de circ şi cal de pariuri, deci n-o s-o găsim revelată nici în Lege, nici în Statut, şi urmarea este că acest personaj principal care ca-n serial tot apare-n calea cercopitecilor, producându-şi numărul de mai multe ori pe săptămână, trebuie să-şi aplice sieşi metode formativ-participative ca jocul de rol şi modelarea, devenind el însuşi un *model* de muncă performantă şi de reuşită în viață, jucând un rol important, acela de *canon* pe care educatul îl internalizează, inițial ca într-o joacă, în Eu şi, pe nesimțite, îl internează pe bune în zarca Separeului pe viață, o viață cu speranță calculată de mafiile scenaritene din spatele tuturor evenimentelor să coincidă chiar cu ziulica când ieşi la pensie, în nădejdea că ce-ai depus pentru fondul de senectute să se folosească la acoperirea deficitelor din oligosistemul bancar şi din oligoeconomie.

Or, sincer să fiu, mă cam îndoiesc că e benefic ca fiicele şi fiii stepuliței să contacteze ca mostre de oameni realizați nu cai de povară, circ sau pariuri, bine întreținuți de proprietarii lor, ci nişte mârțoage

răpciugoase, cum am ajuns fiindcă stăpânii notri nu vor să ne mai mărească şi nouă leafa!”

„Întrebarea MEA este, domnule Străchinaru – se simţi atins Marinică Drujbescu, în calitatea de potenţial ministru de externe, şi făcu diversiune – dacă eşti sau nu de acord dumneata ca SISTEMUL să aibă pentru Arendaş, adică pentru minister, cum îi spui tu în contractul tău de muncă, o titulatură de *al Învăţământului* sau una de *al Educaţiei Naţionale*? Pentru că de la această problemă *naţională* începe orice înnoire, nefiind totuna dacă ejectăm sau nu *români* prin outputul SISTEMULUI?”

„Din moment ce intrăm din *muie*-n *uie,* nu văd de ce-am scoate numai români ca nea Fane Buţai şi nu şi *europeni,* ca nea Fane Ciuvîrin! – dădu din umerii rotunjori şi păroşi Moluscă. Mmmmbbbbăăăi Marinică Drujbescule! – întoarse el foaia, îndârjit brusc de Napoleonul lui Caliţoiu mai pehaşos decât *rompopo*-ul popii Panda. Pe mine mă interesează ca prioritate naţională dacă ne mai măreşte şi nouă leafa!!! cu harababura asta stressantă, care-mi impune mie, ca unui fraier din vocaţie, a trudi de minimum şapte ori mai mult ca *înainte*, numai la hârţoage! Eu vreau să ştiu cu prioritate dacă îmi pot *aranja* puradeii mei ACUM! În rest, mă doare-n arieta curriculară de ce scoatem sau nu prin outputul SISTEMULUI! Fiindcă nu numai noi scoatem! Nu deţinem nici măcar monpolulinfluenţei educative majoritare! Şcoala, mă, e doar un organ ca oricare altul în **cetatea oligoeducativă**, cu nimic privilegiat faţă de tembelizor, presulică, pârnaie, câinime, cartier, familie, loterie şi altele.

Aia e! Şi de-aia, stimaţi colegi, mă opun ciuntirii învăţământului nostru de *cultură generală* până la standardele pentru care ni se face finanţarea externă, de devine un învăţământ *profesional obligatoriu*, de… priceperi, de dresaj, de dat la iepuri şi de strâns gunoaie fără spor de stress şi SPOR DE RUŞINE ca gunoierii, care spor de ruşine trebuie să-l cerem şi noi ca cap de listă la greva din 2000, dacă eu n-am voie să predau, că-ncalc principiul descoperirii de către cercopitecul însuşi a ce minuni şi câte-nvaţă, nici fotosinteză la nivel de centri de reacţie şi lanţuri transportoare de electroni prin membrana tilacoidală a cloroplastelor bacteriene brune, nici clonare şi nici măcar antropogeneză! Pentru că logica didactică ne interzice modelarea, ca şi exploatarea valenţelor miturilor! Dar eu tot cred că este mai bună la trei anişori explicaţia cu barza venită din Alsacia, *decât nici o explicaţie*! Altfel, facem vulnerabil la vicleniile a tot soiul de Staruhe Izerghil norodul de mergem cu boli perfect vindecabile la câte-un vraci! Ajungem până şi să ne imaginăm, că sfidând legile de o rigoare matematică ale probabilităţilor se poate concepe EXCEPŢIE DE LA REGULĂ în a câştiga *anticipat* la loteria animalelor din Rio de Janeiro!!! E clar că megatrendurile aiurelii calcă a învăţământ *strict profesional* mascat de titulaturi de cultură generală şi,

într-adevăr, poți forma, mai ales pe la opționale, şoferi, antreprenori, gimnaste, cofetari, internetişti, fermieri, futbolişti, animatoare, manipulanți, văcărese ca Malaşa, financiari ca Frecardo, stripteuze ca Himena şi Palaşca etâcî etâcî, şi tocmai din acest motiv, consider eu sintagma *ministerul învățământului* mai sinceră decât cealaltă, deoarece până nu ne mai măreşte şi nouă leafa, noi nu că nu putem face *educație națională*, dar în general nu mai putem face nici un fel de *educație*, pentru că nu mai avem autoritate, suntem certați cu acest concept, îşi bat joc de noi elevii şi părinții pentru că la câtă CARTE ştim, ne ia ăştia de fraieri la plată! Geniul nostru fiind că în acelaşi timp suntem şmecheri şi revenim spontan la rezistența prin cultură sub lozinca *ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim!* Căci la fel cum popa Panda, dac-ar sluji fără stihar şi cu mațele chiorăind, le-ar face pe babe atee, cum se declară Haritina, aşa un dascăl rupt în aria curriculară şi cu adidaşii sparți nu poate face nici educație națională, şi în genere, nici un fel de educație! Ar fi chiar un simptom primejdios pentru vitalitatea nației, dacă tinerele generații s-ar lăsa formate de aşa formatori!!! Din fericire însă, ele s-au orientat perfect: ne iau în serios doar la pregătirea de capa sau de bac, adică pe partea profesională, iar în rest, educația vine de la părinți, de la tembelizor, de la pârnaie şi de la alte organe ale **cetății oligoeducative**, iacă dar…”

„Iacă dar! – îngână cu o grimasă Ciomolunga scuturându-şi chica cea retezată la oglindă, scurt şi modest pe ceafă, să nu transpire. Iacă dar că v-aş ruga, cine se mai înscrie la cuvânt, să vă *esențializați* intervențiile, ca să se poată consemna, fiindc-a-nceput să mă doară şi mâna, şi nici n-o să se-uțeleagă nimic când o s-ajungă materialul la generalul Vasea, şi ne pomenim cu el că ni-l trimite înapoi, să i-l mai puțulim!”

„Ni-l trimite pe dracu! – mârâi Calițoiu. Vezi-ți, mă, de treabă, fii serioasă! Câte maculaturi din astea n-am expediat eu mai sus când eram director! Din partea mea, scrie acolo, Veturie, că am zis EU Calițoiu despre babilonia-n dezbatere, că-mi bag extinderea-n ea dacă nu ne mai măreşte şi nouă leafa cum şi-au mărit şi lor veniturile de-şi țin moştenitorii, viitorii noştri proprietari, pe la universități străine! Şi că cine ajunge cu… lecturarea la pagina asta a raportului, să vie la mine acasă, că-i dau un cocoşel fript şi un bidon de vin de buturugă şi, eventual, o megasticlă de țuică la doi litri, dacă e competent şi performant să bea măcar cât Dudiță!”

„Da' un paner din cireşele-alea pietroasele de se văd din drum că au început să se pârguiască, nu-i dai tu?” – izbucni în râs Fefeleaga, arătându-şi pe larg lucrările de aur din gură, făcute din banii a generații de liceeni, care înainte de a intra, au trecut pe la ea la meditații.

„Nu mă angajez – zâmbi cu precauție matematicianul – fiindcă nu pot anticipa anotimpul acela în care ar putea generalul Vasea să frunzărească minuta pălăvrăgelii noastre. Un vin, o țuică şi mai ales un

cocoş, se găseşte însă oricând la mine acasă, pentru oricine m-ar vizita cu gânduri serioase! Chiar şi pentru euroinspectoarea Katrina Djorkaeff-Tornado, de s-a interesat de Dudiță, dacă când o deceda nu-şi vinde corpul astral pentru mumificare-n eter şi expunere la Musée de l'Homme, ca hal de profesor din *muie*! Trist fiind, într-adevăr, că după standardele *uie*, noi nici *nu ne încadrăm*! Deoarece după criteriile lor de divizibilitate la pib, România nici nu are cadre… didactice. Şi nu are din moment ce, prin definiție, un cadru… didactic trebuie îmbrăcat decent, hrănit cât să zbiere şi la largul lui să cumpere câteva cărți mensual sau măcar trimestrial, hai semestrial (tocmai în acest context hotărându-se identitatea elev-student!)!… Poate, mă, un stagiar să-şi mai încropească o bibliotecă personală? Nu poate, deci noi n-avem cadre didactice!"

„Dacă bea mai puțin, poate… poate!" – observă o voce de damă, dar neinsistând.

„Nu intrăm, noi dragă – filozofă Ciomolunga ca să evite părăsirea contradictoriului de către anumite persoane – nici în *uie*, nici în *muie*! Fiindcă lucrurile sunt aranjate de la Malta! Hai să ne vedem de treaba noastră şi să examinăm câtă înnoire putem face ACUM cu microresursele pe care le avem! Partea proastă fiind că de multe ori generalul Vasea *a dat*, dar resursele au dispărut datorită unui management neperformant! Hai să nu ascundem sub preş astfel de lipsuri şi neîmpliniri!"

Micile pufnituri în râs că nici în *uie*, nici în *muie*, intimidară pe Moluscă, dar cel mai mult şi mai mult îl deruta ținuta părintelui Ankifie, abia intrat la dezbaterea-maraton din contradictoriu, ai zice că rostogolit pe uşă ca un ursuleț panda, cu ochelarii de soare cei negri răscăcărați oblic pe fața lui rotundă, cu părul şi barba albe ca puful de lebădă, tunse scurt, şi cu ceva jucăuş în ochi şi în fiece mişcare. Sosise odată cu Filatov, rămas în cabinet să-şi pună-n ordine notițele de la instruirea cu Generalul, şi se turnase oftând pe un fotoliu jupuit lângă Răzvana, adică vizavi de amicul Moluscă, ascultându-i cu smerenie, dacă nu şi cu luare aminte, eroicul demers de redefinire a cadrului… didactic şi aruncându-i din ochişorii cei albaştri, din belşug scăldați în grăsime bonomă, priviri încărcate de o veselie ce te punea pe gânduri, încât vorbitorul, simțindu-l că vacantase multe sticle deja, se temu să nu devină creativ-inovativ şi să nu-l umilească de față cu întreg consiliul pedagogic, bătându-l amical pe umăr sau pe burtă, cum fi era feleşagul, şi sondându-l cu fața luminată de cea mai amplă deschidere cu putință spre dialogul ACUM, *care mai e viața ta, mă Bonobo*?

Totuşi nu se prea grăbea să ceară Veturiei permisiunea de a-şi aduce aportul la ampla dezbatere publică din SISTEM a propunerilor pentru un nou plan de învățământ, care să devină, ca element reglator principal al Curriculumului Național, un plan-cadru indicând trunchiul comun pentru fiecare clasă şi disciplină, respectiv numărul de ore minim

obligatoriu, astfel încât, pentru şcolile de acelaşi tip, să fie respectat principiul egalității şanselor cercopitecilor, iar evaluările cu caracter național să aibă în vedere acest trunchi comun, creându-se în sfârşit posibilitatea de flexibilzare ca unele clase sau şcoli să funcționeze pe baza numărului minim de ore pe săptămână, în timp ce altele, dimpotrivă, pe baza numărului maxim de ore, diferențierea parcursurilor şi definitivarea schemei orare urmând a se face nu în funcție de asigurarea normelor didactice ale apostolilor, ci prin consultarea de către şcoli a părinților elevilor, conform unei metodologii de aplicare a planului-cadru, care se va finaliza cam o dată cu începutul turneului final al C. M. de Futbol din Franța 1998 şi ca atare iese deocamdată din discuție.

„N-aş vrea să rezulte din esențialele mele – se adresă cu umilință şi prudență, ca de la micro la mega, educatoarea Cicela Ghevara Ciomolungăi, precum inculpatul preşedintelui de instanță ce rezumă cam aiurea grefierului relatarea violului – altceva decât că eu am aprofundat ca experiențe de învățare din asertiunile de politică educațională doar un singur aspect al harababurii menite a modifica prin lege unele stări de lucruri spre ameliorare sau progres şi spre coerența în termeni de procese şi produse, fiind pe deplin conştientă de multitudinea caleidoscopică a fațetelor unui proces de o excepțională complexitate-n perspectivă, care relaționează segmente dintre cele mai eterogene ale societății, şi anume paradoxul că Noua Revoluție Şcolară valorează exact atâta cât resursele umane însărcinate s-o relanseze ori de câte ori se simte vreo nevoie reală de reiterare a relansării schimbând mentalitățile ca să nu reziste la schimbare, câteva sute de mii de elemente în teorie, şi numai câteva zeci de mii operațional active pe țintă, cu viziune novatoare, care pot preda în mai puține ore acelaşi conținut de capacități intelectual-afectiv-atitudinale, grefând cercopitecului însăşi gândirea-expert, lucrând cu preşcolarii modulele în echipe, şi din care numai câteva mii de specialişti sunt dispuşi ca cu plăcere a inventa şi a propune la familii un larg divertis de sortimente de opționale, care cine ştie dacă nu cumva numai câteva sute sau zeci dintre aceşti creatori sunt capabili a reflecta corect etosul local justificându-şi în ontologia curriculară deranjarea neantului prin în-ființare de noi arii şi ariete curriculare!”

Iar după mica educatoare, nu mai luă nimeni cuvântul.

„Ia spune-ne şi nouă, mă Bonobo! – sparse atunci tăcerea ca de biserică instalată popa Panda. Cum e, mă Bonobo, trăi-te-ar Dumnezeu, cum e, mă, cu ooo-lingo-peeda-go-giiaaa aaia!”

Izbucni imediat într-un râs gâlgâit, de retardat, de idiot, dacă nu de imbecil pe scara Binet-Claparède, pe care se judecă astfel de elevi-problemă socotiți de Muriela şi Sorela *clonați la beție*, roşind sănătos de plăcere şi ascunzând complet ochişorii cei profund albaştri, un râs larg contagios, care spori exploziv de îndată ce asistența îşi pironi privirile pe

mutra pleoştită ce făcu interpelatul, ca un parlamentar din comisiile de supraveghere a anumitor servicii când i se pune-n faţă ziarul cu facsimilul exprimând dorinţa sa de a colabora la ele înainte ca *înainte*.

„**Oligopedagogia** – rosti el c-un calm apolinic de campion olimpic – este în primul rând o stare de fapt, părinte Ankifie. E ce se aplică dincolo de DOSARELE comisiilor metodice pe ariile curriculare şi ale celorlalte comisii, întocmite-n SISTEM ca principală risipă de efort şi de timp şi de hârtie silind ţara la deforestare şi peisajul la striptis, 30-40 % din toată bătaia de cap a muncii noastre, întru uzul exclusiv al vechililor şi arendaşilor ca să aibă ei ce aviza şi întru satisfacerea neprietenilor obsedaţi că nu muncim 8 ore pe zi ca toată populaţia activă, adică nefertil şi necitind. Disciplina asta nouă a mea, ca reflex al realităţii amare, este atunci teoria unei pedagogii sărace, ea este pedagogia ţărilor bolnave. Starea de oligopedagogie e ca şi cum m-ar lovi pe mine damblaua şi i-aş chinui pe-ai mei zăcând la pat în ani lungi de inconştienţă strict vegetativă, de colaps educaţional, pe când spiritul meu ar călători pe la Biblioteca Academiei sau ar naviga pe Internet la copiii care au computer acasă, ca Frecardo şi Jevakin de la Ninel Caliţoiu.

Când anume a intrat SISTEMUL în **colapsul educaţional** o să mă întrebaţi. Vă răspund anticipat: ştim după o semiologie simplisimă, deoarece binomul interactiv se reduce pe nesimţite la un oligoelev şi un oligoprofesor.

Oligoelevul se caracterizează printr-un dezinteres total faţă de imaginea despre lume, faţă de cunoaşterea a altceva decât ce-i trebuie ca dresaj pentru *rezultate*, la examene vizând vreo admitere, respectiv la olimpiade, dacă e de export. Iar oligoproful, reeducat de către oligoelev şi oligopărinţi, tinde la aceeaşi specializare îngustă, pe meditaţii, pe inversiunea valorilor. Semn că actuala restructurare este o emanaţie a tipului uman al profilor din anii ’80, ajunşi oligosecretari de stat sau oligoinspectori: mentalitatea ordonanţelor ce primim e tipică la a da meditaţii, criteriul fiind *rezultatele*! Care rezultate vor fi o adunătură de debusolaţi ca neam de mâine.

Şi aş remarca aici ce spunea şi Ninel Calţoiu la Katiuşa: că ne-a umplut SISTEMUL toate ciurucurile şi că procesul de putrefacţie a început ca la peştele-n alterare, de la cap. Pentru că deoarece nu ne mai măreşte ăştia şi nouă leafa, avem în SISTEM o letală hemoragie de cadre şi atunci, cu mult înainte s-apară prin mecanismele selecţiei naturale şi ale pieţei oligoelevul, oligoprofesorul şi oligopărintele, s-au manifestat deja la nivelele integrative mai superioare oligoinspectorul şi oligoministrul.

Trist fiind că s-a instaurat **colapsul educaţional** şi domină-n SISTEM oligoelevul, care *prin defulare ne reeducă şi pe noi* dacă nu ne mai măreşte ăştia şi nouă leafa să redobândim autoritate ca armata, poliţia şi justiţia.

Statistic, pentru că **oligopedagogia** este o ştiinţă, are metodă şi se poate sluji de matematica domnului Caliţoiu, de gramaticile Didinei şi de frizele cronologice ale Veturiei, ca şi de darwinism, iar eu mă uit des prin cataloage, ei bine, am constatat sistematic că la noi, din SISTEM, a dispărut deja cercopitecul mediocru, ca leii din Sparta sau din buzunarele noastre! Adică ACUM cercopitecul ori învaţă ori nu-nvaţă, nu mai există că învaţă dar nu poate! Ceea ce înseamnă că **oligopedagogia** este educaţie cu săraci, dar nu iluminismul lor. Adică elita noastră intelectuală e suspendată de cer şi n-are pe ce cădea cu spiritualitatea! Iar noi nu ne mai bazăm pentru lecţii *deşchise* şi inspecţii decât pe un 10 % notişti, care mai tocesc acasă, iar restul se diferenţiază doar după capacitatea de a *prinde* din clasă, ca lăutarii urechişti. Ăsta fiind şi rezultatul acaparării conducerii SISTEMULUI de către proficu mentalitate de care dă meditaţii, că să nu-nveţi decât pentru *rezultate*! Exceptând cazurile când au de-a face cu profesorii-fiară, cu specia carnivoră a SISTEMULUI, cu bestiile care dau note foarte, foarte mici, represive, cu *urşii cu ochelari*, cu pumele şi jaguarii arhipelagului, care lasă corigenţi şi repetenţi într-o veselie, fără să aibă măcar minimum de decenţă de a afişa când fac pregătire de ratrapaj, ăştia care bat ca-n vechea armată, vorbesc incalificabil de urât cu oligoelevişorii şi chiar cu oligopărinţii, pe care-i manipulează adesea cu o artă a intrigii creativ-inovativă extrem de performantă, de se-ntorc pitecantropii turbaţi cu bătuta asupra copilului, înspăimântaţi că nu va ieşi nimic din el, ba mai rău, că la bătrâneţe şi neputinţă, în loc să-i îngrijească, să-i mângâie şi să le acorde toate onorurile confucianiste, că s-au canonit cu ei, dimpotrivă, oligourmaşii le vor da cu obiecte contondente-n cap, să-i moştenească mai degrabă şi să-i împiedice a-şi mai da votul, perspectivă de care nu există oligomamă, nu există oligotată care să nu se înfioreze până i se face părul măciucă ca reacţie!...”

„Profesorul ăsta carnivoru’ – se înnegri de revoltă Fefeleaga, scrâşnind din aurul danturii ca Muma Pădurii la forturi – aplică săracul în litera ei Legea, se strofoacă să respecte Regulamentul, Statutul… Ceea ce te supune unui stress de eşti severă şi cu cei din familie până te mai deconectezi şi-ţi revii că nu mai ai calitatea de slujitor al şcolii, ci de femeie de casă! Lasă, lasă, mă Dudiţă, du-te-n brânză! că dac-or băga instrumente de măsurare EXACTĂ a *rezultatelor* precizându-se la toate obiectele standarde şi descriptori de performanţă rigizi, ca la obiectele de evaluare externă, obiectivă, prin examene, ei, atunci să vă văd eu pe-ăştia din alte arii curriculare, care munciţi pe jumătate sau pe sfert cât noi, că n-aveţi nici o răspundere dacă *ia sau nu ia* elevul, cum o să mai puteţi juca în şcoli rolul de politician carismatic, de tătic absolut, bun, iertător-înţelegător, cum o să mai faceţi pe proful de gaşcă, de treabă, umanist, uman, cel ce cumulează de la elevi dragostea pierdută de sacrificaţii pe

altarul probității de a implementa încă de pe băncile fragede ale şcolii durele, diamantinele exigențe *uie* ale vieții!”

„Ce iubit, Didino? Li se pare lor că sunt iubiți, ca multora din *muie* până la proba contrarie, care se dă când te scoate nu la tablă, ci la zid! – se coaliză de astă dată Calu cu Fefeleaga. În realitate, băi, elevul e ca țăranul drujbean. Du-te, Veturie, la el la poartă şi roagă-te, milogeşte-te doar aşa ca la camera ascunsă, de o sacoşă de cartofi! Ai să constați că cere pe chil de două ori cât te-ar jecmăni tot el la Căgiurzia-n piață! De ce face el aşa? Numai şi numai pentru că te-a văzut la poarta lui, pe tine, intelectual boier, căciulindu-te!!! Aşa e şi cu elevul! El este un drujbean mic. O canalie în miniatură. Dă-i tu notă mai mare *decât ştie el că merită*, şi te ține minte pe vecie că te-a fraierit o dată, o să-ncerce şi a doua oară!… Ca lupul acela care se-ntoarce unde a răpit oaia. De-aia, mă, că sunteți darnici la note, ați ajuns de să vă şi scuipe prin clasă, de râde tot satul şi o să râdă-n curând şi toată gubernia!… Şi o să vă dea şi-n cap, ca minerii, dacă nu facem în şcoala asta front comun cu notarea, cum e în colectivele care şi-au apărat demnitatea şi le dă note mici la elevii buni, chiar dacă îi vor handicapa la pe la unele admiteri! Dar barem învață carte şi se descurcă ei!”

„În primul rând – răspunse Dudu sprijinit moral de ochişorii verzi ai iubitei situate la Blocurile Ruşilor, în bucătărie alegând fasolică – precizez că *pe mine* nu m-a stuchit niciodată nimeni, în calitatea mea de cadru… didactic. Doar ce m-au amenințat nişte răpănoşi, dar numai cu cafteala, fiindcă am intervenit, cunoaşteți cazul, când am salvat-o din ghearele Xenei, prințesa războinică, pe doamna inspectoare de azi, severa, carnivora vechileasă Saltîciha, care a uitat de unde a pornit ascensiunea spre o mai onorabilă inserție socială în mezelclas... Iar dacă m-am transferat de la Liceul Miciurin încoace, pe lângă ca să m-apropii de propria mea soție, de Cențica, şi să mă fac un *campesino* harnic, crescător de două-trei vite, m-am hotărât pe motiv că nu mai simțeam nici o satisfacție cu noul tineret al **colapsului educațional**, deoarece n-aveam nici un fel de senzație că predau, fiindcă nu erau interesați deloc de antropogeneză, de bioconversia energiei solare, de hormonii de creştere şi de oaia clonată Dolly, eu încercam să le formez o imagine despre lume, presupunând ca Maslow că ei resimt nevoie acută de *peak experiences*, de imagine despre lume, şi pe dânşii îi apuca o veselie-hebefrenie fără leac, şi atunci m-am gândit că poate pe ăştia mai micii încă n-au apucat tembelizorul, loteria, pârnaia, câinii cu zgardă de castrat pe care scrie aici sunt miliardele Dvs., familia, transportul în comun sau alte organe să-i corupă de tot! Mda, măcar la ăştia să mai fi fost loc de-ntors să le predau ştiința *ca pe o taină mare*, iară nu ca pe o suspectă bancă populară sau fond național de obiective operaționale!”

„Dar ieri, ieri, mă Dudiță? – îşi aminti cu glas plângăreț Calu. Când mergeai la popas la Anfisa Barabanova şi te ştergeai cu basmaua, nu au dat ai lui Fafulea cu pietricele după tine? Şi strigau Găluşcă după tine?... Să nu zici că n-a fost aşa, că eu ştiu mai bine decât Agheev tot ce se-ntâmplă la noi în Drujba! Şi-n împrejurimi!”

„Cu ăştia – zâmbi şi mai calm Străchinaru – e daravelă cu pământul Puşii, nu e implicată calitatea mea de apostol rural în republica răsprofilor! Astea sunt nimicuri! Buba SISTEMULUI e aici, în *educarea profesorului de către elev*, în defulare, rog să se consemneze exact cum am spus, că precum elevul a devenit în ultimii ani oligoelev, tot aşa şi profesorul a devenit oligoprofesor, adică un mamifer diform, indefinit, în orice caz o entitate degenerată față profesorul de altădată, iar în perspectivă, suntem într-un cerc vicios: lipsa de atractivitate a lefii face ca arhipelagul şcolar să fie populat din ce în ce mai mult de ciurucuri şi improvizații, societatea constată atunci că nu merităm nici cât ne-a feliat din pib, salarizarea devine în consecință şi mai inconsistentă, iacă dar că hemoragia de cadre a SISTEMULUI primeşte un nou impuls, se completează golurile cu lepre mai groaznice şi tot aşa, şi tot aşa, pe principiul gogoloiului de zăpadă coborâtor la vale!… Până la ruină! Până la depopularea de cadre serioase a arhipelagului! Eu am şi dat chestionare pe la toate clasele de după-amiază, unde predau, iar Cențişor pe la ăia micii, şi am mai vorbit şi cu prieteni de la Căgiurzia, de la Cuțarida, de la Bucaramanga, de pe Orinoco, din Curitiba şi de prin alte părți pe unde am mai băut pe la noi prin gubernie! Constatând că s-a produs o rară mutație-n orientarea şcolară şi profesională: elevul ne declară că se face *orice* când o fi mare, până şi gunoier la primărie sau vindajor, meserii pe care nu le disprețuieşte deloc, el n-are prejudecăți, să iasă banul îi este deviza oligoeducativă insuflată de familie, de loterie, de tembelizor şi de alte organe – iar la gunoierit şi vindajat se dă un spor de ruşine, pe când nouă, iacă dar, nu ni se recunoaşte stressul absurdității de a învăța ceva pe altul – şi *numai învățător sau profesor nu mai vrea să se facă nici unul*!!! ceea ce nu se întâmpla în republica activiştilor, când învățământul devenise un fel de refugiu pentru intelectuali care citeşte, cum e şi Răzvana Mihalache, colega noastră, care dac-ar trebui s-o mai ia de la capăt, cred că n-ar mai alege din vocație pentru martiriu **oligopedagogia**, ca formă de profesionalizare deoarece nu mai există-n SISTEM condițiile minime să te autoreproduci intelectualiceşte, şi un cărturar fără cărți, un profesor care nu-şi mai poate cumpăra CĂRȚI şi se perfecționează pe sistemul monitorial al şcolilor cominterniste, luând notițe despre *new speak* de la furnizori de formare formatați de alții, e şi el un… formator sau ce altceva vrei, e un rahat, e un oligocâcat în ploaie, cum ne striga de la Raketta de la mese un bețivan agresiv nu de mult! Un formator din ăsta te poate învăța şoferie sau prezentare de modă sau futbol, şi încă bine, *dar nu-ți*

mai poate da o educație, că te râzi de el! Fiindcă e o caricatură vie: aşa de învățat şi aşa de fraierit! Un colectiv de părinți care vede limpede ar trebui chiar să-i interzică să aibă influențe educative, cum a avut Akimuşkin asupra mea şi, mediat-potențat de mine, asupra Haritinei. Şi reciproc, e de preferat ca părinte conştient să ai o lichea dresor la copil, sau vreo vacă descurcăreață, de la care să-nvețe efectiv cum să se aranjeze în viață cu câştig, nu cu pagubă! Deontologia profesională cerându-ne ca profesori profesionişti să le băgăm bine-n căpşor elevişorilor noştri inevitabilitatea corupției în *muie*, utilitatea şperțarului într-o societate *deşchisă*, ca a hienei în junglă, menționând că ponderea hoției ca acumulare a capitalului va continua să crească cel puțin până-n 2007 şi în consecință, să se exerseze cu elevul, aplicații complexe, serioase, cu a primi şi mai ales cu a da şpagă! Şi aceasta să se inițializeze spectaculos chiar din prima zi de şcoală, când după careul divin băgăm clasele să ia manualele, anume decondiționând gorilele mămici de să ne mai cumpere flori şi dresându-le să bage bumăşti, de preferință verzui, într-un pliculeț care să fie strecurat cu discreție de însuşi copilaşul în filele catalogului ca când tu i-ai scoate amigdalele iar el ți-ar băga pliculețul în halat cum, l-a instruit mă-sa că să-ți fie recunoscător. Fiindcă premiantul nu se formează din şcoală să supraviețuiască într-o societate iremediabil coruptă, dar licheaua ştie din familie sau din alt izvor al vastei **cetăți oligoeducative** cum se pot inversa valorile… Şi tocmai în acest sens se poate vorbi de o completă *normalizare* a datei începerii anului şcolar: nu *când* fiind esențial, ci *cum*! adică să se dea pliculețe ca la chirurgie în loc de găleți de flori necomestibile, care nu fac decât să îmbogățească pe importatori şi pe olandezi! Altminteri, amărâți colegi, devansarea cu două săptămâni este catastrofală în contextul epuizării lefii pe concediu încă înainte de jumătatea lui august: într-un fel simțindu-se cadrele la 15 septembrie, când nu mai e mult până la octombrie şi alt stress fiind să-ncepi pe-ntâi şi să ştii că vei preda vreo 40 de zile cu burta chiorăind din expediente.

Cel mai greu de suportat fiind în aceste condiții dramatice când vezi pe geam cum cresc pagodele la toți hoții şi tâlharii, iar cinocefalii prin clasă chicotesc şi ți se pare că întotdeauna ei se râde de tine!

Mai ales că şi pe canale, şi-n tot *listokul*, inclusiv în Autonomia locală, Vizdelo, se face hihiliză din orice, mânca-ți-aş hamsterul ăla! Şi sticleții cu compot de kiwi! Râsul, batjocura, băşcălia, fiind coasa care decapitează valorile şi porcul fără jujeu care trece prin gardul de găteje care separă domeniul privat de cel public. Cred că se produc şi nişte mutații şi aici: starea sufletească juvenilă de referință nu mai este o seriozitatea comsomolistă de altădată, ci o predispoziție la miştocărie perpetuă. Şi am experimentat, de nenumărate ori, de-al dracului! chestia asta: dacă intri la o clasă şi special nu faci nimic, ci laşi lemurienii să se

comporte natural, SĂ SE DEMAŞTE! ei bine, tocmai fenomenul ăsta batjocoritor îl constați, că ei tind absolut firesc a se hlizi din nimic, deci TU eşti cauza foielii! Poate că eşti îmbrăcat în morții mă-tii de la zgonhen, poate presimt ei cumva că numai unul din zece sclavi în arhipelag mai folosim pijamale, poate disting pe boturile noastre c-avem contra ulcerului doar biscuiți putrezi ca sandviş cu aromă de cocos şi de găinaț de cocoş, poate-şi dau macacii seama că tocmai am avut meciuri în familie de la pe ce s-a dus, fă, aşa de repede leafa!… Nu ştiu!… Fapt este că ei se râde cu poftă şi atunci, ca unui popă căruia i se hohoteşte ca-n *Dacii*, dar în biserică în jurul cadavrului rânjit şi el, şi nu-i mai arde a cuvânta, aşa nu te mai trage inima nici pe tine să le mai dai, în maniera lui Foma Akimuşkin, ce ai în curricul ca pe nişte teribile *taine*! Te expulzează de pe eşafodul catedrei hihiliza asta, parcă ar vrea să-ți şteargă cu buretele chiar silueta ridicolă din dreptul tablei!”

„Nu mai plânge, mă Dudiță, nu te consuma, că nu ne lasă ea Europa să pierim! – îl consolă eleva Naşpa, elevându-şi sifoanele intelectuale din tomul ce-l lectura bâțâind din buzele-i proeminente. Aş adăuga, fă Veturie, în sprijinul celor esențializate de acest cimpanzeu Bonobo, un alt fenomen simptomatic: eu nu cunosc în ultimii ani cazuri de cadre… didactice care să-şi îndemne copilaşii personali biologici să le moştenească dacă nu catedra, măcar cariera căcăcioasă, cum se întâmplă îndeosebi cu adevărații meseriaşi sau în comerț.”

„Şi atunci, – se uită cu spaimă Dudu la buzele ei tip Scylla & Charybdis, adresându-i-se ca unei mume care-l bate – cine o să ne înlocuiască, fă, pe noi la catedre dacă murim?”

„Se găseşte cine! – izbucni ea într-un râs gângurit. Pleacă tu să te faci pompist-analist, vacantează-ți catedra şi-ai să vezi! Apare *omul* tot aşa cum în situații de vid… politic se găseşte cine să-şi asume puterea! Întrebarea este doar dacă, acceptând a suplini *pe cel care trebuia să fie*, obții rezultatele lui Václav Havel, respectiv pe cele ale lui… Foma Akimuşkin!”

„Dar ce rezultate a avut Václav Havel ăsta?! – făcu retoric pe naivul Marinică, parcă s-ar fi întocmit lista cu cine ia prime din fondul de 2 %. Performanța între ghilimele c-a moştenit o Cehoslovacie Mare şi prezidează actualmente o Cehie mică?” „Dar ce rezultate a avut Foma Akimuşkin nu întrebi?” – îi dădu toată dreptatea Didina Arnăutu.

„Foma Akimuşkin a vrăjit-o pe fata mea preaiubită, prin gura poleită a lui Bonobo, să dea la fizică – dondăni protopopul Panda – în loc să dea la comerțul exterior sau la dreptul internațional sau la relații-informații internaționale sau la altă facultate căutată pentru că-ți asugură la noi un viitor demn prin simpla admitere!”

Se lăsă o mare tăcere. Fata popii, Răzvana, Moluscă şi Václav Havel lăsară boturile-n jos, fără replică.

Se făcuse cald şi târziu în cancelarie, iar Teofan Davidovici nu mai venea de jos, deşi fecunda dezbatere se cam încheiase fără vreo bătaie cu ouă.
„Şi eu ce naiba notez în registru?” – se uită speriată Ciomolunga la ei.
„Unde ai rămas?”
„La ce este oligoelevul!”
„Aha! – se plictisi Moluscă. Notează acolo-şa, esenţializând că la dezinteresul natural pentru carte al oligoelevului, un *profesor* de altădată putea găsi panacee, dar un oligoprofesor de ACUM, adică un formator, este neputincios, devine pamfletar, agresiv, sadic, carnivor, dă note mici! Deci eu cred că *profesorul,* şi înţeleg sub acest termen generic şi institutorul, şi învăţătoarea, şi educatoarele ca Cicela Ghevara, şi chiar pe îmbuibaţii din învăţământul superior, care nu s-ar preta să facă, instigând şi studenţii, o grevă cu nişte râioşi ca noi, şi de-aia merită s-apuce pib cu cercetarea cea pe cale de dispariţie urmând să ne bazăm în mileniul viitor pe spionaj… ba i-aş… înţelege ca *profesori* până şi pe vechilii noştri care ca nişte criminali sinişţri nu comunică mai sus că să ne mai mărească şi nouă leafa că nu ne putem exercita funcţia educativă de să reparăm ce strică tembelizorul şi alte organe. Iar dacă noi nu mai putem *educa*, ci numai *forma* elevii, atunci să nu mai colaborăm bolşeviceşte cu minciuna, stimaţi colegi, şi să nu mai acceptăm ca arendaşii noştri să se autointituleze pompos ca fiind ai unui Minister al Educaţiei Naţionale! Minciună-n falş, tovarăşi! Denumirea corectă este Ministerul Formării!!!
C-am ajuns de să ne roadem şi să ne devorăm unii pe alţii ca canibalii pe nişte zvonuri!!! de măriri de salariu… Epitomizând ce-i în întreaga oligosocietate! Iar eu vă spun un singur lucru, ca soţ al Cenţicăi de umblă la vrăjitoare şi ca om simplu ce umblu şi reţin ce se vorbeşte pe la cârciumă, la rată, pe tren şi-n presulică: va fi vai şi-amar de exploatatori, de vipoii şi intuşabilii noştri, de tagma jefuitorilor, de upercutclas, dacă nu şi de subţirele mezelclas, în 2007, cine-o mai ajunge, la jubileul Răscoalei de la 1907, dacă nu ne vor civiliza cu forţa europenii până atunci şi dacă nu ne mai măreşte şi nouă leafa! Pagodele scoate-vor flăcări de mobilier ergonomic ca balaurii, în murmurul marin al gloatei înfuriate, garajele bubui-vor în uriaşe explozii portocalii, plesnet de geamuri sparte se va auzi pă peste tot şi, ca un corolar, a prinde a se umple şi piscinele de sânge nu chiar aş albastru cum se vede din elicopter! Iar în rămurişul *jacarandailor* vor iniţializa a zice a jale cucuvele din specia peruviană *paca-paca*!… Pe când de crăci spânzura-vor persoane influente, oameni grei, aplecându-le să le putem extrage molarii de aur! Profeţia asta mai ales consemneaz-o, Veturie, din partea mea, c-o proorocesc ca viziune ce am avut după multă *chicha* cu *genocid*! Şi n-am vorovit aici-şa pentru mine şi *my family*, ci pentru binele

norodului truditor din care ne extragem cu toţii şi datori vânduţi ne aflăm a îl sluji!”

„Ne e foame! – hăuliră-n cor trăgând a sărăcie hienuţele cele miorlăite, Muriela, Sorela, Corela, Vizdela şi Cicela, speriate că tipul absurd de discurs ales de proletarul Cenţicăi era incendiar de-ngheţase cu pixu-ntre dinţi Ciomolunga cea lăţoasă. Şi avem şi noi câteva idei, stimaţi colegi slujitori ai şcolii! Printre care, că tocmai aci se demască şi se derobează, face striptis cu noi, calitatea reală a vechililor şi arendaşilor noştri de algoritm: una la mână, ca practică managerială, că ăştia ne cheamă, NE OBLIGĂ să fim prezente la acţiuni metodice de comunicare perfect *pasivă*, împiedicându-ne să ne însuşim corect, prin metode ACTIVE de acţiune-explorare, toată *pedagogia perennis-temporalis*: şi a doua la mână, vedem bine ce mentalitate şi ce stofă au aceşti nomenclaturişti ai SISTEMULUI din moment ce le lipseşte însuşi optimismul de specialitate, didactic, crezând ăştia că studiul individual, adică autoformarea de o mie de ori mai autoperformantă şi mai autoretentivă decât lăbăgeala tandemului *referat-lecţie deşchisă*, ar fi o chestie nu de onoare, ci de obligaţie şi de avizarea planului de lecturi anteanvizajat şi de ştampilarea conspectelor, când, dacă ni s-ar mai mări şi nouă leafa, atunci s-ar trezi în noi toate, precum la pubertate nişte bombe cu explozie întârziată, ardoarea patimilor cititului şi a lecturării, care este şi o atribută inerentă fiinţei umane care are ce mânca de să scormone-n lumina căutării de comori spirituale!”

„Uite ce-a vrut, Veturie mamă, să latre pavianul de Străchinaru, cu adresă la vârful decizional şi căcăcios al piramidei SISTEMULUI, unde *se munceşte* cu adevărat, se obţin de fapt *rezultatele* şi nu-i chip să faci o grevă băşinoasă decât un sfert de ceas, de să ne mai mărească şi nouă leafa prin sporirea valorii de referinţă sectorială în vederea accesării unor ustensile fără de care în ontic absurditatea de a învăţa pe altul te cutremură de parcă te alcoolizezi până la tremurici! – făcu pe avocata stăpânilor noştri Naşpa, iritată de urletul hienelor. Una la mână, noi avem a accesa cele ale reciclării: să-ţi poţi cumpăra cărţi, publicaţii, sidiuri, videocasete, sidiroame! Doi la mână, trebuie să descoperi *prin metode active* occidentalizarea educaţiei chiar TU, nu să ţi-o dicteze vreun furnizor de formare în activităţi de formarea formatorilor, cum pretind şi colegele noastre începătoare! Sau, în caz că eşti de istorie-geografie sau de limbi străine, de exemplu, ideal e să poţi voiaja ca un dregător tu însuţi, atât în republică cât şi peste vremelnicele hotare, ca să narezi în morţii mă-sii la cercopitec trăiri proprii, ca Foma Akimuşkin, nu gogoşi de-ale altora, de prin presulică sau de la tembelizor dupe Travel. Şi nimic nu-i mai jenant pentru cadrul didactic cu vechime de la noi, decât să relateze, la a şasea a lui Caliţoiu să zicem, de exemplu că-n *uie*, cutare lucru se realizează cu seriozitate şi performant după nu ştiu ce standarde

cu descriptori foarte duri, iar drăcosul de Frecardo al lui nea Fane Ciuvîrin, de exemplu, să te întrebe că când ai fost, neamule, şi când te-ai întors din *uie*? Sau că dumnealui chiar a fost *acolo*, şi că nu e chiar aşa cum relatezi dumneata de aia, de Gioconda, că se uită la tine din toate direcțiile! Şi asta-n momentul culminant al lecției, de *captatio benevilentiae*! Ca o flegmă-n muian! Să fii obligat s-admiți că de fapt ai văzut asta pe vreun canal şi că te-a impresionat şi c-ai mințit! Vai-vai-vai-vai-vai! Ce ruşine… Din păcate însă, vechiul profesor interbelic regalo-burghezo-moşieresc îşi cam permitea, măcar ăla de liceu, din salariu, nu din aportul la INVERSIUNEA VALORILOR, ba chiar citesc prin tabele biografice pe la scriitori de serbarea bacalaureatului la… Veneția! Ci ACUM îşi permit numai proprietarii SISTEMULUI, cerând un spor de stress la salarii dacă-s şi din clasa cea mai nesimțită din marea şcoală a vieții noastre publice, care e clasa politică terminală! Dar eu, Marinică, le dau totuşi dreptate vipoilor! Pentru că-i înțeleg că e un şoc zdravăn să vii din *uie* şi să ai încă de la vamă revelația dureroasă, Didino, că nu vei apuca chiar omeneşte asistat la boală, să vezi cândva şi la noi în *muie* civilizație cu c mare, deoarece noi navigăm în **colaps educațional**: economia nu poate întreține un SISTEM performant, iar actualul corp… didactic, tot mai decrepit, mai cârpit – şi mai căcăcios ca oricând parcă – nu poate genera manageri competenți şi cinstiți, care să scoată *întreaga* economie, nu doar pe a intuşabililor, din căcat… E un cerc vicios diareic din care nu ne poate scoate decât Europa… Şi trei la mână, Veturie, profesorul şi mai ales profesoara, în calitatea de gestionar de ocazii de instruire şi ca agent de circulație pe parcursurile curriculare, trebuie să se îmbrace ca un moderator-manipulant decent, ba chiar elegant ca o animatoare la petrecere prin delegație, pentru că el OFICIAZĂ într-un spațiu de o anume sacralitate chiar dacă se munceşte acolo ca-ntr-un stupuleț! Prin Lege ar trebui arendaşul să se implice a argumenta, a stipula şi a finanța ca formatorul să nu urce pe eşafodul de la catedră fără a se arăta în toată slava sa de samsar între cele mai superioare spirite ale umanității şi babuinii noştri drujbeni! Dealtfel, e de observat că ceilalți piloni ai statului, adică biserica, armata şi justiția recurg cu neruşinare la recuzită, la o costumație fastuoasă, cu stihare de sclipici, cu fireturi de paradă brandenburgice, cu togă onorabilă-n cauză şi neagră ca realitatea infracțională, toată această regie subliniind tocmai neobişnuitul, sacralitatea a ce fac popii, samuraii şi cârciogarii şi e un aspect caracteristic **colapsului educațional** că tocmai actul de dobândire de noi capacități, competențe şi datini de către miniființa umană, în loc să fie declarat ca sfânt este azvârlit în cea mai căcăcioasă monotonie, în banalitatea băşinoasă a mizeriei, cum zicea şi Fukuyama.

Încolo, în rest, sănătate şi s-aveți poftă! Profesorul nu mai vrea decât virtute, să fie lăsat în pace, pe toată perioada vacanțelor, în special

vara, să citească, să citească, şi iar să citească, nu să fie adus la 15 august în şcoală pe vârful de la caniculă, şi să se mai termine cu atâta hârțogăraie! adică să i se acorde, în esență, libertatea de a se desfăta cu cărțile, câte are, şi de a medita asupra lor, reținând ce se merită a se transmite şi elevului, rumegat şi modelat accesibil, în funcție de ciclul curricular de care aparține acesta şi de etosul local."

„Şi cam cât ți-ar mai trebui ție, fă Răzvano, pe lună, peste actuala leafă, ca să-ți iei tu… cărți, de specialitate, de oligopedagogie şi de cultură generală, plus ceva țoale şi bilet la băi ca să meditezi la întoarcere fără să te doară capul?" – scoase Calu pixul crezând că e mult de calculat.

„Ioane, mie, încă juma peste cât îmi dă ACUM să dea dracii dacă nu mi se pare destul şi n-aş mai resimți nevoie de nici o meditație sau să-mi găsesc finanțare în mediul înconjurător pe la autostradă ca să trăiesc decent şi să continui să mă consider şi profesoară!" – mărturisi Răzvana-Năzdrăvana o aspirație de leafă atât de inconsistentă că supraîncărcă de indignare pe toți cei prezenți la dezbateri cu ariile curriculare pe scaunele din garnituri eterogene ale contradictoriului parcă prevăzute cu resorturi ejectătoare cum au piloții.

„Păi de-aia, băi handicapaților – sări-n sus primul greoiul Calițoiu – ați ajuns de să vă scuipe copiii pe la spate, pe la arieta curriculară, de se râde toată gubernia de şcoala voastră! Tu n-ai puradei, Vanesso, ca să te sugă ca pe noi până ne bagă-n datorii şi te cred şi eu că-ți convine o leafă penală! Ca să aibă intuşabilii ce risipi pe la Monte Carlo şi Las Vegas, investind în economiile occidentale… Şi eşti şi părăsită de bărbat, aşa că tu ai tot timpul să citeşti până-ți sar capacele! Dar i-a pune-te prin absurd redusă la situația altuia, cu familie, cu copii, cu necazuri! Nu mai fi şi tu aşa insensibilă ca vechilii şi arendaşii noştri, ah! şi ce-aş mai arunca cu noroi în munca lor! ah! cât îi urăsc ca şi pe ăia de dinainte de *aia*! nişte extratereştri care-şi închipuie că noi vrem salariu nu că nu ne mai putem reproduce de pe o zi pe alta ca dascăli, ci pentru lux, calm şi voluptăți! ca şi cum din mentalitatea etatistă de a cere nu ne-ar ajunge luxul că figurăm în statisticile republicii răsprofilor drept ultima categorie din punct de vedere al atractivității salariului! Şi de unde nu ne vom mai sălta niciodată! Şi de-aia, tocmai pentru că eu am băut cu nişte arendaşi, eu îți spun prieteneşte că citeşti prea mult, Vanesso! Şi am impresia că până şi cinocefalii te percep ca diferită de noi ceilalți, Vanesso, de-a ajuns tocmai pe tine să te scuipe Palaşca lui Fafulea, în pofida a cât le cauți tu în cap şi le dai note prea mari!"

„Ştii ce, Ioane? – îşi puse indignată ochelarii la vedere Naşpa. Admit c-aceste evenimente implicând scuipat de elevi s-au cam înmulțit pe măsura diminuării puterii noastre de cumpărare, după cum a crescut şi agresivitatea presei scrise şi electronice, a părinților şi a absolvenților, ca şi a unor terți, atribuindu-ni-se nouă, profesorilor cu vechime, care am

rămas aceiaşi, rezultatele dezastruoase ale cercopitecilor de tip nou, tâmpiți pe canale şi în cartier, după cum e atribuit cu rea-voință *întregului* corp didactic scorul aspiranților la a intra în SISTEM ca necalificați, de fapt nişte eroine, care s-ar fi putut îndrepta spre sectoare mai darnice. La ce să vină aici, unde orice ar reclama un părinte, eventual consiliat de un dascăl împotriva aproapelui, este luat drept mană cerească de vechil, care puricându-te bine, dacă nu găseşte păduchi lați, găseşte ploşnițe pentagonale şi tot rău ieşi! Chiar aseară, am urmărit la tembelizor un presar care tot repeta că unde n-a spălat closetele unei şcoli personalul special, acolo să curețe însăşi doamna directoare, ceea ce e, desigur, un sofism ieftin de-a atrage simpatia gloatei pentru respectivul canal! Pentru că de îndată ce un învățământ devine *obligatoriu*, majoritatea cea strivitoare o au cei ce urăsc şcoala. Cine dintre cercopiteci n-ar dori să-şi vadă foştii educatori la reeducare-perekovkă-n latrinele unor mari unități de învățământ, cum ai da un motan cu botul prin propriul lui căcat dar şi prin al stăpânului? Un sofism chiar gratuit, deoarece, spre deosebire de şcoală, care *trebuie să schimbe ideile cretine ale elevilor*, cu care ne tot vin îmbelşugat din **cetatea oligoeducativă**, dimpotrivă presulica, tembelizorul şi celelalte organe ale acesteia n-au decât interesul de a măguli prejudecățile gloatei pentru a o mulge mai bine! Ideal ar fi, poate, ca dascălul român să dea o lecție chiar vecinilor noştri europeni şi să spele cu mâna lui closetele cimpanzeilor, să le repare uşile şi băncile, să pună geamurile, să schimbe pe banii lui becurile, chiar dacă li s-au spart ampulele cu praştia sau cu *invizibile* din sârmuliță catapultate cu fir elstic, să văruiască, să tinighigească acoperişuri, să vidanjeze, iar în jurul şcolii să grădinărească şi, eventual, la noi la Drujba, înțeleg că e mai bine să nu creştem iepurine, ci bovine, bubaline şi ovine clonate Dolly! Sunt absolut convinsă că personal aş da o satisfacție supremă drujbencelor noastre să mă vadă *rânind* la vreo vacă sau la vreo bivoliță, care să nici să nu fie a mea! Ci a Malaşei Bibikova sau a Aculinei Jevakina! Şi culmea este că, fără să fiu pesimistă din fire, eu chiar prevăd că vom fi aduşi de stăpânii arhipelagului şcolar pe undeva pe-aici, la aşa statut de clovni, din simplu populism, din exploatarea antiintelectualismului latent sau acut adus de tanchişti pe meleag! De-aia, de Mineriadă-Mizeriadă! Cu câştig electoral cert! Şi când vorbesc de stăpâni ai SISTEMULUI ştiu bine ce spun: un fel de nomenclatură decide în funcție de propriile interese de voiaj şi de negoț cu tipărituri toate politicile educative! Ştergându-se la aria curriculară cu fidbecurile noastre, tratate cel mult ca buletin informativ despre starea opiniei publice! Oameni care n-au predat niciodată la o clasă de bobletici şi infractoraşi ca a lui Dudiță! Sau, cu cinism, se fac că aşa ceva nici nu există! Mergându-se pe un tip de discurs care ne ignoră pe noi specialiştii, adresându-se doar neanderthalianului de părinte cu abureli ca *asumarea efortului de a învăța exclusiv de către formator şi*

numai în clasă, aşa încât dintr-un singur pârţ de arendaş sau de vechil, elegant, obez şi de o veselie patologică, nu mai există decât cadru didactic incapabil sau leneş, nu şi *elev care nu mai vrea să învețe* pentru că **cetatea oligoeducativă** îi întăreşte zi de zi convingerea că ierarhia averilor nu depinde de ştiința de carte! Iar cele mai bune argumente suntem noi înşine, deoarece nu ne mai măreşte şi nouă leafa şi corpul didactic parcă-i un porc înjunghiat şi pârlit! Zace inert ca un biftec, prozaic ca o pungă de carne tocată scoasă la decongelat, şi uitată-n putrefacție, n-are nici o reacție la risipirea micilor sale privilegii! Zău aşa, parc-am fi mierliiiit-o demult cu toții şi megacadavrul corpului nostru didactic ni s-ar afla la… fezandat, cum zice Vasea vânătorul, la frăgezit într-un stadiu avansat de descompunere, de procesare biotehnologică până la o perfecție a gustului cum îi place Marii Canibale gurme, Istoriei, ca să-i mai tacă muianul! Ceea ce nu înseamnă că ne va lăsa Europa, tolerând la nesfârşit atâta barbarie! Ci ea va lua de gulerele scrobite pe intuşabili, şi parcă văd prin nişte ochelari însângerați de arteziana unei artere de copil nu de peon ci de prof, jertfindu-şi upercutclasul din patriotism boieresc după 2007 prisosul de avere întru revigorarea leului, aşa de performant întremând pibul că noi femeile SISTEMULUI ne vom recăpăta automat eleganța vestimentară relansând învățământul rural, vom întreține iar relații normale şi corecte cu norodul truditor şi nici măcar cei şapte analişti, aceiaşi şi atunci, acoperindu-se cu bumăşti din senzaționalele evenimente, nu vor mai cuteza să se ia de corpul… didactic, care, admit şi eu, şi o repet, este actualmente aproape ca un câine mort, ca un hoit, ca o umbră de tot unitar organic *excitabil*, totalmente pasiv la implementarea occidentalizării exclusiv de sus în jos, prin acte normative, ordine, comunicate, notificări şi instrucțiuni de aplicare, ca într-o dictatură latino-americană interbelică de domeniul literaturii, bazată numai pe ordonanțe de urgență!"

„Trec aici de câinele mort?" – se enervă grefiera Ciomolunga cu o expresie de groază şi de neputință.

„Ba adaugă tu şi c-a… piiiizzzdit-o deja de muuult, SISTEMUL ăsta, înainte de a ajunge ca un câine mort, că ştie generalul Vasea la ce mă refer, ca om serios, bogat, cu soție mişto, cam beşinoasă, şi cu trei copii aproape studenți ce e! Nu-mi mai puțuli tu mie cu nimic ce-am declarat, pentru că tocmai *asta* am avut de spus! – se ambală de să-i cadă de pe nas sifoanele doamna de comunicare-n limba comună. Scrie acolo-şa, Veturie, că *deja* am pizdit-o cu toții în SISTEM, fiindcă nu ne-a mai mărit şi nouă lefşoara la timpulețul ei, N-AM MAI CITIT CĂRȚILE NECESARE LA TIMPUL LOR, nu mai suntem ce trebuia să fim, şi atunci toate erorile de transplant căcăcios din *uie*-n *muie* a desovietizării n-au avut deloc reacții de semnalare, exact ca cum ai injecta experimental viruşi într-un cadavru!"

Tăcere penibilă, de cavou chiar. De plumb tăcere ca o pleoapă de sicriu.

„Eu m-am strofocat azi-noapte când cânta ciovica *paca-paca*-n clopotniță să-mi precizez şi eu o opinie – sparse Haritina-Erotiida apăsătoarea tăcere dulceag-amăruie – şi găsii aplicând la un studiu de caz modelarea, următoarea analogie lugubră: precum într-o familie, ca la fetița asta angelicată de la Calițoiu, Esmeralda, dacă tatăl lipseşte, fiind la muncă-n străinătate, decedat, fugar sau deținut ca Harneală, copilaşii lui cresc într-un mediu de o feminitate apăsătoare şi se aleg cu sechele psihice grave, iar ca Eu şi Separeu, băieții de fapt nici nu mai ajung să se mai virilizeze dacă nu le-a zis nimeni că le decupează didactic extinderea, decât însurați având un socru dur, apoi tot cam aşa e un exces de efeminare nu numai la noi în şcoală, după cum mi-am format o părere pe la consfătuiri şi pe la acțiunile metodice! Motanus mutantus, noi avem la familia Malaşei modelarea la o scară reducătoare a însuşi SISTEMULUI nostru, care nu este numai în comă, cum aprecia doamna Răzvana Mihalache, ci manifestă şi un dramatic, poate mai atroce ca moartea, care e doar o tranziție, *sindrom al castrării*, în sensul că statistic a suferit o gravă şi poate ireversibilă emasculare a resurselor umane, arhipelagul fiind astăzi populat într-o proporție covârşitoare de domnişoare şi de doamne! Dezechilibru total absurd care indubitabil afectează psihic pe cercopiteci, rămânând a se studia cu seriozitate ştiințifică cam cu cât sunt ei mai devianți față de martori din *uie*, după cum ar trebui sponsorizate cercetări demne de încredere, care să verifice dacă nu cumva atmosfera explozivă din multe contradictorii ale arhipelagului, departe de a fi cauzată de neajunsul că nu ne mai măreşte şi nouă leafa, poate că-şi au obârşia unor scene mai isterice, mergând până la păruieli şi pizduiri de mamă, tocmai în deficitul factorului viril moderator, cum am resimțit şi noi aci, e drept că-n cămăruța femeilor de serviciu, la altercația de început de an dintre colegele noastre Inocencia şi Corela, care nu pot fi suspectate ca mine că nu au bărbați, că ar fi nişte neevaluate inițial, continuu şi din când în când recapitulativ! Ceea ce ne lipseşte pentru o bună atmosferă de lucru este, deci, Veturie, factorul viril moderator, o mai pregnantă reprezentare a lui în resursele umane ale SISTEMULUI. Fiindcă s-ar curma atunci şi cu acea caracteristică atmosferă incitantă, de dormitor de pension, de pensionare, de harem, de gineceu sau de puşcărie de femei, a cancelariilor, nu numai ca conținut feromonic ajuns categoric mult peste normele admise-n *uie*, care aduce la disconfort până şi pe un fumător de țigări de foi, ci prin însăşi obscenitatea latentă sau efectivă a limbajului nostru de zi cu zi, cu care ne-am obişnuit şi nu-l mai sesizăm, cum nu-şi mai simt noul iz nici doamnele care nu mai au apă caldă curentă că nu şi-a achitat asociația întreținerea, asta fiind singura explicație de preferă, am observat, domnul profesor Străchinaru, domnul profesor Calițoiu şi…

hm! domnul de… religie! să se refugieze, să se autoexileze, să se claustreze la boxa de materiale didactice pentru biologie, să facă opinie separată cu scheleții, agravându-ne nouă încă şi mai mult, în contradictoriul parcă pustiit, sfâşietorul deşirantul sentiment de *soledad*, de aşteptare nu numai să ne mai mărească şi nouă leafa, ci parcă şi – ori pe scut, ori pe cal – întoarcerea cavalerilor noştri din Războiul de o sută de ani…”

„Da, s-ar putea băga-n arhipelag bărbaților – protestă părosul Bonobo – un *spor de stress de fidelitate* de 10-15 % dar eu susțin că se mai angajează masculul în arhipelagul şcolar şi din vocație, din dragoste pentru copii!

(De dragoste de-ai cui copii, mă Bonobele? obiectă din depărtări Inocencia. De-ai altora? Că doar nu dragoste de-ai tăi, de Genaro şi Maricusa! Câine ce eşti! La ce morții mă-tii ți-a folosit ție că eşti tobă, că eşti caltaboş, că eşti sângerete, că eşti cârnat de casă, că eşti hodog, că eşti mortadelă de carte, dacă n-ai ce da la copilaşii tăi?… Ai, mă Bonobele, câte manuale alternative ai, mă?)

Credința mea, stimați colegi, e că *făcătorii de manuale nici nu trebuie să încaseze drepturi de autor*, deoarece: 1) nu au descoperit *ei* adevărurile pe care le prezintă, deobicei masacrate, la copii; 2) mai scrii manuale şcolare şi din VOCAȚIE, nu numai pentru bani; 3) s-ar da prin gratuitate o lovitură amețitoare mafioților şi corupției din arhipelag, îndreptând racila spre alte branşe; 4) popularizând autorii şi dându-le doar premieri simbolice din fondul de 2 %, eventuale salarii de merit pe un an, mai ştiu eu ce medalii comemorative, încetează definitiv amestecul în treburile noastre interne a neaveniților, a universitarilor, care n-au *muncit* niciodată cu cercopiteci reali, ci doar cel mult s-au implicat în *training*-ul copiilor de export, fiind nişte ageamii în pedagogie, nici până-n ziua de azi neexistând *o artă didactică a învățământului superior*: în practică, te duci la curs, *predai tot ce ştii*, apoi pretinzi studentului să-ți reproducă ce-ai reprodus şi tu din engleză! De-asta şi acuz eu că-n **cetatea oligoeducativă** universitățile sunt egal vinovate cu presulica şi canalele de *hidoşenia teratologică a imaginii electoratului nostru despre lume* şi insist, Veturie, pentru urgenta decuplare definitivă a universitarilor de la bugetul educației şi trecerea lor la al cercetării! Pentru că dacă masculul se poate angaja în arhipelag din dragoste pentru copii, nu e cazul şi cu universitarul! De la care ne vine, necreativ-neinovativ, transpusă mecanic, strania structură a anului şcolar, bisemestrială, cu două… SESIUNI de evaluare masivă de 3 săptămâni, ca şi introducerea calificativelor de tip colocviu studențesc la cei mici! Ca să nu mai zic nimic de cinismul de a declara manuale… alternative nişte extracte de cursuri de masterat, din care Himena Bukamaşkina 66 % din cuvinte nu le înțelege şi 85 % din

sintagme nu le decodează, nefiind simplificate-n prealabil chestiunile complicate ți rumegate pe înțelesul cinocefalului!

NOI PROFESORII DECLARAȚI INFERIORI TREBUIE, DECI, SĂ DUCEM O ADEVĂRATĂ LUPTĂ DE ELIBERARE SOCIALĂ ŞI CHIAR NAȚIONALĂ DE SUB ASUPRIREA UNIVERSITARĂ!

SĂ ÎNCETEZE, IACĂ DAR, ACEASTĂ RUŞINOASĂ EXPLOATARE A PROFESORULUI DE CĂTRE PROFESOR! (*Aplauze vagi*) Şi vă rog să observați, stimați colegi, cât mă feresc de noțiunea de *prof*, a cărei semnificație de *cadru didactic prestator de meditații* e singura noastră zonă de suprapunere a preocupărilor cu ale universitarilor! RUŞINE! Ruşine că ne-am dat mâna doar la meditații de INVERSIUNEA VALORILOR şi nu la greve pentru ca să ne mai mărească şi nouă leafa! Părerea mea este că, în viitor, abilitarea de diferite grade pentru a formata elevi s-o dea formatorii înşişi prin reprezentanții lor şi nu nişte universitari, după cum trebuie să ne batem şi să ne asigurăm *exclusivitatea absolută în chestiunea meditațiilor*! Numai NOI, care ducem greul învățământului, să avem autorizație de meditat elevi, iar universitarii să nu mai poată medita decât… studenți! (*Aplauze furtunoase*)

Şi să ne preocupăm să opunem o mai dârză REZISTENȚĂ LA SCHIMBARE! Cum odinioară drujbenii la băgarea-n colhoz! Păi, e posibil aşa ceva? Noua revoluție şcolară înseamnă a munci de şapte ori mai mult pe salarii de şapte ori mai mici. Căci ca revoluție teoretică în sensul tratării elevului ca cercopitec pentru dresură, pentru *a face*, nu pentru *a şti*, lucrurile erau deja implementate la 1980, dacă vrea *cartea de inspecție şcolară* să le verifice. Iar a munci de şapte ori mai mult se referă doar la hârțoage! Ca să facă Cențica mea un test de evaluare finală, perpetuă sau sumativă pe-un capitol, cu itemi obiectivi de tip pereche sau cu alegere duală / multiplă, ori chiar cu itemi semiobiectivi cu răspuns scurt sau cu întrebări structurate, apăi, stimați colegi, numai ca să linieze rubricația cu obiectivele de evaluat şi cu itemii care le evaluează i-ar trebui o săptămână! Şi hai să zicem că se preocupă şi liniază! Dar pe urmă, testul ăsta de 7-8 pagini ea trebuie să-l multiplice pentru 25 de copii!!! Pe banii cui?.. Pe-ai mei?… A! *să se oblige* față de vreun părinte generos, şi de ce? De ce, dom' le? Ca s-o convingă pe vechileasă, pe scrofița de Korobocika, că *se munceşte* la noi? Când un dresor profesionist îți spune cu precizie şi *cu mult înainte de a preda* ce va şti să facă la sfârşitul activității fiecare cimpanzeu!

Strategia pe care eu v-o propun în lupta noastră dreaptă, stimați colegi proletari, vouă din Drujba, celor din mica noastră gubernie şi, de fapt, profesorilor inferiori din întreg spațiul educativ românesc şi, de ce nu, profesorilor din toate țările din *muie*, se bazează pe *unitate* şi va conduce la eliberarea noastră deplină de sub jugul universitar (*Aplauze*),

dacă prin tactici adecvate de la caz la caz, prin focalizarea tuturor mijloacelor pe câte o singură țintă şi abia după obținerea performanței mergând mai departe, ne vom atinge rând pe rând URMĂTOARELE OBIECTIVE:

1) exclusivitate asupra meditațiilor cu elevii, cum mai spus;

2) exclusivitatea asupra elaborării manualelor, pe motivul întemeiat că universitarii nu lucrează cu elevi *reali* şi dau ca pentru o țară doar de supradotați nişte instrumente de lucru a căror denumire românească ar trebui să fie mai degrabă de *manuale inaccesibile* decât alternative; (*Chicote, rumoare aprobativă, consens deplin*)

3) după obținerea de la ei a formării inițiale, relațiile noastre cu universitarii să se dezvolte într-o abordare modernă, contractualistă, bazată pe respectarea principilor neamestecului în treburile noastre interne şi al cooperării reciproc avantajoase; concret, aceasta înseamnă că reciclările şi examenele de grad nu se vor mai baza pe repetarea şablonardă, sterilă, necreativă, a unor examene de specialitate, ca până ACUM, ci pe o familiarizare detailată a noastră, care nu mai avem acces la cărți şi publicații de ultimă oră, cu progresele cercetării la zi şi cu trendurile din fiecare arie curriculară, prin intermediul unor *informări* exhaustiv documentate pe cât posibil; (*Se scandează: Informare, da! Seminarizare-examinare, nu!*)

4) să se meargă cât de curând la segregarea organizațiilor noastre sindicale, dacă universitarii şi cumularzi dintre ei ne tratează ca pe nişte râioşi, fofilându-se de la a se afişa cu noi la pichetări şi la marşuri de protest; să ne formăm lideri proprii din rândurile educatoarelor, învățătoarelor şi profesorilor; să se curme cu situația scandaloasă în care suntem puşi când ne reprezintă universitari la negocierile cu arendaşii sau cu proprietarii arhipelagului şcolar; ar fi ca şi cum am fi partid şi am importa candidatul nostru la preşedenție! (*Se scandează: Vom munci şi vom lupta / Leafa ne-o vom apăra!*)

5) să se conştientizeze în rândul cadrelor didactice teza mea din acest sfârşit de aprilie 1998, că lichidarea exploatării profesorului de către profesor nu e fezabilă decât prin inițializarea unei lupte perpetuu reiterate, care pretinde un *centru vital* însărcinat cu managementul ei, preocupându-se şi cu organizatoricul, ceea ce impune înființarea printr-o procedură de urgență a Partidului Național al Formatorilor, ce beneficiind de voturile familiilor noastre şi de ale numeroşilor părinți solidari cu noi, nu numai că ar fi o formațiune perpetuu parlamentară, ci şi perpetuu guvernamentală, ba chiar partidul cel etern câştigător al alegerilor, ca factor precumpănitor între cele două megacoaliții putându-şi atinge cu impertinență absolut toate interesele! (*Aplauze frenetice. Se intonează: Hai să dăm mână cu mână / P. N. F. cât de urgent / Cei cu inima română / Să-l băgăm în Parlament!*)

De acord, da-da, să-l trimitem în Parlament partidul meu iubiiit, mândria mea, dar fără a accepta vreodată în rândurile noastre nici măcar picior diavolesc de universitar, de răsprof cumulard, de egoist atitudinar care-n *Krestianka* reflectă greva noastră ca pe una oarecare, a necărturarilor, şi nici în ruptul capului nu s-ar declasa să manifesteze în fruntea coloanelor noastre jigărite, înjurând guvernarea actuală!

Or, un neam are viitor când şcoala funcționează ca o curea de transmisie între ce gândeşte elita şi cât poate pricepe gloata!

Numai nişte descreierați pot ignora o armată de o jumătate de milion de cadre supracalificate, care ar lumina de la om la om, ca nişte formatori, norodul!

Dar elita noastră votează cu alte organe ale **cetății oligoeducative**, manifestând predilecție pentru tembelizor şi presulică, nu mai umblă prin şcoli, deci nici nu mai este elită! Elita nu mai există! Elita în Drujba suntem noi! (*Aplauze frenetice*)

Cât despre principalii vinovați de Mizeriada din trena cometară a Mineriadei o să-i zdrobim în Anul electoral Eminescu 2000! O să-i terminăm! O să-i trimitem înapoi în tenebrele şi geolele din care s-au ridicat ca nişte strigoi ai trecutului!… Unitate!” (*Aplauze vagi în grupul activ al hienuțelor. Vanessa, Ina şi… Fefeleaga strigă: Unitate!*)

Şi mai scrie acolo, Veturie, de manualele astea alternativele, că m-au dezamăgit! Pentru că *au criteriul limbajului hiperexact prioritar eliminatoriu față de acela al adevărului didactic*, de-ar fi căzut la selecție pe motiv de… greşeli ştiințifice în primul rând vorbăreții pedagogi de mare clasă, ca Foma Akimuşkin al meu şi ca Richard Phillips Feynman al Haritinei!

Cât despre desființarea examenelor de admitere la licee şi facultăți, sub pretextul autonomiei instituționale, aici aproape că s-a concentrat toată corupția de la noi, Veturie! Fiindcă o fraudă în stil mare, e mai uşor s-o faci la Liceul Trofim Denisovici Lîsenko din Cuțarida decât la nu ştiu ce suprarâvnită şi monitorizată facultate bucureşteană! Şi pentru că-n general e mai greu să controlezi, pe întreg întinsul țării, de zece ori mai multe licee decât universități! Pariez că Feodor Stepanovici Ciuvîrin, javra asta de Frecardo, o să-şi ia bacul *cu zece*, vârându-şi seara în fişete lucrările sale concepute de cei mai competenți experți, pe când adormita de Malaşa va cădea în aria curriculară, privind uluită la tembelizor cum trag la sorți arendaşii variantele de subiecte! Dacă nu cumva, lansându-i în prealabil faima de supradotat, nu i-o cumpăra Iordanka vreo medalie olimpică de să dea apoi la ce facultate-or vrea muşchii lui! Şi mai e o contribuție la INVERSIUNEA VALORILOR: se va intra la licee şi la facultăți, până la urmă, doar pe bază de rezultate îndoielnice la capa, respectiv la bac, *plus eventual mediile anuale*! Când neexistând standarde naționale de evaluare implementate, nivelele de exigență diferă enorm

între unitățile şcolare, iar unde ai bestii, ai decalaje chiar în cadrul aceleiaşi catedre!

Scrie, deci, Veturie: chestia cu mediile anuale este o ilegalitate impusă din populism pentru a favoriza elevii proşti dar cu note mari în şcoli proaste! Menționează că aşa am zis EU şi că dacă nu se încetează cu asemenea măgării, am să mă fac paznic de noapte!

Şi e şi cazul să turbezi, că uite, *anumite* facultăți sau licee, din comoditate sau mai probabil din lipsa de bani pentru organizarea de examene, vor afişa că primesc înscrieri doar până la media cutare la bac sau capa! Ceea ce înseamnă pur şi simplu că SISTEMUL generează *estropiați pe toată viața*!

În timp ce Frecardo al nostru va intra, la media-i maximă fraudată, oriunde vrea muşchii lui fuziformi, ca să-şi înrămeze Iordanka ce diplomă vrea sfincterele ei, un elev sărac sau rău consiliat – şi se admite psihopedagogic că există ritmuri de maturizare diferite! – un geniu juridic ca Jevakin, să zicem, care şi-a descoperit abia în clasa a douăşpea vocația de-a face dreptate-n republica răsprofilor din *muie*, ei bine, ăla nu va mai putea niciodată *nici măcar să se înscrie* la Drept în România la stat, că-l trage bacu-n jos şi n-are nici măcar şanse teoretice să mai intre vreodată! Pe când înainte îşi putea spăla păcatele față de nemângâiații lui urangutani părinți, pregătindu-se de examene după ce-i venea mintea la cap, deobicei în armată.

Şi e şi mai al dracului de rău decât atât! Cine nu va avea note mari în liceu şi la bac va fi un ESTROPIAT PE VIAȚĂ, nu numai c-a comis erori de derbedeu, ci şi pentru… imprudența de a citi *Romeo şi Julieta* în loc de *Răzvan şi Vidra*!

În concluzie, Veturie, fetişizarea *rezultatelor*, anuale şi terminale, generează un popor de mâine profund incult şi eu nu poci să tac! Paznic mă fac!

Şi nu mai adaug nimic despre aberația că în felul acesta nu se mai face nici o preliminară testare a aptitudinilor pentru specializarea aleasă! Intri la Fizică Atomică la Măgurele pe baza unui bac în care ponderea majoră o au discipline fără nici o legătură cu geniul lui Einstein! Nu-i aşa; Ina? De-aia anticipez eu că o să dăm de bucluc cu centralele noastre electronucleare şi că ar trebui să ne bazăm pe biogaz de la cornutele Malaşei Bibikova!"

„O fi, n-o fi, rămâne de văzut! – mugi ca o antilopiță gnu Ina, cu prudență, fiind şi popa de față. Iar împotriva păcătoşilor propun ca *sporul de stress de fidelitate* de 10-15 % să se acorde bărbaților din SISTEM doar cu aprobarea soțiilor lor, fiindcă dacă e ceva cert, e că Noua Revoluție Şcolară îşi are şi părțile ei bune, pe când neviabilul se va rezolva prin eliminare din istorie, nefiind rațional."

„Adevăr grăieşti! – roti sifoanele intelectuale, în care licăreau două lumânărele galbene, Răzvanessa. Tocmai de-asta m-am opus eliminării Palaşcăi când m-a stuchit. Eu mi-am adus aminte de observația unui manager de talia lui Mussolini că înainte de a simți nevoia de *carte,* omul a simțit nevoia de *ordine* şi de aceea polițistul l-a precedat pe profesor cum Agheev pe Străchinaru şi sconcsul pe tatu... Dar acelaşi proteiform şi informal Mussolini, aşa cum arăta la consfătuiri doamna inspectoare Saltîciha, a susținut la un tâlcşou că pentru un diespot, atentatul este *un simplu accident de muncă*!... Şi ce este profesorul altceva, domnilor colegi, în paradigma ptolomeică a învățământului, decât un despot luminat? Ei bine, aşa şi cu Palaşca mea, ea a scuipat faraonul detronat, căruia nu i se mai măreşte leafa şi pe care, precum pe leul olog, se pişă şi câinii. Motanus mutantus, e ca şi cum eu aş fi ținut cabinet dentar în şcoală, închiriindu-mi-se spațiu în zdroaba-dârdora SISTEMULUI de a colecta resurse extrabugetare din mediu, şi o mică pughibală spurcată m-ar fi muşcat de mână! Sau şi mai motanus mutantus, e ca şi cum aş fi practicat altă meserie şi un client năbădăios m-ar fi muşcat… şi de mână!… Nu m-am simțit ofensată cu nimic de căcăcioasa de Palaşca. Nici n-am cerut lui Diță să-i scadă nota la purtare pentru flegma de pe sacoul meu! Ba chiar m-aş supăra dac-ar face-o!”

„Păi, e bine, văz! – se dumiri Calu. Atunci, or să te mai scuipe, Răzvano! E rândul Himenei Bukamaşkina acum!”

„Ne e foaaaa-me!” – miorlăiră iar, teribil, hienuțele.

„Vizdelo, trimete, dragă, pavianul de serviciu la unchi-tu la Statornicia – îşi ieşi din pepeni Fefeleaga uitându-se la ceas – că trebuie să fi băgat la ora asta pâine pe vatră! caldă!”

„Aia e, Răzvano! Alta-i bubița! – reluă Calițoiu. N-ajunge să ne-o mărească ăştia cu cincizeci la sută leafa, c-ar fi doar ca o indexare la cât am pierdut dacă judecăm în dolari! Uite de ce te-a scuipat fata lui Fafulea! Nu de accident de muncă. Ci pentru că îngeraş-îngeraş, dar era perfect conştientă, idioata, că mă-sa cât o duce tac-su cu două-trei remorci de verdeață, la Căgiurzia-n bazar sau la Cuzco sau la Bucaramanga, spre Orinoco, scoate până seara cât poate amărâtele-astea de dimineață-ntr-un an!

Te-a scuipat ca pe-un hoit, Vanesso! I s-a făcut silă de tine!!!

De-aia zic eu că m-am săturat până-n gât de învățământ ca şi de educația națională! Mi-e scârbă, bă! Mi-e o scârbă ce nu se există! Şi abia aştept să ies dracu la pensie, să scap şi să nu-mi mai zică, pe la Raketta sau la Katiuşa sau la Anfisa Barabanova la Popas, alde Şişu sau alde Săbiuță că-n locul meu, ei n-ar sta nici condamnați *pe aşa salariu penal*!

Or, ca să ieşim din **colapsul educațional**, încetând a lăsa tineretul să ni-l formeze moral tembelizorul, câinii stradali, loteriile, bordelurile de cartier şi alte organe ale **cetății oligoeducative**, cu mult mai mult de 50%

trebuie să ne mărească şi nouă leafa, ca să resimtă tot prostul, după ambalaj, că trece un cadru… didactic pe drum, băi drujbene, şi să-şi scoată magotul cipilica de microbist cu creierii cât un microb, nu să stea drujbencele cu ariile curriculare pe marginea şanțului şi să nu se ridice când mă vede, că *înainte* ne asimilau arendaşii SISTEMULUI cu inginerii şi chiar cu activiştii, iar în Anglia, de-aia e Regina ce-a mai bogată femeie din ghinisbuc, ca să n-o mai contrazică nimeni! Iar Casa Poporului *Nicolae Ceauşescu* de-aia a fost concepută măreață, ca venind capitalismul înapoi, nici un particular să nu se poată lua cu imunitarii la întrecere! Păi preşedintele la noi, iete scârț, Marele Anonim, cum zicea şi Iosif Sava, râde alde Buțai sau nea Fane Ciuvîrin sau chiar Teofan Davidovici de se cacă pe ei, de aşa leafă ca şef de stat! La aşa răspundere… Deşi, în *muie*, nu e până la urmă nici o răspundere, c-ai dracu şparlamentari! au învățat imediat prin descoperire şi condiționare operantă cum să se cace pe democrație şi să se şteargă la arieta curriculară cu file din constituție, au contractat România, au făcut contract sinalagmatic între ei, că ne insultăm electoral cât ne mai tâlcşoim, dar cine vine la putere nici nu cere să preia gestiunea şi nici nu-şi bagă nasul în justețea strategiilor şi hotărârilor predecesorilor! Că să zicem că fi-miu aduce calculatoare pentru relansarea vieții parlamentare, la câte 2000 de dolari laptopul, iar nişte transnistreni le dă cu numai 650 de parai; la cât suferă poporul de Mizeriadă, dacă s-a decis în paguba României să se ia aceeaşi marfă cu 1400 de dolari mai scump, atunci acest neam e dumnezeieşte îndrituit să găsească *exponenți* şi să mă decapiteze cu pălărie cu tot în acest caz tipic, şi pe mine, dar şi pe fi-miu, sau să ne administreze tortura aia chinezească imperială, să ne ducă-n iarmaroc de Pobreajen şi pe fondul muzical al gopakului gogolian din *Iarmarocul de la Sorocinți* al lui Mussorski-Ravel să decupeze Dracula din corpurile noastre păcătoase câte o mie nouă sute optzeci şi nouă de bucăți de cărniță sângerândă şi de oscioare sfărâmate cu încetinitorul, schingiuindu-ne la vederea de către toți a martiriului, până când ne dăm lui Skaraoțki duhul cel corupt. Toate civilizațiile, stimați colegi, s-au născut din exigență, au apărut datorită miracolului că a venit unul cu *legi draconice* şi le-a implementat, cum zicea şi joviala Korobocika la Kiev într-o excursie!”

„Corect! – admise intelectuala sifonată a şcolii. Orice restructurare este o implementare-întemeiere, deci este structurată ca un limbaj de o manieră condensată şi accesibilă. Ba în bună măsură, aş zice că *modernizarea educației naționale fără bani este chiar un limbaj!* Şi nu vă supărați, dar după atâta pălăvrăgeală, eu cred că această harababură nici nu mai poate progresa sensibil dacă nu ne mai măreşte şi nouă leafa cât să se doteze fiecare actant cu un dicționar al neojargonului restructurării! Dealtfel, întotdeauna, schimbarea mentalităților se face cu eroi şi cu *new*

speak! Ai eroi şi neocuvinte, ai şi *rezultate*! Însă nu numai înțeleapta Korobocika, Ninele, ci şi Fukuyama vorbeşte de eroul civilizator, de Dracon, de legistul *mitic*!"

„De Mitică!" – se dumiri Vizdela.

„Ontologist vorbind – surâse colorat Corela – tocmai din nevoia de *mit* l-a creat românul nostru pe *Mitică*, printr-o alegoreză hagiografică mergând până la amenințarea martorilor!"

„Nu neagă nimeni miticizarea miturilor noastre! – o asigură Fefeleaga. Numai că fetele astea de-acilea moare de foame, stimați colegi! Or să leşine ca sensibila Esmeralda când s-a ambiționat Sorela Blaster să le pună caseta aia cu simfonică. Şi au dreptate să pice pe covor, că-s venite de dimineață fără să fi pus nimic în gură! Eu propun ca până urcă Teofan Davidovici să ne listeze sarcinile ce ne revin în acest sfârşit de ultim *trimestru* din istoria pe sfârşite a învățământului românesc, că de la anul şcolar 1998-1999 ne bagă *semestre* adecvate la clima mediteraneană şi atlantică, să închidem lista aici şi să nu mai dăm cuvântul la simpozionul nostru pe probleme de trunchi comun, scheme orare la decizia şcolii şi ce facem cu opționalele la fiecare arie curriculară, decât colegilor care şi-au pregătit de acasă intervenția şi o au deja scrisă, ca să fie mai uşor şi Veturiei să consemneze!"

Acum Cențica mea iese din baie şi se chiorăşte-n tembelizor ca la aria curriculară de farmacistă, de pe drum, în vreme ce mâinile-i agere curăță singure cartofiori de-o supuliță…

„Eu când eram seminarist ca Stalin – se trezi la relatare părintele Ankifie –mi-aduc aminte că se dădeau şi la noi note tanchiste, de la unu la cinci, şi țin minte că erau foarte practice, putându-se încheia lesne mediile cu ele, fără să mai apelăm la vreun gibon care vine cu calculator în ghiozdan. Însă a le reimplementa sau a merge cu notarea numa' până-n şapte, cum se zvoneşte, mi se pare a fi un compromis de sinteză *uie-muie*, est-vest, din care pierdem însă imens în planul duhovnicesc de observare vocațională, deoarece nu mai suntem în putere a da o pildă imensă cercopitecilor, desigur ca să fie imitată, şi anume ce-a făcut Nadia noastră, fiind *prima gimnastă din istorie de nota ZECE*!… Menționez totuşi, Veturie, că dacă Nadia noastră ar fi concurat la patinaj artistic, unde nota maximă e numai şase, atunci s-ar fi încadrat în imaginea copilului despre valoarea notelor de până la şapte, dar aşa, nu!"

„Cum, părinte – se cruci Ciomolunga – urmăreşte Sfinția Ta gimnastică şi patinaj artistic?"

„Da' de ce să nu urmăresc? Ce-are?"

„Sper că nu te uiți la ce se dă şi mai târziu în noapte, când se bagă ghidurile de evaluare pentru adulți!" – simți Didina Arnăutu că-i fuge sângele din obraji de indignare puritană, apoi se înroşi de milă de aproapele, gândind că părintele e văduv şi amintindu-şi dureros cum

preoteasa, madam Fifi, se prăpădise prematur, deoarece dăduse cu *palux* pe parchet silind macacii a umbla-n cipici în toiul iernii geroase de la noi din stepuliță, iar pe părinți îi cicălise un trimestru întreg să dea bani, cobind parcă, pe nişte draperii de catifea neagră, deşi, vag decolorate, mai erau bune la ferestre şi alea vechile, bleumarin, folosite de două-trei ori pe an, când se instala pentru lecții deschise retroproiectorul.

„Ba mă uit şi pe Internet! – rânji incitant protopopul. Şi avantajul e că mi-am învins metodic mentalitatea etatistă şi am constatat că e tangibil prin noi înşine dezideratul de stânga, *o clasă*, *un computer*! Un elementar calcul, pe care eu l-am făcut cu Diță-n chilie la el, ne arată că de la cei vreo douăzeci de elevi, cât avem în medie la clase, reținându-se – acoperindu-ne cu pământ, ăăăă! cu semnături că de bunăvoie dau ei! – numai câte două alocații lunare, ne iese exact cât trebuie de-un calculator pe clasă, modest poate sau de zgonhen, dar providențial că ne poate arăta la tembelizor cu el, fiindcă aşa cum spunea şi regretatul Petre Țuțea, degeaba te canoneşti dacă nu *se vede* de către superiori c-ai muncit!” „Având grijă – sublinie Moluscă – să ne organizăm de aşa manieră că dacă de la ghereta elevului de serviciu se obsearvă că se apropie vreun părinte, babuinul acesta să-şi surprindă propriul urmaş tocmai butonând el la Colțul Computerului, deasupra căruia va sta scris de Corela cu litere decupate, stacojii, că ÎN ACEASTĂ UNEALTĂ INOVATIVĂ, ZAC ALOCAȚIILE DVS.!”

„Neapărat trebuie să ne facem imagine! – întări Marinică. Dacă Frecardo al nostru ajunge la putere, cum intenționează Iordanka, şi-mi dă şi mie vreun minister, eu vă previn de pe ACUM că de cum m-oi vedea cu aria curriculară-n fotoliu, voi judeca deciziile doar prin prisma creşterii popularității mele, cum e şi firesc să facă toți cât n-avem un Serviciu Național de Evaluare a Demnitarului! Voi orienta minimum 20 % din bugetul ministerului meu în scopul ascuns ca *să se vadă* cât muncesc, cât mă preocup, ah! abia aştept să fiu văzut la tembelizor zbierând la liderii sindicali, dar pe ascuns, desigur că o să le dau s-aibă ce da la copii să poată da de fondul şcolii!”

„Ne e fomiiiiiță!” – ascultară cu luare-aminte şi se fandosiră Muriela, Sorela, Cicela, Corela şi Vizdela, armonizate pe mai multe voci, cum cântă colhoznicele uitate-n stepă de tractorişti.

„Apropo de imagine, dacă nu te superi, Veturie, pân' a vini Teofan! – se ceru iar la cuvânt părintele Ankifie – numai două cuvințele transcrie-mi şi mie acolo, să mediteze preaiubitul nostru stăpân lumesc, generalul Vasea, la ele!… Să mediteze aprofundat… Dar mai întâi şi mai întâi, binecuvântez aici ACUM numeroasele doamne şi domnişoare, toate cadrele interesate de Noua Revoluție Şcolară, venite ca să-şi aducă obolul la buna desfăşurare a acestui… seminariu, sau mai în adevărul statistic la sexe zicând, a acestui… *ovulariu*! pe probleme de occidentalizare! Şi tare

mă mir în sinea mea şi mî-ntristez că nici una din vechilele noastre de la Căgiurzia nu ne-a călcat să ne prezideze lucrările! Ele vin doar la control de documente! Fiind aici şi un paradox al bestialității intelectuale, că ce inspecții avem noi şi ce îndrumare şi control au alții!… Uite, şoferii de pe ratele de trec dinspre Căgiurzia pe la noi prin comună! Ăştia nu au publice, afişate, orele de plecare în cursă şi dacă-i întrebi la capăt, te-njură că ce morții mă-tii te interesează, evident punându-li-se mai multe ştampile decât tururi şi împărțindu-se profitul pe motorina câştigată cu şefii până la vârfurile lor ierarhice din guvern presulică şi parlament!… Aşa am băgat eu de seamă! Iar la noi, eu, taică, uitându-mă ades pe trunchiul comun şi-n curriculumul nucleu, am constatat meditând că însumând pe ciclul achizițiilor fundamentale şi pe ciclurile curriculare de dezvoltare *de la întâia la a opta*, câte ore de fizică, chimie şi biologie sau de predarea integrată a ştiinței diavoleşti sunt *certe*, îmi ies cu totul vreo unsprezece, pe când RELIGIA mea strânge an de an vreo opt ore şi ea nu predă *meseria de a explora*, risipind juma de manual cu instrucțiunile experimentelor, că să-nveți COMPORTAMENTUL DE LABORANT, o lună de zile, cum dovedeşte *perioada* la răcani, fiind arhidestul, ci disciplina de-o predau eu zideşte o imagine seducătoare despre lume, într-o retorică de mare mult probat efect!… La care mai adaug, o frați şi surori întru Christos Domnul, că NOI mai evanghelizăm copilul şi cât e la grădiniță, başca rezultatul că frecventează regulat sfânta biserică paralel şcolii laice, republicane. Vasăzică, iubiți credincioşi, dacă mai sunt predate orele şi de un paroh vrednic sau de un tânăr teolog carismatic şi misionar agresiv, performant, creativ-inovativ, pot să mărturisesc de-acum, cu inima-mpăcată, că m-aş putea retrage liniştit dintre cei vii, la loc cu verdeață, când văz cu ochii mei că plinitu-s-au toate măsurile pentru ca România mea creştină să NU mai zămislească vreodată urgia ateismului ce ne-a-nvrăjbit atâta amar de vreme pe toți!… Fiți treji, miei şi oițe, că o mare renaştere morală stă să vie!… Iată de ce, iubiții mei colegi, eu anvizajez ACUM propunerea să-ntocmească Veturia, Didina, Marinică, domnul director sau tu, Vanessă, o analiză-sinteză succintă la ce s-a dezbătut aici, *alta* decât procesul-verbal… Cât mai scurtă, taică, fiindcă nimeni n-are timp de polilogie azi, alergând toți în cele patru vânturi, după deşertăciuni! Cât o ştire să fie! Dar să nu se rețină nimic din ce s-a făcut aici văicărire că să ne mai mărească şi nouă leafa, deoarece cât ne dă, dacă ne dă, nu depinde de vechilii creştini ce avem, iar dac-ar depinde, în caz de grevă sau de pichetare prevăd că ei ar sprijini pe răsprofii guvernamentali credincioşi în apelurile să intrăm la ore, că şade ruşine să nu mai muncim, ce exemplu dăm la cercopitecii cinocefali? Dimpotrivă, această notă care să rezume sintetic cât mai pe scurt dezbaterile analitice de azi, eu zic că, sub formă de telegramă sau de fax sau de *email*, să o expediem degrabă, cu variațiunile de rigoare, atât

generalului Vasea cât şi pe adresa ministerului nostru şi a altor instituții responsabile, exprimându-ne în unanimitate încrederea nestrămutată că o modernizare acum în educație, Bonobele, nu este numai posibilă, ci este şi necesară, dacă riscăm să pierdem altfel anumite finanțări externe! Ba chiar am putea adăuga că ne asumăm răspunderea, pe onoarea noastră de dascăli credincioşi, că indiferent ce măsuri vor veni de sus pe cale ierarhică, ele nu vor putea introduce tensiuni pasive sau fenomene de învățare reproductivă în SISTEM, pentru că aici suntem NOI, aici lucrează în câmpul agreabil al muncii cele mai calificate resurse… umane ale țării şi noi, ca dascăli credincioşi şcolii, trebuie să pornim de la optimismul antropologic creştin că oamenii sunt prin natura lor nehandicapați, nerău intenționați, şi atunci, chiar dacă, prin absurd, li se trasează diavoleşte sarcini aberante, rezultatul va fi că, e drept, se vor ivi unele distorsiuni în arhipelagul şcolar, dar nu vom avea *dezastre*, pe care NOI le vom evita cu competență şi performanță şi cu frică de Dumnezeu, din mila şi cu ajutorul căruia toate au purces şi cură, iară toată fapta cea bună răsplata sa cerească are, după cum şi gândul mârşav al mai marilor îşi are evaluarea sa-n caz că nu ne mai măreşte şi nouă leafa… Aşa să scrii, Veturie! Şi aşa să ne ajute Dumnezeu!”

Plină de simțire şi focalizată pe obiect, intervenția popii Panda reuşi a mişca inimile tuturor care au prizat-o, făcând pre mulți de prinseră a aplauda răzleț, fapt care derută oleacă pe directorul Teofan Davidovici Filatov când pătrunse pe uşa cancelariei sub escortă, ba chiar sprijinit ca un flagelat, de o femeie de serviciu, doamna Paraskoviuşka Apollinarievna Bukamaşkina şi de o suplinitoare ce-i da la iepuri, domnişoara Vizdy Socrates-Cucuteni.

El ordonă din uşă trupei sale: *Aşezați-vă liniştiți pe ariile curriculare, tovarăşi!*

„Pe ariile curriculare suntem aşezați, domnule director! – raportară energic locțiitoarele sale Didina şi Veturia.

Surâse cu mulțumire, de-i tremurară sprâncenele brejneviene ca la pisicuțe mustățile când dau de-o conservă promovată şi ceru voie să ia un loc în spațiu pe un fotoliu jupuit, şi cald că tocmai stătuse Haritina pe el, deschise agenda cu coperte din vinilin maro deja jerpelit, cuprinzătoare de jdemii de sarcini şi ne aduse vestea deconcertantă că vineri se lucrează-recuperează, se vine la şcoală normal… De Întâi Mai!!! Şi Didina deja scrisese condica pentru orele de luni! Ce ne facem acum?… Rupem paginile? Lăsăm aşa şi o scriem după ziua de luni 4 mai pe-asta de vineri 1 mai? Arată ca dracu! Ce-o să zică doamna inspectoare Korobocika? Dar mahalagioaica de Kabaniha mai ales! Albie de porci ne face când o veni! Dar de ce să muncim numai noi, cadrele didactice de Unu Mai?

„Ho nebunelor! Nu vă mai agitați atâta, că n-avem încotro! – se scuză el autoritar. N-ați vrut tot VOI să prelungim vacanța de Paşti până

la Sfântul Gheorghe?… Ați votat şi ACUM suportați consecințele!… Am prelungit-o, Generalul a aprobat condiționând că să venim altădată şi ştiați bine că se vor face recuperări!… Ori cumva ați avut impresia că nu se vor face recuperări, ai?! Şi că EU voi tolera să semnăm condicuța fără a mai deranja pe cercopiteci? Azi e joi, mâine e vineri! Deci mâine recuperăm ca deobicei! Mâine, vineri, e recuperare! Nimeni nu vrea să vă ia Ziua Muncii, de Unu Mai, dar ar fi mai convenabil, cred eu ca om de pe uliță, să venim mâine, *vineri*, decât să lenevim o zi acasă ieşind din ritm şi apoi să venim *sâmbătă*, suprapunându-ne peste *meciul de la Craiova*, decisiv pentru soarta campionatului românesc! De ce decisiv? Pentru că situația este confuză şi destul de tensionată: oltenii joacă, prin capriciul destinului, de două ori cu Rapidul într-un interval scurt. Şi anume: 1) sâmbătă la Craiova, pe Ion Oblemenco, în ultima etapă de campionat, şi 2) miercuri, pe Lia Manoliu, în finala Cupei, la Bucureşti. Şi, aceste date fiind ACUM stabilite, doamnelor şi domnilor colegi, nu ne rămâne decât să examinăm ce ne rezervă viitorul!… Paradoxal, dacă universitarii din Bănie *pierd* cu ceferiştii pe teren propriu, atunci *ei ajung automat în Cupa Cupelor*, deoarece giuleştenii se duc în Cupa Campionilor Europeni chiar dacă vor aşeza în vitrina cu trofee şi Cupa României. Dar dacă aceiaşi universitari nu cedează Rapidului toate cele trei puncte puse în joc, atunci titlul îl vor lua roş-albaştrii de la Steaua, încât oltenii, pentru a mai accede la o cupă europeană, aducătoare de dolari, vor trebui neapărat să lupte din greu, pe Lia Manoliu de astă dată, împotriva aceluiaşi Rapid, cu galeria însetată de răzbunare şi interesat şi el a lua Cupa României pentru a accede la toamna europeană. Aşadar, sâmbătă nu vom veni la şcoală, ci vom privi spre stadionul din Craiova, odată cu toți fanii sportului rege, spre a afla dezlegare la dilema dacă universitarii craioveni se vor lăsa mişeleşte dar pragmatic bătuți acasă, asigurându-şi *cu certitudine* un loc în cupele europeane, sau dimpotrivă, ei vor da dovadă de un păgubos ferplei de care nu va profita decât echipa din Ghencea şi aşa încărcată de trofee, deoarece e de neconceput că oltenii vor câştiga la Bucureşti mai uşor decât… ar pierde acasă!”

„Da, dar *noi nu suntem în capitalism*! – îşi ridică sifoanele galbene din hârtii Vanessa. *Nouă* încă ne este indiferentă *rentabilitatea* unei decizii, Teofan Davidovici, pe când alții o rafinează şi o tot puțulesc la nesfârşit, doar-doar vor maximiza profitul până la limita teoretică! Deci, eu anticipez că contrar tradiției olteneşti, nu vor conta în strategia de joc dolarii de care s-ar putea face rost în toamna europeană! Deoarece asupra universitarilor craioveni se vor exercita presiuni prin presă, telefoane şi mijloace speciale, ca *să dea dovadă de ferplei* – unde? în campionatul nostru! de mă distrez ades cu Cențica detectând noi două din primele minute dac-un meci e real sau aranjat! – şi să-ncurce socotelile Rapidului, aşa că unsprezecele lor va alerga după doi iepuraşi playboyaşi, încercând

să câştige atât la Craiova, cât şi la Bucureşti, pierzându-şi până la urmă atât dreptul la confruntări internaționale în sezonul 1998-1999, cât şi Cupa României, dacă se va fi visat la ea, afacere descalificant de proastă pentru nişte olteni!… Din ferplei, ai?… Iete, băi, se găsi în România să vină ferplei, înaintea investitorilor străini care să-şi dea banii la ai noştri! Şi tehnologia…”

„Tocmai aspectul de test pentru capitalismul românesc m-a frapat şi pe mine la această confruntare, doamna Mihalache! Totul e tulbure la noi. Inclusiv în arhipelagul şcolar, unde nu muncim *pentru mai mulți bani*, ci pentru a nu ieşi rău la inspecții! Când firesc ar fi *să desființăm toate inspectoratele şcolare*, atribuțiile de verificare şi control ale acestora revenind colectivelor de urangutani părinți şi autorităților locale, iar din banii astfel returnați la buget, să ne mai mărească şi nouă leafa! Fiindcă nu văd de ce ar fi mai eficientă, la noi, inspecția şcolară, când nu e cea financiară!… Cât despre îndrumare şi perfecționare, unitățile pilot ar putea deveni centre permanente de consultanță şi de promovare a noului!

Dar ca încercat şi cărunt dialectician, eu iubesc a merge până la rădăcina lucrurilor, până la esență, din care perspectivă limpidă rezultă că Noua Revoluție Şcolară nu va izbândi niciodată pe deplin şi ireversibil dacă ea nu dă o lovitură nimicitoare centralismului şi birocrației, strategia pentru atingerea acestui nobil şi crucial obiectiv impunând categoric ca administrarea resurselor umane ale SISTEMULUI să fie încredințată, cu tot cu patrimoniul unităților şcolare, administrației locale, cum zicea Kabaniha că e şi-n *uie*, iar partea de conținut al învățământului, ca şi eşalonarea pachetelor şi baxurilor de obiective operaționale, cuvine-se a se transfera în sarcina Ministerului Culturii, unde şi îi este locul firesc! Fiindcă dacă iarăşi vărsăm pe porțile şcolii în cetate hoarde de ignoranți, noi nu mai putem garanta progresul!

Scrie, dar, Veturie, din partea mea, ca rezultat final, de sinteză, al dezbaterilor noastre pe tema diversificării decongestionării curriculare, că aşa cum Saturn îşi devoră fiii neprovocat, aşa fac şi revoluțiile cu actorii şi regizorii lor, motanus mutantus aceasta însemnând că în SISTEM la noi, culmea progresului trendurilor va fi nu – cum mai cred unii naivi – minunea de să ne mai mărească şi nouă leafa, ci disoluția intelectuală, descompunerea deontologică, autodesființarea funcțională, pieirea inevitabilă a Ministerului Educației Naționale, ca structură învechită, închistată, anchilozată, o adevărată forță de frânare opusă progresului, o fosilă infamă care şi-a trăit traiul şi care trebuie gâtuită şi dusă cât mai curând la groapa ecologică de gunoi şi vechituri a Istoriei.

Dar chiar şi dacă mai e vreme până la atingerea acestui deziderat, fiind multe interese reacționare implicate, eu, ca director, ca patron şi ca persoană bine informată, sunt un optimist: în anul 2000, vom începe cu

toții să simțim roadele dulci ale amărăciunilor de azi. În vara dintre Campionatul European de Futbol, găzduit de Belgia şi Olanda, şi Jocurile Olimpice de la Sydney, din Australia, pe lângă creşterile salariale fireşti într-un an electoral, noi resursele umane ale Şcolii nr. 1 cu clasele I-VIII din Drujba, vom mai beneficia şi de legitima satisfacție că în urma înscrierii absolvenților noştri pe la licee, prin concurs de dosare pe bază de ce medii le-am scos anual şi terminal, accesul lor la filiere, profiluri şi specializări dintre cele mai bănoase *se va îmbunătăți substanțial*, revoluționar chiar, față de statisticile din anii precedenți!
Şi nu există pentru educator, ca şi pentru un părinte, fericire mai mare decât a fi încunoştințat că elevii au accesat cariere de succes în viață! Căci aşa cum ne spunea de dimineață şi Generalul, schimbarea mentalităților este ACUM o prioritate na…”

5. Proiect de activitate didactică desăvârşită

Soarele scăpăta şi creieraşii lui Cenţişor vuiau! După ce că n-o lăsase să doarmă noaptea trecută iritând-o cu tot felul de prostii, cum că să-i permită să se angajeze la benzinărie la Anfisa Barabanova, ca să se privatizeze Vizdy-n orele din aria lui curriculară, Dudu o ţinea iar în insomnie, încurcându-se la tequila ori cu Ninel Caliţoiu, ori cu părintele Ankifie, însă nici directorul Teofan Davidovici nu ieşea de astă dată din cărţi, fiindcă după ce ne-a anunţat că trebuie să-i mobilizăm pe copii că se face şcoală de Unu Mai, recuperându-se, zice Vanessa că el s-a exprimat că, Străchinare, fii atent, bătrâne, să nu omit să-ţi spun, după ce le dai drumul la ai tăi, să treci pe la mine pe jos, c-am o comunicare de importanţă continentală, ne roagă generalul Vasea într-o chestiune de imagine pe gubernie în context regional!

Supuliţa se răcise şi se sleise, cartofiorii prăjiţi din farfurie îşi modificaseră sensibil, ca nişte cadavre vegetale ce erau, culoarea şi gustul, iar delicioasele crochete din aripi de curcan, poate din rezerve pentagonale de recunoştinţă, se zbârciseră într-un mod teribil de neapetisant, devenind lucioase de hormonii de creştere, de antibioticele şi de grăsimea ieşite la suprafaţă, prin pesmet, ca scenariile despre unele evenimente.

Totuşi, domnul Străchinaru, de cum sosi, făcându-se că Cenţica doarme cu-adevărat, se repezi asupra lor cu o foame de… porc, fără ca măcar să-ntrebe dacă poate consuma tot, tot, tot, tot!

Fără a vedea aici, în această presantă nevoie de albumină, indicii de vreo încălcare-n futoarul de materiale, cu neevaluata de Naşpa ori cu neevoluata de Malaşa, venită cu cecul, a stării de necesitate şi de alarmă de luptă parţială cu virtutea ca EXCEPŢIE DE LA REGULĂ, martira ţinu a întări în mujul ei credinţa că pe lângă Agheev, Calu şi popa Panda, mai exista o persoană extrem de bine informată-n Drujba, chiar la Blocurile Ruşilor – adică EA când se urca pe terasă cu cearşafurile ude-n lighean, curate ca maţele unui arhanghel!

„Ia zi, mă Bonobele, – nu-l slăbi dumneaei pe insectivor din cleştişorii verzui ca dolarii ai obiectivelor cadru – ce ţi-a şoptit, coiotule, ursul cu ochelari la ureche?”

Care urs, fa? resimţi proful o spaimă cum vreo *tupaidă,* insectivor înrudit vag cu omul, de-o anacondă-n păduri ploioase pe cursul inferior al

Amazonului şi al Spălăturii, în Mato Grosso, la vest de capitalele tangoului latin de preerie din pampasul Patagoniei, El Calafato şi Ushuaia!

„Băăăăi oligo-peda-grrrooghule! – se slobozise analog excelenţa sa mareşalul nobilimii de la noi din gubernie, Vasili Lukici Hlopov, înainte de-a se îmbăta şi evalua cu Perlita la camping, în vreme ce din localul cu specific naţional La familia Morometzilor veneau tangouri executate la bandoneon, kymbalon şi violon de către domnşorii Mişa, Grişa şi Epişa, sponsorizaţi la Conservatorul din Curitiba de nea Fane Ciuvîrin. De n-aş ocupa-n economia Căgiurziei un loc în top ca sucursală a holdingului holist RODIS & MARODIS, importator direct, zău c-aş fi unul din sectanţii tăi, Dudiţă! Aş recunoaşte *deşchis* că suntem în **colaps educaţiona**l, că *nu e pib şi de hoţi, şi de CARTE şi de-o educaţie* ca-n *uie* şi aş trage toate concluziile şi obloanele pentru ţările amărâte, unde vremelnic se potriveşte o pedagogie săracă, **oligopedagogia** ta, creştine, bazată pe profesorul artist, pe tablă şi cretă, iară nu pe imagine despre lume, pe laborator funcţional, pe informatizare şi pe un material video care nu e-n *muie* nici fizic, nu mai zic că accesant, cum văd promoţiile pe canale că nu mai dă o videocasetă cu planeta animalică, oceanul sau cosmosul, telefonezi şi-ţi vin seturi de câte 5-12! Ceea ce-nseamnă să vă mai mărească şi vouă lefile de la insuficient la suficient, într-o primă etapă, apoi la bine, foarte bine şi chiar la excelent, într-o a doua, dacă economiile populaţiei vor permite!

Dar nu-s resurse la buget, trebuie tembelizat-presulizat poporul ca să se râdă că e iresponsabil condus şi atunci, logic, nu se poate accesa măriri decât la unii, deci ne-a venit ideea să selecţionăm, ca Miciurin şi Lîsenko, o elită, fiindcă n-avem din întregul SISTEM decât de-un 15 % să le-o… mărim, cărora pe bază de *rezultate* să le mai dăm o gradaţie, să-i avansăm *profesori emeriţi* sau *profesori ai poporului*, subliniind tocmai virtuozitatea lor vecină artei. Dar, vezi tu, în realitatea ei sociologică de grup microscopic, de constelaţie umană, zoonoză şi de gnoză, fiecare unitate şcolară e stăpânită-n istorie ca durată de *grupul local*, care decide foarte subiectiv cine din gaşcă are şi cine nu *rezultate*, plus că uneori olimpicii au copărinţi de se ocupă de ei, sau o… descoperă singuri, ca Pascal sau ca Haendel, care toceau vrând să emigreze-n California, iar cadrul sau cadra care se privatizează-n *rezultatele* minigeniului SS mi s-a-ntâmplat ades să fie-n contextul generalizării comunicării de domeniul incalificabilului! Şi atunci, am adus experţi din *uie* şi disputa s-a redus la criteriul după care să alegem pe ăia maxim 15 % cărora să le sporim veniturile în arhipelag, fără a supraîncărca bugetul, ajungându-se la un consens decongestionant în jurul probei materiale didactice, adică ne-am oprit la manualul alternativ sau paralel cum îi zic unii, e controversă! mie fiindu-mi perfect perpendicular cum i se zice! Fiind totuşi un *rezultat*

concret, măsurabil, existent mai la fiece arie curriculară, ierarhizant! Ce arhiereu produce manuale paralele în societatea de consumație sau le este înaintemergătorul *curricular*, doar acela, a rămas criteriul, să fie suprarecompensat pe viață cu… *gradul zero*, cel imediat următor după definitivat, gradul doi şi gradul unu, aici intervenind cu obiectivitatea lor sinistră şi legile progresiste ale pieții ca măsurariu al utilității la consumație!

De aceea, *actuala noastră Nouă Revoluție Şcolară*, Dudiță, prezintă analistului atent, ca şi Anfisa Barabanova când face figura cu tirbuşonul, *un pronunțat caracter curricular*!

Neinteresând să se dea gradul zero pentru tactul pedagogic de convingi împotriva presiunilor societății de consumație o gibonită să revină de pe băncile parcului pe băncile şcolii şi nici arta lui Calițoiu de a da unui macac gaură la puțul gândirii, când nici guvernanții, nici marii proprietari ai republicii şi ai norodului nu gândesc, ci îşi plătesc consilieri şi consilierițe!

Fiind după implementarea-n anii '70 a axării pe dresaj nu pe imagine, o Nouă Revoluție Şcolară *originală*, ca o replică în sfera ideologică la o democrație de aceeaşi esență, pentru că aşa cum a observat şi doamna Katrina Djorkaeff-Tornado, colaboratoarea noastră dragă din *uie*, care mă tot pistonează să-i aranjez să achiziționeze o mumie de formator din *muie* pentru colecțiile de la Musée de l'Homme, firesc era să se înceapă restructurarea cu măsura de să vă mai mărească şi vouă leafa, ca factori activi, ca să vă formați citind CĂRȚI, iară nu prin instructaje cu rețeaua de activişti-formatori, ca bolşevicii, dacă-i găsim un cadavru de prof să-l plastifieze, euroinspectoarea angajându-se să vă mai trimită-n sistem barter, pe aşa exponat, nişte material didactic de care hienuțele voastre-ncepătoare sau suplinitorii nici nu *ştie* că el se diseminează etapizat de la nucleele bugetare, ci-şi închipuie că se bagă-n boxe în totalitate încă de când se zideşte şcoala, îngropându-se simbolic o mamă de cercopitec în fațada ei, din superstiția ca să iasă pe output numa' generații respectuoase de părinți!"

„Ah, fă-mi, narcisico, o cafeluță tare! – ocoli Moluscă întrebarea asta despre ce i-a şoptit ursul cu sprâncene brejneviene, adică directorul Filatov, la ureche-aia bleaga şi făcu puțin absent comanda pentru excitantul cofeinic. Fă-mi chiar o cafeluță mai mare că-n nopticica asta albă trebuie să-mi întocmesc, zambilico, la a opta, un proiect de activitate didactică desăvârşită! Gest de inconştiență, recunosc, a alege o clasă de-a opta, pentru că fiind an terminal, elevul nu mai învață decât pentru examenul de sfârşit de ciclu! Examen național a cărui importanță față de examenul ăla de admitere-n liceu pe cale de dispariție, ah cum aş exalta-o şi eu dac-aş avea pentru piață materiale de pregătit capa! Gest nesăbuit şi pentru că ăştia de-a opta au o mai bună percepție a ce înseamnă să fii

profesor cât nu ne mai măreşte ăştia şi nouă leafa: din adâncul inimilor lor tinere şi necorupte, ei te dispreţuiesc mai tare şi în genere o ştiu ei bine că nu prea ai ce morţii mă-tii să le faci dacă sunt obraznici sau nu învaţă! Ba chiar mai rău decât atât: eşti relativ dezarmat dacă-ţi fac o gălăgie-n clasă de nici nu poţi să le predai sau să le vorbeşti de oaia clonată Dolly! Şi totuşi, numai de-al dracu, i-am ales nu pe-ai Didinei, care mai ştiu din inerţie de frică, ci pe-ai Vanessei! Să văd şi eu ce iese, că ea s-a purtat mai democratic cu ei, lăsându-i de capul lor: sper ca măcar să-mi fie activi! Îi evaluez din *Principalele tipuri de poluare*, pe care tocmai avui inspiraţia să le-o dau s-o conspecteze în timpul meciului de ieri, ameninţându-i cu extemporalul! Şi o să le predau *Efectele poluării asupra organismelor*, poate chiar la faţa locului, ieşind cu ei şi cu asistenţa pe Ampoiţa-n sus, să măsurăm pehaşul, pe unde le paşte Malaşa Bibikova pe Zorika şi pe Docika, eventual întorcându-ne ocolit pe la benzinărie, pe la Popas, pe la Anfisa Barabanova, ca să ne mai răcorim cu oarece *chicha* la mici de guanaci şi de caracul! Fă-mi chiar o *cafea mare neagră tare, o cafea cui*, cicoarea mea dragă, una piron, ţăruş, ustoi! Că vreau să lucrez intensiv şi să fiu creativ-invocativ la dirijat mâine cimpanzeii printre ocazii de învăţare gestionate cu cap, că de multe ori lecţia atârnă euristic de o inspiraţie, de un fir de păr de aur încreţit natural ca al Esmeraldei!”

„O *cafea cui*, ai? Nu zău? Şi ţăruş!!! Glumeşti cumva, coiotule?… Să-ţi fac… cafea! I-auzi, mamă, o vrea şi mare, şi tare urangutanul dracului!” „Ce-i? Ce ai? De ce eşti impulsivă?… Oh, Doamne, ce se-ntâmplă oare aici-şa-n casa mea dulce şi liniştită, la noi în familie, ce fenomen s-a produs, iacă dar, de nu mai eşti silenţioasă, micşunico?” – tresări el, ca dintr-un vis când observi că ceva nu-i în regulă cu ce te-ai obişnuit, cu lanţuri verbale, cu streotipi dinamici, cu homeostazia anumitor produse casnice.

„Păi aduseşi cafea, coiotule, ca să am din ce să-ţi fac, ca să nu zici că n-ai obţinut de la mine comportamentul dezirabil? Tu te-ai tembelit de tot sau joci trilogii cu mine?” – recurse învăţătoarea la metoda maieutică de avortare a adevărului. „N-am luat, orhideea mea! Am uitat! Ce să fac, dacă n-am avut pe listă? Nu te mai deranja! Cobor eu mai târziu până la Katiuşa!” „Cobori poate ca să-i zici *spokoinoi noci*, Katiuşo, ah! şi ce picioare intermitente ai!… Cu ce bani, mă Bonobele, să iei cafea?… Poate pe datorie!” „Cum cu ce bani, urzicuţo? Păi de dimineaţă mai erau în comodă cât să trăim o săptămână din ei!” „Erau şi mai sunt, dar dacă te duci până jos, peştişorule sărat, şi te mai întâlneşti cu careva setos, nu ne mai ajungem până-n leafă nici de cartofiori şi de verdeaţă pentru supuliţă, iar cu Maricusa şi cu Genaro ai convenit doar, că sâmbătă, de Ziua Tineretului Muncitor, de Doi Mai, te duci la Cuzco, c-ai arvunit pe Toska Chiorul de-o caravană de lame cu-n transport de drobi de sare, şi în cei câţiva *pesos* ai puradeilor ştii bine că nu poţi intra!” „Bate şi tu la

Vanessa, femeie, că citeşte avancronica etapei finale a campionatului, pun pariu că nu s-a culcat!" „He-he, biata Răzvana-Năzdrăvana s-a-mprumutat EA ieri la noi de nu mai am eu bani de cheltuială, coiotule!"

Biata Naşpa!

„Vasea minte, Diță! Noi în *muie* – tocmai i se confesase pe palier la etajul unu schiloada cu ochi parmen aurii – nu mai asimilăm demult profesorul cu artistul-saltimbancul care dezvoltă într-un recitativ al lecției ce-a citit astă-vară! Noi, dimpotrivă, îl aducem ACUM din concediu pe dascăl, de Adormirea Maicii Domnului, la 15 august, şi-l asimilăm cu sculer-matrițerul, a cărui mecanică de precizie are descriptori de performanță şi standarde de evaluare ce exclud ORICE IMPROVIZAȚIE! Mi s-a acrit; Dudule, iubitule, a mai fi sifonăreasă, de când constat că *tranziția* spre capitalism funcționează identic cu bolşevicul *să facem totul!* , ca o marijuana intelectuală, CA O IDEOLOGIE DE GESTIONAT PROŞTII. Aş accepta încă două cincinale şi poate chiar întreaga-mi viață *sacrificii*, băiatule, dar să văd şi eu că le fac şi cei de sus, activiştii, vipoii, intuşabilii, cumularzii atitudinari sau nu, nomenclatura pluralistă! Dar nu le fac şi nici n-au de gând să le facă! Dac-o creşte pibul, să ne fie clar că tot educația va fi *deliberat* persecutată, Diță! Copiii *lor* cresc şi vor creşte-n Occident sau în şcolile speciale de piloşi, cu imagine de elevi suprasuperdotați, iar în rest, idealul, prioritatea națională, va fi a crea performant un **oligoelectorat** neperformant, *incapabil să-şi judece aleşii*! Nu mai pot! A devenit insuportabilă mizeria, n-o mai *poci* ignora chiar dacă-l fredonez pe comodul Bach, pe… cantautorul de la Leipzig, şi-l secundez ascensional cu mâna! În vidanjclas, simt o nevoie spirituală presantă de să mă nutresc cu o literatură căcăcioasă, aşa că m-am adâncit ca o căpuşă-n biblioteca şcolii, recitind cu pervers deliciu, cu irepresibil nesațiu, de cred uneori c-am pizdit-o iremediabil, c-am înnebunit complet, uriaşul fond din Cartea Rusă dăruit de tanchişti, iar la clasă nu prea mai am nas să propun itinerare spirituale, m-a molipsit, m-a zdrobit convingerea ta că *drujbenii vor rămâne pe vecie drujbeni*, cedez mereu moral la diseminarea cecității dinaintea enunțului scris, la perspectiva unei populații lovite de alexie cronică, dezobişnuită *ireversibil* de a citi, când şcoala a ajuns o *ancilla plutocratiae*, o slugă a societății de consumație, aşa că am cedat din toate articulațiile morale, am devenit o conformistă colaboraționist-conformistă şi mă voi strădui de ACUM înainte, să promovez pe bune, creativ-inovativ şi performant o paradigmă funcțional-comunicativâ corespunzătoare exigențelor actuale de a selecționa artificial specia *Homo edax*, omul lacom al economiei de piață, exigențe care cer cetățeanului de tranziție doar să se poată exprima comunicativ, sondat cu camera de luat vederea pe stradă, că ce opinie-şi bagă, punând eu deci accent, ca-ntr-un discurs îndrăgostit, mai mult pe aspectele concrete ale utilizării limbii,

decât pe eventuale conținuturi lirice, gravide cu valori de hrilăreală, uzate fizic şi moral ca literatură de tip oral sau scriptural, net depăşite-n senzații de ce se dă ca extaz în mod normal pe canale! Pe scurt, nu voi mai viza vreo şlefuită cu acuratețe elegantă imagine despre lume pentru cercopitecii mei, fiindcă asta însingurează, dirijându-i mai degrabă să-şi dezvolte prin microgrup personalitatea, carisma şi cariera într-o societate democratică, prestând o muncă de calitate într-un stil eficient, receptând valorile culturii printr-un comportament adecvat, înțelegând nevoia de internalizare a sentimentului sacru bine făcut, promovând familia ca principal cadru de desfăşurare a vieții private, însuşindu-şi clarificări conceptuale, comportamente şi atitudini pozitive față de mediu, sănătate, conduita rutieră preventivă, protecția consumatorului, prevenirea şi stingerea incendiilor, modalitățile de ocrotire a populației şi intervenția în caz de calamități, catastrofe, dezastre, război, marile tulburări aniversare din 2007 şi revenirea la totalitarism…”

„Uite de-aia, zambilico – bău cu sete un pahar cu apă rece ruginită Moluscă – ezit eu să mă recomand în tren că sunt de meserie profesor: pentru că după ce că mă ții în stenbai, fără nici o certitudine a anticipării primei tranşe de câştig, uite că nu-mi permit nici măcar o cafeluță ca creator chiar când am a întocmi un plan de lecție de importanță nu gubernială, ci continentală! pretinzând, iacă dar, gândire divergentă, creatoare! De-aia-s jenat şi mint în compartiment că-s pompist la benzinărie (şi pe dată muşchii faciali ai interlocutorului îmi arată o față mai prietenoasă!), după cum în avionul de Strasbourg, în loc că-s român din țara Mizeriadei-Mineriadei, m-aş da ungur, ceh sau polonez! Ay, Inocencia, am adăstat ca năuc să se termine cu desăvârşirea Revoluției de la 1989, prin instaurarea unui regim cu adevărat democratic în anul şcolar 1996-1997, adică unul dominat de democrați, şi odată țara luând-o pe calea cea bună, spre NATO şi spre *uie*, deodată cetățeneşte m-am simțit ca lăsat la vatră! Trebuia, iacă dar, să revin la cetitul cărților, să mă documentez, să umblu după prospătură ştiințifică, ca când îmi ating prea repede, *ante portas*, obiectivele operaționale importate în anii ‘70, să umplu timpul cu nişte paranteze memorabile afectiv, bazându-mă-n ştiință pe un senzațional ca al presulicii, ca al tembelizorului, ca al câinilor comunitari cu densitate mare de-am numărat odată, în Bucaramanga, peste cincizeci de dulăi în trena aceleiaşi cățele, mizând cu toții pe adagiul latin că *amant alterna catenae*! Şi deodată m-a trăsnit revelația *că, de fapt, eu nu mai sunt* ***profesor***, dacă n-am… CĂRȚI! deoarece nu ne mai măreşte şi nouă leafa şi nu mă mai ajung cu banii de să-mi pot permite să-mi procur una pe lună, douăşpe anual, şi un rând de raft într-un cincinal! Şi mă refer concret la un Atlas Zoologic roşu, c-un urs chinezesc exact ca taica părintele Ankifie când îşi pune ochelarii de soare! Pe care uite că tot zic că-l iau şi nu mai apuc să-l iau, ca să mă mai

râd cu Ninel Calițoiu de popa Panda prin contradictoriu sau la boxă!… Las' că-mi fac dracu un ceai de fructe!… Asta este, Cențişorule! Îmi fac eu un ceai de iarbă mată, iar tu du-te-n opționalul mă-tii de ceapistă şi te culcă, c-am treabă! Nu mă mai excita p-acilea!”

Inițial, *proiectul de activitate didactică desăvârşită* al domnului Dudu Străchinaru fusese ca o tabulă rasă, ca o coală de xerox neimprimată, iar acest alb al tuturor posibilităților se extinse cețos în toată bucătăria, al cărei mobilier din rumeguş presat era tapetat c-un fel de furnir sintetic tot albicios, uşor lavabil, însă îngălbenit pe alocuri de pe când mai trăia Puşa, care fuma şi înjura după fiecare serial ca un chirurg după un transplant.

Din senin, doamna Cențica inițializă-n dormitorul numărul doi o vărsare de lacrimi, doar pentru sine, ca şi cum Moluscă nici n-ar fi existat în acelaşi bloc, s-o ajute, s-o consoleze, s-o întrebe dacă mai suportă, dar el nu venea, respectând că se gândea la copii rigorile EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ.

Tema lamentației ei nu era totuşi *coşul zilnic*, cum îi zic unii din upercutclas, pe botul uns al cărora, zâmbitor fără de pauză, se citeşte atât mândria de a fi mâncat to-to-to-toot! cât şi satisfacția de a nu fi lăsat nimic-nimic-nimic la alții. Era prioritar în sughițurile dumneaei doar un sentiment mamar, uşor de dezvoltat ca telenuvelă, fiindcă domnişoara studentă Maricusa, în obstinația ei, prioritară față de învățătură, de a se *aranja* încă din primul an de facultate, adică păstrând rezervă de timp pentru un posibil divorțiş-remăritiş, deja prinsese în cleştele ei natural un băiat cu situație din Sectorul Unu, era mai mult ca sigur gravidă şi insista să şi nască fetița (!) cât mai curând, să o boteze Puşa şi să-l constrângă astfel pe coautor s-o ia, în caz contrar urmând a vinde pe bani serioşi copilul pe o filieră şi a reitera procedura cu altul, strategie ascunsă lui Dudu, deoarece el ar fi putut să se înfurie atât de tare încât să-şi desfieze dramatic gonita fiică de acasă, pentru a o dezmoşteni ca un corolar de apartamentul tanchist strâmt ca o turelă dacă se strângeau toți. Mai ales c-o biruia-n disputarea iubirii tatălui trubadurul Genaro, dintotdeauna un copilaş foarte convenabil de crescut, ideal pentru înfiere sau de luat contra alocație europeană de întreținere, având particularitatea că chiar dacă râvnea, nu plângea niciodată-n iarmaroc, nu cerea de mâncare şi nici bani de la întreținătorii legali, neîmpovărându-l cu nimic pe animalul truditor Moluscă, ceea ce era un adevăr dureros, răsucit ca un şiş, spre marile rumegături interioare şi râgâituri din Separeul remuşcat al acestuia.

În apartamentul poluat de plânsul coproprietarei neevaluate ca să câştige, prin creieroii lui oranj treceau ACUM principalele tipuri de poluare şi efectele acestui flagel uman asupra organismelor, într-un *proiect de activitate didactică desăvârşită*, cu retenție totală numai din clasă, la a opta Didinei Arnăutu, acțiune de iradiere a experienței pozitive,

la care aveau să asiste de Unu Mai: ca vechil de specialitate, preabuna Daria Nikolaevna Saltîkova, apoi generalul Vasea cu un universitar specialist în etologia lupilor siberieni şi a câinilor comunitari din Phenian, care nu cunoştea ultimele noastre rezultate privind reflexologia glandei antiperspirante la canidele din stepuliță, dar auzise numai lucruri bune despre contribuțiile mai vechi ale lui Moluscă la înțelegerea gândacilor de bucătărie, de asemenea un nu ştiu ce arendaş spilcuit din minister, promovat după algoritm, şi – adevărata invitată ca *guest star* la spectacol şi la recepție – euroinspectoarea Katrina Djorkaeff-Tornado, care venea-n misiune din partea *uie* ca să adune informații dacă se face agitație în problema poluării la Drujba, după ce anumiți reclamagii s-au adresat Strasbourgului, lamentându-se c-au dispărut lostrița şi țiparii din Spălătura ca specii lirice independente.

Bonobo sorbea ceaiul de iarbă mată cu o *churumbela* flexibilă şi lungă, din plasticul izolator al cablului unui mixer al Puşii de aruncat de mult, dar păstrat să nu se dezgolească deprimant debaraua, şi elabora diferite strategii didactice descongestionate diferențiat pe ritmuri de avansare ale cercopitecilor ca la electroforeză şi auzea plânsul de cadru… didactic şi de resursă… umană al nevestei, garate-n dormitor ca o monoxilă, şi simțea un nod de lemn în faringe, parcă ar fi înghițit o limbă de abanos pe care mai era puțină cremă de tort cu cocos şi nu se putea concentra focalizat tocmai pe *proiectul de activitate didactică desăvârşit*, intuind că va întâmpina dificultăți la cum să-şi precizeze testul de evaluare dacă şi-a atins au ba obiectivele operaționale, definite după capul actual de tabel creț al Kabanihei, în armonie cu cele de referință ca bătaie scurtă şi cu cele cadru ca bătaie mai lungă a curriculumului şcolar pentru a opta la bio. Căscă instinctiv din tot Separeul şi țup! Eul lui realiză deprimat că făr' de cafeluță el nu-i profesor de *uie* şi atunci plici! cu furculița-n lăptucii amari şi ieşi fără cuvinte, ducându-se-n dormitorul numărul uuu din fund, fosta cameră a Puşii, încă afumată ca o jambonărie, trăgând cu furie zăvorul, ca într-un izolator de la o zarcă.

Cențica plângea țărăneşte în dormitorul numărul doi, dar principal, cu disperare de văduvă de mujic într-o societate deschisă, ca s-audă şi vecinii. Lăsă masa nestrânsă-n urma lui, nici nu cuteză a-l deranja pe nebun, ştiind că nu e capabil de analize financiare dacă nu doarme pe săturate şi nu asimilează cele băute, mai smiorcăi ea puțin ce smiorcăi şi-n cele din urmă, se vârî-n patul conjugal cu telecomanda-n mână, silențioasă ca o pumă, fără o scârțâitură, resemnată că totul se eşalonează providențial teleololgic spre animalul câştigător la teleloterie, probabil leul.

El aprinse veioza-n singurătatea EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ perfecte, şi îşi schiță pe-un pliculeț cu totalul de plată al telefonului, mai mult din memorie că-i era silă să iasă după jerpelita-i geantă, unde avea

un manual, o preliminară schemă de plan de proiect, după care-l duru după ureche pe stânga şi se-ntinse horcăind pe canapea văzând oranj şi, în tăcerea ce se instală prin arderea unui tablou electric suprasolicitat lăutăreşte la discotecă la Katiuşa, auzi lămurit cucuveaua *paca-paca* jeluindu-se-n tamarinii de la Popas, apoi trenul cursă, întâi oprindu-se scrâşnind din toate mădularele metalice în gară la Cuţarida, apoi urnindu-se spre Căgiurzia tinereţilor sale pierdute, după Saltîciha, cea niciodată mai frumoasă ca atunci când o croia ca pe-o masochistă Xena, prinţesa războinică?

Şi ACUM avu revelaţia că o vechilească aşa de serviabilă cu îndrumările la un control menit a obţine prin teroare aceeaşi calitate ca la dacă ne mai măreşte şi nouă leafa, ar fi fost de mult retrogradată profesoroaică dacă… dacă că n-ar fi avut un spate puternic, acela al proprietarilor prinţesei, când s-a-nţeles cu dânşii ce vrea ca să nu-i dea-n gât!

După dezbaterea planului-cadru, cât a asistat ea ieri la aşa tâmpenie, până s-o tulească exploatând altercaţia cu nesimţitul de Marinică Drujbescu, şi după curăţatul şi prăjitul cartofilor în tigaie, urmate de spălarea lăptucilor la apă curgătoare şi de prepararea sălăţicii, apoi de încălzirea în cuptor a crochetelor din aripioară de curcănaş şi de aşteptarea s-ajungă şi soţiorul acasă, doamna învăţătoare Inocencia Străchinaru, care n-a avut în carieră o zi de concediu medical, exceptând cele două concedii din prenatal şi de creşterea sugarilor, ci doar învoiri de la directori sau chiuluri îndrăzneţe, gândindu-se ea planificat în perspectivă, ca orice bun manager, că ce mai are de făcut pe ziua de azi, începu s-o doară capul de-i scânteiau ochişorii ca năstureii de sticlă verzuie ai pisicilor din pâslă de altădată. Dar ea nu se trată cu antinevralgic, pe care nici nu-l mai avea-n casă, deoarece evita de când lecturând, adesea-n locul lui Moluscă, cărţi culte şi scumpe de la Naşpa, se-nfierbântase pentru cum te vindecă natura singură, şi, în caz de stress ca-nvăţătoare, de frustrare ca intelectuală a Mizeriadei, îşi prepara o cafeluţă cuişor, după ce se-ntindea vreun sfert de oră cu picioruşele la verticală, în dormitorul numărul doi, cel cu patul conjugal, de unde nu se-auzea supărător nici cum mai petrece roacherii satului pe la Katiuşa, nici dacă se-ncaieră câinii la gunoaie, nici că gurluie Skinner a foame şi poate şi a foamete dacă nu ne mai măreşte şi nouă leafa. Luând însă notă că, împrumutând cu câteva linguriţe pe calica de Vanessa, ivită cu sifoanele la uşă, li se golise de fapt borcănaşul de cafea, mămica Maricusei ş-a lui Genaro poate că până la urmă s-ar fi-ndurat să rupă din bănuţii lor, din CAR-ul încă intact din care voia dumnealui să-i facă acum primăvara pomană de viu, da, poate că s-ar fi autoîmprumutat, cum îşi şi linişti se vecina că tocmai voia să mai cumpere cafea, dar uite că se-nglodase-n obligaţiile casnice şi uitase complet, năucită de recuperarea devansată pe

vineri Unu Mai, trebuind a merge la şcoală când îşi propusese de fapt să coacă dimineața, pe răcoare, nişte rulouri cu rahat şi nişte checuri cu cacao, iar sâmbătă, cât bărbatul avea să lipsească expediat cu bunătățile şi cu sume încă nedeterminate la copii, ea ar fi pus nestânjenită aspiratorul şi maşina de spălat, însă uite că era nevoită ACUM s-o ajute cu colegele să pavoazeze, pe Corela Drob la primărie, care bâjbâie până şi proba împărțirii cu rest, şi metoda drumului invers! Nefiind deloc jucărie munculița asta stressantă a noastră, fiindcă răspunderea formativă a învățătoarei este infinit mai istovitoare ca a unui profesor, ea neputând să le zică la cercopiteci *luați de aici pân-aici!*, primindu-i de la cei de dimineață gata formați! Şi majoritatea gorilelor de părinți au competență măcar cât ai lui Fafulea să discrimineze dacă formatații au dobândit capacitățile de scris, citit, socotit sau chiar de scos ca o manipulantă ideile principale ca pe nişte ştiri de senzație pe scurt!

Aşa că era firesc să explodeze când, cu mascula sa nesimțire, mujul, gândind nu la *dar tu ce necazuri mai ai, fată*, sau dacă *mai poți*, că femeia vine acasă de la serviciu nu ca să se hodinească, ci ca să se apuce de alt serviciu, mai al dracu de istovitor, ci meditând dumnealui la un proiect de activitate descongestionat prin articulare pe obiective, nu pe conținuturi, nici pe formarea imaginii despre lume, îi poruncise, ca un patron, că să pună de-o cafea, şi încă de una tare, de una *cui*, de una *țăruş*, de una *ustoi*, de una *machon*, de una compatibilă cu *lo real maravilloso*, după cum, în acelaşi context tensionat era absolut anormal ca el să reacționeze dormind în cameră separată, a Puşii, încălcând astfel grav *principiile deontologiei conjugale*, chit că în vederea calificării, dintre milioane de amărăşteni, pentru câştig la teleloterie, ei aplicau consecvent pe toată perioada de tranziție până la relansarea de bani, cum o consiliaseră Staruha Izerghil şi popa Panda, EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, virtutea, lipsa de dialog şi conlucrare împingând de fapt situația în defavoarea la propria familie şi lovind chiar în copilaşi, fiindcă uite că ea nu îndrăznea să-i deconspire că Maricusa n-a luat decât un examen în prima sesiune, iar în rest, sănătate şi o zi haioasă! ea jubilează ca o hormonală, că s-ar părea că e gravidă, exasperându-i, cutremurându-i, zdruncinându-i şi pe ăia bătrânii întru REVELAȚIA ABSURDITĂȚII DE A ÎNVĂȚA PE ALTUL!

Cine, Doamne, o s-o crească pe mica Pusă, dacă fata naşte fată? Iată marea întrebare ce chinuia pe tânăra bunică potențială, precum şi de ce Moluscă nu numai că nu ia atitudine față de omul politic Marinică Drujbescu, de-a trebuit ea să fugă de la consiliul profesoral de dezbaterea schemei orare diferențiate în funcție de interesul elevilor şi al comunității în triste vremuri de Culture Kitsch, dar se enervează din ce în ce mai des de la pe ce se duc banii şi nu se poate corecta să nu se culce *dincolo*, pe motiv că grăbeşte astfel câştigul la teleloterie! Este oare el ca mascul

dominant aşa de sigur pe ea însăşi, încât se face că nu vede hărțuirea la care e supusă în ultima vreme? e drept, ăsta de la simpozionul pe probleme de colocviu fiind doar vârful aisbergului seminarului, că partea cea mai consistentă s-a petrecut recent la dulăpiorul cafeniu cu cataloage, când pletosul cu viitoare două licențe a înghesuit-o abordând-o dinspre aria curriculară şi ea, uşor înclinată – cine glăsuise ? – a făcut şoptire de un DA, măi Marinică Drujbescule, DA, însă numa' când oi ajunge deputat şi te-oi vedea la tâlcşou!!!

Şi ce este cu aceste *ixceingiuri* de priviri cu Vanessa? Cum are vreo idee mai interesantă sau dă peste vreo emisiune la tembelizor, cum coboară scara la marea cititoare sau o aduce pe slăbătură aici, dacă nu se înființează ea să ciocănească la uşă, direct cu sifoanele alea intelectuale de frustrată, parcă n-am avea sonerie, care consumă şi aia curent! Cențişorule, Cențişorule, ia vorbeşte tu mâine cu femeile de serviciu, când te' i duce pe la ele la cămăruță, la taifas, în recreațiile prelungite, să-i pună lui Dudiță Praskovia Bukamaşkina boxa-n urmărire informativă!

Nefiind lucru curat unitatea lor de vederi că şcoala trebuie să dea cultură generală *contemporană*, accesibilizată prin arta didactică a modelării care face din Bach un Elvis, iar cui îi arde de profesionalizare timpurie, s-o facă la extinderi şi la opționale, nu invers! Pentru că nu abilitățile productive lipsesc populației, ci o imagine străchinară despre lume, încât tot omul să fie competent să aleagă, să judece şi să pedepsească!…

Dincolo de insomnie, căzu în nesimțire de ostenită ce era, dar nu fără coşmar, unul blând, cu final chiar drăguț, agreabil. Întâi, veni o reclamă cu un soft de grafică ce demoniza un taur, înroşindu-i excitant pe o treaptă superioară vârful coarnelor, ca băgate-n priză. Apoi, se văzu că i se-ntâmplă chiar ei miracolul de canal de a ți se reabilita prin surpriză ursita destinului şi soarta de femeie de casă, înverzindu-i-se strălucitor ca nişte elemente determinante ochişorii, incomensurabil mai penetrant ca la pisicile din pâslă cu miez din paie sau din talaş ale copilăriei, când Marinică Drujbescu şi cu megaanalistul preferat o sondară dacă şi-a achiziționat bilete pentru tragerea-n vigoare, ia să vedem după suspans ce-a câştigat doamna Inocencia Străchinaru din Drujba, în urma strategiei bazate pe EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, intră sau nu intră dânsa-n mezelclas, ca să scape de dezonorantul statut de dăscăliță? Ba încă şi de soție de formator!… Yabadabaduuuu! A câştigaaaaat!… A intrat! E în mezelclas, ba chiar puțin şi-n upercutclas!!! Unde nu mai e cazul a rezista prin cultură remarxizării.

Se trezise înaintea deşteptătorului, grație rinichilor, dar nu se-ndura să se scoale înainte de a lua o hotărâre, cel mai tentant fiind, dacă fată stricata de Maricusa, ca să abandoneze infecta carieră… didactică şi, întreținută de cuscrii înstăriți din Sectorul Unu, să crească pe baza unei

înalte calificări psihopedagogice, focalizate pe calitatea nu pe cantitatea obiectivelor, fetița-n capitala republicii, iar desfrânatul de Bonobo n-are decât s-aducă aici la Blocurile Ruşilor pe cine vrea: pe Naşpa, pe Molecula, pe Saltîciha, pe Anfisa Barabanova, pe bucătăreasa Perlita, pe Katiuşa de peste drum, pe lăptăresele Malaşa Bibikova şi Aculina Jevakina şi chiar pe hormonala de Staruha Izerghil, cum a dat şi la tembelizor cazuri de senzație de gerontofilie la profesori! Îl priveşte!!!

Merse la baie şi trase cu urechea în camera Puşii, perforându-i cu auzul uşa de dublu placaj ca pe o portieră de blindat folosit la Revoluție: dinozaurul de Dudu sforăia uşurel ca un prunc de mamut nevinovat sau mai degrabă ca un leopard carnivor foarte sătul, care nici nu se gândeşte la ce dureri a provocat antilopei-mamă devorându-i puița!

Cențica socoti absurd acest lucru şi decise să-l trezească pe nesimțit ca să dea la purcel, sau ca să coboare urgent, c-a visat un coşmar de groază că li l-au dus astă-noapte Harneală, Şişu şi cu Săbiuță, c-un cui sau un țăruş implementat în aria curriculară, ca să achiezeze silențios!

Deodată realiză că s-aud ciocănituri discrete la uşă ş-o zbughi-ntr-acolo cu toți diavolii-n alertă maximă la două degete sub ombilic, hotărâtă s-o bruscheze pe stricătoarea cea de case, care cu sifoanele alea intelectuale galbene, care e maxima ambiguitate, n-a fost în stare să şi-l păstreze pe-al ei, umblă – făcându-se că n-are cafea – după al alteia, că-n loc să fie femeie normală de casă dacă s-a măritat, ea citea cărți culte şi scumpe, care dăinuie mult pe noptieră, ascultând şi muzică din aia de era s-o curețe pe Esmeralda Malaşei când le-a pus-o la un casetofon soios Sorela Blaster…

Nu era însă Răzvana! Era domnişoara Corela Drob, iubita lui Agheev, colega cu care se țigănise la începutul anului şcolar 1997-1998 de la distribuirea copiilor de privatizați în cele două clase de-antâia. Adusese o planşă artistică umedă, la care puțulise toată noaptea, reprezentând un algoritm de epurare a apei uzate de o coaliție de factori nocivi, pe care domnul Străchinaru intenționa să-l realizeze efectiv cu macacii, folosind *modelarea* ca metodă activă în cadrul lecției sale deschise, şi pe fata părintelui Ankifie ca să-i pună la dispoziție de la fizică-chimie recipientul cu apă poluată prelevată înaintea aurorei de Paraskoviuşka Bukamaşkina din Spălătura, cristalizorul mare folosit drept decantor, turnul de filtrare dotat cu nisip fin, nisip grosier, pietriş, pâslă şi, în fine, rezervorul de apă încă nepotabilă, unde o tratăm cu clor, făcând-o refolosibilă, luând cercopitecul el însuşi probe cu paharul şi pipeta, servind pe colegi şi pe invitați rânjind, ei să strâmbe din nas, iar proful să tragă de la ei, prin descoperire semidirijată euristic până la problematizare oligoactivă, concluzia demnă de retenție şi transfer la lecția *Efecte ale poluării asupra organismelor*, că de fapt nu există epurare perfectă, fără o deconspirare a listei elementelor nocive, tot aşa cum colega lor Gaviota,

fata însemnată cu aluniță a pahonțului Fafulea, nu mai poate fi reabilitată-n sat la noi după trunchiul comun cu Vampirul de la Căgiurzia, iacă dar, copii, că pur şi simplu poluarea *nu trebuia* să se producă-n Drujba noastră, trebuia diminuată măcar sau, cazul ideal, era benefic să fi fost evitată completamente, cum şi-n istorie, cum băga strâmbe Fukuyama, nu te mai întremezi după un viol totalitar temeinic şi îndelungat, la care ai mai mişcat şi tu din aria curriculară, gustul vieții devenind cu necesitate gustul sălciu al acestei ape-spălătură, uzate metafizic, ontologicist şi moral de atâtea reciclări, învinsă de o obsolescență care-i îndepărtează parcă, Haritino, nepermis de mult, până la indecență stereochimică distanța dintre hidrogeni, lăbărțându-i dizgrațios molecula, celebrul *haş doi o*!

Tocmai de apă ruginită avu nevoie Cențişor, să nu leşine, când înțelese de la Corela Drob, care se tot scuza că n-a mai avut răgaz să mai puțulească planşa ieşită coloristic cam anemică, că tainicul şi necomunicativul ei Moluscă avea să fie în această vinere neagră de Unu Mai protagonistul unei lecții *deşchise* nu pe şcoală, nu pe cerc metodic, nu pe gubernie, ci pe *uie* şi *muie* comasat, pe Euroooopa, drahgă! şi de-aia, săracul, voise aseară o cafeluță cuişor şi climatul de linişte conjugală fără de care nu poți fi creativ-inovativ în conceperea şi elaborarea unui proiect de activitate didactică desăvârşită, pe care doamna Katrina Djorkaeff-Tornado să-l aprecieze în termeni de regret pentru ce-a pierdut *uie*, că nu ne-a înghițit mai devreme SISTEMUL făcându-ni-l subsistem.

Fire practică la nenorociri şi competitivă, doamna Străchinaru îşi reveni imediat, o asigură pe domnişoara Corela Drob că-i vor fi recunoscători pentru materialul didactic din recent luatul CAR, dar la prima leafă, că s-ar putea să vrea Dudiță să-şi serbeze zilele astea pomana de viu şi o imploră să unească ea clasele de-antâia, dispunând vremelnic de toți copiii de patroni cu potențial sponsorizant, şi să le dea ceva de scris dacă ea n-ajunge la recuperarea de Unu Mai şi ei sunt greu de stăpânit, că ea nu mai poate să treacă pe la şcoală, că are-n plan de copt dimineața pe răcoare nişte rulouri cu rahat şi nişte checuri cu cacao – pentru protocol – şi mai are de călcat cămaşă, pantaloni, sacou şi de lustruit ciocați, de cârpit nişte şosete, să meargă apoi pe la Katiuşa sau pe la Raketta, dacă nu şi la Statornicia, ca să ia mezeluri de sandvişuri, plus nişte stixuri şi fursecuri, snexuri, alune, apă minerală, cafea, răcoritoare, țigări, poate şi ceva vodcă *pinga* de care-i plăcea lui Stalin să-i dea lui Churchill…

„Nu te mai tălibăni, fă, atâta – mârâi el de la o vreme şi se întoarse somnoros pe partea ailaltă, pe stânga – că dacă s-or simți bine la mine, *înfulecând delicatese*, ăştia se-nvață cu nărav şi când o mai avea nevoie să dea clasă la călători din *uie*-n țările din *muie*, tot la mine – pe CAR-ul tău! – apelează pitecantropul de Vasea! Păi ce sunt eu? Că la gradație de merit

văzui că coaliția mediocrităților din şcoală m-a ignorat complet, măcar să mă fi listat neanderthalienii de la Căgiurzia printre cei 15 % supradotați din resursele umane ale guberniei, dacă nu m-ar fi aprobat! Iar ACUM, când e de arătat competență şi valoare criterii de evaluare pentru posibilă promovare în Europița Mare, îşi aduseră aminte de mine, ai?! Că sunt singurul cu permis de a citi la Academie! Or, eu m-am săturat până-n gât, Cențico, şi de cinocefalii de elevi, şi de babuinii de colegi, şi de gorilele de vechilese, şi de lemurienii de arendaşi superiori, ca şi de însuşi localul-grajdul şcolii, cu mânji de curse şi cu iepurărie cu tot, şi parcă-mi vine să vomit ca după mescal când mă gândesc că trebuie să mă scol de Unu Mai numai ca să țin o lecție *deşchisă* pe Europa azi pe la prânz!" „Dudule, – îl prinse ea grijulie cu cleştele-i verde cum stomatologul pe-un molar de aur – tu eşti provenit în Drujba, dar eu sunt fată de negustori cu renume milenar, am caracter nonprofit şi nu mă fac de râs să mă compromit din atâtica lucru! Prefer să-mi vând şi cerceii de la mamica numai să ies bine la lecția ta deschisă cu protocolul! Ca să nu iasă vorbe cumva că noi am servit la alții din toate şi alții la noi nu! Şi ca să nu mai zic nimic că aici sunt şi interese mari strategice, într-o fază gingaşă oscilație *uie-muie*, când interesele noastre majore sunt să ieşim din *muie* ca să intrăm în *uie*, cu gândul nu la noi ăştia semi-morții pe care ne aşteaptă pensia şi aproape concomitent, după statistici, țintirimul şi pomenile după datini, ci la copii, că pentru ei şi pentru copiii copiilor lor am făcut sacrificii sub tanchişti şi le mai facem încă!" „Ah, mă frământă şi pe mine cele sesizate de tine, preaiubită soție şi colegă de serviciu, dar lasă-mă-n extinderea mea nefolosită-n pace să mai dorm nițeluş, c-am aranjat cu Teofan Davidovici să ne livreze de la Raketta pe datorie cele trebuitoare şi, la cele şase salarii pe concediu, la iulie, ne achităm partea noastră, a mea şi a ta, ca fiecare, că fiind acțiune a şcolii pe Europa, am hotărât să contribuim toți!" „Cum adică să participe fiecare? Nesimțitule ce eşti! – sări-n sus doamna Străchinaru, verde de indignare ca de o manevră tandră amenințând EXCEPȚIA DE LA REGULĂ. Ce, tu ai contribuit cu ceva când a avut Fefeleaga simpozionul Eminescu fără pereche pe județ? Fiecare cu acțiunea sa! Cum, sconcs micuț şi împuțit ce eşti, de te-ai vârât în pat nespălat pe vreunul măcar dintre membrele inferioare, dar la demnitatea ta de profesor gradul unu, ai renunțat complet? Şi de ce? Doar pentru atâta motiv că nu te mai ajungi cu banii de la o lună la alta, fiindcă nu ne mai măreşte şi nouă ăştia leafa?!" „Eu mă gândesc doar la cum să le fie bine la copiii mei şi la nevastă-mea!" – rânji el amenințător, cu mustățile zbârlite, închise ochii cei pofticioşi de carnea ei şi se întoarse cu fața la perete aşa nervos încât nu mai era loc pentru negocieri, ci de caft.

Ea începu iar să pişe ochii şi se repezi să-i pregătească la repezeală dulciurile planificate, să-l calce, să facă apoi cumpărături de orgoliu,

sacrificând banii Maricusei gravide şi ai lui Genaro indiferent ce s-ar mai întâmpla!

Hm, cercetă el manualul, cărți de poluare, tratate şi mai ales, la rând, sertăraşele cu fişe de prospătură ştiințifică, crescute din ce mai citise-n presulică sau auzise pe la tembelizor. Strânse totul pe masa străveche de nuc, în dormitorul numărul unu, unde zăcuse Puşa, preocupându-se atât de intens încât a fost cât pe-aci să nu observe când pe un colțişor s-a ivit, aburindă apetisant ca un mesaj de promovare, cafeluța cea atât de dorită aseară! El zvâcni atunci de pe fotoliu sprinten ca un jaguar şi o prinse pe doamna Străchinaru lângă uşă, se pupară şi lăcrimară, ale ei, nişte picături verde-ruginii fiind adevărate pietre prețioase de smarald, să le păstrezi în retenție chiar transferat în cavoul cel neospitalier cu omul. Una dintre cele mai mari nenorociri ce-i aştepta ca lucru în echipă, în perspectiva adâncirii transformărilor progresiste, fiind că predarea seriei de elevi de la Cențica la el nu va mai fi niciodată cu putință în istoria învățământului românesc, preconizându-se să se dilate de la patru la cinci ani gimnaziul, incluzându-se-n el ultimii doi ani ai ciclului curricular de dezvoltare şi *toți* cei trei ani ai ciclului curricular de observare şi orientare, fapt care va avea drept consecință curriculară, nu numai o bagatelizare a liceului, redus la trei ani curriculari, ci concretul că, măi Palaşca, măi Himenuşa, măi Mişa, Grişa şi Epişa, voi sunteți ultima serie pe care mi-o transmite Cențişor, să mor eu până la Eclipsă dacă vă mint! Că când oi intra cu voi într-a noua, preafericiții care promovează cu doamna mea a patra, îi ia de-acuma-ncolo alt diriginte! Îi ia Vizdela!

Dar multe sunt de ținut minte în viață, mai ales când firul ei ia viraje-n ac de păr surprinzătoare, de te simți în permanență ca beat, una voind tu să faci şi alta ieşind!

Astfel, miercuri, când realizând Sportul Studențesc 1-1 cu Steaua, încurcând-o pe campioană şi relansând campionatul, în sensul că totul depindea acum în funcție de ce fac feroviarii la Craiova, care Răzvana proorocise că 2-2, ca şi dezastrul cu Bacăul, unde recent moldovenii lui George Bacovia scoseseră Rapidul de pe şine, el mersese la primarul Bufai să se mai intereseze de pământul Puşii, ca să puie când i l-or da porumb de să dea la mai mulți porci în curticică la blocuri, să-i vândă şi apoi să reinvestească în struți, exportându-i pe contracte ferme în *uie*. Îl găsise pe Mitraşa nu la eterna secretară Cachita Dolores cea pistruiată şi acră, ci la Anfisa Barabanova, cea cu tirbuşon şi romburi şi un pronunțat caracter curricular, unde din cinci mici ş-o bere, e drept că de care nu-i plăcea Puşii ambalajul, se lăudase că el SCRIE **Oligopedagogia**, iar nea Fane Ciuvîrin îl reținuse la desert, ca să-i dea un salariu *de două ori mai mare* ca paznic analist, dacă părăseşte această carieră de prof, dezonorantă ACUM, dar şi mâine, dacă vine cum se aude o ordonanță de

urgență cu legea bugetarului, desființând gradele şi vechimea şi robindu-te la şefi, Dudiță, pe *rezultate*, în sensul că nu vor mai exista contracte de muncă pe durată nedeterminată, ci numai pe cât ține anul şcolar, iar autonomia locală va acapara angajările astea frecvente, cu şpagă cu tot, încât pe doamna Cențica, fata Puşii ş-a lui nea Mielu, cea cu obiective cadru nişte ochi verzi şi instigatori pictați pe-o față ca porțelanul marmorean, care induce în eroare asupra temperaturii unei arii curriculare extrem de fierbinți, mai ales de când cu EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, şi să vezi c-o s-o… hărțuiască, după caz, fie Filatov ca director şi ordonator terțiar de credit, fie Buțai ca primar hruşciovian la jovialitate şi baci incontestabil peste toți bugetarii comunității, depinde de cum or veni instrucțiunile adresându-se unor categorii țintă! Iacă dar, c-avea dreptate Ninel Calițoiu aseară la Katiuşa, că întru ca să ne călărească intuşabilii şi emanația lor politică este conceput scenariul ăsta halucinant cu jdemii de restructurări zgomotoase, cu bacuri, cu capacități, cu vacanțe aiurite, cu alternativele *universitare* la manualele cândva accesibile cercopitecilor, cu evaluări descriptive mult mai ininteligibile decât nota pentru părintele neanderthalian şi cu parcursuri curriculare garantând atât incultura, cât şi convingerea că Drujba şi cu popa Panda se află în chiar centrul omfalic al Universului! Plus implementarea clasamentului unităților şcolare, desființând ce retrogradează şi punând pecetea infamiei pe cele ieşite rău pân-or fi reinspectate, după cine ştie ce interval! Ca şi cum toate şcolile ar dispune de aceleaşi resurse! Plus trenduri spre evaluarea inițială, continuă şi sumativă a evaluatorilor înşişi, tentative de a-i salariza după cantitatea, calitatea şi importanța socială a muncii depuse, uitându-se că pedagogia nu e o tehnică, Daria Nikolaevna, ci o artă! Şi că nu poate nimeni să-mi acorde mie peste gradul unu diferite prime, sporuri, titluri şi gradații de merit, având cum să măsoare el cât am asudat eu, din cel mai pur idealism, că nu intra la *rezultate*, ca să-i dau gaură la puțul gândirii Himenei Bukamaşkina, de mi-a venit la a cincea fără să ştie să citească, să scrie şi să socotească! Nu avea nici măcar deprinderile elementare ale unei eleve, să-şi scoată cărțile şi caietele când sună, să ridice două degete… Sau pentru cât m-am preocupat eu cu Mişa, Grişa şi Epişa să le explic de ce nu e bine să se învețe ei, prin descoperire că nu-i prinde, să fure de pe câmpul acum privatizat, şi de pe la vecini, când din partea **cetății oligoeducative,** ei nu primeau din cartier, de la familie şi de la câinii vagabonzi care sunt mesajul bogaților față de săraci că aşa s-ajungă copiii voştri, decât *întăriri pozitive* la convingerea că numai prin hoție poți să te mai descurci şi că numai prin jaf faci avere! Ca să nu mai zic de cât am lucrat cu mine însumi să nu mă remarxizez-recodrenizez înființând un KOMBED, un comitet al sărăcimii de să ne bazăm cu un creier ca al meu mai mult pe nocturne, asigurându-ne cele necesare traiului de pe câmp şi de prin cotețe, şuri, hambare, cuşti şcolare de iepuri, iacă dar, şi

atunci oare nu s-ar fi auzit în numai câțiva ani de un atotputernic stăpân al mafiei mafiilor guberniei poreclit Profesorul şi a cărui identitate este incognoscibilă fie şi speculativ? Şi atunci aş finanța din paraii mei o expertiză neutră asupra nimicirii influenței educative a şcolii, pe termen scurt, mediu şi lung, de către tembelizor, câinii stradali, cartier, presulică şi alte organe ale **cetății oligoeducative**, nu pârnaia ci tot familia fiind mai periculoasă, îndeosebi prin ce le bagă-n cap oligocopiilor oligopărinții, că nu ştiința de CARTE e decisivă-n viață, existând dealtfel atâția şi atâția *şomeri sau amîrîți cu diplome*, ci decisiv este să eviți hoțiile mărunte, în țările sărace nefiind rentabil decât să prăduieşti fie statul, fie macrogrupuri de sute de mii de depunători, cu GIGASUME, aceasta, nu EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, Cențico, fiind singura cale de să devii intuşabil! fir-ai a dracu tu cu opționalul şi cu CAR-ul tău!

Că altminteri, Malaşa, unde nu-i conştiință, ci doar frica de superiori, să mor în puşcărie sau aci pe stănoagă la tine dacă te mint cu ceva, dar dacă nu vreau EU într-o zi să-mi fac orele că uite n-am chef c-am băut o bere şi-am servit cinci mici, să dea dracii, cu tot cu generalul Vasea, cu cele trei soprane controloare, Kabaniha, Saltîciha şi Korobocika, şi cu toți ceilalți oligoinspectori, dacă mă poate obliga pe mine cineva să mi-o fac, nici pitecantropul de Filatov, în calitatea sa de ordonator terțiar de credite, şi cu atât mai puțin australopitecul de Buțai, cât e el, în morții mă-sii, de primar! Şi nici chiar babuina de Iordanka Ciuvîrina, în calitatea ei de mamă beneficiară! Zău ia! Chiar dac-ar pune ei pe polcovnicul Agheev să mă țină sub urmărire cu microfoane şi cu videocameră-n clasă! Uite, ți-arăt dacă vrei, Vanesso, că de mă mai evaluează atâta la cap Saltîciha, în cadrul relansării învățământului rural, că să oblig toți magoții să cumpere caietul de muncă independentă la biologie al soră-sii, cu teste grilă de evaluare ai căror itemi stau în concordanță cu noile curricula şi cu noii descriptori de performanță, o lună de zile, dacă vrei, eu zac cu aria curriculară pe catedră şi le dau la copii numai *de-aici pân-aici* să facă rezumate sau îi țin numa' n în teste de evaluare formativă şi, în rest, stau cu ei de voroavă despre futbol sau despre telenuvele sau despre diferite cadre… didactice, şi nu-mi poate face nimeni nimic? Şi un caiet nu le vând! Şi nici fondurile şcolii nu le mai colectez! Că doară sunt *cadru… didactic, nu perceptor*, şi dealtfel nu cunosc să fi scris vreun oligopedagog, decât poate vreunul nou din *muie*! vreo Metodica stoarcerii de *fonciire* de la părinții elevilor, iacă dar!

Iar joi la simpozion de dezbatere a ce alipim la trunchiul comun, să mi se aşeze-n față popa Panda, matol bine, şi să mă-ntrebe că cum e, mă Bonobo, cu oligo- sau, mai rău, cu olingo- pedagogia aia, pentru ca după dezbateri şi comunicări, când m-a luat jos la cabinet, Teofan, să se intereseze şi el ce e cu ea, fiind greu de crezut că după ce a stat cu mine la

o sticlă de plastic de vodcă albă la Katiuşa, Ninel Calițoiu a mai băut şi cu ei!…

Aşadar, Skinner în coteț gurluia, Cențica asuda pe la bucătărie, iar Moluscă, în loc să-şi facă proiectul de activitate didactică plan de lecție; plătea polițe retrospective postalcoolice la unii şi la alții!

În realitate, Teofan Davidovici Filatov, după instruire la generalul Vasea, gonise el către dezbatere, să facă comunicările dorite, dar la Anfisa, văzuse Toyoata lui Ciuvîrin parcată-n drum, că-i venise Mițubişul vişiniu blindat de teren pentru safari şi popa Panda îi făcea sfeştanie la motor cu capota deschisă, şi s-a oprit doar ca să-l aducă la colocviu să-şi spună părerea, însă mai nea Fane, mai picolița de servea, una nouă, de o proba patronul, mai Anfisa Barabanova cu tirbuşonul, mai cei trei tenori în concertul din ‘90 la termele din Caracalla, au ajuns de i-a adus la şcoală spânul Salvador Fafulea de la butelii, cu ZIS-ul cel vechi, cam tanchist dar fără reparații capitale, al primăriei. Ciuvîrin întrebase din senin pe eruditul de Ankifie ce e aia **oligo**, şi de aici se înfiripase toată controversa, iar Cențica aflase ea ceva de la Corela Drob, dar nu tot, cum că vine la lecția *deşchisă* şi dubioasa fostă colegă Saltîciha, generalul Vasea, un universitar răsprof ex-senator şi un arendaş din structurile supreme, instalat mai mult pe bază de algoritm decât pe înălțime de competență, fost profesor de geografie aflat în restrângere de activitate, care-şi înființase recent o fundație de material rulant şi planning familial la care erau acționari mai mulți, pachet mare având Generalul, şi o lărgeau spre biotehnologii şi spre multimedia, preconizându-se chiar deschiderea unui teveu local cu rețea telecablată la Ciudad de Căgiurzia şi la Curitiba.

Cât bag? se mai întrebă o dată Străchinaru savurând cu ceaşcă cu tot cafeaua cu aromă de muiere lucidă, servită de doamna-nvățătoare. Cât bag? Pentru că ACUM nu mai e important conținutul activității, ci comportamentul clasei! Iar hârțogăria nu prea contează aici, că şi-aşa nu ştie limbi est-europene doamna din *uie*, care parcă umblă să mă plastifieze pe mine ca când imortalizezi lucrarea de grad!

Îi bag în mă-sa! Las proiectul cum l-am copiat azi-noapte pe sărite din cartea de inspecții şcolare! Ba bag şi-un rând la mişto că cine mi-l citeşte, are de la mine şi de la Cențica mea un şirag de cârnați de-o calitate rară, când l-om tăia pe Skinner de Crăciun!

Inspirat până la vomă, euforic, ca Romeo când a văzut-o din culise, lovit de psihologia formei, pe Julieta-n cădiță canonindu-se cu vibratorul fără baterii, domnul profesor gradul unu Dudu Străchinaru înhățase o coală de caiet studențesc de la teste, fixase titlul *Proiect compatibil uie de activitate didactică pentru predare-învățare-autoevaluare la tema Efectele poluării asupra organismelor, aria curriculară Matematică şi Ştiințele naturii, disciplina biologie, clasa a opta*, lăsase loc viran pentru

etajarea obiectivelor operaționale, ştiind din experiență că îți dai mai bine seama de ele pe măsură ce scrii scenariul activității propriu-zise, sau şi mai cinic încă, performant e să purcezi *invers*, de la evaluarea finală a obținerii performanței, să anticipezi cam ce pot răspunde – chiar şi fără lecție – pavianii şi să fixezi tocmai aceste reacții ca obiective de atins, evident cu mici variațiuni / progrese, Moluscă găsind din capul locului aceste obiective în concordanță cu programa analitică în sens curricular giratoriu şi tangibile pe durata, normală, a lecției *deşchise* pe Europa, efectuase analiza amănunțită a resurselor, cum se şi cere, însă pe bază de incorigibil optimism pedagogic, apreciase că conținuturile sunt în armonie cu capacitățile măsurabile ale subiecților învățării-predării, aplicând formula lui Cuvier pentru indicele de greutate relativă a encefalului şi ieşindu-i o medie de 1 / 91, fiind şi foarte motivați a VIII-a B de Răzvana să n-o dea de ruşine față de Generalul, tocmai când se studiază reciproc ca un cuplu octoped stradal, iar condițiile materiale ale laboratorului şcolii noastre, devenit de curând funcțional – în slabă şi amară compensație la fenomenul uman c-a devenit nefuncțional opționalul Inocenciei! – sunt *corespunzătoare*, să te erijezi în el drept agent de circulație pe parcursuri şi itinerare curriculare, şi drept… gestionar! de ocazii de învățare, ba e chiar hiperfuncțional acest lab de fizică-chimie-biologie al nostru, lățit pluri- şi interdisciplinar pe aproape o întreagă arie curriculară, deşi nu s-a mai primit nimic pe inventar, de la nucleul bugetar, de pe vremea primului preşedinte judecat şi pedepsit pentru insuccese, deşi avusese şi realizări mai vizibile, iar de firma de stat care furnizase planşe, truse, mulaje, modele şi însuşi scheletul de om generic al lui Stalin din vizuină şi altele, auzise că se atrofiase încă înainte de 1989 şi apoi murise, fiind de: aşteptat să renască privatizată de vreun holding, cu comenzi sigure de la stat, la prețuri ca ale manualelor paralele după desființarea gratuității şi-n învățământul primar. Ceea ce nu-nseamnă, Daria Nikolaevna, c-aş idealiza educația care se da *înainte*, deoarece SISTEMUL livra un tineret fără discernământ, s-a şi văzut dealtfel că a putut fi momit prin tembelizor, să iasă pe-afară ca să se tragă-n el! Ceea ce ACUM nu cred c-ar mai ține, nici să-l cheme *toate* canalele, plus Internetul!

Cât priveşte strategiile didactice de atins cu ele obiectivele în curs de definire, la *metode* Bonobo recenză şi active, dar şi pasive, cum ar fi: expunerea, povestirea, explicația, informarea dezechilibrată, justificarea, prelegerea, cuvântarea, perorația, conversația între elevi, fascinația şi persiflarea, conversația euristică, tâlcşoul, problematizarea, evidențierea problematicului, demonstrația, manifestația, atragerea şi tragerea, munca cu manualul, munca de la om la om, munca cu releele şi cu răspândacii, executarea în practică a modelului de epurare din manualul în vigoare, şi parcă mai viguros chiar, în perspectiva alternativității, epurarea propriu-

zisă pentru asanare, observarea, urmărirea, experimentul aplicativ calitativ-cantitativ de investigație activă, excursia în scop de informare-comparare cum e în *uie* şi cum e-n *muie*, manipularea prin omisiune, experimentul de investigare-cercetare-infiltrare-raportare, experimentul demonstrativ, de formare a unor deprinderi, abilități sau obişnuințe şi priceperi precum şi capacități de influențare pozitivă sau negativă, experimentul demonstrativ isteric, instruirea programată pe principiul paşilor mici şi al repausului activ individualizat întărit sau slăbit prin fidbec, avansarea, exercițiul de stenbai în tranziție, frustrarea, studiul de caz, contraexemplul, contraadevărul neverificabil, contrainformația, cazul de caz în caz de caz, studiul de la caz la caz, exercițiul frontal şi exercițiul diferențiat, asumarea de roluri, emanarea, evaluarea, asumarea puterii deoarece nu implică vreo răspundere, manipularea semantică a predării-învățării, brainstormingul, tornada, amestecarea faptelor şi a opiniilor, anfilada, escapada şi estrapada, amenințarea, trunchierea adevărului, manipularea vocabularului, elaborarea şi susținerea de referate cu retroproiectorul, proiectul ca învățare prin sine însuşi pe bază de introspecție psihodinamică, de autoscopie şi de autoexplorare activă sau pasivă etapizat, investigarea fezabilității implementării retrodesovietizării, forțarea reabilitării fezabilității implementării ocazionale, Malaşa, Vanessa, Vizdy, Ina, Daria ca retro, Katrina Djorkaeff-Tornado (?), Docika şi Zorika (!!!), învățarea prin descoperire, EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, tema de cercetare, predarea-învățarea de către elevii înşişi, că aşa zice Marinică Drujbescu către Korobocika: la mine-n clasă *predau* cimpanzeii! (şi văcuța aia se topeşte de atâta modernizare! aş regula-o? aş!!!), monitorizarea, exercițiul funcțiunii, achiezarea-implementarea, însuşirea activă a cunoştințelor prin efectuarea secvențelor algoritmice de operații al căror conținut asimilat întru o rapidă dezasimilare este tocmai ce şi-a propus propunătorul de lecție *deşchisă* să realizeze: SCHIMBAREA prin dialog şi faptă a unui echilibru noțional stabilizat haotic în creierii beneficiarului de formare…

Iar ca manuale folosite, Moluscă băgă-n Maelströmul mixerului textual, pe care-l împrumuta des Vanessa de la Cențica, vechi de pe vremea Puşii, şi totuşi uita să-l mai aducă înapoi, anume la rubrica Materiale Didactice, în primul rând pe-ale Haritinei, toate de fizică şi chimie, reliefând abordarea pluridisciplinară a celulei motivice a temei poluării, după cum a menționa pe cele de cultura civică şi *Abecedarul micului creştin* friza transdisciplinaritatea până la absurd, care dealtfel transpira prin toți porii concepției planului de lecție deşchisă pă Europa, terminat spre ziuă odată c-un paralelipiped alb de vodcă, rămas în buzunarul sacoului ca leac la o cinorexie cronică dobândită la stomac în ultimii ani, ceea ce adusese în sprijinul Eului contribuții viclene ale Separeului flămând şi dornic de somn şi gata a vedea-n proiect doar

umplere de hârtii, indiferent cu ce, că oricum realitatea de pe teren nu concordă cu ce vrea să joace antrenorul.

Numai aşa se explică de ce novicea Vizdela, frunzărind documentul domnului Străchinaru ca să mai progreseze metodic, a tresărit, intuiția feminină determinând-o totuşi să se abțină de la a se da pe lângă el cu a mai cere lămuriri, pe care fără doar şi poate că Bonobo i le-ar fi dat cu o mare poftă de plăcere chiar şi pe marginea textului!

Astfel, la rubrica *Materiale Didactice*, mâna tremurătoare a alcolistului transcrisese la NECESAR, din ferfenițita carte de inspecție şcolară şi din memorie, un mal surpat, roci, substanțe organice, minerale, plante, o *fişe* cu itemi standardizată, ediția Perpessicius, textul basmului *Fata din grădina de aur* (în scopul unei hermeneutici dintr-o perspectivă ecologistă!), diapozitive cu rasele de oi, poză decupată din presă cu oaia clonată Dolly, ca paranteză-digresiune-recitativ în realitatea ştiințifică imediată, poze mărturisind cum era spre Popas la Anfisa Barabanova, *înainte*, şi acuzând cum e azi, cu plopişorii *Populus tremula* tăiați de Mitrofan şi cu murdarlâcurile depuse de cetățeni, de pe unde a scris Salvador Fafulea Bine ați venit în comuna Drujba!, spre Cuțarida, şi până unde au scris Anfisa şi cu Perlita urcate pe taburete Bine ați venit la Familia Morometzilor!, spre Căgiurzia, apoi planşe dinamice cu ecosisteme haladite prin poluarea biotopului biocenozei de către factorul antropic, figura de la pag. 143 cu circulația substanțelor radioactive în aer, reprodusă fidel de pletoasa Corela Drob cu carioci pe celofan pentru retroproiector, ca încheiere filmul documentar *Proclamarea Republicii* şi cam atât, la rubrica *Mijloace Tehnice* NECESARE trecând microscop, probă viețuitoare apă poluată / epurată, pipetă, pahare, sticlă, model stație epurare tip Haritina-Erotiida, aparat de proiecție pentru peliculă de 16 mm, ecran mobil, diavizor, diascop Diaclar, rotoproiector, vibrator, retroproiector, technoproieetor, irigator, televizor, videocasetofon, calculator, sidiroame, tablă, cretă albă, cretă colorată, bureți, cliner, căldăruşă de plastic mică, prosop de față şi de picioare, față de masă pentru catedră.

Când însă luă o a doua coală şi o tăie cu linie tremurândă în două rubrici ale activității, cum ai întredeschide infinitizimal, Malaşa, picioarele sub un trunchi comun ca al Vanessei, *Ce face educatorul / formatorul*, respectiv *Ce face educatul / formatatul*, în scopul de a gândi creator la cum captează mai fascinant atenția, luând de model reclamele videoclip, unde conținutul trezirii interesului, de pildă o doamnă cu o cățea ceacâră, n-are nici în clin nici în mânecă de-a face cu instigarea la a da banii pe nişte cutii, lăsă loc viran aşteptând inspirație, după care notă să nu uite să scrie titlul lecției, mare, pe tablă, şi să enunțe clar, rar, răspicat, tare ca cu portavoce, rumegat pe înțelesul cercopitecilor ce anume vor şti ei *să facă*, la sfârşitul activității de predare-învățare în clasă, moment apreciat de toți

neanderthalienii de vechili, pentru că ei se călăuzesc după aceste promisiuni da tip electoral, dacă le-ai onorat sau nu, apoi faci reactualizarea vagă cunoştințelor anterioare, ca şi cum chiar le-ai predat pe toate, deci fără verificări migăloase, pentru că ele se execută centralizat pe teste cu itemi naționali abia-n repausul predării, în starea pe loc din ianuarie şi în iunie, profiți de ce reiese că mai ştie vreunul şi îți bagi ancora în câteva idei mai fixe care se pretează la a te opri din deriva improvizațiilor şi treci la partea cea mai grea, care e tranziția însăşi ca restructurare-eficientizare îndeosebi a formelor de proprietate, tu, ca bugetar etern, neavând treabă, prezinți conținutul suculent al noii învățări, având grijă să predai mai degrabă *însăşi gândirea depoluantă* ca aur din cenuşă, decât o enciclopedie stearpă a poluării, poate ea însăşi cam poluantă ca obiect ocupând un loc în spațiu, cât să creezi cât de cât revelatoriul ca pitoresc melancolizant cu Docika şi Zorika şi Malaşa cu tot, pe harta cu Spălătura, Hodivoaia şi Ampoița, tensionat până la poluție de EXCEPȚIA DE LA REGULĂ ca să ne meargă şi nouă mai bine cu banii câştigând la teleloteria animalelor de la Rio de Janeiro, dar să fiu eu al necuratului dac-oi merge pe linia întăririlor a lui Skinner, eu am dat chestionar la a cincea cum văd ei lecția ideală, şi am aflat că ei o văd că să aibă SUSPANS, domnul diriginte, deci ar vota cu Foma Akimuşkin, or suntem într-o societate de piață, clientul nostru – stăpânul nostru! merg şi eu pe megaretoric pe acele PEAK twinsuri EXPERIENȚE de vârf ale piramidalului Maslow, pe ocazionarea acelor trăiri cu ecou afectiv devastator în personalitate, gen ce-ar fi dac-ar exploda o bombă chimică-n subteranele de la forturi, existând poate şi-n Malaşa sensibilitate modernă, nevoia de Valsul Trist al Vanessei, dirijezi învățarea gestionând eficient ocaziile de progres, deci nu dai tu recital! te duci la coada cozii şi-i laşi să descopere ei ce-or descoperi, poate şi conținuturile, ca un regizor ascuns ce lasă gloatei strada şi gloanțele, sau ca Agheev cu circulația spre iarmarocul de se ține-n august de Pobreajen la Popas, obții de bine de rău performanța şi de îndată, emoționat ca de un premiu de excelență pentru răsprofi sau cumularzi, asiguri fidbecul grăind *brava, magoți!* ați fost de milioane! ați devenitără competenți, ați intrat în *uie,* v-ați atins toate obiectivele pe care le-am inventat aseară eu în camera Puşii, ați apucat un vipoi, un megastar de ciocații din picior, mohorții mumii voastre de minidrujbeni cinocefali şi cinefili împuțiți, care mâine nici n-o să-mi mai dați *o zi bună* pe uliță sau în stație la rată, darămite să mă luați şi pe mine cu maşina când mă vedeți la şosea că plec la Căgiurzia pe la idealul de vechilească, care e Daria Nikolaevna ca consilieră totală, sau că vin ostenit şi poluat de pe la vreo acțiune metodică prin mica noastră gubernie!

Iar ACUM, băga-mi-aş extinderea-n creierii voştri de formatați iremediabil, cu indicele pătratic Roginski al encefalului abia depăşind un 7,36 sau ici-colo vreun 8, nu mai am decât să vă evaluez şi eu, nici inițial,

nici sumativ, adică la capetele intervalului de diagnoză, ci continuu real, focalizat pe măsurarea calității şi nu a cantității folosirii cunoştințelor, priceperilor, deprinderilor, eresurilor, năravurilor şi obiceiurilor dobândite, cerându-vă obținerea performanței de să-mi răspundeți dacă e benefic pentru țară, şi pentru *uie* că nu mai populează lostrița şi țipari gălbui prin Spălătura, de care bătrânii satului narează că prindeau în mâl tanchiştii făcând gărduş ca să oprească apa cea limpede ca cristalul în care chiar dacă ghileau albitură fetele de măritat, rămânea perfect potabilă *de la a treia piatră mai în aval* de picioruşele lor roze ca de rusalce.

Iar ca temă pentru acasă, lovi-v-ar locomoția cerebrală pe babuinii de părinți dacă *au*, dar n-au dat la fondurile şcolii fonciirea, iacă dar, întru asigurarea retenției şi transferului, vouă vă las moştenire sarcina să identificați toate poluările din arealul vostru de drujbeni barbari, inclusiv de pe pământul Puşii de la pod de la Spălătura, mohorții mumelor voastre de muieri de tâlhari ce sunt, propunând voi şi soluțiile adecvate pentru fiecare tip de agent sau actant poluator, eu în numele ariei noastre curriculare şi Teofan Davidovici ca director îngăduindu-ne a vă da asigurările noastre că cea mai interesantă şi mai judicioasă dintre comunicări va fi adusă la cunoştința domnului primar Buțai, pentru a fi premiată consistent şi popularizată zgomotos în rândul poluatorilor, poate luați şi cafteală, prin periodicul Autonomia locală la care o să v-aboneze Vizdela, respectiv prin Radio Statornicia, unde vă aşteaptă Brenda şi cu Astolfo pentru eventuale dedicații către formatorii ăştia ai voştri amărâții de-şi ciuntesc zilele cu voi ca să vă formateze compatibil *uie*! Poate găsi-se-va-n ale voastre rânduri şi vreun ales care să observe c-un nimb auriu la muian că principala măsură de prevenire a poluării – fiind de față un vechil, o eurovechilă şi un arendaş răsprof de geogra – rămâne de să ne mai mărească şi nouă leafa, ca să ieşim din **colapsul educațional**, din **oligopedagogie**, că de câte ori nu v-am zis eu, ba m-am şi rugat de voi că, mă gibonei mă, când ieşiți cu frații mai mari deja capi de familie şi cu babuinii de părinți la prăşit pe Spălătura în aval de podeț, nu mai luați, mă, cu voi, nici sticle de plastic şi nici pungi de polietilenă sau alte ambalaje care nu putrezesc ca omul, mai ales din alea lucitoare, pentru că nu sunt biodegradabile şi zac cu deceniile pe tarlale, la noi în stepuliță, şi se vede şi din satelit că nu e-n regulă. Dar voi nu vreți să-nțelegeți şi s-aplicați ca atitudine, pentru că oricâtă retorică aş băga eu în sfatul cetățenesc ce vi-l dau, iacă dar că nu am nici o autoritate, cum ar avea un vipoi, de să mă urmați, că se ştie-n sat c-am salariu de batjocura societății şi se şi vede c-am haine cam jerpelite ca un analist şi se simte-n glas că eu n-am mâncat în viață, urmându-mi instinctul şi cinorexia, chiar ce-ar fi dorit intestinele mele subțiri.

De aceea, mult mai nimerit, cu mai mare folos pentru țară şi pentru *uie*, nu dintr-o falsă modestie v-o declar, ci din incandescent patriotism

local, stau eu şi mă chitesc în sinea mea degradată progresiv, sine de profesor-prof-formator, că nu un prăpădit de Moluscă şi de Bonobo, complexat de condiția sa de suplinitor atâta vreme cât, chiar ca titular, nu ne mai măreşte şi nouă leafa, trebuia să fie propunătorul lecției *deşchise* bazate pe acest *Proiect compatibil uie de activitate didactică pentru predare-învățare-autoevaluare la tema Efectele poluării asupra organismelor, aria curriculară Matematică şi Ştiințele naturii, disciplina biologie, clasa a opta*, ci mult mai benefic era, pentru a vă însuşi o conduită preventivă civilizată, dacă gestionarul ocaziilor de învățare, ce v-ar fi dirijat ca agent de circulație pe parcursurile curriculare, ar fi fost nea Fane Ciuvîrin, nea Fane Buțai, desigur nea Fane Filatov, aici de fațăn asistență sau – de ce nu? – domnul maior Aleksaşka Agheev sau tatăl domnişoarei de fizică şi chimie, popa Panda!…

„Diță, pot să te deranjez puțin?" – pătrunse respectuos în fosta cameră a Puşii, deşteptând propunătorul de lecție *deşchisă* pă Europa, Cențica, albă la față şi la decolteu ca porțelanul, gâfâind uşurel, împovărată cu două grele sacoşe din polietilenă de Istambul de pe care zâmbea prietenos Gică Hagi în tricou galben de cartier.

„Numai futbolul ne face fericiți!" – avu o revelație în urma ei Răzvana, punând deoparte sifoanele.

„Nu cumva ai luat de la scârba de Katiuşa? – îşi clănțăni didactic incisivii Moluscă, neridicându-se de pe patul de suferință. Ți-am zis doar, măi crăițo, ce-am pățit cu ea, cu obrăznicătura, c-am băgat-o-n opționalul mă-sii definitiv data trecută, când m-ai trimis la ea pentru aripile-alea violete de curcan, de le găseam *înainte* la Statornicia la Buțai, la o elevă de-a mea bătută des de bărbat, care altminteri o ține-n EXCEPȚIE DE LA REGULĂ, dar văz că paviana nu mai aduce!… Face babuina de Katiuşa, în public, în clientelă, ca să mă stimuleze să cumpăr articole mai scumpe, *iar aripi, don' profesor?* De-a-nceput Şişu, Săbiuță şi cu secătura de Salvador Fafulea şi care mai comentau relansarea campionatului pe la mese pe prispă să se râză de numai nu se tăvăleau pe jos! Iar eu tocmai voiam să le dau ca temă pentru acasă un eseu nestructurat că realizează, paviane, o compunere în care să prezinți animalul tău preferat, precum şi întâmplări adevărate trăite împreună cu acest animal, care ți-a stârnit emoții, pasiuni sau sentimente mai deosebite!"

„Da' aseară, cu Ninel Calițoiu, unde v-ați făcut, de mi-ai venit *perfectamente borracho*, vulpişorule, nu cumva la… scârba de Katiuşa? – se uită bănuitoare la el parc-ar fi fost vulpea lui Darwin, Cențica. Paradoxal fiind că ți-ai lăsat geanta sub masă, dar nu şi vodca! Pe care pesemne ți-a subtilizat-o cineva, că nu ți-am găsit-o, deşi am căutat-o prin toată casa!"

„Cu băutura este cu totul altceva, cârciumăreaso! Cel puțin are o rațiune s-o iei de la Katiuşa: doar ieşi din bloc şi treci drumul! Nu-ți mai

cauzează la imagine faţă de gorilele mămici, cum ar fi să vii spre Blocurile Ruşilor pe două traiectorii, de la Popas sau de la Raketta… Iar într-o viziune holistă, a SISTEMULUI căutând *resurse* în mediul înconjurător ca calicii: dacă n-aş fi băut eu cu Calu regulat la ea, spune tu: ar mai fi dat Katiuşa sponsorizare şcolii 10 salarii de învăţătoare ca pe nimica?… Dar apropou de locul de muncă, ce e, fă, pe la şcoală? Ah! gura-leului ce eşti, trecut-ai pe-acolo?"

„Da, tigruţule, dar nu zăbovii c-a unit maimuţa-leu braziliană, pletoasa de Corela Drob, clasele, văzându-şi visul cu ochii, toţi puii de privatizaţi la ea! Se făcea ordine, curăţenie, au început să ţi se adune magoţii, deocamdată derbedeii ăia care pleacă devreme de-acasă, întâlnindu-se-n curtea şcolii sub măslin pentru a intercomunica şi a se ţine de drăcii… Molecula popii, foarte emoţionată, ţi-a lăsat în laborator pe catedră sticlăria, dar nu poate să vină să te asiste la operaţie, de teamă să nu leşine de faţă cu Europa… cu eurovechila! Mi-a zis să-ţi transmit că nu se simte prea bine şi să fii atent să nu-i spargi *cucurbita*, retorta aia marea, adusă de Iordanka Ciuvîrina tocmai din Cuba, crezând că e bună să-ţi prepari rom Jamaica la domiciliu!"

„Bine, bine, mai am puţin şi termin şi eu cu planul de lecţie, o să mă descurc şi fără asistentă interdisciplinară, dacă e aşa emotivă!" – nici nu se interesă feminin concret Moluscă ce *protocol* a cumpărat pentru lecţia *deşchisă* Cenţica, şi mai ales din ce resurse.

Sau poate, văzând şi pe Vanessa pe la bucătărie, îşi închipui că s-o fi împrumutat Cenţişor de la asta. Nici prin gând nu-i da c-o fi spart CAR-ul puradeilor pentru protocolul la lecţia lui deşchisă pă Europa!

Problema problemelor care-ar fi trebuit să-l frământe fiind că dincolo de sfera emoţiilor civice antiguvernamentale, el înjura către orizontul de aşteptare al lefii, chiţăind de bani, dar nu observa că-n ultimii ani dormise la umbra gradului unu şi nu avusese *rezultate* la olimpiade prin exploatarea muncii copilului performant, mai ales de la începutul anului şcolar 1996/1997 încoace, adică de când se transferase de la Căgiurzia, părăsit de răbdătoarea şi aducătoarea poate de noroc ca un măr roşu, melifera, dulcica de Daria Nikolaevna Saltîkova, care văzând că nu divorţează şi nu divorţează, se făcuse inspectoare, ajutându-l chiar ea să se apropie de Cenţica pe o catedră vacantată de un trădător al educaţiei naţionale, devenit impexar ca să-şi anexeze în doi-trei ani o onirică vilă-n prelungire la un coteţ în care întreprinzătorul coleg dădea mai scump ce lua din altă parte mai ieftin.

Pe când Moluscă se dovedise a nu fi-n stare nici de iniţiative nelucrative!

Bunăoară, aşa cum i-a şi recomandat Teofan Davidovici Filatov, amărâtul ar fi putut reiniţializa, ca să se afirme local încât să-l propună-n consiliul de administraţie al şcolii la premiere din fondul de 2 %, nobila

tradiție tanchistă a cercurilor agrozootehnice, mobilizând familiile cimpanzeilor să asiste la referate şi recenzii despre tehnologiile din *uie* vizând recolte record, sigure şi stabile, propunătorul angajându-se a-i seminariza pe cei interesați, eliberându-le şi o adeverință de cursanți, utilă la şomeri. Sau ar fi putut ține Moluscă rubrici permanente de răspunsuri la scrisori şi faxuri, atât la foaia Autonomia locală cât şi la Radio Statornicia, nu numai ca psihopedagog încercat, ci şi ca înțelept de importanță gubernială, cu permis la Academie, capabil a oferi consultanță până şi la întrebarea cea mai deasă că cum să fii mai şmecher ca vecinii tăi.

„Eu sunt profesor de bi-o-lo-gi-e, Teofan Davidovici, nu prof de irigarea păpuşoiului cu apă sălcie din Hodivoaia, nici formator de adăparea bubalinelor în Ampoița cu soluție pehaşoasă de detergenți de la covoare, însetate după ce le-a scăpat Malaşa-n cucuruz! – a respins el propunerea directorului şi l-a fulgerat c-o privire rea de parc-ar fi fost vreun lider sindical reacționar venit să se milogească la… el, la ministrul Moluscă, de suplimentări de la buget, că n-ajunge şi că *cărturarii rămâne tot mai corigenți* la întreținere, din vina lor suferind multe gospodine fără apă caldă.

Tiptil, le lăsă pe cele două roabe-n bucătărie sporovăind protocolar despre rețete de rulouri şi de chec, şi o tuli spre şcoală, evitând cele mai plictisitoare momente dintr-o viață conjugală: verificarea ținutei până la ultima scamă şi împovărarea cu sfaturi privind cum să te comporți când ții lecție deşchisă pă Europa.

Cu planurile de lecție într-o pungă cu motociclistă ieşită udă dintr-o piscină, el nu întâlni nimic deosebit pe drum să se oprească şi să caşte gura până când între primărie, biserică şi şcoală, aproape de automatul ce livra în păhăruțe de plastic alb de unică folosință ceai verde uleios de *yerba maté*, fu zguduit şi extras din reveriile sale, de țipetele stridente ce emana girofarul oranj, nu albastru, de la gipul alb-bej al lui Agheev, care deschidea pârtie liberă, în cea mai mare viteză, unei dubițe albe, cu pereți groşi, asemănătoare acelora ce transportă mari valori bancare, dar frigorifică, aparținând complexului mixt Statornicia, fapt care dovedea implicarea lui Buțai şi a autorității locale în acțiunea ce el, Moluscă, avea a ține pe continentul Europa, monitorizat de doamna vechilă Katrina Djorkaeff-Tornado.

Cele două turisme frânară cu disperare, materializând sintagma trâmbe de praf, la poarta cu bordura proaspăt văruită a şcolii noastre şi din gip se ejectară prin spate doi găligani negri, în halate albe pătate a horror de hemoglobină de sânge animal neomenesc, atât închegat, cât şi proaspăt.

Ei se repeziră la dubiță şi domnul Străchinaru văzu cu ochii albiți de groază că extrag o cadă din tablă zincată, în care să se fi aflat

douăzeci-treizeci de inimi uriaşe, aburinde şi lăsând sânge roşu-negru, abia extrase la abator la fratele directorului Filatov din tot atâția boi sau tauri. Unele palpitau încă, asemeni unor calcani foarte proaspeți – i se păru profului – şi-i trecu prin minte absurditatea că aceste organe vitale încă mai erau bune de un transplant, dacă s-ar mai fi găsit ACUM adevărate piepturi de eroi cum vor fi avut giganții mitici de demult, stăpâni pe-această stepuliță.

Simultan remarca implicarea în acțiunea noastră metodică a lui nea Fane Ciuvîrin, deci a celui de-al treilea vipoi local, de la care va fi împrumutat de la Popas de la camping de la Anfisa Barabanova, directorul nostru, dodecastelistul lila inconfundabil ce fâlfâia alături de tricolor, solemnizând la maximum încadrarea decorativă a intrării în Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII din Drujba, în aşteptarea acțiunii metodice la care se anunțaseră că aveau să asiste: ca vechil de specialitate, Saltîciha, ca să verifice dacă macacii au caiete de biologie editate de soru-sa dublând manualul să relanseze învățământului rural prin teste grilă-n concordanță cu noile curricula şi cu noii descriptori de performanță; apoi, generalul holist Vasea cu un academician enciclopedic, expert în etologia canidelor şi a ortopterelor nocturne, descoperitorul glandei antiperspirante la câinele polițist de intervenție *Canis lupis* şi la libarca balcanică *Blatta orientalis*, care cita curent în conferințele sale lucrarea de gradul unu a lui Moluscă despre cele două subculturi ale gândacilor de bucătărie; un nu ştiu ce senil arendaş din minister promovat prin algoritm ca ex-profesor de geogravarză aflat în restrângere de activitate şi – adevărata invitată la spectacol şi la recepție – o doamnă Katrina Djorkaeff-Tornado, care venea din partea *uie* ca să se intereseze ca *guest star* de cum se predă-învață poluarea la marginea lumii civilizate, iar în culise tatona să achiziționeze un leş de prof din *muie*, întru mumificare şi plastifiere pentru colecțiile de la Musée de l'Homme.

Dudu Străchinaru înțelese imediat, nu fără o strângere de inimă, ce era cu această cadă cu organe proaspete, aproape vii: Filatov se gândise că n-ar fi rău să țină chiar EL lecția *deşchisă*, având o asistență de aşa nivel, gubernial-continental! Era evident: bossul avea să le aducă de la Raketta nişte truse de cuțite negre zimțate, ieftine şi proaste, la pungi, pe suport de carton, cercopitecilor de-a şaptea, desigur ai Veturiei, care au şi halate, urmând să-i dirijeze ca agent de circulație printr-un parcurs curricular de ocazii de învățare, până vor descoperi *cum să facă* ce văd dealtfel zi de zi pe canale, adică să înfigă un obiect tăios într-o inimă, spre a număra câte cămăruțe are acest han prin care trec în lunga lor călătorie globulele roşii implicate-n traficul cu oxigen.

Avu un surâs de dezamăgire, un oftat de uşurare şi un sentiment de bucurie că bine că nu m-am mai omorât cu un proiect de activitate tranzitiv, adică refolosibil şi de altul!

Avu şi un rictus de mânie proletară, ochii lui negri scânteind fioros la întrebarea cu cât se va fi-mprumutat, precipitându-se sub imperiul emoției, purcica de Cențica precipitându-se cu protocolul.

Avu, în fine, un zâmbet cald-duios de tată încă-n vigoare, încercând să-şi reprezinte uimirea puradeilor lui studenți când vor constata mâine, de Ziua Tineretului, de Doi Mai, cu ce delicatese-i va regala pe la căminele lor de drogați şi de fomişti.

Dar când bătu discret la uşa stăpânului său şi o deschise întrebător, slăbănog şi cadaveric în costumul cu pantalonii şi surtucul dungate din bleumarine sensibil nuanțate, pe care-l va purta şi-n coşciug odată cu ciocații negri ai lui Genaro şi cu şosetele supraelastice, cârpite discret şi cu dragoste de fata Puşii, găsi – spre marea sa buimăceală – pe Teofan Davidovici cu Ion Calițoiu deja într-o stare avansată de voință proletară de-a serba Unu Mai muncitoresc, ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc, nu gândesc! C-un proces-verbal de consiliu de administrație în față şi cu două pahare de whisky de proveniență feniciană sub nări, cei doi bărbați se certau, cel de bio şi director susținând că *tequila* e făcută dintr-o specie de *Agave cactus*, iar cel de matematici şi ex-director şi care ştia tot ce se urzeşte la el în Drujba şi pe rază de o sută de verste-n jur, explica stăruitor că agavele sunt una, şi se face o tărie; *pulque*, din ele, cactuşii alta, fiind toxici din cauza țepuleților, iar Tequila e un câine boxer dintr-un film, pe când Bonobo citise la Biblioteca Academiei că aztecii preparau *pulque* din suc de agave, dar li se altera de caniculă, încât catolicii conchistadori, în caritatea lor, i-au dotat cu alambicul alchimiştilor mauri ca să producă pălincă *tequila* din acest *pulque*, bun doar de ostoit bolile venerice cu el, aşa că nu-i de mirare că atunci când Calu a ieşit să se pişe iar propunătorul a întins cu smerenie la semnat amplul, udatul cu vodcă, nocturnul, antiperspirantul său *Proiect compatibil <u>uie</u> de activitate didactică pentru predare-învățare-autoevaluare la tema <u>Efectele poluării asupra organismelor</u>, aria curriculară Matematică şi Ştiințele naturii, disciplina biologie, clasa a opta* – şeful, jupânul, baciul, stăpânul, managerul, patronul n-a făcut nici o obiecție la atâtea pagini, ci doară ce-a nălțat groasele-i sprâncene, brejneviene, ce şi le purta cănite, sesizând natura tipic transdisciplinar-depoluantă a celor scrise la rubrica OBIECTIVE OPERAȚIONALE, adăugate de Străchinaru, după obiceiul lui, abia la *definitivarea* scenariului didactic şi a evaluării – ca să termine mai repede – transcriindu-le ca la loterie din ferfenițita carte de inspecție şcolară şi folosindu-le identic la rubrica EVALUARE a proiectului, pretinzând cu optimism că *la sfârşitul activității cu tema <u>Efectele poluării asupra organismelor</u>*, TOȚI cercopitecii vor şti:

a) să explice cum s-a ajuns la <u>schimbarea raportului de forțe</u> în favoarea democrației, indicând cel puțin patru categorii de măsuri luate de

P. C. R. şi argumentând necesitatea luării lor numai pe baza cunoştinţelor din lecţia anterioară *Principalele tipuri de poluare*;

b) să identifice corect toate momentele care au dus la schimbarea caracterului puterii de stat dacă li se va da o listă care numeşte sintetic 10 momente istorice importante;

c) să argumenteze necesitatea înlăturării contradicţiei dintre conţinutul noii puteri de stat şi forma veche de organizare a statului, exclusiv pe baza vizionării unui film cu cascadori şi a unei conversaţii euristice dintre *profesorul* Silviu Brucan şi un tânăr, căci în conştiinţa teleelectoratului român aceasta e noua paradigmă de *profesor*, cum ar veni o entitate care lucrează cu NOTE, fără bareme precise şi fără drept de apel, unele date politicienilor, altele păstrate pentru sine, probabil ca în cazul *profesorului* Măgureanu, de aici născându-se, cum observa şi Nichita, nevoile limbii române de proprietate, încât s-a ajuns la un consens între algoritm şi competenţă, de se joacă scenariul cu trendul de să ni se impună nouă, cadrelor didactice calificate, denumirea de *formatori*, oarecum aflată totuşi în concordanţă proletară cu data de Unu Mai aleasă de *uie* pentru ţinerea lecţiei *deşchise*, şi am fost expropriaţi de dreptul de a lucra cu NOTE, băgându-ni-se descriptori de performanţă la toate ariile curriculare;

d) să reţină data de 30 Decembrie 1947 dacă li se va cere să indice care este ziua, luna şi anul în care a avut loc Proclamarea R. P. R. într-o listă conţinând şase date importante din istoria poporului român, celelalte cinci fiind 9 Mai 1921, 23 August 1944, 6 Noiembrie 1947 (îndepărtarea grupării Gheorghe Tătărescu din parlament după dizolvarea PNŢ şi autodizolvarea PNL), 7 Noiembrie 1917 şi 6 Martie 1945, cu observaţia generală că atingerea acestor 4 obiective operaţionale nu marginalizează nici obiectivele afective generale pe care disciplina istoria patriei le implică, nici obiectivele particulare atitudinale împotriva poluării ale organismelor!

Toate aceste standarde de atingerea performanţei, chiar la o repede ochire, lui nea Fane Filatov i se părură familiare!

Era de notorietate la Katiuşa că *golanul* strâns de pe drumuri de fata Puşii se exprima din ce în ce mai des că mai bună ar fi fost o Mineriadă *intensivă*, în sensul că să-i dea un om al muncii ca Fafulea câteva bâte-n căpăţâna delicată de funcţionar NEPRODUCTIV, dar să nu-l coboare *ai lui* la salariu pe ultimele trepte bugetivore, ştirbindu-i autoritatea-n sat şi luându-i toată vlaga intelectuală, toată puterea de a cumpăra CĂRŢI, împingându-l să se zbată în această Mizeriadă prelungită fără ca preţul înjosirii sale să fie lichidarea găurilor negre din economie, fiind de neconceput să nu-şi permită el în atâţia ani nici măcar un nou *Atlas zoologic*, pe copertă cu un urs Panda pe fond roşu – în locul

celui pe care i l-au jerpelit şi umplut de jeg gibonii, mai scriind ei şi *muie* împotriva diferitelor echipe adverse!

Aha! privi triumfător Filatov la *golanul* renegat, care afirma-n morții mă-sii odinioară că numai drujbenii culți pot discrimina diferența de *familie europeană* dintre a ne baza republica pe tanchiştii de la 6 Martie 1945 şi a o aşeza pe umerii liberalo-țărăniştilor României Regale, spunându-ne el la *limosna* la soacră-sa Puşa, de murise la alegeri în ’96, că *ăştia* or să ne mai mărească şi nouă leafa, asigurându-şi o clientelă intelectuală stabilă, cum au *ăia* birocrația!

Doar ce tuşi-ncruntând cănitele-i sprâncene directorul cel prozaic servind whisky fenician şi lecturând la CAPTAREA ATENȚIEI că-n vreme ce formatatul-educatul îşi imaginează o călătorie-n timpuleț ca-n Star Trek, o teledeportare, proful spune pe un ton patetic cinocefalilor că închipuiți-vă câteva clipe, deci relativist, că ne întoarcem înapoi cu 5-6 milenii, copii, spre timpul când preindoeuropenii traco-daco-geți din spațiul carpato-ponto-danubian însemnau pe statuete din lut ars de la Musée de l’Homme meridiane şi orificii de acupunctură, producând primele materiale didactice din istoria SISTEMULUI pentru uzul studenților de la taumaturgie, iacă dar, călătorim cu, călătorim cu o teribilă maşină în timpuleț, nu cu rata de gară, de Cuțarida, călătorim înainte, tot înainte, dar şi înapoi înainte, ne afişăm în epoca destrămării, de tranziție, a comunei primitive, câțiva conducători de trib, profitori de revoluție, care-o duceau bine şi ca sclavi, se îmbogățesc şi devin regi, câte un rege al uleiului, al zahărului, al țigaretelor, al benzinei etc. etc. pe domeniul lui făcând fiecare ce vrea muşchii lui fesieri imunitari, cum au redus consilierii locali la Căgiurzia tarabele din piață ca proprietari interesați ai magazinelor din zonă, sau cum social-democrația nimiceşte chioşcuri făcând treaba marelui capital liberal, călătorim apoi vertiginos, trecem peste orânduirea sclavagistă, ajungem în evul mediu şi foştii lideri devin monarhi, cu puteri absolute, mari bogătaşi, dar mai înaintăm puțin şi monarhii sunt răsturnați unul câte unul odată cu revoluțiile burghezo-democratice… care aduc decăderea burgheză… aşa… aşa va fi şi-n 2007… dar nasc şi pe groparul capitalismului, proletariatul, epitomizat de Toska Bukamaşkin… care cere în KOMBED elevilor să arate ce anume a contribuit la *cimentarea* alianței muncitoreşti-țărăneşti şi la întărirea rolului statului… Hm! hm! Ai idei sănătoase, dar nu cred că e bine, Dudule, să te iei de fabrica de *ciment* din Căgiurzia, fiindcă are acțiuni şi pitecantropul de Vasea, ia-te şi tu de ai lui Buțai şi de ai lui Ciuvîrin, c-au deschis cuptorul ăla de prăjit tone de cafea pe zi către pădure şi o fi mirosind frumos prin mlaştinile alea, dar au mereu reclamații că nu se mai poate respira!

„Dă-i în mă-sa că dă ei faliment! Hai să nu mai vorbim de cimitire!” – se rugă Moluscă şi ieşi brusc din cabinet, tremurând din genunchi parcă presat de arieta curriculară să se grăbească undeva.

Nea Fane Filatov puse cam mirat hârtiile proiectului deoparte şi, reluând paharul cu whisky fenician, zise Calului întors uşurat, că asta este! ăştia sunt oamenii, cu ăştia defilăm de Unu Mai 1998!

6. Descongestionarea materiei prin atragerea resurselor umane

Când puse lăbuța mai tremurătoare decât genunchii pe clanța laboratorului, Bonobo avu o tresărire de spaimă că i-ar fi fugit clasa, neavând frică de el, sau că nu i-a venit deloc pentru *lecția deşchisă pă Europa*, dar la catedră obiectivele cadru ale Vizdelei scanau de zor nişte pagini de inimă, directorul proiectând a o lansa ca pe o rachetă oligocontinentală, în vreme ce giboneii repetau lecția de poluare şi doar emana dinspre ei un sedativ murmur călduț ca de petale de cireş sub legănarea cocotierilor. Ea părăsi taburetul pe care nu-l încălzea ca Inocencia, şi-i ieşi-n întâmpinare cu mişcări crispate dacă i-a venit comisia, el negă din cap, ea îi prezentă cu lux de amănunte, ca unor musafiri la iepuri, cum funcționează instalația de epurare abandonată de ruşinoasa Haritina, îi preciză-n spațiul didactic al labului unde e planşa Corelei Drob, unde se bagă ştecherul de la retroproiector, că priza ailaltă e nefuncțională de când s-a infiltrat dezghețul prin tavan, îl atenționă la spirtieră, să bage vodcă, că alcoolul sanitar nu ia foc, îl lămuri cum se trag draperiile de către o echipă de elevi instruiți anume să nu le smulgă din inele sau cu galerie cu tot, precum şi cine e de serviciu şi dă absențíi, iar el mulțumea mecanic din cap, neputând a-şi lua ochii de la cada zincată plină de enorme inimi cafenii-purpurii-vinete de bou, parcă scoase de un voievod exasperat din cuştile toracice ale upercutclasului corupt.

Starea de năuceală a lui Bonobo trăgându-se nu numai din machiajul ațâțător ce o transfigura unisex pe băiețoasa Vizdy, ci şi din impresia paradisiacă ca şi cum îl transferase pe el într-o unitate reprezentativă, dotată compatibil cu vila cu bideu şi piscină a Iordankăi Ciuvîrina!

Şi se zbătuseră mulți să schimbe lucul şcolii şi s-o higienizeze, femeile de serviciu îndeosebi, care făcuseră culoarele şi clasele de nerecunoscut. Veniseră din zori? Înnoptaseră trudind? Totul strălucea orbitor de curățenie şi nu mai vedeai linoleumul cu jupuituri negre pe verdele zdrențuit, nici uşile căzute din tocuri, târâte pe ciment la închidere-deschidere sau fixate în nişte balamale de tablă ca de closete de curte, astea fuseseră înlocuite nocturn cu unele din inox de o echipă de meseriaşi trimisă de primărie, înfundându-se şi găuricile dintre tocuri şi zid, prin care Filatov vedea din coridor direct în clase dacă se *munceşte*

sau nu! Se reparaseră băncile, unele de pe vremea tanchiştilor, se mai cârpiseră pereții zgâriați, şi se albiseră prin frecare cu perie tare, flori, flori, flori, apăruseră pretutindeni ghivecele primăriei şi ale dispensarului şi unele de la copii, catedrele erau ascunse sub fețe de masă de preț, adevărate opere de artă ale etosului drujbean, numai de n-ar dispărea din lucruri, Praskovie, s-avem pe urmă a ne lua-n gură cu vreun pavian de părinte, că le-am fi sustras noi, formatorii! Până şi-n cancelarie, scaunele alea tapițatele cu arcurile ieşite ca costițele unui elev distrofic şi cu încheieturi întărite cu balot ruginit, dispăruseră cu tot cu cârpa lucioasă, jegoasă, soioasă dupe ele, şi-n loc aşteptau stivuite unele noi şi uşoare, matrițate, albe şi galbene şi mov, de se suprapun şi câte douăzeci de le-aduce un singur vlăjgan de peste drum de la Raketta! Aha, ceasul tigaie de la Teofan din cabinet, cum are şi popa Panda-n biserică, pus ACUM pe perete la noi în contradictoriu, schimbându-i aerul de harem sau gineceu cu un damf de autogară sau de bordel, de casă de randevu cu răspundere limitată! Şi, lângă tabla de anunțuri şi comunicări, ne-a dat stăpânul până şi calendarul lui de perete, cu automobile sport din țările cu infrastructură, ca sacrificiu suprem, ilustrând că acțiunea e de importanță continentală!!!

Cențica uşor tristă că el se subtilizase de-acasă neperiat-nelustruit, vizibil verde indignată, dar de altceva, îl trase de mânecă spre fosta Cameră a Pionierului, la parter, către nord, la răcoare, la linişte şi intimitate, unde te-ntrebai ce s-a făcut cu tobele, trâmbițele de alpaca, harnaşamentele comandanților, stindardele roşii găitănate auriu ca viitorul, ca şi cu atâtea alte materiale, de la cercuri foto, electronică sau pirogravură, perfect refolosibile de către o străjerie republicană, eventual mai dându-se o chiflă şi o şansă la cadrele intrate-n restrângere de activitate prin implozia demografică a tranziției.

Deschise uşa şi, parcă speriată de terorişti, femeia încuie cu yala după ei.

Şi Bonobo realiză dezolarea fetii Puşii, îl duru după ureche-n stânga; văzu oranj, deşi săgetat de laserele dumneaei cu clorofilă.

PARCĂ INTRASERĂ-N *uie*!!!

Megamasă festivă de-a binelea, ca de alegeri anticipate! Toată mezelăria lumii, toată patiseria-fursecăria! Şi câte sticle şi sticloanțe!!!

La care aveau să se-mbuibe: ca vechil de specialitate, însăşi îngăduitoarea cu el, Daria Nikolaevna Saltîkova, care-l avertizase la consfătuiri pentru ultima dată că ori se hotărăşte el s-o reieie, ori ea-şi priponeşte un european de ispravă şi se duce de la noi din gubernie să caute cu el mitica grădină a Hesperidelor pe țărmul atlantic; apoi, generalul Vasea ce se scăpase față de Vanessa că nu-şi mai suportă nevasta şi cei trei copii mai mari ca el, însoțind un cercetător dresor de lupi şi câini utilitari, care auzise de gândacii străchinari şi de glandele lor antiperspirante, poate Kabaniha ca inspector coordonator, poate ubicua

Korobocika a învățătoarelor, ca poliglotă şi animatoare glumeață, un nu ştiu ce arendaş de geogravarză de Bruxelles promovat după algoritm să voiajeze şi – adevărata invitată la spectacolul lecției şi la recepția discuțiilor – eurodoamna Katrina Djorkaeff-Tornado, aflată-n căutarea unor exponate reprezentative pentru procesul de integrare a omului în propriul lui muzeu.

Şi, după cantitatea de provizii, cum se întâmplă, aveau să se-mbuibe şi să chefuiască şi să se dezbete după dezbateri pentru a reitera încă vreo sută de persoane, de importanță comunală, gubernială şi poate chiar republicană!

Megamasă ca de nuntă în mezelclas, ca de praznic în upercutclas!

Cine o dă, fă? Ce-ai aflat? Vreun partid proletar, ca donație de Unu Mai la amărâții din arhipelag, predispuşi la remarxizare ca perdanți ai acumulării pitecantropice a Capitalului? Vin alegerile anticipate, Cențico? Se logodeşte Bill Filatov cu vreo fată de-a Katrinei? Ce e, Cențico? Ce-i aici-şa? Ce viitor ne aşteaptă?… Păi dacă-i învățăm cu aşa primiri, or să mai vină-n inspecții! Fiindcă asta e condiționare operantă!… Ayyy! Ce-ar fi, iubito, să punem capăt ACUM aici-şa-n Camera Pionierului EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ?… Ca să nu ne regăsim pe urmă, prin bunele oficii ale vreunui canal! Ce zici tu de asta? Oh, hai să servim, să tot servim din delicatese şi coloniale şi să ne tot drăgostim, pân-or sparge *ăştia* uşa şi ne-or descoperi sătui şi satisfăcuți şi goi, epuizați-extenuați şi autocombustionați rapid, sub ochii lor, la catalizatorul propriei noastre pasiuni, de să nu rămână pe covoraş decât oscioare, ambalaje de alune, pielițe de sălămior folosite, coji de *girasol* ca pe marile stadioane sau la cinematograf şi… şi… două funerare grămăjoare calde de cenuşă verde, ca pulberea de *yerba maté*!…

„Am dat Praskoviei, Didinei şi Veturiei – plânge Inocencia – checul şi cornurile, *ele* se ocupă, văd, or să le pună *ele* la cafea, la coniacul nostru napoleonian, eu oricum nu prea mi-au venit copiii la recuperare, i-a luat Corela, unind clasele, eu plec, se ocupă *ele*, ai aici-şa-n pungi să le dai, ține minte, coiotule, într-o sacoşă, *aperitive*, în ailaltă *fursecuri şi stixuri*, doar ştiai că mie nu-mi place lucrul amestecat, australopitecule! De ce ai tolerat? E acțiunea ta pe *uie*? E a lui Teofan Davidovici pe Europa şi pe State? E a Vizdelei pe *muie*, cu inimile astea înspăimântătoare de taur de coridă? Ori a cui e? Că eu nu mai înțeleg nimic! De ce s-au băgat alții cu protocolul-potolul? Eu mă duc acasă că mă doare capul! Şi dacă vine şi Korobocika, mi-e frică că m-apucă de documente şi mă beşteleşte, că încă nu mi-am reîntocmit planificarea după noul ei cap de tabel, ca Marinică, şi că încă mai practic forme de evaluare tradiționale şi nu unele alternative de tip normativ-formal-sumativ de produs sau de tip criterial-informal-formativ de proces!”

„Ia spune-mi, Cenţişorule, de ce eşti impulsivă?… Nu cumva… *a zis* vreuna din gorilele alea *ceva* de prăjiturile tale?!” – ghici Bonobo şi o strânse protector la cuşca sa toracică şi o pupă cu duioşia de altădată pe ochişorii verzi ca lichiorul de mentă şi o comprimă iar, ameţitor, în braţele-i păroase, până ea-i făcu semn încordându-se că urmează poimâine tragere la teleloteria animalelor din Rio de Janeiro, îngheţară, descuiară şi se despărţiră-n hol cu un să nu bei, iubitule! să-mi vii cumva *perfectamente borracho* pe drum şi să-ţi strici imaginea şi costumul! sau să-mi cazi în şanţ şi să-ţi fure ciocaţii! – fără să se atingă ei cu nimic de bunătăţile-scumpătăţile aduse încă de cu noapte cu microbuzul de la Katiuşa, de la Raketta, de la Statornicia şi de la Popas, un întreg comaliment Gastronom, între care atâtea delicatese rarisime-n arhipelag, cele două, ale lor pungi cu Gică Hagi, ce zâmbea prietenos, erau ca două picături de apă plată într-un ocean primordial cu supuliţă organică!

Numai la Biblioteca Academiei, în FIŞIER, mai trăise Moluscă o atât de brutală aneantizare la impactul musculiţei umane cu infinitul divin de citit! Groază speculativă transformată-n ce priveşte accesul pe 1998 în revelaţia că… trebuie să haleşti *consistent* ca să scapi de mutra de amărât! Iar acum?

ACUM i se da o lovitură decisivă nu la cerebel, ci la stomăcel!

Văzuse cu propriile-i obiective cadru ce-şi permite să mănânce mezelclasul şi, salivând, specula c-un acut sentiment culinar al absurdului cum e o acţiune *uie* într-o şcoală specială de elevi supradotaţi sau supersupradotaţi de părinţi din upercutclas!

Aseară, întocmindu-şi planul de lecţie înnegrind destule pagini, deşi era perfect conştient că n-o să verifice nici măcar tipicara de Daria decât dacă imbecilul document *există*, deci dacă propunătorul l-a întocmit în detrimentul zăbavei cu cetitului cărţilor, se crezuse eroul şcolii, nu atât prin activitatea cu elevii, care va fi mai mult meritul lor, bravo lor! dacă descopereau ceva!!! cât prin afirmarea personală la discuţiile *de după*, pentru că le va prezenta înalţilor oaspeţi ultima sa extindere la lucrarea de grad, o bazaconie de care nu vorbise încă nici acasă, nici la şcoală, nici la crâşmă, o contribuţie la problema insolubilă în republica răsprofilor a înmulţirii câinilor comunitari, evidenţiind *consecinţele ecologice catastrofale* ale acestei *inflaţii câineşti* asupra populaţiilor de *gândaci de bucătărie* diminuate prin dispariţia pisicilor de ghenă şi înmulţirea în consecinţă a rozătoarelor care-i rod pe consistenţii gândaci favorizând explozia demografică la păduchii laţi, şi, desigur că în acest context fabulos, le va explica tranşant, foarte tranşant, ca ăia de la FMI, că România n-are de ales în prelungita Mizeriadă decât între o **oligopedagogie** statică – cum e-n *uie*, de la îmbuibaţii nordici până la vorbăreţii sudici, care şi-au macrostabilizat economia şi cultura, aşa că pot trăi la umbra pibului cu minimum de carte şi de educaţie – şi o

oligopedagogie dinamică, de se mai găseşte-n țările sărăcite loc căcălău! şi de carte, şi de educație, cu o singură condiție însă: ca să ne mai mărească guvernanții şi nouă, la servitorii şcolii româneşti, leafa! având noi aici-şa, doamnă euroinspectoare, poate şi-n aria curriculară spirituală o şansă, cum ne-am afirmat recent pe plan mondial, iacă dar, în gimnastică, alergare feminină şi mai ales la sportul-rege, care e singurul ce ne mai poate uni, scoțându-ne din atomizare şi neotomism, cum comenta şi doamna profesoară Vanessa Mihalache, în accepția ei de fană futbolistă otomană, cu ochii mai mult pe Galatasaray.

Da. ar fi fost o vie satisfacție consacrarea europeană pentru cuplul (?) de cadre… didactice-n EXCEPȚIE DE LA REGULĂ Străchinaru, că dumnealui a fondat într-o mare lipsă şi secătură la Blocurile Ruşilor **oligopedagogia**, după ce ambii pierduseră din cauza colegilor cursa pentru nişte ipotetice salarii de merit, dar ce se întâmplase în fosta Cameră a Pionierului proorocea tocmai contrariul afirmării, anume că DISCUȚIILE de după lecția deşchisă pă Europa avea să se poarte practic fără propunător! privatizându-se ca de la vipoi la vipoi, între europeana Katrina, Generalul cu ai lui, Filatov cu Consiliul de Administrație, primarul Buțai, reprezentant al intereselor părinților, cu ai lui, şi Stepan Ilici Ciuvîrin ca cel mai dezinteresat şi mai săritor sponsor din localitate, cu ai lui, adică Frecardo, Iordanka şi, poate, Anfisa la servit cu Perlita.

Nu vor fi, Inocencia, DISCUȚII pe marginea *evenimentului* didactic, devenit simplu antreu şi agreabilă uvertură, pretext, iacă dar, ci vom avea *guleai*, *pipiripao*, chef de oameni fără greutăți, dar cu greutate, monopolizanți, rememorând într-o veselie întâmplări hazoase din care va reieşi că *ei* ştiau, s-au descurcat, erau competenți şi performanți cum s-o ducă *haraşo* şi chiar *muy bien* încă cu muuuult înainte de…! De *aia*!… Nu ca noi doi, fa, de tot aşteptăm în stenbai, jertfind şi ultima plăcere ce ne mai unea la bloc pe acest pământ, să-ți vie ție tranşa!

Primul impuls fu pentru Bonobo să plece valvârtej din local, să traverseze transamazonianul şi să se relaxeze, reculegându-se-n catedrală, ascultând îndelung pe părintele Ankifie pedalând la orgă după o tabulatură din polietilenă şi polipropilenă. Se răzgândi însă familist, dar nu la Cențica, ci la arieratul că mai are încă mulți ani de întreținut pe cei doi puradei ai lui, pe Gua şi pe Cica, abia studenți, care aveau nevoie mai presantă ca oricând de un spate puternic, ca o rachetă cu mai multe trepte, să se poată aranja pe o anume orbită. Aşa că nu numai că nu părăsi localul, ci făcu şi consumație, din *rompopo*-ul popii de religie, dar licoarea-i da un gust amar ca de ceai de țintaură sau de ținte, ca însăşi revelația că o necalificată ca Vizdela Socrates-Cucuteni n-ar fi exclus ca, gestionând ocaziile de învățare cu flerul speculativ al Iordankăi, să realizeze ea din senin o excepțională activitate didactică *de dobândire* de noi cunoştințe *pe baza capitalului plasat* în elevi de… Străchinaru, cel cu

inima acum cât o libarcă, fiind sigur că incalificabila tigroaică va dirija cu autoritatea unui Agheev copiii pe parcursurile curriculare de să despice ca nişte carnivore resălbăticite inimile cele mărețe de bou, cu minicuțitele inox cu mânere negre şi cu zimți, aduse de la Raketta, importate de la tigrii sud-est asiatici! Pe când bietul Foma Akimuşkin, vai! în aşa context cu cada aia de organe ca la o morgă de giganți ai lui Paciurea, ar fi lăsat pe altă dată schema cu auriculele şi ventriculele, aorta şi cârja, şi el ar fi cuvântat patetic despre *abatoarele din Chicago* – îşi aminti Dudiță lecția din copilărie plângând – stârnind în sensibilul auditoriu, prin evocarea sălbăticiei abatajelor şi a primitivismului condițiilor de lucru, o milă infinită şi egal feliată, atât pentru parlagiii şi mățarii proletari, cât şi pentru vitele martirizate, o milă-ncăpătoare cât Sibirul literaturii ruse, o milă universală…

De la o vreme-n grotă, Moluscă simți în marea sa inimă de neanderthalian că e om, deci se revoltă, şi-şi dădu decizia ca după lecția sa de poluare să nu puie absolut nimic în cavitatea bucală din ce-a adus directorul cu microbuzul de la Katiuşa, de la Raketta, de la Statornicia şi de la Popas. Ca un troglodit fără noroc la vânat întors flămând în grota sa, aşa se-ntinse şi propunătorul *lecției deşchise pă Europa*, ca un exponat plastifiat, la el pe măsuță-n boxa-i de materiale, salivând şi hotărând să se relaxeze-n stenbai până vine comisia europeană, anunțând pe elevul de serviciu unde să-l caute dacă-l strigă Filatov de jos sau Calul la un degetar de whisky fenician. Stinse dar becul, văzu oranj, simți durere după ureche pe stânga, se întinse în decubit dorsal pe masa ce scârțâi obscen şi-şi auzi oasele pârâind şi i se păru că trosnesc şi falangele uncheşului Stalin, care-i amuză pe elevi pân' la delir de câte ori vin la lab sau e purtat la câte-o clasă, ba zglobia de Gaviota, măscăriciul şcolii când era mai mică, numai cât a urcat Moluscă după catalog la dulăpiorul cafeniu, s-a sărutat cu hârca lui şi chiar mai mult decât atât, a inițializat să dea din aria ei curriculară la el, deteriorându-i iremediabil la vertebrele lombare nişte apofize transversale.

Visa, visa, visa bananier nedormitul Bonobo că e o tarantulă bicoloră şi că doarme-n levitație deasupra unui schelet, mascul după robustețea ciolanelor şi strâmtimea bazinului, cu unghi mic al crestelor iliace, şi cu o turbincuță ca un ghiozdănel de gibonel, cu 2 kg de aur în ea, strecurată *sub* vertebrele cervicale, când auzi pe autoritara-utilitara Didina Arnăutu cu vocea ei acut zgârietoare la timpan şi la alte membrane fine că-nvățătoarele să dea drumul la cei de dimineață, *dar ele să nu plece*, că poate mai are Generalul comunicări la toți, existând risc să vină şi Korobocika!

Degete discrete atinseră uşa boxei.

O tresărire, dar nu era Haritina.

„Ştii, Cențişor, ce idee colorată mi-au trimis zeii olimpicilor adineauri, în vis?… Nu, nu poruncă să ne lăsăm de EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, vorbesc serios, ci cu totul şi cu totul altceva!” „Să schimbăm de loterie?… Tocmai noi doi, coiotule, oameni civilizați, cu conştiință ecologică, să stopăm micile noastre subvenții pentru reabilitarea închisorii animalelor din Căgiurzia? Nu se poate. Mă opun!” „Nu-nu-nuuu! altceva voiam eu să te-ntreb, gențiano! Dacă mai ştii tu cumva pe unde-a azvârlit Maricusa noastră şamponul ăla scumpul, cu care s-a portocălit la podoaba capilară ultima dată când a dat pe-acasă?!” „Să văd, coiotule, dac-o mai fi prin debara!… Dar la ce morții mă-ti-ți trebuie şampon taman ACUM?” „Pentru lecția despre *ce facem* cu poluarea, muşcato! Trebuie musai s-o impresionăm pe eurodoamnă! S-o băgăm la o *peak experience* de să nu mai uite câte zile o avea Drujba şi stepulița noastră! Băieții Răzvanei, de la a VIII-a B, ocupă-te tu cu Praskovia, că sunteți mai energice, să se vopsească repede repejor la tărtăcuțe, să-mi apară cu toții oranj la lecție şi să declare reprezentanților presei scrise şi electronice, că-n semn de protest față de dispariția lostriței şi a țiparilor din Spălătura au hotărât ei să-şi schimbe lucul epatând pe *campesinos*!” „Bine, ursule cu ochelari, dar protofermierii n-or să-i vadă decât după lecție, iar tu n-ai să-i mai cunoşti în timp ce gestionezi predarea-învățarea!!!” „Nu contează la mine cine e activ! Şi-aşa, de tocit, la Vanessa tocesc numai fetele!”
Văzu iarăşi, mai oranj ca oricând, se răsuci mormăind ca un urs spălător căruia-i miroase a lostriță la pod pe Spălătura şi adormi fără visuri, deşi *singur cu Cențica-n boxă*, semn că mariajul lor începea să funcționeze ca şi cum n-ar mai fi şi că numai o experiență inițiatică de vârf (*peak experience*, în sensul lui Maslow, 1973) îl mai putea zdruncina-n natura sa ca să revină la cum a fost înainte de implementarea strategiei de virtute.

Oricum Cențişor găsi dezagreabil a sta-n stare de veghe lângă soțu-n somn paradoxal, cu iz de *rompopo*, în acea criptă lugubră, mobilată deja cu hârca lui Stalin, iar de planşa cu sinantrop însuşindu-şi vreascul aprins de trăsnet, neanderthalieni vânând mamuți, artişti de Cro-Maguon pictând o grotă şi sacerdoți slujind un stârv, i se făcu şi frică să nu cauzeze prin ateism la anticiparea câştigului la teleloterie convertind-o în amânare!
Deci Dudu Străchinaru mai avu vreo oră de somn straşnic, singur în cupeu, până-l trezi Didina Arnăutu, de parc-ar fi scârțâit nişte coroane de plumb, că să coboare cu toții la Filatov!

Moluscă sări speriat c-au venit oaspeții şi se repezi în laborator, ajungând cu cămaşa ieşită din pantaloni. Dar Vizdy continua să se documenteze-n linişte perfectă despre tainele inimii. Băieților le dăduse poate drumul la futbol, cu vreo minge de la Muriela Tulup. Sau i-o fi cerut Filatov să-i dea să mute mobilier cu ei. Iar fetele primiseră

încuviințarea de a se odihni cu capul pe mesele cu faianță albă, ca de morgă.

„Ne cheamă domnul director Teofan Davidovici la dânsul! – informă el pe colega de arie curriculară mai tânără. Fie vine comisia, şi ne ținem acțiunile, fie nu mai vine, şi atunci e rost de *guleai*, de *pipiripao*, poate şi de zumbai-zumbai!!!”

Glumea dar acum se hotăra totul, poate chiar lansarea în plan gubernial şi european a conceptului străchinar de **oligopedagogie**! Inima porni să-i bată cu o putere înzecită, cum poate şi la boii ăia, la abatorul din Căgiurzia, când au realizat că tranziția pentru ei e transformarea-n carne de vacă, scumpită recent datorită creşterii prețului la energia electrică, la petrol, la margarină, la săpun lichid şi la biletele de teatru. Nu avu curiozitatea orfică să se asigure dacă Vizdy-l urmează au ba, coborî individual şi, sub scară, dinspre cămăruța intimă a femeilor de serviciu, auzi clipocit vizionar ca Spălătura la pod, ca şi cum ar mai fi mişunat în ea străvechile saprobii, crapi fitofagi *dorado*, roşioare *piranha*, anaconde, hamsii *anchoas* şi țipari electrici galben-verzui dintr-un mitic fond piscicol şi văzu oranj ceva compatibil cu transbordarea eficientizată a sufletelor peste Styx, cu feribotul: uriaşa tartoriță Praskovia Bukamaşkina, acolo-n penumbră, îi apuca de greabăn pe băieții de-a opta ai Vanessei, încolonați de Cențişor cu varga-n mână, şi le cufunda capetele într-un lighean cu o soluție fosforescent de portocalie, ca şi cum ar fi pregătit de Sfintele Paşti nişte uriaşe ouă de struț, ceea ce nu se putea zice că nu-i amuza pe magoți.

În hol, în dreptul cabinetului directorului se aflau într-o tensionată aşteptare, de parcă ar fi voit să-l dea jos fără să se fi gândit pe cine înscăunează-n loc – cu excepția Cențicăi, rămase cu Bukamaşkina la vopsit capete de elevi, şi a Vizdelei, care tocea-n lab – întreg consiliul pedagogic. Vârstnicii adoptară atitudini defensive de stătători la coadă pe când Corela Drob, Muriela Tulup, Sorela Blaster şi Cicela Ghevara se țineau de braț şi patrulau ca nişte pisici înalte şi slabe cu cozi lungi, vărgate, lemuriene, prin dreptul Camerei de Pionieri, de unde simțeau miros bun, şi miorlăiau cu umor stăruitor, *ne e foame!*

Deodată se deschise uşa de la domnul director Teofan Davidovici Filatov şi ieşi hohotind de râs afară… Ninel Calițoiu, ex-director ceva mai rezistent la coma alcoolică, consilier şi purtător de cuvânt al actualului. El se râdea având poftă şi nu era capabil nici măcar de performanța să-şi transcodeze pe un suport non-verbal mesajul pe care fusese însărcinat a-l da publicității.

Congestionându-se din ce în ce mai mult, ca odinioară Piața Universității de-a trebuit *descongestionată*, o porni el spre contradictoriul de la etaj, gâfâind greu pe scări, ca Zorika şi Docika, ex-inspectoare înjugate la plugul de lemn în orezăriile inundabile de Lacul Titicaca. Şi

toată cireada cadrelor… didactice îi repetă, mai mult dintr-o curiozitate de medic decât din instinct gregar de vite actul ascensional, de Icar ieşind din labirint de Unu Mai sau de taur călăuzind către piscuri…

„He-he-he.he, a dat generalul Vasea telefon de pe mobil! – articulă el cu sferuțe de lumină-n obiectivele cadru, când sosirăm mai toți. Hă-hă, ne-a contactat însuşi Belzebut ca să se scuze că *ne-a-ncurcat*! şi că ne-a băgat la emoții, care nu ne costă nimic, dar şi la unele cheltuieli, care-l privesc însă numai şi numai pe protagonistul show-ului, pe colegul nostru preaiubit, Dudu Străchinaru, de la mine din aria curriculară! Hi-hi-hi-hi, Vasili Lukici ne informează că doamna căzută din *uie*-n *muie,* ca să discrimineze între diferite oferte unele priorități de ajutor, Katrina Djorkaeff-Tornado, s-a spovedit superiorilor părintelui Ankifie că, la instructajul ei de expediere-n *muie*, au avertizat-o şefii de o pululație de *specii de sălbăticii nemaiauzite* şi că orice şi-a-nchipuit ea, dar recuperări *de Unu Mai*, cum a detectat la elevi interpelați stradal că tocmai se-ntâmpla la un liceu din Căgiurzia, desigur la stahanoviştii noştri de la Miciurin, ei bine, Moisile! o aşa blasfemie nemaiauzită pe fața pământului a făcut-o să se urce pe pereții inspectoratului şi Generalul n-a mai îndrăznit atunci, Duducule, să-i mai amintească de acțiunea metodică de la Drujba, *Poluarea şi inima*, a ta şi a lui Vizdy, ci – mirosind ce-i place – a condus-o la… manifestația proletară organizată de forțele politice de centru importatoare de cereale şi de somon afumat, dar nu ca prim vechil, ci-n calitate de mareşal al nobilimii de la noi din gubernie, precum şi la un picnic populist cu gramofon, al truditorilor de pe plantația de bananieri, unde se trag sfori să fie şi aleasă, după câteva păhăruțe de *pulque,* REGINA MUNCII!” „Pe de altă parte – zâmbi până la urechile clăpăuge, arătând că nu-şi pierduse caninul, Ciomolunga – mi-a telefonat o prietenă că-ntâlnindu-se cu viitoarele dresoare pe care le va livra SISTEMULUI în iunie Şcoala Normală, bătrâna doamnă a remarcat că istoria omenirii este pomelnicul *bătăliilor de clasă* şi că, pentru nişte cărturari exploatați de upercutclas şi – cum e la noi – până şi de mezelclas, experiența occidentală, practica cea mai avansată a formării formatorilor, impune ca strategie optimă REMARXIZAREA!… Fiindcă numai groaza că putem pompa-n tigve la cercopiteci extremismul mai poate sensibiliza pe îmbuibați!”

„Decât să mă *remarxizez* – gemu nu chiar pentru sine Marinică Drujbescu – mai bine plec din învățământ, mă fac funcționar public sau negustor sau arendaş, poate chiar la… educație!”

Spiritul de glumă al învățătorului stârni râsete şi aplauze, aşa voie bună încât Teofan Davidovici când apăru-n uşa contradictoriului, întrucâtva sub escortă, sprijinit ca un flagelat de Praskovia Apollinarievna şi de Vizdy, îşi zburli foarte derutat perii senzitivi de deasupra obiectivelor cadru.

Aerul său decrepit venea de acolo că şcoala sa nu avea încă buget şi contabilitate proprie, operațiunile de formare a surselor de finanțare şi de acoperire a cheltuielilor fiind derulate prin centrul de execuție bugetară al Liceului Trofim Denisovici Lîsenko din Cuțarida, care acorda sau nu viza de control financiar preventiv până când sursele de venituri proprii ale drujbenilor se vor fortifica din sponsorizări, donații, taxe, contribuții ale părinților şi comunității locale, la un nivel de le-a permite a ține contabilă proprie, care să se ocupe de documentele de încasări şi plăți, cum ar fi facturi, chitanțe, comenzi, fonciire, ordine de plată, contracte…

El scrută îngrijorat debandada contradictoriului, tuşi solemn, se uită surprins la calendarul auto nou bătut în perete la noi şi ne ordonă chiar din prag: *Aşezați-vă liniştiți pe ariile curriculare, tovarăşi!*

„Pe ariile curriculare suntem aşezați, domnule director!” – raportară energic locțiitoarele sale Didina şi Veturia.

Surâse încântat şi ceru voie să ia un loc în spațiu pe un fotoliu jupuit, şi încă fierbinte că aşteptase Cențica pe el s-o cheme Paraskoviuşka la vopsit căpățâni de protestatari.

Deschise agenda cu coperte din vinilin maro deja jerpelit, cuprinzătoare de jdemii de sarcini şi ne aduse dintru început vestea deconcertantă că *Mizeriada continuă!* aşa că nici vara asta n-o să ne putem procura cărțile râvnite de fiecare!

„Deocamdată, țin să vă anunț că nu e rost de creşteri salariale – zise el pălind groaznic – ceea ce înseamnă în plan tactic managerial că vor creşte unele exigențe, repercutarea eficientizărilor din alte sectoare bugetare asupra SISTEMULUI fiind că vechilii noştri vor fi în finalul de an şcolar mai activi şi mai asmuțiți asupra noastră ca oricând, tocmai pentru *a compensa*, terorizându-ne apoteotic *să muncim*, Mizeriada dezlănțuită în contra cercetătorilor, profesorilor şi artiştilor, nădăjduindu-se a se câştiga-n 2000 voturi de la muncitori şi țărani ca şi cum s-ar fi practicat o Mineriadă mai diluată, nu două-trei zile, ci doi-trei ani, chit că fără adevăratul gust de bâte muiate-n creieri!

E un calcul evident greşit al puterii actuale.

Pentru că dacă noi nu ne văităm zgomotos, nu-i pichetăm şi nu facem grevă, atunci *ei* nu pot dovedi gloatei că ne-au persecutat şi nu adună voturile antecalculate!!! Iată de ce vă îndemn eu părinteşte la calm şi să nu luăm decizii sub imperiul emoției, fiindcă riscăm să le facem canaliilor jocul! Şi nu vă vorbesc ca patron, nici ca director, care poate că mâine n-am să mai fiu în funcție, ci ca profesor ca şi dumneavoastră! Azi sunt eu manager, mâine poate fi Străchinaru sau altul!… Sau alta!!!

Deci uite ce zic eu cu banii, şi am impresia că şi mai sus e un consens, există mentalitatea asta… Faceți şi dumneavoastră meditații!!!

Cât cuprinde…

Se chiar consideră SUS că cei mai buni profesori din SISTEM sunt tocmai cei care dau meditații pe scară largă şi vin plictisiți la şcoală! În fond, clientul nostru, părintele, apelează numai la cadrele performante, desemnând pe fruntaşii noştri, iar Heidegger zicea şi el că nu poate medita decât ăla care înainte de a-nvăța pe altul, s-a-nvățat pe sine acele competențe …

Şi să vă iasă din cap că învățământul nostru este performant!

Iar părinții să-şi schimbe mentalitățile că e gratuit! E numai obligatoriu…

Doamnelor, domnişoarelor, domnilor, să fim dară ca un fel de *intelectuali*, să manifestăm cu demnitate interes pentru receptarea disponibilizărilor ca fiind nişte măsuri în folosul şcolii româneşti şi să le acceptăm cu seninătatea cu care şi străbunii se jertfeau pentru binele obştii! Şi-n genere, să nu cârtim când ni se răpesc unele elementele de atractivitate ale meseriei, ca *concediul amplu, pentru citit*!

Ceea ce nu e treaba noastră, de fapt!

Treaba noastră fiind, ca dascăli fideli catedrei, ca intelectuali autonomi şi ca forțe ale şchimbării, să ne aşteptăm până-n vacanță la inspecții, puişorii mei, la te-roa-re! Ştiut fiind de la *porcul de Skinner*, vorba lui Diță, că e tot aia cu urangutanul dacă-l *bați* să-nvețe o poezie sau dacă-l *pupi*, cum am făcut eu cu Bill al meu, plătindu-i cinci dolari de fiecare problemă rezolvată sau de pagină citită. Şi l-am făcut om de *uie*! Bine că s-a salvat măcar el! Că aici-şa, Mizeriada continuă! Nu ne mai măreşte şi nouă leafa ca să muncim din recunoştință? Atunci or să dea-n noi cu parul, să muncim de frică, precum ăia de la zarcă! De-aia zic eu să intrăm în alarmă de luptă parțială, să ne aşteptăm, aşadar, zi de zi, copii, să ne calce potera, să ne inspecteze în ce stadiu ne aflăm cu transcodarea în *new speak* a tuturor documentelor, efort ce-l depunem nu pentru a câştiga bani mai mulți, repet, ci de frică de vâna de bou şi de carceră, ca şi de alte represalii mergând până la disponibilizări, cum mai zis! Care şi sunt sperietoarea supremă, deoarece cadavrul… didactic este o persoană leneşă, incompetentă şi laşă dinaintea necunoscutului vieții, în sensul că noi ne cam căcăm pe noi sub spectrul şomajului, fiind incapabili să pornim o afacere pe cont propriu, cum am demarat eu cu frate-miu mai multe, chiar neameninţat că voi fi dat afară!…

Şi să vă iasă din cap că învățământul nostru mai este performant!

Acesta fiind şi enigma şcolii ACUM: nişte oameni inteligenți şi creativi, cum ne vor arendaşii noştri, ar fi trebuit de mult, la salariile de batjocură date de upercutclas, să fi evadat în comerț, în servicii, în politică, să se apuce de mai ştiu eu ce inavuabil, îndeosebi tineretul, golindu-se complet în câțiva ani arhipelagul şcolar, ca şi cum s-ar fi dat sub presiune internațională o mare amnistie în republica răsprofilor! Or,

nu e deloc aşa, de unde şi a mea frică că calitatea resurselor noastre umane lasă mult de dorit şi ca calificare şi ca caractere!

Aşa că, neexistând stimulente, intrăm în stare de necesitate, tovarăşi! Fiecare să fie vigilent, că se anunță iar inspecții frontale şi vin ştiri şi zvonuri că bântuie o brigadă cu nu ştiu ce tematică prin sudul guberniei! Şi cică cere toate documentele şcolare *pe ultimii trei ani*: cataloage, registre matricole, dosarul de corigențe, şi cu insistență, ca să constate schimbarea mentalităților, planificări, proiecte didactice, baterii de teste de evaluare inițială, continuă şi sumativă, referate, procese-verbale de la şedințele cu gorilele mămici, note justificative de ce ați optat pentru un *anumit* manual alternativ, caietul dresorului! adus la zi cu diferite caracterizări… Cum nu le mai aveți pe toate?! Trebuie să le aveți! Ce le arătăm vechililor dacă ne calcă? Cine le-a băgat în sobe astă-iarnă, să şi le reconstituie! Şi să poată prezenta şi chitanțe de la diferite abonamente! Iar cât durează alarma, eu vă propun, la evaluare, că vin recapitulările şi probabil la astea se uită vechilii, să nu mai folosiți deloc metode tradiționale, perimate, ca ascultarea, extemporalul sau probe practice! Axați-vă şi voi pe metode alternative, ca: fişa de evaluare de minimum 10 pagini, investigația, proiectul, etosul, referatul, sau cel mai bine, portofoliul însumând toate outputurile remarcabile ale macacului!

Mai e doar o lună şi ceva până la vacanță, puişorilor! Lasă c-om scăpa noi cumva de stress, tensiune şi suspans, intrând în *pax oligodidactica*! Vom trece sănătoşi noi şi acest hop terminal, dacă ne va ajuta Dumnezeu! Dar vă sfătuiesc părinteşte să eradicați mica corupție, inclusiv de Sfintele Sărbători!

Şefii de comisii, metodice sau axate pe diferite domenii, să-şi actualizeze, prin urmare, şi să-şi pună-n ordine documentele de o aşa manieră sugestivă, neuitând traducerea-n neojargon, încât vechilii să-şi poată face o idee pozitivă de la prima ochire dacă la noi în şcoală *se munceşte* au ba, dacă suntem noi de *muy bien* sau ne mai trebuie douăzeci de ani să înfăptuim revoluția curriculară! Şi ştiți bine că DA, se munceşte foarte bine, se munceşte EXCELENT în şcoala românească, dacă te gândeşti că se munceşte din conştiință şi nu pe bani! Tocmai de aceea, vă sfătuiesc părinteşte, mânjilor, s-aveți grijă să semnați din urmă condicuța, fiindcă de voiu mai repera ore nesemnate, care e datoria elementară pentru orice salariat, nu mai aştept ca pân-acum să vă hotărâți să dați cu pixul! Le tai lipsă, domnilor! Cum zicea Buțai!… Şi să vă schimbați mentalitățile că învățământul nostru mai este performant!

Dar apropo de neojargon, atenție sporită! că nu se mai zice evaluare continuă, ci evaluare perpetuă, luați la rând documentele şi modificați! Atenție că nu se mai zice proiect de tehnologie didactică şi nu se revine nici la plan de lecție, Străchinaru! Se zice proiect de lecție! Luați la rând şi modificați cum e ACUM corect! Atenție că nu se mai zice

notă de prezentare, ci argument! Şi cea mai mare atenție la criteriul că *obiectivele* nu pot fi decât verbe, iar *activitățile* sunt substantive de diferite genuri!

Nu prea sunt note-n cataloage şi nu le sare-n ochi Korobocikăi şi Saltîcihei notarea ritmică a lemurienilor, precum şi dacă trendurile se pot interpreta ca *progresii*! Vă rog eu mult, obişnuiți-vă să țineți contabilitate separată-ntr-un caiet special, când şi pe cine-ați evaluat, încât să-l aveți sub urmărire operativă mai îndeaproape pe magot, caracterizându-i progresul şcolar prin mult mai multe note decât permite actualul dreptunghiuleț minuscul, neîncăpător, din catalog!

Atenție că trebuie să ne diversificăm calendarul acțiunilor extraşcolare, ca babuinii noştri să nu se mai implice în infracțiuni grave, organizându-le noi timpul liber, mai ales pe perioada vacanțelor, când ar trebui să fiți mai des decât până acum în sânul lor!

Mare atenție că suntem criticați de psihologi, arendaşi, medici şi manipulante pe la tembelizor că educația sexuală dată în şcoli este cam moale! Fiecare diriginte să ia măsuri să ne intensificăm eforturile pe baze noi şi flexibile, în calitate de dascăli conştienți, ca intelectuali autonomi financiar şi ca forțe ale şchimbării! Iar dacă se vine cu ancheta sociologică, instruiți-i pe elevi, eventual obligându-i să o asimileze în *oracolele* lor, ca la întrebarea dac-ar decide să facă sex în perimetrul şcolii noastre, fie şi numai ca autoevaluare, să răspundă că cu plăcere, fiindcă altfel, *se interpretează* mai sus şi foarte sus că ei *urăsc* unitatea noastră din cauză că testele de nivel, de progres de fapt, pe care le dăm, sunt tot mai obiective!

Atenție că, dacă vă-ntreabă, etosul şcolii e suma factorilor de ordin curricular, relațional, cultural, ambiental, care reflectă valorile unității şcolare şi creează spiritul ei distinctiv!

Vedeți că s-au schimbat documentele de la aria curriculară Consiliere şi Dirigenție! Nu ni se mai cere să listăm ce teme educative dezbatem, ci se pune accent pe o procedură de învățare în clasă, ca de pildă la Vizdy când predă *Porcul*: dincolo de componenta şi subcomponenta educațională, va trebui să precizăm obiectivele operaționale propuse prin lecție şi să detaliem evaluarea atingerii lor! Deci, dacă le spui, Dudiță, la Mişa, Grişa şi Epişa, podoabele şcolii, să nu se mai pişe de la etaj, că pot să cadă pe fereastră accidentând alți elevi, eşti obligat să verifici până la sfârşitul orei dacă au înțeles, imaginând itemi cu răspuns deschis din care să rezulte că se vor abține!

Atenție că se mai întârzie de către anumite cadre la unele clase şi nu se consemnează toate absențele cinocefalilor la altele, ceea ce le-ar putea face să turbeze pe gorilele de Korobocika şi Saltîciha, dacă ne calcă! Nu mai vorbesc de ce ne-ar face pitecantroapa creață de Kabaniha, care ştiți ce-ndemnuri pentru vite are şi ce exigentă este!

S-a constatat că se mai acceptă la unele clase scutiri vădit false, ca anexită la băieți, de la unii australopiteci de părinți interesați ca să nu li se suprime alocația pe luna respectivă, conform legii. Se vorbeşte, am citit, de amenzi usturătoare în acest context, mult mai grele decât dacă pui căcat în mici, mergând până la cinci salarii, pentru acel cadru… didactic care mai motivează vreo singură absență fără scutire de la un doctor, intenția părtinitoare a legislatorului fiind evidentă: ca părintele să dea şpăguța la cadrul… medical, nu la ăla… didacticul! Ar fi cazul, deci, ca arendaşii noştri să ne protejeze mai bine în contra abuzurilor la care se dedau proprietarii altor branşe… Fiind suficient, în replică, să se mărească, de exemplu, numărul de absențe aflate la dispoziția cadrelor didactice după cum ştiu ele situația elevului, că poate unii merg la cerşit cu părinții, nu absentează de plăcere! Şi apropo de absențe: nu mai chiuliți de la acțiunile metodice, Străchinaru, pentru că dacă nu colectați în fişa personală semnăturile organizatorilor pentru 40-50 de ore de secvențe de formare orală de la om la om, riscați să vă treacă vechilii să vă reciclați la vară cu universitari, pe care să-i şi plătiți din buzunar, cum se face deja la pregătirea pentru grade, devenind un principiu de guvernare exploatarea învățământului preuniversitar de către învățământul aşa zis superior, care dealtfel furnizează clasa politică responsabilă de dezastrul țării, ca şi toți arendaşii arhipelagului şcolar!

Când o veni creața de Kabaniha să se intereseze de *rezultate* sau măcar de *progresii* pe vreun traiect curricular, aveți grijă s-aveți caietele corectate, inclusiv ortografic, chiar dacă sunteți de altă specialitate! Şi să puteți prezenta la cerere portofolii cu lucrări publicabile de-ale cimpanzeilor!

Să supravegheați personal curățenia clasei şi-nchiderea geamurilor!

Nu mi-ați dat toți tematica lectoratelor cu părinții şi aş ruga pe domnii dresori să se simtă, fiindcă nu vreau să vă obişnuiesc cu banalizarea dezolantă a unor aprecieri! N-au ajuns, Corela Drob, la Korobocika, portofoliile cu desenele giboneilor din gama Palete Căgiurzene! Atenție că au rămas de la absolvenții de-a opta registrele matricole necompletate după corigențe! Nu mi-au parvenit de la toți diriginții nici lista consiliilor profesorilor pe clase şi nici graficul şedințelor dumnealor, ca să nu mai vorbesc de alte documente, ca procesele-verbale de şedință, obiective propuse, mijloace de realizare, responsabilitățile pe cap de om şi mai ales termenele concrete! Seara mai ales, sunt cazuri când se mai dă drumul la copii mai devreme, Străchinaru, sub pretext că s-a întrerupt lumina, dar acum se vede bine mersi la tablă şi mai târziu! Pe cine-l prind, îi tai din leafă! Vă rog să mă credeți că i le tai lipsă orele sau chiar toată ziua! În atenția comisiei metodice a diriginților: să se țină de urgență şedințele şi lectoratele cu părinții conform graficului, şi să se consemneze sub formă de proces-

verbal în registru ce probleme s-au ridicat de către aceştia! Mi s-a adus la cunoştinţă că n-a ajuns la inspectorat situaţia cu necesarul de manuale. Să se trimită alta, doamna Mihalache, dacă s-a mai trimis şi tot mai vor! Nu s-au verificat încă toate dosarele de bursă, Murielo, luând mulţi şmecheri care au de fapt venituri nedeclarate mai mari ca ale noastre! Învăţătoarele şi mai ales diriginţii, pân-or desfiinţa dirigenţiile astea de tot, din motive bugetare, dacă se va găsi model justificativ vreo ţară unde sunt înlocuite cu consiliere, ar fi benefic s-aveţi un carnet special de vizite la domiciliu, iar dacă vă întâlniţi cu vreo mamă, tuşă, babuşkă sau cu altă rudă a unui elev şi vine vorba despre el, să vă însemnaţi la fişa lui ce-aţi aflat, fiind în joc atât configurarea profilului psihologic al obiectivului cât şi justificarea activităţii dumneavoastră faţă de drujbenii contribuabili, pe ce vă dă guvernanţii salarii, că elevii carte nu ştiu, iar comportamentul lor lasă de dorit ca şi cum n-ar primi de nicăieri vreo educaţie, enervând mai toată societatea şi călăuzind-o spre REVELAŢIA ABSURDITĂŢII DE A ÎNVĂŢA PE ALTUL. **Oligopedagogie**! Cum zice colegul Străchinaru…

Atenţie sporită vara aceasta, că absolut toţi părinţii elevilor noştri trebuie să vă preocupaţi ca să fie *sensibilizaţi* din vreme asupra necesităţii ca noi să cerşim şi ei să ne dea banii de curăţenie, cel mai sigur şi mai probabil, prin *autoimpunere*, deoarece primăria ne-a dat în anii trecuţi, dar anul acesta nu are de unde să ne mai dea!… Vorbesc serios că nici nu ne-a trecut Buţai la bugetul local pe motiv că abia-i ajunge cât să-nceapă să tragă gaze-n centrul localităţii, zice că *noi* eram ăia datori să monitorizăm copiii să nu murdărească şi să nu strice curăţenia şi higienizarea de anul trecut!!! E nebun! Trebuie să ne descurcăm singuri, fiecare sală de clasă, cel de dimineaţă să se cupleze cu cel de după-amiază şi să ia contact cu agenţii economici din rândul părinţilor care pot să ne ajute în trei etape: 1) la iunie, pentru cărţile de premiu care treptat nu se vor mai da pe rezultate la învăţătură, ci pe criterii nedeterminate, pentru a nu mai crea frustraţi; 2) la vară, pentru cât de cât ceva curăţenie şi unele reparaţii; 3) la toamnă, pentru informatizarea şcolii, deoarece a trasat sarcină generalul Vasea ca să achiziţionăm câte trei-patru calculatoare de fiecare sală de clasă, numai aşa putând inspectoratul să ne ridice punctajul şcolii în scopul nobil ca să ne declare *instituţie pilot*, de protocol, de la care să iradieze inovaţia spre cei din Cuţarida şi din alte zone mai defavorizate!… Nu murmuraţi, nu larmă, găluştelor! Că la alte şcoli, de ce cadrele… didactice au ştiut să găsească resurse extrabugetare şi au realizat progresii remarcabile, având chiar mai mult de patru calculatoare în fiecare clasă?… Pentru că s-au preocupat! Şi să vă iasă din cap mentalitatea că învăţământul în şcoala noastră e performant!… Şi ce-au făcut ăia? Nu mare scofală! Au găsit *resurse* în mediul ambiant şi le-au gestionat *eficient* pe cele existente, problema fundamentală, ACUM ca întotdeauna la noi, ţinând de *eterna exigenţă a hozrasciotului*, a

gospodăririi chibzuite a avuției norodului, a fondurilor care ne vin de la arendaşii noştri centralizat, deci din pib, pe baza actualei metafizici bugetare, cât şi de la Buțai pe plan comunal, pentru combustibil, pentru lumină, pentru telefoane, pentru higienizare şi altele… Degeaba le mai primim, stimați colegi, dacă le risipim şi nu ne conformăm comandamentului că managementul local sfințeşte locul! Haideți să mai şi muncim, tovarăşi, chiar înainte de să ne mai mărească şi nouă leafa, şi să ieşim odată din civilizația risipei şi din subcultura indignării! Şi să ne preocupăm şi noi! De exemplu, să strângem de la copii fonciire, să vedem cum facem, să putem salariza minimum un badigard care să stea în permanență la noi în curte, alungând de la iepuri şi de la domnişoare toți nepoftiții!

Aşa!… Din partea doamnei inspectoare pentru ciclul primar, Korobocika: vedeți că umblă pe la noi prin pampas cineaşti din *uie*, francezi, şi caută cadre… didactice cu fizic atractiv, pentru videoproducții porno! Ați auzit bine: *porno*, nu sexy! Adică se văd pe micul sau pe marele ecran, în detalii umede, scabroase pentru unii dar excitante pentru alții, nu numai ce fac cuplurile aflate în perioada de activitate, ci şi ce fac *organele* lor! Să n-audă doamna inspectoare de învățământul primar, Korobocika noastră, c-au găsit cineaştii din *uie* tocmai la Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII din Drujba resurse… umane dispuse să coopereze!…

În altă ordine de idei, până la sfârşitul lunii, adică azi!… Da! Până săptămâna viitoare atunci! Fiecare salariat care deține *idei de afaceri* pentru sporirea veniturilor proprii ale şcolii din resurse extrabugetare este obligat să înainteze în scris aceste ipoteze de lucru către mine direct sau să le lase la consiliul de administrație, la Didina sau la Calițoiu sau la Marinică Drujbescu! Le dați oricui, numai să le aveți şi să fie fezabile! Dar să fie chestii serioase, nu ce-au propus Străchinaru şi Haritina să confecționăm la tehnologie, din tablă zincată, nişte forme animaliere de decupat aluatul pentru prăjiturele sau un fel de miniopturi, pentru mucenici! Şi să le comercializăm la sigur, obligând mamele copiilor să le cumpere la prețuri exorbitante… Nu putem! că ne reclamă pe la televiziuni, vin ăia, ne facem de râs! Asta este! GESTIONAREA SĂRĂCIEI! Cum zice şi colegul nostru Străchinaru, închinându-i un capitol al **oligopedagogiei** sale! Ceea ce înseamnă că dacă trece pe-aici scorpia de Kabaniha, nu trebuie să ne găsească-n dulapuri material didactic nefolosit sau nereparat, nerecondiționat, nereabilitat. Iar Korobocikăi, doamnele învățătoare să-i prezinte truse proiectate şi realizate de ele însele cu mijloace inspirate din etosul local! Vă rog să dați dovadă de priză de conştiință ACUM, ca să n-aud pe urmă că emiteți pe la colțuri judecăți de valoare!

Fiind totuşi extrem de importante ideile, deoarece dacă facem nişte bani cu ele, avem voie să-i dirijăm şi spre a ne mai umaniza salariile,

dându-le mai consistente la cine are *rezultate*! Atenție cum vă aranjați catedrele, că statisticile certifică în mod holistic, global, că populația şcolară e în continuă scădere şi de la anul se merge pe puritate şi dacă te completezi cu agricultură, Străchinaru, sau cu altceva, şi nu le ai explicit pe diplomă, pe orele astea vei fi plătit numai *ca necalificat*, cum e şi logic, fiindcă experiența psihopedagogică şi didactică nu mai contează în simplista didactică a dresurii! Am dealtfel aci, ca să vorbesc la context, şi o veste, sau un zvon bun! Se lucrează la un sistem de *taxe administrative*, pe care să le aplicăm cu orice pretext: la eliberarea foilor matricole, la situațiile date pentru transferuri de elevi către unde se face engleză şi informatică, la viza lunară pe cecurile de alocații şi, să vedem dac-o ține, chiar la înscrierea notelor în carnetele cercopitecilor sau dacă eventual vreun lemurian de părinte mai conştient ne caută şi vrea neapărat să-şi vâre nasul în catalog! Perspectiva fiind, datorită etajării societății în upercutclas, mezelclas şi vidanjclas, ca vechiul şi demodatul învățământ gratuit să se adreseze doar la amărâți, copiii upercutclasului învățând şi calificându-se deja *afară*, iar pentru numeroşii supradotați şi supersupradotați din mezelclas – deocamdată în actualele noastre localuri, însă mâine în şcoli puternic segregate – se vor înființa *clase cu plată*, obişnuindu-se astfel poporul nostru de mâine, de la cea mai fragedă vârstă, cu mentalitățile antagoniste, la unii de învingător bogat, de stăpân, iar la alții de veşnic perdant, de slugă umilă, acceptându-se noile realități generate de un capitalism construit cu poporul şi pentru popor, ale cărui prime mlădițe înfloriseră cu mult înainte de să vină Iliescu-n locul lui Ceauşescu! Inclusiv să acceptăm realitatea că nişte părinți tembeli, *eventual cadre didactice*, pot să nu fie-n stare să-ți asigure ție ca progenitură, o educație de calitate!!! Partea cert bună a acestei măsuri fiind că se va crea o adevărată emulație între salariații noştri cine să fie încadrat la aceste clase speciale cu plată, compuse din elemente adunate strict pe criteriul supradotării dacă are tac-su bani! De aceea, e benefic să vă acoperiți la curricul cu cât mai multe dovezi de perfecționare, publicații şi *realizări*! Pentru la vară, se anunță dealtfel reciclări sub genericul *Formatorul – veşnicul învățăcel* , mai mult ca sigur certe, fiindcă se merge pe finanțarea perfecționării din sponsorizări dezinteresate sau din **surse proprii** ale participanților, mai sigure! Luați legătura cu inspectorii şi cu alți livratori de formare, fiecare la aria sa curriculară! Deşi unele rute de parcurs vor fi comune, ca atelierul de lucru pentru realizarea-implementarea, formarea, probarea, dezvoltarea şi securizarea corelației dintre teoria evaluării şi practica exersării efective a actului de evaluare!

Alte probleme!… Dresorii! Să completeze la zi fişele psihopedagogice ale pavianilor cu ce-au mai observat la ei! De asemenea, să vă întocmiți toți, din vreme, autopunctajele pentru calificativele

parțiale şi anuale! Atenție că nu am situația absenteismului, situația abandonului şcolar, situația delicvenței juvenile, identificarea nexului cauzal al infracționalității şi măsurile de eradicare luate! Toți elevii să aibă *fişe individuale* cu următoarea rubricație: data, observații-constatări, măsuri-îndrumări, fidbecul obținut! Care să vă ajute la a completa *fişele de caracterizare* a elevului la sfârşitul clasei, pentru cazul că e preluat de alt învățător sau diriginte şi trebuie avertizat ce poamă este! Mare atenție că se mai neglijează aprecierile privind mărimile progresiilor efectuate asupra cercopitecului pe o anumită traiectorie de formare!

Pentru imagine, Corela, că populația şcolară e în continuă scădere, să se facă un dulap vitrină pe hol şi să se expună diplome şi cupe, sau poze, să vadă părinții şi alți vizitatori pitecantropi, inclusiv canaliile de la canalele ostile învățământului, rezultatele excepționale obținute de supradotații şi de suprasuperdotații drujbeni, la diferitele discipline compatibile *uie*, inclusiv la informatică şi la futbol!… Primăria!… Face un apel insistent la noi să ne curățăm în jurul localului, Străchinaru! Să plantăm lalele roşii ca rubinele la fațadă, Străchinaru, iar în curte să semănăm kok-sagîz tetraploid, ia legătura la Cuțarida cu cei de la Lîsenko, să-ți dea material semincer selecționat! Şi să schimbăm firma şcolii, deoarece s-a decolorat şi ne confundă pensionarele chioare cu dispensarul! De asta mă ocup eu, deoarece managementul şcolar monitorizează conversia prestației didactice în valoare socială, dar aştept să-mi schimb mai întâi ştampila cu noua numerotare a unităților de învățământ din gubernie! De asemenea, ne roagă Buțai să ne implicăm cu macacii noştri, când se vor mai inițializa de către Zigotul şi Cachita, la acțiunile educative de ecologizare a comunei spre benzinărie la Popas la nea Fane Ciuvîrin, întocmindu-se şi contracte de adopțiune cu mediul! Să vină cu sape, domnu Străchinaru, şi să îndepărteze ciulinii de stepă şi scaieții de pe islaz, că se înțeapă şi se infectează când joacă *atăcare* şi tradiționala noastră țurcă desculți!… A mai fost o astfel de acțiune de Paşti, dar nu s-a ținut şi nu mai fac eu acum de Unu Mai o investigație sistemică şi interpretativă a multiplelor categorii de date ce duc în final la elaborarea unei judecăți de valoare! Domnul maior Saşa Agheev ne semnalează că paznicii nu-şi fac deloc datoria pentru care sunt plătiți, primesc noaptea persoane străine, pentru jocuri de noroc, cu consum de băuturi alcoolice, de *pinga* şi de *mescal*, şi să luăm măsuri ca profesorii şi învățătoarele de serviciu să stea în mijlocul magoților în curte, sub bătrânul măslin, ca să ia toate măsurile la fața locului împotriva *mobbingului* şcolar, ca să n-avem elevi agresați ca-n alte părți, unde lucrurile stau foarte rău, dezvoltându-se acea *anti-school sub-culture* care ne paşte şi pe noi dacă nu vom fi vigilenți! Chiar ieri, mi-a spus Vizdy de Palaşca lui Străchinaru, c-a lovit-o nu se ştie cine-n curte c-un item contondent în cap, de aproape c-a găsit-o leşinată lângă cuşti la iepuri!

Dealtfel, sunt informat că au început să se fure grătarele de la sobe şi o să avem la iarnă necazuri cu tirajul!… Să se refacă urgent inventarul fiecărei clase, să se verifice item cu item şi ce nu mai e, se înlocuieşte!… Aveți procesul-verbal cu elevii şi părinții, bine! Nu? Sunteți buni de plată, că nu v-ați acoperit cu hârtii! Pentru că aşa e legea vieții! Şi să vă iasă din cap că învățământul nostru este performant, iar părinților că e gratuit! Dom' le, chiar şi acasă, dacă nu ne manifestăm prezența, se bagă alții, să ne pună mâna pe neveste, ca să le testeze dacă-nfloresc!… Atenție că se zvoneşte că, doar la ciclul primar deocamdată, se preconizează să se predea romilor numai pe limba lor maternă, şi treptat totul, da, toate disciplinele! Cine n-o învață, cine nu e capabil să o învețe, limba, să se mute la alte şcoli şi să lase locul unor cadre tinere, cu minți mai flexibile! Şi atenție la senilizare, că se tinde să se legifereze să iasă la pensie doamnele profesoare abia după şaijdoi de ani şi noi avem unele colege sub 38 de anişori la care dracii de copii spioni deja alarmează din uşă colegii, în viziunea lor holistă asupra cancelariei, că *şase, băăăi, că vine **Baba**!*… În altă ordine de idei: ne roagă iar Fiokla Malafeevna de la Liceul Agrotehnic Trofim Denisovici Lîsenko din Cuțarida, zice că asigură şi transport de la gară, şi cazare, caută oameni serioşi şi de încredere, *netemători*! pe care să se bazeze să-i aibă în săli la supravegheat, atât pentru bac cât şi pentru admitere! Atenție, Străchinaru, că mai avem unele cadre care uite că se sfârşeşte anul şcolar şi nici până-n prezent nu s-au dus la Căgiurzia să-şi facă micro şi din cauza lor nu putem noi înainta dosarul pentru autorizația sanitară! Tot aşa, că populația şcolară e în continuă scădere, mai sunt unii neserioşi care nici până acuma n-au predat doamnei Inocencia recensământul pe anul trecut al copiilor din sectorul repartizat! Haritina! Vezi că nu ştia Daria Nikolaevna Saltîkova dac-avem sau nu tineri fizicieni înscrişi la concursul *Impuls perpetuu*! Ia legătura cu ea pentru sesiunea de referate a cimpanzeilor, poate o organizează la noi! De la Inspectoratul Județean pentru Cultură: să ia legătura urgent Sorela Blaster cu ei, fiindcă trebuie să găsească sponsor generos şi să plece cu copiii duminică la al 3-lea Festival Interetnic! Să ia de urgență de la mine de pe panou cheia cu Praskovia Bukamaşkina şi să scotocească la magazie, că trebuie să mai fi rămas de la Carnaval costumele de samba şi măştile africane, vedeți ce mai puteți recondiționa din ele! Bine ar fi, în perspectiva creşterii autonomiei locale ca dependență, să ne îmbunătățim radical imaginea şi față de primărie, şi față de părinți, pe principiul *clientul nostru, stăpânul nostru*! Am fi putut şi noi, ca să-i flatăm pe *campesinos*, cum a procedat recent, de Sfintele Paşti, Fiokla Malafeevna la Cuțarida, să-i dresăm s-aducă fiecare pavian câte două-trei vederi poştale şi să le expediem pe adresa oamenilor muncii, felicitându-i de Unu Mai, adică azi!… Rămâne de reținut pentru la toamnă, de Şapte Noiembrie… Doamna Veturia şi cu Didina, notați-vă

să nu uit că trebuie să refacem în Consiliul de Administrație procesul-verbal pentru stabilirea salariilor de merit şi a primelor din 2 %, fiindcă s-a greşit metodologia şi să n-avem discuții cu diferite contestații sau ulterioare necazuri cu Garda Financiară, când o veni! Şi vă sfătuiesc părinteşte să eradicați mica corupție până atunci ca să putem presta servicii educaționale de calitate!

Atenție că trebuie să țintim spre declanşarea resorturilor interioare ale SISTEMULUI din şcoli, aşa că dacă aveți priză la conştiință, vă rog să acționați într-un asemenea climat încât să permită limitarea intervențiilor exterioare de ordin administrativ întreprinse în scopul eliminării disfuncțiilor.

Fiecare cadru care are inventar să şi-l verifice şi să treacă numărul şi denumirea din acte pe etichete noi lipite pe fiecare item! Atenție că n-am primit nici până azi toate listele cu propuneri pentru casare!

În schimb, se va controla de către Garda Financiară în mod holistic, global, emițându-se o judecată de valoare dac-ați completat cu pix pe cărțile primite rubrica *Acest manual este proprietatea Ministerului Educației Naționale*! Având obligația să verificați personal corectitudinea numelui înscris de elev, anul în care a fost folosit manualul, *starea* la primire şi returnare, descrisă de terminologia: nouă, bună, îngrijită, satisfăcătoare, proastă, incalificabilă.

Manualele deteriorate sau pierdute se caută la librărie la Cuțarida-n gară, la Căgiurzia sau la Cuzco şi se cumpără la loc, deoarece se impune şi la noi organizarea mai eficientă, în atelier interactiv de discutare şi evaluare a activității de proiectare individuală şi în echipă la nivelul şcolii, solicitându-se la nivelul unității şcolare pe toate palierele un feedback pozitiv de la elevi, de la părinți şi de la stăpânii noştri, inspectoratul județean şi primăria locală!

Procentajul de recuperare în care trebuie să ne încadrăm este: 90 % după primul an, 75 % după al doilea, 56 % după al treilea şi 21 % după al patrulea.

De urgență! trebuie însă convocați *toți* părinții ca să ne acoperim cu hârtii şi să încheiați un proces-verbal între mine, dumneavoastră care aveți clase şi ei, din care să rezulte explicit că manualele sunt proprietatea ministerului dată nouă sub formă de împrumut *pentru folosință* şi că elevul nu trebuie să facă nici un fel de notații pe pagini pentru că nu e cartea lui, şi nimic nu se pierde, cum am mai spus, ci se înlocuieşte!

Se zvoneşte că ne bagă iar o oră pe săptămână, alternativ, neinclusă-n orar, când informare politică, când pregătirea tineretului pentru apărarea patriei, dar nu-i mai zice PTAP, ci *protecție civilă*, că populația şcolară e în continuă scădere, iar conținutul la informări va fi ACUM democratic, că sunt aleşii poporului nostru şi trebuie să-i respectăm, nu s-aruncăm cu noroi, întâi 3-8 ore pe an, apoi, dacă ține,

până la 17 ore semestrial!… N-avem de ce ne certa, Răzvano, că sunt numai simple zvonuri! Şi oricum nu poți face nimic dacă le bagă! Străchinaru, atenție că s-au îngălbenit şi deteriorat articolele de la gazeta de perete *Noi şi mediul*!

Catedrele de română şi de matematică să ia măsuri să fixeze din vreme, sub semnătură, un om care să meargă cu buletin şi delegație la el, la Căgiurzia, după plicurile cu subiectele de simulare de test ca de examene!

Nu mai dați telefoane dacă nu e nevoie! La cel din contradictoriu o să pun iar lăcățel, să nu mai puteți decât să primiți, că iar au crescut convorbirile şi a zis Buțai că ni le taie pe-amândouă!

Vedeți că nu se mai zice compunere liberă sau compunere după un plan! Se zice *eseu* nestructurat sau structurat! Şi este de dorit să vă acumulați toate creditele de formare continuă, ca să puteți prezenta dovezi de calitate la descentralizare!

Aşa cum zicea şi Emil Cioran!

Să se înnoiască instructajele de protecția muncii, Haritina, şi să se facă unul şi cu femeile de serviciu, dresându-se un proces-verbal special să nu cadă când spală ferestrele, să nu se taie cu toporişca când despică butucii şi să nu se electrocuteze când şterg praful de pe globuri cu mâinile umede sau când îşi fac ceaiul de iarbă mată folosind reşouri improvizate! Atenție că LINIA ACTUALĂ este ca să ne gestionăm prin managementul propriu, cu ofertă inovativă şi compatibilizată, înscriindu-ne în comunitatea locală ca etos într-o abordare contractualistă, cu un divertis curricular care sare de 30 %!… Corela Drob! Să se înnoiască pavoazarea pe holuri, menționând explicit, într-o manieră holistă, în viziune curat sistemică, ce dăm noi Drujbei şi ce primim de la ea!

Cu orice prilej, de la om la om, că populația şcolară e în continuă scădere, să explicăm părinților de ce ne e stringent necesară sporirea valorii de referință sectorială, în mod holistic, global, ca să ne mai mărească şi nouă leafa, cum şi răsprofii şi-au mărit averile, ajunşi în upercutclas, încât pot urmaşii lor să nu mai muncească sute de ani! Partea proastă fiind că Mizeriada continuă, pentru că stoparea declinului producției s-avem venituri proprii mai durează, iar raționalizarea cheltuielilor existente nu poate merge până la irațional! Şi să se modernizeze!… Şi vă sfătuiesc părinteşte să eradicați mica corupție şi să nu mai serviți de la nimeni protocol! Nici un fel de protocol!

Dacă poate cineva să facă rost de nişte postere cu copii la Internet, să ne aducă şi nouă pentru panouri! Ca şi orice postere cu *uie*!… Şi să vă iasă din cap că învățământul nostru este performant!

Mizeriada continuă!”

„Continuă să se agraveze. Vorba e: deci, ACUM, *azi* zic, nu ne mai calcă nici o brigadă?… Nici din *uie*, nici din *muie*!!!” – concluzionă Ciomolunga, întrerupând comunicările pe la jumătatea pomelnicului lor.

Confirmând din cap şi înălțând a veselie sprâncenele cănite, Teofan Davidovici Filatov închise-n morții mă-sii agenda, din care parcă mai voia să lectureze, şi ne făcu un semn discret să-l urmăm pe trepte-n jos până pe hol, unde aşteptă s-ajungem toți şi apoi deschise cu eleganță uşa de la Camera Pionierului, rămase meditativ cât se strecurară toți salariații înăuntru, lăsă deodată falnicu-i cap în jos, întinzând spre relaxare vertebrele cervicale, reveni mândru cu el în poziția verticală şi zise cu o nobilă generozitate, memorabilă, regală:

„IA SĂ-MI DESCONGESTIONAȚI TOATE ASTEA AICI!”

Resursele… umane, atrase şi concentrate în camera secretă a şcolii, se codiră o clipă, inimile lor se contractară cât nişte gândaci de bucătărie, parcă nu le venea să creadă, parcă se temeau de-o farsă, de o capcană de vulpoi în sensul că urmau ele să se desfete culinar, dar pe urmă li se va reține la leafă, făcându-se astfel vânzare Katiuşei şi Rakettei, poate şi Statorniciei şi Popasului, dar pacea europeană de pe fruntea încă tânără şi brejneviană a stăpânului le îndemna nonverbal că să aibă poftă să servească într-o veselie-vijelie totul, cu credință şi încredere, ca pe un dar de la casele Filatov, Buțai şi Ciuvîrin din Drujba la un loc, ca pe o pomană festivă de Unu Mai, ziua internațională a celor ce muncesc, di-mi-neaaață a muuuncii noi, creşti în inimă bucuriiiii şi avânturi s-aprind în noi, ca luuumina în zori de zi, prinse a cânta ca la cor tanchist Didina Arnăutu cu gurița aurie plină de-un sandviş cu Promesse Jambon Bihor, implementa-mi-aş furculița-n avânturili tali, sudui Moluscă şi băgă concomitent în cavitatea bucală o feliuță de Glina muşchi file afumat, mestecând-o furios, fiindcă dintr-o singură privire îşi dăduse seama că de când intrase cu Cențica mai devreme aici, dacă mai erau ACUM o treime din alimentele inițiale, cel mult! Tot ce nu fusese dezambalat sau rămăsese borcan nedesfăcut sau sticlă cu dop neumblat, încât se putea reda la vânzare, fusese retras cu grijă de la consum şi probabil deja redistribuit la Raketta, la Katiuşa, la Statornicia sau la Popas, ori fusese temporar depozitat pe-aproape, poate-n sala de sport, ceea ce-i stârnea mai mult ură decât recunoştință că era hrănit festiv de Unu Mai de către proprietarii săi. Ură ce creştea în el cu atât mai exploziv cu cât exploatatorul nu se grăbea să adauge că, Paraskoviuşko tată, ia doi găligani de-a opta şi aduceți din laborator cada cu organe de bou! şi fiecare cadru căruia-i trebuie, să plece diseară cu una-două inimi din astea acasă şi cu nişte vinişor, să-şi prepare la cuptor de ziua internațională a solidarității celor ce muncesc delicioasa inimă înăbuşită, cu sos de vin, de care făcea şi Puşa, când apăreau cartofii noi, Cențico!… (Dar câte o

bucată de batog, doi arşini de dimie şi câte o căpățână de zahăr n-ai vrea tu?)

Din cer variabil, Moluscă încremeni apoi din mestecat o felie de caşcaval Sâmbra Oilor, se înroşi de ruşine şi se uita apoi la uriaşa rondelă de Olivar de parc-ar fi vrut să determine dacă numărul de măsline secționate-n mezel de feliator era par sau impar, însă nu mortadela în maț de plastic negru era mărul discordiei schizofrenice până la instabilitate internă, ci raționamentul că unde era el mai amărăştean, că rămăsese în arhipelag, ajunsese de atribuia şi la altul să fie scârțar, ceea ce nu era cazul cu directorul progresist Filatov, care câteodată disemina unele alimente şi la copiii săraci, cu condiția numai să frecventeze ei la ore, măcar la ale lui, deci şi ale Vizdelei!

În jur se glumea, se vorbea, se ciocneau pahare, el mânca, bea, şuguia şi resimțea dureros rău absența Cențicăi, plecate acasă nemâncată, de ruşine că rămăsese cu mâinile oranj până la coate după ce spălase degeaba la cap pe elevii Răzvanei, între buzele prehensile ale căreia tocmai dispărea ACUM un fursec Cookies compus din *două* rondele cu cremă nucă cocos şi îşi aduse atunci aminte Bonobo de cele *două* pungi proprietate personală, cu Gică Hagi pe ele, de contribuit onorabil pe lângă ce masă dădeau la poporul muncitor vipoii comunali, care îi zisese soția de ele că să le predea Veturiei, ca cea mai pricepută cu protocolul de la noi din şcoală. Le găsi pe pipăite pe-amândouă şi le preluă manual dintre picioarele calde ale Murielei şi reci ale Sorelei, merse la cămăruța femeilor de serviciu, unde preparau Veturia şi Praskovia, într-un ibric uriaş, rânduri-rânduri, cafeaua cu aromă de muiere amestec, braziliană, columbiană şi indoneziană, şi acolo, uitându-se la brațele uriaşei ajutoare de vrăjitoare, oranj până la cot, simți dor de femeie drujbeană, adică de Inocencia şi resimți cum capul său parcă era confecționat, nu ştiu după ce rețetă dată la tembelizor, dintr-o folie de aluat dreptunghiulară întinsă de nevastă cu ruloul pe planşetă, apoi rulată în spirală şi dispusă vertical, realizând o structură cilindrică deschisă către schimbare, semn de mare receptivitate, şi, într-adevăr, o putere mai presus de fire îl sili să-şi răsucească gâtul şi văzu pe perete-n hol, pusă de Corela Drob de când actualiza pavoazarea, icoana călugărului Vasea, care se uita flămând la el, cu o aşa puritate de prunc părăsit în obiectivele cadru, de-şi aduse aminte cu deznădejde de copilaşii săi studenți, Gua şi Cica, că poate or fi râvnind şi ei, şi pe undeva poate că acuma înghite-n sec de ce a pus mămicuța-n pungile cu Gică Hagi mai mult decât de ce trece prin esofagul la tăticuțul lor! Izbucni în plâns de dor şi grijă de ei şi instantaneu raționă relațional că din moment ce Răzvana era c-un fursec Cookies între buzele-i prehensile, atunci colegii şi colegele sale din camera pionierului *au ajuns la desert* şi, logic inferând, ai fi atunci un *reacționar* de Unu Mai, dacă după ceva condimentat s-a ajuns la dulce şi vii tu de-acasă ACUM,

Moluscă, să-ntorci în morții mă-tii înapoi poporul la ce-a fost condimentat. Avea, îi spusese Cențica, într-o pungă aperitive carnale şi în cealaltă fursecuri şi stixuri de panificație, dar nici nu mai trebuia, sărmanul prof, să se uite-n care ce-o fi, deoarece nişte fragedă pastramă vrăbioară mânzat îl apăsa prin plasticul subțire, alb şi molatic pe pulpa piciorului şi fiind vorba de cărniță nu putea fi vorba de nici o confuzie, deoarece adineauri la masă tot aşa stătuse rezemat de al lui un picioruş, al Vizdelei pe sub masă şi, cum ea. deci, logic, venise de sus, îşi luă atunci în dinți inima de i se părea mare ca de taur şi gata de infarct, intră la femei doar cu punga uşoară şi zise că a zis Cențica lui să pui şi astea pe masă, Veturie, bine, Duducule, pune-le-acilea, că le pun! Pe urmă, luă din holişor, unde zăbovise-n paza obiectivelor cadru ale eremitului Vasea, punga cea grea de carne, şi, binişor ca un jaguar, țuşti! cu ea până la boxa de materiale la schelete! Iar odată terminată trebuşoara asta, stătu câteva momente să-şi tragă sufletul la loc pe hol, făcându-se că admiră de plăcere logo-ul şcolii, imaginat de graficiana Corela Drob ca un iepuraş-elev cu două degete-n sus că se cere să răspundă şi plasat deasupra inscripției din litere de hârtie albă pe pânză roşie, ŞCOALA E A TA! ÎNVEȚI BINE! ELEVII NOŞTRI SUNT MAI INTELIGENȚI!

Urmarea reculegerii fiind că reveni în camera ascunsă a şcolii cu o fericire de nedescris întipărită pe bot, care i se mai decoloră constatând şi luând notă de cât de uşor le fusese între timp resurselor umane prezente *să descongestioneze*, ca nişte trupe de elită Piața Universității, mai tot potolul şi infima băutură ce le dăduse în generozitatea sa de Unu Mai nea Fane Filatov în numele vipoilor locali. „Bag copiii, câți or mai fi-n curte după pauza asta prelungită – zise Veturia cu ibricul frigând-o în mână – îi mai ținem o oră, două şi le dăm drumul de tot, că eu zic c-am recuperat azi destul pentru cât se fac ăştia că ne plătesc!”

„Învățătoarele! Învățătoarele! – îşi aduse aminte Marinică Drujbescu – să nu uite cumva, mâine să se prezinte, cu domnişoara Corela Drob de desen, la doamna secretară Cachita Dolores, la primărie, că are nea Fane Buțai ceva de făcut cu ele!”

„Ăştia ai lui Calițoiu or mai fi?” – se întrebă dureros Moluscă, impulsionat de speranța că văzându-şi dirigintele pe butuci, Frecardo şi-a luat gaşca şi au întins-o la Popas la taică-su la aparate, aducând clienți Anfisei, ceea ce ar fi însemnat, ca oligoprof ce aplică principiul oligopedagogic a cât mai puțină carte, că-şi putea-ntoarce acasă mai devreme punga cu pastrama pentru Maricusa şi Genaro, făcând o imensă bucurie şi Inocenciei.

Totodată, îi era cam silă de sala aia de clasă a şasea, având ea orhidee de plastic identice cu cele naturale, revărsate artistic din ghivece care nu trebuia să le mai ude copiii, însă tapetată de matematician cu planşe seci din tot curriculumul, scrise negru pe alb-cenuşiu, conținând

tabla înmulțirii, transformări de unități de măsură, proprietățile puterilor, formule de calcul prescurtat, relațiile metrice în triunghiul dreptunghic, relații de calcul pentru diferite arii şi volume… iar pe peretele frontal, de-al dracu pusă, o hartă a țării de prin 1952, înspăimântător de ferfenițită, roasă poate şi de şoareci, reflectând parcă procesul de atomizare al populației, excelentă totuşi pentru defilat la Bucureşti cu ea pe la acțiuni greviste încununate cu marş şi miting, fără nici o şansă ca acțiunea să-şi atingă scopul de a atrage în fruntea coloanelor personalități de referință!

Ce nu luase în calcul domnul profesor Străchinaru, dovedind grave lacune în *cunoaşterea noilor particularități de vârstă*, ceea ce e un viciu de fond al formării inițiale a cadrelor, era că dacă nu fuge Esmeralda lui Harneală, atunci nu fuge nici Feodor al lui Ciuvîrin!!!

Nu, auria Esmeralda era prezentă pe rândul de la fereastră în banca a doua pe şirul mai dinspre centru, iar în banca întâi, pe şirul din mijloc, sta şi medita într-un peş şi se uita la ea orbit… el, băiatul patronului care oferise două servicii conferențiarului, unul de paznic de noapte la benzinărie şi unul de observator economic, care i-ar fi permis să investească optim banii, când i-o câştiga loteristic Cențişor prin EXCEPȚIA DE LA REGULĂ!

Şi avea de ce să aibă o senzație de sentiment domnişorul Ciuvîrin! Că soarele cădea pe ea de Unu Mai, întrupând-o mai mult îngerelă belă decât elevă într-a şasea, cu bucle blonde natural, nu şamponate oranj ca ale Maricusei, căzute-n valuri naturale, pe umeraşii dalbi, cu obrăjori rozalbi de o rară prospețime şi cu nişte accesorii cum va mai fi posedat doar, cum citise-n presulică, schivnicul Vasea-n visele sale erotice cu Claudia Schiffer încă nedescinsă-n Giuleşti!

„Porcul, vezi Figura 144, – citi cam anevoie Moluscă la ce-am făcut ultima dată – este: unul din cele mai valoroase animale domestice din lume, deoarece se-ngraşă în scurt timp şi, hm, hm, se-nmulțeşte foarte repede!… Dar oare ce v-am dat eu pentru acasă, întru asigurarea retenției şi transferului, mă băieți?… Aud? De răspuns la întrebări? Iacă dar… Ia să-mi citească cum a răspuns la prima întrebare, din cei conştienți, care v-ați preocupat şi v-ați scris, ia să-mi zică, să-mi zică, ia să-mi zică *Hetaera esmeralda*!… Bppar-don! Harneală Esmeralda!!!”

„Comparați picioarele porcului cu ale vacii. Porcul are picioare mici şi copite ascuțite. El se deplasează încet, ca şi cum ar medita la tranziția peste râu. Îi place să se scalde în Spălătura. Când nu găseşte apă tocmai curată, se bălăceşte şi-n nămol diuretic. Vaca are înfățişare cu totul deosebită de a carnivorelor. Ea este la popoarele cu mulți amărâți un animal sfânt. Picioarele ei se termină cu câte două degete, învelite în copite cornoa… Domnu’ Găluşcă, Feodor Stepanovici explorează / investighează / *se uită la mine sub fustă!*”

„Poate n-am auzit EU bine! – mârâi apostolul amenințător. Ascultă, Jevakin, fir-ar mă-ta a dracu! – își revărsă el mânia la-ntâmplare, ca un mascul dominant frustrat de parteneră, asupra unui pistruiat veşnic rumegător, specializat pe *copal*, o ciungă din răşini naturale. Dacă nu scuipi imediat căcatul ăla din cavitatea bucală la coş, te spun lui mă-ta şi ți-o scot eu şi ți-o lipesc în păr, de te tunde mă-ta val-vârtej până mâine!… Poate că totuşi n-am auzit bine, copii! De ce oare să i te uiți unui *înger* sub fustă, Feodor Stepanovici?”

Indignarea fetiței era atât de mare, încât gafa de a-i zice educatorului după porecla din sat, Găluşcă, trecu neobservată chiar de către elevi. Lacrimi amare şi fierbinți țâşniră literalmente din cele două albăstrele ce-i țineau loc de analizator vizual, apoi fruntea gingaş bombată se rezemă de rumeguşul băncii şi totul se ascunse sub pletele cele aurii şi mătăsoase, spre marea întristare a multora.

„Vaca le are cu picioarele mai mişto decât porcul!” – ocoli cu abilitate întrebarea privind rațiunea de a privi sub fusta unui înger, Frecardo, imperturbabil rezemat caragialeşte şi postmodern în cot.

„Cum dracu ți se uită sub fustă?” – se interesă, logic, năucit Străchinaru.

„Are oglindă pe adidaşi, dom’ profesor!” – săriră mai multe fete.

„Ar trebui – gândi Moluscă prin ceața de whisky – să-i confisc micului explorator oglinjoara de pe limba adidasului şi să n-o mai vadă de la mine până la sfârşitul anului şcolar. Sau să i-o dau dirigintelui, lui Calițoiu, să i-o prezinte mă-sii ca pe un corp delict, când s-o mai duce pe la ei să-l mediteze pe acest animal imparicopitat!”

Însă sihastrul Vasea clătină din cap, parcă amintindu-i de greutățile propriei sale vieți de bugetar amărât, cu doi copii studenți de ținut la Bucureşti şi cu rarisimi clienți de meditat la ştiințe biologice, alungați şi ăia pe motiv de a nu colabora la *inversiunea valorilor*!

Două sunt principiile fundamentale ale **oligopedagogiei**, calculă Moluscă:

1) cât mai puțină carte şi

2) cât mai puțină educație,

atâta vreme cât rămâne în vigoare principiul *ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim!*

Oligopedagogia fiind doar conştientizarea teoretică a unei stări de fapt, ca de pildă că de ce să mă pun eu rău c-un vipoi, ca să-i educ pe un virtual infractor violator şi criminal ca Frecardo ăsta? Ca ce chestie? Adică eu n-am copii de crescut? Mai bine-l las aşa, şi tot pe tac-su-l strânge peste câțiva ani de faringe!

Rânji şi aplică, deci, al doilea principiu al ştiinței descoperite de el, cu revelația în Separeu că mai toată săptămâna se aplicase primul, din

diferite motive într-adevăr făcându-se neobişnuit de puţină carte la Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII!

„Mă Frecardo, eu sunt profesor bătrân – luă cu uşurinţă o mască umilă Moluscă – şi ştiu multe, şi limbi străine, şi diferite ştiinţe, ca şi module mono-, intra-, inter-, pluri- sau transdisciplinare. Nu te ghida numai după aberaţia că producţia de competenţă e neglijată-batjocorită de către vremelnicii proprietari ai norodului! Există şi personalităţi formate din proprie iniţiativă. E drept, destul de sărace. Că de-aia eu, hm! că mai mult am citit, nici n-am agonisit altceva în viaţă decât… înţelepciune! Eu am predat, să ştiţi, copii, şi la liceu la Căgiurzia, la Miciurin, fiind coleg cu doamna *inspectoare* Saltîciha, o femeie frumoasă dar înrăită după un incident neplăcut, din cauza căruia a plecat ca şi mine din liceu. Doar că eu n-am mers *în sus*, ci am descins la Drujba, chibzuind şi constatând că nu mai avea nici un rost să-mi scuip plămânii cu liceeni care unul din doi bea, unul din trei fumează şi unul din zece a prins gustul drogurilor, ca să nu mai divulg de o parte din fete, cum îşi asigurau o prospeţime vestimentară net superioară colegelor mele! Cine mă putea plăti pe mine, mă, cât să am autoritate în contrapondere cu şcoala vieţii care îi dădea întăriri pozitive nestudiosului? Aşa, mă Frecardo, aşa a fost, nu te supăra de poreclă, că şi eu îţi dau voie să-mi spui Moluscă sau Bonobo, să vedem, îmi spui?… Şi prin primii ani ai mei de învăţământ, am avut un elev tot aşa frumos ca tine şi ca mă-ta, mai precoce, mai zburdalnic şi mai răsfăţat, stătea tot în banca întâi, dar n-avea oglindă scoasă de la ascuţitoarea chinezească şi fixată sub şirete la adidas, că nici nu se inventaseră pe-atunci adidaşii, erau doar tenişi sau bascheţi la nea Mielu, Frecardo, aşa că-n loc să stea comod ca tine şi să se uite-n jos, realizând cu superbă superdotare transferul interdiciplinar şi aplicând la explorarea anatomiei unei colege cele învăţate la fizică la Haritina despre reflexia luminii şi formarea de imagini virtuale-n oglinda plană, ăsta de care-mi amintesc eu se băga mereu pe sub bancă, spre marea disperare a fetei care stătea unde stă ACUM Esmeralda… Şi ştii ce s-a-ntâmplat până la urmă cu băiatul ăsta prea curios, care în loc de alte preocupări, cum ar fi lecturile, îi plăcea să se uite la colega lui sub fustă, mă Frecardo? Îţi poţi tu imagina?… Că poate-l mânia cu păcatul ăsta pe îngerul lui păzitor!"

„Ce s-a întâmplat, dom' profesor?" – deveniră interesaţi mai mulţi.

„Într-o zi, a înnimerit de să-şi eficientizeze unghiul din care explora / investiga şi atunci… A ORBIT, băi tâmpitule!"

Ideea profund dialectică, paradoxală, că uitându-te la o fată sub fustă, *dacă ai noroc*, *atunci poate să te orbească*, era atât de neobişnuită şi de încântătoare că râsetele cele piţigăiate se reînnoiră multă vreme, iar Moluscă, mustăcind ce mustăcind, trase lesne concluzia că, iacă dar, ca să n-am pe urmă meciuri cu madam pitecantroapa de mă-ta sau cu taică-tu, că de ce-ai orbit la mine la oră, îţi iei tu frumuşel ghiozdanul, rucsacul,

congelatorul sau ce dracu e, domnul Frecardo, şi te muți tot în banca întâi, dar pe rândul de la perete!”

„Nu mă mut, dom’ profesor! Eu stau unde m-a aşezat domnu dresor Calițoiu! Când o zice dânsul că a vorbit cu mama să mă mut, atunci mă mut şi eu! Dar altfel nu!”

„La mine la oră, dacă tot ai venit, execuți ce ordon eu! – făcu paşi amenințători spre el Străchinaru, zburlindu-şi rău mustața şi mărind progresiv sonorul. Alaltăieri tocmai am băut cu taică-tu la Anfisa Barabanova şi mi-a dat mână liberă, băi, dacă ți-a intrat democrația-n cap, să o suspend, că şi-aşa e fragilă! Cât îți aplic… regulamentul! Şi după ce te altoiesc şi obțin de la tine comportamentul dezirabil, o instalăm la loc.”

„Da, da’ cu mama n-ai vorbit!”

„Băi cinocefalule!!! Acuma sar cu toate picioarele pe tine!”

Privirea profesorului era matur de crudă, ca de la masculul dominant la un orfan intrus, şi elevul făcu paşi înapoi cu coada-ntre picioare, răzgândindu-se, revenind şi aşezându-se până la urmă pe locul fixat, unde scoase tubul unui pix şi începu să-şi confecționeze dintr-un extemporal vechi cocoloaşe pe care să le împuşte în colegi pe principiul armelor cu aer comprimat, anticipând lecția despre presiune a fetei popii Panda.

Clasa lui Calițoiu era oricum una gălăgioasă, selectată din copii mai din centrul comunei noastre, în ochii cărora nu citeai niciodată foamea, totdeauna curați, ba chiar elegant îmbrăcați, cu excepția a doi-trei dinspre pădurea Esmeraldei, aduşi pentru completarea numărului, iar Frecardo se distingea în mod deosebit: el avea un ten aparte şi nişte fălcuțe moi mai tot timpul agresiv rumegătoare, încât arăta mai degrabă a copil nordic din *uie*, cum îi vezi pe la videoclipuri sau prin revistele de tineret, decât a drujbean de-al nostru, fie şi înstărit.

Deşi răriți, cercopitecii erau din ce în ce mai vorbăreți şi domnul Străchinaru înțelese că după ce nu făcuseră ore nici ieri cu simpozionul, nici azi cu masa festivă de Unu Mai, cel mai indicat lucru era să valorifice reflexul condiționat îndelung al scrisului după dictare, aşa că hotărî să treacă mai departe, după studiul porcului urmând, într-o succesiune cam brutală, *maimuțele*, despre care Gaviota îi scrisese la extemporal cândva că *sunt animale cu o alcătuire inferioară față de celelalte mamifere şi mult superioară omului, care s-a muncit să decoleze din animalitate şi a aterizat pe noi culmi de progres şi civilizație*!

Exact aşa dictă şi Moluscă! Ceea ce elevii transcriseră cu fidelitate, băgându-şi şi Skaraoțki codoiul. Pierdu apoi şirul de tot, pentru că după ce-i atrăsese atenția asupra sa Esmeraldei, trăgând cu *țeava*, întâi cu hârtie, apoi cu scuipat, Frecardo se furişă într-o bancă de pe rândul din mijloc, stând cu mâinile la piept, suspect de cuminte.

Profful se răsuci atunci spre tablă să facă schematic *clasificarea maimuțelor după coadă*, în: superioare (fără coadă) şi inferioare (cu

coadă), şi pe când alegea dintre mucurile de cretă unul care să nu fie chiar aşa dur şi să scrie nu să zgârie, văzu brusc oranj de revelația că nu numai c-a cheltuit Cențica un horror de bani, dar s-a bucurat degeaba c-are prilejul să i se confirme, de către generalul Vasea şi doi experți, de la Bucureşti şi din *uie*, că de fapt el e cel ce merita cu prisosință, cu vârf şi îndesat, să fie trecut de colegi pe lista de candidați la salariu de merit, s-aibă şi el ceva-n plus de dus lunar la copilaşii lui cazați printre străini!

Auzi totodată simultan gândurilor *Esmeraldo! Fă, Esmeraldo!* şi concomitent cu bifurcarea maimuțelor după coadă în superioare şi inferioare, trase cu ochiul către Frecardo şi către fată, ajungând pal şi glacial ca un cadavru de atâta indignare!

Băiatul cu ten lăptos ca pentru a intra pe platou, îşi vârâse degetul mare între buze şi sugea din el eu pasiune, belind ochii şi crispându-şi toți muşchiuleții faciali, exact ca atunci când trăieşti adevărata senzație de Bonobo, în vreme ce angelica Esmeraldă se uita la el nu cu indignare, nici măcar cu dezgustul specific erotismului precoce, ci în ochii ei cereşti se putea citi doar o groază absolută, ca la o gazelă, când se trezeşte cu leoaicele la numai doi metri de ea privind-o cu lăcomie feroce, hipnotică…

„Domnu' Găluşcă, Frecardo îmi zice s-o iau în gură!" – îl pârî fata pe nesimțit, şi anume, spre marea surprindere a psihopedagogului, fără să roşească nici un pic, reținând doar ce era insultă masculină din oferta colegului ei!

Contrariat şi uluit de cât semăna în acel moment fata cu Malaşa, răscolit de privirea aceea de un albastru adânc ca Baikalul, Dudiță porni spre animal cu paşi dârzi, uitându-i-se cam deasupra ochilor, încât acesta simți electrizat agresiunea, ca când îți bate tornada la geam.

„Da' ce-am făcut, dom' profesor?! – se ridică totuşi demn în picioare băiatul benzinarului, profitând de poziție ca să desluşească pe geam cine mai trece pe uliță spre discotecă la Raketta, gest care enervă şi mai mult pe agresor.

Se auzi atunci un *plici!* scurt şi asurzitor, precum şi un mârâit de uncheş că *ştii tu ce-ai făcut!*

Pe obrazul drept şi fin al nefericitului elev de *uie*, neobişnuit cu bătaia ca-n *muie*, se imprimară instantaneu în roşu-violet cele cinci degete şi podul palmei grosolane a… *formatorului*, cu atâta naturalețe încât bătrâna Izerghil ar fi putut şi să-i ghicească lui Moluscă macabrele încercări ce-l mai aşteptau până să scape şi familia lui de sărăcie!

El însă zise cu mulțămire *aşa da!*, referindu-se la liniştea mormântală instaurată cu prețul suspendării vremelnice a democrației, reveni la tablă şi exemplifică cercopitecul la inferioare, maimuțele antropomorfe la superioare, dând din umeri indiferent când schingiuitul, după o ascundere a căpşorului în mânuțe pe rumeguşul băncuței, brusc îşi luase rucsacul de

elev NATO din bancă şi părăsise sala de clasă, unde procesul instructiv-educativ fu reiterat curând.

Totuşi, domnul profesor gradul întâi Dudu Străchinaru trebui să-şi întrerupă prelegerea structurată pe teza, dur polemică la ce preda popa Panda, cum că asemănările demonstrează cu putere *înrudirea dintre om şi maimuțele antropoide*, adevărul, ştiințific dovedit, c-avem, copii, un strămoş comun foarte îndepărtat, pentru că Feodor Stepanovici reveni de pe hol, abia acum plângând intens, întinse un deget acuzator spre torționar şi – urlând apocaliptic *Ai să regreți!… Mă duc acasă, Găluşcă, descui garajul, iau maşina, te calc în morții mă-tii şi… te plătesc, băi!* – se retrase trântind uşa de căzură schije de ghips din jurul tocului şi multă vreme pluti în aerul de țintirim particular al clasei praf ca de puşcă.

Amenințarea copilului răzbunător făcu pe prof să se cutremure din toate multele sale mădulare şi încheieturi, în special din coada de cal răpciugos a măduvei spinării. El ştia că nea Fane Ciuvîrin e un vânător pătimaş, că deține un bogat sortiment de piei de animale şi de arme de foc, multe de colecție, precum şi muniția aferentă.

Din clipă-n clipă, se putea aştepta să intre Fedka pe uşă cu revolverul şi să-l lichideze ca un pandur pe un şarpe de ciocoi reacționar, în aplauzele colegilor săi de-a şasea şi ale părinților, urmarea senzației promorționale de ştire fiind un câştig de audiență şi de bani pentru o anumită parte a presei şi a canalelor, şapte zile se va mulge *cazul formatorului executat de formatatul său*. Bine i-a făcut elevul profului dacă n-a ştiut să-l educe – va fi o concluzie. Ar mai merita-o şi alții – va fi o altă concluzie. Şi iacă dar, că două bale galbene i se preling ACUM de sub mustăți lui Dudiță, la gândutul că Genaro şi Maricusa lui ar fi putut fi siliți să citească sau să vizioneze asemenea insanități despre tăticuțul lor!

Dar domnul Dudu Străchinaru este întotdeauna creativ-inovativ!
El îşi aminteşte permanent cele două principii fundamentale ale oligopedagogiei sale: 1) cât mai puțină carte şi 2) cât mai puțină educație, în scopul de a lua o decizie lucidă în aşa confuzie a valorilor.

„Cam atât am avut eu de predat, iacă dar, despre ființa maimuțană pe azi! – se opri zâmbind comercial-electoral marele antropolog. Vă dau voie, fetelor, la telenuvelă, cum m-a rugat Esmeralda! Şi vouă, minunați băieți cuminți, vă facilitez ca să vă pregătiți sufleteşte pentru derbiul de mâine Universitatea cu Rapidul! Cu condiția binecunoscută să vă faceți singuri rezumatul din ce n-am mai apucat să predau! Neapărat să vi-l faceți, că de voiu chema la procitanie anumite pughibale şi nu-l au în trătaje, am să le baaat, cu biciuşca am să le baaaaat, chiar mai rău şi decât pe Frecardo!… Bună seara! Şi să nu s-audă musca țețe pe hol! Dacă voi constata deranj, vă-ntorc îndărăt, vă iau la ascultare din toată materia, reținându-vă şi pentru curățenie să strângeți hârtiile de la fațada şcolii!

Comportați-vă, dragi elevi, ca un *comando* care a pus dinamită în clădirea inamicului şi ACUM se cară acasă pe nesimțite! Aşa să v-ajute Dumnezeu!”

Asudase complet Bonobo. Broboane de sudoare neagră îi ieşeau pe fruntea-ngustă şi dârele se împreunau apoi cu balele galbene de sub mustăți. Îşi da seama din ce în ce mai mult *c-a optat-o* şi că-n morții mă-sii, e o viziune eroică asta cu împuşcarea sa tragică de către un miniterorist, avea presimțirea că se cam precipită lucrurile spre opțiunea pentru evadarea din arhipelag! Pentru un amărât ca el, mai probabil era să fie aşteptat prozaic, la ieşirea din local, de toată gaşca lui Frecardo de la Raketta, cuprinzând şi anumiți hojmălăi cu stagiul militar satisfăcut. Era foarte clar că, aliniați cu pulanele pe două rânduri, îl vor bate *la stroi*, ca-n vechea armată țaristă, aplicându-i fiecare câte o lovitură pe măsură ce ca un golan se va târî între uşa şi poarta şcolii… Vai, vai, vai! Ce ruşine! Ce ruşine!

Îşi puse catalogul în dulăpiorul maro, prevăzut cu lăcățel ca seiful unei bănci față de nişte intuşabili, unde recent o apucase de cupuliformele, propulsivele obiective de referință fără sutien ca ale Malaşei şi o-nghesuise dinspre aria curriculară joasă pe Corela Drob şi primise drept anexă a refuzului replica paralizantă că *TU s-o evaluezi pe Cențica!* – nici acum nefiindu-i prea clar dacă gagica-şi bătea joc cu Agheev de amărăştenia lui sau se autosesizaseră de la încălzitul excesiv al scaunelor din contradictoriu că doamna Inocencia Străchinaru practică EXCEPȚIA DE LA REGULĂ în scopul de a reuşi la vreo teleloterie, nemaifiind nici o speranță de să ne mai mărească şi nouă leafa!

Pe geam se vedeau la drum patrulând tot felul de băieți de sat-cartier, cete-cete, şi mai tineri, şi mai veterani, încordându-şi amenințător pectoralii culturişti, dând de excitați ce erau câte-un şut în vreun gard, câte-o karată în vreo poartă metalică, conversând-gesticulând cu multă indignare.

Cine m-a pus! Cine m-a pus! regreta Bonobo că se făcuse badigard la fata Malaşei. El care nu luase nici o măsură când Mişa, Grişa şi Epişa, *alimentați de acelaşi Frecardo cu muniție*, terorizaseră o seară-ntreagă femeile de serviciu la cămăruță, cu petrade şi cu vreo sută de brichete de plastic (probabil o cutie întreagă) făcute să explodeze una după alta! Rămân în vizuină cu Stalin şi cu Gică Hagi! se hotărî, îmbărbătat de gândul că iese el Harneală de la pârnaie chiar în seara asta şi îl va despresura! Sau or să creadă oamenii lui Feodor Federico Stepanovici c-am sărit gardul pe la closete şi m-am furişat pe după grădini! Apă aici am de la flori, iar hrană ohoho! cât să pot supraviețui şi-o lună! Plus *rompopo*-ul popii ca udeală! Totul este să nu se-amestece vreun bețivan din ăia de ne strigă *băi, câcați în ploaie!*, şi să spele şişu-n mine, calculând că-l va recompensa nea Fane!

Din nevoie de protecție, domnul profesor Dudu Străchinaru se gândi de la un timp că *să vină americanii* şi întrevăzu un avion biplan artizanal model 1922, amenințând spre Iugoslavia, dar survolând din curiozitate Blocurile Ruşilor şi zărind-o pilotul pe terasă întinzându-şi cearşafurile pe frânghie pe Cențica noastră şi neputând-o înălța pe ea la cer la el, iată că-i aruncă un feoştoloc cu 100 ori 100 de parai direct în decolteu, stimați ascultători, cu precizie maximală de sfârşit de mileniu, fixându-i-l chiar între obiectivele de referință în formă de pară, care înnebunesc pe orice cunoscător şi trebuie păzite!

Se întinse pe masa de relaxare, iacă dar, vegheat de scheletul cel hihilitic al lui Gutalinşcik, pregătindu-se să reziste ortacilor lui Fedul până dimineața, şi se puse a frunzări tacticos din raft, în lipsă de cărți, nişte prăfuite dosare cartonate-n bleumarin ca de costum, cu câte 80-100 file ale unor *lucrări ştiințifico-metodice de gradul unu* strânse-n şuruburi de aramă. Porni cu cel mai proaspăt dosar, care era şi cel mai interesant în contextul EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ în care-l ținea Cențişor, nu atât pentru a câştiga ea la loterie, cât pentru a-l zdruncina pe dânsul ca să se trezească odată la realitate şi să facă şi el *ceva*! Trenduind dumnealui să facă ceva, dar… cu Vanessa Mihalache cea fără bărbat, a cărei investigație palpitantă se intitula „Sintagma *Marius Tucă Show* şi unele aspecte privind *trecutul, actualitatea şi viitorul* limbii noastre de stat”. Neneglijabilă nefiind nici bătrâna lucrare de grad a Didinei Arnăutu cea cu gură aurită – „Unele aspecte lexicale, personaje şi mentalități evidențiind rolul benefic al ocupațiilor ruseşti din secolul al XIX-lea în personalizarea umorului prozatorului moldovean Ion Creangă” – de care se plictisi curând şi trecu (Vizdela neavând de la iepuri lucrare încă, nici făcută, nici cumpărată) la a Haritinei, care promitea să lucreze cu el în echipă doar dacă divorța: „Determinarea semnelor relative ale constantelor de cuplare spin-spin la dimetilfosfină ghimpată şi metilfosfina scaietelui, prin dublă iradiere de rezonanță magnetică nucleară semidirijată”, oftă profund, se închină zicând *Doamne, ai grijă de copilaşii mei, Maricusa şi Genaro, că sunt o valoare!* şi adormi instantaneu visând la Sosirea Investitorilor Străini lanoi în comună, pe muzică de Vangelis.

Fulgerător, văzu cum firma drujbeană Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII se schimbă în Gostinîi Dvor, ceea ce ar fi însemnat c-a devenit un fel de han destinat academiilor negustorilor străini, să vină cu marfă din secolele XIII-XVI, în scopul desfacerii ei cu ridicata nu numai cu prilejul iarmarocului estival de Pobreajen, ci permanent. Motivație pentru care, din cărămidă roşie şi din pietroaie mari, importate de pe Insulele Solovki, gardul şcolii s-a îngroşat şi supraînălțat, la colțurile patrulaterului punându-se turnuri masive, vizibile de la Popas, ca şi deasupra porților de la intrare.

Ideea că localul şcolii e bun de angrou chinuindu-l pe Dudiță de mai multă vreme, el ştiind să aprecieze atât avantajul pozițional la intersecția Drumului Mătăsii cu Al Ambrei, cât şi facilitățile ofertate de arhitectura localului, care-ți impunea o teleologie comercială evidentă. Aprovizionarea s-ar fi făcut ontologic cu TIR-uri, prin curte, tăindu-se bătrânul măslin, ca şi catargul pionieresc, înălțându-se rampe până la nivelul ferestrelor parterului, respectiv elevatoare pentru ferestrele de la etaj. Iar gloata cumpărătorilor mărunți şi a achizitorilor măreți mişuna-va pe coridoare şi din clasă-n clasă, unde glasvanduri vor separa butic lângă butic.

De tavane suspendau rulouri de hârtie colorată şi beteală şi pretutindeni funcționau instalații de beculețe clipitoare, cu ampulețele vopsite-n toate culorile curcubeului. Praskovia Bukamaşkina urca din când în când la etaj şi răsfira confetti dintr-un coşuleț ca un caniş, din foițe de staniol confecționat de domnişoarele învățătoare cu copiii. Din difuzoare venea muzică săltăreață şi filozofică ca de nuntă otomană. Fete cu pantofi înalți şi cu fustițe scurte, alese cu arii curriculare proeminente ca la nişte struțițe, purtau cu eleganță tăvi cu bomboane promorționale, iar în casa scărilor dinspre fostul contradictoriu, ACUM reprofilat pe zgonhen, se desfăşura cu reflectoare şi care de reportaj Orbita TV un defileu de modă.

Ce este extraordinar; Inocencia, este cu câtă naturalețe agresivă împing, cu pulpele lor pubere, creațiile înalt croite, eleva Himena Bukamaşkina şi mai ales Palaşca lui Fafulea, angelicate de blitzurile vânătorilor de fecioare de export.

Prevăd că ochii saşii-ceacâri ai Palaşcăi vor ruina mulți piloți de formula unu, poate şi pe unii dintre marii futbolişti rezidenți la Monte Carlo!

„Acilea ce băgăm, patroane?” – îl întrebă cu carnețel, ca pe-un secretar general al partidului partidelor, spânul Salvador Fafulea, blocat ca un cui îndoit în dreptul boxei de material didactic pentru biologie.
Şi putea oare ex-proful să bage librărie din moment ce nu ni se va mai mări nicicând şi nouă leafa? Nu putea…

Fără discuție că un manager responsabil nu putea.
Şi patronul Dudiță Străchinaru se crispă de cugetă adânc şi văzu soluția şi mai văzu şi că soluția e bună şi grăi-n vocale şi consoane de dimensiuni egale după tratarea parodontozei, Cachitei Dolores, ce-l sorbea-n ochii ei căprii ca pe un ceai de iarbă mată prin două *churumbelas*: *Aici-şa să fie papetărie!*

Şi papetăria pe dată se făcu! Ca sucursală a holdingului RODIS & MARODIS, importator direct. După un telefona la fratele Vasea.

Adăugându-se ulterior, iacă dar, tipizate, contabile, higienică, consumabile şi birotică. Dar niciodată cărți.

7. Reciclarea cadavrelor didactice în cetatea oligoeducativă

Ca să te duci pe la copii în Capitală, de la Blocurile Ruşilor din Drujba ori o iei spre Anfisa Barabanova şi aştepţi la *ia-mă nene*, poate iese careva la autostradă la camping, unde inscripţiona-va preşedintele executiv al Partidei Drujbenilor o pancartă cu *Bine aţi venit în Ciudad de Mcdondo, conchistadori!*, ori ieşi în staţie *la rată* lângă primărie şi te duce, dacă vine, la tren la gară la Cuţarida, facilitându-ţi s-apuci loc în vagonete înainte de să se aglomereze la Căgiurzia, mai ales pentru bagaje voluminoase să nu li se ducă şi lor banii numai pe mâncare!

După şirul de nopţi nedormite, nici vorbă Moluscă să-şi poată deplasa oasele tocmai pân' la *albergue* la Popas, chit c-alt bagaj decât două pungi de polietilenă galbenă de Istambul, de pe care zâmbea prietenos Gică Hagi de la Galatasaray, în una fiind vrăbioară mânzat pastramă şi alte aperitive tipice mezelclasului, deci nu tuburi cu şorici, slănină, zgârciuri, tocătură de pe beregăţi, soia şi coloranţi alimentari ca pentru vidanjclas, iar în ailaltă fursecuri şi chec casnic cu rahat românesc şi cu cacao olandeză vărsată, precum şi nişte stixuri, nu avea. Fiind însă şi cam caniculă peste creierii de dropie *avutarda* ai stepei şi ai săi, aşternută hunic peste pusta noastră patrulată de struţocămile şi de nişte dromaderi drăguţi care aveau trunchi comun, cu 10 milioane de ani în urmă, cu cine crezi, Esmeraldo, ai? cu lama andină!!! care să n-o confundăm cu vigonia, cu acea capră de excepţie, al cărui sânge proletar de trei-patru ori mai roşu ca al exploatatorilor, îi permite să reziste-n aerul rarefiat al piscurilor, domnul profesor Dudu Străchinaru, cu ciocaţii pe pământ trebuia să-şi dozeze cu grijă eforturile, ca atunci când îţi tai drum cu *macheta* prin junglă, dacă serios îşi propunea ca obiectiv operaţional s-ajungă devreme la căminele unde-l aşteptau, salivând ca nişte jigodii pavloviene, Gua şi Cica, să le predea marfa, să se converseze cu ei dacă şi-au găsit pe Internet alte popoare, iar pe la patru făr-un sfert să fie deja la gară de-ntors, fiindcă dac-avea-n plan s-ajungă pe lumină la Cuţarida, şi pe-nserat la Blocurile Ruşilor, la bază, la nevastă, ţinând cont de descongestionarea trenurilor prin sperierea clienţilor de să circule doar la nunţi sau decese, n-ar mai fi avat decât un rapid lent până la Căgiurzia, cu ruinător supliment degeaba, plus ce ar mai fi dat dacă, ieşind la marginea municipiului la *ia-mă nene*, n-ar fi-ntâlnit vreun fost elev să-l întoarcă la Cenţica gratis, în virtutea la ce făcuse şi el pentru el, carte şi educaţie, aşa

că la strategii de transport tot imaginând, neglijă să fie atent unde se aşează, adică să-şi păzească *pantalonii* ca pe obiectivele cadru din cap, deoarece alții buni nu mai are, şi cum sosi-n stație, se puse cu aria curriculară nemijlocit pe-o buturugă de plută uriaşă, doborâtă pentr-un chioşc, doborât şi el că s-a ctitorit peste răspântie complexul Statornicia, unde-ar găsi o bere rece la megasticlă de doi litri, de drum, şi de… aşteptare, deoarece *nu era nimeni*, semn că rata tocmai trecuse. Dar şi dacă supraviețuia chioşcul, rânji urât Moluscă, aş fi citit pe geam: *N-am tichete! Futu-vă-n gură de clienți! Patronul vrea să vă buzunăresc doar de sume mari!*

Era mahmur şi fără chef. Îl trăsese curentul astă-noapte şi-l cam durea oranj capul în stânga cu ceafă cu tot, din care pricină când se întorcea să vază dacă *vine*, se-ntorcea ca lupul. În plus, visase că intrase-n Bucureşti coborând nu din tren, ci dintr-un poştalion şi că voise să-l cucerească pe municipiu, zicându-i *că şi ACUM între noi doi, în morții mă-tii!*

Se culcase cu Cenţişor şi gospodina adormise instantaneu, frântă complet după rânduri-rânduri de prăjituri, curățenie şi spălat rufe, că nu le putuse extinde pe sâmbătă, fiind convocată la primărie cu celelalte, sub şefia previzibilă a Corelei Drob, care s-a remarcat față de director, primar şi Agheev prin panourile cu care a pavoazat şcoala, dovedindu-se a fi *o adevărată formatoare*. Tot panouri poate puțuleau ele-n holul unde aşteaptă peonii, unii cu pălăriile boliviene din pai negru în mână, alții cu uşankă cu clapete de tanchist trasă pe ochi, fie să intre cu jalbe la pistruiata Cachita, fie să-şi plătească impozitele şi taxele urmărite ACUM de Salvador Fafulea cu calculatorul. Nişte uriaşe plăci furniruite, sub egida ziditoare a Meşterului Manole ornate *cu fotografii şi legende*, inițiativa aparținând domnului consilier Marinică, pozele tip panou de onoare fiind ale primarilor care au osârdit după 6 Martie 1945 la noi la Drujba, iar fotomontajele, graficele, aprecierile dumirindu-ne ce au adus ei nou şi progresist specific, respectiv care a băgat lampa lui Ilici, care a avut producții record de kok-sagîz la colhoz / sovhoz, care a pavat şi ce străzi stricate de tancuri, care a extins şcoala, care a înființat dispensarul, care baraca de butelii, care a regularizat albia Spălăturii sfidând inundațiile, care a amenajat terenul de futbol cu vestiar, care a săpat o fântână-n cimitir, care a comandat troiță ca a lui Nichita, care a mutat gardurile sădind lalele, smochini şi eucalipți, la unii nacealnici ai sovietului local urmând totuşi a se mai râni în arhive, ideal fiind ca fiecărui *ales al Domnului* ca să fie ales să păstorească alegători să i se găsească *realizări*!

Realizări? Ah, EXISTĂ nişte posibilități, părea să numere bani prin somn azi-noapte Inocencia, şi, cine e băiat deştept şi realist, tigruțule, mai poți să te descurci, să faci rost, să te aranjezi în ziua de azi, să te salți din

vidanjclas, să devii un vipoi, un *văr-importexport-person*, un *vip*, nu o *p.* , o persoană năcăjită, un… prof aşteptând la rată privind cu ură cum unul pe care-l ştia de prost, leneş, violent, pârâcios şi hoț de pixuri, iacă dar că-şi zideşte gol până la brâu un etaj la casă dincolo cocotierii popii Panda!

Altminteri, numai mizerii! Cențica ieri terminase cu aspiratorul, băgase primul rând de rufe-n maşină c-un detergent mirosind a soacră şi s-a enervat la maxim, până aproape de marxism, că la ce-a mai venit cu pungile înapoi? trebuia să le lase-n morții mă-sii la Camera Pionierului! ce sunt ei? golani??? punga cu aperitive fiind intactă, ca ascunsă-n boxă, iar cea cu dulciuri casnice fiind protejată matern de Ciomolunga, că ia-le, Dudiță mamă, că poate-ți vin copilaşii-n uichind, să ai ce le pune pe masă, iar ce nu se mănâncă, să dai la purcel!!! Ceea ce ea şi făcuse, dar din greşeală (că tot se-mbuibase el descongestionând Camera Pionierului!), vărsând la găleată tocmai supulița care se cuvenea formatorului speriat de moarte (aşteptase baricadat în cazemată să se risipească ortacii lui Frecardo!), sosit asudat şi aproape grohăind de mers grăbit, încât *avea aerul că parcă* ***şterpelise*** *acele delicatese* din dragoste nebună față de Gua şi Cica, că e rău la Bucureşti, printre străini, dacă *n-are* să-ți trimeată-n permanență părinții, fiind amândoi nişte jeguri… didactice, însă când se vor seniliza ai să vezi că *vor avea*… tupeu să-ți ceară respect! îngrijire medicală-funerară!! milă!!! Plus în plus că el, reticent la dialog şi tâlcşou, totdeauna pudic cu Inocencia lui până la plivitul kok-sagîzului sau al maniocului, ezita s-o informeze că tocmai l-a agresat pe Frecardo al lui Ciuvîrin, de jenă să nu trebuiască să se justifice *în ce consta abaterea elevului* de-a riscat viitorul alor săi, transcodându-le şi atribuindu-le un sens propriu obscenelor îndemnuri referitoare în definitiv doar la figurat, propuse de animalul imparicopitat şi supersupradotat angelicei Esmeralda, el fiind de fapt ocrotitor față de Cențica că nu ştia că ea *ştia*, deoarece recent, dar înainte de să joace Steaua cu Sportu, a adus domnul consilier de la primărie o Statornicie cu poza unei hărțuite-n SUA, prin *poncho*, iar dânsa-n plin contradictoriu, prețăluind-o precum o codoaşă gradul unu, s-a exprimat că la cât de *lovită* este, Marinică dragă, ca o papaya putredă, *murătura asta lăbărțată*, e de mirare că un bărbat aşa de carismatic ca învinuitul i-a cerut ş-atâtica, un banal *moment organizatoric*, cum avem în toate lecțiile!

Deci, neexistând comunicare între soț şi soție, din cauza EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ concepute a impulsiona câştigul la teleloterie ca să se-ntâmple-ncă-n timpul vieții să li se deblocheze tranşa, s-a creat suspiciune de la bani, că de ce mohorții mă-sii de oaie clonată Dolly a spart CAR-ul pentru protocol-potol! Că mai bine băga banii într-o *pomană de viu*, după care inubliabil reper să tranziteze ei ireversibil de la EXCEPȚIA DE LA REGULĂ PARȚIALĂ, cum a fost de fapt până acum (de n-au câştigat nimic!), la EXCEPȚIA DE LA REGULĂ

TOTALĂ, de o fiabilitate compatibilă *uie*, de va fi exclusă orice întinare printr-o formă sau alta de mozol, a idealului de a câştiga la teleloteria animalelor!

Adevărul fiind că el simțea nevoia s-o plesnească pe muiere mai rău şi decât pe Frecardo, aflând cât bănet risipise, depăşind ce avea el de luat venindu-i rândul la ROATĂ, care zice Agheev că e ilegală şi să nu se mai organizeze-n şcoală! Devenind evident că nu se mai iubeau Străchinarii, ținând cont şi cu cât intraseră amândoi în banii elevilor de fondurile şcolii, încât avea să fie de jale când vor completa la loc lunea viitoare la leafă, *dacă – precum rata de Cuțarida – o veni* luni şi nu marți sau miercuri sau joi sau săptămâna ailaltă leafa! că-n republica răsprofilor, disprețul față de bugetar se manifestă şi prin iregularitatea plății, de să te bazezi dacă-l împrumuți că-ți dă înapoi când promite!

Da, ei Nu, nu mai aveau *din ce* să fie cadre… didactice!

Ajunseseră la aria curriculară a sacului şi chiar dacă el, la cei 25 de ani vechime, tot nu realizase nici măcar că nu se merită pentru ca să slujeşti în arhipelagul şcolar decât dacă mai ai un serviciu, fie şi unul de *meditator*! ea se hotărâse, ca un corolar al REVELAȚIEI DE LA CUȚARIDA că trebuie făcut ceva, să se angajeze definitiv, de la 1 iulie 1998, la Iordanka Ciuvîrina la manufactura de *alfombras*, pe un salariu deocamdată cât trei de la şcoală şi pe o funcție compatibilă cu statutul de fată de negustor, aceea de ŞEFĂ de atelier dotat cu jighere noi întru a satisface nişte comenzi de pături *ulos*, pentru nişte clanuri Batak din Sumatra sau Tahiti, ex-antropofage de mult, lămurea Brenda-n *listokul* local, fiind învățătoarea noastră persoană autoritară, curată şi economicoasă, plus că nu fura!

Şi rata nu mai vine!

Totuşi, trăgând o linie dedesubt, măcar avea ce duce la copii de Doi Mai, de Ziua Tineretului Comsomolist, două pungi galbene cu de-ale cavității bucale, că-n alte dăți, nu *înainte* ca ACUM, *ci imediat după leafă*, nici nu ştiuseră pe ce se duseseră banii şi de apăruseră datoriile! Aşa că lăcrimară de duioşie, sfinți în patul conjugal, ea stinse obiectivele cadru de-un verde dulce şi răcoritor ca al bomboanelor mentolate şi adormi brusc, vibrând a colibri din buze ca şi cum ar fi înnumărat bancnote, iar el continuă să se lupte cu insomnia, cu lătrăturile şi cu GRIJILE, cele mai presante fiind că dacă Maricusa nu zice deobicei nici pâs, ia delicat pachetul cu delicatese şi, dacă nu-i convine, îl azvârle pe fereastră la jigodiile studențeşti, Genaro, în schimb, coleric ca nea Mielu, face de regulă urât, o să-l înjure că de ce extinderea mea mi-ai adus iar potol, că eu mă descurc şi fără, fac blatul la o cantină şi mai mănânc şi pe la nişte fundații, sau de la gunoaie, MIE să-mi aduci doar *cheş*, dacă-ți prisosesc banii, fiindcă-s mai competent ca nişte ratați ca voi cum să mi-i chivernisesc!…

Iar după ce-oi reveni de la Gua şi Cica, m-oi hodini două nopți şi-o duminică *lângă* Cențica, pregătindu-mă sufleteşte că luni, mamă-mamă, la prima oră, după ce-oi da la porc de dimineață, convorbind cu el despre cum o să-l tai de Crăciun să-l fac cârnați şi să-l topesc să-l duc la Bucureşti, e de aşteptat să mă înjunghie şi pe mine, să mă pârlească că-s cam hirsut şi să mă tranşeze, aşa distrofic cum mă aflu, macrofiara de Iordanka Ciuvîrina! Care-şi apără supradotatul cum o tigroaică siberiană vărgatul! Barem ultima oară a zbierat ea până şi la Didina-Gospodina, de e şi aia o țoapă de te trece dintr-o singură urlătură Spălătura, Ampoița şi Hodivoaia!… Şi ce i-a făcut Haritinei, mamă-mamă, e de groază! Nu-nu-nuuuu, că de ce, fă curvo, Feodor al meu are un nouă şi al moaşei de ce să aibă… zece la chimie! Păi al moaşei, stimată doamnă, a furat mă-sa de pe la dispensar şi mi-a adus un stativ de eprubete de la analize, poate şi contaminate, că nu prea mai aveam deloc, se spărseseră o grămadă! Ăsta nu e un motiv regulamentar, fă neevaluato, să-i măreşti nota! Ai comis fals şi uz de fals! Vrei s-asmut toate canalele **cetății oligoeducative** şi toată presulica pe tine, nesimțito? Îți dai seama ce-ai făcut? Realizezi, domnişoară, c-ai cutezat *să-mi complexezi* supradotatul?… La mine de ce opționalul mă-tii n-ai apelat? Doar să-mi fi dat un fax sau să-mi fi trimis un bilet! *Că-ți aduceam EU un TIR plin numai cu eprubete*, dacă-ți trebuiau eprubete!!! Să-ți ajungă să-ți bagi şi-n aria curriculară! Altădată aşa am să fac, Iordanka Ciuvîrina, vă rog în genunchi să-mi acordați iertarea dumneavoastră ca doamnă, precum şi binecuvântarea de părinte de elev! Aşa să faci, fetița mea!

Doamne, ai grijă de familia mea, că şi eu i-am mângâiat pe părinți!

Şi rata nu mai vine!

Singura scăpare ar fi să fi tăcut animalul acasă, dar e greu da crezut să nu fi aflat nea Fane, de la careva informator cu vechime, că în sfârşit s-a găsit cineva să-l mai urecheze o țâră pe prințişor!

Aici boul de profesor făcuse o greşeală inexplicabilă: după ce Frecardo, maltratat, revenind dupe hol, i-a promis *că-l calcă cu maşina şi-l plăteşte*, dobitocul s-a panicat nu ca de un accident auto aranjat de copii – pentru cine ştie când! – ci de perspectiva *imediată* că o să-i penetreze-n clasă cu gaşca de absolvenți mai vechi de la joace de pe la Raketta şi că, încolțit, o să primească de la ei, şuturi în aria curriculară, ca Saltîciha de la Xena, numai că, la scheletul său, mai degrabă-n arieta curriculară, ceea ce pentru un intelectual cu permis de a citi la Academia Română din vocație, fie şi anulat pentru Sala de Studii Unu, deci pentru presulică, i se părea insuportabil, chiar dacă astfel umilit ar fi fost mai motivat să concureze apoi pentru un post de vechil, ca să reguleze şi el la rândul lui pe altul, cum ajunsese torționară fosta sa colegă de la Liceul Miciurin!

S-a panicat şi s-a baricadat în redută, neînchipuindu-şi că-n vremea aceasta o delegație de distinşi colegi de-ai lui Frecardo l-au escortat pân-acasă pe agresat, la cetatea cu mesteceni şi tricolor, cu palat mult mai voluminos decât biserica şi cu grădină patrulată de badigarzi şi câini lupi, dobermani şi labrador, de l-ar fi făcut muci pe Moluscă dacă şi-ar fi pus nobila lor minte c-un distrofic ca el!

Dar nea Fane Ciuvîrin, primind indignata delegație a viitorului României, a ținut să se informeze din mai multe surse înainte de a lua o decizie privind excluderea din SISTEM a profesorului Dudu Străchinaru asmuțind canalele şi presulica pe el! Pentru că-l simpatiza c-avea un creier că-ți da, ca o enciclopedie Internet de pe sidiroame bulgare, denumirile la toate speciile din flora şi fauna campingului! Şi ar fi putut participa la teleconcursuri de cultură cu itemi cu alegere cvadripartită.

Tinerii martori susțineau că fără ca Feodor Stepanovici să violeze regulamentul şcolar, sifiliticul de Găluşcă s-a repezit deodată de la tablă ca o panteră spre ei şi i-a ars din senin celui mai bun prieten al lor o labă, care se vede imprimată şi acum pe obraz. Fişierul de resurse… umane, angajate deja sau angajabile, ținut la zi de Iordanka Ciuvîrina, dădea însă despre agresor cele mai bune referințe: reieşea că numitul Dudu Străchinaru, propus a fi angajat de la 1 iunie 1998 vânzător de benzină nocturn şi analist diurn, nu şituieşte elevii şi nu-i lasă corigenți, pe motiv că nu e vina lor ci a şcolii că n-au *o imagine corectă despre lume*, nu şantajează cu repetenția, susținând că el n-a constatat progrese la repetenții cu care şi-au împovărat autobasculanta Kharma a sufletului, pe vecie, alde Drujbescu, Fefeleaga, Ciomolunga sau chiar amicul Calițoiu! nu bate şi nici nu-i instigă pe părinții pitecantropi să-i biciuiască ei pe cercopiteci, categoric nu e ciubucar, deşi are doi copii de aranjat, nu primeşte produse lactate sau zarzavaturi la şcoală şi nici din sat, decât la prețuri ferme, cum de la ai lui Harneală, cu abonament. Iar ca erudiție, este supracalificat față de puținul care i se cere ca agent de circulație gestionar de ocazii de-nvățare făcător de reflexii rutiere pe parcursul curricular! Şi asta numai preocupându-se mult peste pregătirea inițială, consultând prospătură la Biblioteca Academiei, unde avea până ACUM, un permis de a citi atât la Sala I aria curriculară *Limbă şi presulică*, cât şi la Sala II aria curriculară *Ştiințe şi natură*, ajungând de suprainformare la Katiuşa să declare c-ar fi mai bună *o televiziune de două ore pe zi* decât una de canale, care nu-ți dă ştirile esențiale ca cât din avuția națională e deja-n proprietatea upercutclasului!

„Feodor Stepanovici, capul sus! – a concluzionat nea Fane, lăsând printul deoparte. Tu ai pus iar lăbuța pe obiectivele de referință, pe aria curriculară, dacă nu şi pe opțional la nişte fete! Bine ți-a făcut jegul de prof, pentru că cine are banii tăi, merge *cu discreție* direct la țintă, fie-n Galapagos, fie prin Cuțarida, la nişte suplinitoare mişto de la Fiokla

Malafeevna, că tot caută ea sponsori generoşi, fie la doi paşi, la Anfisa Barabanova! nu se obligă *public* faţă de fiicele sau nevestele peonilor sau ale colhoznicilor!”

Şi, elegant dar ferm, patronul, lăudând-o pentru nobilul gest de solidaritate, rar în vremuri atomice, dădu delegaţia afară, neservită măcar c-o ciungă, pe când Iordanka-şi frângea neputincioasă mâinile nemuncite.

„E totuşi bizar, fă muiere pripită – reveni el – ca un jeg de cadru… didactic să ridice mâna asupra unui elev supradotat şi bogat! Eu zic c-ar mai trebui săpat şi cercetat aici! Ce morţii mă-sii *ştie* provenitul ăsta!”

Se opri ca să strivească, aterizată pe masă, o *cucaracha*, o libarcă, un gândăcel roşcat de bucătărie *Blatta germanica*, apăsându-l cam ca pe-un intrus incomod, c-o carte cartonată, albastră şi deprimant de scumpă.

„Păi asta ziceam şi eu! De contextul infracţiunii!!! Că e într-adevăr cam straniu să dea-n Fedul al nostru tocmai când i-ai oferit o slujbă de două ori mai bănoasă decât are ca profesor inferior!” – observă patroana, înhămându-şi indignată celulitele la o centură vibratorie, adusă din Brazilia, din ţara plajelor unde nu poţi ascunde nimic. Pentru a se arunca apoi, încălzită, în piscină, proiectând apa albastră spre slava cerului colbuit, cu plesnet apocaliptic, cum s-ar întâmpla dac-un ciclop ales primar general al Capitalei, ar înhăţa Casa Poporului şi ar da cu ea pleosc! în Lacul Cişmigiu.

„E bizar, e mai mult decât bizar! – oftă nea Fane, continuând să arate gânditor ca Kant. Cred că trebuie să lansez indicativul Ivan cel Groaznic şi să convoc celula de criză, Iordanko! Situaţia este gravă şi complexă şi prudenţa cere ca să intrăm în alarmă de luptă parţială câtă vreme nu-i cunoaştem intenţiile şi nici măcar toate faxurile!”

Această *celulă de criză* se mai convocase de două ori din cauza lui Străchinaru, fără însă a se găsi vreo probă că el e persoana căutată, deşi laţul se strângea, ca când vipoii vânează cu arme de colecţie un urs de-al Împuşcatului, neuitate-n desemnarea sa ca principal suspect fiind şi nişte referinţe din Valea Ciorilor, la ţărmul de nord al lacului Strachina, pe calea ferată de stepă, Făurei-Ţăndărei, reieşind că Dudulac, când era mic, puţin a lipsit să nu fie internat într-o şcoală de corecţie sau într-un cămin de copii instituţionalizaţi, aşa de rău era de mic, inclusiv cu părinţii lui deportaţi, siliţi din cauza mizeriilor ce le făcea, să lase toate bunurile vraişte şi să plece pe undeva prin Banat, ca să înceapă o viaţă nouă fără de el.

Prima criză fiind când, certându-se cu Daria Nikolaevna şi exilându-se lângă Cenţica-n Drujba, pretinzând că la liceu îi era *greaţă* de magoţii postceauşei, vulgari, manipulabili, cinici, inculţi şi laşi, ca şi de babuinii de colegi de nu ştiau de telescopul spaţial Hubble, abia se înălţa megabigul Statornicia şi a observat el atunci că pentru sudură electrică la scheletul metalic, cablurile duc peste gard spre tabloul şcolii, fiind

inelegant din partea lui Buțai, ca om de lume, cu gusturi rafinate la Teleajen, să ne fure energia electrică, mai ales c-avea să-şi tragă câştiguri fabuloase interzicând în preajmă chioşcuri concurente pe domeniul public! A conceput Bonobo o sesizare, i-a printat-o un fost elev şi, tot pe banii lui, a expediat-o *ca fax* mai multor organe, urnind o anchetă condusă de fratele directorului Filatov, care n-a constatat la şcoală nici măcar o creştere relevantă a consumului de kilowați-oră estival, abia aşa descoperind şi guguştiucul de Străchinaru că s-au împământat aparte cablurile sau Skaraoțki ştie cum, încât nici nu s-a trecut prin contor! plata energiei electrice consumate diseminându-se la întregul popor!

Iar astă iarnă 1997-1998, după ce-n iunie auzise pe-un arendaş că la rectificarea bugetară s-a feliat, pentru învățământ (!!!), vreo şase sute de miliarde leişori 1997, care Cențica zicea c-or să ne mai mărească şi nouă leafa, stopându-se hemoragia de competențe şi transfuziile cu ciurucuri prea hidoase sau prea tolomace s-ajungă la vreun patron, la tirbuşon şi la… echer, dar însă vai! fusese abureală declarația aia, nu erau miliardele noastre, ci *de distribuit doar* prin noi mujicilor! Iar *celula de criză* s-a convocat ACUM pentru a doua oară pentru c-au circulat faxuri că anunțarea de către generalul Vasea a licitației pentru achiziționarea şi distribuirea acestor daruri de Crăciun pentru calici a lăsat de dorit, inventându-se ad-hoc din calici gazeta <u>Autonomia locală</u>, câştigându-se concesiunea carității de către fratele directorului Filatov şi de fratele Iordankăi Ciuvîrina, care țin angrouri la Cuțarida, respectiv la Curitiba, şi practicându-se prețuri de achiziție maxime, ca şi adaosuri comerciale neruşinate, de-a ajuns primarul Buțai, dar ceilalți? de şi-a pus faianță italiană-n garaj şi şi-a săpat apoi piscină-n curtea interioară compatibilă cu-a Iordankăi, dar de astă dată nici nu s-a mai declanşat anchetă, doar au fost sesizați marii proprietari de suflete din sudul guberniei că s-a aciuiat un reclamagiu periculos în Drujba!

„Ia duceți-vă, mă insurgenților, d-aci la Buțai, la Ciuvîrin şi la frații Filatov! – a ieşit atunci pe trepte instigatorul de Moluscă, asaltat de-ai lui Bukamaşkin şi de-ai lui Fafulea. Pichetați-i pe ei, nu pe noi! Că noi intelectualii doar am întocmit listele de calici, am primit de la vipoii ăştia marfa aşa cum este, şi câtă este, şi am fost siliți să ne asumăm răspunderea împărțelii ei, în calitate de slugi ale stăpânirii locale! Lăsați-ne să muncim, că ne-apucă Sfântul Crăciun pe-acilea şi pe noi, şi pe voi!”

Ci mai degrabă la EXCEPȚIA DE LA REGULĂ PARȚIALĂ se gândea domnul profesor Dudu Străchinaru, plastifiat pe butuc ca pe eşafod, având presentimentul că, de căldură, va duce puradeilor mezelurile ca şi cum ar fi vânat maimuțe pe Amazon la o sută de verste de coliba familiei, iacă dar, deci împuțite şi cu viermi, cu muşițe, cu oligochete, cu larve lemnoase *koro* care parcă-i ieşeau una câte una, ca nişte elemente teroriste, din cornetul penian însăilat din frunze de *pacova*,

încât Gua şi Cica să-i reproşeze că mai bine-şi plătea cheş datoria de părinte, după cum şi guvernul mai bine le dădea la calici nişte *cupoane* de 24 decembrie 1997, ca să-şi procure ei după necesități reale ce le lipseşte, inclusiv indispensabila vodcă *genocid* cu iz de *pinga* şi cu aromă de libărci, care detensionează relațiile din familiile defavorizate, evitându-se paricidul, infanticidul, incestul, zoofilia, necromanția şi canibalismul ce-ar îngrozi Europa…

Rata nu venea şi, ca românul paradoxal, Moluscă îşi trată buturuga ca pe o rampă de lansat rachete şi se autoproiectă virtual pe şosea spre jurasic înainte de a fi existat această stepă desțelenită şi inseminată cu kok-sagîz tetraploid, dar şi înainte tot înainte, banal cadavru-n pământ umed, pipăit de nişte oligochete, delicații viermi muzicali, comestibili, cu perişori chitinoşi şi rari, poate senzitivi, cărora dealtfel avea să le dea gloabă, fonciire şi şpagă curând, lămurindu-i pe larg, s-audă şi nea Mielu, *cum e cu oo-lin-go-pee-da-gojia aiaaa!*

Ah şi ce-aş mai citi şi eu, nea Mielule, pân-o veni rata, puțină presulică, dacă mi-aş permite să mi-o procur! Aş silabisi aici-şa pe butuc întâi editorialul, dumurindu-mă *cum trebuie văzute lucrurile* şi cu cine votez, apoi aş survola miniştirile cine cu cine s-o mai sfădit sau s-o-mpreunat, ce sânge a mai curs şi ce transferuri de averi s-au mai reuşit, ce se mai petrece exclusiv senzațional în lume, şi n-aş găsi absolut nimic despre cum au reuşit tranziția comuniştii-securiştii cehi, unguri şi polonezii, ceea ce dealtfel nici nu m-ar interesa mai mult decât noul din industria infernului muzical, cinematografic şi sportiv, ce ne dă canalele diseară, m-aş uita însă ca profesionist la nudul vreunei dobitoace căutând să ghicesc după muian dacă poate sau nu localiza şi denumi corect oasele craniului prezentat sub formă de mulaj sau dacă-şi cunoaşte măcar dedesubturile propriei ei anatomii, aş dezlega vreo integramă, mi-aş decupa vreo rețetă de extaz culinar, m-aş interesa de prognoza meteo…

Şi rata nu mai vine, ah! de-aş avea maşinica mea, troaca mea, tancul meu, brigada mea, politrucii mei, să bag în lagăre anumite *categorii* de vipoi şi intuşabili, să le întorc în proprietatea poporului din gaşca mea de cadre averile şi să le fac colhoznici şi constructori plozii, cu interdicție expresă de a locui în oraşele mari potrivit legii şi de a se califica vreodată peste capa! Ah şi ce-aş mai înființa un Serviciu Național de Evaluare a Tembelizorului şi a Presulicii, care să se preocupe de a sonda permanent CE IMAGINE ARE POPORUL DESPRE LUME în **cetatea oligoeducativă**, ce-are el în căpățână, să vedem care este concepția lui! Şi să mărim corespunzător orele şi paginile de documentar DIDACTIC în locul spațiului distractiv, sub amenințarea utilizării justiției şi jandarmilor în scopul suprimării acelor organe sau canale care funcționează ca instrumente de tâmpire a neamului!

Adică de ce numai SISTEMUL să fie evaluat? Mai ales că oricum nu ne mai măreşte şi nouă leafa…

Stătea pe butuc, deja ostenit, O STATUIE A AMĂRÂTULUI de genialul sculptor român Constantin Brâncuşi, inspirată de *Gânditorul* străvechi cu brațele ținând căpățâna-n efect de piramidă. Sta-n aria curriculară, cu furnicile *cannela merda* pe el împuțindu-i costumul de zgonhen cu încărcătură microbiană cu tot, de nici nu sesiză mirosul de cartuş de imprimantă la Autonomia locală, pe care Vizdy i-o şi întinse-n treacăt, numărul festiv de Unu Mai 1998, număr ylang-ylang, ca Brenda-n Bemweu, *atunci*, după berea verde regală, apăsându-i dulceag cu aria curriculară lila pe extindere şi apoi pe cele două subcomponente care produceau numai pe stoc din cauza EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ şi a crizei conjugale în general. Răsfoi să-şi pună vreo pagină publicitară pavăză sub tur la pantalonii lustruiți cu fierul de Cențişor, care, uite, poate scapă de la primărie şi eu nici n-am luat rata, se ia-n cavitatea bucală cu mine-n public că cum duglişule? aha, te-ai sculat târziu şi-ai pierdut trenul tranziției de la Cuțarida! fiind frapat ca de o măciucă după urechea stângă de o semnătură a Vanessei Mihalache sub un titlu insolit şi ațâțător, *Paşte fără Rege!* cum că cine de Înviere' 98 a zăcut dinaintea micului ecran, a avut o diminuare cu 30-40 % a Evlaviei, veşnica pomenire, că preşedinții nu trebuie să se suprapună cu mesajul patriarhal, adormindu-se reciproc, ora lor fiind a telejurnalelor catastrofice, să mediteze că-n 2007 ar putea fi unul, de Paşti, sfârtecat de *campesinos*, dar nici poeții să nu se suprapună sugerându-ne că de ce nu se mai fac şi azi, ca-n tinerețile ei, prin parcuri de cultură şi odihnă, cu intrare liberă, de Înviere, nişte înflăcărate Întâmplări literar-artistice, ca ale tineretului comunist de odinioară, eventual televizate în duplex cu catedralele, *pentru că şi drepturile minorității junimii* ***atee*** *trebuie respectate!* fie şi-n republica răsprofilor…

Tresărire: spre chiar Cuțarida rulând, se opri o Dacie albă, jupuită şi prăfuită, cu o folie de sac de seră-n loc de un geam lateral. Crezu australopitecul, sărind în sus, că e vreun ex-elev, apucă el pungile muiate de caniculă şi alergă ca un ogar senil ce-şi greşeşte stăpâna, uitându-i izul. Dezamăgire! Era tot aşa un tată care mergea la copii, dar cu maşina, şi nu mai ştia a câta e ulița Pavlik Trofimovici Morozov, că rupseseră golanii tabla unde scria pe gard. Prima, neică, după primărie şi Piața Unu Mai a lui Salvador Fafulea! lămuri proful şi se întoarse pe butuc cu aurele electronice ale corpului de un stânjen eteric, în starea mistică de supraconştiență că, dacă nu rezolva *în câteva minute* cum să vină rata, atunci pierdea trenul din Cuțarida şi urma să se angajeze într-o infernală cursă de urmărire, spre Căgiurzia şi apoi spre Capitală şi, în caz de eşec, cine ştie ce mai griji şi-ar fi făcut puradeii lui! şi-ar fi-nchipuit c-a servit

singur to-to-to-tot ce era-n pungi raportând la Cențișor c-a executat misiunea!

Foşti elevi, Dudiță, îâââî? Da, te serveau. Te serveau doar două categorii, constatase: vârfurile reale, ce ar fi ajuns OAMENI chiar şi fără – sau împotriva! – a ce face şcoala, şi vârfurile celelalte, pe care le mai trăsese de urechi şi de perciuni, ca Şişu cu Săbiuță! Iaca, extremismul! Ex-elevi, ai? Se perindaseră câțiva spre Cuțarida, cu locuri goale-n limuzine, unii privind chiar ostentativ la fostul prof, parcă prin lornion, cu scârbă ca la un căcat în ploaie, parcă întrebându-se ce m-a putut învăța pe mine, mă, Găluşcă ăsta? dacă pe sine nu s-a putut mântui, s-aibă şi el maşină, umblă pedestru şi şi-a nenorocit şi toată familia!

Aoleu, copiii mei! Scapă Inocencia de la primărie, mă găseşte tot acilea la buturugă şi deja nu mai ajung la gară, nici cu Michael Schumacher!

O zei ai oligopedagogiei! O zeițe ale oligoprofidenței! Ajutați-mă, *doamnilor şi dooomnilor!* se milogi spre silueta bisericii Bonobo, cum psalmodiază cu ochii dați peste cap, cerşetoarea ratei de Cuțarida, Staruha Izerghil…

Smulse sacoşele cu Hagi de jos, încât părea că căpitanul echipei noastre naționale sărise la cap contra lui însuşi, şi o luă întins spre… casă, la Blocurile Ruşilor, ca să se mai asigure de nişte bani în caz că iese la autostradă pe la Popas şi rezolvă totuşi cu *ia-mă nene*, dac-o avea cineva curaj să îmbarce o persoană cu înfățişare atât de suspectă.

Deodată, ochii lui de culoarea cea mai funerară, aceea a fasolii negre de Curitiba, deslușiră pe stâlpul de lumină electrică stradală o tăbliță de tablă ruginită, pe care secătura de Salvador, după ortografie, scrisese cu spray că spre Cuțarida *intervalul de succedare este de 89 min*.

DAR NU SE SUCCEDA NIMIC!

Atunci Moluscă lăsă jos o pungă, stătu şi se şterse pe frunte de năduşeală cu basmaua. Dar dacă *vine*?

I se făcu groază ca din toate aceste şicane să nu cedeze şi să se apuce iar de fumat, ceea ce ar fi dăunat grav sănătății şi veniturilor sale.

„Nu vă luați după tinicheaua aia, domnu diriginte, că nu vine şoferii după intervale! – îl abordă instructiv-educativ o haziaikă cenuşie ce-i luase locul pe buturuga plutei uriaşe tăiate şi vândute ca lemn de foc de vornicul Mitrofan la lefegiii lui credincioşi. *O bagă când vrea ei!* – completă această elevă bătrână, îmbrobodită cu o casâncă înflorată cu nuferi calzi *Victoria regia*, pe care viața o sluțise deja de să nu-ți mai strici extinderea pe ea, strivind-o, da, *viața asta*, sub resemnarea bimi-lenară-bananieră că TOTUL trebuie să meargă anapoda la noi în stepuliță, pe acest creativ-inovativ meleag, care *NUMAI AŞA POATE INSPIRA O MARE LITERATURĂ*, cum a fost şi în Rusia – o are Vanessa, fată de viol tanchist, Malaşa mea, la bibliotecă: Gogol, Puşkin, Lermontov,

Goncearov, Gladkov, Vera Muhina, Dostoievski, Tolstoi, Soljeniţîn, Jdanov, Derjavin, Radişcev, Krîlov, hâtrul Krîlov, şi atâţia alţii, şi atâţia alţii, Bulgakov, Şalamov, Alexei Batalov, Fadeev, Djambul Djabaev, Kuibîşev, Ordjonikidze şi care mai zicea Răzvana, aşa, Şolohov, ce dupe Donul liniştit, din piroga sa, l-a propus pe Pasternak, de care n-auzise nimeni, că să-i dea premiul Nobel, cum aş fi luat şi eu, c-am fost supradotat, măi copii, ca Paladele xeroxat pe perete, mai mult ca sigur m-aş fi înscris şi eu pe nobila listă a laureaţilor, dacă, dacă, *dacă… venea rata de Cuţarida*, s-ajung la gară şi apoi cu trenul la copilaşii mei, Gua şi Cica, să le duc ceva de potol, pentru că şi ei îmi vor face toate cele creştineşti de pomană, alimentându-mă artificial cu simboluri după ce cadavrul meu nu va mai rătăci sub efectul ăsta de seră!

O bagă când vrea ei! O bagă când vrea ei! – auzea vocea sifilitică a fostei eleve, o voce dulce, clară, aproape cultă cândva, dar, Doamne, Dumnezeule, ce făcuseră anii din fecioară? Se măritase pe principiul masculului ăla mai dominantul din şapte sate, la poceală, pe instinctul c-aşa o să-i apere şi pe plozi, care pitecantrop din competenţă a tot pisat-o şi pe ex-mireasă, de să-i sune apa-n cap, curăţind-o de frumuseţe până la carne vie, cum ai beli o mială!

Moluscă pierduse trenul tranziţiei dinspre Cuţarida şi trecea ca orb prin Drujba, prin centru, şi nici nu mai da bună ziua la lume. Vedea însă cu coada obiectivelor cadru contrastul dureros dintre sordiditatea dughenilor, prin care se absorbiseră peso cu peso pensiile şi ajutoarele de şomaj şi lefile fraierilor, şi soliditatea palatelor albe ca-n poveşti arabe ce se înălţau cu etaj, aproape sprijinindu-se pe mizeria faţadei, proprietăţi cum el nu va avea niciodată, niciodată, tot aşa de niciodată cum un automobil al lui, cât se va mai complace-n indolenţa de a fi un jeg didactic, fiindcă şi-a greşit complet cariera, din vocaţie de perdant, din caracter nonprofit, poate şi pentru că nu s-a căcat în scăldătoare, şi acum îi e cam dificil ca să mai plece din educaţie aiurea, fiind în vârstă şi tare bolnav la creieri, şi aproape imposibil ca să te mai arunci într-o idee de afaceri *la Drujba*, cum ar fi ca să creşti struţi sau să cultivi ciuperci la forturi, fără să ţi se dea-n cap după întrunirea *celulei de criză*, care ar declara imediat nu numai alarmă de luptă parţială care ar privi doar pe specialişti, pe vipoi şi intuşabili, ci şi stare de necesitate, instigând pe ticăloşii localnici să te distrugă!

Mai întâi, trebuie să slugăreşti pe vreun nea Fane!

O bagă când vrea ei! O bagă când vrea ei! – mai auzi el ca prin coşmar de lingău o ruginătură de rablă hodorogind spre Cuţarida şi poate că dac-ar fi alergat-sprintat de pe aleea de la Blocurile Ruşilor, la etatea sa, câteva zecişoare de metrişori, şi ar fi făcut semnuleţ cu mânuţa, şoferaşul ar fi oprit şi, la găriţă la Cuţarida, trenuţul de Bucureşti întârziind în unicitatea sa, nu numai că l-ar fi prins, dar ar fi apucat şi

locşor înainte de a se supraaglomera la Căgiurzia, ajungând astfel, în bune condiţiuni, şi cu minimizarea cheltuielilor, la giboneii lui de valoare, cărora le venea apă plată-n gură, şi nici nu concepeau ca să nu vină tăticuţul lor cu bunătăţi *din moment ce le-a promis*! Şi un jeg didactic nu-i un câcat în crivăţul de Verhoiansk: dacă n-are ce mari facilităţi să le creeze la cercopitecii lui biologici, măcar le poate lăsa propriul caracter nonprofit şi o pildă de muncă ordonată şi eficientă, dup-o planificare anuală şi semestrială conformă rubricaţiei date de vechili la consfătuiri!

Ah, şi ce-aş mai fugi şi eu după rata asta, să prin trenul tranziţiei dinspre Cuţarida!

Dar analizatorul intern, chinestezic, îi semnală, nu Eului ambiţios, ci Separeului temporizant din zarca creierului, că ceva e-n neregulă la cap cu organismul ca sistem, maladie profesională specifică integrativ formatorilor, lucru de care trebuia să-şi dea seama mai demult, când îl sfătuia Saltîciha să se recalifice pe matematică şi română ca să mediteze cinocefali de bogătani aducându-şi aportul la creşterea INVERSIUNII VALORILOR, iar Didina-Gospodina se oferise să-l recicleze chiar dumneaei pe comentarii şi gramatică, dacă Ninel Caliţoiu se teme de concurenţă, dar el n-a vrut s-o viziteze nici *perfectamente borracho* când verifica soţul ei firme din nordul guberniei, speriat de obiectivele-alea de referinţă ca nişte dovlecei *tamale* de plastifiat şi de dus la Musée de l'Homme!– în special în stânga după ureche-l durea, unde l-a pupat sub pluta uriaşă Inocencia, când se mai iubeau, e ceva ce sângerează – şi a uitat şi să dea la purcel când a pornit la drum, aşa că nici măcar să nu-ndrăznească să viseze c-ar putea ajunge vreodată să intersecteze cu ciocaţii lui traiectoria în Univers a ratei de Cuţarida!

Soarele văzu însă mai bine de sus dupe plaiul dintre munţi pietroşi că prin profilurile sudate ale sondei deranjează la cap pe suferinzi şi se dădu mai pe după un pâlc de brazi înalţi cât nişte *Araucaria mirabilis*, lăsând Spălătura, Hodivoaia şi Ampoiţa să clipocească parcă la un volum maxim.

În casa scărilor, se făcu astfel umbră de să mai respiri şi parcă o răcoare primitoare ca-n cavou, mai ales că printr-o uşă întredeschisă ca să se facă-n bucătărie curent, venea de la o nepoată a Cachitei Dolores un miros trăsnitor de peşte *carambatá* prăjit în ulei măsliniu de măsline refolosit.

Urcă trist ca un pensionar conştient că i-a venit talonul cel din urmă, treptele până la etajul doi, ţinându-se de pereţi cu pumnii încleştaţi pe pungile copilaşilor lui biologici. Vecina de palier îl văzu prin uşa-ntredeschisă de aburul de fasole neagră de Curitiba fiartă, că caută în genunchi *chia* sub preş, dar îl crezu chefuit cu Calu la Katiuşa, nu interveni. El penetră-n propria-i locuinţă şi-şi dădu seama, scuturat de un cutremur de râs superstiţios, că mai întâi şi mai întâi trebuie să protejeze

mezelurile şi dulciurile giboneilor, că poate ajung magic prin aşa farmece, operând pe simboluri, măcar *să se mezelească* social şi cât de cât să guste din *dulceața*, gemul, magiunul şi pelteaua vieții, înțelegând cu rece maturitate, de la cea mai fragedă vârstă, că nu există din aia… solidaritate, în *muie,* vreo salvare colectivă! S-a desființat colectivul!!! NU EXISTĂ DECÂT SUPRAVIEȚUIRE INDIVIDUALĂ! Cum şi coşciugul e un monopost de unică folosință. De aceea, amărâtul deschise frigiderul ca pe un fel de sicriu vertical de canibal, da-n loc să-şi bage-ntâi pungili – şi mai bine a făcut că a inversat prioritățile, fiindcă se umpluseră de furnici de la buturuga lui Mitrofan şi s-ar fi-ntâmplat ca când a pus borcanul cu oligochete de pescuit salmonelă şi s-au răspândit băloasele larve peste tot, leşinând biata Puşa! – el văzu cu ochii holbați în coperta uşii albe o megasticlă la doi litri în care punea doamna învățătoare Cențica apă de chiuvetă, atât ca să se răcească cât şi ca să fie aşa, de-o rezervă tanchistă, în caz că se mai întrerupe.

Şi cam atât i-a fost lui Bonobo! Cum o beut, sireacul, năduşit până-n subcomponentele umflate de EXCEPȚIA DE LA REGULĂ şi cu nervii excitați, i s-a şi făcut rău, ca când se dărâmă într-o ştire de senzație, prin implozie pe computer calculată, un bloc demodat, ca să se ridice-n loc un zgârie-nori numai din oțel şi oglinzi, pe care să-l plătim din impozite cu toții.

El credea că peste micul creier de batracian, madam Evoluția a grefat creierul de reptilă, apoi creierul de mamifer şi-n final a ornat ca c-un spray cu frişcă, pentru a avea un peisaj porno antropizat şi simțea cum se prăbuşesc plafoanele de sus în jos până la subsol de nu mai dă reacții decât vegetativul, care e o mare ruşine, un mod de a aştepta să vie *uie*-n *muie,* mai gândi şi aproape de muri.

Gest de apreciat totuşi cu *haraşo,* el închise din abile capacități de priceperi obişnuite ca deprinderi supraînvățate, uşa de la frigider şi se târî, oho! tocmai până pe patul de EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, dar fără să mai tragă concluzii paterne din faptul că pungile cu Hagi sunt ACUM pe mochetă, nu în trenuțul ce străbătea stepulița către capitala republicii răsprofilor.

El se… săturase.

Nu mai putea.

Situându-se pe o poziție de dincolo de limita de suportabilitate, el avea o reacție psihotică de tip crepuscular, cu îngustarea câmpului conştiinței de la sute de hectare la câteva pogoane, cât putea să lucreze cu Cențica, dacă Mitraşa cu buboasa de Cachita Dolores le-ar fi redat pământul Puşii, pentru care nu mai existau registrele agricole. Nu cobora însă în iad prin regresia spre infantil, spre o catatonie de să-l iei de statuie şi să-l înşurubezi în soclu la Universitate lângă Ion Heliade-Rădulescu, Gheorghe Lazăr şi Spiru Haret, pentru contribuția sa la primenirea

mentalităţilor prin fundarea **oligopedagogiei**, ca pedagogie pentru săraci, realistă, care nu solicita nici un fel de investiţii, singura condiţie fiind ca să trecem şi de Croaţia, nu spre *uie* geografic, ci în optimi la C. M. Franţa' 98.

El *nu mai putea* s-o ducă aşa. Vedea oranj şi pe ai noştri intraţi în *uie*, dar nu mai spera c-o s-apuce el însuşi să ne mai mărească şi nouă leafa, nici c-o să jucăm vreodată Marea Finală cu Brazilia, simţea cum pârul lui negru-albastru, de harap, devine alb şi apoi se-ngălbeneşte ca Palia de la Orăştie, inclusiv mustaţa, în semn de protest că nu mai poate da la lostriţă şi că nu mai sunt ţipari, nici peşti electrici *puraké* în Spălătura, chiar umflată de inundaţii, luând cetăţenii cu fulgi şi cuibarul rotit cu tot, cu căţel şi eventual cu purcel, necesitând ajutor legionar, spre marele profit al vânzătorilor de senzaţii, şi ce-o să mai râdem, Inocencia, de ce-o să ne mai râdem, de câte bancuri şi schelete şi scenete, intraţi, intraţi că e câinele înecat iar Moluscă-i decedat, regretat şi îngropat, de la a cărui moarte fizică şi penetrare-n eternitatea spirituală şi în raiul cadrelor… didactice fără zăplaz ca o lecţie deşchisă, e uimitor, fa, că se poate împlini în morţii mă-sii atâţia ani deja! Iar Anglia va fi eliminată de Argentina doar după multe prelungiri… Şi berbecuţii ăştia, cărora li se va beli copilăria, aruncându-i direct în porno de-ai dracu ce-o să ne facem, exploatându-le munca la sânge! Auzi tu, să te dea afară, în funcţie de *rezultate*, de punctaj, de calificativ!

Nu mai poţi supravieţui ca pro-fesor decât ca *pro-fiară*! Aia e! Sau dacă nu-ţi convine, atunci sacrificarea cimpanzeilor tăi, Străchinare!

EXPLOATAREA MUNCII COPILULUI, iacă dar! Adio povestiri, eresuri, accent afectiv, chestii, mângâierea unui cap de puradel pentru că e brâncuşian! Pârlit la leafă că n-ai *rezultate*, apoi primul pe lista restrângerilor, ai?… S-a terminat! *A murit, iacă dar, oiţa clonată Dolly!* Ayyy! Vă voi învăţa, mieluţii mei, itemi, grile, teste, căcăreze de iepuri, cum se memorează *teste* de circulaţie! Eu, agentul de parcurs curricular

Dudu Străchinaru, pompist-analist şi gestionar de ocazii de învăţare!

Drumul nostru spre înalta societate, Bonobele, e doar unul şi cred că nu mai e cazul să reiterez pentru ca să ţi-l indic! Să ne luăm pământul strămoşesc înapoi!… Pi dracu, măi fumeie! Drumul nostru, Inocencia tată, e ca o traiectorie şi purcede de la nea Fane Filatov, cură pe la nea Fane Ciuvîrin şi abia pe urmă finişează la nea Fane Buţai de să dispună ca să ne aprobe Cachita trecând prin comisie ce-i pentru Gua şi Cica de la Puşa!

Totul merge însă din rău în mai rău şi tu Inocencia tocmai ACUM ţi-ai îngheţat opţionalul, de poate l-ai făcut *ireversibil* nefuncţional, fără o *pomană de viu* de referinţă, fără un *sacrificiu ritualic* din partea ta, că eu ştiu probabilităţi de la Kolmogorov şi Borel şi NU CRED că-n timpul

vieții mele e să-ți vină tranşa de câştig, iar cu opționalele astea, implementate inițial de calificați competenți să le proiecteze avizabile de către Consiliul de Curriculum al Şcolii, după criteriile şi indicatorii din fişa de avizare a proiectului de programă, cătă abureală! Că până la urmă, o să ai pretext, ca vechil, etosul şi nevoile comunale, ca să bagi din alte domenii, pe şpagă, să predea Iordanka Ciuvîrina istoria marilor religii, covoristica divanului persian, educația antreprenorială la crâşmarii de pe Hodivoaia, şi nevasta lui Buțai, dintotdeauna casnică, să predea menaj, dizain, croitorie înaltă. Şi mistica jumătate a lui Filatov, lucrând în echipă cu Staruha Izerghil şi cu nevastă-mea – horoscopie, acupunctură, farmacia verde a femeii, încă din ciclul de dezvoltare, la a patra, cel mai târziu la a cincea, plus tarot şi, ăla cu animale, anul chinezesc, al şobolanului, al maimuței, al porcului, al mamutului, al tarantulei neevaluate… Şi Vizdela, creşterea animalelor şi plantelor de agrement, radiestezie, modelism, topmodelism, fotomodelism…

Auzi pe Skinner guițând de moarte: nu murise, doar zăcea ca Stalin, eroul creştinătății, în primăvara lui 1953, numai nouă cincinale-n urmă. Fără a avea însă parte de o moarte stalinistă, el *murea de Mizeriadă*, la domiciliu: era critic, incisiv, civic, nu murise complet şi se ruşină de-a fi doar neurastenizat, cum se autodiagnostica după nişte pete albe de pe podul palmelor, descoperite la stănoaga dupe Spălătura…

Eşti sau nu pentru *schimbarea mentalităților*? – se ivi în colțul de la răsărit al tavanului un serafim cu bucle de aur. Cum să mă poziționez tocmai eu în contra occidentalizării, Malaşa? – gemu el privind spre şifonier, sus fiind o geantă sport dată la ghenă de Genaro şi recuperată, într-un buzunar al ei putrezind nefolosit un cartonaş pe care scria *666 / Dudu Străchinaru / 24. 03 – 24. 09. 1998 / Sala de Studii II*, destinul dat lui intervenind în mod fatal prin EXCEPȚIA DE LA REGULĂ a ursitei, că el nu se mai putea răsfăța cu *toată* presulica accesibilă pe de gratis la raft, un cărturar necesitând patologic mai multă, pe când alții poate nici nu termină un cotidian de tot, obosind după cele două-trei minirubrici preferate, ah! expusă *toată* aproape de intrare, la Sala de Studii I, pe veci pierdută, Vanessa, vai! de cum a achiziționat, Inocencia, piaza-rea, costumul ăsta de zgonhen din două bleumarine, cu o consistentă încărcătură microbiană, bun doar de funeralii cu viruşi, coci, bacili, vibrioni, spirili, spirochete, racheți şi fungi cu tot…

Și lacrimi mari şi grele porniră a i se prelinge bălos, atât pe obrazul stâng, cu asterisc, al Maricusei, cât şi pe obrazul drept, cu canin lipsă, al lui Genaro, ambele proaspăt bărbierite, ca pentru lung voiaj. C-avusese şi el pân' la echinocțiul de primăvară un carnețel cartonat albastru c-un bănuț auriu imprimat pe copertă, unde scria, mare, ACADEMIA ROMÂNĂ, şi mititel, *Biblioteca*, iar mai jos Permis, încât năucea la Katiuşa, pe geambaşul Fafulea şi pe groparul Toska, că n-are treabă

personal cu scumpirile accelerate de la trenuri, c-are per-mis de intelectual, aprinzând ură şi teamă-n obiectivele cadru ale interlocutorilor. Iar pe la clase, ca să-şi poată băga recitativul de vorbea singur, ca Foma Akimuşkin, de progresele fotosintezei, de etologie ca studiul animalelor cu camera ascunsă, de comunicare şi femeia care a crescut un pui de gorilă, psihanalizându-l şi aflând că pe mă-sa a-mpuşcat-o un braconier sau de transferul genei luciferazei de la licurici la frunza de tamarin, încât devin ramurile fosforescente, s-avem cândva şi noi la Popas la benzinărie, o feerie… spre ăla care nu sta smirnă ca la taina euharistică, se repezea şi, precum poliţistul californian care a prins fumători, îşi scotea emfatic carnetul albastru şi i-l deschidea unde scria: BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE / PERMIS nr. *666* / SALA *I – II* / Numele şi prenumele / *STRĂCHINARU / DUDU /* Funcţia *profesor* / Instituţia *Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII Drujba gubernia Pobreajen*, iară micul drujbean, dinaintea documentului se intimida ca şi cum i-ar fi adus tac-su din bazar o mamă gonflabilă de zgonhen.

Hi-hi-hi-hi-hi! chicoti Haritina citind că legea conservării masei se face prin acele conserve uriaşe-n care pot lua un loc în spaţiu o masă şi un scaun ca în cutiile cu peşti moi thailandezi. I-auzi al dracu! îşi electriză Caliţoiu pletele ca Einstein, cică *Axionul* lui Euclid! Moartea grăsimii de pe vase, ai? Eu cred că la Fefeleaga rămân pe toamnă, fiindcă i-a zis tatii că mă lasă şi să-i prăşească la vară un pogon de ananas, iar la celelalte trec cu ajutorul lui domnu diriginte Străchinaru. Eu în vacanţă am fost la ţară la Cuţarida o săptămână, după care am venit acasă că mi-a fătat iepuliţa. La ţară m-am jucat cu alţii copii, am ajutat la seceră, am fost cu vaca. Cea mai mare gălăgie este *la orele dumneavoastră*, fiindcă nu vă ştie copiii de frică şi nu cereţi înapoi TOT ce aţi predat! La muzică e hărmălaie în clasă când intră domnişoara Sorela Blaster. Toţi copiii în-cepe să aplaude, iar la desen Mişa face ca animalul, iar Grişa şi Epişa se mânjeşte ca microbiştii. El a rupt *banga* dând la nervi cu pumnu', cu picioru' şi cu karata în ea! O întâmplare din care să rezulte că părinţii mei mă iubeşte este: eu am rugat-o pe mama să-mi ia o ieduţă şi ea mi-a luat două, nu una! România este un stat naţional, unitar, indivizibil şi neviolat, distră pe toţi Ciomolunga. Descrieţi cum trebuie să arate (fizic, moral, profesional şi intelectual) prietenul perfect!

1) fizic: să nu fie cocoşat, sărac, amărât, fomist. Să aibă ochii căprui, verzi sau albaştri, să fie blond, solid, cu părul negru şi creţ, cu gene lungi şi întoarse, cu mustaţă de ministru serios. Să fie puţin mai înalt ca mine, dar nu mult!

2) moral: să fie bun, săritor, să nu bea, să nu-mi zică curvă, şalap, nici putină, nici 69, nici muie, să nu joace: barbut, să nu se râdă de mine, să nu spună la alţii ce-mi face, să nu mă bată pentru alta, să nu mă alunge

la mama degeaba, să mă scoată la discotecă şi la bazar. Să mâncăm hodog.

3) profesional: nu mi-ar plăcea să fie profesor.

4) ca imagine despre lume: să citească romane polițiste, să fie roacher şi să asculte *repp*, țigănească, turcească, ungurească, uşoară şi lăutărească latină, să aibă gusturi deosebite, să vizioneze filme de acțiune, seriale periculoase, în care vedetele nu muncesc decât în moduri superplăcute, ca şefi de ceva, *şi mai ales nu citesc niciodată şi nici măcar nu au biblioteci*, manuale de sex sau de furt măcar, în imensele lor vile ca a Iordankăi, să-i placă înghețata siberiană de la Katiuşa, să cunoască marii scriitori ai țării şi să aibă oricând gata câteva poante mai deosebite pentru situațiile mai tragice prin care trece vreun prieten, echipa cu care ține sau țara noastră.

Considerați că într-o casă banii trebuie să fie gestionați (de exemplu, cu un caiet de cheltuieli)? Mama e mereu supărată de la mâncare şi zice că n-are bani să-mi dea de caiet special de biologie cu *teste gorilă*.

Consider că într-o casă nu este normal ca banii să fie gestionați!!!

O şcoală învață pe copii carte şi cum să se compoarte-n rata de Cuțarida.

Şcoala trebuie să fie văruită pe dinafară ca biserica. Clasele trebuie şi ele văruite, vopsite, rânite, cu linoleumul lipit pe jos, cu uşa reparată la balamale şi la tocuri. Geamurile sparte cu mingea sau cu praştia trebuie puse de cine a dat. Tabla trebuie să scrie creta pe ea şi să meargă toate becurile. Femeile de serviciu trebuie să facă focul la toți şi nu în unele clase foarte cald şi în altele deloc. Eu aş vrea ca şcoala noastră să aibă cinci etaje. Frecardo vine la noi în clasă şi se ia de fete ca să facă mişto de haine, de ghiozdane, de cum şi-a prins părul etc. ca să le ciupe. Doamna Arnăutu i-a spus mamei să mă bată că m-a prins domnul Calițoiu cu țigări la veceu la fete şi mama m-a spus lui tata să mă bată el şi tata a zis că să fumeze în morții mă-sii, dar nu din banii mei! Mie mi-a spus mama să fumez, ca să mai slăbesc! Fetele cer voie afară, că în pauză e coadă la vece la fete, dar de fapt cumpără pufuleți, eugenii şi semințe, de la Raketta, iar băieții se duc la joace. Frecardo la dumneavoastră la oră zice că muie Dinamo şi-i arată lu' Esmeralda că-i dă-n cap lu' Mutu. Mie îmi place foarte mult de Kassandra, fiindcă e căsătorită. Serialul meu preferat se numeşte Xena prințesa războinică, deoarece este o fată frumoasă, inteligentă, care ştie cum să se apere, dar şi cum să atace. Ea rezolvă multe probleme pe care ceilalți cavaleri nu le pot rezolva. N-am putut urmări nici unul din documentarele ştiințifice recomandate de Găluşcă, deoarece tata s-a uitat la meci, mama la telenuvelă şi bunica la politică. O lecție reuşită trebuie să aibă multe poante şi în special suspans…

Domnul Trandafir de Mihail Sadoveanu s-a dus pe la piață la Piața Unu Mai de lângă primărie. El a scăpat jos sacoşele răpănoase pe prag la bucătărioara de vară, a scos limba mare prin strungăreață sau prin caninul lipsă şi a murit. A dat… catalogul popii Panda. Să ne ia la religie. Şi l-au primenit învățătoarele şi cu profesorii, l-au jelitără şi l-au înmormântat la noi la cimitir, cuvântând directorul Filatov la poarta şcolii şi popa Panda la groapă, iar noi am dat bani de coroane, jerbe, lumânări şi de anunț la Radio Statornicia şi la *listok* la Autonomia locală, iar la pomană, care s-a spart desprinzându-se care avea bani să meargă la Popas, n-a mai dat de-mpărțeală Ciomolunga, Fefeleaga şi cu Naşpa dropsuri, ciocolăți, napolitane, *girasol*, ciungă şi snexuri în cantități suficiente la fiecare copil prezent, cum trebuia la îngroparea unui cadavru… didactic, noi ne adresăm autorităților tutelare de ultimă instanță, la canale şi la presulică, c-au păpat ca pe fondurile de higienizare toate ajutoarele din *uie* la praznicul profului învățătoresele-profesoroaicele fomiste şi cu familiile lor nehalite!

Cum ar fi şi familia Străchinaru când se-ntoarse de la lipit panouri, ostenită şi enervată, Inocencia – că avea atâta curățenie de făcut cât lipsea *ăla* de-şi aruncă batistele şi şosetele pe unde apucă – şi nu-i trebui mare efort de documentare ca, văzând cu ochii ăia verzii pungili-n hol, să facă bot ca de pumă-n EXCEPȚIE DE LA REGULĂ TOTALĂ şi să anvizajeze ipoteza că puturosul ei trebuie să mai fi lenevit în pat cu extinderea-n sus după ce i-a sunat ceasul şi aşa se şi explică ştiințific de ce a pierdut rata, apoi s-a dus dracului şi trenul, fiindcă n-a găsit ocazie nici social-democrată, nici liberală, nici democreştină, de Căgiurzia, şi ACUM, râvnind mezeluri şi zaharicale, înadins le-a lăsat la uşă, ca să le-nfulece ulterior susținând că degeaba le mai băgăm în frigider, mă Cențişor, c-au şi inițializat să-şi modifice calitățile organoleptice, descompunându-se feromonii în ele sub canicula asta de efect bacovian de seră!…

Când însă, guițând sălbatic şi Skinner, auzind gură, Cențica avu revelația că omul cu care şi-a mâncat viața, după ce că nici n-a dat la purcel i-a mai şi umplut casa cu furnici care put, *cannela merda*, avu şi o senzație nouă, de isterie că să se urce de nebună ca un *trafalete* pă pereții nehumuiți de pe când mai trăia nea Mielu, stând ea cam prost cu nervişorii şi că cât lipiseră poze şi legende şi statistici, consumând cafele, fursecuri, răcoritoare, țigări de lux şi ce-a mai dat Buțai cu generozitate, ca să ne mai cheme să-l ajutăm, fetele au pălăvrăgit cobind doar într-o subcultură a pesimismului că e exclus să ne mai mărească şi nouă leafa până-n 2000, că în 1998 poporul va fi pornit în contra profilor de liceu prin rezultatele dezastruoase la bac, iar în 1999 va reieşi din examenul național de capa că nici profii gimnaziali nu merită să iei bani pentru ei de la gratuitățile pă transport, de la pensionari şi şomeri, de la medicamente

sau de la apărarea țării! De unde şi regula lui Marinică: când creşte mult dolarul față de leu, Cențico, e bine să-ți dai copiii la meditat, deoarece vor fi examenele naționale mai grele, pentru a intimida sindicatele că *nu se munceşte* decât în minister şi la inspectorate!

Şi poate că starea de non-comunicare dintre cei doi soți, care au împins EXCEPȚIA DE LA REGULĂ prea departe, s-ar fi prelungit cât tranziția fără intervenția specialistului, dar Vanessa a sunat la ei, pe piscurile enervării, ca să-i roage să facă ceva să-l potolească pe Skinner, fiindcă nu se poate concentra de guițatul lui pe nu ştiu ce taxonomie a îngerilor! De câte zile nu i-ați mai dat, mă păgânilor, de mâncare? Dacă n-aveți ce-i da, de ce-l mai țineți numai ca să-l chinuiți? Bine, bine, am reținut! ho! codârrrr la cărți, curvo! o dădu cu oarecare brutalitate afară proprietara, după care îi păru rău de ce-a făcut şi de cum şi-a băgat Skaraoțki codoiul de se ceartă azi cu toți!

Şi se reculese un timp la icoana călugărului Vasea, ajungând la concluzia că diminuarea calitativă a atractivității SISTEMULUI şi hemoragia lui de cadre se manifestă nu cum vede Dudiță numai ciurucuri *printre colegi*, ci mai ales *la vechili şi arendaşi*, cel mai bun exemplu fiind chiar curva asta de Daria Nikolaevna Saltîkova, care n-a avut un debut de carieră mai strălucit decât al lui Vizdy, doar că nu dăduse la iepuri, ci la porumbei comestibili!

Şi se ridică înveselită de revelație să i-o comunice!

Ayyy! *Ay de mi*! Ce guițase porcul până atunci, dar ce sunete dezarticulate scose purcica de Cențica când realiză că ceva grav, şi ireversibil poate, tocmai când erau ei mai în criză de bani şi mai strâmtorați ca oricând, se întâmplase deja cu soțul ei, Bonobo!

În dormitorul numărul unu, nesimțitul de Moluscă se urcase-n pat, pe cuvertura Puşii, cu… ciocații! şi şedea cu ceafa pe o pernă roz rezemată de lada studioului, cu mâinile galbene răsfirate şi pierdute, cu cearcăne mari şi cu priviri nespus de triste: încă nu depăşise şocul tranziției de la cariera… didactică, la a începe, pe culmile vieții, o afacere pe cont propriu, la benzinărie, la Popas, la Anfisa Barabanova, ca pompist-analist. Eu care am fundat *oligopedagogia*, parcă zicea el, iată-mă un *molliusk*, un debil mintal de nu mai ştiu banii mei ce-am făcut cu ei, prognosticul fiind sumbru, că urmează s-ajung idiot ce totuşi mai ciuleşte urechea la muzica de la Katiuşa, şi-n fine, un imbecil ce la nimic zgomotos, nici măcar la golul victoriei nu mai reacționează, să m-arunc în Spălătura cu costumul de zgonhen şi cu ciocații! Şi de-o fi să fiu reeducat cu metodele oligofrenopedagogiei, dacă o pățesc la cap ca Stalin, Inocencia nu te întrista, că-mi revin, neprihănit fiind datorită EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ practicate de noi în ultima vreme, aşa că pân' a nu începe tezele voi fi iar la catedră!

Care tristă Inocencia, ca orice femeie care contează pe soț în viață s-aducă bani în casă nu imagine despre lume, se uita la noul colocatar de pe patul Puşii cum se uită porcii din Novosibirsk la portocale, acel Novosibirsk către unde trimisese, dar n-a ajuns, o scrisoare Răzvana înainte, în entuziasm de perestroikă şi de glaznosti, unui tovarăş academician Erşov, care implicat într-un proiect *Şkolnița* de computerizare în învățământ, demonstrase că *profesorul nu dispare*!

„Ce vrai tu, Borea? Ia du-te la joacă sub măslin! – se îmbufnă / răsfăță ea când întunecă al uşii toc José-Maria de Piedád, zis Fafulea, zis Celmare ca şef de cameră, cu biciul şi cu scheleticul Kabîzdoh, carele căra morții / cadavrele, la gropile săpate de Antoşka Bukamaşkin în cimitirul popii Panda. Ia te uită! – mai zise ea c-o veselie de canal, constatând că urcase şi obezul Murugoi al Malaşei şi tocmai uda, scâncind ca de piatră la rinichi, preşul de la intrare cu tot cu cheie. „Doamna Cențica – zise el spăşit – nu te-am deranjat, săru' mâna! nici pentru Zoia dumitale de stă-n bancă cu Malagueña Praskoviei la tine-n clasă, nici pentru Palaşca dumnealui de la a cincea de e prietenă cu Himenuşa Bukamaşkina! Trecui, de fapt, de la Katiuşa pe la Naşpa, să-i semneze cecul Gaviotei să-i iau alocația ca s-o beau, dar nu vrea fără scutire, că mi s-a-ntors şi mie acasă fata, doamna învățătoare, n-o mai ține Vampiru decât dac-o dotăm cu mobilă ergonomică mai marfă şi cu maşină de spălat cu bule, şi e rău, bre, când nu te ascultă copiii… Dar ce-are? L-a pălit damblaua pe don' profesor Găluşcă!!! Şi ca un corolar, o să-mi semneze doamna directoare Vizdela pentru Palaşca de alocație!"

Adăugă c-ar trebui sesizat popa Panda că muribundul cere maslu, dar reascultându-l printre balele galbene, realiză că pe Maslow invoca acesta certându-se cu grohăiturile lui Skinner, hârâi a mucegai, stuchi pe covorul de iută străveche, ştergând cu espadrila şi se retrase escortat de cei doi zăvozi, Kabîzdoh şi Murugoi, ca Ivan Petrovici Pavlov de Rafael şi de Roza… Se tot coborî pe casa scărilor ca-ntr-un cavou şi se-ndepărtă cu biciul şi tăifăsuind cu cânii ca cu nişte colegi de celulă, Cențica înțelegând doar *svinia* – ori c-o-njurase, ori că-şi planifica să ia porcul la noapte, băgându-i un țăruş în aria curriculară ca să achiezeze! Întristat de ce văzuse la familia de intelectuali, el opri camionul cu cai la Raketta la o vodculiță *genocid* cu iz puturos de *pinga* şi de tovarăşă de drum nespălată, anunțând pe polcovnicul Agheev, care ca să nu se deconspire, purta o uniformă de maior, să transmită generalului Vasea la Popas, că situația domnului profesor Dudu Străchinaru de la Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII din Drujba, care cutezase a ridica mâna asupra țareviciului Feodor Stepanovici Ciuvîrin, este următoarea: aşa de mari au fost resentimentele sale după ce s-a pus rău cu nea Fane şi prietenii lui, încât a paralizat pe partea cu care a păcătuit. Ceea ce s-ar vindeca lesne cu tinctura de şerpişori de cimitir *Dracula drujbensis*, dar neprimind vreo indicație, el,

Fafulea, nu şi-a dat cu părerea față de purcica de Cențica, atinsă şi ea, pare-se, de… maladia străchinară!

Şeful de post luă nota şi se aruncă-n Mercedesul blindat al fraților Filatov, lângă primarul Mitrofan Buțai, ce venea de la Statornicia încărcat ca un măgăruş, să nu intre ca un sărătonc în cetatea cu mesteceni de Carelia a lui Ciuvîrin, ci cu delicatese, fiind între ei o tacită competiție culinară şi auto pentru titlul de aristocrat dominant în Drujba, iar principalul suspect aflându-se bolnav pe moarte, se anticipa aşteptare-n tensiune a ce va zice el spovedindu-se, neîntrunindu-se deocamdată condițiile pentru întrunirea celulei de criză, declararea stării de necesitate sau lansarea indicativului *Ivan cel Groaznic*, care însemna pe toată gubernia alarmă de luptă parțială pentru apărarea intereselor, a proprietății şi a libertăților ca când s-au trimis nişte faxuri.

Cențica împrumutase ceva din prostrația bărbatului ei. Îngenunchease la icoana cu ramă din plastic roz a călugărului Vasea şi, în loc să se roage să ne mai mărească şi nouă leafa, se gândea la ce-auzise râzându-se pe primarul Buțai că nomenclatura regimului ales de *golanii* soțului ei muribund ocroteşte tot vechile structuri, pe care nu le-a deranjat *nici c-un pârț de bătrân*! Şi că dacă tot are *unii* permis la Academie, atunci de ce nu candidează ei? să-şi asigure nişte chestii, să voiajeze pă peste tot şi să-şi *aranjeze* copiii avantajos, în timpul mandatului, tot aşa nesupărând vreun intuşabil!

Noi resursele umane ale arhipelagului şcolar, a deviat Cențişor discuțiile să nu se ia Cachita de ea c-a votat *schimbarea*, în loc să muncim competent-performant din vocație, ca arendaşii şi vechilii, *cerem*, *cerem şi iar cerem* dintr-o mentalitate centralist-etatistă învechită, profitând în fond de bunăvoința maladivă a puterii locale şi centrale, care DE MILĂ *n-a declanşat cutremurul disponibilizărilor în arhipelag*, să ne sature de revendicări!

Şi aşa şi trebuie! Să nu mai cerem în cor, Dudiță! Fiindcă *nu există salvare colectivă*, ci fiecare *se descurcă*! Nu putem să câştigăm toți odată la teleloteria animalelor! Dar tu nu vezi, Dudiță, c-aşa ai fost tu mereu, Dudiță, un bărbat cu caracter nonprofit, Dudiță, care ai deviat juvenil încă din stagiatură, neoferindu-te turnător voluntar securității, nu te-ai zbătut nici să intri-n partidul partidelor, nu te-ai angajat în anii' 80 nici măcar pe portița *industriei meditațiilor*, ca precapitalism, motivând că e principala pârghie de *inversiune a valorilor*, deoarece strecori în elită din start mediocritatea sub formă de *axoinvertiți* şi n-o s-avem *specialişti* tocmai atunci când va fi de intrat în NATO şi-n *uie*, mulțumită acestei politici de cadre înmlăştinându-ne pe vecie într-un STATUT DE FOSTĂ REPUBLICĂ SOVIETICĂ! Ah, ce m-ai înşelat toată viața, Dudiță, fir-ai al dracului! de-ar păli de invidie şi politicianul de vocație! Şi ACUM, dintr-un salariu de învățătoare, să cresc şi s-aranjez doi copii, ai? studenți

batjocoriți de colegii lor îmbuibați, de profesori chiar, că se vede-n călcătură, dom' le, în privirea lor umilă, că n-au mentalitate de piloşi, CUM NICI VIITOR NU AU! plus s-am grijă şi de porc pân' la Crăciun, Bonobele, şi vine canicula-n stepuliță şi numai tu ştiai să-l ții curat de să nu pută şi să nu protesteze Răzvana la administrație că nu poate citi despre taxonomia îngerilor din cauza emanațiilor lui!

„Casa asta este casă naționalizată şi nu mă poate da nimeni afară din ea!" – zâmbi a rânjet carnivor sărmana văduvă, văzând că-i pătrund prin uşa lăsată întredeschisă de José-Maria de Piedád, foarte sobri, şeful de post Saşa Agheev şi cu primarul său Buțai, pe când de jos se auzea Bemweul lui Astolfo, cu muzica funebră de pe caseta *Când oi fi pe mal de groapă* în boxele cele lila.

Nici vorbă nu putea fi de evacuare, fiindcă înainte de regretații tanchişti nu mai stătuse nimeni în Blocurile Ruşilor: blocul se născuse naționalizat!

„Nu trebuie mişcat din loc!" – o sfătui cu sfială plutonierul, deoarece ajutase în carieră accidentați şi mai grav.

„Voi l-ați omorât, voi să-l îngropați! – trecu instantaneu din depresie în agitație Cențişor, confundând pe chelul, glumețul şi mătăhălosul, hruşciovianul Mitraşa cu brejnevianul Filatov, în care parcă se-ntrupa colectivul pedagogic cu care se luptase Moluscă pentru salariu de merit, iar în ultimele ore se ruinase cu o nețînută *lecție deşchisă pă Europa*! Cei doi nepoftiți plecară fără a lăsa văduvei măcar o grivnă, dar convinşi că Bonobo e într-adevăr bolnav, în mare suferință, cauzată de c-a ridicat mâna asupra lui Frecardo, el regretă sincer fapta comisă şi, în consecință, nu mai trebuie demarate demersurile ca să fie scos din puşcărie Harneală, pentru a-i aplica o bătaie soră cu moartea dirigintelui său păcătos şi bătrân, în baza informațiilor uşor de verificat că se urcă matinal la Malaşa pe stănoagă, ca o compensație la EXCEPȚIA DE LA REGULĂ implementată conjugal de Cențica, la sugestia Staruhei Izerghil şi a popii Panda, ca mod de a grăbi prin virtute să le vină tranşa teleloteristică!

Hm! Că nici nu l-a dus pe Diță la groapă lângă Puşa şi fata Puşii e deja vizitată de mulți bărbați serioşi, cu situație, în cea mai mare derută o puseră pe Răzvana tropăiturile şi claxoanele, curiozitatea făcând-o să treacă peste vorba curvă, să revină-n vizită şi să-şi consilieze vecina-colega să fixeze criterii corecte pentru alegerea unui bărbat de-al doilea care să stea mai bine cu banii, nefiind perspective până-n Anul electoral Eminescu 2000 să ne mai mărească şi nouă leafa.

Ci abia văzându-le de tot mai departe comunicând şi cooperând în deplin artel de întovărăşire ca femei solo, Moluscă avu o tresărire că i se blochează funcțiile de relație cu mediul şi se concentră intuitiv pe cele de reproducere, scăpând două porno lacrimi lungi pe obrajii deja albaştri, la

gândul nostalgic şi melancolic că poate e ultima oară în viață când ar mai fi putut pe acest glob în încălzire pământească să se desfete cu două formatoare odată.

„Eu sunt oaia clonată Dolly şi n-am nici un pic de personalitate! Şi nici o idee nu-mi vine! – recunoscu doamna Inocencia Străchinaru că este complet depăşită de situație cu-n mort în casă. Spune-mi tu, Răzvană, ce mă fac, ce mă fac eu acum? Când Dudulac mă lasă nemântuită loteristic şi nici nu-mi mai pot proba prin EXCEPȚIA DE LA REGULĂ virtutea necesară mie la întocmirea punctajului pentru prioritate la anticiparea câştigului!”

„În primul rând – se scărpină febril jegoasa de Naşpa după ureche, ca de insecte – du-te, fată, de dă-ntr-o procedură de urgență ceva şi lui căcăciosul de Skinner, că m-a înnebunit de urechi! Fiindcă purcelul nu e ca omul, nu e cadru… didactic, de să reziste cu răbdări prăjite-n coşul zilnic, până vine Marinică Drujbescu la guvernare să mai rechiziționeze de la intuşabili vile şi să-mpartă la calici rechizite! Iar eu între timp băşinos am să-l caut la telefon doar pe Genaro, că Maricusa, care poate că ştii şi tu ca mamă că e-ngreunată c-un fecior din upercutclas, riscăm să lepede de scârbă şi să trebuiască să ia iar toate de coadă de unde le-a lăsat! Cât despre dusul la spital, dacă n-ai bani, n-are nici un rost, femeie! Mai ales când or vedea alea pe fişă că e un jeg de prof băşinos! Ca să nu mai zic una că de vreo câțiva ani buni omul tău nu mai are nici pijama! Cel puțin una pe care să i-o fi văzut eu la uscătorie. Ți-l mănâncă de viu, fa, gândacii de bucătărie în salonul ăla băşinos de la Căgiurzia! E drept, ca cercetător, o să-şi poată continua vremelnic lucrarea de grad, uitându-se-n sertarul de la noptieră ca-n şiştarul Malaşei. Moare cu insectele-n gând, cu ăia roşcați *Blatta germanica* şi cu ăia negri *Periplaneta orientalis*, nu cu tine, Cențica mamii, sau cu băiatul şi cu fata lui, cum s-ar cuveni la nişte creştini din gubernia noastră, cea cutreierată *per pedes apostolorum* de Sfântul Andrei! Aşa că nici să nu te mai gândeşti să mai scoți om bătrân şi căcăcios din curte doar ca să-l supui la cazne, să se canonească printre străini băşinoşi, Cențico!”

Gurluitul porcului se ostoi ca prin farmece izerghiliene, auzindu-se-n loc clefăituri de aprobare, gângurit şi câte un râgâit agresiv să nu se înfrupte cumva şi oaia clonată Dolly din troacă. Aşa că domnul profesor Străchinaru oftă uşurat, ca pe vremuri, când îi zicea c-a fost de milioane!

Două ore mai târziu, Genaro îl găsi în pijamaua cea peticită şi foarte strâmtă, a Vanessei, după ce Inocencia se chinuise îndelung cu picioarele şi mâinile lui numai păr, piele şi os, inerte ca ale unui manechin de plastic rigid, ca să le bage.

Ar fi ajuns şi mai devreme cu Porşoiul de curse al lui Leonardo, cumnată-su din Sectorul Unu, pe care-l cam dispreţuise până atunci, cât viața nu-l silise să apeleze, zicând Maricusei, când l-a sondat ea ce părere

are de el, că parcă-i fecundat *in vitro*, fiind într-adevăr fragil ca o menajerie de sticlă, cocoşat şi strâmb de parcă de-atâta carte ar fi dobândit simultan cifoza, scolioza, lordoza, lombroza şi chiar miopia roză a intelectualilor, ca şi cum fecundarea în retortă, în *cucurbita*, în dovleacul de sticlă, ar da în mod fatal curiozități destinate raclei de la Musée de l'Homme, pe când fecundarea la beție golind sticlă după sticlă, dimpotrivă, dă personalități cât să întrețină teleelectoratul şapte nomenclaturi pe şapte canale, în loc de una singură pe două-trei ore de emisie pe zi!

„Ay, padre, padre, huuuuum! Sfinte părinte! Nu mai scoți om bătrân din ogradă, batiuşca, să-l blesteme alți intelectuali, disidenți sau rezidenți, ale căror salarii sunt concepute de guvern mici, tocmai pentru a arunca asupra maselor largi populare pretenția gratuității asistenței medicale la noi în republică! Ay, batiuşca, batiuşca!" – plânse Genaro o țâră, sacerdotându-şi tatăl ca şi cum s-ar fi ruşinat să i-l găsească moartea cadru… didactic.

Apoi îi arătă mă-sii spuma pe care o avea muribundul între măselele galbene şi mari ca ale unui cal de povară, una de pe mandibulă-n dreapta, dincolo de caninul lipsă, fiind de aur şi, de aceea, bietul Dudiță încercând pe această cale umedă şi nonverbală să-i sensibilizeze pe cei dragi ca să nu uite de ea la înhumarea-n locuşorul viran de lângă Puşa.

Biata Cențica sta pe marginea patului şi asculta albă ca porțelanul şi lăcrima şi numai ce-şi frângea mânuțele date cu creme şi nemuncite rânind la bivolițe ca ale Malaşei, gândindu-se că te canoneşti cu copiii şi, când dai de necaz şi nu mai ştii dacă te afli sau nu pe un parcurs bun, cu câtă răceală vorbeşte de tine bolnav pe moarte fiul veterinar, căutându-te şi-n măsele!

„Nu mai scoți om bătrân din ogradă! Decât dacă-l pui în conservare pentru domnişoarele de la Musée de l'Homme, prin plastifiere!" – diagnostică însă şi Maricusa de cum sosi fâşneață ca bunică-sa, parcă fuseseră vorbiți, îngrozind şi mai mult pe mă-sa, care poate mai nădăjduia de la multimiliardarul şi dezgustatul de nesfârşita ceartă dintre narodnici şi marxişti, Leonardo, un gest, dar fata îi făcuse vânt din uliță mutantului, ambiționându-l dacă ajunge la vreme cu Porşoiul de curse la Craiova, unde se juca soarta campionatului, numai să nu se prindă nenorocitul din ce bălegar drujbean, ca Esmeralda lui Harneală, se ridicase şi ea floare albă din pireul de cartofi al mă-sii, la Blocurile Ruşilor.

„Ah, copilaşii mei, copilaşii mei orfani! – demară să plângă Cenți-şor cu nişte lacrimi verzi de credeai c-o să i se decoloreze irişii obiectivelor cadru până-n albitură, iar obrajii o să i se umple de microalge ca la o Niobe din marmură antică plasată-ntr-un parc umed pe domeniul public. Ah, aoleu şi vai de mine şi de mine, pruncuții mei nemângâieți! Oți fi osteniți şi nemâncați dupe drum, sărăcuții! Sărăcuții MEI!!!

Doamne, ai grijă de calicii mei! Pe Cica mărit-o c-un intuşabil, iar pe Gua împinge-l să candideze exploatând retoric la sânge calitatea asta de orfan!”

Bine nu zise şi se repezi la frigider, care dealtfel hodorogea parcă mai tare, ca un tractor cu motor de tanc, iar Moluscă îşi majoră sensibil unghiile, mai ales de la picere, arcuindu-le-n jos ca la vulturul cruciat, semnal nedetectat de nimeni în clar, sensibilizând istoria şi mai ales literatura că e taman ce socotise şi el. Muierea dezambală cu grăbire şi le anvizajă-n bucătărioară aperitive mezeloase şi ei se înfruptară cu exuberanță juvenilă şi poate chiar concurențial, fiindcă gingaşa Maricusa, brunetă ca tatăl, cu ochi de preerie ca ai mă-sii, cu asterisc ca al Puşii, cu minibelciug ombilical şi chiar mai jos decât atât, ca la nimenea-n Drujba, se străduia s-apuce şi suplimentar pentru embrionul pe care credea că-l are-n burtică, iar dacă nu prinsese, ea se asigurase de o anumită cantitate de material semincer protejat de la Leonardo, când se gonise-evaluase cu el ca pentru un test inițial ultima dată, urmând ca Genaro cu *cucurbita* lui de la veterinară să ducă la bun sfârşit în dovleacul de sticlă, dând dovadă de perfectă transparență, fecundația pe care ea o proiectase, altă cale de a ieşi din amărăştenie şi Drujbă nevăzând, de parcă se băteau calicii cu câinii la gura lor şi nu se putu abține a lor încercată maică Cențica să nu se jelească de mila străineilor ei, fiind mai lacomi şi mai nehaliți chiar şi decât Skinner adineaurea, căruia-i dăduse lături la indicația realistă a Vanessei, o adevărată doamnă şi vecină cu care uite că nu mai avea ce-mpărți şi de ce s-o facă preventiv curvă, *ay de mi*! duse în neființă erau şi extinderea şi subcomponentele schilodului, puteau deveni iarăşi bune a-mice, ca pe vremea când coceau împreună chec cu cacao şi cornulețe cu rahat şi ascultau Europa Liberă, rezistând prin cultură partidului partidelor.

Ei erau trei şi clefăiau-clefăiau şi de bucuria lor clefăia în spiritul său deja cocoțat pe tavan, însuşi academicianul Dudu Străchinaru, de aviza de sus Teleenciclopedia şi pleda pentru demnitate-n oligo- *uie*, straniu fiind că în acest context cu mai multe paliere, prințişorul Genaro, deşi se plângea că medicina veterinară e de *en* ori mai grea decât cea umană, fiindcă înveți de *en* ori anatomie, fiziologie, simptomatologie şi ce extinderea lui Skaraoțki mai trebuie, adică de câte *en* specii de animale domestice sau captive ai de tămăduit, întrucât el nu făcuse încă o practică şi în psihiatria vacilor nebune, diagnostică-prognostică cam prea optimist că tac-su, om hirsut fără fir alb, gata să-l angajeze paznic de noapte la Popas nea Fane Ciuvîrin, o să-şi umple încet-încet craniul cu sânge din resurse proprii, precum canibalul o tigvă de la alții, şi o să înceapă să putrezească fără a mai pretinde cheltuieli de spitalizare, terminându-se tărăboiul, inclusiv cu praznicul, cel mai târziu până la finala Cupei!

Într-adevăr, mica apoplexie de frustrat c-a pierdut rata tranziției dinspre Cuțarida, se stopase dar nu se stabilizase. Scenariul fiind ca el să manifeste o ultimă relansare a virilității, regretând că abandonează cariera… didactică, în plin **colaps educațional,** şi că se mută de la Blocurile Ruşilor într-o izbă lacustră înconjurată de nuferi calzi de *Victoria regia* fără să fi experimentat un sex întreit, cu Cențica şi Vanessa, cu Vanessa şi Malaşa sau cu Malaşa şi Cențişor, cum invidiase de insomnie noaptea trecută la un film tipic **cetății oligoeducative**, adresat… adulților ca Frecardo, ceea ce-i revelase că greşise principial, ca pedagog, cu băiatul patronului său, ba chiar cu inocența întruchipată-n Esmeralda, încă şi mai grav, provocându-i puştoaicei prin experiența de vârf cu violentarea partenerului ei imprintingul că există limite ale deontologiei sexuale în materie de tehnicalități!

„Mă angajez dracu definitiv la benzinărie! – îşi spuse. Sunt complet depăşit ca furnizor de formare care-şi trece-n oferta şcolii că dă şi *educație*! Să le-o dea Buțai, Filatov, Ciuvîrin şi ceilalți drujbeni care AU REUŞIT!”

Şi tocmai luciditatea asta rece, de tanc în crivăț, confirma-va concluzia legistului, trimis de General Cențicăi, că maladia amărâtului de dresor este… un *exces* de seriozitate implicând o banală teamă de a mai surâde, este chiar o frică de a surâde, este o *cheromusofobie*, apărută pe un fond neurastenic şi mesianic datorat la că nu se mai ajungea cu leafa de la o lună la alta şi astfel familia inițializa să chirăie după bani din ce în ce mai anticipat, paralizia venind ca o complicație sistemică tocmai din momentul pierderii totale a umorului, manifestată prin scârba de veselie tembelă încârligată cu amintita *spaimă de a mai surâde*, ca la distroficii de sfârşit de lagăr, în genere prognosticul fiind că cheromusofobia la noi în *muie*, cu paralizie cu tot, este vindecabilă doar prin expiere aparentă şi resurecție tot atât de aparentă dar extrem de improbabilă!

Iară după ce haliră tot şi se linseră pe bot, iaca ăla micu din burtica Maricusei o stimulă să râvnească: „Peste atâtea delicatese – zise ea închizând un ochi cu nostalgie – parc-am merita ş-o bere, dragi părinți, mamă şi tată, care ne vedem atât de rar, şi la aşa ocazii mai zgubilitice!”

Ceea ce se şi făcu de peste drum de la Katiuşa, însă panaceul ce se cerea de fapt la organismul scos din homeostazia reglată îndelung pe foame, dup-o masă copioasă şi gustoasă era să dai drumul la tembelizor, dacă nu te-ai uitat şi cât te alimentai la promoții culinare, ceea ce însă medicii şi îndeosebi psihiatrii nici nu recomandă, pentru că dacă e benefic să nu te mai uiți prin oraş la altceva decât la vitrine, să nu vezi adică boturi sinistre de perdanți pe tot de-a rândul, iar pe ferestre de la bloc, să nu observi gunoaiele câinilor comunitari şi ale pensionarilor, măcar atunci când bagi ceva în tine, este de preferat să vezi bine, să guşti, să miroşi, să auzi clefăitul preparatelor, ca pe o probă că TU trăieşti în

realitatea reală şi nu starurile se hrănesc în acel moment la masa ta modestă!

Ei se înşelau însă amarnic când funcționau comportamental operând ca şi cum gândul de a deschide tembelizorul ar fi fost al lor. El era al lui! Fiindcă numai futbolul ne face fericiți, iar Vanessei, de prea multă citeală în uichind îi plăcea a avea contact vizual cu bărbați tineri în chiloți alergând înfierbântați după ceva rotund şi nu neapărat siliconat, nici sifonat, iar alții uitându-se tensionați din tribună, cum de la bloc la o nuntă de câini, problema fiind că dacă oltenii pierdeau cu feroviarii în Bănie, atunci nu mai avea importanță ce făceau cu ei pe Lia Manoliu în Cupă, căci din jocul rezultatelor, cu cele trei puncte asigurate, echipa alb-vişinie îşi conserva lideratul ce avea luând titlul în detrimentul unei Stele încurcate de Sportul Studențesc cu un egal realizând *lo real maravilloso* de a relansa campionatul, iar eu zac pe patul conjugal doborât de EXCEPȚIA DE LA REGULĂ şi mă-ntreb dacă şi Genaro al meu ar fi făcut pentru mine ca tată un gest ca ăsta, ca portarul de la Sportul pentru tăticul lui antrenor în Giuleşti, logic fiind ACUM să-l bagi între buturile mă-sii de ferplei la Craiova – la noi şi tocmai în *futbolnîi meaci* se găsi ferplei să vină ! – te asiguri, ca oltean, mai întâi de acces la Cupa Cupelor, aşa e corect managerial, apoi vezi şi ce poți face pe Lia Manoliu, poate că, din recunoştință, Giuleştiul renunță eventual la *eventul* cu a lua şi titlul, şi Cupa României, ca să nu mai zic nimic că poate după şampania şi fiesta din cartier, proaspeții campioni alb-vişinii se demobilizează total şi nu-şi mai pot urni plumbul din crampoane! Deci, firescul înseamnă ca oltenii să-şi conserve forțele pentru finala Cupei, să aducă trofeul în Bănie, aşa că victoria rapidistă este previzibilă! Dacă bate Rapidul, atunci trăim cu adevărat în capitalism, iar dacă pierde titlul rezultatul acestui *mare test de la Craiova* e că-n 1998 încă mai avem de tras până intrăm în *uie*, nepermițându-ne să ne băgăm deocamdată decât vârful, upercutclasul!

Şi deşi suferea din cauza tembelizorului de cheromusofobie, de groaza de a surâde, ca lemnificare a capacităților intelectului de a despica rațiunea în rații şi a o lua la veselie despre orice tragedie, fiind tare boala asta a nonsurâsului, ce a chinuit-o şi pe feblețea lui italiană din junie, pe marea solistă Nada, hm, şi iarăşi două lacrimi, două, punctiforme, la colțul lung al ochilor, când văzu furia suprarealistă cu care atacau pe oaspeți universitarii confirmând muribundului drujbean că cel puțin două katiuşe oltene vor zgudui ațele rapidiste.

Avea să ajungă Leonardo la timp cu Porşoiul? A ajuns? se întreba Maricusa tensionată că se executa o pălitură liberă iar zidul se forma în preajma punctului cu var. Pe când mai calm Genaro, văzând că tac-su e pe fază şi se tembelizează normal, deci mai mănânci o pâine coaptă pe vatră până se răceşte el la temperatura camerei, i se făcu dor să se mai

plimbe prin Drujba, să mai vadă cine ce pagode a mai ridicat sau ce mai întreprind anumiți colegi, cine-a mai ieşit de la pârnaie sau abia s-a dus, aşa că o luă spre Anfisa Barabanova, ca să se-ntoarcă uşurat abia după teleenciclopedie şi una din ultimele Serate ale lui Iosif Sava, a cărui pensionare de la televiziunea de stat, sub pretextul RENTABILIZĂRII cu tineret, era pentru schilodul de taică-su la Katiuşa, un simptom prevestitor, Ninele, al neîmplinirii visului nostru al transformării TVR 2 în Canal Didactic, poate unic în *muie*, pentru copiii fără cărți, şi pentru… cărturarii fără cărți! să nu ne mai sufocăm într-o **cetate oligoeducativă**, bazată pe câini, cartier, tembelizor, presulică, familie şi pârnaie, să sustragă şcolii educația în interesul mafiilor scenaritene din spatele tuturor disfuncționalităților de a crea şi stăpâni aligatorul incapabil să-şi judece vreodată aleşii!

„E mai bine tata?” – se trezi cu ochii urduroşi verzi ca ai mă-sii Maricusa, scotocind în frigider.

„Tata ca tata-n morții mă-sii! – pufni furios Genaro. Acum mi-e de mama, care gătea excelent, de era bună să facă promoții la telehrană! Vezi că trosneşte şi-n ea ceva!” – protestă el ca faultat, abia tras de limbuță de Anfisa Barabanova, la ordin, dacă nu cumva *ştie ceva* de la taică-su, că s-o fi spovedit care a fost motivația de-a ridicat laba, actualmente paralizată, asupra lui Feodor Stepanovici Ciuvîrin, mântuitorul drujbean, diseminând confuzie în sânul observatorilor faptul că o familie care citea cărți încă nu a adus medic uman la muribund, şi provocând de-a dreptul isterie informația că recent a acționat în zonă un Porşoi cu număr de Sectorul Unu, mai atractiv – susține Corela Drob – decât Bemweul lui Buțai, Mercedesul blindat al fraților Filatov şi chiar Mițubişul cel nou al lui Ciuvîrin sinergic la un loc, deoarece noi ne-am obişnuit cu senzația şi cu melosul alarmelor lor.

Tocmai atunci, Cențica auzi la tembelizor că vom impune FMI-ului şi Băncii Mondiale o strategie proprie, care crescând pibul, ne va mai mări şi nouă leafa, după stoparea creşterii negative, numai că ea voia mai mult decât atât, cerând să nu mai ia străinii acțiuni la noi, pentru ca să cumpere masiv copilaşii ei, după vinderea apartamentului de la Blocurile Ruşilor şi mutarea, să crească pe Puşica, într-un oraş curățat de chioşcurile mafiote care întinau arhitectura ceauşistă, ca soacră la Leonardo-n Sectorul Unu, plimbată-n Porşoi…

Handicapatul parcă rânjea sinistru cu dinții deja dezgoliți la rădăcini de parodontoză, cu scăfârlia pură ca entelehia expusă pe pernă pe colț de ladă de studio penetrată de carii patriarhali, nevasta şi fiica de nici 24 de ore vag gravidă, îl vegheau de pe marginea patului în măsura-n care se reflecta-n micul ecran, când Genaro, răscolit de vodca *genocid* cu iz de *pinga* ce turnase din toate pozițiile Anfisa-n el, hotărî că-şi pierde şi mămița dacă nu aplică o terapie de şoc.

„Ce stați, bre, aşa, de parcă ne-ar fi eliminat de la Mondiale Croația, în loc să le scoatem noi futbolul din cap germanilor în sferturile de finală! – se înfurie el. Care e problema, ai? Ce mare lucru s-a-ntâmplat azi, de-ați intrat parcă şi voi în greva surâsului, în cheromusofobie? A, că se prăpădeşte taica pe motiv că nu i-a mai mărit şi lui leafa *în timp ce economia merge strună*, dovadă că vipoii şi intuşabilii noştri sunt tot mai sus deasupra Casei Norodului şi parcă aşa, ne sfidează! Ei, şi ce e rău, bre, în asta? Dar oare merită, Maricuso, aceşti părinți-povară ai noştri să le aducem prinos de recunoştință şi grandioase omagii?… Eu zic că nu, ba chiar dimpotrivă, să-i tragem la răspundere tot tineretul, fără înconjor, pe-aceşti bravi părinți, futu-i în dinți, că de ce e țărişoara asta a noastră cea mai împuțită, sau p-aproape, din Europa, da, ba chiar şi din *muie*, oricum spre aria curriculară a topului! De ce, mă? De ce?"

„Angranjuior… angranjuior…" – cu mare greutate, zgâlțâit de fii-su beat, îngăimă Moluscă, făcând iar spume atât pe colțul scurt, cât şi pe colțul lung al gurii, cu semnificația că batem măcar Columbia cea destabilizată de droguri.

„Angranjuior! – izbucni într-un râs sardonic Genaro. Las' că-ți arăt eu ție angranjuior!"

Şi îi smulse lui bietul taică-su de sub cap perna cea rotundă şi roză a Puşii, degajând-o până-n tavan cu şutul, lăsându-l cu ceafa brăzdată de bătrânețe pe muchia lăzii, ca aşteptând ghilotinarea. Spre a ieşi băiatul cu ea moale şi pufoasă şi asudată la interval, scărpinând-o şi zbânțuindu-se ca cu o chitară şi cântând cu disperare ca răcheții de la Raketta că *mamă, plec în Americaaa, roagă-te să-mi iasă viza!*

„Parcă ziceai că pleci în Sud! – se miră şi se închină Cențica, aruncându-i o privire stăruitoare şi fixă de purcică vorbind pe mobil. În Australia, în Africa de Sud sau în Argentina, oriunde are vite multe, ca să te afirmi ca veterinar profesionist! Aşa mi-ai promis! Şi un copil care nu se ține de cuvânt față de mămica sa înseamnă că nici nu merita să i se încredințeze o limbă maternă!"

Drept răspuns duios, că ținea la mă-sa, el începu să mimeze cu acel talent carismatic de mare ecou la populație, al inginerilor, medicilor, cercetătorilor, economiştilor şi veterinarilor ce se fac actori sau gazetari, cum a aflat bivolul de taică-su de la Filatov că are lecția *deşchisă* pă Europa, cum a dat din coadă că va demonstra în fața unei comisii selecte tragica eroare de a nu fi fost propus de colegi la salariu de merit, deşi se autoforma la zi având permis de a citi la Academie şi deşi descoperise pedagogia reală, pedagogia de fapt, **oligopedagogia**, în care proştii educă pe deştepți, neoştiință română pe care voia s-o lanseze în fața unor vechili şi arendaşi veniți cu o euroinspectoare de extremă stângă, doamna Katrina Djorkaeff-Tornado, care n-au mai ajuns la Drujba fiind Unu Mai şi aleasă *Regina Muncii*; cum şi-a întocmit tăuraşul zebu proiectul de activitate

didactică desăvârşită beat, copiind pe sărite dintr-o carte de inspecție şcolară ceauşistă, deoarece nu i-a mărit şi lui leafa să-şi cumpere unele noi, actualizate; cum a aşteptat pe la şcoală-n futoar cu Stalin, cum a furat propria pungă cu mezeluri, cum l-a chelfănit pe Frecardo, doar pentru că-i comunica Esmeraldei că s-o ia-n cavitatea bucală, primejduind grav viitorul la propria noastră familie; cum a sprintat din cămăruță spre casă la vârsta lui, cu pungili cu Hagi, una cu aperitive mezel, alta cu dulciuri inocente, pentru a ieşi în sâmbăta derbiului din Bănie la rata de Cuțarida, care n-a venit multă vreme, şoferii lărgind intervalul de succedare peste media de 89 min. făcându-şi de cap, făcând avancronica etapei finale, cum şi cadrele… didactice, se plângea domnul director Teofan că întârzie în contradictoriu, iar când ajung la catedre, nu se aude pe holuri *corul* lor, fiind ori rumoare, ori nimic, nimicul primordial de referință, că ori le-a dat de scris, ori dracu ştie ce fac la catedră, după ce i-a amenințat să nu se-audă musca, însă de acum înainte, dat fiind că se anunță inspecții frontale şi brigăzi tematice, am să intru să văd, evitând ca să nu fie ierarhizată şcoala noastră pe județ drept lanterna roşie a clasamentului!

Țârrrr! țârâi apăsător la uşă şi intră peste hohotele de râs ale mamei şi sorei, chiar directorul Filatov, însoțit de un medic legist, o cunoştință a generalului holist Vasea. Şi pe când Teofan Davidovici le pupa speriat, specialistul se şi grăbi a lua calm temperatura infirmului cu un instrument foarte performant, care i-o afişă imediat, odată cu pulsul şi cu tensiunea. Era contrariat ca copiii în februarie 2000, când la grevă înduioşau pe vechili prin declarația mediatizată că ei nu înțeleg, nu-i ajută căpşoarele, nu încape asemenea enormitate: cuuuum? educatorii lor nu mai vrea să muncească? de ce, mamă? de ce, tată, nu se mai face şcoală?

Aşa contrariat exploziv, mai scotocind în cavitatea bucală, legistul îi arătă şi el lui Cențişor spuma pe care o avea muribundul între măselele galbene şi mari ca ale unui dromader de caravană, una după mandibulă-n dreapta extremă fiind însă de aur, cum observase şi Genaro ca veterinar. Tăcut şi misterios, el chemă pe Cențica deoparte în bucătărie, cu săpunel şi prosopel, să se spele la chiuvetă, ca şi pentru a emite, ca analist, o judecată de valoare, un prognostic.

Iacă dar, că medicul nu-şi propusese a-i supune la un *thriller high-tech* dureros pe moştenitori cu dotarea sa, deci el presupunea că tinerilor le-ar fi păsat la amândoi de tăticul lor Moluscă, că-l pierdeau, când de fapt n-ar fi fost exclus, dat fiind **colapsul educațional** de la noi, ca peste ani când s-ar fi dus chiar Inocencia, pensionară, de dor să-şi vadă nepoțica crescută-n Sectorul Unu, să aibă surpriza s-o stopeze iarna-n frig la poarta vilei păzite de dobermani şi badigarzi, tocmai Maricusa şi cu fata ei, Puşica, de să-nghețe bocnă-n trențe-n dreptul interfonului şi să nu ştie serviciul ecologic ce e, dom’ le, cu scârboşenia asta şi s-ajungă s-o dezvelească abia căutătorii de noroc din megagroapa de gunoi a

municipiului, sesizându-l pe el, pe legist că e o mamă de copii congelată pe coclauri!

„Doamnă – o abordă el pudic, dând mai tare difuzorul cu dedicații din bucătărioara mobilată stalinist – de ce extinderea mea să vă mai mint ca să vă mai faceți iluzii electorale la pat cu apostolul dumneavoastră! Aparatele mele sunt sceptice. La esență, prognosticul e complet defavorabil, doamnă, pentru că, hm, hm, soțul dumneavoastră, Străchinaru Dudu, profesor gradul unu, 25 ani vechime, are…are sarmalele reci! Pentru că a fost, nu ştiu prin ce metode, constrâns ca într-o zarcă, aici la Blocurile Ruşilor, la ceea ce aş numi eufemistic, doamnă, EXCEPȚIA DE LA REGULĂ!… Da, domniță, are sarmalele reci, din cauza virtuții excesive, dar şi din prostie! De gură-cască! Deoarece într-un interval de succedare de numai 89 de minute, el a reuşit să piardă o pereche de rate de gară cu destinația trenul tranziției dinspre Cuțarida! Pe-amândouă le-a pierdut, stimată doamnă! Pe-amândouă subcomponentele!… Şi nu văz, la capătul tunelului, consolare în statisticile că eunucii au o speranță de viață lungă! Însă, privind din perspectivă sistemică la obiectiv, la domnul *profesor* Dudu Străchinaru şi la coşmarul său de i s-a năzărit că arendaşii vor să-l degradeze, din profesor ajuns prof reformându-l *formator*, după ce colegii nu l-au nominalizat pentru salariu de merit, constatăm cu regret că nu numai funcția de reproducere s-a diminuat, ci şi funcțiile de relație îi sunt atacate, doamnă, inclusiv comunicarea în limba comună, singurele în bună stare părând a fi rămas, cum e mai rău la noi în *muie*, funcțiile de nutriție, adică să mănânce şi să se cufurească, dar cu toată această complicație ținând de o regresiune spre condiția porcului cu care-am avut impact la intrarea-n bloc, eu anticipez că procesul de răcire se va accentua apreciabil până la sfârşitul intervalului de prognoză, atingându-şi maximul cel mai târziu în cursul dimineții de luni!”

Bucuroşi, fericiți, încântați că tăticul lor va mai rezista, Maricusa şi Genaro îi conduseră până jos pe alee pe director şi pe legist, ca să nu-i muşte câinii comunitari ai blocului, comunitari de centru stânga, dar şi puțin comunişti în sensul că de pe vremea tanchiştilor rămăseseră din generație în generație cu o cultură a haitei locale de agresau pe spionii cu înfățişare de cetățeni certați cu munca fizică.

Afară, Maricusa apelă atunci pe mobil pe Leonardo, să aibă în vedere influența factorilor de risc drujbeni asupra stării ei de sănătate şi să vină cu Porşoiul de urgență de la Craiova, ca s-o ia cu Genaro duminică pe la mare, că e liberă de obligații filiale până luni, când s-o răci tac-su, însă n-au avut ei acolo chiar o vreme de vis, fiind mai rece şi mai precipitată decât se obişnuieşte-n această perioadă a anului, parcă natura însăşi voia să-şi aducă aportul la reciclarea unui cadavru… didactic, care paralizase dinaintea economiei de piață, ale cărei reguli de joc cer să te

muți în permanență unde ți se oferă salariu mai bun, la mii de kilometri pe mapamond, dar lui parcă nu-i venea să schimbe catalogul pe-un furtun de benzinar, mai avea prejudecăți de intelectual îngălat şi iacă dar, cu o spumă care nu mai era galbenă, era aurie în gură, el încă mai căuta să evite a munci la patron, investiga încolo şi încoace, tot scormonea dogmatic după soluții necreative, poziționate animalic tot în cadrul competențelor biologice, deşi primea intermitent, ca o lichea plastifiată în proiect, bobârnace şi şuturi buimăcitoare, ca de pildă în ziar că la Grădina Zoologică sau la Institutul de Științe ale Educației, transferându-se să crească struți sau să consilieze pe arendaşii SISTEMULUI să adapteze la **oligopedagogie** ce li se finanțează, ar fi adus la purcica de Cențica chiar mai puține parale decât de la şcoală de la Drujba, unde beneficia şi de importante sporuri de izolare rurală, iar în cercetarea pură-pură a glandei antiperspirante nici n-ar fi ştiut vreodată precis dacă-i dă sau nu chenzina / lichidarea!

Iar agresiva **cetate oligoeducativă**, stai să vezi, Vanessa, că-şi va impune SISTEMULUI modelul televiziunii de stat *producătoare de profit*: şcoala de mâine va trebui să fie *lucrativă*, să scoață mereu şi mereu şi mereu BANI ŞI IAR BANI din resurse extrabugetare, doar acel management fiind calificat ca bun, care inversează fluxurile financiare, defulând de la şcoli *resurse* către inspectorate, de la inspectorate mai sus spre diferite ministere, iar de la ministere la guvern, *revoluționându-se* algoritmul de feliat pibul! De aici şi sintagma Noua Revoluție Şcolară! Care când o reuşi ne mai măreşte şi nouă leafa!

Bine, dom' le, dar eu mor sucomb crap până atunci! Ce dracu!

NTLPD! (nu te lăsa provocat, Dudiță / dobitocule!)

NTLPDDCDSPTPTCECDSNAPSR! (nu te lăsa provocat, Dudiță, dobitocule, chiar dacă se pişă toți pe tine că eşti cadru... didactic si n-ai părăsit sistemul, ratatule)!

Nici o grijă, mori acolo, că e zeci şi zeci de mii de cadre calificate, pe islaz, de Pobreajen, la iarmarocul de *joburi* şi alte sute de mii se milogeşte continuu de vechili pe la porțile SISTEMULUI pentru o cojiță de pâine! O să-ți facă Vizdica orele până la sfârşitul anului şcolar şi gata! Nimeni nu e de neînlocuit! Au fost schimbate ele *majorități* şi nu s-a schimbat nimic!

Tocmai de aceea, că nu ne mai măreşte şi nouă leafa, hai, iubitule, să fugim din arhipelagul şcolar în pădure, la forturi, să achiziționăm o izbuliță şi-o prisacă şi să creştem guanaci şi un pisoi, aruncându-mi sifoanele la groapa ecologică, săpată ție de Toska Bukamaşkin!

Şi, uichindal, tu, adorabil pahonț, să transporți marfa la piață, la Căgiurzia-n bazar, lângă moschee, având la atelaj pe iepulița Zurka cea focoasă şi pe năbădăiosul armăsar Udaloi, pe care, asemeni tuturor

fanelor Staruhei Izerghil, nu concep să-l degrevezi de subcomponentele sale!

„Păi aiasta înseamnă – medită Cenţişor la delirul lui şi la natura progresivă şi implicit etapizată a descompunerii morale a cadavrului… didactic folosit drept soţ – nici mai mult nici mai puţin decât că în acest moment critic, **oligopedagogia** amărâtului meu de Dudiţă este depăşită de fabulosul realităţii şi în genere de obiectivele vizate managerial de factori de la diferite nivele de decizie ale SISTEMULUI, fiindcă dacă fuge formatorul meu la forturi cu curvele sale, cu rozătoarele de i-au ros toată viaţa buzunarele, şi ne luăm după standarde *uie* minimale, în binomul informativ-formativ-educativ *discipol-maestru*, ăsta din urmă nici nu mai există, deci sunt îndeplinite toate condiţiile ca eu, ca văduvă creativ-inovativă ca o ctitoriţă, să ctitoresc la rândul meu, pe pistoseala mea, o nouă ramură a ştiinţelor educaţiei, i-aş zice *nihilopedagogie* sau *nicevopedagoghie*, adică tocmai *ipsopedagogia* activă, de o dinamică fără egal, a lui Marinică Drujbescu, în care elevii îşi predau singuri ei înşişi sau aproape singuri de capul lor, învăţând plăcerea de a învăţa prin descoperire, cum a apreciat şi Korobocika la inspecţia de grad, cadrul didactic fiind doar cadavru didactic, ceva facultativ, un simpatic ghid turistic, de care te poţi oricând dispensa, cum şi sunt Corela, Muriela, Vizdela, Sorela şi cine-o mai fi făcând holist trotuarul pe la intrarea-n SISTEM, ca s-ajungă vechilesele şi arendaşele de mâine! Cărora nu le poţi reproşa nimic de simpatice ce sunt, cum ronţăie ele *girasol* non-stop şi cum stau lângă compostor cu ochii fugiţi în toate direcţiile să nu taxeze la rată, dacă nu cumva urcă chiar lângă nea Şoferul, populare şi populiste!…”

„Ferească Dumnezeu, Cenţico, ce vrei tu!… Mie – porni să plângă Răzvana pe sub sifoane – mi se pare profund imoral ca cine şi-a ratat viaţa, alegându-şi o profesie dezonorantă, să-şi permită să dea unor copii lecţii de reuşită, modele, cărţi de citit şi ce emisiuni se merită ca să fie urmărite, ca să ajungă şi ei nişte handicapaţi, de să aştepte de la alţii ca să le mai mărească şi lor leafa măcar cât să nu ajungă batjocura comunităţii! Şi a umanităţii băşinoase!… Sau să se rateze ca Haritina, căreia Foma Akimuşkin i-a vorbit în adolescenţă – prin guriţa lui Diţă al nostru! – de relativitate, de principii de incertitudine, de antimaterie, de găuri negre care fac atractiv Universul cum pe ea ACUM obiectivele de referinţă globulare ca nişte grefuri de aur şi a nenorocit-o complet de nu mai poate popa Panda s-o mărite cu vreun tânăr teolog, din moment ce ea se spovedeşte sfidător aceluia că e atee, iar în problema fundamentală a filozofiei teleloteristicii, dacă EXCEPŢIA DE LA REGULĂ grăbeşte sau nu câştigul prin sporul de virtute, zice ca divinul Einstein că nu crede că Dumnezeu joacă zaruri! Să fiu în locul ei, când mai trece Foma Akimuşkin pe-aici, că de când s-a pensionat merge des la pescuit pe

Spălătura să-şi câştige hrana zilnică cu sudoarea de la frunte, i-aş băga o lance-n gât, uite colo-şa pe perete, cum are şi prinţesa Diana, sărmana, axul de la ceas! De aceea, măcar până iese ţara noastră din rahat şi se extinde *uie* spre noi, orele de dirigenţie, de consulting şi de asistenţă prin modelare, părinţii conştienţi ar trebui să se constituie în grupuri de presiune puternice şi solidare, şi să impună lui Filatov ca să fie predate numai de vipoi care au riscat să nu mai fie nişte căcăcioşi de bugetari şi prin muncă, risc şi competenţă, AU REUŞIT!”

Ceasornicul octogonal albastru, de perete de bucătărie, cu ax trecând prin gâtlejul prinţesei cadran, bătu o oră târzie, făcând pe Cenţica să caşte a EXCEPŢIE DE LA REGULĂ. Moluscă se dilatase şi depăşise cu mult tavanul camerei, dar nu ajunsese peste valurile Dunării până la Pont din dor de Gua şi Cica, ce fac ei, cum se distrează, că plouă până-n Bulgaria. Regăsise, în schimb, pe Vanessa şi pe Inocencia de altădată, ca să le reproşeze-n chicinetă că el, uite! se ciobaniza, gagarinizându-se-n în cosmicitate fără a-şi fi dezvoltat complet capacităţile de explorare / investigare în scopul rezolvării unor probleme specifice în trei, cu oglinda de la tualetă demontată din holţşuruburi şi legată în suspensie de lustra Puşii. „Aşa-i, aşa-i! dulce Inocencia – o consola băieţoasa Vanessa cu o ploaie de săruturi, pentru EXCEPŢIA DE LA REGULĂ eternă, noi cei cu experienţă pierim şi ne tot ducem, întrupând o de horror hemoragie de cadre. Vine Vizdica şi niciodată-n SISTEM nu vom mai avea refugiaţi cărturari de stofa de până la 22 decembrie 1989, ora 12 şi 8 minute, a căror influenţă educativă şi explică, dealtfel, acea generaţie idealistă, pentru nimicirea căreia, în avantajul Cehiei, Ungariei, Poloniei şi Ucrainei, nu fură suficiente gloanţele teroriste de după decolarea elicopterului, ci trebui biciuirea publică din 13-15, în aplauzele anticipate de la 20 mai 1990, după care i se i organiză o sărăcie lucie, de să se-ncaiere care studenţi încape la cămine-cantine şi care nu, iar ACUM, aceeaşi generaţie, iat-o zbătându-se a se aciuia prin diferite arii curriculare dacă nu şi-a găsit alte popoare!”

„Bietul Dudu! – explodă în lacrimi verzui fiolă de răsuflarea grea greu încercata Cenţica, simţindu-l cum se lasă din tavan pe ea, ca un înger exterminator aterizat direct pe gloată în **cetatea oligoeducativă**. Câtă dreptate avea dragul de el cu **oligopedagogia** aia, că softul viu din şcoli poate face minuni ca pe vremea ministrului Spiru Haret, fiind suficient a se aduce în SISTEM doar... atmosfera a *o ţâră de idealism*! Dar copiii noştri învaţă-n ţară, copiii voştri învaţă-afară! Şi-am ajuns, Vanesso scumpo, la aberaţia să strigăm în iunie că nu cedăm, nu cedăm, opţionalul… anul îngheţăm!… Deoarece guvernanţii-au milioane, iară noi murim de foame! Guvernanţii-au limuzine, noi n-avem bani de chenzine! Hoţii de bănci au pompat miliarde, noi n-avem nici pentru-o carte!”

„Da’ pe-asta o ştii? – mormăi din structura de rezistență a blocului Străchinaru, c-un glas de piatră monumentală compatibil cu-al statuii lui Spiru Haret, ca şi cum înălțându-se cât de puțin, şi uitase de baştină. No, pughibale, ia ascultați-mi străgătura! Miniştrii şi secretarii de stat vrea din conştiință să muncească! Dar resursele umane, deşi sunt negocieri în derulare, face grevă să chiulească!… Iar copiii, copiii țării sunt literalmente *uimiți*, ei pur şi simplu nu înțeleg ce se întâmplă, de ce nu se mai merge la şcoală, mamă? de ce cadrele didactice nu-şi mai fac datoria, tată? exercitându-se astfel din partea părinților indignați presiuni incomensurabile asupra executivului să ia măsuri!”

„Bietul Dudiță!” – îşi scoase sifoanele Răzvana, văzându-şi mai de aproape decolteul şi, la dimensiuni reale, obiectivele de referință, nepersonalizate ca nişte mediocre clopote Gauss, remarcate, după atâta EXCEPȚIE DE LA REGULĂ, doar de seraficul Bonobo, lățit de ieşea de-acum din bloc, umplându-se de roua nopții postuichindale pe toată extinderea.

Se făcuse foarte senin şi mai cădea din cosmos câte o stea, printre ciufurile neclintite ale cocotierilor zumzăind de insecte nocturne şi de minirozătoare al căror echilibru trofic îl macrostabiliza la Drujba un ciuf *paca-paca*.

„Când mai cade câte-o stea – se aventură în a da explicații raționale Cențica – legile de conservare ale Universului cer substituția ei pe firmament cu un suflet virtuos, care stă bine cu EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, şi mă gândesc la Dudiță al meu!”

Dar schiloada se feri a se pronunța, deoarece, parafrazându-l pe Freud, relativ la binomul *sex şi crimă*, ei îi convenea să observe că omulețului îi place, în fotoliu, la orizontala patului, pe vreun scaun tare prin vecini sau direct pe aria curriculară şezând după obiceiul cuțulanilor de pază, la tembelizor să se documenteze-n *trei*, nu două, capacități de format şi dezvoltat: 1) *cum se fac copiii* 2) *cum se fac morții şi* 3) *cum se fac banii*, ceea ce n-a descurajat-o, la solicitarea generalului Vasea, care i-a remarcat în Autonomia locală câte o recenzie a etapei, iar la Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII, anatomia bizară, să dea concursul pentru Orbita TV, unde el era unul din principalii acționari, transfer ce le-a facilitat directorului nostru Teofan Davidovici şi primarului Mitraşa să schițeze încadrarea pe 1998-1999 răsuflând uşurați, deoarece dânsa era cam conservatoare în chestiunea opționalelor, iubindu-le, dar cu condiția să nu i se diminueze ei numărul de ore la clasă, manifestând astfel o concepție în cel mai bun caz învechită; tradițională, asupra predării, simțea chiar, în vecinătatea patologiei didactice, nevoia unui număr mai mare de ore pentru a preda acelaşi conținut curricular, nu avea disponibilitate pentru lucrul în echipă, nici pentru depăşirea cadrului strict al disciplinei dintr-o perspectivă novatoare, care să-i permită transcenderea curriculumului

nucleu şi accesul la plăcerea de a a-şi preda opţionalul ei propriu, într-un divertis curricular configurând etosul şcolii tocmai prin opţionalele ei, *obţionale*, cum le trecea Vizdela-n condicuţă.

Deci de cum, după POMANA DE VIU a lui Dudiţă, rămânând colaboratoare credincioasă la organele lui Buţai Autonomia locală şi Radio Statornicia, dobândi prin canalul şi reţeaua Orbita TV, a holdingului RODIS & MARODIS, al generalului holist Vasea, o tribună de mai largă audienţă, de nivel gubernial, ea declanşă o campanie de ajutorare a tineretului filocultural de pretutindeni. Auzind că Muzeul de Istorie al României e revendicat de Poştă, iar pe Biblioteca Naţională Centrală de Stat vor s-o refacă afaceriştii Bursă cum a fost, ea milita ca să se restituie localurile vechilor persoane juridice, cum e normal în *uie*, dar obiectele şi cărţile *de reală valoare* să se depună la loc sigur, bine păzit, de exemplu la Piteşti, pe când ce prisoseşte, adică 90 %, să se depoziteze simplu, ieftin şi sigur diseminându-se pe la unităţile şcolare, înfiinţându-se mici muzee locale cu biblioteci asociate lor, creându-se astfel o puzderie de cămine culturale funcţionale, răspândite uniform pe întreg cuprinsul republicii răsprofilor. Totodată, neuitând niciodată de unde s-a înălţat pe piscurile consacrării, faptul jenant biografic c-a fost profă, ea seduse mai mulţi megasponsori generoşi, din Căgiurzia şi din judeţele limitrofe, punând astfel în practică unul din principalele deziderate ale **oligopedagogiei** în accepţia ei străchinară, aceea de *pedagogie ACUM*, anume că astă nouă ştiinţă de ramură nu e numai un discurs descriptiv de realităţi sărace, căruia i se asociază un tip de receptare amărât, ea este şi un demers managerial activ, care dă soluţii de eficientizare în cadrul unei austerităţi bugetare pasagere între două intervale de succedare. Astfel, în plin centrul Căgiurziei, în acelaşi local cu administraţia şi casieria reţelei de telecablu, s-a înfiinţat Biblioteca Tineretului imena Răzvana Mihalache, de unde copiii supersupradotaţi sau măcar supradotaţi în dorinţa lor de a le ieşi viza, pot împrumuta cele mai recente apariţii şi unde, la o sală cu cafea de elită cu aromă de femeie de casă oferită gratuit la discreţie celibatarilor, dar şi familiştilor, de fraţii Filatov, intelectualii adulţi poate citi absolut toată presulica care apare-n limba comună şi e suficient de aţâţătoare-n *prima pagină* ca să fie trecută-n revistă, precum şi principalele publicaţii străine, nemaifiind astfel cazul ca vreunul din cărturarii de la noi din gubernie să-şi scoaţă permis de a citi tocmai la Academie, mai ales la Sala de Studii l, care şi aşa este destul de aglomerată. Dar această facilitate a noii cetăţi oligoeducative, care a devenit capitala guberniei Pobreajen, este aproape neglijabilă faţă de altele două revoluţii locale!

În primul rând că reţeaua Orbita TV propune tineretului degenerat, acela cu sete mai mare de *a şti* decât de *a face*, un pachet de programe străine, care poate dacă proprietarii lor ar afla, cel puţin unii, ar fi sincer

surprinşi de ce audienţă au la noi în stepuliţă. Este vorba în principal de documentare cu conţinut didactic selectate din ce se dă pe Animal Planet, Discovery, pe La Cinquième şi pe ARTE, pe National Geographic, pe Knowledge TV, pe Travel, pe RAISAT Uno, pe Histoire şi pe câte şi mai câte, franceze, germane, britanice, americane, ruse, până şi japoneze, preferându-se a se păstra limbile originale, pentru ca urmăritorii să se poată descurca când se va extinde şi peste noi *uie*. Ceea ce unii beneficiari adulţi au îmbunătăţit cerând, de exemplu, să se scoată canalul de seară ARTE, că nu mai învaţă copiii la ora aia după el, şi să se bage SHOW TV cu hrilere şi muzică din spaţiul cultural turc, şi mai ales cu meciuri conţinând şi futbolişti de-ai noştri, ceea ce Răzvana bineînţeles c-a implementat, reamintindu-şi devizaei că numai sportul rege ne mai poate face fericiţi! ba mărturisind sărbătorită-n direct de ziua ei gubernială că-n sânge-i tot vine acea străbunică ce sub otomani a rezistat prin cultură, menţionând că esenţialul rămâne particularitatea că numai tembelizorul poate şterge, în condiţiile eclipsei totale a cărţii, diferenţa dintre sat şi oraş, dintre munca fizică şi cea intelectuală, aducându-şi aportul inestimabil la omogenizarea societăţii noastre de democraţie socială liberal-creştină de consumaţie.

În al doilea rând, NU, susţinea Răzvana ca protagonistă a canalului cu cea mai mare milă de populaţie, nu e timp pentru fluxuri distractive, pentru zăbovit într-un divertis de seriale şi de filme de familie, nici în hihiliză când alţii moare sau măcar suferă, ci trebuie să făurim printr-o procedură de urgenţă ceea ce în termeni străchinari se numeşte cu realism **cetatea postoligoeducativă**, a educaţiei postşcolare permanente, în care şcoala este acţionar cu 51 % şi tembelizor, presulică, pârnaie, cartier, familie, câini, alba-neagra, totul… capătă UN PRONUNŢAT CARACTER DIDACTIC, aşa că şi noi pe Orbita TV o să reluăm marile parcursuri curriculare pe micul ecran, SUB FORMĂ DE CONCURSURI ATRACTIVE, pe bani, ţinându-ne teleelectoratul la curent cu progresele ştiinţei, tehnologiei, economiei, cu evoluţia ecologică a planetei, cu marile mutaţii geopolitice, în genere cu *cum e la alţii*, şi în special cu cuuum de-au reuşit comuniştii-securiştii altora să facă occidentalizarea şi ai noştri nu. DA, susţinea Vanessa, cu lentile de contact mici şi galbene ca două bobiţe de muştar în locul sifoanelor, noi trebuie să exploatăm oportunitatea că de la Liceul Miciurin din Căgiurzia *n-a luat nici unul bacul* şi, ostentativ spre toate forurile, să facem şi TELEŞCOALĂ şi să oferim la toate obiectele de examen *meditaţii gratuite*, asigurând tinerilor egalitatea de şanse, dând o lovitură de moarte învăţământului paralel, ciumei industriei meditaţiilor, care a fost şi din păcate încă mai este, cum observa şi genialul oligopedagog Dudu Străchinaru principala pârghie prin care vipoii îşi asigură INVERSIUNEA VALORILOR în societatea noastră de consumaţie.

Ehei, şi cum ceea ce nu este expres interzis de lege, este permis de piață, cum observase juristul canalului, neobosita Răzvană iniție un vast program de intermediere a intercunoaşterii dintre adolescenți, şi chiar puberi cu ritm de dezvoltare mai rapid, adunându-i prin jocuri şi concursuri din diferite comune, itinerant, şi expediindu-i în cupluri la rețeaua hotelieră a oamenilor generalului Vasea, implicarea în această activitate de codoaşă non-profit a învățării prin descoperire făcând-o ca, ca animal, să arate din ce în ce mai sexy ea însăşi, încât, la vârsta lui, respectabilă, dar care, paradoxal, la bărbați e chiar vârsta marilor nebunii niciodată regretate, om căsătorit demult blazat, cu situație socială, tată a trei copii proaspăt însurați, el divorță subit şi părăsi fără regrete funcția de la inspectorat, unde se cam sictirise că-l contestau duşmanii nu după competență, ci după algoritm, făcându-se tot teleast, de pe un jilț domnesc dând uichindal *calificative* (*horror, bad, suficient, haraşo, muy bien*) în emisiunea Analiza analizelor la alți analişti.

Deocamdată, este luni pe la unşpe, două zile după ce Universitatea Craiova a făcut 2-2 cu Rapid, lăsând tricourile de campioni steliştilor, când Moluscă trebuie să se scoale definitiv, să se radă, după ce mai de dimineață a făcut totuşi ceai Inocenciei şi a dat la porc, după care s-a întins la loc, lunea fiind cea mai obositoare zi, nu că-s ore multe, dar el cade şi de serviciu pe şcoală, să-i supravegheze pe elevi, să-i păzească de exterior, greu la Drujba, dar şi mai rău era la Căgiurzia cu cei de la Liceul Miciurin, că săreau gardul şi se scăldau în apele leneşe dar viclene şi noroioase ca Nilul, Tigrul, Eufratul şi Gangele, ale Spălăturii, sau să stai, ah! şi să ai grijă să nu se calce unii pe alții când îşi parchează maşinile personale de licean! să controlezi dacă respectă locul pentru fumat ca loc numai pentru fumat țigări, nu şi droguri minore, şi să le recomanzi cu respectul cuvenit față de care are, să nu intre la ore cu telemobile că deranjează raționamentele altora!

Scoase doar o spumă diamantină dintre măselele galbene de erbivor fumător, când Maricusa i-a luat capul de toarte şi l-a clătinat şi a zis că n-are sânge decât pe fund şi că până nu s-o umple aproape de tot nu-i nici o primejdie, o mai chinuieşte pe mă-sa, ei se duc cu Porşoiul lui Leonardo, el are meci de polo, ea are lecție de mers scenic, Genaro are de dresat-format nişte câini. Vor reveni când vor primi faxul!

Aşteptarea se normalizase cum e şi cu eternizarea tranziției. Numai porcul guița de dor de stăpân, fiindcă nimeni nu-l scărpina ca el pe guşă, unde-ți bagă jungherul! Şi-n depărtări urlau a pustiu şi a morțiu, când bondocul Murugoi pe ulița Cosmonauților, când scheleticul Kabîzdoh la forturi, ba le mai răspundea cu câte un nechezat demonic şi Udaloi de la izba cu ştiubeie a Staruhei Izerghil, în altă viață primar care nu impusese orar de plecare-n cursă şoferilor, şi iepşoara Zurka, cea coruptă cândva la Garda Financiară, şi ex-premierul Şaliapin de la teleguță, prigonitorul

occidentalizării, şi, cea mai tristă jivină între toate, căpauca Glinka, amintindu-şi cum fura Bonobo Vizdelei câte-un iepuraş de-l da lui Buxtehude, dragostea ei de fată mare, ce dormea dus în cămăruța femeilor de serviciu, ca un nesimțit!

„Cențica, Cențişor, Inocencia! – gemu el uimitor de clar şi fără spume când ceasul cu ax prin gâtlejul prințesei britanice bătu unşpe jumate, oră de start lunea spre Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII din Drujba.
Şi simți cum îi plesneşte muşchiul cardiac ca o coardă de contrabas, şi auzi zgomote ciudate, deformate prin efectul Doppler sonor, poate guițatul porcilor din Novosibirsk, stupid, insuficient, mediocru, binişor, verigud, oligopărinte, oligoelev, oligoformator, oligoinspector, oligoministru, ascendent, ascendent, prinzând din urmă spiritele de glumă ale plopilor tremurători *Populus tremula*, dinspre Popas tăiați de Buțai şi părea că mergeau împreună, călăuziți cu o centură de castitate-n cioc de o cucuvea peruviană *paca-paca*, spre Anfisa Barabanova, la o bere regală verde Tuborg... Cine, mâncați-aş familia? El şi cu scheletele din grotă, de voise Filatov să-l poreclească Timiriazev, care a considerat clorofila veriga de legătură dintre Soare şi Pământ, dar rebotezat, de Vizdela, Makarenko, deoarece avea coastele subțiri şi albe, parcă din paste făinoase, din macaroane şi nu ştia că demult Moluscă şi cu Naşpa îl botezaseră Stalin.

Deci umbla scheletele lui Makarenko rânjind cu proful de bio Dudu Străchinaru pe sub plopii primarului Buțai şi zicea marele pedagog de vagabonzi că de ce te răzvrăteşti, tinere nihilist? Nu vezi, mă golane, că ai dinaintea ta un zid ca al Casei Scânteii? Că prin organizarea judicioasă a terorii, formând şi repartizând performant brigăzile de îndrumare şi control, amenințând mereu cu şomajul intelectual, *schimbarea mentalității până la înzecirea muncii* ar reuşi chiar la o leafă cu mult mai mică şi decât actuala, plătită cu întârzieri de cinci-şase luni, eventual în cupoane de cantină şi-n produse ca orzoaica, meiul, ovăzul, hrişca, maniocul şi kok-sagîzul tetraploid? Aflǎ, Străchinare că se poate şi aşa, deoarece acesta este sensul istoriei!

„Nu de muncă mă cutremur! – se rățoia Dudu la eminentul pedagog sovietic, care făr-a fi ministru de tranziție a înțeles importanța supramediatizării poematice a activității sale. Ci de sărăcia mea! Că cât să-i dresez pe drujbenii mei să dea răspunsuri la băncile de itemi din *uie*, e fâs, dom' le, față de câtă carte-am pompat eu în ei până-n descongestionare! Hiba-i că… NU MAI POCI, Anton Semeonovici! Am dat în *cheromusofobie* şi… a' ta e' te!!! Am ajuns la SILĂ de elevişori, de eleve chiar, de localul şcolii noastre oglindite-n Spălătura cea vioaie, de boxa mea de materiale, de colegi şi de colege, de părinți, de factorii locali de la primărie, până şi de arendaşii SISTEMULUI, prea deşi pe micul ecran ca să nu te scârbească, şi chiar de nevastă-mea, de purcica de

Cențica, săraca, numai şi numai pentru infirmitatea ei că e… tot formatoare, altminteri, prin obiectivele ei de referință în formă de pară, mărețe de la natură, şi prin aria ei curriculară tautologic conservată de parcă nu mi-ar fi dat să-i cresc şi să-i aranjez pe Genaro şi pe Maricusa, încă ar mai putea inspira, sărmana, pre mulți cantautori, poate şi pe ăla de la Leipzig! Mai ales că din pricina EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ, ea înfierbântă teribil fotoliile şi taburetele pe care extrapolează dacă ne mai măreşte şi nouă leafa! Dar ce e cel mai rău e că mi s-a făcut SILĂ şi de mine, ca resursă… umană a SISTEMULUI ăstuia de care îmi e de-a dreptul GREAȚĂ! GREAȚĂ!

Nu mai sunt bun decât de *formator*, Malaşa! Nu şi de EDUCATOR, Vanesso! Plec! Fug la benzinărie, la Anfisa Barabanova, mă duc să-i ridic în morții mă-sii tirbuşonul de pe ciment şi s-ascult ciovica *paca-paca* țipând din umbroşii tamarini!"

„Astea-s conflicte trecătoare, tot atât de inconsistente pentru tine ca unele pasagere din trenul rentabilizat de-l prinzi mai gol din Cuțarida – îl dezmierdă cu tandrețe Makarenko ca pe-un aurolac al pegrei mult amare. Te mai apucă sila, greața, revolta până şi de cadrul familial de la Katiuşa, mă băiete, unde ai tabieturile tale, ai masa ta preferată, colțul tău favorit de privire la drum în aşteptarea Solului şi a Blagoveşteniei că eşti creativ-inovativ, cum ai fost cu gândacii voştri de bloc, cu glanda antiperspirantă la canide şi cu **oligopedagogia**… Dar revii! Te-ntorci etern după un ciclu, ca un perpetuum mobile, căci la o restructurare e ca cu ideea comunistă, care, dacă e să ne luăm după euroinspectoarea aia Katrina Djorkaeff-Tornado, a fost doar întinată cu păduchi lați, nu testată!… Cum-necum, SISTEMUL nu va pieri doar pentru că nu e bani sau că-l trădezi tu! Sensul istoriei rezidă-n formarea din şi cu reziduuri juvenile a forței de muncă a societății, adică buba e cine va munci ca să ne dea pensii… Indiferent de impactul noilor tehnologii educaționale cu pereții!… Deoarece, fără arhipelagul şcolar, societatea s-ar destrăma. Aşa că nu dispera de viitor, profesore! Nu mi te mai văita tu mie-n morții mă-tii de *salarii mici*, fiindcă nici pe foamete de milioane de morți, ca-n războiul civil sau ca în colhoznizare-industrializare, nu s-a renunțat la predare-învățare şi educare-reeducare! Aşa că, neştiind tu, Dudule, hulubaşule, gândurile ascunse ale lui nea Fane Ciuvîrin sub pata aia roşie de pe chelie, nu te-apleca prea mult peste marginea catedrei, mai bine zi acolo un *spasibo Vasea!* , că de bine de rău eşti atârnat de-un ştat de plată, scrie acolo *Dudu Străchinaru* pe el, dai cu pixul o semnătură şi poți pleca la Gua şi Cica pe la facultăți, cu banii sau, dacă ai datorii, măcar să-i vezi!"

„Eu la iunie, Anton Semionovici, până-n meciul de la Lyon, România-Columbia, programat norocos de ziua lui Eminescu, încât biruim siguralmente, doar că numai cu 1-0, c-a fost poetul nepereche, eu mă duc din arhipelag!… Să-ncremenesc ca stănoaga asta şi să-mi curgă

sângele învolburat ca Spălătura, dacă nu m-am hotărât!… Şi ce rău o să le pară la toți că nu mai e Străchinaru să facă lunea de serviciu pe şcoală! Şi să negocieze cu Şişu, cu Săbiuță şi cu alții de la Katiuşa să nu mai intre-n local şi să nu mai strige la geam *băi câcați în ploaie!*, să se râdă cercopitecii, învățând prin revelație!”

Tocmai în aceste momente de rătăcire spre Popas, sosi şi doamna dresoare Străchinaru de la serviciu, găsind corpul fizic al soțului în echilibru termic cu dormitorul numărul unu, al Puşii, răcit până la temperatura camerei, iacă dar, ba chiar nițel mai mult datorită unei evaporări discrete a apei plate subcutanate, cum e şi când te cureți de ojă c-un diluant volatil, eterat ca sufletul, de ai o senzație răcoroasă, deşi nu peste tot.

Ea adusese deja cu anticipație pe Praskovia Bukamaşkina, în scopul ca să-l spele pe porcul de prof dacă se-ncăpățânase să-şi ducă până la capăt funcțiile de nutriție, şi, constatând că între ipoteza Genaro a unui chin reciproc îndelungat şi varianta morții de luni proorocite cu gura-i pehaşoasă de bătrânul legist, se adeverise prognosticul omului cu experiență, admise necăjită nonsensul că băiatul ei nu e o valoare, iar fata nici atât, de unde inferă apoi corolarul fata mea, băiatul meu, de fapt nu sunt ai mei, deducând de aici, în finalul raționamentului, c-a fost abandonată la Blocurile Ruşilor să crească de una singură doi vampiri, şi pe Skinner, ajungând apoi la paradoxul că sărăcuții ei nici nu pot primi vestea cea mare, fiind plecați la Valparaiso cu Porşoiul lui Leonardo, după lână fină de alpaca şi de vigonie pentru minunatele *alfombras* produse-n fostul colhoz, donat lor prin EXCEPȚIE DE LA REGULĂ de Iordanka Ciuvîrina! Şi absența lor fiind certă, merse dară blestemând greoaia Praskovie pân-acasă taman în fundul pădurii, la forturi, de aduse-n locul moştenitorilor direcți şi incontestabili, o casetă unsuroasă de un soi de reapăn de lacrimi, *Are tata doi copii*, s-auză mortul, care poate râvnea să-i aibă mişunând pe lângă rămăşițele sale terestre, precum şi pe distinsa vrăjitoare Staruha Izerghil, s-o asiste să-l spele şi să-i facă niscaiva farmece, pentru a nu se metamorfoza-n morții mă-sii din dirig în vampir de eleve care se pregătesc să-şi dea capa!

După care delicate operații, Praskovia se retrase cu baba, c-avea de rânit la vacă, la lamă, la dromader şi la bivolițe, de tocat ştevie şi kok-sagîz la rațe, de dat hormoni de creştere la porci, de văzut de oițe, de iepşoare, de quetzal, de marabu şi de capre, rămânând să-l anunțe pe Toska de săpat din vreme groapa lâng-a Puşii, şi pe José-Maria de Piedád, de era argat la ei, să nu se angajeze-n altă parte pe miercuri cu asinul Şaliapin, de ratase utilizarea rezervelor ceauşiste pentru atenuarea consecințelor sociale ale tranziției, şi cu teleguța, ci să pregătească iapa albă kirkiză Zurka şi armăsarul negru başkir Udaloi, de nişte funeralii cu camionul pe pneuri, slujba cea măreață, de vecinică pomenire,

neîncăpând îndoială c-avea să fie săvârşită de părintele Ankifie la un preț nepiperat.

ar la teroriştii ăia de la şcoală, explodase-n plâns cu sughițuri doamna învățătoare adresându-se unor categorii țintă, să nu le spui, Praskovie, nimic, că nu merită, fiindcă ei l-au adus pe Dudulac în starea asta de nu mai e bun de nimic, netrecându-l pe listă la salariu de merit şi punându-i sub semnul întrebării până şi norma-ntreagă, în contextul înfierării biologiei sale ca disciplină agresivă față de potențialitățile formative intrinseci ale copiilor, revendicând ea încărcarea memoriei, cum Fafulea pe Şaliapin, cu un bagaj voluminos, jerpelit şi greu, de cunoştințe moarte, în cârdăşie dealtfel cu fizica, chimia, istoria, geografia şi altele.

Femeia de serviciu promise să tacă, jurându-se că să nu câştige la loterie, însă alertă pe toți din clasă-n clasă, năpustindu-se-n contradictoriu jelind şi rupându-şi smocuri de păr că i-a părăsit bietul domnul Străchinaru, aşa că în afară de Didina Arnăutu, care-şi crease cu sabia autoritate să țină-n frâu o şcoală-ntreagă, de nici nu se cunoştea că nu e profesor în clasă, cu mic cu mare, indiferent de încadrarea la normă-ntreagă, de plata cu ora, de grad şi cumulul de funcții, de tranşele de vechime, de coeficienți de ierarhizare, de sporurile de depărtare, de diferite instrucțiuni şi precizări metodologice privind aplicarea diferitelor legi; decrete, ordonanțe sau omenuri relative la diferite adaosuri şi indemnizații în legătură cu diferite ordine, titluri şi medalii sau gradații de merit, excelență, eminență sau genialitate, care mai repejor, care alene, o porniră cu toții spre Blocurile Ruşilor la o oră de prânz, total nepotrivită vizitelor între oameni săraci.

Cențica, mai palidă ca oricând, sta-nmărmurită-n fotel, cu obiectivele cadru alea verzile ale ei focalizate pe domnul Străchinaru ca pe micul ecran când dă noile prețuri scumpite, prin mintea-i răvăşită de durere derulându-se un divertis de suvenire, întreg universul ei afectiv, motivațional şi atitudinal stând adiba să identifice valorile contextului funebru şi să le internalizeze, pentru a-şi înstructura, destructurându-l pe-ăla al căsniciei apuse, un sistem axiologic care să-i faciliteze după doliu – şi după schimbarea mentalităților opoziției la schimbare – să se reintegreze dinamic, ca văduvă, în societate, optând eventual pentru forme nouă de profesionalizare, care exclud ca stil de muncă delăsarea, indolența, superficialitatea, lipsa de respect pentru cuvântul dat, deoarece din aceeaşi leafă ca' nainte nu mai era de trăit decât dacă-şi abandona pruncuții, cum perpetuu se reiterează la ştiri că se mai întâmplă cu anumite mame mobile, spre deosebire de care însă ea, ca mamă fixă, merita să-i aprobe generalul Vasea un spor rural de suprasolicitare neuropsihică, deoarece parcă abia ACUM realiza, c-un fel de surprindere retro, că întâlnise-n viață o personalitate de marcă, un sistem expert uman

de excelență, care numai la Drujba în câțiva ani fundase **oligopedagogia** şi continuase până aproape de finalizare şi brevetare cercetările multiple, ortobiologice, asupra celor MINIMUM ZECE TIPURI DE INTELIGENȚĂ ALE PĂDUCHILOR LAȚI, inițializate cu Saltîciha la Căgiurzia, punându-şi la contribuție capacitățile de explorare / investigare pentru a strânge sub formă de fişe informative probe ştiințifice că înmulțirea excesivă a canidelor noastre comunitare conduce la privarea felinelor de subsol de la a-şi mai face coşul zilnic fie şi ocazional pe la ghene şi tomberoane – unde intră tot mai des şi omul amărât în concurența pentru securitate alimentară – încât pisica liberă, nestăpânită, dispare ca specie autonomă-n ecosistemul urban român, ceea ce atrage inexorabil înmulțirea explozivă a rozătoarelor în biotopul pe care minifelinele-l monitorizau şi echilibrau, consecința fiind că prin concurența pe aceeaşi hrană, şoriceii şi guzganii, înmulțindu-se la nesfârşit, dispărând fidbecul, aplică involuntar o lovitură terminatoare gândacilor de bucătărie negri sau roşii, nepreferențial, ale căror populații suferă mutații lichidatorii în sens descrescător exponențial, spre marea satisfacție a gospodinelor profane, care n-au avut parte de un Foma Akimuşkin să le bage încă de eleve-n căpşor principiul feminist că, din *oroare de vid*, Viața / Natura-Mamă umple imediat şi implacabil această nişă ecologică rezervată insectelor şi artificial vacantată, dealtfel presulica scrisă şi electronică semnalând deja cititoarelor din tot mai multe oraşe şi municipii înmulțirea dramatică, unde-au dispărut pisicile şi gândacii, *a păduchilor lați*, cunoscuți vectori ai unor maladii antropice pasibile a împovăra încă şi mai mult bugetul şi aşa anemic al sănătății.

Cențica, mai albă ca oricând, sta, iacă dar, parcă fără viață pe fotoliul Puşii, nesimțind că e cu aria curriculară pusă pe un pliculeț de borş magic, adăsta încălzindu-l, cu telecomanda-n mână şi cu obiectivele cadru focalizate delicat pe domnul Străchinaru ca pe micul ecran, prin mintea-i răvăşită de durere şi chinuită de memoriale centrifugându-se o tornadă de asociații şi conexiuni bizare, degetele ei butonând în neştire, parcă aşteptau să mai clintească ceva în repauzatul prof.

Iar primele colege ce-o-mpresurară şi o scotociră, mai mult ale lui decât ale ei, care-nvăța-n *şchimbul* de dimineață pe-ăia micii, avură a constata că-n urma şocului trecutului, proaspăta văduvă nu mai înțelegea nimic după auz şi trebuia să i te adresezi în scris, înfiripându-se astfel un şăgalnic joc de rol emițător-receptor, de tip față-spate însă, fiindcă ea nu că nu manifesta curiozitate de dialog, ci pur şi simplu nici n-o interesa partenerul colectiv de comunicare, ba chiar dădea semne a nu sesiza nici măcar ritualul preliminar practicat de acesta în vederea angajării negocierii, un ritual din care de altminteri nu puteai decupa didactic decât formule situaționale banale, nişte clişee tocite de prea multa folosință în fluxul verbal funerar drujbean bimilenar.

„Fata asta –observă cu milă după ce-o mirosi domnul director Teofan Davidovici Filatov şi se miră de aroma ei de vitamine, de incunabile, de emulgator şi de *petardă nefolosită* – şi-a pierdut, cel puțin temporar, stressată de prăbuşirea puterii ei de cumpărare, capacitatea de inserție socială şi tare mă tem ca nu cumva, obsedată de EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, de iluzia cum că ea, ca fată răsfățată a Puşii, merita *altceva* de la tranziția asta, că adică ea e mai distinsă decât celelalte cadre… didactice egal probabile, Corelo, mie mi-e să nu comită anumite infracțiuni de nonsens şi să ne strice imaginea şcolii, s-aducă canalele şi canaliile de înțeleg să exploateze antiintelectualismul românesc, tocmai când este să fim evaluați pentru punctaj şi ierarhizare pe județ înainte de Mondialele la Futbol! Aține-te tu cu discreție prin preajma ei şi, dacă e ceva, cheamă-l pă mobil pe Saşa cu gipul!"

„Eu sunt oaia clonată Dolly şi n-am nici un pic de personalitate când zice Corela ceva la împărțitul copiilor! Mi-i ia pe care vrea ea!" – i-o întoarse fragila văduvă, fixându-l stăruitor în cătuşele verzi ale obiectivelor ei cadru pe imprudentul ce făcuse vorbire de gipul iubitului duşmancei ei.

„Ce mai, dragilor – hotărî Ciomolunga – nu se zăreşte luminița de la capătul tunelului şi am impresia că va trebui să punem mână de la mână şi să cumpărăm un sicriu din *nothofagus* sau din *araucaria* colegului nostru, că de mahon, nu ştiu dacă se merită, deoarece vă rog să vă amintiți că nu l-am votat să fie propus pentru salariu de merit!"

Bonobo ar fi vrut să protesteze că nu era cazul să-i mai vâre-n cheltuieli ruinătoare pe nişte colegi jegoşi, dar nu se putea sluji de gura lui de explicase-demitizase atâtea miracole cu ea, fiindcă toată musculatura comestibilă i se fezanda deja – spre satisfacția upercutclasului vânător – îi intrase-n fermentația culinară care-n trei-patru zile dă la sub 16 grade mirosul nu putrid, ci acid, adorat de canibalii gurmeți, care eviscerează vânatul om matur, ca pe cerb sau pe mistreț, iar la cel preşcolar doar îi înțeapă cu o andrea mațele, ca la fazan sau iepure, în caz de caniculă grăbindu-se însă fezandarea asta c-un baiț din VIN îndoit cu apă, coincidență la care va cugeta cu frică şi cutremurare părintele Ankifie, stropindu-şi el însuşi cu VIN la groapă adversarul darwinist.

„Îl aducem imediat de la mine de la Raketta! – explodă cu entuziasm comercial nea Fane Filatov, omițând să menționeze că dacă s-ar fi comandat un coşciug din esență de *araucaria* la Statornicia, Buțai ar fi pus la dispoziția familiei îndoliate microbuzul gotic al primăriei, cu Zigotul la volan, cioclu înnăscut, niciodată neras. Iar bănişorii… cine contribuie, îi strânge Vizdela la leafă! Asta este! Nu se poate să ne stricăm imaginea de purtători de catalog, fiindcă şcoala nu este

suspendată undeva deasupra societății, ci ea este, dimpotrivă, un factor *constitutiv* al cetății!”

„Al cetății oligoeducative!” – aprobă cu încântare vizibilă şi cuminte Cențişor, aruncând telecomanda cât colo, semn că solidaritatea colegilor o ajută să nu mai aibă nevoie de Moluscă.

„Bun! Noi luăm coşciugul achitându-l la leafă, dar fiecare clasă – hotărî Ciomolunga aproape bătând cu pumnul în lada de la studio – să strângă până mâine bani de câte-o coroană sau măcar de-o jerbă, cei de după-amiaza, iar dintre cei mici, măcar ai lui Cențişor, că urma să le fie el dirig… Să se ocupe Muriela şi Sorela! Apoi, după ce se aranjează catafalcul, să vină copiii frumos încolonați, însoțiți de dresor sau de alt prof, cu buchețele şi cu lumânări şi să înconjure, pe aici, pe aici, pe aici-şa… şi să iasă solemn pe acolo! Iar în ziua înmormântării, perechi-perechi de elevi să fie dinainte instruite pentru coroane, alții pentru cruce, prapur, sfeşnice…”

„Mai vorbim la şcoală, Veturie! – i-o tăie directorul, strivindu-şi scârbit țigara, brusc preocupat de ceva. Acum să ne-ntoarcem să ne continuăm orele, pentru că cadrele didactice vin şi se duc, dar procesul instructiv-educativ şi formativ se reiterează la nesfârşit vizându-şi propriile finalități sociale şi ş-aşa s-a bulversat tot trimestrul ăsta nu ştiu cum dracu, şi o să mai avem întreruperi, şi se anunță brigăzi până-n ultima săptămână, după toate testele de progres, la recapitularea-evaluarea finală, sumativă, cea din urmă, de apoi!”

Se gândise de fapt că n-are dreptul să decidă singur în Drujba într-o problemă atât de delicată, mai ales că după declararea cheromusofobiei, popa Panda informa îngrozit celula de criză că apăruseră duminică dimineața la biserică fenomene negative în rândul populației, provocate de o nesănătoasă, anume de Malaşa lui Harneală, care c-un fior mistico-justițiar sinistru instigase pe femei că alde Găluşcă apărase eroic pe fata ei Esmeralda de un examen la oral, care unde se mai pomenise *înainte* până să desființeze ăştia uniformele? Dimpotrivă, scris este să ne pierdem în cincizeci de ani literatura, în două secole limba şi în anul 2298 orice amintire, iar Găluşcă s-a opus, însă i-a luat Dumnezeu mâinile şi picioarele, zace la pat şi doar se beleşte la tembelizor. Ăştia ai lui Ciuvîrin, ai lui Filatov şi ai lui Buțai şi care s-au mai înălțat în Drujba în ultimul timp, ăştia, vipoii, l-au nenorocit, că era ca un părinte cu cercopitecii, nu lua-n seamă care-i bogat, care-i sărac, numai când era Calițoiu director am mai avut aşa om, pe unul Foma Akimuşkin care…”

„Să meargă Salvador de la butelii pe la tâmpita asta! – făcuse spume Buțai. Şi să-i pună-n vedere să-şi bage mințile-n cap, ca să nu i le bag eu în altă şandrama! Cât priveşte însă cum trebuie poporul să perceapă ştirea că un jeg de prof şi-a permis să ridice mâna asupra lui Fedul al Iordankăi, cel mai benefic e să reactivăm echipele de la alegeri

şi, pe-ndelete, de la om bogat la om sărac, să lămurim proştii, băi, că dacă, *provenit* şi intelectual pe deasupra! ăsta a-ndrăznit să dea-n Frecardo, păi atunci ce să mai vorbim de dilema de la pământul Puşii! Se bazează el pe ceva! Cu oamenii lui din Porşoiul de Bucureşti, cu portbagajul zăngănind de răngi şi săbii, Găluşcă ăsta ar fi-n stare să conteste toate reconstituirile şi chiar constituirile de drept de proprietate pe terenuri, tocmai când, cum-necum, deocamdată marea majoritate ne-am cam aranjat! Aşa-ncât, drujbene-drujbene, ia aminte că *nu e bine* să fii văzut la-nmormântarea acestui golan jegos, care a penetrat în averea lui nea Mielu şi a Puşii ca un manager de stat, gestionând-o de-a falimentat-o de s-a ales praful de ea!”

În aşa context, domnul director Filatov, la şcoală, întorcându-se toți colegii tare impresionați, reluă problema algoritmului funerar îmbinând-o cu a protocolului rezervat amenințării cu brigada, lămurindu-ne că, da, să cerşim bănişorii de coroane şi jerbe de la părinți prin copilaşi, dar *numai formal*, nu pe bune ca pentru Fondul Şcolii când îi şantajăm că nu le mai semnăm de alocații, fiindcă se apropie serbarea de sfârşit de an şcolar şi n-o să ne-ajungă de premii (care nu-i obligatoriu să fie neapărat cărți!) şi apoi de tăiat lemnele şi de curățenie, iar cetățeanul nu agreează să dea bani de mai multe ori, cum uite că şi noi, în fond, ne-am pripit oferindu-ne la sicriu, care era obligația cui îi rămâne casa, şi acum ne e greu să mai strângem şi pentru o coroană ca din partea noastră personală a colegilor care l-am apreciat şi l-am iubit! Altfel, râde Drujba de noi!”

Fu ca un duş rece la maternitate acest din urmă adaos, mai ales că-n peisajul natural şi antropic al Drujbei apăruseră din senin nişte nori ploioşi cu sugestii de asfixie albastră a întregii stepe.

Urmarea politicii mezelclasului comunal de persecutare a memoriei pedagogului care a vrut să formeze moral pe Frecardo, fu că diminuă drastic numărul cadrelor care au revenit cu lumânare pe la Blocurile Ruşilor, fenomen observat cu nelinişte de Moluscă însuşi, instalat solemn, în sicriul cu miros reconfortant de răşină de *araucaria*, doar de Praskovia şi de José-Maria de Piedád, care l-au spălat şi bărbierit pentru a doua oară, respectându-i scrupulos cheromusofobia, deşi ar fi putut să-i dea cu uşurință un surâs implementându-i un pix gros, alb, cvadricolor, între obraji.

Cât despre vecini, în afară de Naşpa, alții nu avea să-l deranjeze, pentru că socră-su, nea Mielu Romero, obținuse doar cu mari intervenții apartament în acest bloc în care locatarii din tată-n fiu se ocupaseră inițial cu întreținerea tancurilor de ocupație, apoi lucraseră pe la stațiuni de maşini agricole şi tractoare sau pe la combinat la Căgiurzia, având cu toții categorii înalte ale unor meserii *reale*, reflectate-n faptul că o mare parte din timpul pe care ar fi trebuit să şi-l consacre plăcerilor solitare ale lecturii de beletristică, ei şi-o petreceau pe sub automobile, gâdilându-le-n

fel şi chip, cu lada de bere la îndemână lângă casetofon, aşa încât, cum el *n-avea* şi se şi vedea pe botul lui uscat că ține şi regim ca să dea la copilaşi, ba mai declarându-se partidul partidelor şi o emanație a clasei muncitoare, fără excepție, *nu-l saluta nici unul* şi nici măcar nu-i răspundea la tentativa lui timidă şi umilă de *Zdravstvui!* ca să nu-şi închipuie cumva că dacă ține cărți e şi mai deştept, tratament care se suspenda – şi nu întotdeauna! – doar dacă-şi aveau urmaşii o vreme la Cențica sau la el în clasă, până să se orienteze şi să devină şoferi pe TIR, maiştri, ospătari, *cuafeze*, polițişti, popi, pădurari şi tot aşa, încât de pe poziția de superioritate a posesiei unei meserii *reale*, automatic refuzau şi aceştia să mai salute, ceea ce impulsiona cuplul Străchinaru să imagineze strategii didactice cum să nu mai fie familia lor o ruşine pentru Blocurile Ruşilor. Şi nu găsiseră soluții performante până la sfârşitul ediției 1997-1998 a campionatului, aşa că, fără colegi, fără Filatov cu sicriul, fără Veturia cu jerbele şi fără Ninel Calițoiu, care intrând cu popa Panda a întrebat, realist şi matur, pe Inocencia, că *mă copii, da' **bani** aveți, mă?* rămânea Moluscă neîngropat!

Iacă dar că miercuri pe la prânz, nesăpând nici o groapă Toska Bukamaşkin, din ordinul Inocenciei să nu strice cumva gazonul amazonian din firicele de iarbă comestibilă *yuyitos*, panseluțe catifelate şi smocuri aspre de opționalul-țigăncii, de lângă cavoul Puşii, veni José-Maria de Piedád, zis Fafulea, zis Celmare ca şef de cameră, cu iapa albă kirkiză Zurka stând să fete la efort sau la emoții puternice şi cu armăsarul negru başkir Udaloi la camionul pe pneuri al groparului şi cu popa Ankifie şi cu nişte femei îndoliate, nu multe, între care alea de la şcoală nu erau coțopenite pe toace înalte negre, ci le aveau roase şi scâlciate, dar măcar nu erau pârlite la față şi nici nu jeleau cum jelea Malaşa Bibikova pe badigardul cinstei fetei ei, ca şi cum numai ea l-ar fi constrâns pe defunct la EXCEPȚIA DE LA REGULĂ şi n-ar fi fost aici vinovăție colectivă ca dintotdeauna pe meleag.

Directorul Teofan Davidovici Filatov păstra legătura permanentă cu generalul Vasea şi ne anunța progresiv că are promisiuni că vin la funeralii, de la Căgiurzia, cu microbuzul primăriei, într-o delegație condusă chiar de excelența sa, severa inspectoare de specialitate Saltîciha, care verifică-n cataloage cu lupa textilă să nu modifici note pe câțiva *pesos*, doamna Korobocika, a cărei simpatie pentru Cențica era de notorietate, doamna Kabaniha, inspectoarea teritorială de română, măritată c-un doctor legist şi lucrând cu Vanessa noastră la un eseu „Arta înjurăturii: asemănări şi deosebiri între pedagogi şi chirurgi”, apoi un vechil bătrân dintotdeauna însărcinat cu resursele… umane, să lămurească reîncadrarea pe catedra atât de tragic vacantată, un arendaş din minister expert în geogravarză de Bruxelles, sosit în gubernie pe urmele unor reclamații, directorul Casei Corpului Didactic, inspectoarea

formată pentru formarea continuă a formatorilor peste formarea inițială în funcție de nevoile de formare şi reciclare până la perfecționare ale fiecăruia, inspectorul de protecția muncii, ca nefiind lămurit încă dacă n-a fost cumva un accident de muncă apariția cheromusofobiei la un salariat care trebuie să facă față nonverbală la explicații acasă pe ce i s-au dus banii, jurista şi economista inspectoratului, cineva de la Garda Financiară, cineva de la Prevenirea şi Stingerea Incendiilor, o calamitate de la protecția împotriva inundațiilor, zaiului, catastrofelor şi războaielor, cineva de la Sanepid (să vă faceți rost de micro care nu v-ați făcut!), precum şi numeroşi profesori metodişti, plus, previzibil, ziarişti şi reporteri de la presa tipărită şi electronică, locală, municipală, gubernială şi republicană!

Ştire consternantă care produse, fără a fi umflată cum că e şi eurodoamna Katrina Djorkaeff-Tornado printre oaspeții megadelegației, o panică de nedescris în Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII din Drujba, un mixaj de reținere, prudență şi retractilitate, nemergând la Blocurile Ruşilor, în special de frica presei, care exploatând ura şi disprețul unor segmente ale populației pentru cadrele didactice, scrisese ultima dată despre Fiokla Malafeevna de la Cuțarida că are *şcoală de curve* acolo, şi eleve, şi profe, şi că dacă closetele nu sunt regulat spălate de femeile de serviciu, atunci să le spele chiar directoarea, cu mânuța ei, că nu e la menopauză şi n-are lipsă de calciu sub pălărioară, nu să sufere copilaşii, aşa că pe lângă cei de dimineață toți, ei nemaiavând ore, de după-masă veniră s-o consoleze pe Inocencia doar Vanessa, Haritina, Vizdela şi înlăcrimatul Ninel Calițoiu, care umblase mult pe la primărie să scoată actul de deces al defunctului şi nu găsise pe Cachita Dolores de la starea civilă, dar mințise pe popă că da, are *spravka de moarte* a tatălui orfanilor Genaro şi Maricusa! Dar şi aceştia, sosiți cu exactitate matematică la ora convocării, şedeau mai bucuroşi departe de cadavru, la intrarea în bloc, în curticica plină de nalbă, troscot, beladonă şi floricele alb-gălbui de zefirul-porcului, unde Leonardo şi Genaro făceau spume că devastaseră *copiii uliții* Porşoiul, unde scria cu caractere metalice DACIA, mai rămânând scris CIA, iar unde scria cu fonturi din plastic ROMANIA nemaicitindu-se decât alb pe albastru MANIA.

În aceste condiții, sărmana Inocencia, precum Genaro cu talentul lui de a mima o salvase să ia cheromusofobie de la Bonobo, acum găsi un sprijin sufletesc la fată, la Maricusa.

Orfana avea o cutiuță transparentă şi sunătoare de bombonele Tic-Tac, albe ca nişte bobițe de fasolică, şi consuma fără încetare, fiindcă-i era greață de mort nu ei ci la Puşica din burtică, ce parcă abia aştepta să ia viața în primire, cu bucuriile, cu necazurile şi mai ales cu loviturile ei de teatru, de palat şi de cort, pentru care e mai fraier. Dar în realitate Moluscă nu mirosea a nimic să îngrețoşeze pe cineva, fiindcă ținuse

destul regim la viaţa lui, măcar până la destrăbălarea de Unu Mai recent, de la care i s-a tras şi nenorocirea. El ACUM era bucuros că fata lui i-a luat în posesie ceasul elveţian, de-l avea de dinainte s-o facă, şi cu două degete de la cealaltă mână îl căuta-n gură, dacă iese măseaua aia de aur sau nu. Însă observând că Genaro lipsea, repauzatul se temu pesemne că nu se va mai face ieşirea din indiviziune pe moştenirea acelei reconstituiri de molar sau, dracu ştie, avu o resurecţie a instinctului de proprietate, care e ultimul ce dispare, şi nu găsi alt semnal în puţinul său arsenalul semiotic rămas disponibil decât a râgâi uşurel a protest şi, mirată, mută-n durerea ei până atunci de multe minute, Cenţica zise în clar: „Ce faci, fa, acolo?”

„Ii bag ceasu-n cavitatea bucală – reproduse fără să clipească ce-auzise şi ea poantă pe la tembelizor Maricusa cea isteaţă – să miroasă tăticuţu a Tic-Tac mentolat când i-om da ultima sărutare!”

Iar mă-sa izbucni într-un râs ca de telespectatoare, ca îngeresc de angelic recepţionat însă de domnul profesor Dudu Străchinaru, căruia deja nu-i mai călca aşa de bine capul ciocănelului pe nicovală în urechea mijlocie, din pricina deteriorării garniturii şi a ruginirii contactelor.

Atât de fragedă, făcându-şi vânt cu-n evantai, din faxul de condoleanţe de la soru-sa Koala de la Sydney, că pe-ăla de la curva de Daria Nikolaevna Saltîciha îl făcuse bucăţi-bucăţele! o găsi părintele Ankifie şi, la gândul natural că ce soţioară valoroasă – cu aşa obiective cadru verzi, fără pereche-n toată enoria, cu aşa aţâţătoare-n formă de pară obiective de referinţă de importanţă gubernială şi cu aşa arie curriculară de să te-ncălzească şi mort, unicat pe republică – pierde pe vecie fratele Bonobo, se lăsă pe-un taburete şi plânse cu şiroaie multiple de lacrimi, în van canonindu-se José-Maria de Piedád cu dojana agitând biciul şi domnul Caliţoiu cu îndemnul şi domnul Marinică Drujbescu invocând optimismul pedagogic că toate cele ce-s, sunt întru învăţătura omului, că până la urmă prinseră a boci şi ei prin contaminare. Iară dacă bărbaţi în toată firea şi hârşiţi făceau aşa urât, ce să mai vorbim de Malaşa Bibikova, de Praskovia Bukamaşkina, de Aculina Jevakina, de Staruha Izerghil şi de celelalte cernite muieri drujbene! Că o atât de nobilă şi nemaiauzită jale explodă din Blocurile Ruşilor, că se auzi nu până la Katiuşa peste drum, ci tocmai la discotecă la Raketta şi tinerii clienţi, profund impresionaţi, nu că dădură staţiile din volum mai surdinizat, ci le deconectară cu totul, exprimându-şi şi ei în această situaţie-problemă un deosebit respect-regret că pe drum avea să treacă, în camionul funerar cu o roată mai dezumflată, sicriul scufundat în flori al unui cadavru didactic!

Dealtfel, frumoasa doamnă Inocencia Străchinaru, serafizată demult prin pasionata, ardenta, disperata căutare a EXCEPŢIEI DE LA REGULĂ – pentru care *o condamnau* şi colhoznicele, şi dăscăliţele, că doborâse cu aşa strategie de virtute un măciucar ca Dudiţă! – nu delegaţia promisă de General lui Filatov o aşteptase după douăşpe, ci anumiţi copii

nenorociți din clasele de dimineață, pe care-i ştia ea că le luceşte foamea-n ochi, ba chiar şi leşinau câteodată albi ca varul, purtând echimoze de la părinții lor alcolişti. Tocmai pentru ei făcuse pungulțe cu diferite sortimente de dulciuri, deci coborî surprinzând toată asistența, le împărți echitabil şi imediat îi goni acasă la meci, la finala Cupei de pe Lia Manoliu, să nu mai treacă, necăjiții pământului, şi prin şocul unei înhumări de prof.

Şi nu se mulțumi doar cu atât!

Când cortegiul se urni, țârcovnicul José-Maria de Piedád şfichiuind pe Udaloi şi pe Zurka cu putere, ca pe nişte foşti miniştri care au tergiversat occidentalizarea educației şi nu ne-au mai mărit şi nouă leafa, iar Leonardo claxona sinistru din Porşoi şi purcelul Skinner guița a secetă şi foamete din cotecior, Murugoi întâi, apoi Kabîzdoh şi, după ei, toți câinii aşezării cernite contaminându-se de urlau a pustiu şi a morțiu, ea merse-n capul coloanei la Săbiuță, care purta prapurul, la Şişu de ducea crucea grea a apostolului şi la Malaşa cea cu coşul cu prosoape şi colivă şi colaci şi Busuioacă de Bohotin, explicându-le cu o voce țivlită şi autoritară, că în ce priveşte *parcursul*, să devieze neapărat pe la primărie, chipurile cu limbă şi blestem de moarte Dudu lăsând, ca pe la a şcolii poartă metalică verde şi scârțâitoare să nu-l mai plimbe cei vii, el propunându-şi cu noblețea-i şi modestia caracteristice *a nu distorsiona* cumva ca cadavru… didactic procesul instructiv-educativ aflat în plină derulare la acea oră de vârf!

„Adică s-o luăm direct tranşant spre sfânta biserică şi cimitir?” – dădu din umerii oblici de durere şi-ntristare popa Panda, deşi ştia bine ce discurs documentat îşi pregătise toată noaptea Teofan Davidovici, scotocind cu Vizdela în arhiva şcolii, recitind diferite procese-verbale şi adiționând calificative şi aprecieri de pe la inspecții şi acțiuni, dar se gândea şi că mai are de slujit un mort şi că riscă să piardă finala Cupei României, care ar fi permis Rapidului să-şi ia o strălucită revanşă pe Lia Manoliu, în fața preşedintelui de la noi din republică, pentru ce necaz cu un 2 –2 pătimise la Craiova sâmbătă din partea universitarilor, antrenați de un produs al futbolului iberic. Aşa că nu obiectă nimic femeii orbite de durere, Cențica Străchinaru, una dintre cele mai răzbunătoare din literatură, ce iar îşi amintise de nedreptatea ucigătoare cu salariile de merit, de sâcâielile recente cu încadrarea pe 1998-1999 pe bază de lupte între titularii ariei curriculare Matematică şi Ştiințe, cine apucă ore aici şi cine ia completare cromatică la Cuțarida de la Fiokla Malafeevna, desen, tehnologie, consiliere sau cultură civică, dar mai ales rememoră ea cât i se enervase Dudiță de recuperarea de Unu Mai muncitoresc, când inspectoratul județean şi conducerea şcolii îi băgaseră familia la cheltuieli devastatoare, fatale, cu inconştiența îmbogățitului care când intră-n megabigul de marmură şi ia căruciorul inoxidabil, nu se uită la prețul

delicateselor ci doar dacă e *marfă* ce se autoservește ca să servească ulterior din ea cu cei dragi, rafinându-și ades senzația cugetând la care n-are în viața aceasta!

Dintre toți cunoscuții prezenți, doar Udaloi, armăsarul cel negru bașkir, păru a avea ceva cu totul deosebit de spus, printr-o *ieșire* neașteptată, dar perfect explicabilă materialist-științific apropou de duhoarea feromonală a profului ucis de EXCEPȚIA DE LA REGULĂ. Cât sicriul cu Dudiță fu zdruncinat pe transport de la căruță la pronaosul clădirii, el scoase un nechezat plângăreț și, cu o energie neașteptată, țup! pe iepulița cea borțoasă, pe alba și inocenta, kirkiza Zurka, nereușind să-și implementeze însă, din cauza hamurilor, bicelor ce-ncasa și poziției câș, decât maxim 3 % din extindere, motanus mutantus cam cât reprezintă ca segment social și ce-a intrat deja-n *uie* din republica răsprofilor, adică mezelclasul cu upercutclasul la un loc, iară Vanessa și Malașa, privind mortul din locuri complet diferite, avură simultan (!) ca și vrăjite, aceeași exclamație de consternare: parcă râde!!!

Iar în sfânta biserică, săraca, de cum dădu învățătoarea de răcoarea zidurilor afumate și văzu pe Moluscă transfigurat între lumânări și se îndoi una din mijloc ca un elev distrofic la tablă, pârlindu-i rău mustața cea de Gorki în exil la Capri, vai! începu să urle mai tare ca orga, a jale animalică de tot, literalmente ca o căpaucă ce și-a pierdut stăpânul c-a rezemat arma-ncărcată de-un bambus, țeava a alunecat și în el s-a descărcat.

„Recviem eternam donna eis, Domine, et lux perpetua luceat eis!” – se sili țârcovnicul José-Maria de Piedád să bolborosească, după ce cantorul cel spân, Salvador Zigotul, lumânările mari și candelabrele aprinzând de la comutatorul de lângă pendula gotică, porni să deruleze din memorie mai mult la pedalier, niște preludii de coral fantezist cromatice, pe care le auzise acum recent de Paști la Lima, la o orgă aflată însă în netă superioritate numerică atât la tuburile labiale cât și la cele linguale față de instrumentul popii Panda.

Numai că mai că nu se înțelese nimeni nimic, că de plânsul mamar al vădanei, mixat cu-al fiicei orfane, citadina Maricusa, se molipsiră iarăși toți, în special ex-colhoznicele de pe aripa stângă a eșichierului mozaicat al bazilicii.

La un moment recitativ, Sorela Blaster, profa de educație muzicală, în rochie lungă de seară neagră cu cocul despletit, beată de durere, trecu la rândul ei la orgă, apoi meșteri ce meșteri la un casetofon slinos cu capacul scos și, câteva momente, păru a se desprinde afumătura de pe muri ca tartrul dupe dinți la ultrasunete, când peste o piesă din repertoriul lui Elton John, ducându-ne cu gândul la Marilyn Monroe și la Prințesa Diana, intrară-n *karaoke*, frate și soră, Brenda și cu Astolfo Buțai, de la Radio Statornicia, cu niște strofe la care s-au strofocat și ei, și Fefeleaga,

în care cu mult bun-simț își exprimară ce simțeau în acel moment pentru fostul lor prof, a cărui contribuție la schimbarea mentalităților până la înzecirea muncii pe aceeași leafă o recunoșteau, o apreciaseră mai demult și aveau să o evoce mai pe larg în emisiunile lor, pe măsură ce *listokul* Autonomia locală va publica în foileton cele mai semnificative extracte din opusul străchinar fundamental „Analogii de comportament deviant între gândacii de bucătărie roșcați *Blatta germanica* și cei negri *Periplaneta orientalis*, în contextul cursei urbanizării Republicii Socialiste România".

Urmă în scurt timp un al doilea recitativ, încredințat domnului învățător Marinică Drujbescu, cel mai talentat june orator de la noi din stepuliță.

„Familie îndurerată, beatitudine, stimați colegi, onorată instanță!

Odată cu domnul profesor de biologie Dudu Străchinaru de la comisia metodică pe aria curriculară de Matematică și Științe ale naturii de la Școala nr. 1 cu clasele I-VIII Fafulea cel Venerabil din Drujba, gubernia Pobreajen, putem spune, frați și surori întru Domnul, că îngropăm însuși învățământul românesc!" – începu el patetic și nu mai putu continua nimic, podidit de plâns și de o paralizantă emoție, sub verdele batjocoritor al obiectivelor cadru ale lui Cențișor, că da, jupâne, acu-l apreciezi, futu-ți morții mă-tii de dascăl și de cârciogar la particulară, dar când a fost cu salariile de merit n-ai votat tu *contra* în Consiliul de Administrație? Păi dar cine!

Chiar și încercatul paroh Ankifie, zis popa Panda, asudat tot, se zăpăci complet sub aceste necruțătoare, apocaliptice lasere cu smarald și clorofilă, pehașoase, punându-și pentru a se proteja ochelarii oblici și rugându-se la un moment dat, cu atâta evlavie pentru mântuirea colegului darwinist, încât nu reținu nimeni decât retrospectiv și vag, utilizarea în comunicare a unei terminologii cam prea familiare și oricum oarecum cam creativ-inovativă într-un lăcaș ultraconservator, cum că *și iartă, Doamne, păcatele cele de voie și fără de voie, robului tău Bonobo, că nu e om care să nu greșească cu fapta sau cu gândul pe lumea aiasta! Și du-l după voia lui, neîntârziat ca rata de Cuțarida, la loc cu verdeață și banane, că ah! sufletul cum se chinuiește din trup să iasă, iar omul de pe pământ din maimuță să se tragă! Recviescat in pacem! Amen, doamnă! In Paradisum! La izbuliță!*

După care slujbă PROFUND ECUMENICĂ, proiectată pentru a asista și euroinspectoarea Katrina Djorkaeff-Tornado la ea, dar n-a mai ajuns băgându-și Skaraoțki codoiul, totul se redresă în rutină, venind și Didina Arnăutu de la școală, nu prea mirată că Cențișor îi ocolise cu podoaba de cadavru. Scopul ei era de a cuvânta din partea direcției și a Consiliului de Administrație la mormântul deschis, împreună cu Ninel Calițoiu din partea comisiei metodice pe aria curriculară Matematică și

Ştiințe ale naturii, care şef însă actul de deces neavând, că nu găsise pe Cachita Dolores, minți iar că el îl are, numai că… l-a lăsat de emoție la Blocurile Ruşilor în camera Puşii la vitrină, din care motiv popa Panda se supără în toată legea, că şi-aşa admisese să se bage mortul în cavou şi nea Mielu nu murise *decât de opt ani*, când se întrerupsese televiziunea, dar între timp, e drept, inundaseră cimitirul: de două ori Ciorogârla şi Urubamba o dată, iar Spălătura de patru ori consecutiv, socotindu-se astfel că omul din cavou a putrezit ca şi în groapă-groapă, în cupeu separat care va să zică, însă Cențişor îl turnă cu seninătate pe coleg că nu l-a scos deloc, certificatul, şi atunci preutul, îi săriră ochelarii de soare cât colo, dădu cu potcapul de pământ şi începu să-l calce furios cu ciocații, nemaifiind totuşi nimic de făcut, căci Şişu şi cu Săbiuță, coborând coşciugul peste nea Mielu şi reaşezând de bine de rău placa, se şi căraseră cu Gaviota, fugită iar de la şcoală, să împartă între ei cât le dăduse Calițoiu pentru serviciile prestate, existând loc viran cu iarbă *yuyo* lângă Puşa, ornat cu panseluțe galben-violete – o frumusețe! – şi fii-sa nu se-ndurase să le strice, când a întrebat-o Toska Bukamaşkin, *sau poate că, săraca, s-a chibzuit că nu-şi permite pentru ca să mai plătească şi gropar*, ori, cine mai ştie gândul femeii, pesemne anticipa să se ducă şi ea după soțul din aceeaşi branşă didactică, anume sub stratul catifelat al minunatelor exemplare de *Viola tricolor*, plivite recent de Praskovia îndepărtând asprele inflorescențe roşu-violacee de opționalul-țigăncii, neputându-se rezolva altfel, fiindcă mă-sa Puşa murise abia la alegerile din ‘ 96, adică prea de curând ca să poată intra legal cu sicriul propriu la ea în cavou!

Rămase ca a doua zi domnişorul Genaro să se prezinte cu actul de deces *în dinți*, că altfel popa Panda face exhumarea şi le trimite, pe cheltuiala lui, mortul înapoi la Blocurile Ruşilor, unde nici nu mai merse la praznic, ci îşi aminti că mai are de slujit un cadavru, e drept că nu de intelectual, ca şi obligația unor ore de religie la a opta, unde însă elevii fugind, văzu finala Cupei cu Teofan Davidovici şi cu Vizdela în cabinet, până târziu în noapte, tăind şi frigând un iepure, rămânând agățate-n cruce la cimitir coroana de la cadrele didactice şi o a doua coroană, mai mare, de la… elevi, în mod curios suma dată pe ea fiind colectată *din inițiativa lui Frecardo*, care şi contribuise cu 51 % din cât trebuia, iar pe placă intrară-n veştejire multe flori de sezon, răsfirate ca nişte lacrimi colorate şi mari din partea comunității beneficiare într-un spirit contractualist de serviciile profesionale competente ale decedatului.

Drujbencele îmbrobodite cu casânci negre, ce umpluseră până la refuz biserica, aduse disciplinat de întristata jeluire a clopotului turnat prin retopirea unei şenile de tanc, nu îndrăzniră să înfrunte prea sfidător ce se zvonise, că *nu e bine* să te afişezi cu ai lui Găluşcă, şi o tuliră imediat după slujbă spre case, pe motiv că le vin bărbații de la muncă la

finala Cupei României, mai ales că şi Cenţica noastră le invita la praznic cam în doi peri, cu luminiţe batjocoritoare în obiectivele cadru, sceptică fiind asupra a ceea ce va fi încropit la blocuri, din mai nimic, Vanessa.

Era dealtfel şi normal ca golul perceput ca imens, creat în viaţa ei, prin depunerea lui Moluscă peste nea Mielu, cu tot cu extindere şi subcomponente, să-i dea văduvei, un sentiment de uşurare, măcar pe considerentul că ACUM se încadra *cu certitudine* în punctajul maxim pentru EXCEPŢIA DE LA REGULĂ şi, iacă dar, reuşita la o teleloterie nu mai putea să întârzie exasperant, ca rata de Cuţarida!

Avea să vină sau nu vara asta megacâştigul anticipat de bătrâna vrăjitoare Izerghil, ea urma oricum să vândă apartamentul de la Blocurile Ruşilor şi să meargă la Maricusa la Leonardo în Sectorul Unu, să le vază de copil, să-l formeze, asigurând servicii de asistenţă calificată datorită formării ei iniţiale şi reciclărilor cu diferiţi monitori, dar şi Genaro punea astfel laba pe capitalul necesar deschiderii unui cabinet veterinar de animale urbane pe cont propriu şi toată familia decedatului era astfel satisfăcută, clientela studentului întreprinzător fiind sigură, din ce în ce mai mulţi cetăţeni ţinând neapărat, cum zicea şi Heidegger, a-şi obiectiva în câini-lupi de lagăr nostalgia de a aparţine la o rasă mai superioară decât harababura actuală.

La şcoală, certurile pe numărul impar de ore de ştiinţe din trunchiul comun deveneau fără obiect, nea Fane, Vizdy şi Haritina popii având acum, dimpotrivă, de rezolvat probleme cu ore suplimentare, deoarece diversificarea curriculară nu se implementa simultan la toate clasele odată, să le poţi reduce biologia la doar o oră celor care vor da examenul naţional de capa.

Celula de criză, adică Buţai, fraţii Filatov, nea Fane Ciuvîrin, generalul Vasea şi oamenii lor, ieşea din alarma de luptă parţială cu presupunerea că a scăpat definitiv de un potenţial reclamagiu competent şi performant, aşa că nu fără sinceritate, când sfârşi a bate clopotul de îngropăciune, cei prezenţi se închinară-angajară în a derula *un praznic paralel*, în cetatea cea cu mesteceni de Carelia a Iordankăi, a căror grilă albă îi stimula să mediteze la paralele inegale, ca nunţilor boiereşti cu cele ale gâzelor.

Şişu şi cu Săbiuţă nu mai aveau ACUM temeri că dirigul lor Dudu Străchinaru ştie prea multe şi ar putea ciripi pe la beţie ce aflase de la ei la Anfisa Barabanova, tot la beţie, când abia întorşi de la pârnaie, îi destăinuiseră *prea multe*, comise sau numai premeditate, vulnerabili la blândeţea artei sale de a asculta şi a lucra maieutic cu discipolii. Până şi de propunerea de a-l servi cu Gaviota se ruşinaseră între timp, după ce aflând de la ei, minunata fată a lui José-Maria de Piedád îi umpluse de sudălmi şi blesteme pentru anticipaţia c-o angajaseră fără s-o consulte dacă vrea şi ea şi cât vrea.

Schilodul de Leonardo, cu o sârmă de covrigi de-mpărţeală pe un umăr şi cu un coş de ouă de iguană la picioare, era însă cel mai fericit, pentru că totdeauna se temuse de mustăţile viril-variabile ale lui Moluscă şi nu fusese niciodată sigur că i-o dă pe Maricusa, în timp ce despre Cenţişor, care îl fermecase prin liniştea verde ca frunza de aloe a obiectivelor ei cadru, avusese certitudinea că se va lăsa mai moale.

Plin de atenţii el o urcă în Porşoi şi, aşteptând ca Didina Arnăutu cu Veturia Lazaridi să termine de diseminat colivă şi roşcove la trecătorii foarte grăbiţi să prindă revanşa feroviarilor în faţa universitarilor, şi socoti pe drept cuvânt că ea îl va cataloga, în Separeul ei, ca pe un gagiu simpatic, dac-o va distrage din gheara de condor a gândurilor ei cernite de proiecţia catastrofică că, cum zicea deunăzi şi defunctul, ăştia n-or să ne mai mărească NICIODATĂ şi nouă leafa!

„Cunoaşteţi bancul *Bulă şi Moartea*, preamilostivă doamnă? – rânji el sfios. Şi neprimind nici un răspuns de fidbec se zăpăci complet şi se văzu constrâns să continue: regretatul Bulă era pe moarte, doamnă… Şi doamna Moarte mai voia o dată!!!”

Tocmai aerul naiv cu care această aschimodie din mezelclas, care se purta ca şi cum ar coborî din upercutclas, încerca s-o îmbuneze ca viitoare soacră, stârni Cenţicăi uşurarea într-un râs zbuciumat care-i umflă şi dezumflă de mai multe ori minunatele ei obiective de referinţă în formă de pară, după care ea observă meditativ, dacă nu chiar trist pe fundalul cenuşiu, sincopat, al loviturilor de clopot:

„Ar fi complet paranormal, domnule, ca Bulă să moară de două ori! Ba chiar o tragedie, o catastrofă spirituală, câtă vreme noi nu suntem aici nici în *uie*, nici în *muie*! Iar distinsul şi competentul meu soţ mi-a format o imagine coerentă despre lume, cum voia el dealtfel să dea educaţie şi la adulţi, aşa că eu nu cred în paranormale!”

„Ba eu cred! – o contrazise, bărbăteşte ACUM, ginerele. Fiindcă mi s-a întâmplat chiar mie, doamnă, când eram militar, şi mai aveam maxim trei luni până la liberare!”

„Cum aşa?” – se foi cu aria curriculară pe banchetă Inocencia, pentru că nu se aşteptase ca alesul Maricusei să aibă deja armata făcută, ca un candidat serios.

„Cu o fată Kelly!… De la Salvare, doamnă… De aflasem înainte de aplicaţia cu americanii de la forturi că s-a răsturnat, biata de ea, cu ambulanţa ei şi a luat foc, era vorba s-o-ngroape chiar aci-n Drujba, când a ajuns la noi la tancuri vestea. Iar după exerciţiile de parteneriat strategic, m-am dus cu Genaro să ne reculegem la crucea ei, că o iubiserăm amândoi. Şi de supărare-supărare, am poposit pe la toţi privatizaţii, de la Anfisa de la Popas până-n Cuţarida la bar vizavi de liceul Trofim D. Lîsenko, unde absolvise Kelly la Fiokla Malafeevna, de ne-am intoxicat complet ca nişte drogaţi şi n-am mai ştiut unul de altul

până nu ne-am reîntâlnit din permisie înapoi în tren… Băi Genaro, m-am dezmeticit eu din coma alcoolică abia când am simțit în nări mirosul de Micu Paris şi de Machu Picchu, chinuit de o întrebare întrebătoare, pe cine am ciocănit eu, mă fratele meu, aseară?… Taci în gâții mă-tii din gură! De unde, boneta mea, vrei să ştiu de tine, Leonardo, când nu ştiu nici de mine? s-a supărat el, că-ncepuse călătorii să se râză-n compartiment de noi.

Eu fiind totuşi sincer panicat, doamnă, fiindcă aveam presimțirea stranie că făcusem sex cu... moarta, cu Kelly de la Salvare, şi nu în vremuri imemoriale, anterior manevrelor de primăvară şi incinerării ambulanței, ci ACUM recent, proaspăt-proaspăt! Buuun! Scoborâm noi în gară, ajutându-ne unul pe altul, ca nişte răniți în Stepa Calmucă la Cotul Donului în Mato Grosso, şi ne târâm-târâm până la unitate, Genaro merge direct la arest, să doarmă pe țambal, că s-a luat în gură cu ofițerul de serviciu, zicându-i că parcă-i fecundat *in vitro*, într-o *curcubita* sau *cucurbita*, adică într-o retortă cubaneză, iar eu mă vâr, de fiori ce mă treceau, direct sub pătura din păr aspru de cal kirkiz, c-aveam picioarele reci ca două megasticle de bere direct de la frigider, tremuram de istovit, şi nu-nchiz eu bine din vreun ochi gemând, că mă scutură un caporal de umeri că, băi tâmpitulei, ai scoal-n sus, că te cat-o fată la poartă!… Ce fată, băi caporale? Du-te-n mohorții mă-tii de caporal de-acilea! Ce fată să mă caute pe mine la unitate, la ora asta!… Hai, bă, că e una mişto! mai zic şi alții, până m-au convins.

Ei! – se linse pe bot Leonardo – mă cară băieții cu chiu cu vai la camera de oaspeți şi acolo-şa numai nu leşin pe loc, alb ca zăpada!

Fata era… chiar Kelly de la Salvare. MOARTA, mânca-ți-aş copiii!

Tocmai dusese un decedat pe drum pân' la Spitalu' de Urgență şi cotise cu ambulanța pe la mine, că-mi uitasem la ea sub pernă pormoneul şi aveam în el şi carnetul de servici, şi carnetul de şofer, că eu în armată mi l-am scos!”

„Şi care e, bă, paranormalul?!” – se nedumeri nu Cențica, ci logicul Calițoiu strecurat fără cuvinte pe bancheta din spate a Porşoiului.

„Paranormalul??? – se întrebă pe sine Leonardo, lingându-se iar. Paranormalul e că toată noaptea Kelly de la Salvare, săraca, la care eu poposisem ca la o moartă dintr-o distorsiune a informațiilor ce dețineam în aplicația de parteneriat, se tot dăduse insistent la mine, că mă dorea, dar eu mă cruceam şi reproduceam Rugăciunea Marelui Vasile, proteguitoare de demoni, martor uite, Genaro! îmi puneam terorizat palmele pe ochi şi din când în când, adunându-mi toate puterile sleite, zbieram la ea în permanență că *să piară!*”

„Mmmă rrhog!” – mârâi c-un fel de compasiune responsabilul comisiei metodice pe aria curriculară Matematică şi Științe ale naturii.

„Şi cu toate acestea, pe mine în tren mă poseda presimțirea că făcusem totuşi *sex cu moarta*! Când de fapt ea a declarat şi atunci, şi declară şi în ziua de azi, dac-ați întreba-o la Salvare, că din motivele amintite şi de mine anterior, nu-i făcusem nimica!” – îşi trăsni Leonardo, extenuat, o labă peste frunte, semn sigur că încă nu elucidase aceste mistere.

„Dă-o-n cabazlâcul mă-sii de presimțire – cugetă Calițoiu impresionat – că dacă e excepția de la regulă să ți se-întâmple tocmai ție, tot se-ntâmplă! În sensul ăsta, chiar şi un probabilist corect poate deveni superstițios!

Uite, eu, azi înainte să sune şi să mă reped încoace, am străbătut la pas curtea şcolii spre closet şi, văzându-mă pe când monta plasa, ca pe un hamac în care să-şi fotografieze corpul, îmi zice din treningul ăla mulat pe muşchi Muriela Tulup că dacă nu vreau să joc şi eu volei cu copiii. Şi după ce-am inspectat dacă se fumează la fete, n-am făcut decât treabă mică, fiindcă au furat iar uşile, abia le vopsise Praskovia pe-alea noi, pesemne ăştia ai lui Fafulea! Mă uitam aşa la ea de sub măslin, la buzele alea ale ei foarte sexy, prehensile, mai vizibile decât ochii ca obiective cadru, şi la ce corp de salvatoare de la înec întreține cu sportul ei, cu obiectivele alea de referință de zici că a băgat în lacunele lor imaginare tot siliconul importat în România, şi-mi zic cu înțelepciune: Ninele, stai la un loc! că te-ai mai îngrăşat în ultimul timp şi ai pantalonaşii cam strâmți! Da’ numai câteva serve să-i trag cu sete tot nu m-am abținut! Că ar fi fost şi o reducere la absurd să te abții… Păi când spun eu! Dar pe urmă, trecând eu cuminte pe sub plasă ca să, plec, că aveam ore chiar la ai mei, a venit de nu ştiu unde aşa o minge numai bună ca să i-o ridic cavalereşte la plasă şi Muriela noastră să-şi arate la rândul ei lovitura ucigătoare, că se înfierbântase şi ea, iar când m-am lăsat pe vine…”

„Vezi de treabă, că nu se cunoaşte că ai pantalonii rupți!” – îl asigură cu colegialitate Cențica

„Nu, numnh! – gemu cu jale proful de mate – pantalonii au rezistat, dar nu şi mațul, doamnă!… Un pââââârrrrrț de mai mare jalea a răsunat în curtea şcolii noastre! Se tăvăleau copiii pe jos de râs!… Cum mai apar eu ACUM în fața lor, cu cealaltă față, de om sever, principial, egzigent, necruțător? Desigur, am dat-o şi eu pe hihiliză dar în sinea mea, ce ziceam?… Calițoiule, s-a terminat! Stai în banca ta şi proiectează din imaginație opționale! Ori găseşti o fată bună, serioasă, şi te recăsătoreşti, cum zicea şi biata Fifi, că trecui cu lumânare pe la ea, ori rezumă-te-n elementul tău, strict la satisfacțiile profesionale! Iar pe potârnichile astea de umple şcolile în locul la care moare, lasă-le-n seama lui Marinică Drujbescu şi la care-or fi mai tineri şi s-ar putea implica!”

Şi aşa, mai c-o glumă, mai c-o vorbă bună, Cențişor înțelese că n-a rămas chiar singură-singură-singură pe lume, între *uie* şi *muie*, cât mai are o rudă, un coleg sau o vecină, regăsind însă în primul rând şi în primul

rând, ca de apreciat cu *muy bien*, tocmai acest aer de solidaritate a corpului… didactic, ce păruse rarefiat până la vidare din momentul când, odată ou sfărâmarea completă a puterii de cumpărare a lefii, s-a dus dracului obiceiul serbării în chiolhanuri sardanapalice a onomasticilor şi a zilelor de naştere şi a evenimentelor ca nunta copiilor, apariția unui nepot, pensionarea, sfârşitul de trimestru (înadins s-a redus structura anului şcolar la două semestre, ca să se accentueze dezbinarea colectivelor!), sărbătorile noastre creştineşti, cum duse pe vecie sunt plecările cu mai mulți în tabere, fie şi pe locuri de elev, da, nici asta nu se mai poate, copilul drujbean trebuie să-şi cunoască țara, adică Americile, prin tembelizor, ah, nu ne mai putem gândi la tradiționala masă uriaşă de Ziua Dresorului, sunt decizii pe care nici bolşevicii cei mai înverşunați nu le-au îndrăznit, ca desființarea coroniței de premiant în învățământul primar, iar ce e cel mai rău – şi aici ne aflăm pe terenul **oligopedagogiei**! – e că sărăcia loveşte în însăşi formarea noastră *continuă*, pentru că nu-ți mai permiți, dragă, să ții o lecție deschisă la nivel de şcoală, pentru că protocolul te costă de te usucă chiar în trei-patru oameni, cu directorul cinci! Dai planul de lecție şi imaginezi procesul-verbal, după care ai grijă să semneze toți! Unde s-a mai pomenit aşa ceva *înainte* la noi în şcoală!

Şi din senin venise această pomană, practic numai între *purtători de catalog*, între slujitori ai şcolii, şi oarecum testamentar, deoarece se preconiza, cum le avertizase Korobocika pe-alea de dimineață şi Saltîciha pe cei de după-amiază, dispariția acestui document impresionant de mare, angoasant pentru copilaşii de-a-ntâia, cei cu căpşoarele fragede ca nişte băscuțe cu brânză de vaci şi stafide, şi înlocuirea lui cu nişte fişe de urmărire informativă a elevului, centrate mai mult pe schițarea profilului lui psihologic decât pe rezultatele la învățătură, că patronul nu te-ntreabă la interviu ce imagine despre lume ai, ci ce ştii să faci, interesul lui fiind să vii dintr-un învățământ profesional, nu din unul de cultură generală, pe care cine-l absolvă, nu se mai poate califica serios într-o meserie!

Deodată, scotocind prin biblioteca şi hârtiile rămase vraişte, experimentatul ex-director Calițoiu descoperi geniul expiatului, ajutat de Marinică Drujbescu ca mai familiarizat cu trendurile din *ştiința cognitiei* şi corolarul lor, perspectiva multiplicării de nouă-zece ori a inteligenței elevului, deci a speciei umane, cu precauția de a nu-i încărca memoria, că se congestionează.

Concret, ei vărsară ca un aperitiv lacrimi de un tip nou pentru marele dispărut, când pătrunseră în dormitorul numărul unu, unde se găsea şi *portofoliul Puşii*, cartea ei de vizită, necesitând criterii *holiste* de evaluare şi cuprinzând carpete de contemplat din hol, goblenuri, mileuri, casete cu vocea ei lălăind romanțe, teste criteriale, pirogravuri, lucrări scrise curente, bilete către nea Mielu când nu vorbeau, colaje, machete, mulaje, caricaturi ale *golanului*, pe acelaşi raft cu jurnalul dumneaei,

Sorela Blaster descoperind cursul marelui pedagog Sposobin de *Teoria elementară a muzicii* (1959) şi numere-ngălbenite din *Sovetskaia Pedagoghika* şi *Ucitelskaia Gazeta*, folosite în stagiatură de ginere şi fiică şi reconsultate de repauzatul recent, la noua fundare a **oligopedagogiei**, din perspectivă holistică şi OPERAȚIONALĂ, bagajul de cunoştințe fiind ACUM pentru prima oară conceput progresist – călcând pe inima lui Foma Akimuşkin – nu ca o oglindă a lumii în cercopitec, ci ca un consistent pachet de capacități utile în viață, în *uie*. Uluit, Calițoiu găsi voluminosul tratat *Teoria algebrică a mecanismelor automate* (1959), apoi *Funcționarea în mai mulți timpi a schemelor cu relee ideale* (1963), precum şi rodnicele *Încercări vechi şi noi în logica neclasică* (1965), adică trei din cele mai cunoscute opusuri semnate de celebrul matematician român Grigore C Moisil, reieşind din adnotări *manu propria* că Moluscă se străduise să demonteze, algoritm cu algoritm, gândirea de expert a acestui mare creier matematic, în scopul nobil de – apucându-se de meditații – a le preda prometeic la copilaşii drujbeni, arzând etapele conținuitistice, *însăşi gândirea*, mai bine zis acea lamură a ei constând în prodigioasele capacități ale *intelectului* savantului! Titanică aspirație ce impunea practic, în munca la clasă, a-l stimula psihodinamic pe formatat să descopere euristic şi să-şi internalizeze prin problematizare activă nu *ce ştia* academicianul Moisil, ci *ce făcea* el, adică a-i sublima şi expropria *însăşi gândirea*, inclusiv ca *rațiune* angajată-n acțiune, cu accent atitudinal pe cum se poziționa el față de o provocare interogativă!!! *Însăşi gândirea,* iacă dar, Marinică, concret cum de făcea ilustrul academician de era el aşa de spontan şi de deştept-inteligent în materie de *problem solving*! Demers cutezător pe care – flagrant reieşea – Moluscă voia să-l reitereze pe filiera umanistă, profilându-l istoric în aria curriculară a Veturiei Lazaridi, apucându-se a se specializa pe operele *complete* ale marelui istoric român Nicolae Iorga tot aşa, descongestionându-i gigamemoria ca bagaj de cunoştințe pasive şi predând-învățând la formatați numai gândirea-inteligența sa creativ-inovativă!!! De unde şi însemnarea autografă a lui Moluscă din care se deducea că el intenționa să mai încerce să obțină viza pentru Sala de Studii I la Academie, tocmai în amintitul scop de a extrage o bancă de algoritmi din operele *complete* ale ilustrului formator interbelic de la Vălenii de Munte.

Curând, praznicul stagnând că alte cărți sau periodice rare dispărutul nu prea mai avea, Didina Arnăutu îşi aminti din cultură că *la funeraliile lui Patrocle*, competitivul Homer descrie, pe lângă meniurile de la pomană, jocurile şi concursurile organizate de Ahile prefigurând pe cele teleloteristice, aşa că propuse şi ea să ne luăm la întrecere, *pe premii cărți din biblioteca profului dus de la noi* sau pe pedepse ca a da pe gât păhăruțe din *cornata* preparată anual de Inocencia pentru omul ei, cu

întrebări subtile cum ar fi că cine a construit în 1889 un turn de oțel de 320 metri în Marele Bucureşti, îmbinând circa 15 000 profile metalice, însă neştiind nimeni a da răspunsurile, a rămas inventarul intact, afară de cele trei cărți de Moisil, adjudecate, toatr, de Calu. În schimb, damigeana de cornată s-a uşurat complet, fiind mai toți participanții penibili de pedeapsă!!!

De la o vreme, uitându-se la ceas şi calculând, Leonardo înhăță pe Genaro beat şi ridică pe Maricusa, cherchelită cu tot cu Puşica din burtică, îmbrățişând îndelung şi consolator pe Cențica-soacră, luându-şi public angajamentul că va avea grijă de toate trei!

Şi în amurg, cânta privighetoarea în bambuşii de la Blocurile Ruşilor şi încă mai tuşea în depărtări Porşoiul cu orfani, iar de la Katiuşa îşi descărca amarul într-un *yaraví*, pe coarde de chitară veche, tanchistă, vreun peon călător fără noroc, când doamnele Didina Arnăutu şi Veturia Lazaridi, rămase coafate ca de nuntă de Unu Mai, ca înțelese parcă, inițializară apropouri relative la a neutraliza văduviile ce caracterizau pe gazdă, pe Calițoiu cel stătut şi parcă resemnat cu restrângerea de activitate şi mai ales pe domnul învățător Marinică Drujbescu, carele şi bocise cel mai mult la cimitir, atât la cavoul lui nea Mielu Romero cât şi la al nevestei proprii, Pilar Noriega, cea doborâtă de un morb galopant pe care nu l-au putut *dobândi* întru domolire, cum fac adevărații vraci, care *iau* ei boala clientului, nici ciobanii bătrâni, interceptați pe drumul transhumanței lor toamna trecută şi rugați să-i dea leacuri străvechi din farmacia verde, nici taumaturgii urbani specializați în a tămădui ce e incurabil pe la spitale, dar le mai moare şi lor câte o pacientă.

Spre cinstea ei, doamna Inocencia Străchinaru rămase încremenită în strategia teleloteristică a EXCEPȚIEI DE LA REGULĂ, parcă împingându-l pe învățătorul ce alerga după două licențe direct în brațele Haritinei popii, al cărei ateism, nemaifiind sprijinit de Moluscă, poate că avea să se mai moaie.

„Circul ăsta cu bacul prin tembelizor – schimbă Calițoiu cu tact subiectul, protejând-o pe Cențişor, care prin jocul Haritinei putea fi câştigată ca soție chiar de el – nu e decât încă o stratagemă ordinară ca să nu ieşim în stradă să ne batem pentru salariile noastre în 1998, după ce ne-am încăierat dezbinându-ne pe salarii de merit şi pe catedre. Ce nas o să mai avem, măi copii, să înghețăm anul şcolar când li se vor da liceenilor nişte baterii de teste din alea de să scârțâie duşumeaua şi va ieşi o promovabilitate de 20-30 % pe țară? Dacă nu cumva vom avea cazuri de licee *cu nici un reuşit*! Cum mă aştept la Cuțarida, la Fiokla Malafeevna, nu că nu e colectivul bun sau că *nu se munceşte*, dar ştiu bine ce lepre am trimis chiar noi acolo ca să-şi completeze ăia numărul de clase!”

„Lasă-i norocului de copii, Ninele! Că toată ziulica, ba chiar şi noaptea, umblă prin discoteci, beau, fumează şi, fetele îndeosebi, nici nu îndrăznesc să vă spun ce fac, pe deplin conştiente! – aprobă Fefeleaga din tot cocul un bac dur, poate chiar principiul *monitorizare excesivă, promovabilitate zero*. Lasă-i să mai steie-n cozonacul lor ş-acasă, mai punând mâna şi pe sapă şi pe cele cărți, nemaivagabondând şi nemairisipind bănişorii câştigați cu atâta trudă de părinți în ziua de azi!”

„Mamă, două fete ai, la străini să nu le dai!” – fredonă ostentativ Sorela Blaster, dar atenția asistenței căzu pe Radio Statornicia, unde se dădu de către un anonim, pentru acritura de Cachita Dolores piesa *Secretară ca a mea*, iar pentru primarul Mitrodor Buțai, hitul *Motanul mi s-a zburlit*.

„Da, aşa-i, Didino, la prima vedere! Recunosc! – dădu din capu-i mare Calu. Dar când toată presa va agita asemenea dezastru, *că doar o treime din tineret* a luat bacul, repet ce-am zis, mai ai trompă tu cadru… didactic să te jeleşti de salariu? Draci!… Şi e rea intenție aici, că eu ştiu un lucru elementar, ca profesor cu experiență vastă: măi copii, dacă la o anumită clasă au fost mai *atenți* cu mine şi îmi propun eu media ponderată la teză să fie şase, apoi îmi reglez bateriile de teste *în funcție de ce ştiu eu că ştiu ei*, încât să dea dracii dacă iese media altă drăcărie decât antecalculatul şase! Dar dacă însă au fost *nesimțiți* şi e cazul să-i ard, atunci îi fac eu, nenicule, de nu ia *unul* mai mult de patru sau de trei! Îi las pe toți, cu documente scrise, acoperit cu hârtii!… Deci treaba asta cu evaluarea națională e o gogoriță cum o vor proprietarii SISTEMULUI: au bani şi vor să ne dea, atunci vin subiecte accesibile, respectiv n-au bani, e austeritate, atunci îți trimit nişte parascovenii de stă mâțu-n coadă!… Iar pentru anul 1999, ni se pregăteşte aceeaşi figură cu *statisticile de intimidare*, ba încă şi perfecționată, că apare şi primul examen național de capa! Încât eu contez că abia prin anul 2000 o să facem şi noi o grevă de răsunet, când şi aşa e planificat să ne mai mărească şi nouă leafa, ca să nu-i zdrobim la alegeri, obligându-i să suporte un preşedinte de *second hand*! De-aia zic eu că m-am scârbit complet! La toamnă, încep să-mi adun dosarul şi mă retrag. Mai fac o meditație, mai cresc un porc, mai pasc o vacă, o capră, văd eu cum mă descurc, dar în condițiile astea, nu se mai merită ca să te sacrifici, plus că să-ți pui mintea la contribuție şi cu occidentalizarea, să munceşti de şapte ori mai mult pe un salariu de şapte ori mai mic! Parcă nu se merită!… S-o facă ăştia mai tinerii fără nici un câştig material! Ca şi pe aia… pe Revoluție!”

„Daria Saltîkova – observă îinsomniaca fată de viol tanchist Vanessa – locuia-ntr-o casă pe Lubianka colț cu Kuznețki Most şi avea una din moşii la Troițkoie. Din datele generalului Vasea, ar rezulta că a rămas văduvă prin 1756, la numai 25 de ani, după care a început să-şi omoare mujicii, cu zecile, mâniind, începând de la pragul de peste suta de

victime, pe țarina Ecaterina a Doua, de s-a autosesizat şi a călugărit-o. Aici şi este enigma Saltîcihei noastre, după opinia mea. Ce i-a trebuit ăsteia, fraților, să se facă vechil în arhipelagul şcolar? Oare nu cumva, după ce-a fost agresată şi umilită-n clasă de prințesa războinică Xena a Căgiurziei, s-a decis SĂ NE EXASPEREZE sub pretexte tipicare, tocmai ca să ne facă un pustiu de bine euristic de *să descoperim* că singurul comportament rațional la cum ne tratează clasa politică şi canalele ei este să ne recalificăm, alegând o meserie cinstită *în afara* arhipelagului şcolar?… Că altă explicație pentru severitatea asta a ei, eu nu o văd!”

„Ce faci, moşule, cu baba? – porni fără avertisment Veturia să cânte cu o voce încântător de subțirică şi cu sugestia că nu-i de crezut să se despartă Ninel de viciul catedrei, de pornirea irepresibilă de a slugări în SISTEM la a da gaură la puțul gândirii generațiilor înlocuitoare. Ce faci, moşuleeee, cu baba? – reluă ea ceva mai gros. Ai, mă căznesc să facem treaba! Mă căznesc şi mă strofoc, dar nu ia pistolul foc!!!”

Era un cântecel melancolie, liric şi trist, pe care Cențica îl mai auzise de peste drum de pe casetă de pe la boxele Katiuşei, care ACUM îi aminteau de boxa lui Bonobo, simțindu-se stimulată să mediteze la vârstele vieții, la tranziția de la obiectul hebelogiei la obiectul gerontologiei.

Cu un păhăruț de cornată rubinie, uitat în mâna ridicată în sus ca animatoarea zeilor, zeița de zeiță Hebe, ea îndemna nonverbal pe toți să cânte cu sfidare de moarte şi îşi alătură vocea puțin răguşită de a colegei de ştiințe sociale, reuşind chiar să o depăşească în volum la strofa:

„Poooooți să-i dai în cap cu smoală, ce-ai iubiiiit nu se mai scoală! Poți să-i dai în caaap cu frişcă, ce-a muriiiit nu se mai mişcă!”

„Ba se scoală! De ce să nu se scoale? – dădu din umeri contrariat domnul Dudu Străchinaru, rămas în cadrul uşii cu oala albastră ciobită în care dusese jos la Skinner al lui şi la câinii nimănui bunătățile ce strânsese Marinică Drujbescu de prin farfurii, spălându-le la bucătărie, ajutând-o pe sfioasa Haritina. După care intervenție, luând de gâtu-i de lamă pe Ciomolunga, prinse a zice de pe altă longitudine, ca bas buf pe scena palatului de la Ostankino, celebra arie *Plângi, Skriaghin!* din *Zgârcitul* de Paşkievici. Desigur, el îşi invitase colegii la pomana *pe care şi-o organizase de viu*, cum face tot mai multă lume înțeleaptă, că-n ziua de azi nu te mai poți încrede în copii că-ți fac ei la sfântu-aşteaptă monument la cavou sau că vor ține nesmintit chiar toate rânduielile strămoşeşti, ceea ce se şi văzuse la biserică, unde popa Panda nu primise de la Genaro decât jumătate din ce-i dăduse tocmai ca să-i dea cât se-nțeleseseră, Cențica. Numai că era puțin contrariat că nimeni nu-l întreba de unde a avut bani pentru un aşa *pipiripao*! Parcă e lucru curat ca un cadru… didactic de bio, care nu poate scoate-n Drujba încă zece salarii pe lună din

meditații, să-şi invite colegii să bea şi să mănânce de pomană, fie şi la o POMANĂ DE VIU!

Pasămite, el folosise pentru *pipiripao-guleai* tocmai pungile cu potol, picate din senin şi prin inducție *uie*, de Armindeni, dintr-un CAR al soției, în una fiind vrăbioară mânzat pastramă şi alte aperitive tipice mezelclasului, iar în ailaltă fursecuri şi chec casnic cu rahat românesc şi cu cacao olandeză vărsată, precum şi nişte stixuri, iar de băut, avea o damigeană cu cornată, plus ce-a mai adus fiecare chefliu! ceea ce însă nu cunoşteau colegii fiind că-n viața cupluşorului Străchinaru, acest reper festiv sacraliza, printr-un *ca de ultima dată*, tranziția de la EXCEPȚIA DE LA REGULĂ PARȚIALĂ practicată până ACUM, fără să le vină vreo tranşă de câştig datorită întinării repetate a virtuții, când din vina lui, când din vina doamnei! la EXCEPȚIE DE LA REGULĂ TOTALĂ, forțând astfel anticiparea câştigului la teleloteria animalelor, concomitent cu a solicita de la nea Fane Ciuvîrin şi de la Iordanka câte o slujbă, de bărbat la Popas, respectiv de damă la colhoz la *alfombras*, dar din prudență însă, totuşi ca să vază mai întâi cum merge treaba, precum şi din vocație pentru cimpanzei şi pentru urangutanii de colegi şi gorilele vechile, nici el, nici ea nevoind încă a părăsi arhipelagul şcolar, nemaiavând chiar aşa de mult până la pensie, *pomana de viu* fiind concepută şi ca o modalitate de a face publică poziția Străchinarilor că n-aveau nimic personal cu puternica familie a Ciuvîrinilor, care poate a interpretat agresarea supradotatului Fedul ca pe un refuz al postului de pompist-analist şi o fi găsit deja pe altul.

Ieşire pe care Moluscă însuşi nu şi-o putea explica.

După cum şi cu ieşirea din cavou ca un terorist, el avea multe enigme şi mistere la care să mediteze întru a le descâlci, veacuri în şir, dacă l-ar angaja, ca paznic sub umbroşii tamarini, însuflețiți de cucuveaua peruviană *paca-paca*.

Astfel, Săbiuță, care i-a purtat prapurul şi cu Şişu de i-a dus crucea profului, după ce au retras frânghiile de sub sicriu şi au reaşezat cu răngile placa lui nea Mielu, mai aveau datoria să chituiască cu nişte şapă din mortar slab, pentru ca la descongestionarea propriei materii proful să nu împuțească Universul, dar ei, văzându-se cu prosoapele şi cu bumăştile, au uitat pur şi simplu, implicată fiind şi hormonala Gaviota, iar când Malaşa cea cu coşul cu şervete şi colivă şi colaci şi vin i-a atenționat ei i-au replicat impertinent că ce te bagi, fă, curvo, pleacă-n morții mă-tii de-acilea!

Izolat în cămaşa de beton ca un reactor periculos şi pentru *uie*, şi pentru *muie*, Moluscă a încercat să se coreleze mai întâi pe orizontală şi pe verticală, venindu-i stupid în minte robusta şi atractiva 96-69-96 Muriela Tulup reproşându-i că ai tăi, Diță, de la a cincea, nu mi-au adus ca mărțişor în afară de mărțişoare nici măcar *un scuipat*. Sau un pârț! – a

completat ideea Calițoiu. Rău i-am învățat, admise abia acum, la rece, aşa că nu trebuie să m-aştept să mai treacă pe-aici vreun macac cu flori şi lumânare… Dar nu asta e grija mea ACUM, ci absența triadei drujbene la funeralii: doar condoleanțe prin interpuşi, chiar şi Filatov în fond!
Deşi se auzea departe spre forturi Kabîzdoh urlând familiar şi Murugoi răspunzându-i din curtea de bălegar a lui Harneală cu basu-i cel tuşit parcă de prea multă mahorcă, proful şi-a dat seama că e ceva în neregulă cu *marea absență a Cenţicăi*, deşi EXCEPȚIA DE LA REGULĂ era suficientă explicație, fie şi parțială, numai să nu fi fost o enigmă drăcească, aşa că îşi propuse şi se puse a-şi consuma cu lăcomie timpul prin rezolvarea de *crucigrame* pentru începători, uşoare de tot, unele extrase din broşura pentru ciclul primar a Korobocikăi, altele luate cu toptanul, expirate, din bazar de la Căgiurzia de Cențica, de aşternut pe rafturi în debaraua goală ca un cavou vertical, amintind prin contrast cum fusese ea inițial.

„De ce binevoieşti a râde, tată-socrule, săruta-ți-aş falangele!” – protestă el, auzind pe nea Mielu chicotind şi părându-i-se o necuviință să te râzi la mort.

„Pentru că luând-o dinspre Obor pe Colentina spre Europa, văzui pe-un bloc, în chenarul aceleiaşi firme, şi *cabinet stomatologic* scris, şi *cabinet ginecologic*!!!”

„Da, mda, poate… Regândim demersul evaluativ în funcție de fidbecul primit… Da, tată socrule, ființa… umană, dacă ar fi perfectă, ar fi poate ca un tub prin care infinitatea ca infinire se autocontemplă! Dar să ştii şi tu că nu filozofia, ci numai futbolul ne face fericiți, cum zicea şi Vanessa!… Află dar, că-i rebatem pe columbienii lui Gabriel García Márquez (1 - 0), îi dovedim însă şi pe englezii lui Joseph Rudyard Kipling (2 - 1), prin caii noştri troieni care joacă la cluburi britanice, depăşindu-ne astfel cele propuse, ca români modeşti, la un campionat mondial, vopsindu-ne oranj şi comportându-ne ulterior neserios cu Tunisia (1 – 1) şi mai ales cu Croația (0 –1), fiind dealtfel normal ca sfârşitul să fie acest deznodământ!”

„Şi-ți dă şi ție, mă Dudiță, antrenorul ceva din ăia nouă sute de mii de dolari sau cât scrie presa că-i dau grecii să-i fotbălească pe ei, adică salariul tău de profesor *pe exact şapte sute de ani* de-acum încolo?… Că văz că nu te-ai vindecat de să te pasionezi de nimicuri nelucrative, parcă n-ai avea nevastă acasă şi doi copii ca susținător legal!… Auzii că vrei să te muți la benzinărie tocmai când nea Fane Ciuvîrin nu-şi poate permite, la câte-au apărut pe şosea, adaos comercial mai mare de cinci la sută! În timp ce prin bacul dur la şase-şapte materii şi introducerea capacității la a opta, nu numai care dă la facultate, ci tot părintele dornic de INVERSIUNEA VALORILOR *trebuie să se gândească la meditator,* şi nu la o disciplină, două, ca când da examen la facultate, ci, în deplină

democrație, uite că practic profesorul de orice specialitate mai poate să respire până iese țara din creşterea negativă! De ce nu te-apuci şi tu, mă Bonobele, de nişte copii de meditat, că amicul tău Ninel Calițoiu mai scoate şapte-opt salarii – neimpozitate – pe lună şi a fi *pregătitor de rezultate*, e ca şi a fi instalator: ştii *să faci* ce nu ştie altul? atunci arde-l la buzunar!”

„Regret, tată-socrule – zise cu demnitate domnul Străchinaru – că nici după ce-am jucat şeptic cu soțiile atâta amar de vreme tot n-ai înțeles că un cadru didactic trebuie să ştie carte *citind în permanență* la ea, nu s-alerge după bani! Iar ce lauzi dumneata, desființarea examenelor la liceu şi facultate, e prematură! Pentru că e mai greu să asiguri fiabilitatea testării pentru *întreaga* populație şcolară, decât pentru ambițioşii care se bat pentru o anumită specializare de mare faină! Şi pentru că pe universitar l-ar deranja să admită doar tăntălăi, să se canonească cinci ani cu ei să le dea gaură la puțul gândirii, pe când pe Fiokla Malafeevna de la Cuțarida o doare-n aria curriculară aia cât o bute *unde se va duce* Frecardo al nostru cu medii maxime, anuale şi terminale, din moment ce scapă de el! Mai grav fiind că teroarea examenelor terminale va desființa cititul de *alte cărți*, cum observa Răzvana, şi poate chiar, cum zicea şi Calu, *specializarea* anumitor supradotați pe anumite materii olimpice! care gagii performanți rău nu vor mai risca nici de-ai dracu situația de perdant ridicol, să nici nu câştige premiul asigurător de facultate şi să-şi neglijeze prin acest demers *monodisciplinar* bacul!!! Pentru că olimpiada de numai două-trei probe, tată socrule, mânca-ți-aş… dacă mai am ce, e un ciur cernând mai degrabă pe-ăia care au rezolvat la pregătire teste asemănătoare, decât pe cei mai buni! Altfel, dacă n-ar fi în esență O LOTERIE, ai avea *aceiaşi* câştigători dintr-a cincea până-ntr-a treişpea! ceea ce nu se întâmplă decât cu puținii elevi performanți-performanți, care dealtfel merg la export, pentru că mulți supradotați sunt şi foarte leneşi… Adică, ce extinderea mea, tu mare laureat, iei ditamai olimpiada nefraudată şi nu eşti tu capabil, ca pe un exercițiu de întreținere a rațiunii acolo-şa, să mai iei şi o prăpădită de admitere-n facultate? De ce să te fereşti, mă animalule, de această provocare, ca un laş? Ce fel de intelectual specialist vei fi tu, mă olimpicule, dacă ieşi din outputul liceului făr-un pic de morală, de onoare, tolerând astfel de absurdități să se efectueze cu tine, care totdeauna sunt portița prin care se strecoară-n capul cozii licheaua! Sau vrei să te cari?

CĂCI NIMIC NU ESTE INOCENT în incompetența din *muie*, tată socrule!

Plus că aceste examene terminale produc la noi ESTROPIAȚI: înainte puteai să dai de jdemii de ori la facultatea dorită, până-ți venea mintea la cap şi te pregăteai serios. ACUM media la bac poate fi eliminatorie, deci nu se mai admite în republica răsprofilor principiul

umanist că există ritmuri de învățare şi de maturizare diferite!!! Care e un drept al omului neclonat de a se diferenția de altul! La noi, ca la nimenea, sau ca la neonazişti la putere-n *uie*, ce copil ratează media maximă la examenele naționale, se poate spăla pe bot – *pe toată viața!* – de specializarea visată! După cum poți intra unde vrea muşchii tăi dacă reuşeşti la o olimpiadă fraudată de tac-tu sponsor!!! Ca să nu mai zic nimic că poți cu medii la un bac pe anumite obiecte să intri la o facultate pe cu totul alt profil! Or, pe mine, ca cetățean, m-ar fi interesat, de exemplu, nişte teste asigurătoare ca, la Drept, să nu intre cine s-ar face avocat *numai de hoți*, iar la Medicină cine s-ar face doctor *numai de hoți*, iar la Matematică cine s-ar face matematician *numai de hoți*, tată socrule!”

Zise şi, simțind enervarea explozivă a interlocutorului, o zbughi pe la Poiana Braşov, să tragă cu urechea la cum petrec intuşabilii când e ziua la unul, şi apoi stărui în a inspecta starea gazonului pe Stadionul Municipal din Toulouse, dacă permite sau nu buna circulație şi protecția balonului în vederea golului pe care-l vom înscrie columbienilor, producând un extaz deosebit la Bucureşti şi o mâhnire de excepție la Bucaramanga.

„Te-ai mai calmat?” – reveni Străchinaru, cu prudență, din stratul de opționalul-țigănci şi *Viola tricolor* de lângă Puşa.

„Da, că am făcut şi-un calcul! – rânji cu prietenie nea Mielu. Uite la Mânzu, băiatul de-a zecea, al lui Calițoiu, făcit cu Aculina Jevakina, de-l întreține pe ascuns la Cuzco! Gagiul e genial. Pe bune! Dar numai la mate şi la info, şi nu pentru *rezultate*, ci pentru CREAȚIE, având a sfărâma în câțiva ani *Windows*-ul şi a câştiga miliarde de *euro* dintr-un sistem de operare compus de el, şi de-aia botezat *Mustang*! Dar asta la… Plovdiv! Pentru că la noi e sărmanul de nota 10 doar la mate şi la info, dar stă prost din născare cu limbile şi nu prea e nici filozof, încât la bacul din 2000 va căpăta de milă doi de 5 la română, un 6 la engleză, un 6 la filozofie şi ăia doi de 10 anticipați la specialitatea lui, la ce ştie el *să facă!!!* ieşindu-i media 7 la bac, cu care va merge la facultate la Calculatoare, la stat, unde 70-80 de locuri fiind rezervate în acel 2000 pentru olimpici, ultima medie va fi 9 şi 50, iar *maximum teoretic* ce va putea scoate el, ESTROPIAT de in bac luat în considerare ca 20 %, va fi un 9 şi 40, deci *geniu respins* cum zici şi tu, dar de ce extinderea mea te bagi tu unde nu-ți fierbe oala? E țara ta sau a intuşabililor?… Cum observa şi biata Puşa, dar nu vrea să stea de vorbă cu tine şi zice că degeaba dai tu târcoale pe-aici că tot n-o să-ți spună unde-a pus turbincuța cu cele 2 kg aur!… Marş în morții mă-tii d-acilea, neisprăvitule! secătură ce eşti! şi-ți caută alt cavou, că actul de proprietate pe ăsta îl am pe numele meu!… Te făcuşi şi *atitudinar* ACUM, şi Cențica mea mi-o ții de

n-are chiloți pe ea, dar – paradox român – şade-n EXCEPȚIE DE LA REGULĂ!”

Către miezul nopții, situația deveni şi mai tensionată, că veniră Şişu, Săbiuță şi Gaviota, dar nu ca să se evalueze, cum tot el îi învățase la rele când solicitaseră cămăruța de materiale biologice a şcolii pentru folosință pasageră. Eleva trăise, nu chiar rău, la Căgiurzia, cu unu Vampiru, hacker de morminte, iar pricina despărțirii de el fusese că ea nu aderase la proiectul lui de a intra-n *uie* şi de a umbla din cimitir în cimitir până la Toulouse, cu prilejul apropiatelor Mondiale, pentru că, deşi meseriaşă-n toate, ea nu agrea condiția de *sanpapieră*, tranzitând prin puşcării şi tabere, de să se umple de păduchi lați de pe tot mapamondul. În liniştea nopții sfâşiate de Murugoi şi Kabîzdoh, împinseră ei cu rângile placa betonată laoparte, dar puşcăriaşi superstițioşi, începători în noua branşă, unde le da fata clasă, având ca obiective operaționale însuşirea a diferite obiecte de preț la sfârşitul activității, o coborâră numai pe ea la nea Mielu Romero şi la ginerele său Bonobo. Cu cleştele, experimentată, ea desfăcu pleoapa de lemn într-o clipită, dădu de faraon şi tot atât de repede, se aburcă disperată la suprafață, *fără vreun țipăt însă*, cum o formase Vampiru, întărind dealtfel un perfect instinct de spărgătoare. „Ce e, fă?” – au primit-o cu vădită nemulțumire feciorii. „Introducându-i clientului degetele, să-i palpez molarul de aur de după caninul lipsă, dacă-l mai are, a râgâit în morții mă-sii şi m-a şi muşcat!… Ca să nu vă mai enervez, ortacii mei, că eu îl lucram la gură, şi el mi-a pus mâna pe aria curriculară, ca un nesimțit!” „Ce-a făcut, măi băieți, Rapidul cu universitarii de la U Craiova?” – interogă atunci în clar şi inconfundabil dirigintele, auzind voci cunoscute şi părându-i tare rău c-a speriat fata, râgâind de plăcere şi muşcând reflex de foamea acumulată ca cadru… didactic, nemaiapucând s-o ciupească de materialitatea obiectivelor de referință de se uita la ultimul extemporal ca canibalul la ele. „Unu-zero!” răspunseră sec băieții şi alergară pistonați de fiori reci, cu rângile, cleştele şi fata, spre discotecă la Raketta, să aibă *alibi*, dacă se-mpute treaba cu mortul şi demarează Aleksaşka Agheev *cercetări*.

„Tot atâta o să facă şi România cu Columbia la apropiatele Mondiale din Franța!” veni din cavou o anticipare perfectă pronosportistic, bazată pe coincidența inițialelor de la Rapid şi Craiova.

Se lăsă apoi o tăcere de auzeai târâişul baxului pe pistă şi două luminițe galbene-verzi, fosforescente, apărură pe marginea gropii, fascinându-l prin stăruința lor.

Erau obiectivele cadru ale grasului şi blajinului Murugoi, care parcă îl chemau să iasă din boxa aia şi să-şi continue cursa, că nimic nu e pierdut!

Şi Dudiță se supuse, luându-şi rămas bun de la nea Mielu cam în pripă. Nu întâmplător! El era cam jenat, deoarece ştia ce avea să urmeze.

O INVERSIUNE DE VALORI contrară principiilor sale: în loc să se ia câinele după om, iacă dar că se lua omul după câine! Numai că, abia intrat în pistă uşor ca un fulg, el auzi un nechezat negru autoritar de manager cu mentalitate de învingător, că pentru a ajunge *cu certitudine* la marele premiu, la trofeul ca o frapieră al Cenţicăi, s-a adoptat din considerente tehnice de *rodaj* o strategie cu două opriri la… boxă! Astfel urmară ei în feeria nopţii pe Bulevardul Republicii, cel patrulat de tancuri, ignorându-le, dar la intersecţia cu Prospektul Pavel Morozov tăiat direct spre Cvartalul Ruşilor, un greu KV-72 fu cât pe ce să-i strivească, Dudiţă pricepând secvenţial, după cum i se ridica ţeava, că vrerea demonului e *nu spre casă*, şi nici spre şcoală, ci dimpotrivă, pe uliţa Cosmonauţilor, spre pădure şi spre forturi, la ex-ministrul Udaloi cel rânjit, poate cu un popas la stănoaga Malaşei Bibikova, care venise din stepă trudită, că plivise toată ziua maniocul şi sforăia ACUM cu ciripituri ca de piţigoi *zumbai-zumbai* în frânghiuţele hamacului ei roz, speriind quetzalul din rodiul cel strâmb din grădiniţa cu lămâi, aloe şi orhidee, nevinovat poziţionată de trudă ca un prunc în noaptea caniculară, dar şi ca o sirenă clasică într-un năvod de-al civilizaţiei mediteraneene, cu botul şi obiectivele de referinţă cupuliforme şi propulsive în jos şi cu aria curriculară în sus, învelită doar în cosiţele-i de aur, ahhh! ihhh! *ay de mi*! abia respirând în cuibuşorul aerian legat de doi *araucaria* înalţi de peste cincizeci de metri şi plini de papagali şi de tucani atraşi de conurile lor apetisante, al căror miros amintea de al sicriului abia abandonat. Desigur, ochiurile hamacului din sfoară de cânepă şi alpaca trainică erau *romboidale*. Şi Străchinaru simţi că-l trec fiori geometrici revoluţionari meditând la schimbarea de paradigmă ce ar fi putut să-i zguduie Separeul la instigarea rotofeiului Murugoi cel întreprinzător, care se străduia nonverbal demonstrativ să-i prezinte modalitatea sa invariabilă, şablonardă, cum să procedeze cu o asemenea pradă ca Malaşa adormită, nereuşind însă decât să legene şi mai adormitor hamacul, fiind prea scund bietul dulău chiar şi biped, postură obscenă în codul mamiferelor, asudase ca la o *lecţie deşchisă pă Europa* şi nu înţelegea că e manipulat de ex-ministrul Udaloi tocmai de la izbuliţă, în scopul de a avea proful, uitându-se la el cum aborda invariabil canin pe gingaşa Maşa, *fără rezultate*, REVELAŢIA ABSURDITĂŢII DE A ÎNVĂŢA PE ALTUL.

Dar când, la sfârşit de halucinant efort căţărător, după atâta EXCEPŢIE DE LA REGULĂ, Străchinaru vru s-o muşte de-o arteriolă de la gât pe parteneră, cu caninul refăcut miraculos mai mult decât ce-a fost şi văzând albastru ca ochii ei în loc de oranj, Murugoi îl opri, apucându-i glezna dreaptă în fălcile-i de oţel sideral, cu ameninţarea de a reteza definitiv tendonul, şi de a-i provoca precum marelui erou Ahile, o talalgie acută.

De la o vreme, huruitul tancurilor îl reperai mai mult spre forturi, unde se descărcau şi de depozitau de fapt baxurile, decât spre Republicii şi, uşor ca un suflet de colibri, Dudiță se percepu alergând spre casă cu un dar pentru Maricusa şi Genaro: o țeavă de bambus *tacuara* plină de miere sălbatică, adusă-ntre colți, cu delicatețe, de slăbănogul Kabîzdoh. Pe care însă o va uita la Vanessa-n vestibul ca pe un baston cu măciulie de fildeş, şi nemâncata o va începe crezând că îi este destinată, deşi ar fi putut avea luciditatea minimă necesară ca să recunoască măcar în Separeu că nu mai era la vârsta delicată la care putea fi răscolită-n pieptul cu obiective de referință-n formă de perişoare, de Zburător! Adică la vârsta crizei puberale zburătăcite la modul sublim, deci sublimat, de mitul Zburătorului, ea care parafrazase pe divinul Camus în amplul eseu *Mitul lui Mitică sau Canalia de Caragiale*, ridicându-se împotriva ca să ne mai râdem şi elogiind cheromusofobia personajului Dudu Străchinaru ca pe o soluție de atragere a dolarilor investitorilor străini, desovietizarea economică fiind ficțiune fără mare capital serios.

Ea era trează că tocmai îi ciripise la geam un pițigoi *zumbai-zumbai* mare cât o buhă *paca-paca* şi parcă surâdea unui gând ghiduş, asudată cu inocență – îl făcu atent excitatul Kabîzdoh – la măsuța la care-şi potolea setea arzătoare de beletristică aşteptându-l, să-i sune la uşă cu un buchețel de panseluțe *Viola tricolor* şi să-i zică *Am venit, Vanessa!* Se întreba amărâta ce e Timpul şi *manualul* liceal unic îi răspundea: o cortină pe care se desfăşoară evenimente şi *comentarii* pe care omul / elevul *le uită*, dar tu, care ca Demiurg eşti materie marxistă superior organizată, Dudiță, n-ai să mă uiți după atracția contrariilor şi evaluare, pentru că bărbatul aleatoriu devine unic prin iubire, ca un animal de teleloterie câştigător. Dar când, la sfârşit de efort cățărător, extatic de să uite totul ca şi cum n-ar fi fost în spate nici o EXCEPȚIE DE LA REGULĂ, ci doar învățare prin descoperire-dezvelire a drumului, a căii, a parcursului curricular spre REVELAȚIA ABSURDITĂȚII DE A ÎNVĂȚA PE ALTUL, cum pierduse deja în hamac criteriul obiectivelor de referință cupuliforme şi propulsive, căutând etern *altceva*, Străchinaru vru s-o muşte de-o venă de la gât cu caninul reabilitat prodigios mai mult decât ce-a fost, la momentul oportun, iacă dar, ososul Kabîzdoh îi prinse glezna stângă în fălcile-i din materiale ceramice compozite ultradure, cu amenințarea de a reteza definitiv tendonul cum un condor un ficățel de erou revoltat.

De aceea, mai coborând o scară şi furnicându-l a se simți el însuşi relativ murdar, ca un furnicar din bălțile Amazonului alungat din scăldătoare de o ceată de rozătoare uriaşe *capibara*, profesorul dădu la purcel cu umană îngândurare.

Skinner al lui făcuse greva foamei mai multe zile, apoi fusese bătut de nişte ortaci care voiseră să-l ia cu ei, dar țipase şi scăpase, şi ACUM se

gudura ca un elev, de parcă ar fi absentat Moluscă la înmormântarea Puşii, ţinându-i orele bestia de Vizdy de-i ţinea cu capul pe bancă în loc să le dea *pauză de ieşit*. Şi acum s-a-ntors să slugărească la şcoală la Teofan Davidovici Filatov, care tocmai a pus elevi de-a opta şi femeile de serviciu să-i spele-n curte splendidul Mercedes blindat, albastru de Voroneţ, în timp ce dumnealui citeşte-n *listokul* Autonomia locală, parcă doar cu sprâncenele-ie senzitive, editorialul *Universitatea Craiova şi capitalismul*: „România este o ţară tipic CAPITALISTĂ, iar futbolul ei intern, un futbol profesionist, un futbol european, un futbol *pe bani*, un futbol evoluat, un futbol matur, un futbol în care a învins economia de piaţă, un futbol al realismului că-ntr-un club *se investeşte* ca-n firme şi că motanus mutantus el trebuie să aducă acţionarilor profit, după cum motanus mutantus un manual şcolar nu fiinţează-n esenţa sa de marfă de valoare de întrebuinţare nici întru prof, nici întru elev, ci *este* pentru autori, să le aducă venituri exorbitante, lor şi la care a mai colaborat, ceea ce numai libera competiţie pe piaţă poate decide cât şi cui, iară nu un concurs preliminar, ce favorizează decisiv textul hiperştiinţific, universitar, *inaccesibil elevului real*, căci orice explicaţie cu adevărat didactică, băbească, bazată pe modelarea cu o barză, devine eliminatorie sub acuzaţia de a avea greşeli de specialitate!

Ipocrita ploaie de laude ale celor şapte analişti pentru… demnitatea cu care universitarii olteni şi-au apărat *şansele* (care şanse, domnilor? şanse la ce?) luând Rapidului titlul şi pierzând *certitudinea* de a intra-n Europa-n Cupa Cupelor, iar în perspectivă urmând a se zbate-n zona nisipurilor mişcătoare ale retrogradării – ştiut fiind că Giganţii nu iartă sfidările celor mici – toată această exaltare a ferpleiului mă şi scârbeşte, fiindcă eroul iberic care a gestionat resursele jucătorilor, risipindu-le-n Bănie şi nu pe Lia Manoliu, a frustrat pe suporteri şi îndeosebi pe investitori, care nu şi-au mai văzut reclamele televizate în toată Europa!

România, domnilor, este deja o ţară CAPITALISTĂ şi trebuie să ne obişnuim cu gândul că aşa cum albul crinului ascunde un galben auriu act de reproducere fertilă, aşa şi un meci profesionist nu trebuie să facă excepţie de la regulă, el nefiind decât actul firesc prin care *nişte acţionari câştigă*.

Futbolul se joacă pe bani şi pe goluri!”

Atari pertinente analize nu puteau trece neobservate şi fură reproduse la Căgiurzia de periodicul Mir Bojii cu permisiunea autorului, care recidivă când am bătut amical pe Ghencea cu numai 3-2 Paraguayul, iar portarul nostru, înjurat, a comis obscenităţi, indignând publicul neobişnuit cu astfel de reacţii într-un templu, fie şi al futbolului, după care căpitanul naţionalei i-a admonestat pe unii critici că ei incită de fapt împotriva jucătorilor, scriind că sunt bătrâni şi că dau şpagă pentru a fi-n formula de echipă la lot, şi ce dacă au bani, jucătorii, au, da, au, dar sunt

banii lor, au muncit pe ei, când de fapt, la realitățile interne, şi economice, şi oligopedagogice, a propulsa România ÎN PRIMELE 16 ȚĂRI DIN LUME, ba chiar cap de serie, *ar trebui să ne faceți statuie, băi*, nu să instigați tribunele să ne huiduiască!

„Cred că soarta domnului Gică Hagi la noi, printre criticii săi care se opun să mai joace, este aidoma celei a lui Hyperion pe pământ – glosa întristat Străchiaru, tot în Mir Bojii după ce se consiliase cu înfloritoarea Vanessa Hlopova de la Orbita TV – şi n-ar trebui evitat la nesfârşit un studiu comparativ, preliminar elaborării filozofiei bugetare a guvernului, dacă alte sectoare, ca baletul, justiția, teatrul, şcoala, beletristica, muzica sau cercetarea au progresat compatibil cu sportul rege! (Să medităm numai la superioritatea futbolului românesc asupra celui britanic comparativ cu oferta de EMISIUNI DIDACTICE a canalelor *lor* față d-alea d-ale noastre!) Iar dacă nu există viagră-n futbol, domnilor, atunci să ne reactualizăm cele învățate din filmul *Cidul*, unde chiar decedat şi sprijinit de cascadori pe cal, eroul iberic încă-i intimidează pe adversari şi, motanus mutantus, creierul echipei noastre naționale prin simpla sa prezență pe teren ar fi un permanent pericol pentru buturile adverse, paralizând din dispozitiv câte doi-trei apărători prin inventivitatea sa imprevizibilă. Adevărul fiind însă că ani buni încă Gică Hagi al nostru este un unicat de valoare şi ne va mai aduce, iacă dar, numeroase satisfacții urmărindu-l pe micul ecran sau din tribună!”

Ipoteză străchinară confirmată exemplar în partidele România – Columbia (1 - 0) şi mai ales România - Anglia (2 – 1) , analizată însă şi disecată sub genericul *Numai futbolul ne face fericiți*, de Răzvana Mihalache-Hlopova în Analele Orbitei TV, deranjând unele aspirații prematur isterizate disproporționat, ca şi alea spre *uie*, cum că acuşica intrăm în finală cu Brazilia, după ce-i eliminăm pe francezi în semifinală, ea sensibilizându-ne că noi am fi umplut piețele chiar şi-n cazul anulării pentru fault imaginar în atac a golului victoriei din finalul meciului cu englezii, la urma urmei, de când au venit tanchiştii la Drujba, în 6 Martie 1945, cele mai masive bucurii ale norodului rămânând: 1) când a apărat Ducadam 4 penltiuri succesive de la punctul cu var, intrând în Guiness Book şi a luat Steaua Cupa Campionilor Europeni şi 2) tocmai această calificare pentru meciul cu Croația din optimi, cu depăşirea aspirațiilor de la cantonamentul de la Săftica, adevărat cântec de lebădă al generației de aur, aur sugerat parcă de părul vopsit oranj, generație futbolistică de excepție a cărei apariție în Est decurge în fond tot din că s-a preocupat multilateralul Nicolae Ceauşescu de creşterea futbolului românesc, şi îndeosebi de Steaua Bucureşti, pe al cărei stadion i-a fost dealtfel şi privegheat cadavrul de Crăciun în 1989, care însă nu trebuie idealizat din două motive:

1) nu i-a educat pe activişti că, îmbrăcând ACUM tricoul diferitelor partide, a te face parlamentar, ministru, ambasador, bancher, băgător de seamă, şef de agenții, director de regii şi de etâcî implică nişte răspunderi aşa de mari că nu mai ai timp de tâlcşouri, să nu laşi să se exprime tocmai *specialiştii*, adică profesorii de sport, profesorii în general, ca oameni cu experiență în tehnologii de evaluare cum s-a jucat;

2) fiind incult, adică fără acea imagine coerentă despre lume pe care i-ar fi putut-o forma un pedagog ca Foma Akimuşkin sau ca colaboratorul nostru care semnează Bonobo, obsedantul preşedinte Nicolae Ceauşescu n-a realizat ce e ăla *transcendent* şi ce e aia *meditație*, demolând după apariția Solidarității în Polonia cercetarea la noi *a unor capacități ale intelectului uman total necunoscute anterior* şi interzicând însăşi predarea-învățarea psihologiei în România, consecința în sport fiind dramatică, plătind jucătorii şi echipele noastre un imens tribut de deziluzii *ante portas*, ratând de regulă ocaziile cât roata carului, sau mobilizându-se şi câştigând cu echipe mari pentru a fi apoi eliminate de altele minuscule sau abia scăpând cu câte un ruşinos egal!…

Deci domnul profesor Dudu Străchinaru, la Malaşa Bibikova pe stănoagă, comenta cu nonşalanță futbol, lăudându-se cu cât câştigă ca gazetar, şi că e prieten cu manipulanta de la Orbita TV, asta noua, semn că psihologic nu mai considera, după deces, experiență htonică şi resurecție, ceva nefiresc să aibă surse de venit complementare artei didactice, ba era gata şi *să se angajeze într-o competiție*.

Era, iacă dar, prin moarte-înviere alt prof.

Devenise EXCEPȚIA DE LA REGULĂ visată de Cențişor! Şi poate chiar mai mult decât atât: câştigul ei la teleloteria vieții – un soț întreprinzător!

Deşi se veselea iar, surâzând încă strâmb cu mustața pârlită la lumânarea care se îndoise ca un copil nemâncat la tablă la ascultare, el îşi depozitase-n zarca Separeului, ca pe un sarcofag cu reziduuri nucleare, nevindecata cheromusofobie, ca incapacitate de a mai face haz de o mizerie ucigătoare pentru familia sa, când alte familii, de mai slabi la învățătură, o duce ca-n *uie*, ca-n obiectivul de referință al lui Avram, ceea ce atrage automat identitatea *sacrificiu = prostie*!

Nu mai e de răbdat: îți convine salariul din arhipelagul şcolar, rămâi; te consideri *ciugulit*, te cari, te duci, vere, unde munca e plătită şi-ți poți valorifica întregul evantai de competențe, fantezia, tenacitatea…

Sufleteşte, nea Dudu se comporta de-acum ca un cadavru de mort printre cetățeni. Parcă-şi schimbase din greşeală spiritul cu al lui nea Mielu-n cavou, fiindcă nu mai judeca decât în cifre seci, în cheş, totul.

Dădu Brendei materialul *Universitatea Craiova şi capitalismul*, ceru onorariul pe loc, apoi merse la serviciu, la nea Fane Filatov, fără nici o jenă că, într-un fel, murise şi înviase: celor interesați că ce-a pățit, le-o

tăia c-a jucat înhumându-se o farsă yoghină banală, *cu ocazia pomenii de viu*! Dacă nu crezi, du-te-n morții mă-tii la Cachita Dolores la starea civilă şi convinge-te că nu s-a eliberat nici un act de deces! Omul se ducea, întreba de *spravka de moarte* a lui Găluşcă, vedea registrul de ieşiri de acte, se crucea de cum se poate acoperi în țara asta orice minune şi pleca, spălându-şi la Raketta cu vodcă-n *chicha* nedumeririle şi răzbunându-se trecând prin dreptul şcolii şi murmurând automatic că mohorții mumii voastre de bandiți şi de câcați în furtună!

Fiind şi sezon de praşilă, iar presulica evitând subiectul – plus că lumea s-a-nvățat de la tembelizorul **cetății oligoeducative** să nu se mai mire de nimic – evident că vipoii n-au convocat cu acest prilej celula de criză, neexistând nici un fel de stări negative în rândul populației. Cât despre scenariul exploatării cazului ca pe o minune atrăgătoare de pelerini de importanță agroturistică, aşa cum ar fi voit Ciuvîrin să-şi extindă Popasul, a ieşit cu suspiciune că tocmai el i-a impus lui Moluscă să facă pe mortul drept test de angajare şi-n orice caz părintele Panda a exclus cu desăvârşire implementarea mitului, pe motiv că Moluscă e darwinist, deci ateu, şi nici Malaşa, nici Aculina, Anfisa, Perlita, nici Gaviota, Himena şi Palaşca sau altă mai bleagă drujbeancă n-ar fi alergat vreodată pe urmele lui alintându-l mistic *Învățătorule! Învățătorule!* sau ACUM *Formatorule! Formatorule!* Cât despre colegii de după-amiaza, sicriul cel aproape nefolosit achiziționat la instigarea Ciomolungăi, Săbiuță şi cu Şişu îl şi întorseseră la Raketta odată cu crucea, răzuiseră scrisul şi lăcuiseră în aşteptarea altui cadavru – toată osteneala doar pe-o sticlă de vodcă *genocid* cu trăsnitor miros de *pinga* şi de *muie*, mai rămânând profelor de recuperat ce dăduseră pe coroană, unele participând însă la pomana de viu de la Blocurile Ruşilor, dar altele nu şi pretindeau *restitutio in integrum*. Dar şi leafa le venea curând, urmând a returna Cențica fiecăreia cât are pe lista chetei inițiate de Ciomolunga.

Nu mai rămânea de împăcat atunci decât tehnocratul de Frecardo, care din entuziasm că o mierlise un prof, ba încă nu un jeg de rând ci chiar EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, singurul care în şase ani de răsfăț îndrăznise *lo real maravilloso*, avusese inconştiența să-l ia în palme şi în şuturi, da, agresatul de Fedul, deşi-l educase Iordanka zgârcit, plătise din buzunarul propriu 51 % dintr-o coroană ca din partea a mai mulți elevi! Or, personalitățile clasei de stăpâni în formare, după asta se cunosc, că nu se lasă fraierite ca gloata stăpânită. Ceea ce ca profil psihologic al elevului, domnul profesor Dudu Străchinaru detectase demult! Şi ACUM anticipa cu o groază fără margini logica elevului mântuitor al Drujbei noastre că ori i se dau sub o formă sau alta banii de coroană înapoi, ori caraghiosul de *pomanagiu de viu* trebuie trimis cu-adevărat pe lumea cealaltă, pe o cale sau alta!

Îngrijorat, domnul Dudu baleie cu privirea, de la etaj, îndelung, curtea, în pauza mare, dominată ca de un stâlp al cerului de ex-catargul careului ex-unității de pionieri, stingher şi nefuncțional, vag legănat de silfii luminii ca de lemurii stepei, uşor obscen, ca un element arhitectonic uitat la vedere, al unui superfutoar sub cerul liber din timpuri imemoriale, când îl vor fi folosit ca bară de strpteuze giganții ce posedau şi planeta ca un tot unitar, acum în încălzire globală. Descoperi hăt departe nişte paviani de-a opta de-ai Vanessei care torturau între closete şi groapa de gunoi pe un godac de-a şaptea de-al Veturiei: îl tăvăleau prin cioburi şi exersau pe el toată gama de lovituri extrem orientale pe care o reținuseră de la tembelizor, neimpresionați deloc de bulionul din râtişorul lui, care curgea încă de pe când mai era pe două picioare şi un vlăjgan îi reuşise un călcâi aşa bine țintit de ai fi crezut că niciodată n-o să-şi mai scoată adidasul din gura duşmanului. Animale imparicopitate! îşi zise Bonobo. N-au decât să se şi canibalizeze, că nu sunt eu de serviciu, e Didina… Mai văzu izolați între magazia de lemne şi gardul de beton pe supradotatul şcolii şi pe supersupradotatul ei, zişi SD-ul şi SS-ul, cum stăteau ei în ariile curriculare şi, ca minieuropeni pe vremuri de Culture Kitsch, mai mult de dragul Haritinei popii decât pentru premiile de câțiva *pesos* şi de vreun roman al REZISTENȚEI LA SCHIMBARE, rezolvau mintal probleme avansate, de liceu şi de olimpiade internaționale, din periodicul *Evrica*, la care îi abonase inspectoarea de ştiințe Saltîciha sau poate cea teritorială, bestia de Kabaniha, în vreme ce tot aşa retras, dar dincolo de măslin, spre closete, îl recunoscu cu greu pe Frecardo hârjonindu-se paşnic cu… Esmeralda Malaşei lui Harneală de la a şasea şi cu Himena Bukamaşkina de la a cincea, tot lovindu-le c-un balon transparent gălbui ce rezista cu stoicism loviturilor lui cu şpițul, iar fetițele, muşcând cu poftă din biscuiții înciucalați cu care cavalerul le servise generos, dintr-un *cucurucho* confecționat din *listokul* Autonomia locală, i-l tot aduceau sărind într-un picior, ba de colo, ba de dincolo.

Proful cel dornic de o reconciliere cu elevul, fără ură şi răzbunare, veni până aproape, zâmbind mieros din mustățile asimetrice, exprimând intenția de a angaja un dialog, sub pretextul fidbecului că bine e că părțile s-au împăcat după ce s-au jignit că s-o ia-n gură, hotărât a negocia bărbăteşte cu el că, băi tâmpitule, eu n-am banii lu' mă-ta şi tac-tu, să-mi plătesc la salariul ăsta şi coroană, după ce o euroinspectoare foarte de stânga, de Unu Mai, Katrina Djorkaeff-Tornado m-a făcut de-am cheltuit de m-am spetit la *lecția deşchisă pe Europa*, umplând din CAR-ul Inocenciei patru-cinci sacoşe de mezeluri de potol-protocol, achiziție atât de absurdă încât m-am decis să-i atribui o semnificație-n Univers şi atunci am jucat scenariul POMENII DE VIU, ca pe un vot de neîncredere în puradeii mei, de mi-a venit ideea în stație, nevenind rata de Cuțarida. Hai dă-te-n mă-ta-n piscină d-aci, Federico, că-ți trec la recapitularea-

evaluarea finală un ZECE, şi ne-am achitat de cât ai cheltuit, hai te rog eu frumos să semnăm un tratat de bază-n morții mă-tii!

Brusc beli ochii cât cepele de baobab şi simți că explodează în mijlocul curții şcolii noastre: balonaşul avea moț de prezervativ original, c-un fel de bobițe de mărgăritar frustrate, şi fetițele-l manipulau cu inocență exasperantă, fluturându-şi pletele ondulate natural şi parcă având pe chipuri întipărită o expresie feminină târzie, de mândrie sfidătoare că uite, dom' profesor, noi l-am îmblânzit pe Frecardo cu armele noastre formative înnăscute – nu ne bate, nu ne pune mâna pe obiectivele de referință sau pe aria curriculară, nici pe opțional, şi nici măcar nu foloseşte în comunicare cuvinte din beciul / haznaua limbii comune. Ah, şi cât de bine ne simțim noi, fetițe sărace şi mişto, cenuşărese, lângă acest băiat cu ten *uie*, care-n ziua cernită când v-a-nmormântat comunitatea pe dumneavoastră, a plecat *cu taxiul* în capitală, c-un Mercedes galben, să vadă finala Cupei şi cum le-o dă preşedintele la jucători!

NTLPD! (nu te lăsa provocat, Dudiță / dobitocule!)

Dudiță, iubitule, ai doi copii, stai la un loc!

Numai când văzuse – la tembelizor!!! – pe atractiva Silvia Kristel, excelenta-ntrupare din toate pozițiile *Emmanuelle* a idealului femeii voiajoare din popas în popas, *pupând copilaşi ca o călugăriță*, cu muianul rujat peste cine ştie ce reziduuri, Cențico, mai trăise el atâta revoltă visceral-pedofilă, ca de străin în **cetatea oligoeducativă** mondială de consum, ca barbar care deşi-şi luase, din ajutorul de înmormântare al Puşii, un amărât de video de zgonhen, avea-n raft doar DOCUMENTARE DIDACTICE pure şi nu devenise fanul vreunei pornodive autentice, cum băgase mai târziu întâi la videotecă şi apoi pe telecablu, domnişorul Astolfo, având ca furnizor din *uie*, cu prospătură-n vogă, pe Bill Filatov, revoluționând sexul drujbean ca tehnicalități şi dovedind surprinzătoarea maturitate de a nu neglija nici acel grund bazal care-i dragostea de iubire.

Dudiță, ai copii, stai la un loc! Strânse din fălci şi procedă ferm pe principiile **oligopedagogiei** sale, în care televiziunea şi strada şi jigodiile educă pe elev, iar elevul aduce la *realitate* şi chiar la *rezultate* pe cadrul… didactic. Făcu stânga-mprejur! Răspunse indiferent la bună ziua şi se duse la closete, de unde se-ntoarse ca şi din experiența htonică a cavoului, alt om, un oligopedagog deplin, pe care-l doare-n extindere şi de CARTE, şi de EDUCAȚIE şi de tot!

„Feodor Stepanovici, *idi siuda*! – îl apelă el cu o privire cruntă de terminator, la care macacul începu să tremure reflex şi se apropie fără să crâcnească, dar gata oricând s-o ia la goană, ca o jigodie maidaneză când vrea s-o mângâie o soție de intuşabil. Băi Frecardo – îi zâmbi strâmb şi prietenos din mustața arsă la lumânare – dacă vrei să faci treaba aia ruşinoasă cu Esmeralda asta şi cu Himenuşa, FĂ-O, BĂI, DACĂ-ȚI

ȚINE! Chiar şi-n perimetrul şcolii, că nu te mănâncă! Fiindcă şi tu eşti minor, şi ele e minore, şi eşti sub protecția legii chiar dac-or fi nencepute, nu-ți poate face nimeni absolut nimica! Şi nici fetelor nu le poate face nimeni nimic, dacă e decizia lor! Că noi maturii, cel mult ne-am mai râde şi noi pe-acilea, *ne-am dixtra*, am face hihiliză ca de investitorul străin care a rămas cu buzele umflate să silabisească inscripția AICI A FOST INVESTIȚIA MĂ-TII!… Dar, sincer să fiu, de-aş avea şi eu odată banii tăi, Feodor Stepanovici, eu i-aş investi tot într-un produs al şcolii noastre, ceva mai fin şi mai experimentat, aş avea încredere oarbă de exemplu în Gaviota de la a opta, *ay de mi!*!! aia cu aluniță pe obrazul stâng dac-ai remarcat-o şi tu estetic, ca bărbat! Că e inaugurată şi competentă, şi tu nu poți ajunge cu performanța la extazul tantric suprem teoretic, aproape cotangent cu EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, doar învățând activ prin strategii moderne de descoperire euristică *pe apucate* cu Esmeralda! Că ai sânge nerăbdător şi tinzi a te adresa categoriei țintă de-a dreptul, exact ca cum intră şi anatomia-fiziologia de-a şaptea direct în organele şi funcțiile de reproducere, subliniindu-le importanța constituțională dar excluzând cu brutalitate conceptul de preludiu civilizat, cu duioase reverberații în cultura europeană şi în cele exotice! Ție-ți trebuie ceva stabil, mă băiete, dacă te-ai angajat pe drumul ăsta, şi cum Gaviota oricând poate fi dusă legată de Săbiuță şi cu Şişu înapoi la Vampiru, în locul tău eu aş avea inițiativă şi aş negocia de-a dreptul, bărbăteşte, cu Anfisa Barabanova la voi la Popas! Iar dacă nu poate ea să te servească fiindu-i frică de mă-ta, măcar să-ți aranjeze atunci la camping, nişte meditații cu suplinitoarele alea de la Cuțarida, de la liceul Trofim D. Lîsenko, de la Fiokla Malafeevna, care ştii şi tu din presulică că mai vin la camping cu clienții de pe magistrala Nord-Sud!…

STRÂNGE HÂRTIILE de pe-aici şi du-le la groapa ecologică a şcolii!”

Halul în care zbierase Străchinaru, de se auzise până la Raketta, şi operativitatea cu care Frecardo se supuse tremurând şi începuse a colecta năuc la hârtii şi la pungi murdare ului pe Didina Arnăutu, care monitoriza de la etaj curtea şcolii, fiind ofițer de serviciu. Ea nu-şi amintea să-l mai fi luat cineva aşa de tare pe zburdalnicul copil, exceptându-l pe Calițoiu care, trezindu-se într-un chestionar la dirigenție cu propunerea bizară, pesemne auzită-n palat, de a se mări leafa numai la *profii care au copii supradotați*, ceruse precizarea cam naivă, *adică să vin la mă-ta să-i concep?*, existând însă şi conflict politic pe la primărie cu ai lui Ciuvîrin. Oricum, încântată că linia disciplinei cvasimilitare la noi în şcoală a mai găsit un adept, ea se grăbi spre contradictoriu să nareze ce-a văzut, că domnul profesor Dudu Străchinaru a înviat într-un duh nou, acela al… *formatorului* autoritar, care nu va mai avea niciodată în lecția lui sonată un pasaj recitativ, unde să cuvânteze de oaia clonată Dolly, de vacile

schizofrenice care pierd automat susținerea politică a partidului, de încrucişarea lamei cu dromaderul, de centrii de reacție fotochimică din frunză, de dispariția unei specii la câteva minute, de aeroportul Kobe din Kansai smuls faustic mării, de geniul genetic, de telescop şi de laboratorul orbital unde ar putea lucra şi ei, de generalizarea geniului uman ca la SD-ul şi SS-ul noştri, ci va asculta-n teroare formativă toată ora doar cât e-n programă şi le va da la elevi să facă rezumat de-aici pân-aici, cum e cel mai eficient pentru *rezultate*! (adică să învețe ca şi cum n-ar avea formator!!!), plus referate din diverse surse, plus să completeze caietele speciale ale Saltîcihei, şi să-i vină cu halat, complexându-i că sunt parcă mai proşti şi mai tâmpiți decât părinții lor pe acelaşi mobilier, ridicându-i în sus de perciuni şi de urechi şi bătându-i la palmă cu o riglă metalică tifonată, PROCEDURI PE CARE LE-AR FI APROBAT MAJORITATEA DRUJBENILOR, CARE REGRETAU UN REGIM DE ORDINE, dovadă cât de uşor era să-i instigi să-i bată sălbatic şi ei, ca apoi să le aduci mulțumiri-întăriri că acum pavianul parcă mai mişcă ceva, urmând ca cercopitecii să considere realist drept *fraiere* pe Molecula popii sau pe Naşpa, nemaifăcându-şi temele şi, mai rău încă, tinzând să se relaxeze, să se râză-n orele lor, după ce stătuseră ca nişte deținuți de smirnă la Profesorul cel Cumplit.

Observând şi el groaza ce băgase în Frecardo, Străchinaru nu-l slăbi nici la ora de zoologie, după ce, aparte, îi recomandă-n pauză nişte pornovideocasete didactice, să le ceară şi să le închirieze de la Astolfo, care le are sigur, că le-a băgat pe telecablu. Căuta deliberat să devină, cum hotărâse în cavoul lui nea Mielu, un DUR în lupta pentru existența familiei lui, măcar până la Sosirea Investitorilor Străini pe muzică de Vangelis, proorocită de *Cronica de la Cuzco*, un DUR dotat cu un cinism de o maturitate coaptă, caracterizată prin acea cruzime popularizată în **cetatea oligoeducativă** de palpitantele scene de tembelizor antidirigenție, în care morții, odată găuriți fără măcar o parodie de proces, doar pen' că erau *nişte adversari*, n-au nici măcar dreptul la înmormântare, dreptul fundamental al omului cadavru, iar iubita te pupă lângă hoitul însângerat, se excită pe muzică mişto c-ai scăpat-o de *duşman*, mânce-l-ar para! se bagă aici-şa, în contextul cu omor, ca şi cum ai scuipa pe-o murdărie, mesajul promoțional, de obicei detergenți, la care Cențişor anticipând, mârâia că ce, suntem teleelectorat de nespălați?

Aşa că, predând fără să mai asculte deoarece cu POMANA DE VIU rămăsese-n urmă cu materia față de planificare, Bonobo, după ce *descoperi* cu elevii *caracterele generale ale mamiferelor*, îi puse imediat după obținerea performanței, ca întru asigurarea retenției şi transferului să linieze după el *dupe* tablă şi să completeze un *tabel recapitulativ* cu exemple: membre, felul de hrănire, felul de alăptare şi felul dinților la mamifere insectivore; carnivore, rozătoare, erbivore rumegătoare,

erbivore nerumegătoare, omnivore-porc şi omnivore maimuțe, inferioare şi superioare, plus omul ca animal creat de popa Panda, cu mențiunea că dacă sunt niscaiva întrebări, domnilor!

Orice întrebări? Da, dragilor, orice fel de întrebări, numai nu-n debandadă! Dacă sunteți copii silențioşi! Cum traducem asta, bre, dom' profesore, ia spuneți-ne, *notr pul dan votr cur*?… Este o întrebare banală, fumată, impertinentă, în afară de context, că suntem la zoologie nu la anatomie… da' cu cine faceți, mă, franceza? Cu Baba!!!… Cu Răzvana, ai?! Daaaa! Întrebați-o pe ea!!! Bine, don' profesor, eu o-ntreb pe Naşpa, că nu mă doare gura, da' i spui că Găluşcă m-a-nvățat ce s-o-ntreb şi m-a trimes, să-mi traducă asta şi să-mi mai deie şi *minimum şapte diminutive* la cuvântul *stepă*, martoră e şi clasa!!! Da, Feodor Stepanovici, s-o crezi tu că Vanessa Hlopova o să şi admită, când e de notorietate cu tine, ce supradotat, ce imaginativ în teren, ce nebunatic eşti!

Orice întrebări, dom' profesor?

Nu, c-aşi devenit cam neserioşi! Dacă vă las slobozi de la ordinea de zi scrisă pe tablă, de la recapitularea maimuței, mă pomenesc că mă luați că ca ce chestie eu, un rahat, pardon! un ratat, care n-am realizat nimic în viață, nu tu vilă, nici padoc de maşini de sport, nici haremul meu, cum adică de-mi permit ca să vă dau sfaturi de viață, să fac *orientare*, să exercit cea mai neînsemnată influență educativă, lucrând cu materia primă cea mai prețioasă din Univers, cu elevii… Şi asta obsedat de teza marxistă sadea că vilele din jur (*se uită pe geam*) sunt făcute prin hoție directă sau prin hoție indirectă, hoție de stat, hoție de clasă, bazată *pe o nedreaptă colectare şi redistribuire a veniturilor*, printr-o exploatare a vidanjclasului de către upercutclas, fiind inacceptabilă rânduiala ca *la muncă egală* raportul câştigurilor să fie de unu la zece mii!

Numai că nu mai am chef să rezist prin lectură! Ci prin cleptocultură, dac-oi putea şi dac-o ține la sume mici!

Numai relative la om, maimuțe sau mamifere, stimați discipoli, mai accept întrebări de ACUM înainte, după ce mi-am realizat pomana de viu, am murit şi am revenit la voi doar ca să-mi țin orele până la sfârşitul anului şcolar 1997-1998, uşurat de întrebarea chinuitoare existențialist dacă ne mai măreşte ăştia şi nouă leafa!

Ce înseamnă, băi don' profesor, în morții mă-tii, *Homo erectus*? Vă dă şi dumneavoastră coana Cențica pastile din alea americanele de noapte albastră, de zicea la ştirile principale pe scurt aseară că le cere pensionarii de la guvern şi parlament să le ia compensate de la farmacie?

„Dacă sunteți copii silențioşi, am să răspund la această conferință de presulică mai întâi la a doua întrebare. Pe scurt, nu iau *din alea*, Feodor Stepanovici! Tocmai datorită pachetului de valențe ale soției mele, a căror evaluare corectă-n dolari pretinde oarece experiență şi vechime, da-da. coana Cențica, cum i-ai zis într-o viziune contestatar-

juvenilă, domnule Frecardo, Cențica mea, pe care doar pui mâna mai liberal şi-nfloreşte, starletă de la Blocurile Ruşilor, ale cărei obiective cadru, verzi ca cel mai oriental smarald, ale cărei obiective de referință-n formă de pară încă ațâță performant deşi au alăptat doi vampiri, de şi pe mine m-au supt de m-am lăsat şi de fumat, aaay!… iar de aria curriculară ca porțelanul, de-nfierbânta până ACUM scaunele şi fotoliile cu ea, mai bine tac – toate aceste atribute complementare de cauză mă conservă efectiv în cea mai bună formă de participiu, copii, chiar după un riscant experiment probabilistic privind EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, care din fericire s-a sfârşit cu bine, când a constatat, nenorocita, falimentul acestei metode punitive de *trezire la realitate* prin ZDRUNCINARE, inspirată din fiertul sarmalelor de către Staruha Izerghil şi din opera şi activitatea ştiințifică a lui Ivan Vladimirovici Miciurin, însă prin prisma **oligopedagogiei** mele, unde prezint eu *doctrina miciurinistă a mentorului, a educatorului*, conform căreia, prin altoire, un organism încă neajuns la maturitate, de orice *formă*, animală sau vegetală – deci şi umană – poate fi silit şi zdruncinat să se transforme repede în sensul dorit de manipulator, cu transmisie *ereditară!!! a noilor cunoştințe, competențe şi atitudini*! Rolul esențial avându-l *altoiul*. De unde alarma asta din vipoime, că nişte ratați, nişte lepădături bugetare din vidanjclas, nişte *golani* adunați dupe drumuri, e primejdios pentru societate să facă dirigenție sau consiliere cu copilaşii, *altoind* pe sufletele lor tinere şi maleabile şi fertile acele trăsături de caracter şi de mentalitate care i-au condus pe ei înşişi la pierzanie, sărăcie şi dezonoare.

Şi iată de ce, de ACUM încolo EU, Dudu Străchinaru, nu mai accept să mai dau EDUCAȚIE decât ca cetățean măcar din mezelclas, ca nea Fane!

Şi sunt convins că VOI REUŞI, din moment ce am trecut la test şi i-am dovedit-demonstrat la purcica de Cențica că ŞI EU SUNT BĂRBAT, că şi EU mă pot deplasa *ca un câine matur* unde sunt cu insistență solicitat nonverbal-feromonal, în sat la somnoroasa Malaşa-n hamac sau mai aproape de casă, în bloc, la vecinic treaza şi neferice Vanessa-n librărie, ca să-mi practic meseria de instinct de bază, regândindu-mi demersul evaluativ şi aplicând o strategie cu două opriri la boxe *chiar cu riscul vieții*!… Dar apropo de-a fi-n formă, Homo erectus, ai?… Păi de ce extinderea mea s-a ridicat australopitecul de la Sydney în două labe, măi copii?… Ştiți?… Ia să vedem, v-ați pus vreodată această întrebare întrebătoare şi puțin încuietoare, ai? Vi se pare uşor de răspuns la ea? Vă imaginați oare că el a luat poziția asta, care-n codul mamiferelor este zdruncinător obscenă la masculi şi din contra la femele, vă închipuiți cumva că doar în semn de protest pentru că marele rift african, stricând geografia, a lăsat maimuțidele camuflate-n păduri şi hominidele expuse-n savană tuturor invaziilor, ca-ntr-o stepuliță ca a

noastră?… Păi, e foarte uşor de dat o explicaţie raţională adaptată-modelată ciclului vostru de dezvoltare, dragilor, iubiţilor, giboneii mei!

Eu nu mai insist cum s-au desprins din trunchiul comun pe rând urangutanul, gorila şi cimpanzeul cel 98 % identic nouă ca material genetic, eu mă gândesc cu duioşie, de mi se zbate inima-n cuşca toracică ca-ntr-o zarcă, doar la străbunii mei umani!… Pe terenurile relativ plate din sud-estul marelui rift african, unde sălăşluia cândva, aşteptând ca Penelopa pe Godot cu ace de gheaţă-n opţional, strămoşul nostru încă patruped, norocoasa Lucky, culegător de ghebă, hrib, burete-puturos, burete-flocos, mânătarcă, extinderea-calului, gogoaşă, băloşel şi altele, pe lângă multe fructe zemoase ca ananasul, papaya şi kiwi, ce le găsea-n bazar mai ieftine ca merişoarele subcarpatine, mai creşteau în savană un fel de tărtăcuţe, cam cum aveţi şi voi ca să nu vă plouă-n faringe, adică o specie de dovlecei goi pe dinăuntru şi tari, mai mari decât cele de pe la noi din specia *Coccinia indica* şi mai rotunde, aproape ca nişte *mingii* de volei, din alea cum vă dă domnişoara Muriela Tulup când întinde plasa şi-i spargeţi Haritinei geamul de la laborator cu ele. Ei bine, australopitecul ăsta, care era o maimuţă patrupedă mai jucăuşă chiar şi decât cimpanzeul de azi cel mai sociabil, din minoritatea Bonobo, se amuza cu aceste tărtăcuţe africane sferice, albe cu pete hexagonale negre, lovindu-le cu labele, cu toate patru la început, până a inventat prin descoperire futbolul, sportul rege, şi ca să nu mai comită mereu *henţ* cu-alea din faţă, această specie, ferindu-şi mâinile, s-a ridicat treptat în numai picioarele cu care să dea-n balonul rotund, eliberându-şi astfel şi privirea din pământ, pentru a putea de sus vedea mai cuprinzător, ca suricatele şi popândăii, cine e liber pe care bandă, ca să-i dea o pasă genială decisivă. Iacă dar, copii, cum omul a devenit biped tocmai din necesitatea de a practica acest spectaculos şi regal sport, singurul care, aşa cum zicea şi… hm! baba Vanessa, ne poate face fericiţi! Deci, în concluzie, aşa a apărut ce ai întrebat tu, *Homo erectus*, Frecardo! Că-n rest, dacă te gândeşti la prostii, n-are nici o atingere!

Da, Esmeraldo, mânca-te-ar tata, orice întrebări am zis, numai să fie despre vreo maimuţă sau despre vreun om, ca să nu deviem din conţinutul curricular preanunţat al temei acestei dezbateri recapitulativ-formative sumative pe capitol!

Restrângere de activitate impusă pen' că la ultima recapitulare eu v-am tălmăcit sintagmele *fată de fată* şi *băiat de băiat* ca semnificând în literatura hebelogică nu numai înstrăinarea copiilor tranziţiei de părinţii bolşevici, pe care nu-i mai recunosc ca *ai lor* şi atunci îşi atribuie într-o reverie o altă origine, asta desigur în *muie*, pe când dincolo de zidul vizelor, în *uie*, accepţia este cu totul alta, aceea de fetiţă făcută, prin recombinare genetică asistată de computer, de către o lesbiană, respectiv băieţel conceput prin aceeaşi tehnologie sofisticată de către un pederast

activ sau pasiv. Or, aici am exagerat puțin posibilitățile *actuale* ale geniului genetic, îmi fac autocritica şi m-angajez să mai frecventez pe la colegii mei, la Academie!

„Don' profesor, ne puteți spune şi nouă *care e adevărul*, dintre atâtea scenarii de presulică, despre cum a murit marele actor de acțiune Bruce Lee?"

„Esmeraldo tată, ayyy! tu provoci o investigație grea şi când ai sute de ciuruiți şi, conform legii numerelor mari, creşte şansa să extragi din urna anchetei adevărul, dar eu n-am reținere, copii, să vă dezvălui absolut tot ce ştiu şi chiar tot ce cred despre acest dosar, anume că regretatul Bruce Lee se afla-n Thailanda, țara sa natală, o monarhie care înfloreşte liberal, la turnat pe video secvențe dintr-un meci de box mai crud, combinând lovituri aplicate adversarului cu pumnul şi cu şutul, Frecardo, în delirul hominidelor spectatoare, majoritatea turiste venite a-şi face o idee la fața locului, mâncând ca pe canal Travel, despre civilizațiile Asiei. Şi el, înainte de a urca pe platou, se rădea ca omul de dimineață – cu muşchii deja tensionați ca pentru o confruntare – doar pe obraji, la o oglinjoară ovală care mărea pe-o față sferică mai concavă, ca să se fardeze apoi cu făină de orez de la gheişe. Însă Bangkokul ăsta fiind o Veneție a Asiei ctitorită pe un loc cam mlăştinos ca după nişte inundații, bun să testezi kok-sagîzul tetraploid ce recoltă dă, se zvoneşte că s-a-ntâmplat că pe când el îşi spreia din spuma de ras, albă, pufoasă şi cu senzație de mentă, ascultând la un tranzistor Samsung poemul simfonic *În stepele Asiei Centrale* de Aleksandr Borodin, celebrul compozitor al dansurilor polovțiene din opera *Cneazul Igor*, pe care eu le mai aud seara pe la roacheri la Katiuşa, vai! l-a pişcat pe regretatul star un țânțar anofel de gât, cam de ici-şa unde e carotida mea. Şi el, nervos că-l sculase cam devreme regizorul ca să filmeze cu soarele răsărind din ocean, *şi-a aplicat singur o karată* din alea de dobora cu ele doi-trei inamici odată sau un tigru siberian echivalent.

Şi i-a fost fatal în zona asta vulnerabilă, Esmeraldo! Cam atâta am auzit şi eu despre Bruce Lee! Dumnezeu să-l ierte! Că ne-a-nvățat pe cei buni nu numai cum să ne apărăm de cei răi, dar şi forme nouă şi proceduri cum să-i exterminăm dacă adevărul şi dreptatea, progresul sensului în istorie, sunt în mod obiectiv de partea noastră! Şi sunt categoric toate acestea în favoarea la să ne mai mărească şi nouă lefile-n învățământ, căci altfel, aşa cum se pronunța de Unu Mai euroinspectoarea Katrina Djorkaeff-Tornado, am fi siliți la a proceda la un salt de la protestul prin pichetare şi prin grevă, la o REMARXIZARE majoritară a corpului… didactic, ceea ce ar scoate din domeniul intuşabilului toate cuceririle revoluționare ale upercutclasului nostru!… Dar despre ce mai lupte, ce incendii de senzație, ce violuri în colectiv, ce mai devastări de primă pagină şi ce represalii cu bombardiere compatibile NATO or să se

inițializeze aniversar la noi în 2007, vă voi vorbi altădată, feții mei, să nu-mi fac faimă de instigator!!!

Astfel, cu tot felul de improvizații de beleau obiectivele cadru cât cepele de sequoia şi stăteau atenți, cuminți, trecu ora la dificila clasă a lui Calițoiu şi la ale altora, până la ultima recreație, retras la boxa cu schelet ca la nea Mielu-n cavou, Străchinaru jelind reiterat că uite, fiindcă nu ne mai măreşte *ăştia* şi nouă leafa, a ajuns în situația mortală de *prof în abandon şcolar*, tocmai în culmea creativității fiind, la gradul didactic unu, cu două' j' cinci de ani vechime, stăpânind arta didactică până la virtuozitate atât în ce priveşte principiul întâi că cât mai puțină CARTE, cât şi-n a respecta principiul al doilea, ăla cu morala permisivității ca de curviştină pe motiv că n-ai, pentru a da EDUCAȚIE, autoritate-n costum de zgonhen, chiar dac-o fi aparținut el unui parlamentar dezbrăcat la Doi Mai, fiindcă şi aşa instituția şcolii, de origine mai puțin divină din perspectivă sistemică decât biserica, armata şi prioritar justiția, nu este eternă-n **cetatea oligoeducativă,** dealtfel multe din funcțiile ei definitorii urmând a fi acaparate de tembelizor (care deja deține monopolul atributului de a injecta idealuri junimii), de câinii stradali dovedind copiilor temători de cum o mai duc ăia bătrânii că se poate supraviețui *oricum*, de presulică, de sidiroame, de Internet, rezultând în comunitate o megaşcoală informală, o grădină a desfătărilor, atractivă la extrem prin jocuri şi concursuri, la care va putea participa toată familia, fie că munceşte ea la domiciliu, fie că primeşte acolo ajutor de *bezrabotiță*.

Deodată, Bonobo percepu ca prin reverie efluvii de indignare feminină pe hol, cam şoptită, dar incomensurabilă, în tăcerea relativă de după golirea de elevi a localului rămas doar cu clasele cu ore târzii, deja băgate, şi atunci ieşi pe hol din pură curiozitate, mai ales că directorul Filatov, după ce că-şi zburlise de mai bine de-un verşok sprâncenele brejneviene cu mulți peri senzitivi, mormăia-n neştire că *nu se poate, nu se poate aşa ceva, Didino!*, ca şi cum un mijlocaş defensiv, urcând în atac, ar fi driblat om cu om o apărare până în acel moment crezută impenetrabilă şi ar fi marcat un gol de kinogramă.

Deci, lângă mătăhălosul Teofan Davidovici se afla la geamul dinspre curte Fefeleaga cu coc şi mărgele chihlimbarii din ambră, care ca ofițer de serviciu mai aruncase de la etaj o ultimă şi repede ochire, să constate-n ce măsură au executat toți copilaşii ordinul de răspândire, diseminându-se pe la casele lor. Aşa descoperise ea cu vigilență ca de grănicer sau de vameş, că-n spațiul îngust dintre magazia de lemne şi gardul de beton al Şcolii nr. 1 cu clasele I-VIII, se retrăseseră şi *practicau nişte relații* relativ incompatibile în principiu atât cu Regulamentul Şcolar, cât şi cu cel de ordine interioară, unde nu prevăzuse Consiliul de Administrație nici un fel de amenzi pentru astfel de abateri, totuşi uite că posibile, iacă dar, eleva Esmeralda a Malaniei Bibikova a lui Harneală şi

elevul Feodor Federico Frecardo Stepanovici Ciuvîrin, ambii din clasa a şasea, de la Ion Calițoiu, care-n ultima vreme, în goana-i bezmetică după *rezultate* pentru gradație de formator emerit, face *recuperări* la matematică în orele de dirigenție, şi iată… rezultatele!

Băiatul sta cu ochii-n soarele incaş ce scăpăta în necuprinsul stepei, rezemat cu umerii de zid şi avea o țigară albă, superlungă şi fumegândă, ținută oblic în colțul gurii pufăinde şi crispate de-o îndelungată senzație ca de extaz, în timp ce degetele răşchirate ca nişte gheare de condor strângeau posesiv umerii fragili ai fetiței îngenuncheate, acoperiți din când în când de mişcarea spasmodică înainte şi înapoi, uneori furioasă, a pletelor ondulate, de un blond cenuşiu inconfundabil!

Puternic impresionată, umflându-şi şi dezumflându-şi şuierând pieptul de care obiectivele ei de referință atârnau ca nişte dovlecei *tamale*, palidă ca Baba-Hârca şi cu gura întredeschisă auriu, Fefeleaga se uita fix, ca o cameră de luat vederi cu două obiective cadru negre şi holbate, şi strângea automatic de încheietura mâinii lui subțiri dar păroase, pe Dudiță, scoțând sporadic sunete nearticulate de indignare. Ea suferea în acele momente o copernicană SCHIMBARE A MENTALITĂȚII, detaşându-se de mentalul drujbean, pentru că dintotdeauna paradigma ei fusese că elevii urăsc aşa de tare şcoala românească, datorită incapacității cadrelor didactice de a se comporta ca scăpate din tembelizor, încât nici în ruptul organelor n-ar accepta doi copilaşi să se evalueze în perimetrul instituției de învățământ.

„Mâine, la prima oră de după-amiază, Didină! – îi decise managerul soarta, cneazului Partidei Drujbenilor, deocamdată elev Frecardo, încă înainte ca supradotatul să finalizeze şi să-şi tragă fermoarul. Mâine, facem careu mare-n curtea şcolii şi prelucrăm cazul cu întreg efectivul de babuini din ciclul gimnazial! Păi şcoală suntem noi aici sau ce?… Am ajuns ca la Fiokla Malafeevna la Cuțarida? *Nu se poate, nu se poate aşa ceva!*”

„*Nu se poate, nu se poate aşa ceva!*” – achiează Didina gospodăreşte spre Străchinaru al ei, ca şi cum i-ar fi expandat tumoral nişte cozonaci în aragaz, ieşind nu numai din tăvi, ci şi din cuptor.
Şi îl încadrau-escortau jucăuş pe Filatov la fereastră, ca Rafael şi Roza pe Ivan Petrovici Pavlov, la Koltuşi, dar şi la Vațuro…

„Fie-mi iertat, Teofan Davidovici, că mă opun – interveni *gospodin* Bonobo cu o voce sonoră ca din cavou deşi-şi apropiase buzele prehensile de pavilionul urechii stăpânului – dar mă întristează că la grelele răspunderi asumate în şcoală şi în comună şi la noi în gubernie, cu eventualele alegeri anticipate la Căgiurzia, pentru Duma Municipală, mai poți fi atât de încremenit în vechiul proiect educațional şi să nu observi că noi ne aflăm ACUM în plin **colaps oligopedagogic**: *ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim!* Căci, aşa cum susține *al doilea*

principiu al oligopedagogiei mele, şcoala a fost degrevată de funcţia educativă, acest rol fiind însuşit, până ne mai măreşte şi nouă leafa şi ne recăpătăm autoritatea socială, de câini, de cartier, de familie, de presulică, de tembelizor îndeosebi, de *canale*, unde înveţi… ce se vede! Şi dumneata eşti de acord cu mine că nici din cel mai bun documentar BBC nu reţii mai bine ca cu pixu' n mână dintr-o carte de la British Council Library, deosebirea dintre darwinism şi lamarckism… Dar mai este *ceva* care mă face ostil ideii careului, stimaţi colegi: faptul că dacă nu pot anticipa ar sări pe noi nesănătoasa de Malaşa, mi-e foarte clar însă cum va reacţiona mă-sa lui Frecardo, gorgona de Iordanka: puternic represiv!"

„Ei, ce va face *concret* Iordanka ta? – deveni parcă şi mai bătăios nea Fane Filatov, auzind numele nevestei rivalului său. Îţi spun eu ce-o să facă, fiindcă ea este principalul vinovat: o s-o despăgubească pe Malaşa!… Mai bine Iordanka ta să aibă luciditatea minimă necesară, dacă i-a lăsat pe mână casete porno lui Frecardo, şi să cedeze, ducându-se cu supradotatul ei la concretizat pe la fetele din Cuţarida sau din Galapagos sau să-i aranjeze discret la doi paşi, cu Anfisa Barabanova, la camping la Popas, *nu să-mi facă mie acilea şcoala bordel*, că încă n-am legalizat prostituţia la noi în republică!"

„Îţi spun eu ce *nacazanie* ne va aplica Iordanka! – se răţoi şi Străchinaru văzând că pitecantropul de director nu înţelege româneşte. La banii ei, o să convoace de la Căgiurzia vreo televiziune-n Drujba, din alea de-nţeleg, spre a-şi injecta publicitatea, să cucerească atenţia elevilor ş' a părinţilor batjocorind corpul didactic ca pe o adunătură de INTELECTUALI DE ZGONHEN, încât va reieşi că nouă educatorilor *încuiaţi* (cum ne consideră şi arendaşii noştri, adresându-se teleelectoratului mai mult decât nouă!) ne mai trebuie încă *două' j de ani* până să ne *formăm* că elevii au dreptu-n *uie* să-nveţe de la tembelizor ca dintr-o şcoală alternativă şi să… concretizeze chiar şi aici-şa-ntr-un local din *muie*, dacă nu cumva o să ne pomenim, Didino, că pur şi simplu *nici n-a existat ce-am văzutără*, deoarece nu avem nici o picătură de probă la dosar, nici cât pentru clasica diversiune teroristă, c-un bun manipulant renascentist şi cu doi-trei lămuritori profesionişti, putându-se lesne hihiliza pe canale norodul că ni s-a năzărit nouă de foame!"

„Dă-i în cozonacii mă-sii, Teofan Davidovici! – oftă Didina Arnăutu, dezumflată şi descongestionată, ba chiar înduioşată remarcând cum, după finalizare, Frecardo îi oferă cu infinită tandreţe Esmeraldei să tragă şi ea un fum, înainte de a arunca scârbit chiştocul şi de a se retrage din câmpul vizual al nepoftiţilor spectatori. Din partea mea, ca femeie şi mamă impresionată, la vechimea noastră, eu ce-aş putea spune să te consiliez mai bine, tovarăşe director? Decât că să nu ne pripim, ci să mai stăm şi să judecăm cu înţelepciune cazul, să n-o păţim… Cine mai ştie, Dudiţă, dacă nu cumva asistăm aici la o *superpoveste de dragoste*, care

parcă cere o gingaşă peliculă de protecție tocmai ca să ne poată revigora chiar şi pe noi, reciclându-ne prin prospețimea ei! În fond, mai devreme sau mai târziu, cu unul sau cu mai mulți, în şcoală sau printre activitățile extraşcolare, conjugal sau extraconjugal, poziționată la putere sau în opoziție, tot aia e! Dacă decizia e a ta… Tot ce putem face, stimați colegi, e să arătăm cu delicatețe celor doi flagranți nebunatici măcar că *ştim* că s-a ajuns la nişte abateri, deşi e greu de spus *de la ce* abateri! Aşa că eu propun ca fiecare dresor să convoace şi să încheie un proces-verbal cu părinții de la clasa lui, din care să rezulte în mod delicat că şcoala le recomandă ca să nu recomande la cercopitecii lor vizionarea emisiunilor paralele parcursurilor noastre curriculare, marcate pe colț cu elemente iconice simbolizând a se cere aprobare de către minori ca să se desfete cu toată familia, dacă nu li se interzice expres! Şi cu asta, suntem complet acoperiți, protejați, şi n-avem treabă pe urmă ca să mai scotocească ăştia ai Iordankăi şi să panorameze cu videocamera pe la closete, pe la fațadă, geamuri sparte şi gunoaie, prin clase linoleumul ferfeniță, ca să nu mai vorbesc de ce interviuri otrăvite s-ar putea fabrica peste drum, la Raketta, cu opiniile guralivului domn Fafulea despre colega mea de catedră, Răzvana Mihalache!”

Lăsă mânuța păroasă a lui Bonobo şi coborî grăbită şi îmbujorată să verifice dacă băiatul o conduce acasă ca un cavaler pe angelica Esmeraldă, ori se despart în dreptul discotecii Raketta, el ca un autentic bărbat oprindu-se la joace căutând senzații mai tari decât cele de după magazie.

Filatov nu zise nimic, cu inima cât o *cucaracha*, de parcă deja i-ar fi răvăşit oamenii canalelor şcoala. Porni îngândurat spre cabinet, cu o expresie durabilă de consternare, ca a unui porc anunțat pe mobil că vine Ignatul, datorată poate nu atât micului spectacol cu valențe pur oligopedagogice de defulare, *de formare fidbec a formatorilor de către formatați*, cum prevede oligoteoria, cât prodigioasei perspicacități de care dădea dovadă acest Dudu Străchinaru după inițierea htonică organizată în contextul *pomenii de viu*, care subalternl, aplicând principiile **oligopedagogiei**, ca ştiință a ce se poate şi ce nu cu amărâții, înțelesese *înaintea lui* că nu e bine de făcut careu, fiindcă dreptatea este întotdeauna a Iordankăi, nu a Malaşei!

Seara, după vecernie, stele de rubin congestionară cerul fumuriu şi fascinant al stepei în curs de reînțelenire, se făcu mai răcoare, mult sub pragul de disconfort termic şi domnul profesor de bio Dudulac Străchinaru, ieşit din Blocurile Ruşilor ca să mai ia aer şi să mai dea din aripi, poposi ca din întâmplare la palatul străjuit de mesteceni de Carelia al lui nea Fane Ciuvîrin, nu înainte de a o evalua folosind metode active, pronunțat participative, neobişnuit de surescitat, pe, ACUM preasupusă ca o Esmeraldă silitoare, Inocencia, în final el cerându-i pe un ton *extrem*

de preocupat, să-i mai explice o dată pe ce-şi bazează ea credinţa asta nestrămutată a reuşitei tranziţiei familiei lor din vidanjclas în mezelclas!

„Dudiţă, Dudiţă! – îi luă ea capul în mâini sucindu-i-l alternativ, ca să se trezească, zdruncinându-l precum pe o oală de sarmale să nu se prindă de fund, aşa şi el să nu se complacă-n condiţia de INTELECTUAL DE ZGONHEN. După cum se ştie, băiete, *ăsta s-a căcat în scăldătoare!* zice microgrupuleţul umanoid, pizmuind pe-ăla de dobândeşte fără muncă o mare sumă de bani. Eveniment favorabil care ţie n-o să ţi se-ntâmple niciodată dacă nu te pistonează cineva, deoarece, aşa cum observa şi mamica, tu eşti *un bărbătuş cu caracter nonprofit*! Iară mie, când am mângâiat-o, ea mi-a relatat, în enunţuri intonative de dificultate şi lungime progresivă, că eu când eram mai mică *m-am căcat efectiv în scăldătoare*! Performanţă confirmată şi de tăticuţul meu când l-am mângâiat! I-am spus-o şi părintelui Ankifie, şi Staruhei Izerghil şi lui Ninel Caliţoiu când te-a adus ultima oară beat şi am mai zăbovit cu el la un păhăruţ de *cornată* în bucătărie! Am, în concluzie, toată mentalitatea de învingătoare să-i strig Sorţii în faţă: *Şi eu m-am căcat în scăldătoare!* Şi dacă n-am convins-o prin strategia practicării virtuţii şi dacă n-am îngenuncheat-o prin exasperanta EXCEPŢIE DE LA REGULĂ, o vom constrânge noi altfel să achiezeze la refuzul nostru de a convieţui în căcat până la… prima pomană de-adevăratelea nu de-a v-aţi ascunselea! Totul este să ne zbatem, să acţionăm, *să nu vrem* să ne îngroape veselii proprietari ai ţării, şi ai SISTEMULUI, în vidanjclas, pentru singura vină că ne-am făcut din vocaţie slugi ale şcolii româneşti!

Fiindcă două lucruri am înţeles şi eu din *pomana ta de viu*: 1) cât de periculoasă este ACUM practicarea virtuţii, îndeosebi pe calea cea mai grea, aceea a EXCEPŢIEI DE LA REGULĂ, care poate fi letală şi 2) că *ăştia* n-o să ne mai mărească în vecii vecilor şi nouă leafa pe bune, în dolari nu-n bumăşti, ci mai degrabă-şi vor crea şcoli particulare pe lângă televiziuni, cu profesori *reali*, nu lipsiţi ei de griji, dar care-şi pot lua prospătură din librării, ca cumularzi, fără a rupe alimente de la gura copiilor… Ah şi ce-aş mai citi şi eu o carte bună, Dudiţă! Dudiţă! Nu mai poci!”

Acest ţipăt ca de o senzaţie de nonprotecţie şi, ca nişte lasere cu clorofilă, obiectivele cadru ale fetii Puşii lipite pe el, domnul Dudu Străchinaru realiză satisfăcut că orgoliul de origine burgheză din secolul XII al nevestei a fost frânt şi că i se dă *undă verde* să se emancipeze din dezonoranta sa profesie de milog bugetar didactic, plecând cătinel de jos în sus, dar sigur, decât să mai aştepte la nesfârşit să-i vină dumneaei tranşa de la teleloteria pentru reabilitarea închisorii animalelor din Căgiurzia, mai ales c-o dăduse-n bară, amărâta, cu EXCEPŢIA DE LA REGULĂ, recentul *experimentum crucis* dovedind-o profitabilă mai degrabă pentru cele două partenere alternative, Malania şi Răzvanessa.

Simțindu-se fortificat şi decis ca Schumi reintrat în pistă cu rezervorul plin pe pneuri noi după două opriri la boxă, ca om liber, iacă dar, se prezentă Dudu Străchinaru nu fără demnitate la interfonul lui nea Fane Ciuvîrin, care-n ținută de mare ceremonie, în halatul de shogun, după ce l-a felicitat călduros pentru moarte şi resurecție, i-a mărturisit că vede-n renunțarea la *recitativul profului cu imagini despre lume*, ca secvență a scenariului lecției, plasată de regulă între reactualizarea celor învățate anterior şi prezentarea conținutului şi a sarcinilor noii învățări, ca şi în aderarea la *cultul exigenței* până la cafteală, dar doar ca bătăiță la aria curriculară, cheia biruinței modernizării la noi în învățământ, unde problema este ca formatorii să muncească de şapte ori mai mult, îndeosebi la scriptologie, pe salarii de şase ori mai mici decât limita decenței, gonind cu limba scoasă după performanțe olimpice, deci imediate, ceea ce de fapt nu pretinde vreo artă didactică superioară celei a temnicerului sau a universitarului, arhisuficientă fiind nițică **oligopedagogie**, măcar stăpânirea principiului străchinar de unificare-focalizare a acțiunii şcolii ACUM restrâns sfincterizat pe ceea ce POATE ea în mod realist să facă performant:

NU educație, NU carte, DA dresură, DA rezultate!

Drept pentru care s-a încheiat la repezeală-plesneală prezentul proces-verbal de tratat de bază-n limba comună.

Apoi domnişorul Frecardo l-a decorat pe dascălul său în cele bune, dăruindu-i şi pentru Inocencia un evantai traforat de el în placaj subțire din *nothofagus* şi invitându-l la un *şeptic*, pe o măsuță ornamentală multilemn, cu tăblia din *lepacho*, cu picioarele din *quebracho* şi cu intarsii din *lepidodendron* învechit artificial, ceilalți doi parteneri fiind nea Fane şi doamna Iordanka Ciuvîrina, abia ieşită-n megabikini din piscină spre a-şi acoperi c-un fel de poncho rubiniu având un soare auriu şi vesel pe el, trupul ei robust şi impunător, de autentică nevastă de patron şugubăț.

„Da, preamilostivă doamnă – confirmă Dudu Străchinaru ferindu-se a vorbi neîntrebat – am de întreținut doi copii făcuți cu Inocencia înainte să adoptăm EXCEPȚIA DE LA REGULĂ ca strategie de virtute câştigătoare *anticipat* pe la cele teleloterii. Doi copii deosebit de reuşiți, pe care eu i-am educat de mici mai *filozofi*, încât atraşi pe la vitrine, să procedeze ca cadrul… didactic Diogene, carele preumblându-se prin acea ateniană piață-mbelşugată mormăia că ia uitați, copii, câte lucruri DE CARE EU NU AM NEVOIE!” „Milostivă, nemilostivă, mie să nu mi te adresezi cu *doamnă*, ci cu DOAMNĂ PATROANĂ sau, în perspectivă, DOAMNĂ DEPUTATĂ!… N-ai făcut bine, Srăchinare! – clătină din cap Iordanka întrebându-se pe ce treaptă a formării conştiinței morale se află totuşi formatorul ăsta: cunoştințe? convingeri? sentimente? Noi investitorii serioşi – mărturisi ea – ne chinuim de-am pariat pe-o

economie şi o societate de consumaţie, promovată prin televiziuni ca-n *uie* şi tu văz că ne sabotezi, manipulând românii de mâine *să filozofeze* în loc să bea, să mănânce, să asculte casete, să vadă emisiuni, să se încalţe, să se îmbrace, să se higienizeze, să folosească toată gama aparatelor electrocasnice de la mixer la vibrator, mobilier ergonomic, automobile, animale de agrement etâcî etâcî, atitudine retractilă ce poate micşora veniturile anumitor importatori, falimentând întreprinderi şi generând şomaj masiv, când sarcina ta pentru care erai plătit la şcoală era să-i lămureşti în morţii mă-tii pe elevi, şi prin ei pe părinţi, cum trebuie văzut corect, că NU PREŢURILE de la Raketta, de la Statornicia sau de la Popas sunt mari, CI SALARIILE SUNT MICI! Iar soluţia constructivă e nu să aştepţi ca milogul să vă mai mărească şi vouă leafa, ci să te zbaţi pentru *a cumula cât mai multe salarii* şi, dacă reuşeşti, inclusiv prin meditaţii sau negoţ cu publicaţii, atunci nici preţurile n-or să te mai frământe atâta, iar *ca atitudinar*, te vei ridica împotriva *subculturii nemulţumirii*, dacă nu prin pamflet, măcar prin intervenţii de relativizare. Gen ce dacă ţi-a murit, fă, copilul sau chiar mă-ta, doar mai suntem şase miliarde de pământeni!!!”

„Învăţământului – a rostit aici câteva vorbe memorabile, deşi alături de replică, Străchinaru – i se poate face orice, preanobilă doamnă, dar absolut orice, de la *sovietizare* până la *uiere*, că nu piere, fiind dealtfel singurul SISTEM care poate îndura orice aberaţii fără a intra într-o disoluţie generală. Şi aceasta pentru că el dispune de nişte resurse… umane mai de elită, supracalificate, capabile de un comportament raţional chiar atunci când ar primi de la arendaşi prin vechili instrucţiuni de aplicare absurde la legi sau ordine şi mai absurde! Rău e doar că nu prea avem elementarul bun-simţ de-a justifica, într-o notă de prezentare, în preambulul tuturor documentelor majore, CARE ESTE BAZA TEORETICĂ a deciziei de-a supune tineretul *mai degrabă unui învăţământ de dresaj Skinner decât unuia al trăirilor revelatorii Maslow*!

De aceea, venit-am aici-şa să mă fac pompist-analist, cu profesiunea de credinţă că eu am încredere neştirbită că Noua Revoluţie Şcolară îşi va atinge obiectivele ţintite indiferent de aprobarea, dar şi de împotrivirea mea, care aş fi dorit doar să se dea o şansă speciei *profesorului* cititor de CĂRŢI în lupta pentru existenţă cu *formatorul* cel robust şi nemofturos, care se formează doar prin NOTIŢE de pe la reciclări şi acţiunile metodice… Altminteri, decizia care mi-a venit cât m-am sustras rutinei zilnice, căzut în cheromusofobie şi apoi în coşciug şi în final în cavou, fiind definitivă şi, zică lumea ce-a zice, eu de la 15 iunie 1998 curent, când prăznuind moartea lui Eminescu, birui-vom cu 1-0 Columbia lui Gabriel García Márquez, terminându-se şi şcoala, eu voi începe să lucrez *efectiv* la benzinărie noaptea, cu Anfisa Barabanova şi cu paznicii sub umbroşii tamarini. Dar şi până atunci, mărturisesc c-aş vrea

să mă inițiez deja în acele analize-sinteze din revista presei de afaceri, care ca cumul înseamnă înc-o juma de salariu. Motivația acceptului şi a rugăminții mele fierbinți de a fi angajat IMEDIAT fiind că eu am avut în familie necazuri cu propriul meu deces şi, anterior pomenii de viu, m-am înglodat în nişte datorii stupide la CAR-ul Inocenciei, pregătindu-mă de o lecție *deşchisă* pă Europa, care a fost şi cântecul meu de lebădă în această carieră ruşinoasă pentru un intelectual adevărat. Nu regret decât că n-am plecat din arhipelagul şcolar mai devreme, încă din 1990, când devenea limpede, dar ți se părea absurd, că de la Mineriadă se va ajunge la Mizeriadă şi noi, *cărturarii inferiori de zgonhen*, preuniversitari, vom pica din mezelclas în vidanjclas şi vom ajunge batjocura societății româneşti, cum a pățit ca studiu de caz chiar Maricusa mea, că o curta un băiat întreg, nu ca Leonardo, intenționând s-o evalueze şi chiar mai mult decât atât, dar când a auzit dobitocul ce sunt părinții fetei, a fugit mâncând tot pământul. Poate încă mai fuge şi nu exclud s-auzim de el numai de bine de la australopitecul de cumnatu-meu de la Sydney, de la Jocurile Olimpice. Da' dacă n-oi mai hi prof, poate s-a-nturna, că se schimbă motanus mutantus şi statutul fetei mele!" „Gata, nea Dudule! S-a făcut!" – a achiezat fără ezitări patronul pe când contabila da din cap mare şi aprobativ. Apoi l-a decorat încă o dată în aceeaşi zi şi l-a strâns la pieptul său călduț şi reavăn sub halatul de shogun şi i-a tras un pupic chiar pe mustața pârlită la recviem, reabilitându-i-o deplin, şi i-a mai şi numărat, fără a cere aprobare decât din ochi de la Iordanka, *avansul* pe analizele-sintezele lunii mai, temător să nu se ducă să-şi ofere competențele la Buțai sau, mai probabil la Filatov, care tocmai îi telefonase, măgulindu-l că ce fecior întreprinzător are, dar că şi el ține-ntre resursele umane ale unității şcolare un element c-un creier cu care nu-i e frică!

Dar ființa care l-a pupat de mii de ori şi chiar mai mult decât atât a fost Cențişor, mare şi foarte mare fiind emoția ei că abia ieşit din cavou, domnul Străchinaru are deja portmoneul mai încărcat ca oricând în ultimii opt ani, ca şi cum, din plină Mizeriadă! ar fi-ntors timpul înapoi până înainte de Mineriada din 1990, devenind ACUM şi un bărbat independent de statul distributiv.

Iar în seara următoare, a vorbit la telefon timidul de altă dată domn Dudu Străchinaru cu însuşi excelența sa Generalul, aranjându-şi să mai aducă nişte bănişori acasă, asistând el atât la Liceul Miciurin din Căgiurzia, cât şi la Liceul Lîsenko din Cuțarida, pe de o parte la exagerat de intransigentul bac care se proiecta să dezonoreze prin statistici profii – şi într-adevăr ei n-au mai făcut grevă, ratând tocmai acea teribilă iarnă 1998 / 1999 de-au ieşit minerii la luptă şi s-ar fi putut uni cele două mari armate într-o alianță invincibilă, încât nici aviația NATO n-ar mai fi putut proteja guvernanții de alegerile anticipate – iar pe de altă parte, să

supravegheze cu Cențica la *ultimele examene de admitere în liceu* din istoria învățământului românesc.

Totodată, fosta sa amantă, sanguinara Saltîciha, i-a aranjat la Căgiurzia ca să mediteze nişte liceeni terminali ce optaseră pentru biologie la bac şi anticipaseră că va fi dur în scopuri mediatice şi că cine nu-l ia din prima, oricum vor suporta părinții cât nu merită cheltuielile la a doua, veste ce a atras alte cascade, şi anume Niagare, de pupături, de la doamna învățătoare Inocencia.

Însă, cum se putea citi şi-n horoscopul lui, nu se sfârşise bine ultimul an şcolar cu structură tri-mestrială din istoria învățământului românesc şi încă de la 1 iunie 1998 seara, într-o benefică zi de luni de început de săptămână şi de lună, domnul profesor, ştiind că şi aşa multă carte, iar educație nici atâta, nu se mai face la spartul târgului, luă în primire benzinăria mai devreme decât aranjaseră, ceea ce avea să aducă la bugetul familiei sale neaşteptat *mai mult decât un salariu în plus*, întâmplare instructivă, confirmând ce spunea şi Emil Cioran despre stilul francez, că cine atacă îşi creează şi ocazii pe care nu întârzie să le fructifice, obligând adversarul să greşească.

Surpriza asta fiind că de localul familial cu specific național *La familia Morometzilor*, rămâneau importante cantitativ resturi culinare neconsumate de clienți, îndeosebi dulciuri depăşite, care luau calea troacelor de la porcii Popasului, dar cu puțină bunăvoință se putea păstra câte o găleţică de plastic şi pentru amărăşteanul de la Blocurile Ruşilor, Skinner, care tot primind-o matinal, adusă pe cornul bicicletei, prinse a se înălța ca un cric, din eclere, sarailii şi cataife ca din hormoni de creştere, rivalizând cu rătanii părintelui Ankifie, despre care, din zavistie, satul şoptea fără să probeze, c-au în meniu colivă şi colaci şi alte delicatese!

Pentru că nimeni nu poate să se smulgă din vidanjclas spre mezelire dacă nu trece şi prin insomnii, şi prin unele compromisuri chiar, a fost acest iunie 1998 epuizant-stressant până chiar lângă EXCEPȚIA DE LA REGULĂ, că trebuia Dudiță să fie noaptea treaz cu banii, iar până la vacanță, şi ziua, cu elevii, care parcă simțind că pleacă din arhipelag, îl întrebau abia ACUM frecvent de oaia clonată şi de urechea crescută pe spinare de şoricel, însă *nu mai voia el* să le dea detalii care nu-i aduceau nici un beneficiu!

Oricum, nu se sfârşiseră bine Mondialele de Futbol 1998, prin victoria țării gazde, Franța, asupra Braziliei cu Ronaldo bolnav, şi prin concertul celor trei tenori de importanță planetară, că patronul de la Popas, nea Fane Ciuvîrin, uluit de competența, conştiinciozitatea şi devotamentul lui nea Dudu, intrigat îndeosebi de cinstea lui vecină cu debilitatea mintală, şi în mod excepțional de *capacitatea sa de a lucra diferențiat cu clienții* şi, criteriu decisiv, bazat pe REZULTATE, pe saltul cifrei desfacerilor după ce din inițiativa inovativă a noului angajat s-au

plantat pe şosea numeroşi *ustoi* şi *machoni* cu avertizoare optice şi chiar acustice de stație de benzină, unde poți servi o tamarinată răcoritoare şi reconfortantă cu Anfisa Barabanova, evidențiindu-se la paznicul novice şi preocuparea de a-şi înnoi şi moderniza permanent metodele, de a se forma în permanență ca vânzător de combustibili petrolieri, prinse drag de el şi-l trecu de la chinuitoarea şi întrucâtva periculoasa muncă de noapte, la muncă de zi, spre disperarea altor slujbaşi, încredințându-i sarcina de a alerga de colo colo, spre Cuțarida, Căgiurzia, Curitiba, Cuzco, Bucaramanga, ba chiar spre Balcic, spre Iaşi, spre Cluj-Napoca şi spre Cetatea Albă, cu aprovizionarea Popasului, rezultând de aici noi sporuri salariale şi un fel de acceptare limitată, un parteneriat de câştig cu anumite condiții provizorii.

Iar către 5 august, adică de Înainteprăznuirea Schimbării la Față, într-o miercure istorică în destinul vieții sale şi al familiei sale era nea Dudiță cu camioneta lui nea Fane Ciuvîrin după marfă la angrouri spre Voluntari, spre Europa, la chinezi sau la arabi, şi-a dat el bot în bot pe şosea cu elevii lui, cu nea Săbiuță şi cu nea Şişu, care erau mandatați de stăpânii lor mafioți, comandați pe mobil din penitenciar de Harneală, ca să achiziționeze o cantitate apreciabilă de ulei de bunică, cam cât ai umple cu el piscina Iordankăi în scopuri speculative. Salutare - salutare! Puteam bate Croația dacă jucătorii noştri ar fi abordat meciul la adevărata lor valoare? Puteam! Numai bine! Sănătate! Mai merge el ce mai merge, dă de cine? Dă de Gaviota şi de Vampiru, mânca-ți-aş familia, care voiau, nu se ştie de ce presați, să se scape de exact tot atâta ulei, exact o piscină, cât le trebuia la ăilalți doi angrosişti, dar repede, repejor, dându-l aproape pe degeaba pe tot, ca şi cum ar fi avut nevoie urgentă de numerar!

Pentru prima oară în viață, Dudiță a luat de undeva mai ieftin şi a dat în altă parte mai scump. Şi, cum executase recent, la pomana de viu, un fel de condamnare la pedeapsa cu moartea, se imunizase: el n-avea a se mai teme de a sta-ntr-un penitenciar, dealtfel instituție de bază a **cetății oligoeducative**, către care avea chemare zbierând la băutură la Katiuşa că dac-ar fi sigur că le rămâne la urmaşii lui nişte bani cât să intre ei nu în upercutclas, ci măcar în mezelclas, atunci personal ar face şi zece-douăzeci de ani de pârnaie fără să cârtească, fiindcă salariul în învățământ e ştiințific calculat să nu-ți ajungă nici de cărți, dar să te mai salți, oricât ai munci, din haznaua vidanjclasului!

A riscat prin EXCEPȚIE DE LA REGULĂ să lucreze ca complice cu Şişu, Săbiuță şi Vampiru, cu mafioții, şi a câştigat!

Într-o singură zi cât în cinci ani de muncă de rob la catedră!!!

Pentru prima oară, el învăța în afara şcolii, făcea *action learning*, se perfecționa în ale vieții, devenea învățăcel de la **cetatea oligoeducativă**, care, iacă dar, nu consistă doar în familie, canide de gunoi, cartier, presulică şi tembelizor decât în măsura în care afli, dar nu aplici, că e

posibil să te gândeşti să iei câteva miliarde dintr-o bancă, perfect conştient că nu îi vei mai înapoia vreodată şi că suma e prea mare ca să mai ai neplăceri!

Dar, ca orice mascul chibzuit, el n-a ciripit nimic de *tunul* ăsta la familie, ci a băgat milioanele la broacheri, cu indicații de plasament câştigătoare ÎN TOTALITATE! De la ce servicii le avea el informațiile? El şi le procura pe baza analizelor-sintezelor economice de la serviciul de analist economic, că doar nu era idiot să-i dea marile idei de afaceri lui Ciuvîrin, când avea şi el familie, ba chiar cu un copil mai mult şi, de la Maricusa, vreo Puşică-n devenire!

Şi a mai fost şi întâmplarea ținând de *lo real maravilloso* cu Julieta-n bazar la Căgiurzia, o elevă a lui de-i ziceam noi Juli, că manglea pixuri, şi, fiind ea cam rapidistă, el i-a zis din memorie cum o chema, că ce vinzi tu, Giuleştino, aici-şa, la masa asta pliantă? Că i se făcuse milă paternă de ea, era excitat să n-o bată patronul, nu prea având clienți la ora aia matinală, pe lângă moschee. Luați, serviți, don' profesor, cât mai multe taloane, că *ştiu eu* c-o să câştigați sigur! Iară cine se uita la ei nu mai putea de plâns, fiind treaba pe-ncepute, pe la iunie, şi nu ştiai cui îi era mai milă, lui de ex-elevă sau elevei de încă jigăritul ei de prof.

A riscat şi a câştigat! Devenind şi superstițios, modificându-şi până şi concepția despre lume, schimbându-şi complet mentalitățile!

Căci NU existau *explicații raționale pentru extracția familiei sale din vidanjclas!* altele decât poate inițiala EXCEPȚIE DE LA REGULĂ, prin care Inocencia a făcut, printr-o strategie de virtute, pentru soțul ei *viu* şi familie, un demers compatibil cu altor femei din literatură pentru el *mort*! Care familie, după ritualul de schimbarea firii prin POMANA DE VIU, îşi inversase şi ea cu 180 de grade mentalitățile, încetând absolut orice rezistență la schimbare!

Doamna învățătoare Inocencia Străchinaru, fată ambițioasă de negustori bimilenari, anticipând că din 1999 dispare admiterea la liceu, sau devine un fel de loterie, băgându-se-n loc capacitate, pe română, mate şi naționalism, greutatea concursului testând flerul de investitor, abilitatea divinatorie şi informativă a părinților de a băga exact unde trebuie dosarul progeniturii, îşi luă ea nişte cărți de geografie şi istorie şi se puse de le grilui şi le itemí de le mergea fulgii, încât până să se apuce şi inerta de Ciomolunga de meditații la naționalism, mai toți copiii de-a opta erau deja foarte avansați în pregătire la doamna Străchinaru, la Blocurile Ruşilor, la un preț nepiperat!

Astfel, contribuind masiv la INVERSIUNEA VALORILOR la noi în republică, ea mai aducea-n casă regulat câte şapte-opt salarii pe lună, permițându-şi curând să mai schimbe din mobilier, lenjerie, veselă, decorațiuni interioare şi altele, plus ce da la Gua şi Cica.

(Dar restanțele la întreținere le păstra intacte, bănuindu-şi vecinii că AU, dar atâta vreme cât *ține*, nu plătesc. Şi atunci, de ce să fie ea mai fraieră!)

Îmbătată de câştig, fără a mai spune soțului, ea contactă un negustor de manuale şi, la prima acțiune metodică, se-nțelese cu colegele ei din diferite unități şcolare din sudul guberniei că optează cu toatele şi mai lămuresc şi pe altele să opteze *doar pentru manualele acelui şmecher*, că le iese şi lor un procentuleț, ceea ce se făcu, iar Cențica atâta se umplu de bani din procentoiul ei că trebui să dea o explicație Drujbei, care vocifera deja că cum de le merge Străchinarilor aşa de bine cu banii de la o vreme, ceea ce şi făcu pe Orbita TV, deşi prefera să nu se fi dus la tâlcşoul ăla cu femei reuşite, că şi-aşa era-n relații glaciale cu Vanessa, ca Kamciatka cu Alaska, având semnele ei că Bonobo o evaluase şi pe asta, deoarece dumnealui o apăra pătimaş până şi de critici perfect îndreptățite şi constructive, cum ar fi reproşul că ex-profa, din capul primei apariții la Orbita TV, şi trăsese un toc de extindere limbii române, obligând-o să ni se adreseze la persoana a doua singular, la per *tî*, ca de la preafericit la amărât, ca de la upercutclas la vidanjclas, ca de la tanchist la fascist, ca de la bețivii de la Raketta la slugile şcolii.

Concomitent, se îmbunătățeau, cum era şi normal, din moment ce reapăruse în toată consistența sa *liantul financiar*, relațiile părinți - copii! Mai ales că veterinarul Genaro şi tatăl biolog îşi luară inima-n dinți şi, întâi în Drujba, apoi în Galapagos, în Cuțarida, în Cuzco, în Curitiba şi-n împrejurimi şi, în scurtă vreme, într-un areal cât toată mica noastră gubernie, se apucară de urgențe de calitate, scoțând subcomponentele la purcei, ințepând găini, încrucişând câini, organizând deratizări, potcovind cai, claponind cucoşi, stopând creşterea negativă a ficaților la gâşte, ajutând să nască vaci însămânțate de taurul comunal, sau artificial fecundate de ei înşişi, de li s-a dus faima de puteau intra şi-n politică chiar în Anul electoral Eminescu 2000, dac-ar fi resimțit vreo acută nevoie de imunitate şi prescripție!

Dar nici Maricusa, văzând mutațiile pozitive din comportamentul familiei ei nu se lăsă mai prejos. Ci vizitând mai des pe părinții de care o legau puternice superconexiuni afective, adusă frecvent de Leonardo cu Porşoiul, apoi conducând autonomă, când un Mergedes, când un Bemweu, când o Toyoată, ea inițializă a ține prin metode moderne contabilitatea la mai multe firme, eficientizând-o receptiv, şi mai ales a consilia pe bani patronii generoşi din toată gubernia, în diferite probleme de management, marketing, conosament, economic growth, fulfilling, planning the risk, advertising, leasing, consulting-engineering, global barter, decision making, problem solving, implementation fucking, building economic performance, existing şi expanding, aducându-şi astfel

aportul ei filial la creşterea popularităţii şi puterii familionului Străchinaru.

Şi simţindu-se-ntr-o-nsorită auroră de dimineaţă prevestind legalizarea prostituţiei mai tare-n capital ca deobicei, nea Dudu propuse din senin patronului un parteneriat că să-i lase lui, ca-ntr-un fel de locaţie de gestiune cu chirie clară, partea de camping a Popasului, stagnantă pe limita rentabilităţii. Nea Fane admise, dând din umeri, că oricum nu câştigase mare lucru acolo înainte, investise numai ca să nu se piarză banii de la sine, însă râmase gânditor şi cam cu buzele umflate când în câteva zile căsuţele deveniră irecognoscibile-ntru fiinţă, văruite, revopsite, bibilite, puţulite, dotate cu duşuri cu apă caldă şi mai ales cu closete-n interior, nu la tufişurile cu tarantule, de ţi-era mai mare dragul să vii cu cine ţi-e drag şi să le-nchiriezi, pentru care finalitate, băgă profful microbuz *gratuit dus-întors* spre Căgiurzia, unde erau bărbaţi generoşi cu bani, şi spre Cuţarida şi Galapagos, unde erau femei generoase fără bani, asigurându-şi, prin discreţie absolută şi servicii confortabile, o clientelă statornică, selectă până la gusturi rafinate ca al drogurilor şi acceptabilă disciplinar prin însăşi plăcerea savant dozată, câştigând ambii asociaţi onorabil şi împărţind frăţeşte, ceea ce le dădu încredere reciprocă să dezvolte în nişte hrube la forturi un foarte lucrativ trafic de arme, muniţii, piese de schimb aeronavale şi terestre, echipamente complexe de detecţie şi de calcul, ca şi senzori, fotocelule şi integrate de la sateliţi dezafectaţi.

Trecu astfel repejor vara lui 1998, cocorii zburau spre sud şi apăru în dresor dorul de elevişori, iar prudenţa-l îmboldea cu baxul să se-ntrebe dacă nu e deja cazul să se lase de afaceri, din moment ce şi-a asigurat de SALARII PE VIAŢĂ femeia şi copiii şi nepoţii, deşi din afară nu se prea vedea decât că făcuse rost de trei hectare pe Spălătura, în întregime teren parcelabil pentru construcţii la şosea, o Volvoloancă de zgonhen cât să se mişte de ici colea sau pân' la Biblioteca Academiei la Sala de Studii cu presulică (dar ACUM nu mai avea răgaz nici să frunzărească *Sămănătorul*!), plus, acasă şi la camping, câte un computer legat la Internet pe bursele de valori din ţară şi din străinătatea mai apropiat-accesibilă.

Ultrasuficient cât să câştige stima şi mândria concetăţenilor.

Dealtfel, schimbările-n bine din atitudinea afectivă a satului faţă de ex-prof se manifestară cu putere chiar de marţi 2 iunie 1998, de îndată ce un paznic peon de la căsuţe, cu limba şi cerul gurii amorţite de cocoloşul fibros de *coca* mestecat toată noaptea, îl recunoscu în lumina trandafirie a aurorei cum, în combinezon şi cu şepcuţă colorată, tocmai îşi băga furtunul în rezervorul clientului, încasând banii într-un chimir pe care şi-l pipăia des. De atunci încolo, dispreţul tacit sau explicit pentru condiţia sa de parazit social pe un buget rupt contribuabililor de la guriţă, gratuităţilor pe transport, fondului de pensii, medicamentelor compensate,

ajutoarelor de şomaj sau de inundaţii etâcî etâcî, nu-l mai resimţi deloc, ba cetăţeni maturi, total necunoscuţi, îl salutau cu slugărnicie, când trecea călare pe velociped, cu un vesel şi tovărăşesc *Ai să trăieşti, nea Dudule!* Chiar şi înfumuraţii meseriaşi mecanizatori de la Blocurile Ruşilor, care în republica activiştilor nu că nu-l salutau şi se uitau la el ca din turelă, dar nici măcar nu-i răspundeau la salutul lui de maidanez curtenitor să nu fie rupt de vreun lup domestic, dintr-o dată şi-au ajustat comportamentul, abordându-l ca pe un simbol al puterii locale, c-un vioi şi democrat *Ai să trăieşti, nea Fane Dudule!*

Ex-proful Dudu Străchinaru devenise paradigmatic EXCEPŢIA DE LA REGULĂ în Drujba noastră, din perdant, schimbându-şi mentalitatea, devenise reuşitor, era Reuşitul nostru!

Pentru ca sărind sportiv în maşină, instruit de ginerele Leonardo, care-i luă el, prin octombrie, Volvoloanca, dându-i Porşoiul lui, să ajungă să fie admirat – la scenă deschisă – chiar de oameni de filieră tehnologică, profil auto, specializarea tinichigiu de caroserii buşite, că ce mişto şofează, zicându-i-se fără jenă că ‘ *Ai să trăieşti, nea Şumi!*, cu referire transparentă la marele şofer de formula unu, pilotul Michael Schumacher.

Şi, la drept vorbind, nici nu se prea putea să nu delapideze domnul profesor Dudu Străchinaru dragostea drujbenilor când o cucerise pe aceea a binefăcătorilor săi, convocând celula de criză şi propunându-le o idee de afaceri care îi lăsă multă vreme amuţiţi şi cu ochii visători, prin simplitatea şi îndrăzneala ei.

Trebuia ca soţul Maricusei să găsească o colaborare externă (o şi găsise!), Teofan Davidovici Filatov şi generalul Vasea să se preocupe de a asigura acoperirea cu hârtii pe partea educativă, iar Mitraşa Buţai – pe partea administrativă, că nea Fane Ciuvîrin a acceptat din capul locului să doneze un teren dinspre pădure, unde era un ring de dans din beton cenuşiu-albăstriu, care şi dăduse prin extindere ideea Şcolii pilot modulare româno-euroatlantice *Foma Akimuşkin*. Această instituţie, creată pentru a crea o clasă plitică, aşa cum tanchiştii au zămislit una similară pentru a zămisli o breaslă literară, avea să constea experimental şi inovativ-creativ dintr-un postament betonat circular, cu raza de 21.25 metri, circumferinţa fiind astfel de 133.50 de metri, tot acest spaţiu putând fi aranjat, cu ajutorul unor glasvanduri din placaj pe rulmenţi, după necesităţile procesului instructiv-educativ sau chiar după capriciile formatorilor sau ale formataţilor, obţinându-se săli de clasă mai mici sau mai mari, hexagonale sau în trei colţuri, după voinţă şi mai ales după natura secvenţei de parcurs curricular.

Proiectul, necunoscător de noţiunea de profesor, întrucât cei ce predau între glasvanduri erau înşişi elevii şi se tot formau unii pe alţii prin rotaţie, fu totuşi consacrat de nea Fane Străchinaru memoriei dascălului său enciclopedist Foma Akimuşkin, mai ales că prezenta avantajul, foarte

apreciat de euroinspectoarea Katrina Djorkaeff-Tornado, ce mai că n-a căzut în aria curriculară de invidie când a constatat, că educația se *forma* la pădure, spre / în forturi, aproape numai în mijlocul naturii, pe unde zburdau nechezând de fericire Udaloi şi cu Zurka, iar Frecardo va înălța lângă Fortul 13, din esențe de *lepacho* şi *quebracho*, cu intarsii de trandafir, tec, acaju, abanos, nuc şi acacia, poarta maramureşeano-japoneză cu orgolioasa inscripție *Mcdondo maestro de todas las ciencias*.

Bani a avut familia Străchinaru – cele două kilograme de aur la turbincuță pe care panicarda de Puşa, în haosul din 13-15 iunie 1990, decât să vină ungurii lui Havel, papa de la Malta sau monarhia şi să i le confişte, după ce le scăpaseră de Legea 18 sub Nikolai Andreevici Gutalinşcik, a eticii şi echității averilor, preferase să le strecoare-n sicriu la nea Mielu sub ceafă decât să le bea cu curvele lui *golanul* strâns de Inocencia de pe drumuri – au mai dat şi asociații, urnindu-se şantierul, apoi a venit pe muzică de Vangelis şi investitorul străin şi-n cele din urmă arendaşii noştri, ai SISTEMULUI, au înțeles importanța proiectului şi i-au dat prioritatea de la buget meritată, declarându-se defavorizată acea parte dinspre pădure a satului, şi vizitându-se des, în scopuri uneori populiste, cu escale la Popas la camping.

Prestigiul noului aşezământ depăşind cu mult nivelul gubernial, pentru că Filatov şi Vizdela, pe baza experienței lucrului lor în echipă, au configurat profilul Şcolii pilot modulare româno-euroatlantice *Foma Akimuşkin*, nu numai pe etosul local din stepuliță şi pe genetica şi ameliorarea leporidelor, ci şi pe bubaline şi bizonide în noul spațiu excedentar, încercându-se chiar aclimatizarea de struți de pampas, dromaderi de pustiu şi girafe vulcanice, cum şi preconiza poemul oligopedagogic străchinar pentru suflete moarte-n perspectiva accentuării caniculare a efectului de seră, dar rămânând multă vreme nesoluționată problema utilității de atribuit, după abandonarea lui de către elevişori şi călăii lor, localului istoric de la Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII, dărăpănat şi greu de întreținut chiar luat în patrimoniul primăriei, s-a recurs în ultimă instanță la căutarea unei soluții de privatizare, statul fiind cel mai rău administrator.

S-a făcut licitație mare, anunțată în *listokul* Autonomia locală, în periodicul Mir Bojii şi în alte publicații.

L-a luat Cențica.

Din nişte bani ai ei, 100 hârtii de câte 100 dolari, agonisiți urcându-se regulat cu cearşafurile pe bloc, până când i-a aruncat cărămiduța verzuie-n decolteul cu obiective de referință-n formă de pară pilotul unui avion de recunoaştere invizibil, rătăcit în misiune către spațiul aerian al comuniştilor sârbi, dar distrându-se depistând diseminându-se dinspre izba Staruhei Izerghil bobițe de argint viu trimise-n misiune spre toate azimuturile şi căruia i se făcuse milă de învățătoare, detectând-o cu

aparatura sa sofisticată de ochire, când s-a urcat picătura de mercur vrăjită pe ea, că n-are literalmente chiloți, luându-i Maricusa ultima dată pe toți din casă, chiar dacă nu aveau asugurată ei o calitate care să impună respect partenerului la o evaluare externă, şi ce buşită era psihic că nu ne mai mărea şi nouă leafa, fiind Mizeriadă jos şi veselie mare sus.

Deci, fata Puşii a perceput mai bine decât mulți alții valoarea poziției localului dezafectat al fostei şcoli, în satul cu gospodăriile convergente stradal chiar către el, la intersecția şoselei Cuțarida-Căgiurzia cu magistrala Nord-Sud, nu departe de locuri de interes turistic precum biserica popii Panda, cimitirul Reînvierea cunoscut pentru şerpişorii lui terapeutici *Dracula drujbensis* şi pentru parapoveşti cu resurecții de învățători, şi nu în ultimul rând, primăria în stil clasic stalinist, durată de tanchişti şi de deportați bănățeni, cu o aripă transformată de Corela Drob în expoziție permanentă a realizărilor drujbenilor sub conducerea clasei politice locale.

Fulgerător, întreaga gubernie văzu cum firma drujbeană Şcoala nr. 1 cu clasele I-VIII se schimbă în Gostinîi Dvor, denotând un fel de han medieval, cum din cărămidă roşie şi din pietroaie mari gardul se îngroaşă şi se înalță, înmugurind la colțuri turnuri mici de pază şi lansând unul masiv pentru Salvador Fafulea şi serviciul său de TAXE chiar deasupra porților de la intrare.

Curând TIR-uri după TIR-uri, prin curte, porniră aprovizionarea de pe rampe prin ferestrele de la parter ale fostelor clase, iar furnicarul cumpărătorilor spori zi de zi, aruncându-şi obolul în poala Cențicăi.

Şi iată că veni pentru nea Fane Străchinaru şi consacrarea deplină în mezelclas, deşi de mult îşi permitea să se facă față foştii colegi care aşteaptă la buturugă rata de Cuțarida, că nu-i mai cunoaşte.

Ca să-l protejeze să nu mai moară şi să-nvie iar, de ultimul *15 septembrie* festiv cu popă şi primar din istoria învățământului românesc în perspectiva înnoirii fundamentale a structurii anului şcolar care mută startul pe ziua de-ntâi, într-o seară de marți, domnul Stepan Ilici Ciuvîrin lansă indicativul *Țăranul e pe câmp*, convocând celula de criză în şedință solemnă de primire de nou membru, acordându-i-se ex-profului o bilă albă ca să nu-i mai pară rău de chemarea clopoțelului, de buchetele de flori oferite, pe sărăcie, cu o mentalitate de cum ai da şpagă, ca şi de distribuirea manualelor pe bază de tabel cu rubricația: al cui, ce fel, an, e-ditură, stare. Şi ca să i se bage mințile-n cap că, în genere, *pozițiile* în comună *sunt deja ocupate după o planificare pe termen lung*! Ba i se şi dezvălui franc că, după Buțai, vine Filatov la primărie, iar dacă va încerca cineva ceva cumva, acela nu se va putea ridica decât atâta cât i se va permite, deosebirea între încrezutul de Marinică Drujbescu şi nea Fane Străchinaru fiind că învățătorul s-a dat cu alde Calițoiu, pe când proful de bio l-a părăsit la timp pe tovarăşul său de la Katiuşa.

Era mai mult decât sperase chiar Cențica, această admitere în mezelclas! Căci de la bairamul, chiolhanul, grandiosul *pipiripao* al consacrării dobândite în numai trei luni, iacă dar, surâsul, care parcă i-l mâncaseră gândacii de bucătărie atâta vreme studiați, *carcalacii*, cum se zice că le spun marinarii cu care rămân şi ei ostatici prin porturi exotice, hrănindu-se cu tatu, cu leneş, cu tapir, cu mangustă, cu furnicar, cu *coati* sau cu megaşoşoi *capibara*, surâsul, surâsul, surâsul îi reveni soțului ei iubit de parcă s-ar fi pregătit să candideze!

Vreme de trei luni, nea Fane suferise nu numai de cheromusofobie, ci perfect egal de oligofagie şi oligodipsie, purcica de Cențica mai adunând grivnă cu grivnă capital şi din economia la mâncare şi băutură, dar de cum gustă el din delicatesele ceremoniei inițiatice, la localul familial, prinse a pune cărniță la obraji şi la burtică, devenind treptat-treptat un om cu greutate, pe care să-l respecți de cum apare-ntr-o veselie la tâlcşou pe Orbita TV şi aruncă poante cu care gloata nu poate să nu fie de acord, cum ar fi cele două paradoxuri ale **colapsului oligopedagogic** român: primul, că la corpul nostru didactic coeficientul de inteligență trebuie să fie cu extrem de mult sub media națională, fiindcă dacă erau cu adevărat deştepți, dascălii erau azi cu toții oameni de afaceri în comerț sau în instituții şi întreprinderi de stat; al doilea, că pretenția Băncii Mondiale şi a altor factori de civilizație euroatlantică să ne occidentalizăm învățământul este justificată numai în măsura în care se bazează pe o sincronizare a salarizării, de să ne mai mărească şi nouă leafa ca o condiție de stenbai; în rest, NOI ar trebui să fim de fapt cei care să dăm altora lecții, atât prin olimpicii noştri nepereche cât şi prin evidența strivitoare că mai toți vipoii clasei noastre politice, toți specialiştii care s-au afirmat, s-au format înainte de… aia din decembrie 1989!

Noul statut al familiei Străchinaru a devenit public prin bairamul, chiolhanul, grandiosul *pipiripao* de la Popas, despre care au relatat pe larg Brenda, Astolfo şi Vanessa Hlopova, ca singuri oameni de presulică prezenți, dar şi mulți neacreditați au vorbit, de bine! cu mici excepții, desigur, generate de zavistie, cum se întâmplă totdeauna când un om pe care-l cunoşti că nu era mai înzestrat ca tine progresează cât de puțin.

Cum se convinse Dudiță însuşi, curând, de la cine nu se aştepta!

Sta-n plin septembrie sub sicomor şi se uita la cum i se roteşte capitalul, înmulțindu-se ca kok-sagîzul tetraploid în stepulița ce-i părea, sub caniculă, un imens şi pârjolit de secetă teren de futbol african oranj. Era şi cald, ca-n Africa sau ca la Bucaramanga şi, pe carosabil, dinspre podul dupe Spălătura, venea o siluetă de om mititel, spiritualizat prin îndelungată oligotrofie, de nu-l mai interesa nici futbolul, după cum o lăsase mai moale şi cu femeile. Şi nici cărți nu prea mai citea! Că nu-i reactualizaseră pensia şi-i coborâse sub a unor femei de serviciu ale sale

ce deşi-şi aprofundase cândva extinderea-n opţionalul lor, de mult le uitase, domnul ex-director jerpelit şi jegos Foma Akimuşkin, care era şi oligopot, bea foarte puţin, şi mergea cu undiţa pe Hodivoaia şi pe Ampoiţa, mai puţin pe Spălătura, utilizând doar *carcalaci* de momeală, deci vizând a captura doar somon, salmonelă şi hamsii *anchoas*, pricăjite ca nişte ţâri.

„Băi Diţă – îl sfătuise el de bine la început de meserie în arhipelag – nu-i mai ţine, băi nesocotitule, doar în note de doi şi trei, că tot tu, pe urmă, o să le dai *pe nemerit*, călcându-ţi pe inimă, note de opt şi de nouă ca să-i treci, nebuuunulei!"

„Băi Dudule – îi spusese tot el, ca vechil, la o ţuică de papaya, galben-portocalie cum ciocul râzător al tucanului, fiartă iarna la o lecţie *deşchisă*, înfriguraţi în stepă sub un crivăţ venit din Verhoiansk via Vorkuta, trimiseseră elevii acasă şi făcuseră procesul-verbal din burtă, aşternându-se apoi pe vodcă şi ceşti după ceşti de *maté* de un verde uleios ca obiectivele cadru ale Cenţicii, ascultă aici la mine, ca să ţii minte cât oi fi-n' văţământ: cele mai mari calamităţi în branşa asta sunt FIARELE! Ca alde Ion Caliţoiu, Veturia Lazaridi şi Didina Arnăutu, de la voi, care obţin *rezultate* dând cu pulanul în copil şi atunci te obligă părintele şi pe tine de erai domn cu ei să dai cu pulanul, că altfel te ia clasa de mai fraier, că doar e o bestie în devenire şi copilul de om! Ăştia, băi, *carnivorele arhipelagului*, răstoarnă valorile, împiedicându-le a se decanta natural, ca drojdia şi vinul, ele fac ca mediocritatea, stârpitura, lepra leprelor, învăţând de bătaie, să scoaţă scoruri mari pe la teste şi examene şi atunci i se urcă la cap! I se urcă, se bagă-n politică, se face şef, mediocritatea, mă, lepra, stârpitura, *axoinvertitul*, şi, în final, tooot pe noi ne strrrâââânge de gât!!! Aşa că nu te mai chinui tu cu TOŢI cretinii, *deasupra a ce pot în mod natural*! Că şi-aşa îi dă familia la meditaţii de INVERSIUNE A VALORILOR, iar mâine or să aibă clase şi şcoli cu plată! Fă-ţi, dar, prelegerea ca Immanuel Kant la Kaliningrad şi cine-i interesat în cosmogonie, ÎN ACESTE VEACURI DE SFÂRŞIT DE OM, bine, cine nu, dă-l în opţionalul mă-sii de la Musée de l'Homme!"

„Băi Dudulache – îi strigă el ACUM de departe şi chiar îl scuipă cu meşteşug, de la vreo trei arşini, ca pe baltă, să se strângă peştii electrici *puraké* – eşti un jeg! Un jeg!!! Asta eşti! Ai dezertat de la restructurarea învăţământului, te-ai dezonorat la vândut benzină tocmai când era nevoie maximală de oamenii cei mai competenţi din ţară, cei mai citiţi, cei mai puri, cei mai dezinteresaţi, cei mai creativi-inovativi, cei mai generoşi, ca să se concentreze idealist unde se forjează azi generaţiile de mâine şi unde se simte deja un exces polemic de dresaj Skinner, care impune a repune în drepturi tradiţia lecţiei româneşti de la domnu' Trandafir încoace, focalizată pe un gestionar de ocazii de instruire de tip maslowian, creator de experienţe emoţionale memorabile (*peak*

experiences)! Eşti un jeg! Şi cu mine ai terminat-o! Eşti un om mort pentru mine. Mai bine n-ai mai fi înviat decât să fi renunțat tu la catedra ta de luptă, la catedrala ta, la amvonul tău, la tancul tău, la fortul tău, de bunăvoie, iară nu prin restrângere de activitate c-a scăzut efectivul de elevi! Jegule! Jegule! Să nu te mai văz, profesore! Piei din ochii mei, profule! Futu-ți belemniții mă-tii de… *formator*!"

Zise, depărtându-se fredonând *Lângă samovar stau cu Maşa mea*, o romanță moscovită pe care o prinsese în tinerețe de la ofițerii tanchişti. O mână de cărniță umană murdară şi poate necomestibilă, numai piele şi os, cum sunt peştii din tundră, să nu dai nici mucii pe ea, dar câtă senină-tate senilă în albastrul din ochi! Ca de director care a ieşit la pensie şi are 60 de dolari pe lună, iar o femeie de servici de-a angajat-o tot el, evaluând-o, deci a ieşit mai târziu, după altă lege, ea are 90 de dolari, dar o să se mai recalculeze ca să se reaşeze şi să se coreleze. Însă e bine, dom' le, să nu gândeşti, să fii senin, ca să nu te tâmpeşti şi tu. De frică!
Bine, dom' le, dar eu mor! Ce dracu!

O seninătate pe care nea Fane a pierdut-o poate pentru totdeauna. Tare m-am ticăloşit! şopti el şi-şi aprinse cu bricheta de platină o havană cubaneză. Brusc văzu oranj de mai multe ori, *raz, dva, tri!* pentru că nu mai fusese înjurat, ba nici măcar jignit, de foarte multă vreme! Băi Akimuşkin! ACUM elevul are mai multe de învățat de la mine ca când mai eram cadru… didactic! Aşa s-a călit oțelul! Aşa se reciclează cadavrele didactice în cetatea oligoeducativă din republica răsprofilor, băi prostule! Ba pe ai mă-tii! Tu-ți kok-sagîzul mă-tii de reacționar!

Dar, catalizat, i se făcu o poftă nebună de-o senzație ca de spiritualități, să zboare şi să fie cu Vanessa Hlopova de apărea zilnic pe Orbita TV cu ochii ei galbeni ca ai lui Buxtehude-al şcolii, după un generic cu sputnice, cățele cosmonaute de avangardă, maimuțe urlătoare *guriba* care cântau experimentalist către dresor că *Şcoala este foarte grea / Mai bine-ar fi fără ea!*, brazilience prăşind cucuruz pe Spălătura cântând în cor *Cucurucucuuu!*, precum şi adolescente din specia *Pax oligodidactica* pupându-se pe taburi cu tanchişti de la Musée de l'Homme chiar de Înviere-n Parcul de Cultură şi Odihnă I. V. Stalin, peste mesajul că *noi asigurăm competența medială pentru o societate cognitivistă, în care se vor manifesta capacități ale intelectului încă necunoscute-n istoria ființei umane!*

„Hai să facem o faptă bună, Vanessa! Hai să ne zbatem întru protecția elevului supradotat copil de export, cum am fost eu şi m-am ratat, asupra căruia se vor năpusti ACUM ca pumele toate cadrele… didactice, în goana după *rezultate* care să le justifice salariile!… Ei bine, eu propun cu autoritatea mea de mare sponsor generos, ca ce elevi iau la testele sumative semestrial-recapitulative, din ianuarie şi iunie, punctaje peste 80 %, ăia să poată absenta *legal* cât vrea muşchii lor şi să nu mai fie

obligați să se prezinte decât tot la nişte lucrări scrise, ca să-şi urmeze netulburați *cărarea*, să citească multe, multe cărți, FIINDCĂ ROADE EXCEPȚIONALE, PEDAGOGIA SCOATE DOAR UNDE ELE S-AR IVI ŞI FĂRĂ EA! Restul e oligopedagogie.”

„Dar este total anticonstituțional, iubitule! – răspunse fără ezitare subdirectoarea Orbitei TV. Nu putem aplica două regulamente şcolare diferite, unul pentru elevi performanți şi altul pentru cei… normali, care se bat cap în cap, nu se pupă deloc! Ca să nu mai zic nimic că trendurile bat de fapt spre omogenizarea societății!” „Şi altfel, ce extinderea mea mai faci tuuuuuu?” – şopti el cântat, în fond indiferent că poate fusese cândva copil de export supersupradotat, dar brusc înnebunit că EA aparține acum generalului Vasea la Căgiurzia şi nu mai e receptivă oricând la etajul unu la Blocurile Ruşilor, între Cențica şi purcel.

„Scriu *Paludes!* – chicoti subtil Vanessa Hlopova, că tot cultă rămăsese! Da' tu, Dudiță scump?… Tot cu fata Puşii mai trăieşti?… Că de Malaşa, am aflat de la serviciul nostru de ştiri că i s-a-ntors Harneală!… Mai ştii tu versurile *alea* ale tinereții noastre?” *„Je suis le ténébreux, – le veuf, – l'inconsolé / Le prince d'Aquitaine à la tour abolie: / Ma seule* ***étoile*** *est morte, – et mon luth constellé / Porte le* ***Soleil noir*** *de la* ***Mélancholie***.” „Brava, ai fost de milioane! Chiar şi trăind în mlaştini! Dar ai aflat ce înseamnă *El Desdichado*? Ia uită-te-n dicționarul spaniol-român de buzunar!” „Ştiu! Înseamnă *Amărâtul*!… Scriu **Oligopedagogia**!” – se eschivă furios nea Fane Străchinaru de la detalii ce-ar interesa pe General şi-i închise-n nas, cu buzele tremurându-i sub mustață de frustrat ce era, telemobilul.

După care, gândindu-se la Cențişor şi mai ales la *viitorul* copilaşilor săi biologici, Genaro şi Maricusa, poate dependent şi de o pilă la Vasili Lukici Hlopov, expedie în grabă fostei sale colege, ACUM slobozite şi ea din arhipelagul şcolar, următorul fax doveditor al activităților ținute:

S U M A R

1. Obiectul şi metoda oligopedagogiei
2. Poemul oligopedagogic
3. Elevul supradotat, copil de export
4. Principiile fundamentale ale oligopedagogiei
5. Proiect de activitate didactică desăvârşită
6. Descongestionarea materiei prin atragerea resurselor umane
7. Reciclarea cadavrelor didactice în cetatea oligoeducativă

Îşi dăduse repede seama că nu putea rupe cu Vanessa şi cu serviciile Orbitei TV, în perspectiva unor alegeri anticipate în republica

răsprofilor, când cu o bună şi cinică politică de alianțe toxice în contra naturii, dar suportabile lucrativ, bun cunoscător al gloatei şi al firii omeneşti, dibaciu gospodar şi strălucit manager român, capabil să sfințească locul, un notoriu subiect de studiu de caz că te poți sălta activ din mizerie-sărăcie ca şi din moarte-deces, el încarna portretul-robot al candidatului capabil să-i fure lui Buțai primăria, fără a o transfera vreunuia din frații Filatov, cum venea rotația cadrelor conform unei planificări învechite, negate de noile trenduri progresiste. Şi, după scrutin, ştia el ce-are de făcut, în eterna şi fascinanta, mica noastră gubernie.

Vizavi de biserica popii Panda, în părculețul dintre Raketta şi Statornicia, în măsura-n care ajung pân-acolo eventuale cabluri electrice de sudură, trase de la şcoala-angrou sau de la dispensarul care poate fi azvârlit la pădure declarându-l spital, luând şi intravilanul din curtea primăriei, exact la intersecția drumului mătăsii cu-al ambrei, sub inscripția Bine ați venit în Ciudad de Mcdondo, conchistadori!

În Europa, între *uie* şi *muie*, cam unde-i ACUM butucul din trunchi comun de plopi *Populus tremula*, cu furnici *cannela merda*, de aşteaptă lumea pe el la rata de Cuțarida, pe care tanchiştii *o bagă când vrea ei*, între două intervale de succedare.

SFÂRŞIT

CUPRINS

Camelian Propinațiu

Colecția Intervenții

E cald, Malaşa, e cald şi poate că, pe unde-ți paşti tu bivolițele, ca o laponă elanii vitali, te-ai descheiat la obiectivele tale de referință cupuliforme şi propulsive, pe care eu, în reveriile mele singuratice, le-am botezat Docika şi Zorika, ca pe perele Cenţicăi şi ca pe perişoarele Vanessei, tocmai pentru a-mi reaminti în eternitate că mie, de ACUM înainte, până la deces, îmi este interzisă pe pământ fericirea, Fericirea cu f mare, până ne vine-n familie prima tranşă de la loteria animalelor, şi fundamentez o ştiință nouă, **oligopedagogia**, demascând cum îi strică cimpanzeului educația dată de mine **cetatea oligoeducativ**ă**,** prin: tembelizor, cazinou, presulică, familie, bordel, cartier şi chiar prin câinii vagabonzi, care sunt în acest nonsens mesajul upercutclasului către vidanjclas, c-aşa s-ajungă şi copilaşii voştri!...

EDAGO 2006